

Giới thiệu Bia Đờ Đạn Phấn Công Convert

Thể loại: trọng sinh, xuyên qua nhiều câu chuyện khác nhau

Nhân vật chính: Bách Hợp, Lý Duyên Ti, Dung Ly.....

Độ dài: 1000 chương +

Dịch: QT và Google ca ca

Bản convert: Tiểu Tuyền

Sau khi tử vong ngoài ý muốn, Bách Hợp chiếm được cơ hội sinh tồn, vì muốn giữ vững hiện trạng, cô phải xuyên qua nhiều câu chuyện khác nhau để hoàn thành nhiệm vụ.

Lời giới thiệu của Tiểu Tuyền: Văn án hơi ngắn, do tác giả không rành giới thiệu lắm, nhưng bảo đảm sẽ rất hay :> . Mọi người đọc ngôn tình thích thể loại nào, ngôn tình hiện đại, thanh xuân vườn trường, võng du, đồng nhân, huyền huyền tiên hiệp, cổ đại cung đấu, điền văn làm ruộng, hay viễn tưởng tương lai, thậm chí ma quái kinh dị cũng có. Vâng tất cả thể loại đều có trong một bộ truyện, thông qua những câu chuyện đầy cuốn hút, đủ loại sắc thái sẽ làm mọi người thích thú. Còn chờ gì mà không nhảy hố!

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phấn Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Câu chuyện thế giới cha con 1

“Cô có muốn sống tiếp không?” Có một âm thanh giống như giọng nói của hệ thống điện tử không phân biệt được nam nữ vang bên tai cô, Bách Hợp ngẩng người không lên tiếng, âm thanh bình thản không vội vã lại tiếp tục: “Nửa giờ sau cô sẽ hoàn toàn biến mất, cô có muốn sống tiếp không?”

Quả thật Bách Hợp có thể cảm giác được người mình trong suốt hơn trước một tí, cô vội vàng nói: “Có thể khiến tôi sống lại một lần nữa à?”

Âm thanh kia dừng lại một lúc rồi mới tiếp lời: “Không thể, chỉ có thể cho cô sống tiếp thôi.”

“Nói cách khác có thể để cho tôi lấy hình thái này để sống tiếp.” Bách Hợp hơi do dự rồi mới hỏi.

“Đúng vậy.” Tuy nói sống như thế đã không thể gọi là con người rồi, nhưng ít ra còn tốt hơn là sau này mình biến mất vĩnh viễn. Con người đều tham sống, cho dù chỉ là trạng thái khác thường này, cô không hề do dự mà gật đầu. “Tôi muốn sống tiếp.”

“Mục tiêu đã đồng ý.” Âm thanh lạnh như băng lại vang lên rồi liên tục vang bên tai Bách Hợp: “Tên: Bách Hợp, dùng linh hồn tiến hành kế ước...”

Hình như không khí trước mắt vẩn vơ, Bách Hợp ngất đi, trong lòng còn có cảm giác buồn nôn, cô còn chưa kịp nghĩ mình đã chết rồi mà sao vẫn còn cảm giác buồn nôn, khi cô tỉnh lại trong tình không bốn phía đen kịt.

Giới tính: Nữ (có thể biến đổi giới tính)

Tên: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 46 (max 100 điểm)

Tướng mạo: 57 (max 100 điểm)

Thể lực: 56 (max 100 điểm)

Võ lực: 8 (max 100 điểm)

Kỹ năng: Không

Năng khiếu: Không

Mị lực: 18 (max 100 điểm)

Mặc dù bây giờ mình đã chết nhưng hiện tại màn hình chiếu đột nhiên xuất hiện này vẫn khiến cho Bách Hợp đen mặt.

“Nhiệm vụ của cô là tiến vào thế giới mà tôi bảo, sau khi hoàn thành yêu cầu của tôi thì tôi sẽ để cô sống tiếp không bị tan biến.” Âm thanh lạnh như băng vang lên sau khi Bách Hợp thấy rõ tình cảnh trước mắt.” Nếu cô hoàn thành tốt thì tôi sẽ ban thưởng thêm cho cô, nhiệm vụ đầu tiên không thể thất bại, nếu không cô sẽ bị tan biến.”

Bách Hợp vốn đã chết, bây giờ có thể có được cơ hội sống tiếp đã là niềm vui ngoài ý muốn rồi, trong đời không có bữa cơm trưa miễn phí, hiện tại chỉ cần có một con đường sống đương nhiên cô sẽ bắt lấy, nên cô gật đầu: “Thế nhiệm vụ của tôi là gì?”

Giọng nói kia hơi dừng lại rồi lại vang lên, tuy vẫn hơi cứng nhắc nhưng không hiểu tại sao Bách Hợp vẫn nghe ra ý thỏa mãn trong đó: “Cô rất thông minh, không cò kè mặc cả với tôi, tôi không thích nhất những người không biết rõ địa vị của mình lòng tham không đáy, lần này tôi thỏa mãn nên cho cô một cơ hội lựa chọn.”

Vừa dứt lời thì cái màn hình chiếu tư liệu của cô đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi mà chuyển thành mấy dãy chữ:

Câu chuyện thế giới cha con Xuyên việt cổ đại ta làm chủ Tổng tài hắc đạo yêu tôi

Khỏe miệng Bách Hợp hơi run rẩy, “Những thứ này có ý gì?”

“Cô đoán không sai, đây là một số thế giới tiểu thuyết, khi tác giả bắt đầu viết tiểu thuyết thì thật ra lúc đó đã tạo thành một thế giới, trong thế giới này có nữ chính bàn tay vàng, đương nhiên cũng có nhân phụ không cam lòng.” Âm thanh kia vang lên, hình như không muốn giải thích nhiều với Bách Hợp, cứng nhắc nói thẳng, “Cô muốn chọn thế giới nào?”

Thật ra cô không muốn chọn cái nào hết, nhưng hiện tại không phải cô không muốn là được, lúc này cô nghĩ đến tình trạng của mình, nhìn mấy cái tên thế giới đó mà cân nhắc, tên “Tổng giám đốc hắc đạo yêu tôi” có vẻ hung tàn, cô còn chưa hiểu hết hoàn cảnh của mình nên cũng sẽ không đụng đến “Xuyên việt cổ đại ta làm chủ”, bởi vậy Bách Hợp cương quyết nói: “Câu chuyện thế giới cha con.”

Âm thanh cứng nhắc kia không vang lên nữa, sau một hồi vẩn vơ, cô choáng váng đang định nôn ra thì không ngờ rằng bị ngã từ trên giường xuống.

Bây giờ cô mới có cảm giác lại, sau khi bị tai nạn xe cộ thì cô đã không còn cảm giác đau nữa rồi, vậy mà lúc này Bách Hợp lại cảm thấy đau đớn, cô mừng rỡ đứng dậy rồi sờ lên thân thể mình. Bộ dạng bay bổng sau khi chết mới khiến cô hiểu rõ còn sống là tốt đến cỡ nào, cô cười cười rồi lại sờ lên mặt mình, tuy da mặt vẫn vô cùng nhậy nhưng cô vẫn cảm giác được thân thể này đã không còn nhỏ tuổi nữa, cô nhắm mắt lại, ký ức không lồ ùa vào cô, mãi lâu sau cô mới mở mắt ra rồi nở nụ cười gượng gạo.

Quả nhiên trên đời này không có bữa trưa nào miễn phí cả, tuy đã chọn một cái tên câu chuyện thế giới cha con có vẻ không hung tàn cho lắm nhưng thật ra vẫn có nhiều nguy hiểm.

Người phụ nữ cô xuyên vào này cũng tên là Bách Hợp, chắc là cái khiến cô làm nhiệm vụ kia sửa lại tên cho người phụ nữ này, bà là một bia đỡ đạn mà nữ chính là con gái bà ta.

Chủ nhân của thân thể này năm nay 47 tuổi, bà đã kết hôn được 27 năm rồi, chồng tên là Lương Bình, mở một công ty kiến trúc, hai người có cô con gái Lương Tinh 17 tuổi, thì ra cô bé đó mới là nhân vật nữ chính trong câu chuyện này.

Bách Hợp và chồng Lương Bình là thanh mai trúc mã, Lương Bình rất yêu bà, luôn luôn thăm mền bà, hai người ở cùng một thị trấn, lúc đó Bách Hợp lại thích một bạn trai khác, sau khi hai người đó bắt đầu yêu nhau, ông ta không cam lòng im lặng thích Bách Hợp nữa mà tìm cơ hội cưỡng hiếp bà.

Thời đại lúc bấy giờ vô cùng thuần phác, con gái mất trinh là chuyện rất lớn, cuối cùng Bách Hợp lại phát hiện ra mình có thai nên đành nén đau khổ chia tay với người yêu rồi lấy Lương Bình.

Sau khi hai người lập gia đình thì sinh ra Lương Tinh, tuy đã kết hôn rồi nhưng Bách Hợp không hề cam lòng, thường xuyên lạnh lùng với chồng, con gái Lương Tinh dần dần trưởng thành, ngoan ngoãn lễ phép, rất yêu mẹ mình nhưng thấy mẹ không thích ba, thế nên cô bé an ủi ba mình, khiến cho ông ném được mùi vị được phụ nữ yêu thương, đạt được thứ mà mười mấy năm nay gã đã mất đi.

Bởi vì Bách Hợp lãnh đạm nên Lương Tinh không vừa mắt mẹ mình, cho dù Bách Hợp vô cùng yêu thương con gái độc nhất này nhưng cô bé vẫn không vừa ý, sau đó cầu kết với Lương Bình, rốt cục hai cha con đều chán ghét ở với Bách Hợp, quyết định chơi chết bà, sau đó hai người vui mừng ở bên cạnh nhau.

Lương Bình sang tên tài sản của hai vợ chồng, khiến cho Bách Hợp đến tuổi trung niên còn hai bàn tay trắng, mà Lương Tinh không quen nhìn mẹ mình già vờ giả vịt nhiều năm qua, cho rằng bà đã không quên được mối tình đầu, muốn đàn ông như thế thì tìm mấy gã cường hiếp Bách Hợp, lúc này hai cha con lấy hết tài sản rồi cùng nhau cao chạy xa bay.

Mà Bách Hợp rất chú trọng trinh tiết nên năm đó mới lấy Lương Bình, tuy bà vô cùng không cam lòng mà lấy Lương Bình nhưng nhiều năm qua chưa bao giờ trải qua bị người luân phiên cưỡng hiếp, lại hai bàn tay trắng, cuối cùng chết thảm bại ở đầu đường.

Sau khi xem xong tư liệu trong đầu, mí mắt Bách Hợp bắt đầu giật giật, Bách Hợp này quá xui xẻo đi, lúc còn trẻ gặp phải cú sốc lớn như thế, rồi bị ép lấy gã đều cang, sau khi trải qua hơn mười năm hôn nhân bất hạnh thì bị chính con gái mình đào góc tường, phần lớn trong tình tiết này là cảnh xxx của hai cha con Lương Bình và Lương Tinh, Lương Bình cũng thôi đi, từ hành vi không biết xấu hổ kia thì có thể nhìn ra nhân phẩm của người này, thế nhưng Lương Tinh do Bách Hợp mang thai mười tháng sinh ra, bà có lỗi với Lương Bình nhưng không hề có lỗi với con gái mình, trong trí nhớ thì bà rất yêu

Lương Tinh, ai lại có thể ngờ được Lương Tinh còn độc ác hơn Lương Bình, tìm người thay nhau cưỡng hiếp mẹ mình, rốt cục đưa Bách Hợp vào con đường chết.

Trong lòng Bách Hợp chán ghét Lương Tinh, bây giờ cô không phải là người phụ nữ này nên không hề có cảm tình gì với đứa con gái hời này, mình đã sống lại vào người đàn bà này thì nhất định phải hành hạ chết hai cha con chó má không biết xấu hổ kia để báo thù cho nguyên chủ.

Thân thể này đã bị bệnh mấy ngày, câu chuyện này có lẽ đã tiến triển đến chỗ Lương Bình đến nông thôn giải sầu rồi, đau đầu mệt óc vì cuộc hôn nhân bất hạnh này, Lương Tinh không đành lòng cha buồn rầu nên cô bé lặng lẽ xuất hiện đột ngột trước mắt Lương Bình.

Theo tình tiết câu chuyện miêu tả thì tâm trạng Lương Bình lúc ấy như sau: lúc này gương mặt tươi cười của con gái cũng như thiên sứ mặt trời, chiếu sáng trái tim khô cạn, gã cảm thấy trái tim mình đã chết từ lâu lại bắt đầu nhảy nhót, giờ phút này Lương Tinh thô lộ với gã nghe như giai điệu êm tai nhất trên đời này, khiến gã say đắm.

Gã không có cách nào coi bảo bối mình xem từ nhỏ đến lớn như con gái mà thực coi cô trở thành phụ nữ.

Bách Hợp suýt nữa phun ra, không riêng gì cha con ruột không biết xấu hổ tăng tịu với nhau khiến cô buồn nôn, mà những từ miêu tả thâm tình làm cho cô ngán ngẩm không thôi, lần đầu tiên Lương Tinh chủ động tỏ tình với Lương Bình thì gã chỉ tưởng rằng con gái gã đùa thôi nên không để ý, cho đến khi gã say rượu, thấy gương mặt Lương Tinh giống hệt Bách Hợp thì rốt cục Lương Bình không nhịn được nữa giờ tay lên ấn con gái xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Câu chuyện thế giới cha con 1

“Cô có muốn sống tiếp không?” Có một âm thanh giống như giọng nói của hệ thống điện tử không phân biệt được nam nữ vang bên tai cô, Bách Hợp ngẩn người không lên tiếng, âm thanh bình thản không vội vã lại tiếp tục: “Nửa giờ sau cô sẽ hoàn toàn biến mất, cô có muốn sống tiếp không?”

Quả thật Bách Hợp có thể cảm giác được người mình trong suốt hơn trước một tí, cô vội vàng nói: “Có thể khiến tôi sống lại một lần nữa à?”

Âm thanh kia dừng lại một lúc rồi mới tiếp lời: “Không thể, chỉ có thể cho cô sống tiếp thôi.”

“Nói cách khác có thể để cho tôi lấy hình thái này để sống tiếp.” Bách Hợp hơi do dự rồi mới hỏi.

“Đúng vậy.” Tuy nói sống như thế đã không thể gọi là con người rồi, nhưng ít ra còn tốt hơn là sau này mình biến mất vĩnh viễn. Con người đều tham sống, cho dù chỉ là trạng thái khác thường này, cô không hề do dự mà gật đầu. “Tôi muốn sống tiếp.”

“Mục tiêu đã đồng ý.” Âm thanh lạnh như băng lại vang lên rồi liên tục vang bên tai Bách Hợp: “Tên: Bách Hợp, dùng linh hồn tiến hành khế ước...”

Hình như không khí trước mắt vẩn vơ, Bách Hợp ngất đi, trong lòng còn có cảm giác buồn nôn, cô còn chưa kịp nghĩ mình đã chết rồi mà sao vẫn còn cảm giác muốn nôn, khi cô tỉnh lại trong tình không, bốn phía đen kịt.

Giới tính: Nữ (có thể biến đổi giới tính)

Tên: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 46 (max 100 điểm)

Tướng mạo: 57 (max 100 điểm)

Thể lực: 56 (max 100 điểm)

Võ lực: 8 (max 100 điểm)

Kỹ năng: Không

Năng khiếu: Không

Mỉ lực: 18 (max 100 điểm)

Mặc dù bây giờ mình đã chết nhưng hiện tại màn hình chiếu đột nhiên xuất hiện này vẫn khiến cho Bách Hợp đen mặt.

“Nhiệm vụ của cô là tiến vào thế giới mà tôi bảo, sau khi hoàn thành yêu cầu của tôi thì tôi sẽ để cô sống tiếp không bị tan biến.” Âm thanh lạnh như băng vang lên sau khi Bách Hợp thấy rõ tình cảnh trước mắt.” Nếu cô hoàn thành tốt thì tôi sẽ ban thưởng thêm cho cô, nhiệm vụ đầu tiên không thể thất bại, nếu không cô sẽ bị tan biến.”

Bách Hợp vốn đã chết, bây giờ có thể có được cơ hội sống tiếp đã là niềm vui ngoài ý muốn rồi, trong đời không có bữa cơm trưa miễn phí, hiện tại chỉ cần có một con đường sống đương nhiên cô sẽ bắt lấy, nên cô gật đầu: “Thế nhiệm vụ của tôi là gì?”

Giọng nói kia hơi dừng lại rồi lại vang lên, tuy vẫn hơi cứng nhắc nhưng không hiểu tại sao Bách Hợp vẫn nghe ra ý thỏa mãn trong đó: “Cô rất thông minh, không cò kè mặc cả với tôi, tôi không thích nhất những người không biết rõ địa vị của mình lòng tham không đáy, lần này tôi thỏa mãn nên cho cô một cơ hội lựa chọn.”

Vừa dứt lời thì cái màn hình chiếu tư liệu của cô đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi mà chuyển thành mấy dãy chữ:

Câu chuyện thế giới cha con Xuyên việt cổ đại ta làm chủ Tổng tài hắc đạo yêu tôi

Khóe miệng Bách Hợp hơi run rẩy, “Những thứ này có ý gì?”

“Cô đoán không sai, đây là một số thế giới tiểu thuyết, khi tác giả bắt đầu viết tiểu thuyết thì thật ra lúc đó đã tạo thành một thế giới, trong thế giới này có nữ chính bàn tay vàng, đương nhiên cũng có nhân vật phụ không cam lòng.” Âm thanh kia vang lên, hình như không muốn giải thích nhiều với Bách Hợp, cứng nhắc nói thẳng, “Cô muốn chọn thế giới nào?”

Thật ra cô không muốn chọn cái nào hết, nhưng hiện tại không phải cô không muốn là được, lúc này cô nghĩ đến tình trạng của mình, nhìn mấy cái tên thế giới đó mà cân nhắc, tên “Tổng giám đốc hắc đạo yêu tôi” có vẻ hung tàn, cô còn chưa hiểu hết hoàn cảnh của mình nên cũng sẽ không đụng đến “Xuyên việt cổ đại ta làm chủ”, bởi vậy Bách Hợp cương quyết nói: “Câu chuyện thế giới cha con.”

Âm thanh cứng nhắc kia không vang lên nữa, sau một hồi vận vẹo, cô choáng váng đang định nôn ra thì không ngờ rằng bị ngã từ trên giường xuống.

Bây giờ cô mới có cảm giác lại, sau khi bị tai nạn xe cộ thì cô đã không còn cảm giác đau nữa rồi, vậy mà lúc này Bách Hợp lại cảm thấy đau đớn, cô mừng rỡ đứng dậy rồi sờ lên thân thể mình. Bộ dạng bay bổng sau khi chết mới khiến cô hiểu rõ còn sống là tốt đến cỡ nào, cô cười cười rồi lại sờ lên mặt mình, tuy da mặt vẫn vô cùng nhẵn nhụi nhưng cô vẫn cảm giác được thân thể này đã không còn nhỏ tuổi nữa, cô nhắm mắt lại, ký ức không lồ ùa vào cô, mãi lâu sau cô mới mở mắt ra rồi nở nụ cười gượng gạo.

Quả nhiên trên đời này không có bữa trưa nào miễn phí cả, tuy đã chọn một cái tên câu chuyện thế giới cha con có vẻ không hung tàn cho lắm nhưng thật ra vẫn có nhiều nguy hiểm.

Người phụ nữ cô xuyên vào này cũng tên là Bách Hợp, chắc là cái khiến cô làm nhiệm vụ kia sửa lại tên cho người phụ nữ này, bà là một bia đỡ đạn mà nữ chính là con gái bà ta.

Chủ nhân của thân thể này năm nay 47 tuổi, bà đã kết hôn được 27 năm rồi, chồng tên là Lương Bình, mở một công ty kiến trúc, hai người có cô con gái Lương Tinh 17 tuổi, thì ra cô bé đó mới là nhân vật nữ chính trong câu chuyện này.

Bách Hợp và chồng Lương Bình là thanh mai trúc mã, Lương Bình rất yêu bà, luôn luôn thăm mền bà, hai người ở cùng một thị trấn, lúc đó Bách Hợp lại thích một bạn trai khác, sau khi hai người đó bắt đầu yêu nhau, ông ta không cam lòng im lặng thích Bách Hợp nữa mà tìm cơ hội cưỡng hiếp bà.

Thời đại lúc bấy giờ vô cùng thuần phác, con gái mất trinh là chuyện rất lớn, cuối cùng Bách Hợp lại phát hiện ra mình có thai nên đành nén đau khổ chia tay với người yêu rồi lấy Lương Bình.

Sau khi hai người lập gia đình thì sinh ra Lương Tinh, tuy đã kết hôn rồi nhưng Bách Hợp không hề cam lòng, thường xuyên lạnh lùng với chồng, con gái Lương Tinh dần dần trưởng thành, ngoan ngoãn lễ phép, rất yêu mẹ mình nhưng thấy mẹ không thích ba, thế nên cô bé an ủi ba mình, khiến cho ông ném được mùi vị được phụ nữ yêu thương, đạt được thứ mà mười mấy năm nay gã đã mất đi.

Bởi vì Bách Hợp lãnh đạm nên Lương Tinh không vừa mắt mẹ mình, cho dù Bách Hợp vô cùng yêu thương con gái độc nhất này nhưng cô bé vẫn không vừa ý, sau đó câu kết với Lương Bình, rốt cục hai cha con đều chán ghét ở với Bách Hợp, quyết định chơi chết bà, sau đó hai người vui mừng ở bên cạnh nhau.

Lương Bình sang tên tài sản của hai vợ chồng, khiến cho Bách Hợp đến tuổi trung niên còn hai bàn tay trắng, mà Lương Tinh không quen nhìn mẹ mình già vờ giả vịt nhiều năm qua, cho rằng bà đã không quên được mối tình đầu, muốn đàn ông như thế thì tìm mấy gã cường hiếp Bách Hợp, lúc này hai cha con lấy hết tài sản rồi cùng nhau cao chạy xa bay.

Mà Bách Hợp rất chú trọng trinh tiết nên năm đó mới lấy Lương Bình, tuy bà vô cùng không cam lòng mà lấy Lương Bình nhưng nhiều năm qua chưa bao giờ trải qua bị người luân phiên cưỡng hiếp, lại hai bàn tay trắng, cuối cùng chết thảm bại ở đầu đường.

Sau khi xem xong tư liệu trong đầu, mí mắt Bách Hợp bắt đầu giật giật, Bách Hợp này quá xui xẻo đi, lúc còn trẻ gặp phải cú sốc lớn như thế, rồi bị ép

lấy gã đều đặn, sau khi trải qua hơn mười năm hôn nhân bất hạnh thì bị chính con gái mình đào góc tường, phần lớn trong tình tiết này là cảnh xxx của hai cha con Lương Bình và Lương Tinh, Lương Bình cũng thôi đi, từ hành vi không biết xấu hổ kia thì có thể nhìn ra nhân phẩm của người này, thế nhưng Lương Tinh do Bách Hợp mang thai mười tháng sinh ra, bà có lỗi với Lương Bình nhưng không hề có lỗi với con gái mình, trong trí nhớ thì bà rất yêu Lương Tinh, ai lại có thể ngờ được Lương Tinh còn độc ác hơn Lương Bình, tìm người thay nhau cưỡng hiếp mẹ mình, rốt cục đưa Bách Hợp vào con đường chết.

Trong lòng Bách Hợp chán ghét Lương Tinh, bây giờ cô không phải là người phụ nữ này nên không hề có cảm tình gì với đứa con gái hời này, mình đã sống lại vào người đàn bà này thì nhất định phải hành hạ chết hai cha con chó má không biết xấu hổ kia để báo thù cho nguyên chủ.

Thân thể này đã bị bệnh mấy ngày, câu chuyện này có lẽ đã tiến triển đến chỗ Lương Bình đến nông thôn giải sầu rồi, đau đầu một óc vì cuộc hôn nhân bất hạnh này, Lương Tinh không đành lòng cha buồn rầu nên cô bé lặng lẽ xuất hiện đột ngột trước mắt Lương Bình.

Theo tình tiết câu chuyện miêu tả thì tâm trạng Lương Bình lúc ấy như sau: lúc này gương mặt tươi cười của con gái cũng như thiên sứ mặt trời, chiếu sáng trái tim khô cạn, gã cảm thấy trái tim mình đã chết từ lâu lại bắt đầu nháy nhót, giờ phút này Lương Tinh thổ lộ với gã nghe như giai điệu êm tai nhất trên đời này, khiến gã say đắm.

Gã không có cách nào coi bảo bối mình xem từ nhỏ đến lớn như con gái mà thực coi cô trở thành phụ nữ.

Bách Hợp suýt nữa phun ra, không riêng gì cha con ruột không biết xấu hổ tăng tịu với nhau khiến cô buồn nôn, mà những từ miêu tả thâm tình làm cho cô ngán ngẩm không thôi, lần đầu tiên Lương Tinh chủ động tỏ tình với Lương Bình thì gã chỉ tưởng rằng con gái gã đùa thôi nên không để ý, cho đến khi gã say rượu, thấy gương mặt Lương Tinh giống hệt Bách Hợp thì rốt cục Lương Bình không nhịn được nữa giờ tay lên ấn con gái xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Câu chuyện thế giới cha con 3

“Sao lại không có khả năng?” Khi Bách Hợp nói đến chỗ này thì xông lên vạch cổ áo Lương Tinh ra, rồi trực tiếp móc ra điện thoại tạch tạch tạch chụp vài kiểu: “Rõ ràng là bị cưỡng hiếp rồi, anh biết rõ tôi hận chuyện này nhất, không được, tôi muốn báo án.” Bách Hợp vừa nói xong không chờ hai cha con này tỉnh táo lại, quay người chạy thẳng ra bên ngoài.

Theo như tình tiết trong kịch bản thì hai cha con Lương Bình trở về để giải quyết một số việc, bởi vậy sáng sớm đã đợi ở phòng khách, mấy ngày trước cô không chỉ quẹt thẻ của Lương Bình mua rất nhiều thứ, biện thự cũng lắp đặt hoàn thành, bởi vì mua giá cao nên chỉ trong vòng hai ngày các thủ tục sang tên đã hoàn tất, dù sao tiêu tiền là của Lương Bình ngu gì mà không tiêu, bởi vậy cô tiêu không hề nhũ mảy chút nào, sau khi lấy được chứng cứ mình cần thì quay người chuẩn bị đi tới biện thự mới mua.

Lương Bình ngần ngại, đợi đến lúc tỉnh táo lại đuổi theo thì vừa vặn thấy Bách Hợp trèo lên taxi rồi, trước kia Lương Tinh chỉ lo đau lòng ba sau đó cùng người yêu yêu đương mặn nồng, thế nhưng lúc này bị người khác phát hiện nhất là Bách Hợp thì ả ta lại hơi sợ, lúi cúi tay Lương Bình rồi nước mắt ào ào chảy xuống.

“Ba ba, làm sao bây giờ? Có phải mẹ đã biết rồi không? Ba ba, ba ba, nếu như bị người khác biết thì con nên làm gì bây giờ?” Lúc này Lương Tinh mới biết sợ, nhưng ả lại rất tin tưởng thần tượng vạn năng Lương Bình, quả nhiên Lương Bình cũng không khiến ả thất vọng, ôm chặt ả rồi nói: “Bảo bối, con yên tâm, ba ba sẽ ly hôn với con đàn bà đó rồi bán công ty đi, mang con cao chạy xa bay, sau đó chúng ta ra nước ngoài sống thì sẽ không có người biết chúng ta là ai.”

Nghe thấy Lương Bình nói như vậy thì trong lòng Lương Tinh mới yên ổn lại, một bên ngoan ngoãn tựa đầu vào ngực Lương Bình, một bên khóc như mưa nói: “Cảm ơn ba ba, con yêu ba!” Lương Bình cảm động không hề khách khí hôn lên đôi môi đỏ thắm của con gái.

Để cho taxi lái một vòng rồi trở về, Bách Hợp thấy tình cảnh đó từ xa, cười lạnh hai tiếng rồi rút điện thoại ra chụp vài tấm đôi chó má này đang hôn thắm thiết, xong mới cất điện thoại đi.

Tài xế taxi nhìn từ gương chiếu hậu thấy cảnh đó thì không khỏi tò mò hỏi: “Cô à, đó là chồng của cô?” Anh ta cũng nhìn thấy cảnh đôi nam nữ hôn nhau nồng nhiệt, lúc này lại nhìn thấy bộ dạng bất kể thông dâm của đàn bà trung niên xinh đẹp này, hẳn đã nhiều lần nhận chở khách nữ đi theo dõi gian phu nên khi thấy tình cảnh đó thì trực tiếp mời miệng hỏi.

Bách Hợp ngập ngừng một chút: “Đúng vậy, ông ta là chồng của tôi, nhưng mà...”

“Xem ra anh ta có nhiều tiền đấy, bây giờ đàn ông có tí tiền thì đòi bai, trong nhà có vợ con rồi còn ra ngoài xằng bậy, cứ thích con gái trẻ tuổi xinh đẹp

làm hại những người như chúng tôi lớn tuổi rồi còn chưa lấy được vợ...” Tài xế lái taxi nghe nói như thế thì nhớ tới những kẻ có tiền độc ác lập tức mặt mày xối xá.

Bách Hợp lắc đầu, mệt mỏi nói: “Anh chớ nói lung tung, đàn bà kia à không cô bé kia, nó, nó, nó là con gái của tôi.” Cô nói xong những lời này thì cũng đã cúi đầu xuống giống như là muốn khóc.

Tài xế taxi vừa nghe thấy thế thì ngờ ngẩn luôn, kích động như đánh máu gà: “Cmn, tôi còn tưởng chuyện này chỉ có trong ngôn tình mạng thôi chứ, không nghĩ tới thực tế còn có...”

“...” Bách Hợp liếc mắt, lúc này cô đang giả bộ bị thụ kinh hách lớn đến mức thất hồn lạc phách nên mệt mỏi nói: “Không nói những điều này, hãy đưa tôi đến cục cảnh sát đi.” Cô lúc trước báo cảnh sát, miễn cưỡng nói: “Trước kia tôi tưởng rằng con gái mất tích, bởi vậy mới lo lắng báo cảnh sát, giờ thì nó an toàn về cùng với ba ba nó rồi, tôi phải đi hủy bỏ án mới được.”

Về mặt tài xế như táo bón, lo lắng định nói với cô nhưng lại không đành lòng kích động người đàn bà đáng thương này, thờ dãi đành đánh xe hướng tới cục cảnh sát.

Trên đường đi đều im lặng, đến khi đến cục cảnh sát thì người lái xe không chịu nổi nữa mới ném xe ở ven đường, đi theo Bách Hợp phụ nữ đáng thương này vào cục cảnh sát, hần lòi kéo một cảnh sát rồi chỉ vào Bách Hợp cùng cảnh sát đó nói cái gì đó, nữ cảnh sát trung niên biểu lộ kinh ngạc sau đó gạt mình rồi chán ghét cuối cùng nhìn Bách Hợp với vẻ đồng tình.

“Thật sự, tôi tận mắt nhìn thấy hai người kia hôn nhau thắm thiết...” Người lái xe liếc nhìn Bách Hợp, sau đó khẳng định với nữ cảnh sát. Hần là người ngoài không liên quan gì nên lời nói làm chứng vô cùng tác dụng đấy, nữ cảnh sát cũng là người làm mẹ, lúc này thấy Bách Hợp thì đồng tình và thương hại cô, bảo người ta rót chén nước tới mang đến trước mặt Bách Hợp, lúc này mới nhẹ nhàng nói.

“Cô yên tâm, con gái cô đã tìm về được rồi thì sẽ cho người hủy bỏ án, nhưng mấy ngày qua con gái của cô có thật không có chuyện gì xảy ra sao?”

Bách Hợp lộ ra vẻ kinh hoàng, cuống quýt lắc đầu, kinh loạn khiến cho điện thoại của cô rơi xuống mặt đất, tài xế taxi thay cô nhặt lên, liếc mắt nhìn thấy được ảnh chụp mà Bách Hợp chưa kịp tắt đi, lập tức bíp mồn mình rồi đem ảnh chụp cho nữ cảnh sát xem, hai người nhìn rõ ảnh chụp đôi cha con đang hôn nhau và ảnh cơ thể Lương Tĩnh đầy dấu vết đã xảy ra quan hệ.

Nữ cảnh sát nhìn thấy rõ bộ dáng của Lương Bình rồi giật mình: “Ồ đây không phải là Lương tiên sinh sao?”

Ở cái thành phố này Lương Bình coi như là nhân vật có uy tín, gã thành lập công ty kiến trúc, đã hợp tác với rất nhiều ông trùm bất động sản nên cũng hơi nổi tiếng, đã từng được lên báo tài chính và kinh tế, lúc này đây danh nhân và con gái lại làm chuyện gièm pha thế khiến nhiều người chán kinh, có một số cảnh sát đang hóng tai nghe thì cũng đi tới ngó điện thoại.

Bách Hợp như vô cùng bất lực, đợi đến lúc điện thoại của mình trở về thì đoán chừng ảnh chụp đã bị copy xuống rồi, có điều đây chính là kết quả mà cô muốn, không phải Lương Bình muốn sang tên tài sản à, cô khiến gã ta hai bàn tay trắng. Cô sẽ công bố chuyện gièm pha của Lương Bình giữa ban ngày ban mặt, dù sao cô chỉ đến làm nhiệm vụ, lúc nào trở về cũng không biết, phải khiến cho danh dự của đôi cha con chó má này quét rác, ép đến bức đường cùng thì mới có thể chính thức giải hận thay Bách Hợp

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Câu chuyện thế giới cha con 4

Bách Hợp vừa cười trộm vừa xem những lời bình luận này thì xong lòng rất hả giận.

Chuyện tình càng ngày càng hot, đây không phải thời đại coi mở lắm, con gái bị cưỡng hiếp thì đã bị chỉ trích, mặc kệ cô gái ấy có phải người bị hại hay không, ngay cả cha nuôi con nhận cũng sẽ bị người ta mắng té tát chứ đừng nói đến loại cha con ruột, ảnh hưởng vô cùng lớn, đến mức không thể trở lại bình thường được mà càng khiến người ta tức giận hơn.

Bách Hợp làm xong hết việc lại vụng trộm trở lại nhà cũ để xem. Hiện tại Lương Tĩnh không đi học nữa bởi vì nghe nói sau ngày đó cô ta đi học thì bị người ta chỉ trỏ té tát, học sinh nam nhìn cô ta với ánh mắt dâm tà nên trong lòng vô cùng sợ hãi. Lúc này cô ta không dám đi học, đương nhiên trường học cũng không muốn có một học sinh không biết xấu hổ như cô ta, Lương Tĩnh trở thành chuột chạy qua đường, Lương Bình thì lại sút đầu mẻ trán, người trong công ty nhìn gã mang theo khinh thường, đã rất nhiều người không nghe lời gã như trước nữa. Trong lòng Lương Bình vừa hận vừa giận, gã biết tất cả đều do Bách Hợp sai, nhất định là ngày đó cô ta đi báo cảnh sát.

Lúc này gã vô cùng oán hận, khách sạn mà lúc trước gã và Lương Tinh ở cũng đi ra thọc một dao, xác định hai cha con này ở trong khách sạn năm ngày bốn đêm sinh hoạt kích tình, thậm chí khách sạn còn có rất nhiều ảnh chụp bọn họ đang quan hệ, lúc này không thể nghỉ ngơi càng làm cho sự việc càng thêm nghiêm trọng. Quả thực cha con Lương Bình trở thành chuột chạy qua đường, mọi người hô đánh.

Lương Bình đang định bán công ty để cùng bảo bối cao chạy xa bay, thế nhưng giới thanh danh của gã rất xấu nên không ai thèm mua cả, mà tiền gã kiểm trước kia thì trong vòng một đêm không cánh mà bay, gã muốn đi ngân hàng kiểm tra thì người ngân hàng cố ý làm khó gã, đùa chơi gã mấy ngày mà vẫn chưa trả lời cho gã biết.

Thanh danh địa vị của Lương Bình trước kia khá tốt, đi đến chỗ nào đều có người nịnh hót, kể cả người ngân hàng đều coi gã như đại gia, thấy gã đều cúi đầu cười cười chứ nào như hôm nay coi thường gã.

Đến mức độ này Lương Bình rất hận Bách Hợp đồng thời cũng không khỏi hoài nghi chuyện giữa mình và bảo bối Tinh Tinh có phải đã sai rồi không? Nhất là khi gã về đến nhà nhìn vẻ mặt sợ hãi của Lương Tinh, cô mới chỉ có mười bảy tuổi thôi, cái gì cũng chưa hiểu là do mình hại con bé.

Dưới sự dă kích luân phiên này thì Lương Bình không gượng nổi, gã đã chán trường trong hôn nhân nhiều năm của mình, Lương Tinh lại sùng bái thâm tình khiến gã u mê, lúc này khó khăn lắm gã mới được Lương Tinh cứu rỗi từ trong vực thẳm, nhưng rồi rất nhanh sự thật khiến gã hiểu được tình yêu của hai người chỉ là thứ dơ bẩn trong mắt người đời, tất nhiên Lương Bình bị dă kích nặng nề, áy náy với con gái ruột thịt của mình, rất sợ Lương Tinh bị tổn thương đã khiến cho gã cảm thấy sợ hãi lại cảm giác sự hối hận gã không dám thừa nhận, điều này khiến Lương Bình ngã xuống.

Lương Tinh lúc này không dám đi bệnh viện, thậm chí không dám bước chân ra khỏi nhà này rồi, trước kia cô là nữ thần trong lòng các nam sinh ngây thơ kia, nhưng chuyện hai cha con yêu nhau bị lộ ra, cô ta trở thành người đề tiện không biết xấu hổ.

Trước kia Lương Tinh cho rằng cái này là tình yêu của mình không hề liên quan đến một ai cả, nhưng sự thật lại cho cô một cái bạt tai, cô biết rõ chính mình không thể bỏ qua ánh mắt của những người khác, hơn nữa cô sợ chuyện cha con cô ồn ào hơn thì cho dù sau này hai người có rời khỏi thành phố này đi chẳng nữa thì cũng sẽ bị người nhận ra, điều lo sợ này khiến Lương Tinh lo nghĩ vẫn vơ.

Lúc này mỗi ngày Bách Hợp ngoại trừ khóc lóc trong buổi họp báo thì toàn bộ thời gian dùng để xem chuyện cười của đôi cha con Lương Tinh, cô không hề có chút đồng cảm với Lương Tinh loại con gái tiện nghi này, nhất là nghĩ đến phần sau của tình tiết câu chuyện thì cô càng hận không thể ra tay nặng hơn một tí, cô cũng định cho Lương Tinh nếm cảm giác bị người cường bạo, đến lúc đó còn xem cô ta có thể để cho Lương Bình đề tiện kia chạm vào người hay không, thế nhưng trong khoảng thời gian này Bách Hợp không thể không nghĩ tới ăn miếng trả miếng có điều lại không có điều kiện ra tay, cũng không có nắm chắc sau này mình sai người hại Lương Tinh không bị phát hiện ra, cho nên cô nhẫn nhịn.

Cô tới đây là vì nguyên chủ hà tiện dă chứ không phải tổng mình vào ngục giam, cô không biết nhiệm vụ của mình lúc nào hoàn thành, hoặc lúc nào mới có thể trở về cái tình không đen kịt kia, nếu vài năm sau cô mới trở về thì không phải ở trong ngục vài năm? Vì đôi cha con chó má kia mà gây vò mình thì không đáng, cho nên cô mới không nghĩ tới chuyện sai người cường hiếp Lương Tinh.

Lúc Bách Hợp thoải mái xem kịch vui thì cha con Lương Bình bị người bài xích. Công ty Lương Bình bị người ta có ý đồ phá hoại, không thể bán công ty trong chốc lát được, hơn nữa không biết tại sao công ty bị khám xét nhưng lại không xin được giúp đỡ, điều này khiến cho Lương Bình hăng hái thuận buồn xuôi gió cả đời ngoài trừ chuyện tình cảm ra bắt đầu cảm thấy thống khổ thất lạc.

Phương pháp trực tiếp hủy diệt một người đàn ông nhất, ngoài trừ phương diện tình cảm thất bại thì chính là sự nghiệp của anh ta khiến anh ta trắng tay. Rất nhanh Lương Bình nếm phải mùi vị bị người ta khinh bỉ, càng làm cho gã khó chịu nhất là người xung quanh sau khi biết chuyện gièm pha của cha con gã thì bắt đầu đùa giỡn gã.

Trừ khinh bỉ bên ngoài, hàng đêm cha con Lương Bình bị điện thoại quấy nhiễu, từ sáng đến tối chuông cửa reo không ngừng, coi như cha con gã không ra khỏi cửa cũng có người không ngừng tra tấn bọn hắn. Mà đồ ăn trong nhà luôn hết trong nháy, lúc ra khỏi cửa Lương Tinh bị ném mấy thứ dơ bẩn vào người lại còn bị chửi nữa, điều này khiến cho một cô gái 17 tuổi như Lương Tinh không chịu được nữa mà khóc rống lên nhưng không có một ai đồng tình với cô ta.

Nửa tháng sau, sau khi hai cha con đi ra ngoài rồi về thì thấy cửa khóa bị bẻ, cửa sổ bị đập phá, biện thự của gã bị ném đồ rác rưởi vào, dưới tình huống như thế, tình cảm kiên trì của hai cha con không chịu được bởi sự thật, trải qua hai mươi ngày này tinh thần hai cha con gần như sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Câu chuyện thế giới cha con 5

ở thời điểm này, rốt cục Lương Bình cũng biết hối hận, tuy nói chuyện này là do Lương Tinh chủ động đến bên gã nhưng mà gã thân là cha, lại là người

lớn lúc trước không nên loạn tình mê mà tiếp nhận con gái mình, dù sao cũng là cốt nhục thân sinh của mình, tuy nói Lương Bình đã hối hận, không chịu nổi cuộc sống thóa mạ này nhưng gã vẫn vì con gái mà làm chút gì đó.

Gã nhớ lúc này mình đã ở riêng rồi, lâu rồi không thấy vợ cũ, gã quyết định đưa con gái đến chỗ vợ cũ, để cho Bách Hợp chăm sóc cô con gái đáng thương này.

Khi bấm số điện thoại thì trong lòng Lương Bình cũng hơi sợ hãi đấy, nếu không phải vì con gái thì gã tuyệt đối không muốn thấy Bách Hợp, gã sợ thấy Bách Hợp, không biết vì sợ sắc mặt khó coi cùng với ánh mắt thống khổ oán hận của Bách Hợp hay sợ ánh mắt buồn nôn của cô, tựa như bộ dạng những người trên đường cái mỗi khi nhìn thấy hai cha con gã.

“Alô?” Bách Hợp lười biếng nghe điện thoại, Lương Bình cũng không nghĩ tới sau khi mình ở cùng với bảo bối Tinh Tinh thì còn có một ngày gọi điện thoại cho Bách Hợp, cảm giác dường như đã qua mấy đời khiến gã ngẩn người, lúc sau bên kia không kiên nhẫn được nữa thì gã mới vội nói gấp.

“Là tôi.” Điện thoại của hắn lúc này đã sớm vô dùng rồi, thời đại này điện thoại đăng ký đều dùng tên thật, điện thoại của gã bị người trên mạng lôi ra, từ sớm đến tối bị gọi quấy rầy đánh mắng gã cho nên không dám dùng nữa, phải ra điện thoại công cộng để gọi cho Bách Hợp, gã vừa nói xong thì rất sợ Bách Hợp cúp điện thoại nên cuống quýt nói: “Hiện tại Tinh Tinh còn nhỏ tuổi, tóm lại tất cả đều là lỗi của tôi.”

“Anh là ai?” Bách Hợp cười lạnh hai tiếng, cố ý hỏi.

Đầu kia Lương Bình trầm mồi ngónh ngang, không ngờ rằng người phụ nữ mà gã chấp nhất nửa đời người, dùng thủ đoạn có được, khi chính mình phản bội cô, tưởng rằng mình ghét bỏ cô một đời, sau khi vứt bỏ cô thì không ngờ rằng người phụ nữ này không có bởi vì thế mà cảm thấy đau lòng, ngược lại cô ấy còn quên mình.

Giờ khắc này trong lòng Lương Bình sinh ra đủ loại cảm xúc không cam lòng và nhục nhã, gã cảm thấy trên thế giới này bất cứ người nào đều có tư cách xem thường gã nhưng duy chỉ có Bách Hợp là không có đấy. Cô ôn hòa với mình, nếu không bởi cô lãnh đạm với mình thì mình cần gì cùng với Tinh Tinh chứ, hiện tại cô cũng dám quên mình, trong khi cuộc sống mình nước sôi lửa bỏng thì cô ấy không nghĩ tới phải trợ giúp mình mà còn dám quên mình.

Lương Bình oán hận nhưng tốt xấu gã vẫn còn nhớ chuyện đại sự, thở sâu một cái rồi cắn răng nói: “Là tôi Lương Bình, tuy tôi đã sai nhưng nể tình con gái còn nhỏ tuổi, cô hãy để cho nó về nhà đi. Hiện tại nhà của chúng ta đã người biết, suốt ngày có người quấy rối, Tinh Tinh sớm đã không chịu được nữa.”

Bên kia trầm mặc một lúc, khi Lương Bình cho rằng Bách Hợp sắp tắt điện thoại, cô thở dài: “Được rồi, tóm lại cũng là con gái ruột của tôi, đã như vậy mai anh đưa nó đến đây, hiện tại tôi đang ở chỗ này.” Sau khi nói địa chỉ cho Lương Bình biết thì Bách Hợp cúp luôn điện thoại.

Kinh nghiệm sống với nhau mấy chục năm, cô hiểu rõ Lương Bình có bản lĩnh nhớ rõ những gì cô vừa nói, nếu không phải vì dự định trước của mình thì cô không muốn nghe thấy giọng nói của tên chết tiệt này.

Mà lúc này ở trong nhà Lương gia, hiện tại đã là buổi tối rồi, khó khăn lắm mới chờ được ba trở về, không nhận được nữa mà khóc thành tiếng: “Ba ba?” cả ngày đều có người đến quấy rối dọa Lương Tinh, lúc này nghe thấy tiếng mở cửa thì cô lại khản trương, khi thấy người mở cửa thì nàng suýt nữa thì khóc lên, run rẩy trốn vào trong phòng cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc thì cô mới lộ mặt ra.

Lương Bình nghe thấy giọng nói run rẩy của con gái thì trong lòng không khỏi xiết chặt, còn chưa mở miệng nói đã thấy một bóng người lao về phía gã, đụng phải lồng ngực của gã.

“Ô ô ba, con sợ...” Lương Tinh khóc đến mức thở không ra hơi, lúc ban ngày ba ra ngoài cô bị bên ngoài dọa run như cây sậy, đợi mãi mới thấy ba trở về, trong lòng Lương Tinh giống như buông được một tảng đá lớn, bờ môi liêu mạng bắt đầu di chuyển trên cằm đầy râu ria của Lương Bình.

“Ba ba giúp con, con sợ...”

Vừa trốn tránh nụ hôn cuồng nhiệt của con gái vừa nghĩ tới cơ thể sít chặt của cô thì cứng đờ người, sao hắn chịu được bảo bối quyền rũ chứ, nhưng hiện giờ chuyện hai cha con họ vẫn chưa kết thúc, gã trầm mặc đẩy Lương Tinh ra, cắn răng chịu đựng mà nói.

“Bảo bối, ba ba mang thức ăn về rồi, ăn trước rồi nói sau.” Gã vừa nói vừa giơ cái túi trong tay lên, trong túi có bảy tám gói mỳ ăn liền và đồ ăn nhanh, Lương Tinh cũng đói một ngày, lúc này ngoan ngoãn vào trong bếp lấy bát đũa và đun nước sôi, tuy chỉ là đồ ăn đơn giản nhưng cô vẫn bận rộn lấy, trông như là người vợ hiền lành, Lương Bình thấy cô như hồ điệp bay tới bay lui thì trong lòng đau xót, không nhận được tiến tới ôm từ phía sau lưng.

“Bảo bối, ba ba đã gọi điện thoại cho mẹ con, ngày mai... ngày mai ba sẽ đưa con qua đó.”

Những ngày này Lương Tinh bị mắng đến phát sợ nhưng cô đã yêu ba mình nhiều năm như thế, đã xâm nhập đến cốt tủy rồi, bởi vậy mỗi lần được ba ôm thì cô liền quên những nhục nhã trước kia, ngược lại cảm thấy trong thời gian khó khăn này Lương Bình luôn bên cạnh cô, ngửa đầu thấy cái cằm của ba, Lương Tinh không nhận được ngửa đầu triu mến hôn lên.

Chương 6: Câu chuyện thế giới cha con 6

Mà Lương Tinh cũng như kiểu bị chia rẽ uyên ương, khóc lóc hô hào nói: “Ba ba, yêu con đi, con không lờ ba, về sau nhất định ba phải tới xem con đây.

Hai người điên cuồng cả đêm, ngày hôm sau Lương Tinh suýt nữa thì không dậy được, nhân dịp sắc trời chưa sáng lắm thì Lương Bình cố nén nhịn không lờ bỏ, nhìn xem trong xe không còn nhiều dầu lắm, lại nghĩ đến cách nhà Bách Hợp còn khá xa, đêm qua Lương Tinh bảo bồi mới bị lão yêu thương qua nên lúc này cả người bần rần không đi bộ được, bởi vậy Lương Bình mới lái xe đưa cô ta đi, về phần xăng không đủ lúc về thì đành bảo Bách Hợp hỗ trợ một tí hoặc để Bách Hợp cho ít tiền, nể tình vợ chồng lâu lắm chẳng lẽ lại không cho.

Nghĩ như thế Lương Bình dứt khoát quyết định muốn thương tiếc con gái.

Lúc hai người tới chỗ Bách Hợp thì trời mới vừa sáng thôi, sáng sớm đã bị người khác đánh thức, trong lòng Bách Hợp vô cùng không thoải mái, lúc nhận điện thoại của Lương Bình thì gương mặt lạnh lùng không có chãi đầu đánh răng không thèm thay cả đồ ngủ đã chạy thẳng ra ngoài, ý định đợi lát nữa về ngủ tiếp.

Lương Bình thấy bộ dạng này của cô thì cũng không biết là vì con gái và mình phải tách ra hay còn vì cha con mình sống vô cùng chật vật, nên lão rất bất mãn bộ dạng nhàn nhả này của Bách Hợp, thấy cô ta ngủ ngon cảm thấy không thoải mái, mặt mũi khó coi.

“Tinh Tinh lúc này còn chưa ăn sáng mà cô lại như thế này, chẳng lẽ không chuẩn bị ra ngoài mua đồ ăn sáng sao?” hai người làm vợ chồng mười tám năm, Bách Hợp hận lão nên không ở nhà nấu cơm mà đều dẫn con gái ra quán ăn, cô ta vọng tưởng con gái ghét mình nhưng không ngờ vận mệnh đưa đây, Tinh Tinh lại là của mình.

Nghĩ tới đây thì sắc mặt Lương Bình mới dễ nhìn một tí, Bách Hợp phiền chán nhìn Lương Bình, nhìn thấy thiếu nữ đang cúi đầu, cứ như vậy, ngay cả gọi mẹ cũng không gọi, trong lòng càng cảm thấy chán nản.

Tuy nói cô cũng không hơn Lương Tinh là bao cũng không muốn làm mẹ của ả ta, nhưng cô đã xuyên thấu vào thân thể này rồi, nếu Lương Tinh thức thời, cô cảm thấy mềm lòng nói không chừng còn để cho ả ta sống tốt hơn một tí, đã Lương Tinh không nhớ công ơn sinh dưỡng thì Bách Hợp cũng không khách khí, càng không coi cô ta là con gái mình, thật ra như vậy cũng tốt miễn cho đến lúc mình trả thù thì lại không đành lòng.

“Tôi không có loại con gái như cô ta, nhìn tại tôi sinh ra cái oan nghiệt này nên tôi mới nuôi cô ta một thời gian ngắn, tôi chỉ cho anh nửa tháng, nếu không tôi sẽ đuổi cô ta đi.” Nghĩ còn muốn mình mua đồ ăn sáng cho cô ta, cô ta sượng nhip, thấy vẻ mặt đầy ý xuân này của Lương Tinh thì cũng biết tới qua đời cha con chó má này làm cái gì, còn bắt cô mua đồ ăn sáng thế mà cũng dám nói ra.

Trên mặt Lương Bình tỏ vẻ xấu hổ, hai mắt Lương Tinh đỏ bừng nhưng ả không dám lên tiếng, cô ta không dám trở về biện thự Lương gia, đám người điên cuồng kia suýt nữa làm ả phát điên nên không dám trở về để nhìn sắc mặt người khác, nhưng khi quay mắt nhìn về phía mẹ “tình địch” lại thấy cha mình nói nhiều như thế, trong lòng Lương Tinh ghen ghét không thôi càng không thèm để ý tới Bách Hợp.

“Dù sao vẫn là do cô sinh ra mà...” Lương Bình còn chưa nói xong thì Bách Hợp không kiên nhẫn mà nói: “Đừng có nói nhảm, nó vào hay không vào, tôi còn muốn ngủ tiếp.” Bách Hợp nói xong quay người sắp đi, Lương Bình thấy trên mặt cô không hề có vẻ khó chịu hay khiếp sợ nào chỉ có phiền chán mà thôi, vô cùng không cam lòng nhưng chuyện này ai bảo do mình để lộ sơ hở, Lương Bình cố nhìn lửa giận trong lòng.

“Bách Hợp, một ngày vợ chồng trăm năm ân...”

“Anh câm ngay hoặc để cô ta lại rồi rút khỏi đây, hoặc cả hai người cùng rút.” Bách Hợp không chịu nổi vẻ mặt Lương Bình coi chuyện xấu hổ kia như thiên kinh địa nghĩa, phiền chán nhìn lão ta lại cảm thấy ánh mắt bất bình chiếu vào người mình, quay đầu lại vừa nhìn thấy trong mắt Lương Tinh chưa kịp thu hồi vẻ tức giận, hiển nhiên Lương Tinh rất bất mãn khi thấy mình cắt đứt lời của Lương Bình.

Hiện tại cô sẽ không so đo với Lương Tinh, bởi cô muốn Lương Tinh vô cùng thống khổ cả đời.

Làm bộ như không thấy được Lương Tinh oán hận, mặt mũi vẻ không kiên nhẫn ra hiệu cho Lương Bình chuyển đồ vật của Lương Tinh lên trên phòng. Bách Hợp không thèm nhìn Lương Tinh trực tiếp nói với Lương Bình.

“Được rồi, anh đã đưa người đến rồi, anh biến nhanh lên.”

Lương Bình nghĩ đến chiếc xe ngoài kia, do dự hồi lâu lúc thấy vẻ mặt phiền chán của Bách Hợp thì trong lòng Lương Bình tức giận lên, khuôn mặt cứng lại lạnh giọng nói: “Vậy cô chăm sóc con gái cho tốt, tôi đi trước.” hần nói xong, cũng không dám hạ mình vay tiền Bách Hợp nữa, lạnh lùng bước ra cửa.

Nghe thấy tiếng động bên ngoài đã hết, Bách Hợp nhếch miệng cũng không thèm liếc Lương Tinh ở trong phòng khách lấy một cái, ngáp một cái đi thẳng lên lầu.

Để Lương Tinh một mình ở lại phòng khách lạnh như băng, Bách Hợp tắt đèn đi lại không sắp xếp phòng cho ả cũng không có ý chuẩn bị đồ ăn sáng,

Lương Tinh đột nhiên sinh ra cảm giác ớn lạnh ở đầu, không chịu được nước mắt lạnh lẽo chảy ra.

“Ba ba, ba ở đâu, ba ba Tinh Tinh nhớ ba ba ba...”

Tiếng khóc nỉ non của cô bé vang khắp phòng, Bách Hợp đứng ở trên lầu nhìn xuống, trong bóng tối cô mơ hồ nhìn thấy Lương Tinh ngồi xổm xuống hành lý của ả mà khóc, lạnh lùng ngoéo cái miệng: “Khóc đi, đây mới chỉ là bắt đầu thôi, kế tiếp cô cần phải làm là cho Lương Tinh khóc không ra nước mắt.

Ngủ đến lúc trời sáng hẳn, lúc này Lương Tinh mở to đôi mắt sưng húp vắt và lăm lăm nhìn thấy Bách Hợp xuống lầu, ả mới ngẩng đầu lên nhìn Bách Hợp có chút bất mãn nói: “Đã trễ thế này mẹ mới dậy, mẹ không lên lớp à?”

Ả định đợi Bách Hợp đi làm thì mình tìm chỗ nào ngủ một giấc, tối qua một đêm cuồng dã, ả không có ngủ qua, tới chỗ này Bách Hợp lại không thêm an ủi mình để mình ngồi ghế salon cả buổi, ai ngồi sau khi Lương Tinh nói xong thì Bách Hợp lạnh lùng nhìn ả một cái. “Nhờ phúc của cô với cha cô không biết xấu hổ đấy, hiện tại tôi phải nghỉ việc, hai người vui không?”

Bạn đang đọc truyện *Bia Dờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Câu chuyện thế giới cha con 7

Vừa nói như thế thì Lương Tinh cũng hơi chột dạ rồi sau đó là sợ hãi, nhớ tới mình không thể đến trường, ba cũng không dám tới công ty làm việc, sự nghiệp cả đời ba bị chuyện này mà phá hỏng, Lương Tinh cũng có chút áy náy, nhưng nói đi nói lại tất cả vì Bách Hợp, ai bảo bà ta muốn báo cái gì cảnh đấy. Nghĩ tới đây Lương Tinh tức giận mà nói:

“Người khác cũng biết chuyện này, nhất định là do bà nói ra...”

Nghe nói như thế Bách Hợp liền hận không thể cho ả hai cái bạt tai: “Ý mày là tao không thể nói chuyện gièm pha của tụi mày ra? Tao báo cảnh sát là vì muốn tốt cho mày, có loại con gái nào mà mấy ngày còn chưa trở về nhà, tao cũng chỉ sợ mày bị sao, nếu sớm biết mày và ba mày làm cái chuyện xấu hổ này thì tao cũng chả muốn quản mày, cả đời tao chưa từng làm chuyện gì xấu cả nhưng lại sinh ra mày nghiệp chướng đã là xử phạt nặng nề đối với tao rồi, may là tao không biết chuyện này sớm, nếu không tao đã đâm chết mày rồi.”

Lương Tinh nghe xong thì trong lòng không khỏi sợ hãi, cảnh giác nhìn Bách Hợp.

Lúc này Bách Hợp mặc kệ ả ta, cả ngày cô không có ra ngoài đường, cũng không biết bao giờ nhiệm vụ này mới kết thúc, chỉ cần sớm hành hạ cha con Lương Bình, chắc cô sẽ được rời khỏi đây nhanh thôi, coi như không rời khỏi thì cô sống thêm vài chục năm nữa cũng thỏa mãn rồi, cũng không phải tay trắng như trước nữa, cô chuẩn bị đi họp báo để nói ra chuyện đôi cha con chó má này, rồi ra vài cuốn sách, không lo mình không kiếm được tiền.

Lương Tinh không biết suy nghĩ trong lòng Bách Hợp, cả ngày ả thấp thỏm không yên. Ngày thứ hai Bách Hợp tìm bác sĩ tâm lý điều trị cho ả, mà bác sĩ kia cũng biết chuyện Lương Tinh đấy, nhìn thấy ánh mắt của cô ả mang theo đủ loại khinh thường, khi nhìn Bách Hợp thì vô cùng thương cảm, có điều bác sĩ này rất giỏi, sau khi nhận được ám chỉ của Bách Hợp thì trong lòng bác sĩ tâm lý này đồng tình người đàn bà này, vô cùng không thích Lương Tinh không biết xấu hổ đoạt đàn ông với mẹ mình lại còn là bỏ ruột nữa chứ, cũng hy vọng kéo ả ra khỏi vũng lầy, trả chồng lại cho Bách Hợp, nên cố gắng khai mở cho ả.

Nửa tháng sau, Lương Tinh được bác sĩ tâm lý ám chỉ, bắt đầu lo lắng chuyện tình yêu cha con, chuyện không biết xấu hổ kia như con thú khổng lồ ăn mòn tâm linh ả, ả bắt đầu bất an, cả ngày ăn không ngon ngủ không yên, loại mất ngủ này không nên xảy ra trên người con gái đang trưởng thành cũng bắt đầu hiện ra, ả bắt đầu rụng tóc, hàng ngày Bách Hợp đều thấy tóc rụng đầy trong nhà vệ sinh.

Rất nhanh Lương Tinh bắt đầu tiều tụy, ả không ăn được, cả người tâm thần bất an, hết lần này đến lần khác được bác sĩ tâm lý tư vấn nên ả vô cùng tỉnh táo không thể điên được, dưới sự dằn vặt đó thì Bách Hợp lại gọi điện cho Lương Bình ám chỉ tình thân Lương Tinh gần đây không tốt, quả nhiên Lương Bình rất lo lắng, lúc đầu còn chạy đến gần nhà Bách Hợp hẹn hò với Lương Tinh, dù sao cũng là ba của mình, tuy biết rõ chuyện giữa mình và ba bị người đời khinh thường, có thể vì tình cảm trong lòng thành sợi dây lòi lẻo khiến cho ả chìm đắm trong tình yêu cùng với Lương Bình, lại vì tình trạng của hai người mà cảm thấy vô cùng thống khổ.

Hai tháng trôi qua rất nhanh, Bách Hợp coi như không biết chuyện hai cha con lén lút gặp mặt, gần đây tóc Lương Tinh rụng rất nhiều, cả người hoảng hốt, loại tra tấn bằng tâm lý này khiến cho thiếu nữ 17 tuổi còn già hơn cả Bách Hợp.

Mãi đến nửa năm sau, Bách Hợp dám khẳng định lúc này tâm lý Lương Tinh vô cùng mạnh mẽ sẽ không bị kích thích nhỏ mà phát điên thì mới làm bộ lấy ra một số tiền vừa đủ để mua xe bình thường để trong nhà.

Lương Tinh sớm phát điên vì chuyện tình cảm cha con, nhất là còn ở cùng với mẹ mình người bị hại.

Bên này là mẹ đẻ của mình, bên kia là cha cho mình tính mạng còn là người mình yêu sâu đậm, Lương Tinh bị dày vò rối cực không nhận được nữa yêu cầu Lương Bình bỏ trốn.

Đối với bảo bối của mình thì Lương Bình không thể nào cự tuyệt được, gã đồng ý, lúc này trùng hợp Lương Tinh lại phát hiện ra Bách Hợp để lại bốn vạn đồng, ả liền trộm luôn rồi cùng cha mua vé máy bay tới thành thị lạ lẫm mà sống.

Dưới sự cố ý của Bách Hợp, đôi cha con đã bị dọa cho đến nỗi chìm sợ cảnh công ngay cả tính cảnh giác cơ bản cũng không có, tự cho là tìm được đường sống ngồi máy bay rời khỏi thành phố này.

Nhưng bọn hắn không biết rằng tất cả tin tức đã được Bách Hợp ghi lại, bọn hắn đi đến chỗ nào đều có người tự nguyện nào ánh mắt cho cô, mỗi ngày cô lên blog cá nhân xem có người comment đôi cha con này dùng tên gì, ngồi máy bay đến chỗ nào.

Cho hai người nửa tháng sắp xếp, hai người cho rằng có thể thay đổi hình dáng thì không có người phát hiện ra mình, vừa mới dàn xếp xong thả lỏng một tí thì Bách Hợp cười lạnh mua xong vé máy bay tới thành phố này.

Khi nhìn thấy Bách Hợp xuất hiện trước mặt mình thì cả người Lương Bình suýt nữa thì ngất đi.

“Chồng, con gái, rốt cục tôi cũng tìm thấy hai người rồi, tháng này hai người chạy đi đâu thế, tôi tìm khắp nơi. Anh xem tôi còn mang cả giấy kết hôn cùng với ảnh của hai người, tôi nhớ hai người muốn chết...” Cô gào khóc, mọi người xung quanh nhìn về phía cha con Lương Tinh khiến cho người người Lương Tinh và Lương Bình nhớ lại ánh mắt bị người xem thường lúc trước kia.

Người xung quanh biết người này sống như vợ chồng ai dè hóa ra lại là hai cha con, hai người rất sợ hãi cũng không chịu được ánh mắt khinh bỉ này mà chạy trốn trời chết.

Thời gian kế tiếp, giống như trò mèo vờn chuột, cha con Lương Bình cứ nửa tháng đều bị Bách Hợp tìm được, sau đó lại là tiết mục dọn nhà chạy trốn vô chừng mực, nửa năm gần gũi, Lương Tinh suýt nữa thì trọc đầu, hiện tại ả phải đội tóc giả thay đổi quần áo để trốn Bách Hợp nhưng đều không được, gần như đi nửa đất nước đồng thời danh tiếng cha con này càng vang xa, Bách Hợp khiến cho đôi cha con này không còn chỗ mà trốn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Câu chuyện thế giới cha con (kết)

BIA ĐỜ ĐẠN PHÁN CÔNG

Chương 8: Câu chuyện thế giới cha con (kết)

Chương trướcChương tiếp

Edit: Sakura

Lương Bình vừa vội vừa sợ, lúc này hai người đã không có tâm tư nào để nói chuyện yêu đương nữa, bọn hắn tập chung tinh thần tránh né Bách Hợp, khi nghe thấy hai tiếng ông xã mà gã tha thiết trước kia từ miệng Bách Hợp thì run rẩy cả người, như là tiếng gọi hồn khiến hai người một mồi không chịu nổi.

Hết lần này tới lần khác bởi vì Lương Bình lớn tuổi, kinh nghiệm nhiều hơn nữa gã lại là người mạnh mẽ, cho dù bị đá kích nhưng cũng bắt đầu có dấu hiệu tâm thần rồi, mà Lương Tinh lúc trước bị Bách Hợp cho người dạy bảo qua cho nên ả cho rằng dưới tình huống như thế sẽ nổi điên nhưng ả lại không điên còn tỉnh táo hơn cả Lương Bình, gần đây Lương Bình đã bắt đầu mê sáng, gã đã trốn đủ rồi giống như tội phạm trốn tù, đối với cuộc sống này gã cũng có ngày mệt mỏi.

Hơn nữa hiện tại hai người sống rất khó khăn, lúc trước Lương Tinh trộm bốn vạn của Bách Hợp, đã qua một năm cho dù hai người có tiết kiệm đi chăng nữa thì cũng đã hết rồi, lại còn bị Bách Hợp đuổi theo nên Lương Bình không có thời gian đi làm kiếm tiền, bởi vậy hai người sống càng khó hơn, hai năm trôi qua, Lương Bình sống càng chán nản, tình yêu đẹp của hai người đương nhiên không thể tiếp tục được, một khi gã đã không còn quần sáng trên người nữa lại như chuột chạy qua đường, nói cái tình yêu gì thì quá giả dối.

Chuyện của hai cha con đã bị cả nước biết rồi, không thể trốn được nữa, tình yêu cũng không còn thuần túy giống như trước nữa. Lương tâm khiến trách và áy náy, như tòa núi lớn đặt ở trong lòng bọn hắn, hơn nữa Bách Hợp lại thỉnh thoảng nhảy ra nhắc nhở bọn hắn, Lương Tĩnh đau khổ càng về sau càng không chịu được mà phát điên.

Đạt được kết quả như thế, Bách Hợp rất hài lòng, tuy nói cô không thể như tình tiết trước kia nhằm vào Lương Tĩnh mà báo thù, có thể không ảnh hưởng tới mình còn thấy Lương Tĩnh hiện tại rồi bù, chưa tới hai mươi tuổi mà trông như bà già ba mươi, còn thảm hại hơn cả Bách Hợp sau khi đổi lại cách ăn mặc. Cô chuẩn bị thu tay lại rồi nhưng cuối cùng Lương Tĩnh lại vẫn như cũ bị cưỡng hiếp tập thể, ả không chịu được đã kích như thế nhiều lần muốn cắt cổ tay tự sát lại được Bách Hợp cứu được, nếu chết thì lợi cho Lương Tĩnh quá, ả đã không hiểu được nỗi đau khổ năm đó bị Lương Bình cưỡng hiếp, hôm nay ả đã hiểu lại muốn tự sát thì đã chậm.

Càng thâm hơn là Lương Tĩnh đã có bầu, nhiều lần cô ý muốn sảy thai nhưng lại bị Bách Hợp sai người ngăn chặn không cho ả làm.

Trong bệnh viện, mặt mũi Lương Tĩnh tràn đầy oán hận và đau khổ, đôi mắt đã sẫm đi sự tinh khiết tươi đẹp lúc trước ngược lại vô cùng tối tăm phiền muộn, nhìn chằm chằm vào Bách Hợp nói: “Tại sao bà lại cứu tôi, có phải bà muốn cười tôi.”

Người mẹ này biến hiện vô cùng rộng lượng, sau khi người trong bệnh viện biết rõ ả thì không thêm khách sáo nữa, hết lần này tới lần khác người mẹ này mang thân phận người bị hại mà còn thường xuyên tới chăm sóc khiến cho người khác cảm thấy cô vô cùng yêu thương con gái mình, cũng chính vì thế mà người ta càng xem Lương Tĩnh không vừa mắt, khiến cho ả ở bệnh viện một ngày mà dài như một năm.

“Đúng vậy.” ngoài Lương Tĩnh dự đoán, Bách Hợp thế mà thừa nhận, cô vừa gọt quả táo vừa mỉm cười. “Hồi trước tao có bạn trai lại bị Lương Bình súc sinh kia cưỡng hiếp phá hỏng cả đời, lại sinh ra thứ không biết xấu hổ như mày, mày đã không thông cảm cho nỗi khổ của mẹ, tao càng muốn cho mày tự ném trái nổi hận năm đó, khiến cho mày biết rõ đời tao sống như thế nào.” Cô vừa nói, trong phòng cũng vang lên tiếng gọt táo, Lương Tĩnh tròn mắt lên, Bách Hợp lại nói tiếp.

“hiện tại mày đã có thai, mày sẽ biết cảm giác sinh ra đứa bé này, đáng tiếc không tìm được người cưỡng hiếp mày, nếu không tao rất muốn gả mày cho gã đó, cho mày hàng ngày đối mặt với gương mặt mày oán hận, cuối cùng tao rất hy vọng mày sinh con gái, lại lần nữa giống như câu chuyện của tao.”

Lương Tĩnh hét lên, ả suy nghĩ vẫn vờ cuối cùng không chịu được mà đập đầu vào tường: “Bà đừng nói nữa, bọn súc sinh thả tao ra” ả khóc điên cuồng và sợ hãi, hiển nhiên nhớ tới lần bị cưỡng hiếp kia. Thấy cô ta như thế thì Bách Hợp nở nụ cười.

Bên ngoài phòng bệnh, một người đàn ông trung niên tầm 40 tuổi cũng cười theo, ông ta vẫy mấy người thanh niên trước mặt mình, một trong số người đó liếc mắt đưa ý qua một cái.

Đợi đến lúc Bách Hợp đi thì tiếng hét chói tai của Lương Tĩnh trong phòng bệnh vang lên.

Nửa năm sau, Lương Tĩnh đỡ dẫn gả cho một gã đàn ông xa lạ, sau đó ả sinh ra đứa trẻ mà ả oán hận nhất trên đời này mà lúc đó Bách Hợp đón Lương Bình đã phát điên trở về bên người con gái, một mặt là người cha mình yêu, một mặt là người đã cưỡng hiếp mình, Lương Tĩnh bị tra tấn sống không bằng chết.

Mà khi đó Bách Hợp đã gặp mối tình đầu của nguyên chủ, biết rõ ông thay nguyên chủ báo thù, cũng tìm người cưỡng hiếp Lương Tĩnh thì Bách Hợp thờ dài, cùng lúc đó trong lúc cô ngủ mơ khi tỉnh lại đã trở về trong không gian đen kịt kia.

“Nhiệm vụ lần này cô đã hoàn thành khá tốt.” Âm thanh kia lại vang lên, ánh sáng trên đỉnh đầu lóe lên, trong bóng tối hiện lên mấy dòng chữ.

Giới tính: Nữ (có thể biến đổi giới tính)

Tên: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 47 (max 100 điểm)

Tướng mạo: 58 (max 100 điểm)

Thể lực: 56 (max 100 điểm)

Võ lực: 8 (max 100 điểm)

Kỹ năng: Không

Năng khiếu: Không

Mị lực: 18 (max 100 điểm)

Nhìn đến đây thì Bách Hợp nghĩ tới đánh giá lần trước, so sánh với nhau thì ngoài trí lực tăng thêm 1 điểm thì gần như không có gì thay đổi, mặt cô đen lại vừa muốn mở miệng nói chuyện thì cái âm thanh cổ quái kia lại vang lên.

“Bởi cô hoàn thành nhiệm vụ khá tốt, hơn nữa lại rất thức thời cho nên về sau tôi ban thưởng cho cô, nghĩa là mỗi lần cô hoàn thành nhiệm vụ thì trừ cô cố gắng lấy điểm ra thì tôi sẽ cho cô thêm một điểm.

Bách Hợp đồng ý, cũng không cảm thấy cho thêm một điểm có gì khác nhau, dù sao bây giờ mình còn sống đã vô cùng vui mừng rồi, anh ta nói những điểm này có thể duy trì mình còn sống thì cô cũng đã thỏa mãn rồi.

“Như vậy một điểm này là cái gì?”

“Cô thấy số liệu của cô rồi đấy, điểm này có thể tăng thêm ở tướng mạo của cô, trí lực hoặc thể lực, mấy thứ này càng cao thì về sau cô tiến vào nhiệm vụ sẽ càng dễ dàng hoàn thành hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Trao đổi tim cầu huyết 1

Bách Hợp vừa nghe xong cũng hơi ngạc nhiên rồi vội hỏi: “Ý của anh là nếu tôi thêm điểm ở thể lực thì về sau lúc tôi tiến vào nhiệm vụ thì cơ thể kia là sẽ tăng thêm số liệu thể lực?”

Tuy cô hơi hơi lộn xộn nhưng người kỳ lạ kia dường như hiểu ý cô hỏi: “Đúng thế.”

Nghe được ý nghĩ của mình đúng thì tinh thần Bách Hợp không khỏi chấn động, lần này may mắn chỉ xuyên vào nhiệm vụ thể giới cha con, lúc ấy cô còn cảm thấy nhiệm vụ này rất khó nhưng mà về sau nghĩ lại cô chiếm được vị trí rất có lợi, bởi vậy độ khó của nhiệm vụ cũng không lớn, mà ngay từ đầu Lương Bình cũng không có ra tay với mình, cô tới cũng sớm, nếu chậm một chút nữa thì mình hai bàn tay trắng chỉ sợ không thể thay đổi được cái gì cả.

Nếu cô không may xuyên vào lúc nguyên chủ bị con gái tìm người cưỡng hiếp, cô tay trái gà không chặt cũng chỉ có ngồi chờ chết.

Lúc Bách Hợp thấy chỉ số võ lực của mình thấp nhất thì không hề do dự tăng thêm điểm võ lực.

Ánh sáng trong bóng tối lập lúc biến thành:

Giới tính: Nữ (có thể biến đổi giới tính)

Tên: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 47 (max 100 điểm)

Tướng mạo: 58 (max 100 điểm)

Thể lực: 56 (max 100 điểm)

Võ lực: 9 (max 100 điểm)

Kỹ năng: Không

Năng khiếu: Không

Mị lực: 18 (max 100 điểm)

Quả nhiên võ lực tăng đến 9.

Âm thanh lạnh như băng dừng lại một chút sau đó hỏi tiếp: “Bách Hợp đón tiếp nhiệm vụ hay nghỉ ngơi một lát.”

Bách Hợp hơi bất ngờ vì âm thanh này cũng sẽ xem xét mình cần nghỉ ngơi hay không, nhưng nghĩ đến tình trạng lơ lửng này của mình, tuy âm thanh này đã nói qua chỉ cần mình thành công hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ bảo tồn trạng thái sống sót cho mình, nhưng mà anh ta chưa từng nói đến trường hợp làm nhiệm vụ thất bại thì sẽ thế nào, hiện tại Bách Hợp cần làm là tranh thủ làm mấy cái nhiệm vụ, tích lũy điểm về sau sẽ tốt hơn và thời gian sống sót sẽ dài

hon.

“Tôi muốn tiếp nhiệm vụ.”

Âm thanh kia vang lên: “Nhiệm vụ tiếp theo.” Nói xong trên màn hình xuất hiện ra một dòng chữ: Cô gái yêu đến đau lòng.

Nhìn thấy tên của tiểu thuyết thì lập tức Bách Hợp có cảm giác như hết cả bị, cô cố kìm nén khoe miệng mình không được run rẩy, một hồi vật vờ trước mắt, cô choáng váng tỉnh lại không chỉ cả người yếu ớt mà chỗ ngực cũng đau đớn từng hồi, buồn nôn muốn phun ra.

Trước mắt toàn là màu trắng, mất một lúc lâu mới nhìn rõ hoàn cảnh hiện tại mình đang ở, chắc là đang nằm viện.

Bốn phía đều là thuốc khử trùng càng khiến cho người ta khó chịu, tay cô giật giật, mu bàn tay đau đớn, lúc này cô thấy mu tay mình bị kim tiêm đâm, bên cạnh có người phụ nữ trung niên nhìn thấy cô tỉnh thì vội vàng đứng dậy:

“Tiểu Hợp, con đã tỉnh, con có khát không? Đói không? Mẹ đi lấy đồ cho con ăn,”

Lúc này Bách Hợp không có thời gian để ý đến bà, trong đầu truyền đến tư liệu khổng lồ suýt nữa khiến cô ngất xỉu.

Lần này cô xuyên việt tới cũng là một cô gái tên Bách Hợp nhưng cũng hơi khác một tí, thân phận lần này của cô không phải đã kết hôn mà chỉ làm vị hôn thê của người ta mà thôi. Mà vị hôn phu của thân thể này là thanh mai trúc mã, quan hệ thông gia gia tộc, đã từng có kinh nghiệm làm nhiệm vụ một lần, lần này Bách Hợp có thể đoán ra vị hôn phu Mặc Thành Đường của thân thể này là đối tượng nhiệm vụ của cô.

Theo tình tiết câu chuyện thì Mặc Thành Đường chỉ coi vị hôn thê từ nhỏ này là em gái mà thôi, từ khi Bách Hợp sinh ra đã mang bệnh tim bẩm sinh, trong nhà cô chỉ có mỗi mình cô là con gái, từ nhỏ cưng chiều mà lớn lên, mà Mặc Thành Đường cũng vô cùng chiều cô, bởi vì năm nay cô đã 16 tuổi rồi, trái tim càng lúc càng yếu, ở bệnh viện còn nhiều hơn ở nhà.

Tất cả mọi người đều lo lắng cô, luôn luôn đợi có người hiến trái tim cho cô, mà Mặc Thành Đường lớn hơn cô một tuổi, lúc này đang học cấp 3 rồi, anh ta trông đẹp trai, thân phận lại cao là người thừa kế tập đoàn Mặc thị, cho nên anh ta vốn đã đẹp mã lại tăng thêm vàng hào quang.

Trong trường học anh ta là chủ lực đội bóng rổ, nguyên chủ Bách Hợp mê muội anh ta, quả thực yêu thích anh ta đến tận xương tủy. Mà Mặc Thành Đường cũng lo lắng cô, muốn tìm kiếm một trái tim phù hợp thay cô.

Trong lúc trường học kiểm tra sức khỏe thì anh ta vô tình phát hiện ra một nữ sinh có nhóm máu vô cùng phù hợp với Bách Hợp, tìm cách lấy được mẫu máu của nữ sinh kia rồi trực tiếp kiểm tra với Bách Hợp, kết quả cho thấy đương nhiên là vô cùng phù hợp. Mặc Thành Đường rất vui liền tới cầu xin nữ sinh này hiến tặng trái tim cho Bách Hợp vị hôn thê của anh.

Đến đây thì khoe miệng Bách Hợp không ngừng run rẩy, nhưng đây không phải là tiểu thuyết **, mới đầu nữ sinh kia rất tức giận khi Mặc Thành Đường đề nghị, nghĩ đến cũng đúng, chuyện mệnh đổi mệnh chỉ cần người bình thường sẽ không có khả năng làm được.

Nhưng hết lần này đến lần khác Mặc Thành Đường không cho là như vậy muốn cô gái đó hiến tặng trái tim, mới đầu cô bé không đồng ý nhưng cuối cùng không hiểu tại sao động kinh lại đồng ý, nhưng đưa ra một cái yêu cầu chính là làm bạn gái Mặc Thành Đường nửa năm, loại thân mật thực sự kia cơ.

Mà trong vòng nửa năm Mặc Thành Đường lại rất yêu cô ta, anh cảm thấy mình thực sự yêu cô gái Hoàng Bảo San này mà không phải là kiểu yêu Bách Hợp. Anh hiểu được rằng anh đối với Bách Hợp chỉ là tình cảm anh em mà không phải là tình yêu chân chính, cho nên anh ta không nỡ để cho người con gái mình yêu đi tìm cái chết rồi.

Nhưng cô gái này cũng thực lòng yêu Mặc Thành Đường, cô đã thầm mến anh đã nhiều năm, bốn năm trước cô vừa gặp đã yêu anh, đáng tiếc cô chỉ là cô gái lọ lem, hoàng tử Mặc Thành Đường cao cao tại vọng sao lại để ý tới cô, không ngờ rằng trời cho cơ hội mình và hoàng tử yêu nhau rồi, có được cơ hội này cô rất thỏa mãn bởi vậy cô quyết định muốn cho Mặc Thành Đường vĩnh viễn nhớ tới mình, lừa gạt Mặc Thành Đường lặng lẽ hiến tặng tim cho Bách Hợp, kết quả hai người đều tương thích nhau.

Cô hiến tim cho Bách Hợp, cũng nhắn tin cho Mặc Thành Đường: từ giờ về sau trái tim của em nằm trong lồng ngực vị hôn thê của anh, từ nay về sau trong lòng cô ấy có em, trong lòng em có anh, về sau anh hãy coi cô ấy mà yêu thương là được. Vĩnh biệt, người em yêu rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Trao đổi tim cầu huyết 2

Mặc Thành Đường vừa nhìn thấy tờ giấy người yêu để lại suýt nữa thì phát điên, anh đã sớm hiểu người anh yêu là ai, muốn lấy là ai, đối với sự sống chết của Bách Hợp đương nhiên anh cũng không muốn người trong lòng mình đi đổi mệnh Bách Hợp. Nhưng không ngờ tới Hoàng Bảo San tự chủ trương đổi mạng của mình cho Bách Hợp.

Bởi thế Mặc Thành Đường không có khả năng cưới Bách Hợp, ngược lại coi Bách Hợp như cái đinh trong mắt mình, cái gai trong thịt huyệt không thể loại trừ thật nhanh, lúc này anh ta bắt chấp thể giao nhà họ Mặc và nhà họ Bách nhiều năm, anh tiếp quản công ty nhà mình chưa đến hai mươi tuổi đã đem công ty nhà họ Mặc phát dương quang đại, sau đó anh ta bắt đầu chen ép nhà họ Bách, không chỉ ép nhà họ Bách phá sản lưu lạc đầu đường mà anh ta còn oán hận cơ thể Bách Hợp, mỗi ngày nghĩ phương pháp tra tấn cô, không chỉ có cực hình mà còn tra tấn tinh thần, cuối cùng trước mặt cha mẹ Bách Hợp sống sờ sờ móc tim Bách Hợp ra, đem trái tim của người yêu cho vào dung dịch chống phân hủy niêm phong lại cất vào kho ngay cách phòng mình.

Xem xong tình tiết này thì trong đầu Bách Hợp có vạn con thảo nên mãi chòm qua, Mặc Thành Đường điên cuồng làm ra hành vi này là sao? Còn có loại người sống hiến tặng trái tim như Hoàng Bảo San là sao? Thực sự có thể xảy ra à? Còn có bác sĩ ngu nào dám mạo hiểm ăn com tù ngồi ghế điện vì hành vi mua bán nội tạng người sống để phẫu thuật tim thể.

Cô muốn lật bàn, cô thật sự lo lắng thay cho IQ và nhân quan của người thế giới này.

“Tiểu Hợp, con đừng có dọa mẹ.” một bên người phụ nữ đẹp suýt nữa hét lên, thậm chí bà đã quên trên thế giới này còn có một đồ đặc gọi là chuông. Trực tiếp hét lên: “Bác sĩ, bác sĩ, mau đến xem con gái của tôi.” Phòng bệnh của Bách Hợp là phòng bệnh tư nhân cao cấp, bình thường chỉ sợ có người quấy rối cô cho nên phòng bệnh cách âm rất tốt, cho nên lúc này người phụ nữ xinh đẹp này hét lên một tiếng mà không có ai nghe được.

Bách Hợp bị tiếng hét của bà làm cho thái dương hai bên giật giật, cơ thể này của cô rất yếu ớt, cảm giác hô hấp không thuận thật sự khiến cô khó chịu vô cùng, may mắn chỉ số thể lực của cô đã tăng lên nếu không sắc mặt cô càng kém hơn, cả người chịu kích thích có lẽ đã sớm té xỉu.

“Được rồi, mẹ đừng có hét.” Cô mệt mỏi nói, phu nhân đang hét kia thấy cô tỉnh táo lại lúc này mới lau nước mắt trên mặt mình, cẩn thận từng ly từng tí một ngồi xuống, thò tay ra cầm lấy tay tái nhợt của Bách Hợp, lo lắng hỏi: “Tiểu Hợp, con đã tỉnh? Có khỏe không?”

Lúc này cô nói không nên lời, chỗ nào khỏe? cho dù không soi gương thì Bách Hợp cũng có thể cảm giác sắc mặt mình vô cùng tái nhợt.

“Con khỏe hơn nhiều rồi, mẹ, Mặc Thành Đường đâu?” Cổ thần thể này thường xuyên vào bệnh viện, lúc này Bách Hợp không rõ câu chuyện đã tiến hành đến chỗ nào rồi, trong chuyện xưa này chủ yếu là nhân vật chính, không có khả năng mỗi sự kiện đều đánh dấu thời gian địa điểm, bởi vậy muốn biết câu chuyện lúc này phát triển đến mức nào thì cô chỉ có thể hỏi mẹ của thần thể này.

“Gần đây Thành Đường tìm người hiến tặng trái tim cho con, nghe nói đã tìm được rồi, chỉ trông mong lúc này ông trời mở mắt phù hộ con khỏe hơn.” Người phụ nữ xinh đẹp kia sờ mái tóc mềm mại của con gái, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

Nghe nói như thế, Bách Hợp đã biết rõ lúc này câu chuyện mới vừa bắt đầu mà thôi, cô thờ phào một hơi, cố gắng chống người muốn ngồi, nếu như ban đầu ở trong cái tình không kia, âm thanh thần bí nói rất đúng, cho dù cô không phải là vô cùng khỏe mạnh nhưng cũng không yếu ớt, cô vừa mới xuyên việt tới có cảm giác không khỏe chỉ bởi vì cổ thần thể nguyên chủ quá yếu ngoài dự liệu của cô mà thôi, lúc này nằm một lát sau khi tiếp thu xong tin tức thì cô cảm giác mình khỏe hơn nhiều rồi.

Trước khi xảy ra tai nạn xe cộ thì thân thể của cô không có vấn đề gì cả, cũng lắm bởi vì quanh năm không vận động gì nên hơi kém một ít, tuyệt đối không phải là kiểu bệnh tình nguy kịch.

“Mẹ, thật ra con cảm thấy đã khỏe hơn nhiều rồi, chuyện của con làm phiền Thành Dương quá, dù sao con với anh ấy chưa kết hôn, con cũng không muốn bởi vì chuyện này mà đặc biệt thiếu nợ nhân tình của anh ấy.” Nói đến chỗ này, Bách Hợp cúi thấp đầu lộ ra sắc mặt thất lạc: “Hon nữa thân thể của con là cái dạng gì mẹ cũng biết rồi đấy, có thể sống tới lúc kết hôn hay không cũng không biết được, con sợ đến lúc đó cha mẹ thiếu nhân tình của anh ấy ngược lại phiền toái ra.”

Trong ấn tượng của nguyên chủ thì tuy rằng cô và Mặc Thành Đường là thanh mai trúc mã nhưng nguyên chủ một lòng yêu Mặc Thành Đường tuân thủ khỏe mạnh cao lớn này, ngược lại Mặc Thành Đường chỉ coi Bách Hợp như em gái, chính bởi vì chỉ là một cô em gái chứ không phải là người yêu khắc cốt ghi tâm nên giữa người yêu mình và em gái thì Mặc Thành Đường không hề do dự chọn lấy người mình yêu mà không phải mà Bách Hợp người lớn lên từ nhỏ, yêu anh ta nhiều năm.

“Con bé này, nói linh tinh gì thế, , hiện tại nhà họ Mặc cầu cách chúng ta, Mặc Thành Đường lại là vị hôn phu của con, thay con tìm trái tim thì sao, huống chi chúng ta cũng không phải là cho không, ba ba của con chuẩn bị giao công ty dưới danh nghĩa của ba con cho Mặc Thành Đường, dù sao về sau nó là chồng con, chúng ta lại không có đứa con nào khác, nhà họ Bách tất cả đều là của con cả, có thể giao sớm cho nó lại có thể trợ giúp con, chúng ta vui còn không kịp, đang êm đẹp sao lại ư rũ thế kia?”

Trong trí nhớ Bách Hợp thì xác thực nhà họ Mặc không bằng nhà họ Bách, nhưng Mặc Thành Đường lại có thể đem xí nghiệp nhà họ Mặc phát quang dương đại lại còn phá hoại nhà họ Bách, lúc ấy anh ta mới chỉ là thanh niên chưa tròn hai mươi tuổi mà thôi, cho dù có năng lực lớn hơn nữa cũng không có khả năng nghịch thiên như vậy.

Lúc này nghe phu nhân kia nói thì Bách Hợp thoáng cái đã hiểu ra. Nhà họ Bách là công ty đã đưa ra thị trường nổi danh khắp nước, chứ không phải như loại công ty cấp thành phố như nhà họ Mặc có thể so sánh, cũng bởi vì nhà họ Mặc sinh ra một đứa trẻ tốt để cho Bách Hợp yêu thích cho nên do nhà họ Bách đỡ đầu nên nhà họ Mặc bắt đầu phát triển, nếu không bọn họ cũng không có quy mô như hiện tại.

Mà từ trong miệng mẹ Bách Hợp nói một công ty con cũng đã có thể sánh ngang toàn bộ sản nghiệp Mặc thị rồi, Bách Hợp đoán rằng có khả năng Mặc Thành Đường thực sự không phải là dựa vào nhà họ Mặc phát đạt mà có lẽ quá trình thay tim cho mình, anh ta chịu đủ sự kích thích nên mới dựa vào công tay con của nhà họ Bách này, cuối cùng thành công làm sụp đổ nhà họ Bách.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Trao đổi tim cầu huyết 3

Nếu là thế thì Bách Hợp nghĩ thông rồi. Nhưng nếu sự thật đúng như cô đoán thì Mặc Thành Đường thật quá không biết xấu hổ, tình tiết câu chuyện không nói rõ phần này nhưng lúc này mẹ Bách nói chuẩn bị giao công ty cho Mặc Thành Đường, mà Mặc Thành Đường cảm thù lao của nhà họ Bách lại còn thuận tiện tán gái, không chỉ nhấn tâm cầu phối sau khi đã nhận được đồ rồi lại còn muốn đổi ý, lại vong ơn phụ nghĩa, lợi dụng tài sản nhà họ Bách, thành tựu cho danh tiếng sĩ tình của anh ta thì không nói lại còn để cho anh ta bước tới thành công.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bách Hợp không khỏi hận đến mức nghiến răng nghiến lợi: “Mẹ, anh Thành Đường, anh Thành Đường chúng mắt con.”

Nói xong thì Bách Hợp cúi đầu thấp xuống chuẩn bị khóc, vốn mẹ Bách rất thích Mặc Thành Đường con rể tương lai này, con gái từ nhỏ không được khỏe, nó không có ghét bỏ ngược lại muốn kết hôn với con gái mình có thể coi là con rể tốt của mẹ Bách, nhưng thật ra trong lòng bà con gái vẫn quan trọng hơn Mặc Thành Đường.

Lúc trước Bách Hợp rất thích Mặc Thành Đường, không ai rõ hơn mẹ Bách cả, cho tới bây giờ bà chưa từng to tiếng với con gái, bà rất mong chờ tương lai của hai người nhưng bỗng nhiên giờ Bách Hợp lại thay đổi, con bé trở nên mệt mỏi rất nhiều hơn nữa còn nói ra có thể Mặc Thành Đường không thích con bé, trong lòng mẹ Bách rất giận dữ, vô ý thức đoán được rằng có phải Mặc Thành Đường đã từng nói gì với con bé không?

“Nhóc Mặc kia đã nói gì rồi không?” Bà không khỏi nhớ tới có phải Mặc Thành Đường nói cái gì giải trừ hôn ước hay không, mẹ Bách nghĩ đến đây thì trong lòng rất tức giận, vừa muốn đứng dậy thì Bách Hợp ngẩn mặt trắng bệch lên:

“Anh ấy chưa nói gì cả, anh ấy, anh ấy dẫn bạn gái tới, nói, nói...”

Trong tình tiết câu chuyện đúng là sau khi Mặc Thành Đường đồng ý trở thành bạn trai của Hoàng Bảo San thì đáp ứng yêu cầu của cô ta sẽ mang cô ta đến bệnh viện gặp Bách Hợp, lúc đó Bách Hợp rất ghét cô gái đó, do Mặc Thành Đường nói năng ngọt xớt để trấn an Bách Hợp, Bách Hợp cố nén đau lòng mắt nhìn xem bạn trai mình tình chàng ý thiếp với con gái khác.

Lúc này chuyện đó chưa có xảy ra nhưng sớm muộn gì cũng đến, bởi thế Bách Hợp nói dối một chút cũng không chột dạ lắm: “Anh, anh ấy còn nói đó không phải là sự thật, nói rằng chỉ là điều kiện để cho cô gái đó hiến tạng trái tim cho con...” Nói đến chỗ này, Bách Hợp thấy trên mặt mẹ Bách thay đổi, vội vàng nói tiếp: “Thế nhưng mà mẹ, dưới gầm trời này làm gì có chuyện hoang đường như thế, muốn người sống hiến tạng trái tim cho con, nếu chuyện này đồn ra ngoài thì về sau con sẽ trở thành đối tượng bị chú ý? Càng có khả năng ảnh hưởng tới việc làm ăn của ba ba, lại liên lụy tới ba mẹ rồi hả?”

Kỳ thật nói đến chỗ này thì Bách Hợp rất phiền muộn, cái loại tình tiết bi kịch người sống dâng tặng trái tim mà còn có người dám động, chẳng lẽ không thấy chỗ vô lý? Cho dù muốn cứu mạng thì cũng không thể dùng tính mạng người còn sống chứ? Nếu là ở chợ đen coi như xong nhưng rõ ràng bệnh viện này nổi danh cả nước, lúc này Bách Hợp quy kết tình huống hiểm thấy này vì chế tạo bi kịch cho nam nữ chính, nên cứ thế mà an bài.

Mẹ Bách nghe thấy Mặc Thành Đường có bạn gái thì rất kinh hãi, sau đó lại nghe thấy Bách Hợp nói Mặc Thành Đường vì tìm trái tim cho Bách Hợp thì cảm thấy an ủi, bà không có nghĩ gì khác, dù sao chỉ cần con gái có thể bình an sống sót thì mẹ Bách đã vô cùng cảm kích rồi, có thể lúc này nghe con gái nhắc nhở, trước kia bà yêu con gái quá nên không để ý, sau khi con gái nói xong thì mẹ Bách mới cảm giác chỗ nào vô lý.

Thấy lời nói của mình có tác dụng, Bách Hợp lại lau nước mắt: “Con, con thấy hai người đó vô cùng thân thiết không giống như là giả bộ, huống chi cô gái đó vĩ đại như trong lời nói..., vì sao còn muốn kết giao với vị hôn phu của con? Chẳng lẽ không thể sử dụng phương pháp khác sao? Biết rõ Mặc Thành Đường có vị hôn thê rồi mà còn muốn làm bạn gái anh ấy, khẳng định cô gái kia rất thích Mặc Thành Đường, nếu yêu Mặc Thành Đường thì chắc phải rất ghét con vị hôn thê này chứ? Làm sao có thể thật lòng dâng tặng trái tim cho con? Con cảm thấy bọn họ muốn kết giao nhưng bởi vì Mặc Thành Đường vướng vị hôn thê là con nên bọn họ đành chờ con chết đi thì có thể quang minh chính đại ở bên nhau...”

Nói ra từ cuối cùng thì giọng nói của Bách Hợp hơi khàn khàn, mẹ Bách nghe xong cũng cảm thấy vô cùng có lý, càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này kỳ lạ, nghĩ đến ý tứ con gái mình nói thì Mặc Thành Đường thật sự tâm cơ như thế, người này thật quá nguy hiểm.

Trong lòng mẹ Bách phát lạnh, lại thấy con gái mình đau lòng thì tiến tới ôm vào lòng mình rồi khóc lên.

“Con gái đáng thương của mẹ, con gái số khổ của mẹ, nếu Mặc Thành Đường làm thế thật thì nó sẽ chết không yên lành, bị thiên lôi đánh xuống. Con yên tâm, nếu hấn dám làm gì xin lỗi con thì Bạch gia tuyệt đối sẽ không buông tha cho nó.”

Câu chém đinh chặt sắt này làm cho Bách Hợp thở phào nhẹ nhõm, cô muốn kết quả như thế, lúc này nghe mẹ Bạch nói thế thì cũng yên lòng rồi.

Cùng ngày cô chuẩn bị xuất viện, nàng không thích mùi trong bệnh viện, mẹ Bạch chính là một người mẹ chiều con gái, nghe thấy Bách Hợp nói tuy lo lắng thân thể con gái nhưng nghĩ trong nhà cũng có bác sĩ, cho dù có sự cố gì thì cũng không có khả năng không kịp, bởi vậy đồng ý.

Lúc này Mặc Thành Đường đã bắt đầu theo đuổi Hoàng Bảo San, nói việc hiến tạng trái tim.

Muốn trái tim người còn sống, không phải Mặc Thành Đường không biết loại chuyện này quá hoang đường, thế nhưng nhà họ Bạch thật sự quá lớn, từ nhỏ anh đã biết mình chính là phò mã gia của công chúa nhà họ Bạch, lúc nhà họ Bạch chưa vào tay mình thì tiểu công chúa nhà họ Bạch không thể xảy ra chuyện gì, anh cũng không cho phép chuyện đã trăng xe cát xảy ra, nhà họ Mặc càng không có khả năng buông tha cho trèo lên Bảng xếp hạng những người giàu có, cưới tiểu công chúa nhà họ Bạch không chỉ là vì mình mà còn là vì gia tộc, không thể xảy ra sơ xuất gì.

Hoàng Bảo San thấy hoàng tử bạch mã nổi danh trong trường theo đuổi mình, nhìn các cô gái xung quanh hâm mộ mình, cô là con gái nên cũng có lòng hư vinh, thật ra cô đã thâm mến vị thái tử nhà họ Mặc lâu rồi, lâu đến mức trái tim cô đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Trao đổi tim cầu huyết 4

Còn nhớ rõ lúc mình học cấp 2, có một lần trời mưa to lại quên mang ô, Hoàng Bảo San mặc áo sơ mi trắng đồng phục, bị dầm mưa ướt hết, quần áo dính sát vào người, từ nhỏ cô phát dục tốt, đang lúc chật vật, ánh mắt nam sinh xung quanh khiến cho lòng cô khó chịu muốn phát khóc. Mặc Thành Đường như thiên thần hạ phàm cứu cô, anh ôm cô trong lòng, trên người hoàng tử thơm mát khiến cho cô không bao giờ quên, về sau anh còn đưa ô của mình cho cô, từ này về sau Hoàng Bảo San biết mình bình thường, hoàng tử sẽ không nhìn tới mình nhưng cô vẫn yêu anh điên cuồng.

Cố gắng kiếm tiền lúc tan học, cô mua được một cái máy ảnh đời cao nhất, số tiền đó có thể đóng được học phí vài năm của cô rồi, thế mà vẫn cần rằng dùng tiền tiết kiệm trong hai năm để mua máy ảnh, từ nay về sau mọi hành động của hoàng tử đều được cô chụp trộm, sau khi rửa ảnh sẽ dán lên tường phòng ngủ, cô yêu tự ti như thế, tờ báo của trường chỉ cần xuất hiện ba chữ Mặc Thành Đường thì cô cắt ra cắt đi, cô yêu sâu đậm như vậy, lúc này hoàng tử của cô đã gặp cô rồi, đưa ra yêu cầu muốn mạng cô còn không nói, còn khiến cho Hoàng Bảo San khiếp sợ là anh ấy đã có vị hôn thê.

Trước kia cô là fan của Mặc Thành Đường mà cũng không biết chuyện này, có thể thấy được Mặc Thành Đường giấu quá kỹ.

Lúc nghe thấy tin tức này thì Hoàng Bảo San đau lòng có thể chết mất, nhưng cô không có mà còn tỉnh táo hỏi một câu: “Anh cho em thời gian suy nghĩ được không?” Tuy nói hoàng tử chủ động tiếp cận khiến cho cô hơi thụ sủng nhược kinh, nhưng dù sao đó cũng là mạng của cô, cô không thể lấy ra làm trò đùa, huống chi giờ này cô được gần hoàng tử thì cô không nỡ mất nhanh như thế.

“Được, anh cho em hai ngày để cân nhắc, ngày kia anh sẽ hỏi lại em.” Mặc Thành Đường phong độ thoải mái xoay người đi, Hoàng Bảo San thấy anh ta sắp đi thì lập tức hơi sốt ruột nhưng lại nghĩ tới ngày mai sẽ không tìm cô nữa, không khỏi cắn răng nói: “Không cần đến ngày kia nữa, ngày mai em sẽ cho đáp án.”

Có thể sớm đạt được tin tức mình muốn đương nhiên Mặc Thành Đường rất vui vẻ, có lẽ anh ra đã tưởng tượng rằng chỉ cần mình nói ra tin mình đã tìm thấy trái tim phù hợp với Bách Hợp cho cha mẹ Bách Hợp thì không biết cha mẹ vợ tương lai sẽ vui như thế nào đây, nói không chừng cha Bách sẽ giao công ty con tiềm năng nhất mà mình đã nhìn trúng cho mình cũng nên.

Mặc Thành Đường cố nén kích động trong lòng, một mặt làm ra vẻ lãnh khốc, nhẹ nhàng gật đầu: “Được, ngày mai anh sẽ đến tìm em, hi vọng em không lừa anh.”

“Đương nhiên em sẽ không lừa anh.” Hoàng Bảo San không có để ý tới giọng điệu hùng hổ dọa người này của Mặc Thành Đường, ngược lại trái tim cô tràn ngập hạnh phúc.

Trải qua một ngày suy nghĩ, có thể ở cùng với hoàng tử vì anh hy sinh, có thể khiến cho anh nhớ kỹ mình, có thể về sau sẽ chết thì Hoàng Bảo San vẫn làm giống như trong tình tiết câu chuyện, quyết định hiến tạng trái tim.

Vẫn chỗ cũ, Hoàng Bảo San mặt trắng nhợt nhìn thiếu niên đẹp trai đang đi tới, hai tay anh đút trong túi quần, vẻ đẹp này là chân thật chứ không phải trên

ảnh nữa, mình không cần phải chạm vào bức ảnh lạnh lẽo kia nữa mà có thể chạm vào anh, Hoàng Bảo San nghĩ thế mới cười tươi lên: “Em đã nghĩ kỹ yêu cầu của anh rồi, em đồng ý.” Nhìn thấy vui vẻ trên mặt Mặc Thành Đường, trong lòng Hoàng Bảo San đau xót, cảm thấy anh rất yêu bạn gái anh ấy, trong lòng cảm thấy ghen ghét và không cam lòng: “Nhưng em có một điều kiện.”

“Em có điều kiện gì?” Mặc Thành Đường nghe thấy cô có điều kiện thì không hài lòng lắm: “Có gì thì nói, nếu chuyện anh làm được thì anh sẽ làm, nếu như không thể làm được thì em muốn cũng vô dụng.”

“Anh yên tâm, em sẽ không yêu cầu anh cho tiền.” trên mặt Hoàng Bảo San lộ ra vẻ đau thương rồi nói tiếp. “Em muốn anh làm bạn trai em nửa năm, là bạn trai thật sự mà không phải giả bộ.”

Chỉ là yêu cầu nho nhỏ mà thôi, trong lòng Mặc Thành Đường thờ phào, rồi nói: “Anh đồng ý với em.”

Nghe thấy nam thần trong lòng mình đồng ý yêu cầu của mình, lúc này Hoàng Bảo San mới cẩn thận từng ly từng tý một dựa vào lồng ngực mình đã nằm mơ nhiều năm.

Một khi đã thỏa thuận xong việc hiến tặng trái tim với quan hệ trai gái, dĩ nhiên Mặc Thành Đường phải thực hiện nghĩa vụ của bạn trai rồi, anh ta đưa Hoàng Bảo San đi chơi, mỗi ngày tan học đón cô ta, Hoàng Bảo San cũng rất xinh đẹp, cô hồn nhiên đáng yêu dần dần hấp dẫn Mặc Thành Đường, nếu không phải trong lòng anh ta còn muốn công ty Nhà họ Bách thì chỉ sợ đã yêu cô gái này rồi.

“Anh Thành Đường, vị hôn thê của anh không được khỏe sao? Anh có thể mang em đi gặp cô ấy không?” Hoàng Bảo San dựa vào lòng Mặc Thành Đường, lúc này đã qua nửa năm, lưỡi hái tử thần dần buông xuống, cách hạn mười ngày cô mới nhớ ra nhiệm vụ mình phải làm, quyết định nhìn thấy vị hôn thê của anh, nói chuyện với cô ấy một lát.

“Đương nhiên là được.” Mặc Thành Đường nhìn gương mặt hồn nhiên của Hoàng Bảo San, không biết có phải là người tình trong mắt hóa ra Tây Thi, anh càng nhìn Hoàng Bảo San càng yêu thích, ngay cả gương mặt bình thường của cô thì nhìn ra vẻ đẹp của nó. Hai người vừa nghĩ đến sau này sẽ âm dương cách biệt, Hoàng Bảo San nghĩ đến bạn trai mình sẽ bị vị hôn thê cướp đi mà trái tim mình cũng phải cho cô ta, thì trong lòng bất bình và phần hận buồn bã tiếc nuối.

Cô cảm thấy thế giới này thật không công bằng với cô, người đàn ông cô yêu thuộc về người khác, ngay cả trái tim mình cũng thuộc về người khác, cô phải đi xem vị hôn thê trong truyền thuyết kia có bộ dạng gì, có thể xứng đôi với nam thần trong lòng mình không.

Nghĩ đến đây, Hoàng Bảo San đã cảm thấy như ngày tận thế, môi của cô vẽ loạn trên mặt Mặc Thành Đường, hai người đang ở tuổi thanh xuân, ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng đâu có thể nhịn được, ngậm bờ môi Hoàng Bảo San rồi mút vào.

Hoàng Bảo San nghĩ đến dù sao về sau mình sẽ chết chẳng bằng hiến dâng lần đầu tiên của mình cho Mặc Thành Đường, bởi vậy cô ôm tinh thần hy sinh uồn ẻo trên người Mặc Thành Đường rồi sau đó hai người lăn thành một đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Trao đổi tim cầu huyết 5

Nhìn thấy vết đỏ thẫm trên ga giường thì Mặc Thành Đường rất cảm động, anh không nghĩ tới Hoàng Bảo San sẽ tặng lần đầu tiên cho anh, anh kích động nói không nên lời, thấy vẻ mặt của Mặc Thành Đường, Hoàng Bảo San vừa ngượng ngùng mặc quần áo vừa nói thỏ thẻ:

“Anh Thành Đường, em thuộc về anh đấy, bất kể người hay trái tim đều nguyện ý nghe theo anh xử lý.” Một câu này làm cho Mặc Thành Đường cảm động khiến anh lại đặt cô ở dưới người, hai người lại một hồi vận động.

Lúc hai người tình thâm ý trọng, cha mẹ Bách Hợp sau khi được Bách Hợp nhắc nhở thì cảnh giác Mặc Thành Đường hơn, tuy mẹ Bách không hy vọng con rể mình coi trọng lại là loại người như thế, nhưng mà dù sao thân phận người nhà họ Bách khác biệt nên hai vợ chồng vẫn thuê người theo dõi Mặc Thành Đường, đến lúc nhìn thấy tập ảnh Mặc Thành Đường cùng cô gái khác đang mây mưa thì ba Bách suyết nửa tức điên, mẹ Bách cũng sợ ngày người mất máu chó phun đầy đầu Mặc Thành Đường và Hoàng Bảo San không biết xấu hổ này.

Bách Hợp vụng trộm cười đến mức đau cả ruột, mà trong tình tiết câu chuyện thì cuối cùng Hoàng Bảo San cũng hiến tặng trái tim, thế nhưng mà Bách Hợp đều không hề đồng tình cô ta, cô gái này cũng rất bi ôi, nếu tốt bụng như thế vì sao biết rõ người ta có vị hôn thê còn muốn chen vào, nói cái gì muốn làm bạn gái của người ta cảm nhận được tình yêu trước khi chết, dưới đời này có ba chân thì mới hiếm chứ đàn ông hai chân thì đầy. Đàn ông độc thân dạng gì mà chả có lại càng muốn đi chiếm vị hôn phu của người khác, sau khi chết còn đặt bẫy, cái gì mà trong lòng anh có em, trong lòng em có anh, đây không phải khiến cho Mặc Thành Đường nhớ kỹ cô ta sao, khiến cho tình cảm vợ chồng Bách Hợp và Mặc Thành Đường không thuận lợi à.

Nếu cô ta thực sự vĩ đại như biểu hiện thì cũng sẽ không làm nhiều chuyện như thế, chết rồi lại còn khiến Mặc Thành Đường nhớ thương cô ta cả đời, cuối cùng làm cho nhà họ Bách nhà tan cửa nát, kỳ thật Hoàng Bảo San đã thắng, cô ta nhận được tình yêu cô ta muốn, thuận tiện chia rẽ hoàng tử và vị hôn thê của hoàng tử, cuối cùng Mặc Thành Đường coi cha mẹ Hoàng Bảo San thành cha mẹ ruột, cho dù Hoàng Bảo San chết thì cũng đáng.

“Không được, tha cho bọn họ dễ như thế thì tôi không cam lòng.” Cha Bách oán hận cảm ảnh chụp trên tay, nhìn con gái đang ngồi im lặng mà đau lòng muốn dỗ con gái nhưng trong nhất thời lại không biết nói thế nào, bởi vậy liếc nhìn mẹ Bách, đương nhiên mẹ Bách đau lòng con gái tuy trong lòng mắng chửi đôi nam nữ chó má này nhưng vẫn tới chỗ con gái.

“Tiểu Hợp, chúng ta không cần Mặc Thành Đường nữa, bệnh của con thì cha mẹ sẽ nghĩ biện pháp khác, chúng ta không tin hiện tại kỹ thuật chữa bệnh tiên tiến như thế về sau có lúc sẽ chữa khỏi bệnh cho con.” Bà không dám nhắc tới chuyện của Mặc Thành Đường, trước kia Bách Hợp rất yêu Mặc Thành Đường, rất sợ nhắc tới thì Bách Hợp sẽ không chịu đựng được.

Cha mẹ Bách Hợp thật lòng yêu thương con gái, trong mắt bọn họ mang theo lo lắng, Bách Hợp nhìn thấy nên cảm giác rất ấm áp, càng kiên định bảo vệ nhà họ Bách, để cho nhà họ Mặc chết đi.

Cô vỗ vỗ tay mẹ Bách, giả bộ kiên cường rồi nói: “Mẹ, con không sao, đồ đạc người ta đã dùng qua, con nhất định sẽ không cần, con chỉ không cam lòng, nhà họ Mặc chiếm nhiều lợi ích của chúng ta như thế, nếu Mặc Thành Đường không thích con, ngại con vướng víu thì có thể nói thẳng, không nên dùng phương pháp này tổn thương con.” Càng nói thì Bách Hợp càng không giả bộ được nữa, dứt khoát nhào vào lòng mẹ Bách, giả bộ thương tâm không muốn nói tiếp nữa.

Cha Bách đang oán hận ở một bên cũng vội vàng ngồi xuống bên cạnh con gái, vừa vỗ lưng con gái vừa nói: “Con gái ngoan, con yên tâm, baba nhất định sẽ không bỏ qua cho nhà họ Mặc, trước kia bọn họ ăn hết của chúng ta bao nhiêu chỗ tốt, lúc này ba muốn bọn họ đền gấp hàng nghìn lần.”

Ảnh chụp Mặc Thành Đường vừa mới bị nhà họ Bách thấy không bao lâu, Hoàng Bảo San cũng đưa ra đề nghị gặp vị hôn thê của Mặc Thành Đường. Hai người đã yêu đương đến mức này, tuy nói hai người còn không có thâm tình đến mức Mặc Thành Đường nguyện ý vì một người bạn gái mà muốn Bách Hợp chết, có lẽ sau khi xảy ra quan hệ nam nữ thì một ít yêu cầu nhỏ này thì Mặc Thành Đường vẫn cam nguyện thỏa mãn Hoàng Bảo San.

Lúc này anh rất tự tin, coi như mình mang Hoàng Bảo San đến thì Bách Hợp cũng sẽ không nói cái gì cả, đến lúc đó mình chỉ cần nói với Bách Hợp rằng Hoàng Bảo San là người hiến tim cho cô ấy, anh tin tưởng Bách Hợp cũng sẽ sợ chết mà muốn sống đấy, vừa nghe đến có cơ hội sống tiếp coi như có chỗ không đúng thì cũng nhất định mất nhắm mắt mở làm bộ không thấy.

Huống chi nhà họ Bách rất tin nhiệm anh ta, từ nhỏ Bách Hợp lại yêu anh như thế, Mặc Thành Đường lại không nghĩ tới những người này lại không tin mình lại muốn tìm người điều tra mình.

Bởi vì gần đây kết giao với Hoàng Bảo San khiến cho Mặc Thành Đường rất vui vẻ, loại vui vẻ này khác với lúc trước anh ở cùng Bách Hợp bị bệnh tim bẩm sinh, anh có thể tùy thời tùy chỗ muốn Hoàng Bảo San, cô ấy lại si tình với mình, không giống như Bách Hợp, yêu mình nhưng có thể vì gia thế mà cô có một loại khí thế cao cao tại thượng trời sinh. Hơn nữa bởi vì cô có bệnh nên không thể làm được chuyện nam nữ, cô mang danh vị hôn thê mình đã lâu, bình thường ngoại trừ hôn mặt ra thì ngay cả miệng cô mà Mặc Thành Đường cũng chưa từng hôn qua, rất sợ cô thiếu không khí mà ngất xỉu.

Đù loại khách quan đương nhiên ở cùng với Hoàng Bảo San thú vị hơn nhiều, Mặc Thành Đường đã hơn nửa tháng không đi bệnh viện thăm Bách Hợp rồi, lúc này Hoàng Bảo San nhắc tới muốn nhìn vị hôn thê của anh, anh mới nhớ tới Bách Hợp, lúc dẫn Hoàng Bảo San đến bệnh viện thì chụp huyệt, được bác sĩ nói từ tháng trước Bách Hợp đã ra viện rồi.

Trong lòng Mặc Thành Đường tức Bách Hợp xuất viện mà không nói với mình một tiếng, dẫn Hoàng Bảo San đến chỗ nhà họ Bách ở.

Nhận được người làm thông báo nói rằng Mặc Thành Đường đã đến thì cha mẹ Bách Hợp mặt tái nhợt, tuy công ty của ông rất lớn nhưng gần đây có nhiều việc xảy ra như vậy, ông chỉ có mỗi một con gái độc nhất, rất sợ con gái nghĩ không thông cho nên mang hết công việc về nhà làm thuận tiện ở cùng với con gái, ngoại trừ lúc họp có lẽ đã lâu ông không đến công ty, ngay cả mấy cuộc họp nhỏ ông chỉ cần chủ trì xem tin tức ở nhà mà thôi.

“Đồ chết tiệt này còn dám tới.” Mẹ Bách chửi ầm lên, đang lúc bà tức giận thì cha Bách cho người bảo Mặc Thành Đường vào.

Lúc này Mặc Thành Đường rất mất hứng, anh là con rể của Nhà họ Bách, lúc nào đi vào nhà vợ tương lai còn phải thông báo, anh dẫn Hoàng Bảo San đến thì sắc mặt hơi khó coi, còn nói với cha Bách: “Bác trai, có phải bảo vệ trông cổng không biết con?”

Chương 14: Trao đổi tim cầu huyết 6

Cha Bách không có lên tiếng, ông chỉ liếc người nhỏ nhắn xinh xắn sau lưng Mặc Thành Đường rồi trực tiếp hỏi: “Thành Đường, bác hỏi cháu, cô bé này là ai, cháu mang cô ta đến làm gì, muốn từ hôn à?”

Nghe xong thì Mặc Thành Đường vội vàng lắc đầu: “Bác nói gì thế, con sẽ không từ hôn với Tiểu Hợp đâu. Con đã tìm thấy người có đủ điều kiện thay tim cho Tiểu Hợp, cô ấy nói muốn gặp Tiểu Hợp cho nên con mới mang cô ấy đến đây.”

Bởi vì ngay từ đầu cha mẹ đã bị Bách Hợp tẩy não nên cha mẹ Bách Hợp cũng không có mừng rỡ như điên như trong tưởng tượng của Mặc Thành Đường, Mặc Thành Đường đang có chút nghi ngờ thì cha Bách lạnh lùng mở miệng:

“Hiển tặng trái tim cho Tiểu Hợp nhà chúng ta à? Bác thấy cô gái này khỏe mạnh mà, không có bệnh tình gì cả?”

Phía sau Hoàng Bảo San rụt vai, không dám lên tiếng. Cô chỉ là người con gái xuất thân bình dân, lần đầu tiên cô nhìn thấy nhà họ Bách giàu có, đất đai nhà cửa rộng lớn cùng với nữ hầu đi đi lại lại khiến cho cô có cảm giác hổ thẹn, lúc này đã bị khí thế cha Bách chèn ép đến mức không ngẩng đầu lên được, hiện ra vài phần nhát gan nhu nhược.

“Không có...” Mặc Thành Đường không có ngờ tới cha Bách sẽ hỏi tới vấn đề như thế, lập tức lắp bắp kinh hãi. Đôi vợ chồng này biết rõ con gái họ yêu thương anh nhiều năm qua, nâng niu Bách Hợp trên lòng bàn tay, bởi vì đặc biệt cưng chiều Bách Hợp nên đối với con rể tương lai này yêu ai yêu cả đường đi, giúp đỡ nhà họ Mặc hết sức, Mặc Thành Đường không ngờ tới vợ chồng này khi biết rõ con gái mình có cơ hội sống sót mà lại tinh táo đến thế.

“Đã thân thể khỏe mạnh, cô bé là người sống bình thường sao sẽ quyên tặng trái tim cho con gái bác chứ?” Cha Bách ẩn nhẫn tức giận đã lâu lúc này điên cuồng tiết ra, cười lạnh với Mặc Thành Đường: “Tôi thấy cháu có quan hệ tới con bé này, cố ý mê hoặc chúng ta, không biết sau lưng còn có ý định quái quỷ gì nữa.”

Mẹ Bách ở một bên cũng cười lạnh, loại tình huống ngoài dự liệu của mình khiến cho Mặc Thành Đường sợ ngây người, anh ta vội vàng muốn giải thích: “Bác trai bác gái, hai bác hiểu lầm rồi, con lớn lên cùng với Tiểu Hợp, Tiểu Hợp hiểu con nhất đó...”

“Tôi không hiểu.” Lúc này Bách Hợp đã khỏe hơn nhiều, tuy bề ngoài có vẻ yếu ớt nhưng cô đã khác trước động tí liền thở hổn hển, tức giận tí liền đau tim. Hiện tại cô đang ngồi trên salon, trên tay đang bưng tách trà bỏ đường do quản gia đưa tới rồi ở một bên xem náo nhiệt.

“Hay cho Mặc Thành Đường, hay cho nhà họ Mặc.” Cha Bách cười nhưng ánh mắt vô cùng bất thiện: “Cho rằng nhà họ Bách là người ngu mặc đùa giỡn đúng không? Lớn lên cùng Tiểu Hợp còn lừa gạt con bé, Mặc Thành Đường có phải coi người cha này đã chết rồi không?”

“Bác trai, tuyệt đối không có, sao cháu có thể làm chuyện như thế, cô ấy thật lòng muốn quyên tặng trái tim cho Tiểu Hợp mà...” Vô luận trong tình tiết câu chuyện Mặc Thành Đường có bao nhiêu lợi hại, nhưng giờ anh ta chỉ là thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi mà thôi, bất kể kinh nghiệm hay định lực đều không đủ, lúc này dưới sự thúc ép của cha Bách thì đã bắt đầu hoảng hốt rồi.

Hoàng Bảo San ở phía sau nhìn không quen nam thần trong lòng mình bị cha Bách bức ép liền vội vàng mở miệng: “Bác trai, cháu thật lòng muốn quyên tặng trái tim cho vị hôn thê của anh Thành Đường mà.”

Dưới ngòm trời này đúng là hiếm thấy loại vì tình yêu nguyện tình đến cái chết, lúc này Bách Hợp đã được mở rộng tầm mắt, khoe miệng co giật, nhìn Hoàng Bảo San khóc suốt muốn cho mình thấy lòng quyết tâm hy sinh kiên quyết đến cỡ nào, rốt cục không nhìn được mà cười lên.

Đáng tiếc cha mẹ Bách Hợp đã tiên nhập chủ vi cường*(nghĩa đen là điều gì tới trước sẽ giữ vị trí chủ đạo, ý nói ẩn tượng đầu tiên lúc nào cũng khắc sâu trong suy nghĩ sẽ chi phối hành động về sau của con người) đã cho rằng Mặc Thành Đường không có ý tốt, hơn nữa đã thấy ảnh chụp Mặc Thành Đường với Hoàng Bảo San, lúc này coi như anh ta có nói rách cả miệng, nói ba hoa chích chòe thì người nhà họ Bách cũng không tin tưởng anh ta, đừng nói đến cha mẹ Bách Hợp không tin mà ngay cả mấy người hầu cũng lộ ra vẻ khinh bỉ.

Cha Bách không hổ là lão hồ ly, trực tiếp gián đoạn Hoàng Bảo San đang khóc rưng rưng mà nói: “Cô đã quyết tâm như thế thì không bằng hiện tại tôi gọi điện cho bác sĩ đến trong nhà tôi, lập tức làm phẫu thuật, sao nào?” Cha Bách làm ra bộ nếu cô không làm giải phẫu thì tức là gạt người, làm cho Hoàng Bảo San im bật.

Mặc Thành Đường cũng sốt ruột, anh và Hoàng Bảo San hẹn muốn làm bạn trai nửa năm, lúc này mới chưa tới nửa thời gian, nếu chẳng may Hoàng Bảo San đổi ý mà còn nói ra quan hệ yêu đương của họ, lúc này cha Bách đã không tin anh rồi, phải biết rằng chuyện kia không thể coi như mình mang đến để lừa gạt nhà họ Bách.

Nghĩ đến công ty con nhà họ Bách còn chưa tới tay, hiện tại Mặc Thành Đường rất muốn nôn ra máu, anh ta giải thích cả buổi, càng giải thích càng sợ, càng sợ thì lại càng khiến cho cha Bách thấy trong lòng anh ta có quỷ, cuối cùng không thèm nghe anh ta giải thích nữa liền cắt đứt lời anh ta nói:

“Được rồi, anh đừng nói nữa, chuyện giữa anh và Tiểu Hợp coi như còn trẻ không hiểu chuyện đi, bỏ qua là xong, đừng nhắc lại nữa.” Ông nói xong thì thấy Hoàng Bảo San đi theo Mặc Thành Đường ở phía sau lộ vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, bởi vì lúc trước đã nhìn thấy ảnh chụp nên cha Bách càng nhận định Mặc Thành Đường không phải là người tốt, rất ghét anh ta: “Anh trở về đi, về sau đừng có đến nhà họ Bách chúng tôi nữa.”

“Bác Bách...” Mặc Thành Đường sốt rồi gọi ra xưng hô thân mật nhiều năm trước, mấy năm nay anh ta cao ngạo, đối với nhà họ Bách là tình thế bất buộc, nhưng bởi lòng tự trọng quá cao lại không hy vọng mọi người cho rằng sau này phát đạt phải dựa vào nhà họ Bách, bởi vậy xưng hô cha mẹ Bách

Hợp lạnh nhạt hơn trước, trước kia cha Bách quả thật thiết với anh ta nên không để ý tới, lúc này dưới tình huống hoài nghi Mặc Thành Đường lại chính tai nghe thấy xưng hô trước sau khác biệt, càng lạnh lẽo không chào đón anh ta, trực tiếp khoát tay: “Anh không cần nói cái gì nữa, tôi không muốn nghe.”

May mắn con gái chưa kết hôn đã nhìn rõ bản chất thật của thằng nhóc họ Mặc này, nếu Bách Hợp thực giả cho Mặc Thành Đường thì chỉ sợ sẽ bị anh ta hành hạ chết mất.

Cha Bách càng nghĩ càng tức giận, trực tiếp gọi người đuổi hai người Mặc Thành Đường ra.

Tại tình huống trước mắt Hoàng Bảo San cũng không ngại ngần, đột nhiên tiến tới chỗ salon Bách Hợp đang ngồi vài bước, mẹ Bách cho rằng cô ta định làm tổn thương con gái mình thì Hoàng Bảo San lại “bịch bịch” quỳ xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Trao đổi tim cầu huyết 7

Tuy sản nhà họ Bách làm bằng gỗ nhưng lúc này bởi vì thời tiết nên chưa trải thảm dày, nghe thấy âm thanh Hoàng Bảo San quỳ xuống khiến cho người ta cảm thấy cô rất đau, mẹ Bách ngẩng đầu, Bách Hợp đã nở nụ cười.

“Hoàng tiểu thư, tôi còn chưa chết đâu, cô lạy tôi làm gì.” Cô cũng không hận Hoàng Bảo San, đã biết kết cục nhưng cũng không có đồng tình gì với cô ta, dù sao sau này cô ta vì một người đàn ông mà chết, muốn người ta nhớ tới mình cả đời trở thành nốt chu sa trên ngực anh ta là sự lựa chọn của Hoàng Bảo San, bản thân Bách Hợp cũng chưa từng bức cô ta, trên thực tế về sau vị tiểu thư này chết nhưng Bách Hợp nhìn ra cô ta cũng không phải là người tốt đẹp gì.

Dưới tình huống biết rõ Mặc Thành Đường có vị hôn thê còn muốn làm bạn gái anh ta nửa năm, chỉ điểm này thôi cũng đã đủ khiến cho Bách Hợp chứng mất cô ta, cô gái bình thường cũng sẽ không làm loại chuyện này, huống chi Hoàng Bảo San còn nào tàn nhẫn ý dùng tính mạng hoàn thành tình yêu, điều này khiến cho Bách Hợp không thể hiểu nổi, ngay từ đầu cô đã không hiểu loại chuyện này nên không hề có cảm giác gì khi Hoàng Bảo San quỳ gối xuống trước mặt mình.

“Tiểu Hợp, sao em nhần tâm như thế.” Mặc Thành Đường thấy Bách Hợp lãnh đạm, quả thực không dám tin đây chính là Bách Hợp nhu thuận nghe lời không hề phản kháng trong suy nghĩ của mình nữa. Minh vào đây đã lâu, bị cha mẹ cô không nể tình giáo huấn lâu như thế vậy mà Bách Hợp chỉ nhìn xem không hề có ý nói tốt cho mình, trong lòng Mặc Thành Đường rất khó chịu.

“San San không để ý tới an nguy của mình hiến tim cho em, sao em có thể nhìn cô ấy quỳ trước mặt em chứ?” Khách quan mà nói, Hoàng Bảo San ngoan ngoãn phục tùng anh ta thì không nói, còn chuyện hoan ái mặc cho anh bài bố, điều này khiến cho Mặc Thành Đường nếm được mùi vị làm người đàn ông, cho nên cảm giác với Hoàng Bảo San cũng không giống như trước.

Nếu hôm nay không có cha mẹ Bách Hợp gây khó dễ thì chỉ sợ anh ta còn không nhất định hướng về phía Hoàng Bảo San, nhưng đã có lời nói trước của cha mẹ Bách Hợp thì lại khiến cho Mặc Thành Đường càng cảm thấy người thiếu nữ đang quỳ trước mặt Bách Hợp kia đáng yêu đến thế.

“Trái tim tôi không khỏe, cũng không dám la to kích động, trừ phi hôm nay các người cố ý đến đây ép tôi ngắt xiu.” Bách Hợp lạnh lùng nhìn Hoàng Bảo San đang quỳ trước mặt, nghĩ hai người dựa vào danh nghĩa hiến tặng trái tim mà thành một đôi quang minh chính đại thì không nói, Hoàng Bảo San chết rồi, về sau Mặc Thành Đường chiếm được nhà họ Bách còn mình không có kết cục tốt thì thấy hai người này có chút phiền muộn,

“Hoàng tiểu thư, tôi nghĩ hai người không cần dựa vào danh nghĩa của tôi mà làm mấy việc không nhận ra người, tôi không cần trái tim của cô, tôi cũng không muốn trái tim của người sống, nếu như đồn ra ngoài thì người ta sẽ nói nhà họ Bách chúng tôi như thế nào. Cô yêu Mặc Thành Đường thì tôi cũng thành toàn cho cô. Tôi không cần Mặc Thành Đường nữa, tặng cho cô.” Trong trí nhớ Bách Hợp thì Mặc Thành Đường là người có lòng tự trọng cao, lúc này có ý nói: “Hoàng tiểu thư bỏ ra bao nhiêu công sức như thế, rốt cục cũng có được Mặc Thành Đường, có lẽ cảm giác không tồi đi.”

Nghe xong những lời này, sắc mặt Mặc Thành Đường biến đổi, Hoàng Bảo San ngăn người rồi lắc đầu, nức nở nói: “Bách tiểu thư, tôi, tôi không có ý này, tôi, tôi thực sự muốn quyên tặng trái tim cho cô mà...” Không có người nào không sợ chết cả, cho tới nay Hoàng Bảo San cố bám lấy tin niệm dùng tính mạng mình hoàn thành tình yêu của mình và Mặc Thành Đường, mỗi ngày như thôi miên không ngừng thuyết phục chính mình mới khắc chế được nỗi sợ hãi kia, lúc này đã bị cha Bách nói đạo lý dọa sợ hãi toàn thân run rẩy, hiện tại Bách Hợp còn nói đừng để cho cô hiến tặng trái tim, trong lòng cô không khỏi buông lỏng, nhưng nghĩ đến chuyện giữa mình và Mặc Thành Đường thì có chút chột dạ.

Trước kia cô cây ngay không sợ chết đứng, thậm chí dám nói với Mặc Thành Đường sau khi kết giao thì còn muốn đi gặp vị hôn thê của anh, có điều chỉ ý vào chính mình dùng mệnh đổi nên mới dám làm như thế, cô cho rằng Bách Hợp cần phải cầu mình đấy, cho rằng mình nắm đằng chuôi. Nhưng bây

gười Bách Hợp nói không cần trái tim cô, cô thờ phào một cái đồng thời nghĩ tới chuyện mình và Mặc Thành Đường thì hơi chột dạ.

“Tiểu Hợp, em đừng tùy hứng nữa..” Mặc Thành Đường lấp bắp kinh hãi lại còn bối rối, ý nghĩ của anh ta gần giống như Hoàng Bảo San, ý vào chính mình tìm người thay tim cho rằng dù thế nào cô ấy cũng muốn sống đây cho nên mới đồng ý yêu cầu của Hoàng Bảo San, trên thực tế tuy Hoàng Bảo San không được xinh đẹp nhưng là một người đàn ông, khi biết rõ có một người đàn bà vì mình muốn dâng lên tính mạng, cuối cùng yêu cầu chỉ là muốn kết giao với mình mà nói, loại tình cảm này sẽ không có người đàn ông nào cự tuyệt được, cái loại người đàn bà hèn mọn hiến dâng tình yêu khiến cho mỗi người đàn ông tự hào nhận lấy, anh ta cũng không ngoại lệ.

Vốn hường hết tề nhân chi phúc sau đó có thể tiếp nhận tài sản nhà họ Bách là một chuyện tốt, ngay từ đầu anh ta cũng hoàn toàn suy nghĩ vì Bách Hợp đấy.

Nhưng hiện tại anh ta và Hoàng Bảo San kết giao là sự thật, nếu Bách Hợp không tiếp nhận trái tim của Hoàng Bảo San, như thế ngay từ đầu anh ta tìm kiếm trái tim cho Bách Hợp lúc này lại bị người ta xem là cố rắp tâm khác, khó trách cha Bách sẽ phần nộ như thế.

“Con gái của tôi không cần anh dạy.” Cha Bách càng xem Mặc Thành Đường thì càng cảm thấy anh ta đeo phải là người tốt, lúc này thấy anh ta mang đàn bà tới còn dám tức giận con gái mình, nghe thấy ý tứ của con gái mình thì nhìn Hoàng Bảo San mang theo vài phần sát ý.

“Hoàng tiểu thư, tôi hy vọng cô đừng có ý đồ nguyên rủa con gái tôi cũng như chọc giận tôi, tin tưởng tôi, cái loại kết quả này cô tuyệt đối không gánh nổi.” Cha Bách nhìn lửa giận, thấy Hoàng Bảo San còn mờ mịt, nhanh chóng gọi người hầu kéo cô ta lên, một cái Hoàng Bảo San ông không thêm đề vào mắt, nhưng không hy vọng cô ta khiến Bách Hợp phiền lòng.

Lúc nàu cha Bách cầm đồng ảnh chụp trên bàn lên ném tới Mặc Thành Đường: “Vốn nể mặt có một số việc tôi cũng không định vạch trần khiến cho mọi người khó coi, anh đã dám mang người đàn bà này tới trước mặt chúng tôi khoe khoang thì xem ra tôi cũng không cần nể mặt nữa.” ảnh chụp bay lên nện vào mặt Mặc Thành Đường, có lẽ hiện tại Mặc Thành Đường không dám kêu đau, anh ta cố nén nhục nhã trong lòng, thò tay ra cầm bức ảnh rơi từ trên mặt mình xuống rồi nhìn kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Trao đổi tim cầu huyết 8

Cảnh vật trong tấm hình hơi mờ nhưng mặt của Hoàng Bảo San và anh vẫn có thể nhận ra được, hướng chỉ chỗ đó là chỗ thân mật của bọn họ nên Mặc Thành Đường cũng nhớ rõ đấy, trong lòng anh ta biết rõ những bức ảnh này cũng không phải là giả. Lúc này Mặc Thành Đường tuy có chút khốn vật nhưng rốt cục anh ta vẫn chưa trưởng thành, có thể làm một ít nguy trang nhưng không làm được đến nơi đến chốn, vẫn bị cha Bách nhìn ra, trong lòng càng oán hận nhà họ Mặc hơn.

“Cô còn gì để nói.” Hoàng Bảo San cũng nhìn thấy mấy ảnh chụp trên mặt đất, hét lên một tiếng sau đó vội vàng muốn thò tay ra nhặt, cô là cô gái bảo thủ lúc này coi như người hầu không thêm nhìn cô ta, thế mà cô ta cảm thấy mình giống như bị bóc lột quần áo trần truồng dưới ánh mặt trời, cô đỏ mặt, nước mắt tại trong hốc mắt rơi xuống, run rẩy muốn nhặt mấy tấm ảnh này.

“Cho nên Hoàng tiểu thư, đừng có mà dùng mấy từ bản thủ gì đó muốn tặng trái tim cho con gái tôi, tôi đã nhìn thấy nhiều phụ nữ tâm cơ như cô rồi, nhìn trướng giàu có của nhà họ Mặc, muốn cầu con cá lớn Mặc Thành Đường? Đáng tiếc nó muốn làm con cá lớn còn phải hỏi xem tôi có đồng ý không, hiện tại nhà họ Mặc không còn có quan hệ gì với nhà họ Bách nữa, tôi cũng muốn thu hồi hết các sản nghiệp lại, thế nên cô tính toán sai rồi.” Cha Bách chán ghét nhìn cô gái này, nếu không phải chuyện này liên lụy tới con gái mình thì cô gái này không có tư cách nói chuyện với mình.

“Tôi, tôi...” Hoàng Bảo San cũng nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của Mặc Thành Đường, chuyện hôm nay chỉ cần một khi bị Mặc Thành Đường cho là thể đoán chừng cả đời này cô không thể xoay người.

Ở chung ngắn ngủi nhưng Hoàng Bảo San cũng hiểu rõ nam thần trong lòng mình hơn nhiều so với lúc mình lên chụp trộm, cô biết rõ Mặc Thành Đường kiêu ngạo nấn cảm, lúc này rất nguy cấp nhưng cô lại không thể nói ra một câu nào.

Lúc này xác thực Mặc Thành Đường bắt đầu hoài nghi, anh nhớ tới Hoàng Bảo San đưa ra điều kiện muốn kết giao với mình thì trong lòng đã bắt đầu suy đoán xem có phải cô ta tính toán mình không, điểm này Hoàng Bảo San không thể chối cãi, coi như cô muốn quyền tặng trái tim cho Bách Hợp, đương nhiên cô cũng có tính toán của mình, đó chính là cô muốn trải qua yêu đương với người mình yêu, những lời này nói ra thì ai cũng không tin, nhà họ Mặc là người làm ăn, Mặc Thành Đường cũng không tin có người ngu như thế.

Hiện tại còn chưa đến tình tiết càng về sau anh càng yêu Hoàng Bảo San, cuối cùng hành động Hoàng Bảo San hiến thân khởi động một cuộc tình khác cốt ghi tâm.

Nhưng hiện tại hết thảy còn chưa xảy ra nên giữa hai người cũng có tình cảm nhưng không thâm hậu đến mức đó, hành vi của Hoàng Bảo San khiến Mặc Thành Đường hoài nghi, không chỉ người nhà họ Bách sẽ không tin mà lúc này anh ta đã bắt đầu nghi ngờ mục đích Hoàng Bảo San tiếp cận mình.

Tuy nhà họ Mặc kém hơn nhà họ Bách đứng đầu top 10 công ty cả nước nhưng cũng có thể bàn tay che trời ở thành phố này, bản thân anh ta tuần tú lịch sự, có cô gái thích Mặc Thành Đường cũng không có gì kỳ quái cả, còn nhà Hoàng Bảo San cũng không nghèo khó lắm nhưng cũng không giàu, nếu Hoàng Bảo San muốn chim sẽ biến thành phượng hoàng, tính toán anh thì cũng không phải là chuyện lạ, huống chi thời gian anh kết giao với Hoàng Bảo San, Mặc Thành Đường cũng biết Hoàng Bảo San si mê mình, trước kia rất thỏa mãn lòng tự tôn của y nhưng lúc này một khi hoài nghi rồi thì cảm thấy Hoàng Bảo San tính toán mình hay không?

“San San, bác Bách nói đúng không?” Mặc Thành Đường bình tĩnh nói.

Hoàng Bảo San lắc đầu, cô quý ở dưới đất biểu lộ yếu ớt mà bất lực: “Anh Thành Đường, anh cũng biết đấy, sao em có thể làm chuyện như thế...”

Trong lúc hai người kết giao, trong lòng Mặc Thành Đường Hoàng Bảo San dụ dạng thiện lương, thấy Mặc Thành Đường hơi thay đổi về mặt thì Bách Hợp nở nụ cười nói: “Anh Thành Đường? Hoàng tiểu thư cô năm nay bao nhiêu tuổi rồi hả? Sao tôi nhớ rõ là cô và Mặc Thành Đường bằng tuổi nhau cơ mà, hơn nữa cô sinh sớm hơn anh ta ba tháng mà?”

Mặc Thành Đường sinh tháng 7 mà Hoàng Bảo San sinh tháng 4 đúng ngày cá tháng tư, tính ra tuy không lớn hơn Mặc Thành Đường bao nhiêu nhưng tính theo tuổi thì cũng không nên gọi là anh Thành Đường.

Tất cả mọi người đều ngỡ ngàng, ngay cả Hoàng Bảo San cũng sửng sốt trong nháy mắt mặt đỏ bừng rồi xấu hổ. Cô thực sự không nghĩ tới hoàng tử của mình còn nhỏ tuổi hơn mình, cô cũng giống như tất cả mọi người phụ nữ trên thế giới này, luôn mơ mộng một nửa của mình là người phong độ lịch sự và lớn tuổi hơn mình một chút, coi như có được bạn trai kiêm anh trai yêu thương, cũng không ngờ tới Mặc Thành Đường lại nhỏ hơn mình, Hoàng Bảo San nghĩ đến trước kia mình kêu anh Thành Đường không biết bao nhiêu lần, trước đó nghĩ rằng xưng hô này rất thân mật, giờ phút này bị Bách Hợp nỏia khiến cho Hoàng Bảo San đỏ mặt.

Mẹ Bách cười lạnh, thấy chướng mắt hai người này: “Các người đi đi, nhà họ Bách chúng tôi không chào đón hai người.” Nếu không phải sợ con gái khó chịu thì lúc này mẹ Bách đã đi đến trước mặt Mặc Thành Đường và Hoàng Bảo San chửi bới một trận sau đó ném ra ngoài.

Mặc Thành Đường còn muốn giải dựa nhưng người nhà họ Bách không cho y có cơ hội mở miệng, nửa mời nửa uy hiếp đẩy y ra ngoài.

“Bác trai, con cũng bị lừa mà...” vừa nghĩ đến sau này mình sẽ không còn là phò mã Bách gia nữa, công ty con nhà họ Bách mình thêm từ lâu sẽ rời khỏi mình, Mặc Thành Đường tuổi trẻ thiếu kiên nhẫn, nghĩ tới tiền đồ phát đạt sau này của mình vì âm mưu của Hoàng Bảo San mà phá hỏng thì anh ta hoảng hốt, vừa bị lừa ra ngoài vừa kêu gào: “Anh thật không có, Bách Hợp, Tiểu Hợp, em phải tin anh.”

Tin tưởng anh cái cộng lộng, Bách Hợp liếc mắt nhìn ngoan ngoãn tự vào lòng Bách phu nhân.

Bởi vì có chuyện này mà nhà họ Bách và nhà họ Mặc giải trừ hiệp ước hợp đồng, dưới sự phản nộ cha Bạch bắt đầu chèn ép nhà họ Mặc, rất nhanh đấy, dưới tình huống bị nhà họ Bách xa lánh, công ty nhà họ Mặc bắt đầu lung lay.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Trao đổi tim cầu huyết 9

Trước kia bọn hắn dựa vào nhà họ Bách mới có thể phát triển tới tình trạng hiện giờ, hiện tại cha Bách ở sau lưng chọc dao, nhất thời tập đoàn Mặc thị vô cùng nổi tiếng bắt đầu phá sản. Nhà họ Mặc dẫn Mặc Thành Đường đến nhà họ Bách để nhận lỗi nhưng ngay cả mặt Bách Hợp cũng không thấy đã bị đuổi về.

Rất nhanh nhà họ Mặc phá sản rồi mà tình yêu hoàn mỹ của Hoàng Bảo San cũng không thể thực hiện được nữa rồi, đã không còn Bách Hợp cái cơ hội hiến thân vì tình yêu, cô ở trong lòng Mặc Thành Đường đã trở thành người đàn bà tràn đầy âm mưu quỷ kế, hơn nữa nhà họ Mặc rơi xuống tình trạng như thế, Mặc Thành Đường cũng sớm hận chết cô ta làm gì còn giống như trong tình tiết câu chuyện yêu cô ta sống chết.

Hoàng Bảo San rất nhanh bị Mặc Thành Đường bỏ rơi, thế nhưng mà rất bất hạnh là cô ta đã mang thai, mà trong trường học đã truyền tin tức cô ta cướp bạn trai người khác khắp nơi, cô ta không thể đi học được nữa, về nhà cha mẹ biết cô ta không có tự ái lại cảm thấy thân thể mình đặt cược để thành toàn cái gì tình yêu, không thông cảm cho cô ta.

Bất kể từ phương diện nào thì cha mẹ Hoàng Bảo San cũng không thể tha thứ cho cô ta. Vốn cơ thể thuộc về cha mẹ, nếu đứa con này đã chết rồi còn đồ dù sao người chết như đèn tắt, những gì không tốt của cô ta đều bị cha mẹ thương tâm mà xóa đi mà chỉ nhớ mặt tốt của cô ta, cho nên trong tình tiết câu chuyện lúc Hoàng Bảo San chết thì cha mẹ cô không có giận cô mà ngược lại vô cùng nhớ thương cô.

Mà bây giờ cô không có chết, cha mẹ cô cũng không quên lỗi lầm của cô ta, lấy mạng cha mẹ trao cho vì một người đàn ông, điều này khiến cho cha mẹ cô ta nghĩ không thông. Huống chi cha mẹ Hoàng Bảo San nghĩ đến mình chỉ có mỗi đứa con gái, cô ích kỷ vì đàn ông mà chết, căn bản không nhớ tới một khi mình chết rồi thì người đầu bạc tiễn người đầu xanh thống khổ thế nào.

Càng nghĩ càng tức giận, cha mẹ Hoàng Bảo San thấy con gái to bụng, dưới con giận dữ đuổi cô ta ra khỏi nhà.

Lúc này Hoàng Bảo San vẫn đắm say trong tình yêu, cô không có phá thai mà ngược lại sinh ra, cô ta mới chỉ chưa đến 20 tuổi, ngay cả tốt nghiệp cấp 3 cũng không có, lại vác bụng to thì làm sao có công ty nào chịu nhận, trên người cô lại không có tiền chi đành dựa vào một chút bố thí của người qua đường, khát nước thì uống nước miễn phí trên quảng trường thành phố, đói bụng thì ăn bánh mì, mì ăn liền mà buổi tối một thì ngủ ở công viên.

Trải qua hơn bảy tháng chán nản mệt mỏi, rốt cục cũng có người tốt đưa Hoàng Bảo San đến bệnh viện sinh ra một bé trai.

Ôm con trai Hoàng Bảo San lệ rơi đầy mặt.

Kết cục tiểu thuyết bình thường có nam nữ chính hiểu lầm nhiều năm sau đó lại một lần nữa đoàn tụ cũng không có xuất hiện tại đây, nhà họ Mặc bị phá sản vì tránh nhà họ Bách đã kích, nhà họ Mặc đi ra nước ngoài làm lại từ đầu, Mặc Thành Đường đã cưới người khác, tình yêu trong giấc mộng của Hoàng Bảo San đã bị tan vỡ, chỉ là mộng công dã tràng mà thôi.

Kỳ thật cơ thể Bách Hợp cũng không phải yếu ớt như cô biểu hiện ra ngoài nhưng cha mẹ Bách Hợp coi cô như bảo bối, bởi vì chuyện Mặc Thành Đường, tuy Nhà họ Bách nóng vội chuyện không có người thừa kế nhưng chưa từng thúc ép Bách Hợp kết hôn sinh con, chỉ sợ con gái không gánh nổi chuyện này, nên luôn luôn cẩn thận chiều cô.

Dưới tình huống như thế cho dù Bách Hợp có ý chí sắt đá cũng không nhận được mỗi ngày nói chuyện với âm thanh thần bí kia.

Rất nhiều lần không có người cô cố thử gọi người kia, đã tự mình một người ở trong phòng gọi đã thử thật nhiều, đến lúc cổ thần thể này 25 tuổi mới thành công.

“Có việc.” Lúc cái âm thanh lạnh như băng kia vang trong đầu thì Bách Hợp thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng nói ra yêu cầu của mình.” Nhà họ Bách đối xử rất tốt với tôi, hiện tại cha mẹ tôi cũng không lớn tuổi lắm, tôi muốn hỏi là có thể cho bọn họ sinh thêm em bé không?” Cô không định kết hôn sinh con trong thời không này, đối với sự kỳ vọng của cha mẹ Bách Hợp thì trong lòng Bách Hợp cảm thấy thật có lỗi, càng muốn cho cha mẹ Bách Hợp có thêm đứa con.

Thế nhưng mà tuy hai người họ khá khỏe nhưng nhiều năm trôi qua ngoại trừ Bách Hợp thì không thể sinh thêm được nữa, Bách Hợp không còn biện pháp nào nên tìm vị thần bí kia, không biết thế nào đây nhưng chắc rằng y có thể làm được.

“Có thể.” Âm thanh lạnh như băng dừng lại một chút khi Bách Hợp muốn mở miệng hỏi thì anh ta đã nói: “Chỉ có điều cô phải trả một giá lớn.”

Mình cũng đã đến tình trạng này rồi, Bách Hợp không biết ngoại trừ khiến cho cô chết lần nữa thì cô còn có giá nào lớn mà không giao ra, bởi vậy chỉ hơi do dự một chút liền gật đầu: “Tôi đồng ý.”

Sau vài phút đồng hồ, âm thanh kia không có vang lên nữa, Bách Hợp lại không biết lúc nào trên tay đã có đồ vật giống như viên nặng, trước kia trong tay cô không có vật này đây, tuy chẳng biết cầm lúc nào nhưng lúc này không cần suy nghĩ cũng biết vị thần bí kia cho mình. Bách Hợp tìm cơ hội đâm nát viên nặng rồi thả chất lỏng vào đồ uống của cha mẹ, hơn một tháng sau, mẹ Bách Hợp quanh năm u buồn cũng hiện ra nụ cười kinh hỷ.

Xác định bà mang thai, tin tức này khiến cho cha Bách rất vui mừng đã giải quyết được vấn đề người thừa kế nhà họ Bách.

Sau chín tháng mẹ Bách sinh ra một bé trai, cũng không biết có phải hay không em trai sinh ra có liên quan tới Bách Hợp, từ nhỏ hắn rất thích thân với Bách Hợp người chị yếu ớt trong suy nghĩ của hắn, cha mẹ Bách Hợp vẫn chiều cô Bách Hợp như cũ, về sau em trai lớn lên sau đó kết hôn sinh con, rồi đem con trai trưởng làm con thừa tự dưới danh nghĩa Bách Hợp.

Cả đời Bách Hợp không có kết hôn, tuy bề ngoài cô thoát nhìn rất yếu nhưng kỳ thật cổ thần thể này là bản thân cô ấy, tuy không khỏe cho lắm nhưng cũng không khác gì lắm. Cả đời cô nghĩ tới những tiếc nuối kiếp trước, nghĩ đến tâm nguyện trước kia mình chưa hoàn thành đều đã làm được cả, phụng dưỡng cho đến khi cha mẹ Bách Hợp mất thì lúc này cô mới trải qua cuộc sống bình thân và bình an.

Lúc này tập đoàn Bách thị dưới sự dẫn dắt của em trai, quy mô còn lớn hơn trước rất nhiều, lúc vị công chúa nhà họ Bách, người chị kính yêu của em trai qua đời, mỗi tòa thành thị của mỗi quốc gia đều bị em trai thuê quảng cáo hai ngày để tưởng nhớ Bách Hợp.

Chương 18: Trao đổi tim cầu huyết 10

Thấy ti vi chiếu cuộc đời vị con cung truyền kỳ này, Hoàng Bảo San lúc này đang làm nhân viên tạp vụ ở một công ty bách hóa, con của cô ta đã đến tuổi trung niên nhưng sống rất khó khăn, sinh hoạt bình thường và nuôi sống gia đình đặt nặng trên vai y giống như người đàn ông trung niên bình thường đều bốn ba vì cuộc sống.

Y không có kế thừa bề ngoài tuấn tú của cha y đồng dạng cũng không có xuất thân cao, Hoàng Bảo San trước kia vẫn muốn duy trì tình yêu của mình, nhưng có lẽ mộng tưởng thua bởi thực tế, sau khi cô đến tuổi trung niên, lúc con trai muốn đi học, cô là một kẻ không có bằng cấp không có xuất thân càng không gương mặt xinh đẹp nên không thể chào đón được nên gả cho một gã mất vợ có mang theo một đứa con.

Cuộc sống không coi là tốt đẹp chỉ có thể nói hầu hết đàn bà đều phải sống như thế, có thể không cam lòng cùng với tiếc nuối đã trở thành cái gai trong lòng Hoàng Bảo San, mỗi lần nghĩ tới mình năm đó thanh xuân đẹp nhất của mình cuối cùng lại lạc vào kết cục như vậy.

Cuộc đời vị công chúa kia vẫn được phát sóng trên TV, Hoàng Bảo San nghĩ tới năm đó mình thấy thiếu nữ cười nhẹ nhàng kia, còn nhớ tới mình trộm đoạn tình yêu kia, thấy cuộc sống muôn màu muôn vẻ của cô ấy lại nhớ đến mình, đồng dạng cùng tuổi nhưng lại vì có thể cho con trai sống tốt hơn một tí có thể phụ cấp cho con mình nhiều hơn, một bó tuổi rồi còn phải làm quét dọn vệ sinh cửa hàng nhìn xem sắc mặt người khác.

Bởi vì năm đó cô sinh con cho nên việc học bị bỏ dở không có bằng cấp, về sau thiết thời khắp nơi, tình yêu trong mộng không thành, cuộc sống càng khó khăn ngay cả cha mẹ cũng chính thức bỏ rơi cô, cả đời cô đã hồng.

Cùng thời gian, Mặc Thành Đường đi di cư ở nước ngoài vài chục năm lúc này cũng đã có tuổi rồi, y bị bệnh khá nặng, chục năm trước vì nhà họ Mặc y kết hôn với con gái nhà giàu ở địa phương, luôn phải sống dưới bóng vợ, vợ y là người cường thế và bá đạo, bởi vì nhà họ Mặc phải dựa vào nhà mẹ đẻ vợ nên y luôn luôn bị vợ mình xem thường, trở thành người chồng sợ vợ nổi danh ở địa phương, cứ oan khuất qua cả đời.

Đến lúc trước khi nhắm mắt y nhớ lại nhiều năm trước đây, thời điểm y còn hăng hái bừng bừng có vị hôn thê dịu dàng, tuy nói vị hôn thê không được khỏe mạnh lắm nhưng cô ấy dịu dàng nghe lời, quyền thế và tiền tài của nhà họ Bách còn gấp nghìn lần nhà vợ hiện tại của y, vốn y là phò mã nhà họ Bách, từ nay về sau sẽ có xe xịn nhà lầu cao cấp mỹ nhân trong ngực thoải mái cả đời mà không phải như hiện giờ thành tâm bệnh bừa đời mạng bán thân.

Lúc nào y cũng nhớ tới thiếu nữ mờ nhạt trong mộng, nhớ tới nghiệp lớn nhà họ Bách mà y đã ném đi, đủ loại tiếc nuối Mặc Thành Đường nhắm mắt lại.

Trong tình không đen kịt, trong nháy mắt Bách Hợp trở về tới tình không, mùi vị tử vong vẫn còn quán tại trong cổ cô, khiến cô không thờ nổi.

Thật ra đã chết hai lần rồi, theo lý mà nói loại cảm giác này không nên xa lạ mới phải, có thể do trong câu chuyện sống quá lâu nên lần chết này khiến cô nhắm nháp lại mùi vị tử vong.

“Nhiệm vụ lần này vốn hoàn thành khá tốt nhưng bởi vì cô đòi hỏi được hoàn nên tôi có thể cho cô hai cái lựa chọn.” Đã cách mấy chục năm rồi giọng nói chưa từng nghe qua lại đang vang bên tai Bách Hợp, sống quá lâu rồi Bách Hợp chỉnh lại tâm trạng rồi mới lên tiếng.

“Được, mời nói.” Trong lòng Bách Hợp đã sớm dự liệu đến kết quả như vậy nên không hề bất ngờ lắm.

Thấy cô thức thời nên âm thanh kia rất thỏa mãn, sau khi ánh sáng trong tình không vãn vẹo xong, ngôi sao tổ hợp lại với nhau hình thành quần sáng giống như cái đèn, chiếu sáng toàn bộ tình không.

Vốn là chỗ thông báo tư liệu của Bách Hợp trong lúc đó như là đồ đặc bị nước vào, rung động xong xuất hiện một bóng ảnh bên cạnh. Đó là một chàng trai tuổi chừng 20 đáng người cao lớn, ăn mặc cầm bảo đầu đội ngọc quan, gương mặt vô cùng tuấn tú lạnh như băng, anh đội nhiên xuất hiện khiến cho Bách Hợp lắp bắp kinh hãi mãi sau mới tỉnh táo lại.

“Cô làm tốt lắm, tôi có thể cho cô hai cái lựa chọn, một cái là lần này phần thưởng cho cô gấp bội nhưng vốn không phải là nhiệm vụ của cô lần này nhưng tôi sẽ cho cô tiến vào sớm” đôi môi mỏng của anh hé mở, cái cảm nhọn khiến cho gương mặt anh càng thêm tuấn tú đồng thời lại lạnh như băng.” Mà cái khác nhiệm vụ của cô không thay đổi nhưng ban thưởng bị hủy bỏ.”

Cầu phú quý trong nguy hiểm, Bách Hợp không biết sau khi nhiệm vụ bị thất bại thì có dạng trừng phạt gì, do dự trong chốc lát lúc này cô mới mở miệng hỏi: “Tôi có thể hỏi một chút không, nếu như nhiệm vụ của tôi thất bại thì sẽ có trừng phạt gì?”

Người đàn ông mặc cầm bảo ngọc quan, gương mặt lạnh như băng đang nhìn chằm vào Bách Hợp, bờ môi mỏng giật giật : “Tôi chỉ cho cô một cơ hội thất bại, nếu như lúc này thất bại thì không có ban thưởng, hơn nữa sẽ không có cơ hội thất bại nữa.”

Trong lòng Bách Hợp xiết chặt đã hiểu ý tứ trong lời anh nói, giọng điệu vẫn cảm thấy chất: “Nếu như tôi không cần ban thưởng lần này mà tiến vào nhiệm vụ cũ của tôi thì sao?” Tuy rằng lúc này không có thực thể thể nhưng kinh nghiệm làm người nhiều năm khiến cho cô cảm giác trong lòng bàn tay có một tảng mồ hôi.

“Như vậy, thất bại nhiệm vụ tiếp theo chính là lần cuối cùng của cô.” Đã nhận được đáp án đúng như trong dự đoán của mình, Bách Hợp kinh hãi đồng thời có chút đặng chất, cái loại sau khi chết mà vẫn còn biện pháp bảo trì còn sống không biết có bao nhiêu người đồng ý bị người đàn ông trước mắt này chọn trúng tiến hành cái gọi là nhiệm vụ, có lẽ anh cũng không lo không có người lựa chọn, cũng không biết có phải từ trong miệng anh nói mình thức thời khiến anh thỏa mãn nên mới nói nhiều như vậy không.

Trên thực tế Bách Hợp cũng không có cái gọi là quyền lựa chọn, tiến hành một nhiệm vụ gian nan có đôi lần cơ hội thất bại, nếu thành công rồi tắc tương đương với một thủ đoạn bảo vệ tính mạng, thất bại thì cùng lắm trở về như hiện tại căn bản không có tổn thất gì.

“Tôi muốn sớm tiến hành nhiệm vụ.” Lần này cô không hề do dự, chàng trai tuấn tú lạnh như băng nghe nói thế thì nhìn Bách Hợp thật lâu, mặc dù vẻ mặt không có biến hóa nhưng giọng điệu hòa hoãn rất nhiều.

“Cô thật sự rất thông minh, gần như tôi không nhớ nhìn cô thất bại.” Anh dùng giọng điệu bình thản lạnh như băng không có phách phồng nói xong như vậy khiến cho Bách Hợp cười khổ hai tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tiểu ngạo giang hồ công lược (một)

“Tuy tôi vẫn nói nhiệm vụ tiếp theo đối với cô hiện tại mà nói rất khó khăn, nhưng mà tôi quyết định cho cô một cơ hội tốt để lựa chọn.” Nói xong lời này, bóng dáng cao lớn lại dần dần tan biến vào vùng trời đầy sao.

Ánh sao trên đỉnh đầu lấp lánh từng trận, lại nhớ tới vị trí trước đó của bọn chúng, mà chỗ vốn là nơi người đàn ông tuấn tú kia xuất hiện lúc này thoáng hiện ra tư liệu của cô.

Giới tính: Nữ (có thể biến đổi tính)

Tên họ: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 47 (điểm max 100)

Dung mạo: 58 (điểm max 100)

Thể lực: 56 (điểm max 100)

Võ lực: 9 (điểm max 100)

Kỹ năng: không

Sở trường: không

Mị lực: 18 (điểm max 100)

“Nể tình cô lựa chọn nhiệm vụ khó khăn, tôi quyết định cho cô một lần ưu đãi đặc biệt.” âm thanh lãnh đạm mà Bách Hợp cho là sẽ không vang lên nữa, lại nói tiếp: “Tất cả thuộc tính trị giá của cô, tôi sẽ cấp cho cô một lần cơ hội để gây dựng lại, đợi đến hoàn thành nhiệm vụ lần này trở lại sẽ trả lại sau.”

Lời này quả thật ngoài suy đoán của Bách Hợp, cô không ngờ rằng người đàn ông tuấn tú thần bí thế nhưng lại cho cơ hội ở hình thức này, mặc dù chột nghe yêu cầu như thế giống như căn bản không có tác dụng, chỉ đổi lại thuộc tính trị giá của mình mà thôi, nhưng anh ta có thể cho mình cơ hội như vậy, Bách Hợp cũng có chút ít vui mừng.

“Cám ơn ngài.” Đầu tiên cô có chút kích động nói tiếng cảm ơn, tiếp theo mới nhớ tới đã biết qua một lần cái gọi là nhiệm vụ khó khăn, nếu người đàn ông thần bí này nói lần nhiệm vụ này vốn không phải do mình làm, vậy chứng minh nhiệm vụ này hết sức khó khăn, mà không quản nhiệm vụ lần này là cái gì, nhưng điểm quan trọng đầu tiên là nhất định phải bảo đảm mình được sống sót, miễn là còn sống, thì sẽ có cơ hội hoàn thành nhiệm vụ.

Trong nhiệm vụ lần trước cô có thể bình an sống đến già mới chết, là đã chứng minh thời gian của nhiệm vụ là không có kỳ hạn, Bách Hợp nhìn lên bảng tư liệu của mình, trừ hai hạng mục dung mạo và thể lực ra, thì cũng có trí lực là hơi lên cao một chút.

Dung mạo của cô vốn đã không quá cao, mặc dù phía trên nói một trăm mới là max điểm, nhưng dựa theo quy định lúc trước mà cô đã xem, nếu theo cách nói điểm 100 là max mà 60 điểm mới đạt tiêu chuẩn... , thì dung mạo của cô vẫn không có đạt tiêu chuẩn.

Đối với vấn đề này trong lòng Bách Hợp hiểu rất rõ, có khi có một vẻ ngoài đẹp có thể mang đến cho mình những thuận lợi nhất định, vì vậy ở hạng mục dung mạo này Bách Hợp không chuẩn bị thay đổi nó. Mục duy nhất có thể thay đổi, cũng chỉ phải dùng trên phần trí lực. Hiện tại trí lực cao thấp tạm thời Bách Hợp không có phát hiện có ảnh hưởng gì đối với nhiệm vụ, mà mục vô lực thật sự quá thấp, nàng suy nghĩ một chút, liền mở miệng nói: “Tôi muốn đem 10 điểm trí lực và 16 điểm thể lực đổi lên phía trên vô lực.”

Nhanh như thế Bách Hợp đã đưa ra quyết định khiến cho người đàn ông rất giật mình, anh ta dùng một chút mới mở miệng nói chuyện: “Cô khiến cho tôi rất hài lòng, tôi quyết định cho cô một lần ưu đãi.”

Lời nói như vậy người đàn ông tuần tú kia đã không phải lần đầu tiên nói, hần vừa dứt lời, trước mắt Bách Hợp bị vẩn vơ, sau đó cái cảm giác choáng váng quen thuộc khi tiến vào nội dung đã truyền đến trong đầu cô, đợi đầu óc choáng váng của cô tỉnh táo lại , bên tai liền nghe được một giọng nói âm nhu quý dị:

“Lúc này người quý xuống khấu đầu, không phải đã muộn rồi sao?” tiếng nói vừa vang lên thì một trận gió lạnh thổi đến, nàng còn chưa kịp cảm thụ thân thể của mình như thế nào, thân thể đã không tự chủ được chạy về phía trước mấy bước, đụng nhau vào lồng ngực của một người cao lớn bèn chắc, nhưng mang theo mùi hương son phấn, phía sau lưng đột nhiên giống như bị dội một chậu nước lạnh, đầu tiên là có chút lạnh cả người, tiếp theo trận đau nhức liền đánh tới, đại não vốn còn có chút choáng, bị một trận kích thích, cũng thanh tỉnh theo, cái loại cảm giác thân thể không thể bị khống chế vừa rồi, lúc này mới từ từ biến mất.

“Tiểu sư muội!” Một giọng nói mang theo kinh sợ của nam nhân vang lên, thân thể Bách Hợp đau nhức vừa xong, liền bị nam nhân trước mặt nàng thô lỗ ôm vào trong ngực: “Ai cản người tới xen vào việc của người khác!”

Nàng đầu đầy mồ hôi, nhìn thấy một nam nhân tướng mạo xinh đẹp dị thường, trong tuần mỵ mang theo vài phần tà khí rét lạnh, lúc này đang không nhận được mà ôm nàng vào trong ngực, hần một tay nắm hông nàng, một tay lúc này đang cầm lấy trường kiếm, sau hai tiếng ‘vút’, phía trên trường kiếm kia đã đỏ sẫm một mảnh.

Vừa vào đã thấy tình cảnh kịch liệt như vậy, hơn nữa mới vừa không biết tại sao, phía sau lưng vừa rát lại đau, Bách Hợp rốt cục không có thể nhận được, ngã vào trong ngực thanh niên này.

Khi nàng tỉnh lại lần nữa đã bị nửa ôm vào trong ngực, phía dưới không ngừng xóc nảy, mới vừa mở mắt ra, cánh tay nắm ở bên hông nàng đã thu trở về, thân thể nàng nghiêng một cái suýt nữa té ngã, theo bản năng nàng liền đưa tay móc lên trên cổ của thanh niên này.

“Tỉnh rồi?” giọng nam âm nhu vang lên, khi Bách Hợp mở mắt ra, mới nhìn thấy sắc trời đã tối sầm lại, đỉnh đầu là những ngôi sao và vầng trăng tròn đang sáng rõ, nàng bị nam tử trẻ tuổi âm nhu lúc trước nhìn thấy ôm vào trong ngực ngồi ở trên ngựa. Thấy rõ tình cảnh của mình sau Bách Hợp vừa muốn ngồi dậy, nam nhân kia đã không chút khách khí đẩy vào trên lưng nàng một cái, nếu không phải nàng kịp thời bắt được yên ngựa, sợ rằng lần này đã phải té xuống ngựa.

Lúc này con ngựa đang chạy nhanh , nếu là rơi trên mặt đất cho dù không chết cũng mất nửa cái mạng, Bách Hợp nhìn lửa giận trong lòng, vết thương phía sau lưng cùng trên người lại đau .

“Nếu tỉnh, vậy an phận ngoan ngoãn ngồi.” Nam nhân trầm mặc một hồi, lúc này mới lạnh giọng nói một câu với Bách Hợp, hai tay run dấy cương lên, trong miệng quát nhẹ một tiếng, con ngựa liền phóng nhanh.

Đại lượng tin tức trong đầu bùng lên, Bách Hợp cố nén đầu óc căng đau, khoản nửa khắc đồng hồ sau, đem toàn bộ nội dung câu chuyện tiếp thu xong, nàng liền không biết mình nên nói cái gì.

Lần này người đàn ông tuần tú trong tình không đúng là cho nàng một cơ hội vô cùng tốt, ít nhất nàng tiến vào câu chuyện có nội dung mà đại bộ phận phận mọi người Trung Hoa đều quen thuộc. Lần này nàng tiến vào chính là trong bộ tiểu thuyết tên là Tiểu Ngao Giang Hồ, mà chuyển này nàng xuyên vào kẻ xuất hiện sớm nhất câu chuyện, nhưng cũng bị chết sớm nhất – Nhạc Linh San.

Đại bộ phận mọi người rất quen thuộc với Tiểu ngao giang hồ, mà trong đó Bách Hợp tất nhiên cũng biết Nhạc Linh San, là một nhân vật bi kịch, mặc dù cuối cùng Nhạc Linh San đã chết, nhưng trước khi chết nàng không có hận người hại chết nàng, điều này cũng làm cho Bách Hợp đối với nhiệm vụ lần này có chút mơ hồ .

Lúc này nàng tiến vào nội dung câu chuyện thì đã kết hôn cùng Lâm Bình Chi xong, nghĩ đến đây, cả người Bách Hợp run run, nghĩ lại người có dung mạo xinh đẹp không giống nam nhân mà mình vừa nhìn thấy, lại nhớ đến giọng điệu cao lãnh lãnh lúc hần nói chuyện thì lệ rơi đầy mặt, liền mở miệng thử dò xét: “Bình đệ?”

Người đánh ngựa cười một tiếng, lúc này mới lên tiếng nói: “Vết thương đã tốt hơn rồi sao?”

Hần không có phủ nhận,vậy chứng minh đây đúng là Lâm Bình Chi. Nghĩ đến chuyện này, Bách Hợp run lên, âm thầm cười khỏ.

Chương 20: Tiểu ngạo giang hồ công lược (hai)

“Đội ta đem đám côn trùng phía sau xử lý sạch rồi, sẽ ngại đi xử lý vết thương.” Lâm Bình Chi dừng một chút, do hấn luyện Tịch Tà Kiếm Phổ, nên Bách Hợp biết lúc này hấn đã sớm vung đao tự cung, chiếu theo tình huống nội dung của thể giới này mà nói, người luyện môn võ công này có trở nên bất nam bất nữ, âm thanh lạnh lạnh... cùng lúc đó cũng có bộ dáng tương tự nữ nhân, giọng nói của Lâm Bình Chi mang theo vài phần âm nhu, không nhanh không chậm khiến cho Bách Hợp có chút dựng tóc gáy lên đồng thời lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Lúc này nhìn tình cảnh hai người chung đụng, mặc dù Lâm Bình Chi còn có nói mấy câu với nàng, nhưng giữa hai người không thân mật, có thể thấy được cho dù theo nội dung câu chuyện, nàng không phải đến vào lúc Nhạc Linh San chết, thì cũng là đến lúc nàng ta nhanh chóng chết thôi, theo lý mà nói nàng có hai lần kinh nghiệm làm nhiệm vụ, kiếp trước còn sống thời gian dài như vậy, lúc này mặc dù đối với nội dung câu chuyện hết sức giật mình, nhưng cũng không thể nói không ra lời mới đúng.

“Hôm nay, tại sao ngại muốn cứu ta?” Bách Hợp yên tĩnh lại, ngược lại Lâm Bình Chi mở miệng đặt câu hỏi.

Nghe nói như thế, Bách Hợp không khỏi cười khổ hai tiếng, trong đầu của nàng, trí nhớ cuối cùng của Nhạc Linh San là nhìn thấy Lâm Bình Chi đấu cùng hai người Dư Thương Hải và Mộc Cao Phong, nhìn thấy phía sau lưng Mộc Cao Phong bị đâm rách, độc thủy phun về phía Lâm Bình Chi, theo bản năng liền nhào về phía hấn, sau khi đưa hấn đây ra liền trúng trận độc này. Nhưng lúc này Lâm Bình Chi hỏi nàng tại sao muốn cứu hấn, Bách Hợp nghĩ đến nội dung câu chuyện, tình cảm mà Nhạc Linh San đối với Lâm Bình Chi liền mở miệng nói:

“Huynh là trưởng phu của ta, cứu huynh chẳng lẽ còn cần nguyên nhân sao?” lúc nói nàng chuyện âm thanh đứt quãng, cơn đau do vết thương phía sau lưng cùng với vết thương lúc trước đánh nhau cùng Dư Thương Hải còn lưu lại trong trí nhớ, làm cho sắc mặt nàng vô cùng tái nhợt.

“Nói nghe thật hay.” Lâm Bình Chi ngó chừng một nửa gương mặt của nàng, vẻ mặt âm tình bất định, tay của hấn xiết bên hông Bách Hợp, Bách Hợp có thể cảm giác được ngón tay của hấn co rút lại, cuối cùng đỡ bên hông của nàng rồi bất động. Cũng chỉ trong nháy mắt này, lông mày phía sau lưng của Bách Hợp cũng đã dựng lên, trong nháy mắt đó nàng rõ ràng cảm nhận được một thứ gọi là sát ý.

“Cha ngại là một nguy quân tử, ban đầu... .” trên mặt Lâm Bình Chi lộ ra nụ cười âm trầm, hấn lớn lên vốn mặt trắng như ngọc, lúc này giữa lông mày tất cả đều là tàn nhẫn, lúc cười lên làm cho người ta có một loại cảm giác không rét mà run, tiếng nói của hấn lạnh lạnh, vừa mới nói một nửa tròn mắt khẽ híп liền lộ ra sát khí, trở tay liền rút ra trường kiếm ở bên hông, hướng về phía bên phải cánh rừng chỉ tới: “Là vị bằng hữu nào, mau ra đây, nếu không đao kiếm của ta hạ sẽ không có mất.”

Hấn nói xong câu này, trong bụi cỏ căn bản không có động tĩnh, Lâm Bình Chi lạnh lùng cười một tiếng, giặt ngọc bội đeo bên hông mình liền hướng phương hướng hấn chỉ ném tới, sau tiếng động của kinh phong chẳng được bao lâu thì một cô nương tướng mạo xinh đẹp từ trong bụi cỏ đi ra ngoài.

Trí nhớ của Bách Hợp quay một vòng, không tự chủ kêu lên: “Nhậm cô nương... .”

Vị này là nữ chính đại danh鼎鼎鼎鼎 của Tiểu ngạo giang hồ Nhậm Doanh Doanh, chẳng biết lúc nào nàng đã đi theo phía sau hai người Lâm Bình Chi và Bách Hợp, chuyện hai người vừa mới nói không biết nàng ta đã nghe được bao nhiêu. Trong mắt Lâm Bình Chi lộ ra vẻ âm tàn, nhưng trong miệng lại nhỏ giọng nói: “Nhậm cô nương một đường đi theo phía sau, là có điều gì muốn chỉ giáo tại hạ sao?”

“Chỉ giáo thì không phải dám nhận, chẳng qua Nhạc cô nương là thê tử của ngại, lại vì cứu ngại bị thương, sao ngại lại bạc đãi nàng ấy như thế... ?” Hiện tại động tĩnh của mình đã bị người ta phát hiện, Nhậm Doanh Doanh cũng không có ý giấu diếm nữa, ngược lại chân thành đi ra: “Nếu ngại đã không có ý với Nhạc cô nương, tại sao ban đầu lại cưới nàng, làm lỡ chung thân của nàng ấy?”

Mắt của Lâm Bình Chi lộ ra sát ý, cũng cười nói: “Thê tử của ta, không cần ngại tới nhiều chuyện, chỉ sợ là phía sau ngại có người sai sử đúng không?”

Hấn nói xong lời này, Bách Hợp nhạy cảm cảm giác được trong mắt của hấn lại sinh ra sát khí, không khỏi nổi lên tức giận đối với việc Nhậm Doanh Doanh ra mặt.

Không biết cô nương này đã đi theo phía sau nghe lén bao lâu, võ công của nàng cao hơn nữa tâm tư lại bén nhạy, còn một lòng vì Lệnh Hồ Xung nên đối với tình địch Nhạc Linh San không khỏi chú ý thêm vài phần, lúc này cho dù Bách Hợp không phải là nguyên chủ, nhưng lúc nhìn thấy Nhậm Doanh Doanh bản năng của thân thể sinh ra mấy phần lúng túng.

“Ngươi đang nói bậy bạ gì đó?” Nhậm Doanh Doanh tức giận tròn mắt nhìn Lâm Bình Chi một cái, từ sau khi nàng nhìn thấy Lâm Bình Chi đã cảm thấy người này có cái gì đó không đúng, không chỉ là thủ pháp võ công, ngay cả nói chuyện diễn xuất cũng có mấy phần tương tự Đông Phương Bất Bại đã bị đám người mình đích thân giết chết, sau đó lại nhìn thấy hấn đối với mình thê tử tân hôn Nhạc Linh San nhạt nhẽo bạc tình, trong lòng đã có mấy phần hoài nghi, đáng tiếc lúc trước lại không nghe được tin tức hữu dụng gì, lúc này lại nghe thấy Lâm Bình Chi đối với Lệnh Hồ Xung ý hữu sở chỉ (lời nói hoặc hành động biểu đạt những gì ẩn sâu trong nội tâm người khác), liền thốt nói ra:

“Một mình ngơoi trong lòng có quý, liền hoài nghi người người đều giống ngơoi.”

Bởi vì hôm nay Bách Hợp nhập vào thân Nhạc Linh San khi đang nhào về phía trước trong lúc biến mất, nên đem người bị thương vốn là Lâm Bình Chi đổi sang mình, lúc này hẳn không hề có bộ dáng giống với nguyên tác là hai mắt bị mù cần người chiếu cố, vừa nghe thấy Nhậm Doanh Doanh nói trúng ý đồ của mình..., trong lòng giận dữ, cười lạnh đem kiếm cầm trong tay nhắm phía Nhậm Doanh Doanh.

Tình cảnh Lâm Bình Chi đại chiến đám người Dur Thương Hải, Nhậm Doanh Doanh cũng nhìn thấy, lúc này nhìn thấy hẳn tức giận, trong lòng không khỏi sinh ra e sợ, Tịch Tà Kiếm Phổ này của Lâm gia quả thật có mấy phần bất thường, có mấy phần tương tự với võ công ban đầu của Đông Phương Bất Bại, nhớ đến hôm nay Lâm Bình Chi ăn mặc cùng với khẩu khí nói chuyện, không khỏi tương tự với Đông Phương Bất Bại, trong lòng lạnh run, sắc mặt liền thay đổi theo.

“Nhậm cô nương, tính tình của ta cũng không được tốt, nếu ngơoi nói thêm một câu nữa, có tin ta cắt đầu lưỡi của ngơoi, dùng để nhắm rượu hay không?” tiếng nói của hắn chói tai, giữa lòng mây lại có mấy phần lệ khí, lúc này cười mở miệng nói chuyện mà làm cho người ta run rẩy cả người, Nhậm Doanh Doanh nhìn sát khí trong mắt, không tự chủ được nghiêng người tránh qua.

Lúc này Lâm Bình Chi mới cười một tiếng, trường kiếm trong tay vỗ một cái lên trên móng ngựa thượng, cũng không để ý Nhậm Doanh Doanh có tránh ra không, khiến nàng ăn một đám cát bụi phía sau, mang theo Bách Hợp nghênh ngang rời đi.

Đây là một hung thần, tuy nói bởi vì trí nhớ ảnh hưởng, Bách Hợp đối với Nhậm Doanh Doanh cũng không có ấn tượng đặc biệt tốt, nhưng lúc này vừa nhìn thấy nàng ấy đã không có trước mắt, mình lại cùng Lâm Bình Chi chung đụng, không khỏi hơi sợ. Trong nguyên tác Lâm Bình Chi hận Nhạc Bất Quần tận xương, hận ý của hắn thậm chí còn hơn kẻ thù lúc trước đã tàn sát cả nhà hắn, chính bởi vì như thế, hắn đối với người vợ mới cưới vào cửa là Nhạc Linh San không có thiện cảm gì, càng về sau lại càng đích thân giết chết Nhạc Linh San.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tiểu ngạo giang hồ công lược (ba)

Bách Hợp nghĩ đến những thứ này, trong mắt không khỏi lộ ra mấy phần sợ hãi, trong đầu nàng cũng nhớ được một chút võ công mà Nhạc Linh San luyện, nhưng bởi vì trước kia Nhạc Linh San thân là con gái một của Nhạc Bất Quần, võ công cũng không thấy được lợi hại cỡ nào, hơn nữa Bách Hợp không phải là nguyên chủ, trị giá võ công của nàng lại không cao, cho dù dùng thông minh và thể lực để đổi một chút, nhưng trong lúc cấp bách tới đa cũng chỉ có thể sử dụng võ công của Nhạc Linh San được hai phần, hiện tại nàng cả người bị thương, phía sau lưng còn trúng độc, nếu Lâm Bình Chi thật muốn hạ thủ giết nàng, nàng đúng là không sức đánh trả.

“Bình đệ.” Đứng trước tối mịt mù, Lâm Bình Chi chỉ để ý cười ngựa đi theo đường hẹp quanh co, Nhạc Linh San cũng không biết hắn muốn dẫn mình đi chỗ nào, trong lòng lại càng hốt hoảng, do dự một chút vẫn kiên trì mở miệng trước.

Lâm Bình Chi không để ý nàng, đi khoản chừng hai khắc chung, dưới ánh trăng nhìn thấy cây cối đằng trước thưa thớt chút ít, mơ hồ có thể thấy một cái nhà ngôi miếu đồ nát, lúc này Lâm Bình Chi mới ôm Bách Hợp nhảy xuống ngựa, một tay ôm lấy Bách Hợp, tay còn lại dắt ngựa buộc lên cây cối ở bên ngoài, còn mình thì trực tiếp ôm nàng vào ngôi miếu đồ nát.

Ném nữ nhân trong tay xuống mặt đất không chút nào thương hương tiếc ngọc, “phịch” một tiếng, Bách Hợp ở trên mặt đất lăn hai vòng, miệng vết thương phía sau lưng không biết đụng vào cái gì, làm cho nàng đau đến suýt nữa thét chói tai, thân thể không tự chủ co quắp lại.

Trong bóng tối Lâm Bình Chi lấy ra hộp quạt thôi sáng, rồi nhìn chung quanh một lần, chém mấy ghế dài cũ đã gãy làm thành củi đốt, nổi lên đồng lửa.

Hắn không nói lời nào Bách Hợp cũng không dám lên tiếng, chỉ nhìn nửa gương mặt như ngọc kia, tuấn tú tựa như nữ nhân vậy, đôi tay thon dài đang lựa nhặt ở trong đồng củi, cảm lạnh lạnh, hiện ra mấy phần âm tàn.

“Ồ yên nơi này.” Hắn đứng dậy, nhìn thoáng qua Bách Hợp, lúc này mới cười một tiếng, lại cầm trường kiếm quay đầu đi ra ngoài. Hắn đi rồi, lúc này Bách Hợp mới thở phào nhẹ nhõm. Trên thực tế cho dù Lâm Bình Chi không nói nàng cũng sẽ không chạy lung tung, chỗ này hết sức xa lạ, nàng mới đến, người lại bị thương nặng, dù có chạy khỏi hòa thượng cũng chạy không khỏi miếu, lấy võ công của Lâm Bình Chi muốn đuổi kịp một người bị thương như nàng thật sự quá dễ dàng, không chừng cuối cùng trốn không thoát, hơn nữa còn vô cùng có khả năng chọc giận Lâm Bình Chi, chuyện cái được không bù đắp đủ cái mất nàng mới không làm.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, nàng cảm giác có rất nhiều đồ mình vốn phải biết nhưng lúc này một chút cũng nhớ không ra, nếu không phải nội dung câu chuyện tười vào đầu óc mình, sợ rằng Bách Hợp cũng sẽ quên hết toàn bộ câu chuyện mà từ nhỏ mình xem nhiều lần cho đến lớn.

Đây là kết quả của trí thông minh giảm bớt, Bách Hợp cười khổ hai tiếng, trong lòng ném thù kết quả của thông minh thiếu mười mấy điểm xong, không khỏi cảnh giác, quyết định lần sau dù thế nào thì dạng thông minh này dù tạm thời không tăng, cũng tuyệt đối không thể giảm nữa.

Chừng nửa khắc đồng hồ mà thôi, Lâm Bình Chi với một thân xiêm y điểm lệ đã từ bên ngoài đi đến, khi nhìn thấy Bách Hợp ngồi ở tại chỗ không có nhúc nhích, thì sắc mặt hắn lúc này mới hòa hoãn chút ít, trên tay hắn giơ lên một cái hũ vỡ, rồi trực tiếp đi về phía Bách Hợp, đặt nằng xuống mặt đất.

“A.” Bách Hợp gặm một miếng bunn, vừa định mở miệng nói chuyện, thì một trận đau nhức từ phía sau lưng tập kết đến, Lâm Bình Chi đã đổ một lon không biết chứa thứ gì lên hết trên lưng mình rồi!

Nàng không thể nhịn được suýt chút nữa đã hét lên, may nhờ đã cắn chặt đôi môi từ trước, lúc này mặc dù không có kêu thảm thiết, nhưng sắc mặt cũng không còn đẹp mắt nữa, nằng nghe được tiếng Lâm Bình Chi rút trường kiếm ra, trong lòng vừa vội vừa sợ, rồi hết lần này tới lần khác lại vô lực phản bác, chỉ đành cắn chặt đôi môi, chuẩn bị tâm tư cho sự thất bại của nhiệm vụ lần này.

“Phụt” âm thanh mũi kiểm đi vào máu thịt vang lên, một trận đau nhức ở phía sau lưng của Bách Hợp, nằng cảm giác Lâm Bình Chi đang cầm trường kiếm nạo ở trên lưng nằng, lần thứ nhất còn cố nén, lần thứ hai rốt cục không thể nhịn nữa, nức nở gất gao nắm chặt áo bào của Lâm Bình Chi. Cử động của nằng hiển nhiên làm Lâm Bình Chi có chút ngạc nhiên, động tác của hắn dừng một chút, tiếp theo mới khẽ cười một tiếng, lại cầm trường kiếm tiếp tục động tác trên tay.

Sau mấy lần Bách Hợp cũng hiểu ra Lâm Bình Chi đang thay mình gọt chỗ đã trúng độc trên lưng, tuy nói lúc trước lưng của Bách Hợp không có bị đã thương qua, có điều chất độc Mộc Cao Phong đeo sau lưng hết sức lợi hại, lúc này da bên ngoài cũng đã sớm biến sắc, Lâm Bình Chi không có phương pháp giải độc nên cũng chỉ nghĩ ra biện pháp khoét da này.

Vì giữ được một mạng, Bách Hợp chỉ đành phải cắn chặt răng liều mạng mà nhẫn nại nhẫn nại, nằng đã hiểu tại sao nam nhân xa lạ trong tỉnh không nói đây là địa phương nguy hiểm, nhưng lúc này đã không có chút để lựa chọn, nằng cũng chỉ liều chết nhẫn nại.

Bởi vì đau đớn, cho nên cảm giác thời gian trôi qua đặc biệt chậm, cũng không biết trải qua bao lâu, thân thể Bách Hợp đã đau đến có chút chết lặng, lúc này mới bị Lâm Bình Chi đẩy một cái: “Đã chết chưa?”

Người này thật sự là quá ác độc, cho dù Nhạc Bất Quần thật có lỗi với hắn, nhưng ít nhất Nhạc Linh San căn bản không có lỗi với hắn, huống chi những đau đớn này nằng vì ai mà bị chứ? Nếu không phải thân thể này thay Lâm Bình Chi cắn một ít độc dịch, nếu như độc nước này bay vào người hắn thì hắn đã sớm mù mắt giống như trong nội dung câu chuyện.

Bách Hợp hận muốn cào tường, rồi lại cố nén. Lúc này Lâm Bình Chi chán ghét nhìn thấy nằng cố hết sức nắm xiêm y của mình, vừa lạnh lùng nói: “Nếu không có chết thì buông ra, tránh làm dơ xiêm y của ta!”

Nhìn lại nhìn, Bách Hợp hít sâu thở ra một hơi, gất gao bắt được xiêm y của Lâm Bình Chi, vừa yếu ớt nói: “Bình đệ, ta không đứng dậy nổi, lưng ta đau, vết thương trên người cũng đau, ta và đệ là vợ chồng, để cho ta dựa vào một lát được không?” Bách Hợp biết lúc này Lâm Bình Chi đã tự cung để luyện Tịch Tà Kiếm Phổ, vì vậy cũng không sợ hắn sinh ra tâm tư sai lệch gì, dính sát vào nhau trên người hắn, cho dù Lâm Bình Chi đưa tay sờ tay mình mấy cái, cũng không thể ngăn nằng.

“Người bị thương trước đó?” Lâm Bình Chi kéo nằng mấy cái, thấy nằng giống như thuốc cao bôi da chó gất gao dán ở trên người mình, chỉ đành phải cố nén khinh bỉ để cho nằng dán, lại nghe nói lúc trước nằng bị thương, theo bản năng đưa tay sờ trên người nằng.

Nhạc Linh San này là cô nương ngu ngốc, lúc trước thật sự là quá đàn, nằng một lòng say mê Lâm Bình Chi cũng không sao, nhưng hết lần này tới lần khác ăn thiệt thòi ăn khổ cũng không nói, hài tử khốc mới có kẹo ăn, đạo lý này dù ở đâu cũng không sai được. Bách Hợp vừa nghe Lâm Bình Chi hỏi vết thương của mình, liền chỉ ra việc bị thương do lúc trước cùng hắn đối kháng với người của phái Thanh Thành: “Lúc trước cầu xin đệ cứu ta, nhưng đệ lại chỉ lo trên chọc Dur Thương Hải.” Lúc này phía sau lưng của nằng vừa rất lại đau, nhìn đến đầu đầy mồ hôi, lúc nói chuyện âm thanh có chút ít run rẩy, coi như Lâm Bình Chi có lòng dạ độc ác hơn nữa, vẫn nhớ đến lúc khi mình còn không biết bộ mặt thật của Nhạc Bất Quần, tình cảnh chung đụng cùng với sự tỷ Nhạc Linh San này coi như là ảm áp.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tiểu ngạo giang hồ công lực (bốn)

Hôm nay lại thấy nằng bị thương còn cần độc của Mộc Cao Phong giúp mình, cho dù hận Nhạc Bất Quần hơn nữa, nhưng lúc này thấy bộ dạng đau đớn của Bách Hợp, hắn hừ lạnh một tiếng, do dự một chút, cuối cùng vẫn đưa tay ôm Bách Hợp vào bên hông, làm cho nằng không đến mức dùng sức nắm

chặt mình mà động đến vết thương.

“Không ai bảo ngươi ra về mạnh mẽ, nếu bị thương nên nói sớm, còn hết lần này tới lần khác chạy đi ngăn chặn độc, ta không cần họ Nhạc các ngươi giúp đỡ.”

Bách Hợp liếc mắt, nếu như lúc ấy nàng có thể khống chế thân thể này, thì nàng tuyệt đối sẽ không giúp Lâm Bình Chi, chết qua một lần rồi nàng nhất tiếc mệnh, huống chi nhiệm vụ lần này hoàn toàn không có đầu mối, nàng còn muốn giữ lại cái mệnh này để hoàn thành nhiệm vụ, vượt qua nguy cơ của mình, làm gì lại lãng phí tánh mạng ở trên người Lâm Bình Chi.

Nhưng lúc này đau đớn là mình chịu, Bách Hợp không thể khiến mình đau đớn uống công, vì vậy nghe được lời này của Lâm Bình Chi, vẫn lộ ra thần sắc tuyệt vọng thương tâm:

“Ta chỉ sợ đệ chịu khổ, đệ, nếu đệ trúng độc của hắn, nói không chừng mặt của đệ sẽ bị thương, nếu chỉ tổn thương mặt vẫn tốt, nếu ánh mắt mà xảy ra chuyện, vậy chẳng phải là chuyện lớn cả đời sao?”

Lâm Bình Chi không có lên tiếng, trong lòng hắn cũng có cân nhắc, nếu không phải lúc ấy Bách Hợp thay mình cản lại, thì đôi mắt này của mình nói không chừng sẽ không giữ được, nhưng cho dù biết rõ như thế, hắn cũng không nói ra lời hữu ích, chỉ cười lạnh nói:

“Cha con Nhạc gia các ngươi đều muốn tính toán ta, mặt ngoài giả nhân giả nghĩa nói nghe thật hay, nhưng sau lưng lại dùng loại chiêu số này dẫn ta cắn câu, đôi mắt của ta mù thì như thế nào, chỉ cần có thể bảo được đại thù thay cả nhà Lâm gia ta, dù mắt ta bị mù cũng cam nguyện, không cần cha con các ngươi tới giả mù sa mả giả bộ làm người tốt.” Lâm Bình Chi càng nói càng kích động, ánh mắt đỏ bừng ẩn chứa sát ý, Bách Hợp không biết mình đã nói câu nào chạm đến nghịch lân của hắn, lúc này thấy bộ dáng hắn trở mặt vô tình, trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ.

“Nhưng Bình đệ, mệnh đệ nói ta và cha hợp kế hại đệ, nhưng ta rốt cuộc đã làm cái gì, để đệ hiểu lầm ta sâu như vậy?” Lúc này Bách Hợp hơi sợ, co lại thành một đoàn đáng thương ngó chừng Lâm Bình Chi, vị này bất kể là đối với mình hay đối với người khác đều hung ác giống nhau, lúc này nàng thật rất sợ mình nói một lời không hợp lý, Lâm Bình Chi liền rút kiếm đâm về phía trước.

“Giả vờ ngờ ngẩn sao? Cha ngươi mưu cầu Tịch Tà Kiếm Phổ nhà ta, cũng sớm bày ra đã lâu, sau khi biết ta đã hiểu rõ nội tình, còn muốn giết người diệt khẩu, nguy quân tử, ra về đạo mạo” Lâm Bình Chi lạnh lùng nhìn Bách Hợp cười, thật ra thì trong lòng hắn đối với Bách Hợp cũng có chút phức tạp, lúc trước Bách Hợp không để ý tánh mạng ngăn chặn đao thay hắn, trong lòng hắn không phải là không có xúc động, chẳng qua nghĩ tới nhân mạng chết oan của Lâm gia, trong lòng lại càng thêm lạnh lẽo vài phần.

“Ta, cha ta muốn giết đệ?” lúc này Bách Hợp đã biết nội dung câu chuyện, tất nhiên cũng biết lúc này là thời khắc quan trọng khi tâm tình của Lâm Bình Chi biến chuyển, tình cảm hắn đối với Nhạc Linh San cực kỳ phức tạp, không thể nào hoàn toàn là hận, nếu không mới vừa rồi hắn cũng sẽ không rút trường kiếm cắt thịt trúng độc trên lưng giúp Bách Hợp, tuy nói thủ đoạn trực tiếp, nhưng ít ra lúc này trong lòng hắn còn không có sinh ra ý muốn lập tức giết chết Bách Hợp.

Hiện tại Bách Hợp bắt đầu cố gắng hồi tưởng nội dung câu chuyện, nàng thật giống như nhớ được Nhạc Linh San chết là do Lâm Bình Chi ra tay, nhưng vì sao phải động thủ, giết nàng ở đâu, thì hoàn toàn không có ấn tượng.

Chỉ số thông minh thiếu hụt khiến cho Bách Hợp lệ rơi đầy mặt, rõ ràng nội dung câu chuyện đã từng đề cập tới, nhưng mới thời gian bao lâu nàng đã quên hơn phân nửa, kém thông minh quả nhiên thiệt hại rất nhiều, sau này nàng tình nguyện không có võ lực, cũng tuyệt đối không thể giảm bớt trí lực nữa.

“Ngươi cho rằng ngươi làm bộ như không biết, ta sẽ tin tưởng ngươi?” trên mặt Lâm Bình Chi lộ ra vẻ châm chọc, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm Bách Hợp, trong miệng lạnh lùng nói: “Trò ảo thuật của cha con các ngươi, chỉ nhằm muốn gạt ta ra mà thôi, làm tốt thì cha ngươi nhận được kiếm phổ gia truyền của nhà ta!”

“” Lúc này Lâm Bình Chi càng nói càng là kích động, Bách Hợp vừa thấy không tốt, con ngươi hắn cũng đỏ bừng rồi, trong lúc nhất thời gấp đến độ không biết nên như thế nào cho phải, đầu óc nàng thật giống như không đủ dùng, vẻ mặt đưa đám hô theo bản năng: “Ta đói bụng.”

Thốt lời này ra khỏi miệng, Lâm Bình Chi đầu tiên là ngẩn ngơ, tiếp theo oán hận cắn răng một cái, nhìn bộ dáng giống như là hận không thể cắn Bách Hợp vài miếng mới hả dạ, nhưng cuối cùng cái gì hắn cũng không có làm, chỉ đặt Bách Hợp nằm úp sấp ở trên mặt đất, còn mình lại đi ra ngoài lần nữa.

Rồi lúc trở về trên tay còn mang theo một con chim trĩ đã nhỏ lông xong, hắn cầm cây trúc xỏ qua đặt ở trên đồng lửa nướng, lúc trước tuy Bách Hợp hô đói, nhưng bị đá thương nặng như vậy, hôm nay còn gặp phải kích thích nghiêm trọng, cùng tên ác ôn giết vợ Lâm Bình Chi ở chung mang đến cho nàng áp lực tâm lý thật lớn, tâm thần lúc này đã sớm mệt, nơi nào còn nuốt trôi, thịt chim này mặc dù thịt non mềm, nhưng cũng không có quết dầu cũng không có rắc muối, mùi vị không ngon được, nàng cắn hai cái liền ăn không vào, Lâm Bình Chi cười lạnh liếc nhìn nàng một cái, tự mình ăn hết con chim.

Nửa đêm Bách Hợp cảm thấy có chút không xong, cả người nàng lạnh gay gắt, đồng lửa ở gần đoán chừng sắp tắt, nàng co lại thành một đoàn, càng ngày càng cảm giác bóng ma tử vong cách mình gần hơn, đã có qua mấy lần kinh nghiệm tử vong, Bách Hợp gần như có thể nghĩ thấy mùi vị lạnh như băng của cái chết, nhưng nàng không cam lòng, nàng không muốn nhiệm vụ không rõ ràng mà đã thất bại.

Đang hô hấp yếu ớt, trước mắt Bách Hợp thật giống như nhìn thấy nam nhân thần bí mặc cẩm bào đầu đội ngọc quan trong không gian, miệng nàng thần khẽ giật giật, nam nhân khẽ nhúc nhích chân mày, lúc này mới bé nàng lên, Bách Hợp chỉ cảm thấy thân thể mình bay bổng lên trời, sau một khắc đôi môi của nam nhân kia đã nhẹ nhàng dán lên môi nàng, một chất lỏng lạnh như băng mang theo mùi hương nhàn nhạt từ trong miệng hắn chảy ra, Bách Hợp theo bản năng liền nuốt xuống, ngay cả mùi vị còn không nếm được, bóng dáng trống rỗng mới vừa rồi của nam nhân kia đã lung lay hai cái, thật giống như trong suốt thêm hơn trước, lại nhìn Bách Hợp một cái, mới đảo mắt biến mất không thấy.

Chất lỏng lạnh như băng theo thực quản đi xuống, nhiệt độ cả người thật giống như lui đi một chút, Bách Hợp đầu óc sáng tỏ vài phần, lúc này mới thấy rõ chỗ mình ở vẫn trong ngôi miếu đồ nát, cũng không có người nam nhân trong tình không kia, chẳng qua cảm giác mới vừa rồi thật sự quá thái chân thực, hơn nữa nàng khoẻ lại mà không giải thích được, cả người sốt cao lấy một loại tốc độ không bình thường hạ xuống, nàng khẳng định lúc trước mình phát sốt, ánh mắt Bách Hợp hí hí, đang suy đoán có phải nam nhân trong không gian đã giúp mình một lần hay không?

Mặc dù không biết tại sao hắn có giúp mình, nhưng Bách Hợp sẽ không suy nghĩ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tiểu ngạo giang hồ công lược (năm)

Sau khi hạ sốt thì đồng lửa đã tắt trong ngôi miếu đồ nát liền lạnh, nàng chịu lấy đả thương, đau đớn phía sau lưng ập đến làm cho nàng hận không thể hôn mê, vừa mới đã trải qua kinh nghiệm một lần suýt nữa chết, nếu lại xảy ra chuyện này, Bách Hợp thật không dám bảo đảm người nam nhân kia sẽ đến cứu mình, nàng nghĩ được như vậy, liền nhanh chóng đứng dậy muốn nhắm hướng Lâm Bình Chi đi tới, nàng đã là bộ dáng này rồi, Lâm Bình Chi có thể giết nàng vào lúc này, nhưng nàng không thể cứ thế nữa, nếu lại tiếp tục lạnh tiếp, rất có thể nàng sẽ tiếp tục sốt, thương thể chuyển biến xấu lại thêm sốt cao, đó là đã tuyệt lại thêm sương.

“Ngươi muốn làm gì?” Trong bóng tối truyền đến tiếng nói âm lãnh Lâm Bình Chi, ánh mắt giống như ác lang hung ác núp trong bóng tối, trong lòng Bách Hợp cũng có chút sợ, nhưng đầu óc kiên quyết nói: “Bình đệ, ta lạnh quá, ta muốn dựa vào đệ ngủ.”

Lâm Bình Chi ngây người một hồi lâu, cho dù nhìn không thấy mặt của hắn, nhưng Bách Hợp cũng có thể cảm giác được lúc này hắn nhất định là trợn mắt hốc mồm, nàng dịch một lúc lâu, vết thương phía sau lưng bị xé đau, thật giống như lại chảy ra máu, nhưng nàng vẫn nhắm hướng Lâm Bình Chi mà đi qua, có lẽ là muốn nhìn Bách Hợp ở gần, vì vậy Lâm Bình Chi ngủ cũng không xa, nàng bò đến đầu giường nấp, rốt cục đã mò tới chân của Lâm Bình Chi rồi, theo chân của hắn sờ lên, khi đụng phải tay của hắn, Bách Hợp chịu đựng đau đớn đưa tay kéo một cái, hướng trong ngực hắn dựa vào.

“Tránh ra.” Lâm Bình Chi la lên hết sức hung ác, nhưng cái tay muốn đẩy nàng lại chỉ tựa trên cánh tay vào nàng, mà không có di động nữa, Bách Hợp một khi cảm giác được tình cảnh như thế, không khỏi càng thêm to gan, giống như làm nũng nói: “Bình đệ, đệ nằm ngửa lại đi, phía sau lưng của ta đau, ta muốn gục ở trên người của đệ ngủ, ta rất lạnh.”

Rõ ràng buổi tối mình mới mắng nàng một trận, nhưng nữ nhân này lại hết sức không biết thẹn cứ nhích lại gần, Lâm Bình Chi cắn răng oán hận trừng nàng, lại thấy nàng một bộ dáng chết sống gì cũng chơi xấu trong ngực mình không đi, không biết làm sao, thân thể phản ứng nhanh hơn đầu óc, liền dịch xuống dưới vách tường hắn dựa một chút. Bách Hợp đang bò ở trên người hắn, giống như một con tằm không an phận, khiến hắn không nhịn được, thô lỗ đem nàng ôm ngang, nghe được nàng kêu đau hai tiếng, động tác trên tay liền nhẹ chút ít, nhưng cố ý nói:

“Tự tìm khổ.”

Bách Hợp thấy hắn chịu phối hợp, lúc này trong lòng cũng đã kích động đến nước mắt đều chảy ra, nàng vỗ vỗ lồng ngực của Lâm Bình Chi: “Thật ấm áp, ta lạnh, ta sợ chết.”

“Người nào lại không sợ chết?” tiếng nói của Lâm Bình Chi hết sức bình tĩnh, nghe đến Bách Hợp có chút chột dạ, hắn tựa như nhớ ra cái gì đó: “Trên dưới cả nhà Phúc Uy tiêu cực ta cũng không muốn chết, nhưng mà. . . .” Hắn nói xong lời này, thật giống như lại có chút gì gấp gáp dữ dội lên, Bách Hợp vừa thấy không tốt, bèn vội đưa tay ôm lấy hắn thật chặt, tránh cho hắn xô mình ra, vừa khóc vừa chảy nước mắt: “Ta biết cha ta không phải là người, muốn lấy được kiểm phủ của nhà đệ, ta cũng biết đệ không tin ta, nhưng ta vẫn còn lạnh, đệ không nên đẩy ta ra.” Giọng nói của nàng dịu dàng yếu ớt, Lâm Bình Chi hận không thể bóp chết nàng, nhưng lúc này lại không biết làm sao mà không muốn nhúc nhích.

“Đẩy ngươi ra? Ta vì cái gì mà phải đẩy ngươi?” giọng của hắn lãnh ngạo nói không ra lời, Bách Hợp bèn vội liền nói: “Ừ ừ, Lâm Bình Chi ca ca là đại hiệp đệ nhất giang hồ, tuyệt đối sẽ không đẩy cô gái nhỏ yếu bị thương sợ lạnh như ta ra.” Nàng vừa dụ dỗ như vậy, Lâm Bình Chi tất nhiên lại càng không tiện hạ thủ, chỉ đành phải buồn bực ôm nàng trong ngực, trong bóng tối Bách Hợp thăm thẳm thì, vết thương trên lưng đau đớn khiến nàng ngủ không ngon, ngay cả Lâm Bình Chi cũng ngủ không yên, người trong ngực vuốt ve mình như ôm một lò sưởi, để cho hắn có chút không được tự nhiên, càng nhiều là tâm tình phức tạp.

Cả đêm Lâm Bình Chi không có nhân cơ hội mà hạ thủ giết người, khiến Bách Hợp đối với hắn yên tâm không ít, dĩ nhiên cũng có thể bởi vì trí thông minh thiếu thốn khiến nàng đối với nguy cơ phán đoán chậm chạp mấy phần, tóm lại sáng sớm Lâm Bình Chi muốn đi ra ngoài rửa mặt, Bách Hợp chết cũng không buông tay, rất sợ mình bị hắn nhét vào trong rừng sâu núi thẳm, đã quên sạch kiên trì và sợ hãi của việc muốn chạy trốn khỏi hắn ngày hôm qua.

“Buông tay!” Lâm Bình Chi có chút nghiêng răng nghiêng lợi, sáng sớm thức dậy hần chuẩn bị đi ra ngoài tìm chút đồ ăn thuận tiện rửa mặt thu dọn, nhưng Bách Hợp gắt gao không buông tay, nhất quyết đi theo hần, nhưng phía sau lưng nàng còn bị thương, trên người cũng có mấy vết thương, căn bản là đi không nổi, kéo nàng đi hai bước liền khóc, chỉ có thể vác nàng ở trên lưng, nhưng người có ba cái gấp, lúc này Lâm Bình Chi vừa muốn thực chết nàng, thì nhìn thấy bộ dạng nàng khóc đến một trận nước mũi nước mắt, lại có chút không hạ thủ được.

“Ta không buông, Bình đệ, có phải đệ muốn ném ta hay không, đệ muốn đi nơi nào?” Lúc này mặc dù Bách Hợp không có sốt lên, nhưng vết thương trên lưng vẫn đau, một người bị thương ở chỗ rừng núi hoang dã không có hàng xóm ở bên trong, khách quan cho loại phương thức thể lương này, nàng tình nguyện đi theo bên cạnh Lâm Bình Chi.

Cái trán Lâm Bình Chi gân xanh nổi lên, xiêm y vốn hết sức hoa lệ của hần cả đêm bị Bách Hợp lê mè đã trở nên xóc xệch vài phần, thoạt nhìn hết sức chật vật, hần đã nói qua rất nhiều lần, hần chẳng qua là đi tìm thức ăn, thuận tiện rửa mặt, nhưng nói đến nói đi Bách Hợp một chút cũng không tin hần sẽ trở lại.

“Ta thật sự chỉ muốn đi mức nước thôi, Lão Tử chỉ muốn đi mức nước tìm đồ ăn a!” Lâm Bình Chi rốt cục nhìn không được nữa, lớn tiếng quát mắng một câu: “Ồ yên đây, ngươi muốn chạy ta còn không cho đâu, trước khi vẫn không có tìm được cha ngươi, ngươi nơi nào cũng không được đi!”

“Vậy đệ mang theo ta cùng đi, không phải là càng tốt sao?” trong đầu óc lộn xộn của Bách Hợp chỉ muốn cãi lại một câu như vậy, lại cứ nghiêng về phía làm khó Lâm Bình Chi, cuối cùng không có cách nào khác, Lâm Bình Chi vẫn phải cõng nàng trên lưng, nhưng muốn có bộ dạng quần áo phức tạp tô son điểm phấn giống như trước là không thể nào, Lâm Bình Chi buồn bực lấy một bộ thanh sam đơn giản mặc vào, nhớ lại xiêm y xinh đẹp trước kia, oán hận tròn mắt nhìn Bách Hợp vài lần, lại thấy nàng lúc này dựa vào cây to, đang chi ở trên cao khoa tay múa chân, ngay cả khóe mắt cũng không nhìn mình một cái, không khỏi dữ dội gấp gấp hơn vài phần.

“Đi!” Tim nhà cầu trong rừng rậm, gương mặt bình tĩnh của Lâm Bình Chi hướng Bách Hợp hét lên một tiếng, thấy nàng bày ra một bộ dạng muốn cõng, hần lại nguyên rửa mấy câu trong lòng, nhưng vẫn nhận mệnh đưa lưng cõng Bách Hợp trở lại ngôi miếu đồ nát.

Lần này sau khi Bách Hợp bị thương quả thực giống như thay đổi thành một người khác, mặc dù Lâm Bình Chi oán hận cừu nhân của mình, nhưng bằng tâm mà nói, Nhạc Linh San đối với hần vẫn cũng không tệ, hai người lập gia đình thời gian lâu như vậy, mình vẫn lợi dụng nàng ngăn cản suy đoán của Nhạc Bất Quần, nhưng nàng một câu oán hận cũng không có, lần này lại còn can nọc độc thay mình, oán hận cùng mấy phần cảm kích nói không rõ giấy dựa ở trong lòng hần, khiến hần đối với Bách Hợp không quá ác độc.

Chuyến ra cửa này Lâm Bình Chi vốn chuẩn bị đầu nhập vào chương môn Tả Lãnh Thiên phái Tung Sơn, ai ngờ cuối cùng vì trong đội ngũ có một người như Bách Hợp, nên hành trình của hần đã chậm lại, một đường Bách Hợp đều kêu vết thương đau, nàng như vậy chỉ có thể ngồi xe ngựa, không thể cười, vài lần Lâm Bình Chi cũng nghĩ kỹ, không tìm nàng báo thù nữa, nhưng nàng chết sống cũng không chịu thả Lâm Bình Chi.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tiểu ngạo giang hồ công lược (sáu)

Có một ký sinh ở bên người như vậy, Lâm Bình Chi chỉ vì tìm xe ngựa mà nàng vừa ý đã tìm mất mấy ngày, một đường nàng cứ kêu chỗ này không khoẻ chỗ kia không đúng, hai người lên đường gần một tháng, còn không có tiến vào trong địa bàn của phái Tung Sơn, gần đây xiêm y điểm lệ cùng với phấn thoa xinh đẹp Lâm Bình Chi yêu thích rốt cục đã rời xa hần, cho dù là ai mà đeo theo một đứa con nít to lớn ở bên người, cái loại khí chất tài mị cuồng túm khốc cũng không đứng vững được nữa.

Qua thêm nửa tháng, còn chưa đi qua mấy thôn trấn, Bách Hợp đã muốn ăn chim bồ câu nướng, gần đây không biết là người nào dùng bồ câu đưa tin, hai ngày trước Lâm Bình Chi tiện tay đánh hai con xuống một mặt xem xét tin tức một mặt thuận tiện nướng chim bồ câu, Bách Hợp chỉ huy hần lợi dụng chim bồ câu còn tươi thoa lên chút dầu, mùi vị nhất thời ngon hơn, khiến hai ngày này nàng đều ăn ỉ muốn ăn.

Đã giải thích rất nhiều lần cho nàng biết thịt chim bồ câu mặc dù ngon nhưng ăn nhiều sẽ ảnh hưởng không tốt tới vết thương, sau này sẽ để lại sẹo, Lâm Bình Chi rốt cục bạo nộ: “Đã nói với ngươi ăn nhiều sẽ không tốt với vết thương, làm sao ngươi lại không chịu nghe hả? Trước kia làm sao ngươi có thể giấu kỹ bản tính thực thể? CMN!” Hần từng nghe có lần Bách Hợp bật thốt lên tiếng mắng chửi người này, từ đó mỗi lần nổi giận liền mắng ra, quả nhiên cảm thấy trong lòng sáng khoái rất nhiều, gần đây mấy chữ ‘CMN’ đã trở thành câu cửa miệng của Lâm Bình Chi, hần nằng xong cũng đã chuẩn bị sẵn, quả nhiên thấy Bách Hợp nước mắt lưng tròng, liền ngậm miệng không nói nữa.

Lâm Bình Chi hối hận, hần hối hận tại sao lúc trước vì muốn đối phó Nhạc Bất Quần mà lại cưới Nhạc Linh San, hần cũng hối hận tại sao ban đầu lúc nàng bị thương phải mang nàng theo, lúc ấy Lệnh Hồ Xung đã đi theo phía sau, hần nên trực tiếp ném Nhạc Linh San cho tên kia mới đúng, so với bản thân mình không bình tĩnh, chắc Lệnh Hồ Xung sẽ vui lòng chăm sóc nàng.

Nhưng không biết tại sao , có lẽ gần đây chán sóc Bách Hợp đã lâu, Lâm Bình Chi cảm thấy giao năng cho Lệnh Hồ Xung thì hẳn lại cảm thấy trong lòng không thoải mái, vì vậy ở ngoài sáng biết Lệnh Hồ Xung và Nhậm Doanh Doanh đi theo ở phía sau, cách hai người mình không xa, hẳn cũng không nói là muốn đưa Bách Hợp qua... , thậm chí khi ý nghĩ này trong đầu vừa mới hiện lên đã bị mình lấy đủ loại lý do mà triệt tiêu.

“Tổ tông, ta đi đánh chim bồ câu.” Lâm Bình Chi oán hận cắn răng, Tịch Tà Kiếm Pháp nhà hắn là tuyệt học tổ truyền, hôm nay còn không có dùng để giết cừu nhân báo được đại thù, lại dùng để hầu hạ đủ loại ý nghĩ kỳ quái của Bách Hợp.

“Ta còn muốn ăn cá.” tay nghề nướng đồ gần đây của Lâm Bình Chi đã tăng cao, có điều tính tình thì càng tệ, vừa nghe lời này khòe miệng hắn giật giật, nhưng thấy vẻ mặt đáng thương của Bách Hợp, lại nhận mệnh, từ giữa hàm răng chui ra một chữ: “Được.” Nói xong, trực tiếp ôm Bách Hợp đến chỗ ngồi, còn hắn thì đạp khinh công bay tới con sông nhỏ cách đó không xa, trường kiếm trong tay đâm vào trong nước dường như để tiết hận.

Tốc độ hắn nhanh vô cùng, lại mang theo từng trận bọt nước, mỗi lần kiếm rút lên đều đâm vào hai con cá lớn cỡ lòng bài tay, hắn trực tiếp ném cá xuống bờ bên cạnh, không mất bao lâu đã có hơn mười con cá. Chuẩn bị xong cá còn phải chuẩn bị chim bồ câu, nhìn hình dáng của mấy con cá này thì không thể nướng được bởi vì quá nhỏ, cứ thế, hắn làm sạch cá là có thể chiên, lúc đó Bách Hợp mới có thể ăn.

Nghĩ đến đây, Lâm Bình Chi lại muốn bạo tẩu, hắn cắn chặt hàm răng, gương mặt bình tĩnh nhất một hòn đá cho vào trong ngực chuẩn bị thấy chim bồ câu liền đánh, đầu kia Bách Hợp đã đói bụng đến phải ôm bụng, khòe mắt Lâm Bình Chi liếc qua ngó chừng nằng, nhìn thấy nằng có bộ dáng này, gương mặt liền âm trầm, thừa dịp thời gian chim bồ câu còn không có bay tới, trước chiên cá.

Không biết tại sao vốn nên là cừu nhân của mình, hiện tại mình lại hầu hạ nằng giống như tôi tớ, thật vất vả mới đợi đánh được hai con chim bồ câu, vừa mới nhả sạch lông trừ đi nội tạng, còn chưa nướng, xe ngựa đi theo phía sau hồi lâu rốt cục không nhìn được nữa, mới chạy về phía trước, hiển nhiên không có ý giấu diếm nữa .

“Lâm sư đệ, chim bồ câu này là đồng đạo võ lâm đưa tin , để đánh xuống như thế, sợ rằng không tốt lắm đâu?” Lệnh Hồ Xung miễn cưỡng hướng Lâm Bình Chi ôm quyền, ánh mắt lại theo bản năng nhìn về phía Bách Hợp, sắc mặt trắng bệch không có một tia huyết sắc ngồi ở ngoài xe, trong lòng đau đớn. Lúc trước không biết sắc mặt sư muội lại hồngбет thế này, Lệnh Hồ Xung đi theo rất xa mặc dù biết nằng bị thương, thật không ngờ lúc này thoát nhìn nghiêm trọng như thế , ánh mắt của hắn ngó chừng Bách Hợp, trong mắt Nhậm Doanh Doanh lộ ra mấy phần bị thương, Lâm Bình Chi lại càng vô cùng gấp gáp, thân hình nhanh như tia chớp ngăn chặn trước mặt xe ngựa: “Lệnh Hồ đại hiệp danh tiếng khắp giang hồ, hôm nay vì cái gì mà ngó chừng vợ ta?”

Bất luận trong lòng Lâm Bình Chi có thể từ Nhạc Linh San này không, chỉ khi nào có người muốn tranh đoạt với hắn thì hắn lại có loại cảm giác không muốn buông tay, tuy nói vì luyện Tịch Tà Bảo Điện hôm nay hắn sớm đã không giống với lúc trước, nhưng vô luận như thế nào, Lâm Bình Chi chính là không muốn hai tay dâng Bách Hợp.

Lệnh Hồ Xung cúi đầu , Nhậm Doanh Doanh ở bên cạnh cũng đã đưa tay kéo hắn, Bách Hợp ngó chừng nam chủ đầu lĩnh tên tuổi lừng lẫy trong tiểu thuyết , nhìn vài lần rồi kêu một tiếng: “Đại sư ca.” Không đợi Lệnh Hồ Xung trả lời, nằng liền nói với Lâm Bình Chi: “Ta đói bụng.” trong lòng Lâm Bình Chi vốn bởi vì thấy Lệnh Hồ Xung mà sinh ra cảm giác thô bạo, lúc này vừa nghe lời Bách Hợp nói... , Lâm Bình Chi cuống tùm khóc đẹp trai liền tức giận tròn mắt nhìn nằng một cái: “Biết rồi.”

Cùng cúi gao đầu muối giao thiệp đã lâu, tức giận cái gì đó cũng không sinh ra , lúc này hắn đã không có tâm tư cùng Lệnh Hồ Xung ác đấu một trận, ở cùng Bách Hợp đã lâu không biết có phải bởi vì nằng mang về mặt thiên kinh địa nghĩa sai sử mình giặt quần áo nấu cơm hay không, trừ lúc ban đầu Lâm Bình Chi làm không thuận tay lúc có chút giận dữ ra, hơn một tháng qua cũng sớm đã quen, thậm chí khách quan cho trước kia trong đầu đầy ý nghĩ oán hận cùng với báo thù, gần đây lại trở thành mỗi ngày vất óc tìm mưu kế xem phải làm sao để có đồ ăn.

Nghe Bách Hợp gọi mình thì vẻ mặt Lệnh Hồ Xung khê nhúc nhích, nhưng ngay sau đó nghe được nằng phân phó Lâm Bình Chi nấu cơm , nụ cười trên mặt Lệnh Hồ Xung dần dần cứng lại, Nhậm Doanh Doanh ở bên cạnh thở dài: “Xung ca, chúng ta đi thôi.”

“Tiểu sư muội, nếu có cái gì cần đến ta giúp, chỉ cần muội mở miệng, Đại sư ca ngay cả ở ngoài ngàn dặm, cũng tuyệt đối sẽ chạy tới.” Lệnh Hồ Xung không để ý lời nói vừa rồi của Nhậm Doanh Doanh... , ngược lại hướng Bách Hợp lớn tiếng nói, hắn vừa mở miệng thì sắc mặt Lâm Bình Chi liền thay đổi, trong lòng Bách Hợp đối với Lệnh Hồ Xung cũng không có ác cảm gì, ngược lại bởi vì ảnh hưởng bởi trí nhớ của bản thân Nhạc Linh San, thì rất áy náy với Lệnh Hồ Xung, lúc vừa nghe lời này nằng liền cắn cắn môi, gật đầu nói: “Đa tạ Đại sư ca, cha muội có lỗi với huynh, muội thay cha nói xin lỗi, hi vọng Đại sư ca.” Lời này giống như là Bách Hợp mở miệng theo bản năng, trong lòng Lệnh Hồ Xung lại càng đau đớn, liền bật thốt lên:

“Sao ta lại trách muội, cho dù có chết vì muội ta cũng sẽ không trách muội.” Lâm Bình Chi hừ lạnh một tiếng, đầu Nhậm Doanh Doanh cũng buông xuống, lúc này Lệnh Hồ Xung mới cẩn thận bước đến cạnh Nhậm Doanh Doanh kéo xe ngựa đến gần để hai người ngồi lên.

Chương 25: Tiểu ngạo giang hồ công lược (bảy)

“Hôm nay gặp lại tình nhân cũ, chắc muốn vút ta qua một bên đứng không? Ngươi đi đi, nếu ngươi đi cùng hấn, ta cũng sẽ không trách ngươi.” trong lòng Lâm Bình Chi nổi trận lôi đình, trên miệng lại âm dương quái khí giày vò Bách Hợp.

Hiện nay trí thông minh của Bách Hợp chỉ có ba mươi, đồng dạng tình cảm cũng rơi xuống theo, vừa nghe lời này liền nhớ mới vừa ánh mắt mà Lệnh Hồ Xung nhìn mình, còn nói không trách mình, Lâm Bình Chi động một chút là vừa mắng lại hung dữ với mình, nàng liền gật đầu xoay người lại bắt đầu thu dọn bao quần áo của mình, khiến Lâm Bình Chi giận đến hận không thể rút trường kiếm bên hông ra thọc chết nàng.

”Nữ nhân không có lương tâm này, ngươi muốn đi thật hả? Ngươi cũng giống như cha ngươi, đều không phải là người tốt!” Lúc này Lâm Bình Chi giận đến mức muốn giết người, một tay nhắc chim bồ câu, một tay rút ra trường kiếm chém vào bụi cây ở bên cạnh, chém đến cành lá bay tán loạn, trên mặt Bách Hợp mới lộ ra vẻ sợ hãi và cảnh giác: “Là ngươi bảo ta đi mà?”

“Ta bảo ngươi đi ngươi liền đi, ta bảo ngươi đi chết ngươi có đi hay không?” Lâm Bình Chi buồn bực muốn chết, nhất là khi hấn rống xong lời này nhìn thấy Bách Hợp lắc đầu theo bản năng xong, một búng máu đều muốn phun ra ngoài. Mặc dù không biết tại sao sau khi bị thương Bách Hợp lại biến thành bộ dạng ngu thế này, trước kia mặc dù nàng ngây thơ lẳng mạn, nhưng cũng không đến nỗi thiếu ánh mắt như hiện tại.

”Nếu ngươi dám đi, ta cắt đứt chân của ngươi, đành hoàng ở yên đó cho ta.” Lâm Bình Chi nhìn xuống buồn bực trong lòng, lại cảnh cáo nói: “Lần tới không cho phép nói chuyện với Lệnh Hồ Xung nữa, nếu không ta đánh ngươi.”

Bách Hợp tin là thật, nhanh chóng muốn nhào về phía hấn, Lâm Bình Chi nhìn thấy ý nghĩ bày trên mặt của nàng, liền cản rằng: “Ta sẽ không giết ngươi, ta không giết ngươi, không nên ôm ta khóc!”

Trải qua trò khôi hài với sự xuất hiện của Lệnh Hồ Xung, Lâm Bình Chi bắt đầu tỉnh ngộ, mình đã không còn ý niệm tìm Nhạc Bất Quần báo thù ở trong đầu, dù sao Mộc Cao Phong và Dur Thương Hải đã bị giết rồi, Nhạc Bất Quần tuy nói là nguy quân tử, nếu không người vạch trần bộ mặt thật của lão thì e rằng có giết lão đi nữa cũng làm hấn thấy khó chịu.

Nhưng bất kể như thế nào, chăm sóc một người gần hai tháng, Lâm Bình Chi cũng không xuống giết nàng như trước, huống chi trong lòng hấn mơ hồ không nở, không nở cuộc sống làm bạn của hai người, không nở mình trở lại cuộc sống cô đơn một người như trước kia, hiện tại Nhạc Linh San có chút ngu muội, nhưng nàng cần mình, trước kia tuy nói mối thù của cha mẹ cần mình báo, nhưng mình đã giết hai người kia, hiện tại bị Nhạc Linh San quần lấy thì cảm giác rất tốt, không còn cô đơn đáng sợ giống như trước nữa, Lâm Bình Chi suy nghĩ một hồi lại không muốn đi Tung Sơn tìm Tả Lãnh Thiên thay mình báo thù nữa.

Nghĩ như thế, Lâm Bình Chi vội vàng dứt khoát cho xe ngựa đi không mục đích, cho đến khi hai người trở lại ngôi miếu đồ nát ban đầu đường thương, hấn mới ngừng lại.

Nếu như đã không muốn nữa báo thù rồi, hấn chuẩn bị tìm nơi hoang sơn dã lĩnh để ở, Bách Hợp nhìn thấy mỗi ngày hấn mang thanh kiếm mảnh đi chặt cây, tò mò cầm lấy một khúc cây ở bên cạnh vừa ăn mì vừa hỏi:

“Bình đệ, đệ muốn làm gì vậy?” trong khoảng thời gian này hai người đã ở tại đây vài ngày, trong lòng có chút không hiểu được. Bách Hợp mơ hồ cảm giác mình không phải là cái bộ dạng này, nhưng bởi vì thông minh còn dư lại không nhiều lắm, có khi loại cảm thấy có cái gì không đúng thoáng qua trong đầu rồi biến mất rất nhanh.

“Nhanh chóng cách xa một chút!” Lâm Bình Chi thấy bộ dạng ngu khờ của nàng là tức giận, hấn cảm giác mình cười Nhạc Linh San đoán chừng chính là xử phạt lớn nhất của Nhạc Bất Quần đối với mình: “Trước kia thấy ngươi rất cơ trí, kết quả lộ ra nguyên hình.” Lúc trước hấn nhìn Nhạc Linh San thật giống người bình thường, mà không phải bộ dạng nhìn thấy làm cho người ta vừa không nói được lời nào vừa cảm phẫn như hôm nay, Lâm Bình Chi ác ý suy đoán Nhạc Bất Quần có ý bảo nữ nhi giả bộ dạng khờ khạo, gả cho mình rồi mới lộ ra mặt thật, dùng cái này làm thần trí cho mình mê muội gần mạch nghịch chuyển đến nỗi tẩu hỏa nhập ma nửa đời sau hết sức thê lương.

“À.” Nàng đáp một câu, nhưng chân lại không di chuyển, không qua thời gian bao lâu lại mở miệng: “Bình đệ, đệ muốn làm gì thế?”

Lúc nàng không nhìn được hỏi một lần nữa, Lâm Bình Chi mới cố nén cảm giác hồng mắt trong lòng, hung dữ nói: “Ngươi nhìn không ra là muốn xây nhà sao?”

“A.” Nàng lại đáp, gân xanh trên trán Lâm Bình Chi nhảy loạn, đợi một lúc lâu, đếm đến mười cũng không thấy Bách Hợp mở miệng nói tiếp, hấn cảm thấy có cái gì không đúng, mặt đen lên nói:

“Tại sao ngươi lại không hỏi nữa?”

“Ta thấy ngươi nghiêng răng nghiêng lợi, sợ quấy rầy đến ngươi.” Bách Hợp hướng hấn cười cười, vẻ mặt ngu vù vù, Lâm Bình Chi suýt nữa phun một búng máu ra ngoài, hấn buồn bực xoay người lại vận nội lực đem sức lực hướng phía cây chém xuống, một lúc sau Bách Hợp lại lập lại: “Bình đệ, đệ đang muốn làm gì thế?”

“.....” Lâm Bình Chi đã không thêm để ý đến nàng.

Chỉ mấy ngày nhà đã xây xong rồi, mặc dù đơn giản thô ráp một chút, nhưng ít nhất coi như là nhà của hai người, mỗi ngày Bách Hợp ở trong nhà ngày ngốc, Lâm Bình Chi thì ra ngoài săn thú cùng thợ săn dưới chân núi đồi lấy một ít đồ vật hàng ngày. Cuộc sống mặc dù bình thản, mặc dù mỗi ngày

Lâm Bình Chi đều bận rộn, nhưng hẳn lại cảm nhận được một loại phong phú, có người để chăm sóc, hẳn không có tâm tư suy nghĩ tiếp đại thù trong nhà, tiếc nuôi duy nhất, chính là từ đó về sau Lâm gia sẽ tuyệt tự.

Hắn trở mình, không có suy nghĩ nhiều cái vấn đề này nữa, Bách Hợp ở trong ngực cũng đã ngủ trở mình lần qua lần lại trên người hắn, ôm nàng xuống vài lần nàng lại nhào lên, Lâm Bình Chi có chút nổi nóng đẩy nàng sang một bên, nhìn bộ dạng của nàng cũng biết làm thế nào cũng không tỉnh dậy, liền oán hận nắm tay nàng lên cắn một cái: “Ngủ say như heo.”

Sắc trời dần dần sáng lên, Bách Hợp tỉnh lại liền phát hiện trên người mình nặng trĩu, nàng mở mắt vừa nhìn, mới phát hiện trên ngực đè một tấm ván gỗ, khó trách buổi tối nằm mơ thấy mình biến thành Tôn Ngộ Không bị đè dưới Ngũ Chi sơn. Nàng bất mãn đẩy tấm ván gỗ ra ngồi dậy, nhưng Lâm Bình Chi vẫn không có trở lại, Bách Hợp có chút ngây ngốc ngồi ở trên giường, bốn phía một mảnh đen nhánh, xa xa còn truyền đến tiếng sói gào thét, nàng bị làm cho sợ đến cả người run run, lúc nhánh cây bên ngoài va chạm phát ra âm thanh nhè nhẹ, nàng cũng không đốt đèn, gương mặt tràn đầy nước mắt.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, ‘két..’ một tiếng đại môn bị người ta đẩy ra, cây cối bốn phía cao lớn che mất ánh trăng trên đỉnh đầu, nàng không nhìn không rõ người này là ai, chỉ đành phải liều mạng co lại thành một đoàn.

Lâm Bình Chi cố hết sức móc hộp quẹt ra đốt, liền nhìn thấy nàng ngồi vùi đầu vào trong cổ trở thành một đoàn nho nhỏ, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại là một trận giận dữ:

“Cả ngày thời gian, ngươi đừng nói cho ta biết ngươi vẫn ngồi yên như vậy.” Hắn nói xong thì hít vào một hơi, bị làm cho sợ đến Bách Hợp một trận run run, hắn mới tức giận nói: “Nhanh tới đây chữa miệng vết thương phía sau lưng lại cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Tiểu ngạo giang hồ công lược (tám)

Bách Hợp run run xuống giường cầm ngọn đèn hắn đã thấp lên, lúc này mới thấy sau lưng Lâm Bình Chi có một vết đao từ phía sau chạy dọc qua vai, gần như là đi qua nửa người của hắn, hơn nữa còn có độc, máu chung quanh vết thương đã khô khốc, nhưng phía trên ả ả màu xanh đen.

Lâm Bình Chi rút chủy thủ ra ném cho nàng, thúc giục: “Nhanh lên.” Bách Hợp nhớ đến tình cảnh lúc trước hắn thay mình cạo da thịt vết thương phía sau lưng, ngồi dậy gật đầu, trong lúc Lâm Bình Chi cố nhịn biểu lộ đau đớn, nàng cơ hồ lộ da nửa tấm lưng của Lâm Bình Chi.

“Ta nhất định là kiếp trước tạo nghiệt, mới gặp phải ngươi.” Trong miệng hắn mặc niệm, từ lần đầu tiên Bách Hợp cắt sai chỗ, hắn chịu đựng đau đớn nhắc nhở nhiều lần xong, nàng vẫn không tự chủ được mà cắt sai, Lâm Bình Chi đã không cách nào hình dung cái loại cảm giác này rồi, lúc này hắn hận không thể đánh Bách Hợp một trận, nhưng thân thể đau đớn hơn nữa mất máu quá nhiều khiến cho môi hắn trắng bệch, hai mắt đỏ bừng cũng đi mây phủ ánh sáng thường ngày.

“Là ngươi bảo ta làm, lần trước ngươi chữa thương cho ta cũng là như vậy” Bách Hợp bị làm cho sợ đến run run, trong đôi mắt to đen nhánh lộ ra mấy phần cảnh giác, nhìn bộ dạng này của nàng, Lâm Bình Chi cảm giác, cảm thấy mình không có bị nội thương gì, nhưng lúc này một cảm giác muốn học máu lại xông tới: “Cả tấm lưng của ngươi tất cả đều trúng độc, dĩ nhiên là phải cắt, Lão Tử chỉ chịu một nhát đao thôi” Kết quả bị lột hơn phân nửa da.

Trong lòng Lâm Bình Chi hận đến cắn răng, lại một lần nữa mắng Nhạc Bất Quần cầu huyết phun đầu, rốt cục không chống đỡ được nữa, chậm rãi ngủ đi. Mà Bách Hợp kéo hắn hai cái, thấy kéo không đi, suy nghĩ một chút dứt khoát ngồi ở bên cạnh hắn.

Lúc này trong lòng nàng chỉ có một ý nghĩ trong đầu, Lâm Bình Chi nguyện ý cho nàng chủy thủ và đưa lưng về phía nàng, hành động này không phải cho thấy Lâm Bình Chi đã tín nhiệm nàng sao? Đi tới cái thể giới này trong đầu Bách Hợp vẫn đầy mơ màng, lần này trừ nội dung câu chuyện ra thì ngay cả gọi ý nhiệm vụ cũng không có, nàng không biết mình rốt cuộc phải hoàn thành cái gì, vì vậy chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, lúc này trong đầu không có đầu mối, nàng rất nhanh liền vứt bỏ tất cả, dựa vào Lâm Bình Chi ngủ.

Cũng may buổi tối Lâm Bình Chi không có nóng sốt, đợi đến sáng sớm tỉnh lại thấy tình cảnh thể lương của mình, hắn yên lặng cố hết sức bò dậy, thuận tiện cũng kéo Bách Hợp lên giường, hắn bị thương, vốn không phải đặc biệt nghiêm trọng, nhưng bị Bách Hợp trị liệu suốt nửa thì xảy ra án mạng, may nhờ hôm nay hắn đã không giống trước đây, nếu không, sợ rằng cái mệnh này cũng phải giao ra. Càng làm cho Lâm Bình Chi tức giận là hắn bị thương, hơn nữa còn do Bách Hợp ban tặng, nàng lại không đưa mình lên giường nằm, mặc hắn nằm trên mặt đất một đêm!

Kiên cường dũng cảm chịu đựng qua thời kỳ trọng thương, Lâm Bình Chi giận chùng nấy ngày không để ý Bách Hợp, nhưng da mặt nha đầu này cũng rất dày, mặt dày mày dạn nhào qua, cuối cùng Lâm Bình Chi không nhịn được, vẫn phải nói chuyện với nàng, chuyện giận dữ lúc trước của hai người coi như bỏ qua.

Người trôi dạt trong giang hồ, tuy nói Lâm Bình Chi hiện tại muốn thay đổi đầu đổi mặt, cũng không phải ai cũng vừa ý, Dư Thương Hải bị giết là chương môn phái Thanh Thành, không biết có bao nhiêu đồ từ đồ tôn của Dư Thương Hải muốn tìm hấn báo thù, bởi vì hấn không kịp thời đầu nhập vào phái của Tả Lãnh Thiền, nên chúng đại hiệp trong giang hồ hợp thành liên minh, đặc biệt truy tìm ác tặc là hấn.

Cũng bởi vì lần trước lúc Lâm Bình Chi ra cửa đã gặp được như vậy một đám người muốn tìm hấn tính sổ, vì vậy trong lúc mọi người vây công hấn đã bị trọng thương, cũng không biết lúc ấy có phải bị ma quỷ ám ảnh rồi hay không, hấn vì không liên lụy đến Bách Hợp, thế nhưng mang theo vết thương chạy đến hoàn toàn bỏ rơi đám đông mới trở lại căn nhà gỗ này, nếu như sớm đoán được nha đầu này ân tương cừu báo, hấn đã mang người về.

Lâm Bình Chi tức giận oán hận nhìn Bách Hợp một cái, trong khoảng thời gian này hấn vừa đen vừa gầy, trước kia lúc người giết Dư Thương Hải có bộ dáng quyền rũ xinh đẹp đã đi không quay lại, vì cuộc sống ở trong núi sâu lại phải nuôi sống cô nương ngọc như Bách Hợp, mỗi ngày trời chưa sáng hấn đã phải dậy, nếu muốn luyện võ công, thì một khắc cũng không có yên tĩnh, vì vậy căn bản không có thời gian đi rửa mặt trang phục, cũng không còn thời gian tìm người mua giúp xiêm y xinh đẹp, áo bào hoa lệ đẹp mắt trước kia của hấn cũng không thích hợp bên tẩu ở trong rừng, nên đều bị hấn cắt đi, thay vào đó là kiểu kiểu áo ngắn cùng quần dài vải thô mà thôi.

Bách Hợp nào loạn muốn ăn chân gà nướng, Lâm Bình Chi không có biện pháp đành mang nàng xuống núi, đúng lúc liền gặp được người của phái Thanh Thành đang cầm lấy bức họa của hấn tìm kiếm khắp nơi.

Trong lòng Lâm Bình Chi lập tức giật mình, thầm hận Bách Hợp nghiêng răng nghiêng lợi, quyết định chờ thêm một lúc trở về núi sẽ thu thập nàng, nhưng để tránh nàng làm chuyện xấu, vẫn ở bên tai nàng nhẹ giọng căn dặn một câu: “Những người này lát nữa nếu tìm được ta rồi, một mình ngươi chạy đi, không cần lo ta.”

“Vậy không được, sao ta có thể bỏ mặc đệ được?” Bách Hợp vỗ vỗ bộ ngực, vẻ mặt trượng nghĩa nói: “Bình đệ, đệ nhìn ta giống như loại người vong ân phụ nghĩa này sao?”

“Ta chính là hi vọng ngươi là người vong ân phụ nghĩa.” Lâm Bình Chi cắn răng, nhìn vẻ mặt tức giận bất bình của Bách Hợp, cũng bất chấp nhân sĩ giang hồ ở trên trán tìm kiếm hấn khắp nơi, lạnh giọng liền nói: “Ngươi lưu lại chỉ kéo chân sau của ta thôi, ngươi nói xem ngươi ở lại có ích lợi gì? Nếu ngươi tự mình chạy ta còn có thể thoát được, ngươi ở lại, ta còn phải chết chung với ngươi, ta van cầu ngươi vong ân phụ nghĩa đi nhé”

Một câu nói đem Bách Hợp tức đến sắc mặt đỏ bừng, Lâm Bình Chi mới hài lòng: “Đợi lát nữa thông minh cơ linh một chút, thấy ta bảo chạy liền bỏ chạy.” võ công của Nhạc Linh San trước kia mặc dù chưa ra hình dáng gì, nhưng dưới tình huống khách quan chống lại những người trước mắt này, cho dù nàng đánh không lại mà không quần lấy mình thì cũng có thể chạy trốn được.

“Ta lúc nào không cơ trí rồi?” Bách Hợp có chút bất mãn, Lâm Bình Chi không muốn dây dưa với nàng, lại bị nàng dẫn đi vòng vèo, chỉ hừ lạnh một tiếng, liền không nói nữa.

“Sư huynh, bên này có hai người hành tung khả nghi!” Đột nhiên có hai đệ tử phái Thanh Thành phát hiện bên này Bách Hợp và Lâm Bình Chi mang mũ che đang lúi kúi, nhất thời kinh hãi, rất nhiều người trong lòng sợ hết hồn đồng thời cũng nhanh chóng tới đây bao vây. Hôm nay Bách Hợp ăn mặc khác rất lớn với trước kia, chính nàng không biết chải búi tóc cổ đại, Lâm Bình Chi tất nhiên cũng không muốn chải búi tóc phức tạp cho nàng, chỉ tùy ý búi tóc thành búi tóc toàn nhĩ, thoát nhìn vẻ mặt và bộ dạng ngu vù vù ngộ chừng những người rút trường kiếm ra ép hai người lại, vẻ mặt sợ hãi, nhanh chóng trốn phía sau Lâm Bình Chi.

Hấn biết, lúc gặp nguy hiểm bất kể mới vừa rồi nàng nói chuyện trượng nghĩa cỡ nào, nhưng theo tính cách lẩn tránh sợ ác của nàng, nàng tuyệt đối sẽ là người đầu tiên trốn đi. Tuy nói đây là ý nguyện của mình, nhưng Lâm Bình Chi suýt nữa vẫn không nhịn được phun ra một ngụm máu như cũ.

“Tiểu tử, lấy mũ che đầu lấy xuống!” Một giọng nói thô nặng vang lên, Bách Hợp cảm thấy da thịt trên người Lâm Bình Chi thoáng cái liền căng lên, không khí khẩn trương, nàng dù có ngọc cũng nhìn thấy có cái gì không đúng, vội vươn tay đem Lâm Bình Chi bắt được.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tiểu ngạo giang hồ công lược (hoàn)

“Buông tay.” sát khí trên người Lâm Bình Chi tiết ra, cắn răng quát nhẹ: “Không phải nói có vấn đề để ngươi chạy trước sao? Ngươi bây giờ cách ta gần vậy, có phải là muốn chết hay không?”

“Bình đệ, ta nghĩ qua.” Môi của nàng kề bên tai của Lâm Bình Chi, lúc mở miệng nói chuyện hơi thở ấm áp thổi qua, khiến lỗ tai của Lâm Bình Chi thoáng cái trở nên đỏ bừng, chỉ sau một khắc, lời Bách Hợp của làm cho cả khuôn mặt hấn đỏ lấm lấm, nhưng không phải xấu hổ, mà là bị tức!

“Một mình ta khẳng định chạy không thoát, đệ công ta chạy, ta mới có thể chạy trốn được, chờ chạy xa một chút không ai đuổi theo ta, đệ lần nữa quay về căn hộ.”

Lúc này không có thời gian so đo với nàng, Lâm Bình Chi và nàng chung sống thời gian lâu như vậy, đã biết rõ ràng tính tình của nàng, hoàn toàn chính là ngu vù vù, căn bản có cái gì thì nói cái đó, lúc này lời nàng nói tuyệt đối không phải khách khí mà là ý nghĩ chân thật nhất trong lòng nàng.

“Tiểu tử, có nghe hay không? Phái Thanh Thành ta làm việc luôn luôn nói đạo lý, người ngoan ngoãn bỏ mũ che đầu ra cho chúng ta nhìn, nếu như không liên quan, tất nhiên thả người rồi đi, giấu đầu lòi đuôi thì coi là hảo hán gì?”

Trong mắt Lâm Bình Chi lộ ra âm khí, hắn vừa muốn mở miệng nói chuyện, thì trong nháy mắt mũ che bị bỏ xuống, một đại hán cầm đầu mặc quần áo của đệ tử phái Thanh Thành liền nói: “Cắt, hóa ra là tiểu tử son thôn, đen đầu mặt đen, tuyệt sẽ không là họ Lâm. Đi thôi.”

Sát khí vừa mới ngưng tụ ra trong nháy mắt, bởi vì lời nói bất mãn người của phái Thanh Thành mà thoáng cái cứng lại, Lâm Bình Chi ngậy người một hồi lâu, tên đệ tử phái Thanh Thành cuối cùng còn không có rời đi hỏi: “Tiểu tử, trong núi này người còn nhìn thấy ai khác không?”

Lâm Bình Chi còn không có mở miệng, Bách Hợp đã ngu vù vù lắc đầu: “Trên núi chỉ có hai người chúng ta thôi, các người muốn tìm ai?”

Tiếng nói của nàng vừa dứt, người nọ đã lắc đầu: “Chuyện này không liên quan đến người, người tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút, tóm lại chúng ta đang tìm kiếm một kẻ xấu không chuyện ác nào không làm.”

Đám người kia đi xa, còn nghe được có người hỏi: “Đại sư huynh, làm sao người biết hai người này không phải là tiểu tử họ Lâm và nữ nhi của Quân Tử Kiểm Nhạc Bất Quân?”

“Người ngu nha, nhìn bộ dạng ngu vù vù của cô nương đó, tiểu tử kia vừa đen vừa gầy, tuy nói vóc người xấp xỉ như họ Lâm, nhưng người cũng nhìn thấy tiểu tử họ Lâm kia rồi, y như đàn bà vậy, không phải là bộ dáng này.”

Câu nói kế tiếp bởi vì đám người kia đi xa, dần dần không nghe thấy nữa.

Lâm Bình Chi cả người hóa đá cứng ngắc, cuộc đời tuy ý diễm lệ của hắn, bề ngoài tuần mỹ đa tình của hắn, thế nhưng hôm nay mới cùng Bách Hợp ở chung nhau có bao lâu thời gian, đã bị bọn phái Thanh Thành mất mù nhận không ra rồi.

“” trên mặt Lâm Bình Chi tràn đầy sát khí, Bách Hợp vừa thấy không tốt, nhanh chóng gắt gao ôm lấy hắn, trong miệng hô: “Bình đệ, đệ không nên làm loạn a.” Bởi vì thông minh của nàng kém, trong đầu cong cong thẳng thẳng không nhiều, nhưng ít nhất ở cùng Lâm Bình Chi đã lâu, vẫn nhìn ra được tâm tình của hắn biến hóa.

“Buông ra, ta muốn đi tìm bọn họ lại, ánh mắt gì hả, cái gì gọi là loại bộ dáng vừa đen vừa gầy” Lâm Bình Chi nổi trận lôi đình, hận không thể đem khảm đao có trong tay chém chết bọn cháu con rùa này.

Chẳng qua cuối cùng Lâm Bình Chi vẫn không có thật sự chém chết đám người kia, lý tưởng của hắn bị thực tế đánh bại, bên cạnh còn có một Bách Hợp kéo lại khiến hắn đi không được, huống chi trong lòng hắn cũng biết rõ, nếu sự hiện hữu của mình bị bại lộ đối với hai người trăm hại mà không một lợi, vì vậy đến cuối cùng hắn mang về mặt âm trầm trở lại trên núi, người của phái Thanh Thành sau đó cũng lên núi tìm kiếm qua, thấy quả thật trừ chỗ ở của hai người này thì không có người khác nữa, lúc này mới hết hy vọng rồi đi, từ đó không trở lại nữa.

Mà lần tìm tòi thứ hai của những người này còn không có nhận ra Lâm Bình Chi, quả thực đã mài mòn những gai góc trong lòng hắn, cuối cùng buồn bực quyết định bỏ cuộc sống ở trên núi.

Cảm thấy cuộc sống này cũng không thấy khổ sở hơn trong lòng chứa cừu hận trước kia, hắn ở dưới chân núi khai hoang ra một mảnh đất trồng trọt, học nông dân bắt đầu trồng đủ loại rau cải, có người để hắn nuôi, trên người có gánh nặng, cuộc sống của Lâm Bình Chi so với trước kia thoát nhìn phong phú hơn rất nhiều, thời gian lâu dài mặc dù có lúc hắn vẫn nghĩ tới Lâm gia, nhưng cừu hận vốn đánh không lại thời gian mài mòn, hơn nữa Bách Hợp hiện nay càng ngày càng ngu, cũng không biết từ lúc nào, trong lòng hắn không bỏ nàng được nữa, có bóng dáng người này trong lòng, Lâm Bình Chi không tự chủ dành nhiều thời gian cho nàng, chẳng qua điểm tiếc nuối duy nhất là bởi vì hắn luyện Tịch Tà Kiếm Phổ, cho nên hắn đã không còn là một người nam nhân đầy đủ.

Có khi Lâm Bình Chi cảm thấy rất may mắn vì đầu óc Bách Hợp chẳng linh hoạt, ít nhất bởi vì nàng ngu, nàng sẽ không ghét bỏ mình, nàng vĩnh viễn không biết giữa mình và nam nhân bình thường khác nhau cái gì, tuy nói ban đầu vì báo thù mà tự cung, nhưng sau này Lâm Bình Chi vẫn có chút hối hận.

Mười năm sau, trong chốn giang hồ phái Hoa Sơn bởi vì Nhạc Bất Quân chết đi mà dần dần yếu xuống, Lệnh Hồ Xung bởi vì ban đầu xuất thân là môn hạ Hoa Sơn, khác với nguyên tác, hắn gánh trách nhiệm của phái Hoa Sơn, cưới Nhậm Doanh Doanh làm vợ.

Giang hồ một mảnh bình tĩnh, tuy nói vẫn tranh đấu không nghỉ, nhưng ít nhất không giống ban đầu, vì một quyền kiếm phổ mà gây ra Tĩnh Phong Huyết Vũ.

Một chiếc xe ngựa đang chạy ở trên sơn đạo, Lâm Bình Chi võ công đã sớm sâu không lường được cùng với hình tượng diễm lệ ban đầu hoàn toàn khác biệt, hắn vội vàng đánh xe trong miệng còn li ha một ca khúc, nhất phái bộ dáng thần nhiên. Nếu ở mười năm trước, loại cuộc sống đơn giản bình thường này hắn quả thực không thể tưởng tượng, Bách Hợp ngồi ở bên cạnh hắn, thỉnh thoảng thấy một đóa hoa xinh đẹp, liền chỉ vào để cho hắn hái đi, hắn liền cầm lấy roi đánh xe vút một cái hái hoa về, tùy ý để Bách Hợp cầm đóa hoa ở trên lỗ tai mình, mà không kháng cự.

“Xung ca, đã mười năm rồi, có lẽ Nhạc cô nương hôm nay đã sớm cùng Lâm Bình Chi quy ẩn ở đâu rồi.” Giang hồ không có Nhạc Bất Quần, tất nhiên cũng không có những người như Tà Lãnh Thiên, qua mười năm giọng nói của Nhậm Doanh Doanh mặc dù mềm nhẹ trước sau như một, nhưng lại có thể nghe ra được biến hóa, hai người Lâm Bình Chi vội vàng đánh xe lướt qua, bọn họ cũng hướng bên này nhìn thoáng qua, nhìn thấy chẳng qua là vợ chồng đơn giản ở sơn thôn, liền nhanh chóng quay đầu đi nơi khác.

Mười năm trước Bách Hợp đi theo Lâm Bình Chi rồi đi, đã trở thành căn nguyên để Lệnh Hồ Xung lo lắng cho Bách Hợp, Bách Hợp tò mò nhìn một cái, Đại sư ca thoát nhìn đã thành thực hơn rất nhiều, hướng hân phát phát tay. Hai người kia lại không chú ý tới vẻ mặt cùng nụ cười này, bởi vì trên mặt nàng dính mồ hôi hột và tro bụi chưa lau không biết từ đâu, trên mặt một mảng đen một mảng trắng khó mà nhận ra, Nhậm Doanh Doanh chỉ cho là thôn phụ hiếu khách, nên hướng nàng phát phát tay, rồi quay đầu đi.

Lâm Bình Chi cười, không biết làm sao, trong lòng yên tâm lại.

Thời gian mấy mươi năm nháy mắt liền trôi qua, tuy nói không có hải tử, nhưng cái loại tính cách đơn giản này của Bách Hợp vẫn hải lòng qua cả đời, năm đó thân thể nàng bị trọng thương qua, có thể sống cho tới năm mươi tuổi đúng là không dễ, nàng chết ở trong ngực của Lâm Bình Chi. Lâm Bình Chi có võ công trong người, vì vậy những năm này già đặc biệt chậm, hô hấp của nàng đã dần dần ngừng, cũng không biết làm sao, hân bồng nhớ lại cuộc sống hai người làm bạn gần nhau cả đời này.

Tuy nói ngoài miệng vẫn bảo mình vì nàng mà bỏ qua báo thù, thật ra nguyên nhân thực sự là vì cả đời nàng ở bên hân, để trong tánh mạng của hân không chỉ báo thù cùng với oán hận giống như trước kia, Lâm Bình Chi mỉm cười, gặt gao ôm Bách Hợp đã không có hô hấp vào trong ngực, mặc dù đã không còn là một nam nhân đầy đủ, nhưng thật ra trong lúc vô tình thì trong lòng hân vẫn tràn đầy hình bóng của nàng.

Sau khi ở cùng với nàng thì hân hối hận, đáng tiếc hối hận cũng đã muộn.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Quân tẩu trọng sinh (1)

Trong không gian, sau khi Bách Hợp trở về cũng hối hận, trở lại không gian chỉ số thông minh của cô cũng trở về theo, nghĩ đến cái việc ngu ngốc bản thân đã làm lúc trước vì muốn võ lực lại lựa chọn không cần chỉ số thông minh, cô cũng thấy kỳ lạ sao mình còn sống trong tay Lâm Bình Chi. Thời điểm thông minh lanh lợi cô cũng không nắm chắc, nhưng cố tình cô dấn thân lại khiến cho Lâm Bình Chi lại ngoan ngoãn phục tùng cô, khi nghĩ đến chuyện bản thân vụng về, cô xấu hổ buồn bực đến hận không thể che đầu kêu rên.

“Chúc mừng cô, nhiệm vụ đã hoàn thành.” Giọng nói lạnh như băng của người đàn ông kia vang lên, Bách Hợp lúc này mới rùng mình, nhớ tới bản thân mới vừa tiến vào thế giới Tiểu Ngạo Giang Hồ, lại nhìn người đàn ông từng cho cô ăn cái thứ đó, nên mới khiến cho nhiệm vụ của cô không thất bại, cô thu lại tạp niệm trong đầu, vội nói: “Cảm ơn anh, tôi biết, vì anh, mới khiến cho nhiệm vụ của tôi không thất bại.”

Âm thanh kia trầm mặc nửa ngày, một lúc lâu sau mới nói: “Nếu nhiệm vụ đã hoàn thành, tôi có thể thưởng cho cô một ưu đãi đặc biệt.” Tiếng anh nói vừa dứt, cũng là lúc giữa bầu trời sao bỗng nhiên hiện ra tư liệu của Bách Hợp.

Giới tính: Nữ (Có thể biến đổi giới tính)

Tên: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 48 (max 100 điểm)

Dung mạo: 59 (max 100 điểm)

Thể lực: 57 (max 100 điểm)

Võ lực: 10 (max 100 điểm)

Kỹ năng: Không

Sở trường: Không

Mị lực: 20 (max 100 điểm)

Bách Hợp nhìn qua một lần, các hạng tư liệu của bản thân đều tăng một điểm, nhưng mị lực lại đặc biệt nhất, vậy mà tăng hai điểm. Người đàn ông tuấn mỹ cực kỳ mặc cảm bảo đội ngọc quan kia cũng không xuất hiện, nhưng lại biết trong lòng cô đang suy nghĩ điều gì:

“Ưa thích của Lâm Bình Chi đối với cô đã vượt qua yêu, đó là lí do tăng thêm một điểm.”

Câu trả lời này ngược lại có hơi vượt ngoài dự đoán của Bách Hợp, cô ngây người, không ngờ Lâm Bình Chi trong trí nhớ dường như đặc biệt không kiên nhẫn với mình thế nhưng yêu thích cô đã vượt qua bình thường, trong lòng cô khẽ động, nghĩ đến vẻ mặt của Lâm Bình Chi khi cô chết, trong lòng hơi có chút nhói lên.

Cô mơ hồ đã hiểu nhiệm vụ này của mình, hai điểm mà cô có được này, chắc không phải là sống cùng Lâm Bình Chi cả đời, mà muốn nhận được tình yêu của hắn, có lẽ sau khi Nhạc Linh San chết mà vẫn hối hận vì hai điểm này, vậy nên nhiệm vụ mới thành công, nhưng nghĩ đến lời giải thích của người đàn ông kia, Bách Hợp liền trầm lặng nửa ngày, nói không ra lời.

“Lần này tôi vẫn như trước cho cô một điểm, cô muốn thêm ở mục nào?” Người đàn ông kia không nói thêm gì nữa, trái lại trực tiếp đưa câu hỏi.

Bách Hợp đã ăn thiệt việc thiếu chỉ số thông minh, nên không chút nghĩ ngợi chọn: “Trí lực.”

Người đàn ông kia ngừng lại một lát, không tốn nhiều thời gian tư liệu trên màn ảnh liền biến thành:

Giới tính: Nữ (Có thể biến đổi giới tính)

Tên: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 49 (max 100 điểm)

Dung mạo: 59 (max 100 điểm)

Thể lực: 57 (max 100 điểm)

Võ lực: 10 (max 100 điểm)

Kỹ năng: Không

Sở trường: Không

Mị lực: 20 (max 100 điểm)

Các hạng tư liệu trị số vẫn thấp, nhưng Bách Hợp đã có phần thỏa mãn.

“Vẫn tiếp tục tiến hành nhiệm vụ, hay nghỉ ngơi một lát?” Khi nói đến nghỉ ngơi một lát, người đàn ông này thế nhưng ngưng lại trong chốc lát, Bách Hợp nghĩ đến sau khi mình chết để lại một mình Lâm Bình Chi, bình tĩnh nói: “Tôi nghỉ một chút được không?”

“Được.” Tiếp đó trong không gian liền trầm lặng, Bách Hợp nhìn chăm chăm mảnh tinh vân không ngừng phát sinh biến ảo kia, ngẩn ngơ nửa ngày, lần đầu tiên cảm nhận sâu sắc người làm nhiệm vụ phải trải qua khảo nghiệm, cô cũng là người có cảm tình, sau khi biết Lâm Bình Chi có cảm tình với cô, trong lòng cô có chút nặng nề.

“Cô đã làm tốt lắm rồi.” Người đàn ông tuấn mỹ kia chẳng biết sao mở miệng, bóng người của anh ta xuất hiện ở quãng sáng trước mặt, khiến cho trong lòng Bách Hợp hơi thở phào nhẹ nhõm, chỉ ít lúc này có người nói chuyện với cô, cô cảm thấy trong lòng thoải mái hơn.

Nhưng khi Bách Hợp nhìn thấy người đàn ông tuấn mỹ sắc mặt hơi tái đến có chút dị thường này, quần áo của anh ta không thay đổi, vẫn là cảm bảo ngọc quan, chẳng qua đáng người lại có vẻ hơi trong suốt hơn rất nhiều, thoát nhìn có vẻ bất cứ lúc nào cũng sẽ tan biến.

“Tâm nguyện của Nhạc Linh San, cô hoàn thành so với trong tưởng tượng của cô ấy còn tốt hơn.” Lời này của anh ta như đang an ủi Bách Hợp, Bách Hợp gật gù đầu, tuy rằng người đàn ông này ít nói, nhưng nghe anh ta nói xong, trong lòng Bách Hợp dễ chịu hơn rất nhiều. Cô nhất định sẽ phải rời khỏi nội dung vở kịch Tiểu Ngao Giang Hồ, tấm lòng Lâm Bình Chi đối với cô lúc trước ngu ngốc không rõ, nhưng đến khi hiểu được thì đã muộn, Bách Hợp cũng không biết mình có thể làm cái gì, có lẽ là muốn người khác nói cho cô, cô kỳ thật cũng không làm sai cái gì đi.

Phiên muộn trong lòng rất nhanh đã bị Bách Hợp đè xuống, cô ưỡn thẳng thất lưng: “Tôi muốn tiến hành nhiệm vụ tiếp theo.”

Thấy cô rất nhanh khôi phục lại, người đàn ông tuấn mỹ kia chỉ yên lặng gật gù đầu: “Tôi đưa cô đi.” Nói xong lời này, bóng anh ta chớp lóe, rồi biến mất ở trong một mảnh sao trời.

“Tôi ra ngoài!” Khi một giọng nam lạnh như băng vang lên, Bách Hợp còn có chút choáng váng, cô theo bản năng liền gật gù đầu, dư quang nơi khác mắt nhìn thấy một bóng ảnh màu ô-liu mở cửa đi ra ngoài, bóng dáng thoát nhìn cao lớn rắn chắc, trong đầu thông tin không lồ truyền đến, trong lòng

Bách Hợp cũng đã sớm có chuẩn bị, bởi vậy tuy rằng đầu đau muốn nứt ra, nhưng vẫn không kêu to ra tiếng.

Cô đến thế giới này trở thành một người phụ nữ tên là Bách Hợp, đồng dạng cô cũng trở thành một người phụ nữ cũng vừa mới kết hôn không lâu, lúc này người cô gả chính là quân nhân, còn cô trở thành một người quân tửu.

Chồng của Bách Hợp lần này tên là Vạn Chư, quê gốc ở Nam Thành xuống thủ đô tham gia quân ngũ, lúc này bối cảnh chuyện xưa là vào thời điểm những năm bảy mươi, vì Vạn Chư nhiều lần lập chiến công, nên hiện giờ đã được bổ nhiệm làm quân trưởng quân đoàn nào đó. Vạn Chư năm nay vừa tròn hai mươi chín tuổi, ở tuổi này anh ta đã được đảm nhiệm chức vụ cao thế này, cũng được xem như tuổi trẻ đầy hứa hẹn. Mà Vạn Chư trước kia từng có một cuộc hôn nhân, hôn nhân lúc trước của Vạn Chư cũng là do cha mẹ xử lý, nhà gái tên Triệu Tinh, bộ dạng nhỏ nhắn xinh xắn mê người đáng yêu, Vạn Chư vốn cũng vô cùng yêu thích cô ta.

Nhưng trước kia Vạn Chư từng vì nhiệm vụ bị cử đi xuất ngoại, khoảng hai năm không hề có tin tức, nhiệm vụ lần đó cứu tử nhất sinh, rất nhiều người cho rằng anh ta đã chết, trong một năm đầu Triệu Tinh vẫn chờ, nhưng một năm rưỡi sau rốt cục không thể nhẫn nại được nữa, gả cho Đồng Thành – con trai một người quân trưởng chức cao. Triệu Tinh do lớn lên diện mạo xinh đẹp, lúc đầu chồng không ở bên đã dễ dàng dẫn hoa chiều điếm, hơn nữa lúc này người đàn ông tán tỉnh cô ả có dáng người xuất sắc đồng thời gia thế lại tốt, Triệu Tinh tuổi cũng không lớn, cô ả gả cho Vạn Chư khi mới mười bảy tuổi, cuối cùng không chịu được mà **, cùng người đàn ông tán tỉnh cô ả kia ở chung với nhau.

Ai ngờ Vạn Chư mạng lớn, cuối cùng không chỉ còn sống hơn nữa còn hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, bởi vậy trở về liền một đường thăng chức. Lòng tự trọng của Vạn Chư rất cao, hơn thế loại người như anh ta không chịu nổi nhất chính là loại đàn bà cho anh ta đội nón xanh, sau khi phát hiện Triệu Tinh cùng người con trai kia của quân trưởng có tư tình, anh ta rất tức giận, đương nhiên không hề muốn cùng Triệu Tinh ở chung một chỗ nữa, lập tức ly hôn cô ả.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Quân tửu trọng sinh (2)

Sau khi ly hôn thì Vạn Chư cưới Bách Hợp, Bách Hợp cũng xuất thân từ quân nhân thế gia, Vạn Chư dựa vào thế lực của nhà vợ, sau đó một đường lên tới chức quân trưởng, cùng cha của người đàn ông Triệu Tinh lúc trước ** ngang vai ngang vế, Triệu Tinh lúc này hối hận. Á lúc còn trẻ tuổi ý vào tuổi trẻ xinh đẹp ăn chơi đàng điếm, sau đó lại lẫn lộn với một người lại một người đàn ông, ả từng bước bắt đầu trượt lạc, cuối cùng khi đã tàn hoa bại liễu, thì gặp lại người chồng lúc trước bị chính ả vứt bỏ, anh ta dưới gối đã có con cái, có phụ nữ làm bạn, Triệu Tinh hối hận, cô ả cảm thấy chính cô ả đã buông tha cho hạnh phúc thuộc về mình.

Cô ả thấy mọi thứ Bách Hợp hiện tại có được vốn nên thuộc về cô ả, vì vậy dưới đủ loại tuyệt vọng, Triệu Tinh tự sát, ai ngờ cô ả được ông trời lưu lại, sau khi ả chết lại được trọng sinh về thời điểm ả làm sai lúc trước, sau khi mới cùng người con trai của quân trưởng kia có tình một đêm, ả liền ngay tức khắc cùng người đàn ông kia chặt đứt liên hệ, đáng tiếc rốt cuộc vẫn đã xảy ra quan hệ, hai năm sau Vạn Chư trở lại, chuyện ả cùng con trai quân trưởng giãy không gói được lừa, tuy chỉ làm một lần thôi, nhưng với tính cách Vạn Chư vẫn cường ngạnh ly hôn với ả, sau đó lại là chuyện giống kiếp trước – cưới nhà họ Bách.

Nhưng Triệu Tinh không cam lòng, ả thấy phải vì hạnh phúc của mình mà cố gắng một phen, bởi vậy quẩn bên cạnh Vạn Chư, Vạn Chư lúc ấy có thể lấy ả, trừ bỏ do bên ngoài có ưa thích của cha mẹ, chính anh ta nếu hoàn toàn vô tình thì cũng sẽ không chấp nhận cửa này hôn sự này. Chẳng qua do Triệu Tinh tổn thương anh ta quá sâu, nên mới khiến cho anh ta hận Triệu Tinh thấu xương.

Lần này Triệu Tinh cũng không phủ nhận sai lầm của chính ả, nhưng lại khẳng định do ả bị kẻ khốn nạn kia bắt buộc, Vạn Chư ngay từ đầu bơ cô ả, thế nhưng Triệu Tinh lại bày ra tư thái ăn năn thật lòng, cô ả thường xuyên chạy đến Vạn gia, cùng Bách Hợp gọi chị kêu em, còn ở trong nhà bọn họ làm trâu làm ngựa, lúc đầu Vạn Chư còn nói qua với Bách Hợp, lâu dần về sau, Bách Hợp thuận theo bắt đầu thả lỏng cảnh giác, càng về sau, trong thông cảm lại ẩn ẩn pha lẫn một tia hả hê.

Dù sao đi nữa, có người vợ nào nhìn thấy vợ trước của chồng tới chuộc tội, luôn mồm gọi mình là chị chị, ở nhà mình làm trâu làm ngựa, mà không toan tính đây? Bách Hợp dần thả lỏng, Vạn Chư tự nhiên cũng bắt đầu thay đổi thái độ với Triệu Tinh, dù sao thì cũng từng là vợ của mình, tuy rằng Vạn Chư bởi vì phản bội của ả mà có chút không chịu được, nhưng Triệu Tinh cũng đáng thương, không phải ả tự nguyện, ả cũng chỉ bị bắt buộc, một khi trong lòng Vạn Chư tha thứ cho ả, thì sau đó Triệu Tinh liền nhanh chóng sáp nhập vào trong cái gia đình này, Bách Hợp ban đầu hả hê, đợi đến khi phục hồi lại tinh thần thì đã thấy vẻ mặt áy náy của chồng khi nhìn Triệu Tinh.

Vạn Chư cảm thấy do mình lúc trước vừa đi thì hai năm không có tăm hơi, lại vì Triệu Tinh lớn lên bộ dạng mỹ lệ mới đưa tới đám ong bướm này, nếu mình còn ở đây, kẻ khác khẳng định không dám đánh chủ ý với cô ấy, nghĩ đến đây, trong lòng Vạn Chư cảm thấy chính mình đã hại Triệu Tinh, đợi đến khi Bách Hợp kịp phản ứng, Vạn Chư đã tràn ngập áy náy với Triệu Tinh, lúc đầu anh ta chỉ dùng khả năng của mình giúp Triệu Tinh, thay ả an bài công tác, cũng làm các loại dàn xếp cho người nhà cô ả.

Bách Hợp ban đầu không biết có chỗ nào không thích hợp, đợi đến khi cảm nhận được thì đã muộn.

Cô ta bắt đầu cùng Vạn Chư cãi nhau, lúc đầu Vạn Chư chỉ tức giận, càng về sau lại càng không có tâm tư ứng phó cô ta, anh ta bắt đầu cả ngày mỗi mệt, lại không muốn về nhà, mà lúc này sự dịu dàng của Triệu Tinh không thể nghi ngờ đã trở thành một cái bần cảnh có thể cho anh ta dùng chân, tuy rằng Vạn Chư sau khi cùng Bách Hợp tách ra trước cũng không thật sự phát sinh quan hệ ** gì với Triệu Tinh, nhưng kỳ thật trong lòng anh ta đối với Bách Hợp đã mệt mỏi, dưới trò cười như vậy, Triệu Tinh kiếp trước hưởng qua hương vị xa hoa đồi trụy làm lãng tử quay đầu, tẩy đi phần son, lại do kiếp trước hiểu biết Vạn Chư, có ý biến thành loại phụ nữ anh ta thích nhất, dưới hai so sánh rõ rệt, Vạn Chư cuối cùng vẫn ly hôn với Bách Hợp.

Tuy rằng anh ta sau cùng không bực bãi Bách gia, nhưng một cái gia đình êm đẹp của Bách Hợp lại bị chia rẽ, trong lòng cô ta oan khí, hống hờ Vạn Chư sau này ngày càng cao quý hơn, anh ta cũng không tái giá với Triệu Tinh, mà tiếp tục thăng đến chức sư trưởng, oán hận trong lòng Bách Hợp khiến cô giống Triệu Tinh bước lên con đường tìm đến cái chết, cô ta khi còn sống nguyện vọng lớn nhất chính là đuổi tiện nhân Triệu Tinh này đi, không thể tiện nghi Vạn Chư cho ả.

Trong trí nhớ tuy rằng không có chuyện Vạn Chư lại cưới Triệu Tinh, nhưng Bách Hợp đoán, một khi chính anh ta cùng vợ ly hôn, Triệu Tinh lại bày ra một bầy tình ôn nhu, có thể thấy trong cuộc hôn nhân Vạn Chư cả người mỗi một sẽ chuyển tình cảm đi chỗ khác. Nguyên chủ vô cùng không cam lòng, cô ta cái gì cũng không làm, cũng chỉ vì Triệu Tinh có ông trời ưu ái, làm sai chuyện còn có thể làm lại, tất cả tiền tài ** đều hưởng thụ đầy đủ, cô ả còn có lại được Vạn Chư, phá hủy hôn nhân của cô ta cùng Vạn Chư, còn Triệu Tinh lại coi nguyên chủ trở thành tiện nhân, nguyên nội dung vở kịch miêu tả Bách Hợp thành một cực phẩm không biết xấu hổ.

Thu lại toàn bộ trí nhớ trong đầu, cả người Bách Hợp run run, nhiệm vụ lần này nếu so với những lần trước tương đối dễ làm hơn, ít nhất nguyên chủ có mục tiêu xác định, cô biết nên phấn đấu bên nào, mà không phải như ruồi bọ không đầu đâm loạn.

Lúc này nội dung vở kịch đã chạy tới đoạn cô cùng với Vạn Chư mới kết hôn không lâu, là đoạn Triệu Tinh đã sống lại trở về quán quýt lấy Vạn Chư.

Bách Hợp trong nội dung vở kịch bởi vì thân phận nên tự cao, khi Triệu Tinh quán quýt lấy Vạn Chư giải thích cô cũng không để ý, mà rộng lượng lựa chọn giao quyền lợi quyết định chuyện này vào tay Vạn Chư, đã vậy cô còn thành toàn cho người đàn bà Triệu Tinh trong mắt trong lòng không biết xấu hổ đoạt đi hạnh phúc của cô. Lần này Bách Hợp đương nhiên sẽ không cho Triệu Tinh cơ hội nữa, cho dù tình huống Triệu Tinh sống lại vào lúc này là tình huống có lợi cho ả, Bách Hợp cũng tuyệt đối phải tranh thủ tâm của Vạn Chư.

Nói đến Vạn Chư, người này kiên định lạnh nhạt quả quyết, là một người đàn ông có chủ kiến, nếu không cũng không ly hôn, còn về Triệu Tinh không có trình tiết anh ta dù thích nữa cũng sẽ ly hôn.

Thời gian một ngày trôi qua nhanh, hôm nay Bách Hợp cũng không đi gặp Triệu Tinh, cô ngược lại chọn đi mua thức ăn nấu cơm, Triệu Tinh dù dùng thủ đoạn ôn nhu như thế từng bước đem tâm Vạn Chư buộc chặt, nhưng Vạn Chư người đàn ông này có tự tôn rất mãnh liệt, vốn anh ta hiện tại thăng chức mặc dù có nguyên nhân công trạng của anh ta, nhưng cũng có nguyên nhân gia đình nhà vợ, Triệu Tinh lúc trước cũng là lợi dụng điểm này, mới thành công làm cho Vạn Chư khi đối mặt với Bách Hợp trong lòng sinh ra vài phần ngăn cách, lúc này Bách Hợp quyết định phải thay đổi, không để cho Triệu Tinh thừa dịp cơ hội, tự nhiên sẽ không giống với Bách Hợp trong nội dung vở kịch, ngay ngốc chờ đợi nhân tìm tới cửa.

Giữa trưa tùy tiện ăn một chút, buổi tối Bách Hợp nhớ trong trí nhớ Vạn Chư thích ăn thịt kho tàu, cô nấu một bát, trải qua vài đời, trình độ tay nghề Bách Hợp đã nâng cao, buổi tối khi Vạn Chư trở về, ngủ được mùi đồ ăn trong phòng, cả người đều ngẩn ra.

“Lão Vạn đã về.” Thời đại này không thịnh hành xưng hô ông xã, bà xã, lúc Bách Hợp kiên trì gọi to một tiếng lão Vạn, Vạn Chư gật gật đầu, rửa tay thay quần áo rồi ngồi xuống trước bàn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Quân tẩu trọng sinh (3)

Dáng người anh ta vô cùng cao lớn rắn chắc, trang phục nguy trang(1) bên ngoài cời ra, bên trong chỉ còn lại một cái áo ba lỗ màu trắng ôm sát người. Mơ hồ có thể thấy được cơ thể rắn chắc cùng với cơ bắp dưới áo ba lỗ kia, Bách Hợp chỉ liếc mắt một cái liền vội vàng ngẩng đầu lên, Vạn Chư cũng không nói gì, cầm bát ăn bốn bát cơm lúc này mới đặt bát đĩa xuống, tuy rằng có hơi ngạc nhiên khi Bách Hợp bắt đầu nấu cơm, bởi dù sao cô cũng thuộc dạng trong nhà thân thể bất phẩm, theo lý mà nói đứa con gái như cô vậy thì ở nhà mẹ phải được cung chiều, hai người kết hôn đã lâu ngày, cô cũng còn chưa nấu một bữa cơm cho Vạn Chư, ngày thường hai người nếu không phải Vạn Chư tự mình tùy tiện nấu, thì cũng là đến phòng ăn lấy cơm rồi trở về ăn.

(1) Trang phục của quân đội.

Chẳng qua Vạn Chư tuy rất ngạc nhiên nhưng anh ta nhưng không hỏi, đây chính là hình thức ở chung của vợ chồng hai người, tuy rằng đã kết hôn được một thời gian ngắn, nhưng cho đến giờ hai người còn chưa nói qua mấy câu thân mật. Thu dọn bát đĩa xong, lại đun nước tắm rửa, Bách Hợp nghĩ nghĩ đi gian phòng cách vách thu dọn, cô bây giờ còn chưa chuẩn bị tâm lý cùng Vạn Chư lẫn giường, tuy rằng trong tâm Bách Hợp nghĩ vì nhiệm vụ có thể hy sinh tất cả, nhưng cô bây giờ vẫn chưa muốn thế.

Buổi tối còn chưa kịp nói với Vạn Chư để anh ta sống ở cách vách, thì anh ta đã tắm rửa xong lau khô tóc rồi lên giường, một phát ấn Bách Hợp dưới thân.

Theo như trí nhớ cô không chỉ biết dáng người Vạn Chư cường tráng, hơn nữa ở phương diện nào đó năng lực đặc biệt mạnh, mỗi lần đều khiến cho Bách Hợp có chút không chịu nổi, anh ta ở phương diện này nhu cầu mãnh liệt, đó cũng là một trong những lí do lớn nhất khiến Triệu Tinh đòi trước sau khi làm với đủ loại nam nhân cũng không quên được Vạn Chư, Bách Hợp sợ run cả người, vội vàng đẩy anh ta ra, Vạn Chư lúc này mới cau mày lại:

“Làm sao vậy?”

Anh ta vừa nói, một bên tay cũng không dừng lại, theo thắt lưng sờ lên phía trên, sờ đến Bách Hợp sợ run cả người, lúc này tuy cô đã kết hôn vài tháng, nhưng bộ dạng lại xem như vô cùng trức trặc hiển nhiên khiến cho Vạn Chư càng thêm kích động, lúc chạm vào Bách Hợp cũng làm đau cô.

“Không!” Cô rất sợ nói thì đã muộn, vội khóc hét một câu, Vạn Chư cực không chịu được ở phương diện này bị phụ nữ cự tuyệt, anh ta đang chuẩn bị đè tay Bách Hợp lên phía trên đầu cô, thì Bách Hợp lại cuống quýt nói:

“Tôi nghe nói gần đây có người tìm anh, là vị kia ở quê anh.” Thời đại này quân nhân kết hôn vốn phải xin kết hôn, trong khi Vạn Chư và Triệu Tinh chỉ ở nông thôn bảy năm cô cưới, bởi vì không kịp, tiếp đến còn phải làm nhiệm vụ đặc biệt, Vạn Chư thật sự phải đi, nhưng trong lòng cũng sợ có gì nguy hiểm xảy ra, bởi vậy liền trấn an Triệu Tinh sau khi trở về hai người mới xin chứng nhận kết hôn.

Ở quê mỗi người đều cho rằng Triệu Tinh là vợ Vạn Chư, nhưng đứng trước pháp luật quốc gia, trong khoảng thời gian ấy kỳ thật Triệu Tinh cùng với Vạn Chư cái gì cũng không phải, dù sao Triệu Tinh lúc trước còn chưa đủ tuổi kết hôn, cô ả lập gia đình khi mới mười bảy tuổi, hiện tại đã hơn hai năm, cô ả chẳng qua cũng chỉ vừa mới hai mươi mà thôi, còn nhỏ hơn Bách Hợp nửa tuổi.

“.” Vạn Chư không lên tiếng nhìn chằm chằm Bách Hợp, Bách Hợp run run, cố gắng giả bộ bộ dạng cao quý quyền rũ, nhưng sắc mặt ít nhiều có chút hốt hoảng: “Tôi nghĩ, tôi nghĩ có phải anh làm rõ chuyện của anh với cô ấy rồi mới nói hay không?”

Gần đây việc Triệu Tinh đến tìm Vạn Chư đã huyền não ồn ào, một vài người lính cấp cơ sở biết Vạn Chư kết hôn, nhưng cũng không biết thân phận Bách Hợp, nên đã bắt đầu gọi Triệu Tinh là chị dâu.

Vạn Chư cau mày, không đoán được lúc này việc đó đã truyền tới Bách Hợp, anh ta nhìn thấy sợ hãi trong mắt Bách Hợp, không biết nên làm thế nào, lại nhìn con tức trong lòng một lần nữa xoay người xuống dưới, tức giận cào cào tóc: “Đàn bà thật phiền phức!”

Đàn ông chưa được thỏa mãn dục vọng là đáng sợ nhất, Bách Hợp lúc này cũng không dám chọc anh ta, còn nằm rất xa anh ta, cô vừa mới bị Vạn Chư lôi kéo quần áo không chỉnh tề, lúc này cô vừa định nhúc nhích để chỉnh lại chúng, Vạn Chư liền liếc mắt nhìn cô một cái, cuối cùng vẫn không nhìn được, một phen xoay người ngồi dậy đặt Bách Hợp ở dưới thân, đúng lúc anh ta sắp xâm nhập, thì Bách Hợp chỉ cảm thấy thân thể chuyển động nhẹ bay lên, cô đã thoát ra khỏi thân thể, chỉ nhìn thấy trên đầu giường Vạn Chư vẫn chế trụ Bách Hợp, lúc này đang ở trên người cô không ngừng lên xuống, trên mặt nguyên chủ lộ ra vẻ mặt thống khổ lại như ần nhẫn, nhìn đến mức mặt cô đỏ lên.

“Nếu có lần sau, tự cô nghĩ biện pháp tránh, tối đa tôi chỉ giúp cô trong câu chuyện này thôi.” Cái giọng đàn ông trong Tinh Không kia vang lên, Bách Hợp sùng sốt một chút, tiếp đó sắc mặt lại càng đỏ bừng, cô nhẹ giọng đồng ý, kể đó chung quanh liền không còn tiếng vang.

Vạn Chư náo loạn thẳng đến vài giờ, Bách Hợp ban đầu then thừng ngược ngừng càng về sau thì then quá thành giận, thẳng đến khi trời sắp sáng, phía dưới mới nghỉ ngơi, sau khi trời sáng Bách Hợp mới trở lại thân thể, khi cô tỉnh lại thì đã là giữa trưa, bốn phía đều phảng phất mùi đồ ăn, Bách Hợp mở miệng đã muốn chửi má nó, xương cốt cả người cô như rời rạc hết ra, máu chốt là hai chân vừa nhũn vừa đau, run run đến ngay cả đầu ngón tay cũng không nâng lên được, cửa phòng lại đột nhiên bị người mở ra, cô theo bản năng kéo chăn che thân thể của mình đi, Vạn Chư mặc một cái áo sơ – mi màu trắng, dưới người mặc quần quân đội màu lục đi vào trong phòng, thoạt nhìn thần thanh khí爽, giống như hôm qua làm đến mệt mỏi không phải là anh ta.

“Chuyện hôm qua, tôi đã nghĩ rồi.” Anh ta kéo cái ghế ngồi ở bên giường, trong tay bưng đồ ăn, ý bảo Bách Hợp ngồi dậy ăn. Nhưng toàn thân Bách Hợp không mảnh vải, ngày hôm qua sau khi xong việc ** Vạn Chư ngay cả đồ lót cũng chưa cho cô mặc vào, trong lòng Bách Hợp thầm mắng một tiếng, cố gắng trấn định: “Chuyện anh cùng với cô Triệu kia, chính anh hiểu rõ rồi hãy nói sau.”

Nhiệm vụ của cô lúc này vô cùng đơn giản, ý tứ của nguyên chủ chính là không muốn bị Triệu Tinh làm hại cả đời, cũng không cứng nhắc quy định phải ở cùng với Vạn Chư hay không, cho dù cuối cùng Vạn Chư và cô thật sự không ở nổi với nhau nữa, thì cùng lắm Bách Hợp trước ly hôn rồi tự mình sống thật tốt, sau lại khiến Triệu Tinh thêm ngọt ngọt, không cho hai người bọn họ chung một chỗ là xong.

Trong trí nhớ Bách Hợp hiểu rõ Vạn Chư cũng không kém Triệu Tinh sống lại trở về, cho dù là không lôi kéo được anh ta yêu cô, thì chỉ cần tìm một tiểu mỹ nhân ôn nhu có thể làm cho Vạn Chư động lòng vẫn rất dễ dàng.

“Nói nhăng cuội gì vậy, có gì mà phải nghĩ.” Vạn Chư cau mày, diện mạo anh ta vô cùng tuấn lãng cứng rắn nam tính, ở cái thời đại luân cơ hội này, anh ta thật sự may mắn khi có chiến công trong người, bởi vậy tuổi còn trẻ đã đi lên địa vị cao, lúc này nhũn mỳ đến khi biểu tình có chút nghiêm túc, thì trên người có một loại hương vị rắn rỏi mê người: “Tôi cùng với Triệu đồng chí đã sớm thuộc về quá khứ, tôi và cô ấy cũng không có gì, em phải tin tưởng tôi,

tôi tuyệt không sẽ không làm việc có lỗi với em” Anh ta nghĩ Bách Hợp ghen tị, bởi vậy đem ý nghĩ của mình rất nghiêm túc nói một lần.

Anh ta là một người đàn ông giữ lời nói lại rất coi trọng chữ tín, anh ta thẳng thắn vô tư nói ra lời này khiến Bách Hợp vô cùng tin tưởng anh ta. Nhưng tin tưởng anh ta lúc này không có nghĩa là về sau vẫn thế, huống hồ Bách Hợp biết bọn họ lúc này không có gì, chẳng qua mục đích của cô cũng không chỉ có lúc này mà thôi, cô biết tính Vạn Chư là người như thế nào, bởi vậy cố ý nói: “Tôi biết anh cùng với cô ấy không có gì, tôi cũng biết anh không phải người như vậy, nhưng mà tôi muốn hỏi, khi anh và cô ấy ly hôn, có phải có hiểu lầm gì không? Tôi cũng biết cô Triệu có thể không phải là người như trong mấy lời nói, có lẽ có người hiểu lầm cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phản Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Quân tẩu trọng sinh (4)

“Có hiểu lầm hay không, tôi rõ hơn em, trước đừng nói nữa, ăn cơm đi đã!” Vạn Chư bỏ qua không muốn nói tiếp chuyện này, với một người đàn ông mà nói, đội mũ xanh là điều không chịu nổi, nhất là với Vạn Chư một người vô cùng coi trọng chủ nghĩa đàn ông như vậy, phản bội của Triệu Tinh khiến anh ta không thể dễ dàng tha thứ được, tuy rằng sau khi sự việc phát sinh anh ta cũng không cho bên ngoài biết, nhưng lúc đầu khi người đàn ông kia như con ong mật xoay quanh Triệu Tinh chuyện này trong thành có ai lại không biết?

Vạn Chư theo thói quen ra lệnh, lúc này mở miệng mời Bách Hợp ăn cơm trong giọng nói cũng mang theo vài phần cường ngạnh cùng với bá đạo, Bách Hợp thật ra cũng muốn ăn, ngày hôm qua cô có cảm giác giống như chạy đường dài năm vạn mét, chỉ là lúc này trên người cô không có mặc quần áo, tuy rằng cô chiếm thân thể vợ người ta, nhưng hiện tại còn sống là cô, cô không muốn cho Vạn Chư chiếm tiện nghi, do dự một chút liền nói: “Anh ra chỗ khác đi, tôi mặc quần áo rồi ăn.”

“Em đã là người của tôi rồi, còn chỗ nào mà tôi chưa chạm qua? Sao phải ngượng ngùng?” Vạn Chư nghiêm trang nói ra lời này, chính anh ta cũng hiểu điều này, lỗ tai không khỏi nóng lên, vội vàng đứng dậy, Bách Hợp tức giận, mồm gãi đầu ném về phía anh ta, động tác này cô thuần túy làm theo bản năng, trước kia Lâm Bình Chi chọc giận cô, sau cô nóng lên liền làm vậy, đồ vật này nọ ném ra, Bách Hợp đầu tiên là ngần ngại, tiếp theo trong lòng liền chua xót.

Không ngoại lệ, trước kia đồ vật này nọ cô ném không đến được chỗ Lâm Bình Chi, tự nhiên lúc này cũng không đến được chỗ Vạn Chư, Vạn Chư tiếp được gỏi đầu, trong mắt chợt lóe nghi ngờ, sau đó lại thấy hành động trẻ con của cô có chút buồn cười, nhưng khi nhìn thấy vẻ lo lắng giết mình trong mắt Bách Hợp, trong lòng trực tiếp lạnh đi: “Đang nghĩ gì vậy?” Anh ta cũng đàn ông, tự nhiên nhìn ra lúc này trong lòng Bách Hợp có suy nghĩ, phỏng chừng là có chuyện gì đó, chẳng qua bởi vì Bách Hợp xuất thân đơn giản, anh ta cũng biết, nên không cảm thấy Bách Hợp có chuyện gì đáng phải lộ ra thần sắc như vậy.

Huống hồ cảm giác nhạy bén của đàn ông làm cho anh ta cảm thấy Bách Hợp lúc này đang nghĩ đến một người đàn ông khác, nếu không phải khi ở đêm tân hôn đã biết cô cũng chỉ có một người đàn ông là anh ta, chỉ sợ Vạn Chư lúc này mặt đã sớm đen lại.

“Nghĩ về anh.” Bách Hợp mở miệng theo bản năng khiến khóe miệng Vạn Chư lộ ra ý cười rất nhỏ, anh ta do dự một chút, đặt đồ ăn ở trên bàn bên cạnh, một bên tìm quần áo do chính anh ta sáng sớm đã gấp hộ cô lại đây muốn thay cô mặc, lúc trước một người đàn ông trưởng thành như anh ta làm chuyện như vậy kỳ thật trong lòng anh ta có chút bất mãn, nhưng cũng không biết sao, lúc này nhìn cô bị chính mình làm cho một môi ở trên giường không dậy được, Vạn Chư cũng hết sức hài lòng cùng với cao hứng, khi lại hầu hạ cô thì không cảm thấy có gì không kiên nhẫn, ngược lại dẫn theo vài phần loại cảm giác cung chiêu chìm đắm đến.

“Tôi muốn tự mặc.” Anh ta nguyên ý để xuống tư thái, nhưng Bách Hợp vẫn chưa dám nhận, liền một phen đoạt lấy quần áo ở trong ổ chăn mặc vào, buổi chiều Vạn Chư còn có quần vạ trong người, đương nhiên lại đi ra ngoài.

Buổi tối linh hồn vẫn như cũ bay ở trên trời, kích tình diễn ra ở phía dưới, ở trong lòng Vạn Chư cảm thấy gần đây vợ giống như biến thành một người khác, không có cái loại khí chất lạnh như băng cao cao tại thượng của trước kia, ngược lại thay đổi rất nhiều, khiến anh ta càng ngày càng bắt đầu thích về nhà, dù cô cái gì cũng không làm, chính anh thay cô nấu cơm cũng không giống như ngày xưa cảm thấy không thích hợp, có khi anh ta còn muốn ôm Bách Hợp vào trong ngực dứt cơm, đáng tiếc Bách Hợp không muốn.

Mà tương phản cảm giác với anh ta, Bách Hợp thấy tính Vạn Chư càng ngày càng cường thế, có cảm giác anh ta coi chính cô trở thành thú cưng để nuôi dưỡng, có khi cự tuyệt yêu cầu không hợp lý của anh ta, biểu tình của anh ta còn có chút không vui, như việc ăn, mặc, ở, đi lại đều để anh ta an bài, anh ta mới thấy trong lòng thoải mái, còn những chuyện khác đối với Bách Hợp lại ngoan ngoãn phục tùng, nhưng vừa đến buổi tối lại cường thế dị thường.

Lúc này linh hồn Bách Hợp không ở trong thân thể, các phản ứng với Vạn Chư đều theo bản năng, không có ngượng ngùng, không có kháng cự, chỉ có loại cảm giác bản năng đau đớn cùng vui thích bị Vạn Chư mang đến, biểu hiện chân thật, cô cũng sẽ không giống như nguyên chủ trước kia vậy, mặc kệ là đau đớn hay là vui thích đều cố nén lại, trong lòng thế nào liền cảm giác thế ấy, loại biểu hiện chân thật này hiển nhiên lấy lòng Vạn Chư, đối với cô lại

tốt hơn vài phần.

Hai người đã kết hôn lâu như vậy, lúc này Vạn Chư mới chính thức bắt đầu cảm giác được mình cưới vợ là tư vị như thế nào, hiển nhiên anh ta cho rằng trước kia mình thích Triệu Tinh là sai lầm, hiện tại anh ta phát hiện cái loại cảm giác mình đối với Bách Hợp này mới chân chính là thích và yêu.

Chẳng qua nếu sự việc chỉ đơn giản như vậy, thì Bách Hợp không còn chuyện gì cả.

Triệu Tinh kiếp trước bởi vì lí do sau lưng ở cùng nam nhân khác cho nên Vạn Chư mới bỏ cô ả, bởi thế cha Vạn và mẹ Vạn đều hận ả thấu xương, người Vạn gia cứ thấy ả một lần là mắng ả một lần, ngược lại với Bách Hợp vừa kính trọng lại vừa mang theo vài phần chột dạ áy náy. Nhưng sau khi Triệu Tinh sống lại, chuyện thứ nhất là nhận sai giải thích nguyên nhân ả bị vậy với cha mẹ Vạn Chư, cha mẹ Vạn gia nếu lúc trước nhìn cũng không thích ả, không thích lời của ả cũng sẽ không nói về ả với con trai trưởng họ đặc ý nhất, bởi vậy ngay từ đầu cha mẹ Vạn gia tuy rằng tức giận với Triệu Tinh, nhưng rất nhanh, bởi vì Triệu Tinh nhận sai, bọn họ cũng nhanh chóng tha thứ cho ả ta.

Sau mấy tháng Bách Hợp sống cuộc sống bị Vạn Chư bắt buộc nuôi dưỡng, thì cha mẹ Vạn gia thu thập bao lớn bao nhỏ lên đến trong thành.

Do thân phận Vạn Chư bất đồng, nên sinh hoạt ở trong đại viện quân khu mà không phải ở trong quân đội, cha Vạn mẹ Vạn trước kia đã tới nơi này một lần, chẳng qua bọn họ quen sống ở nông thôn, nên đối với con đường phòng ở trong thành có chút không rõ, khi họ thật vất vả hỏi được nhà, thì Bách Hợp chỉ vừa mới đưa trạng thái linh hồn trở lại thân thể trong thời gian không lâu, lúc này xương cốt toàn thân cô như rời hết ra, trên người tất cả đều là ấn ký xanh xanh tím tím, nghe thấy tiếng đập cửa ở bên ngoài, cô run run đưa hai chân xuống đất, cảm xúc theo trong thân thể bùng lên rất mạnh, chờ khi cô chập vạt thu thập ổn thỏa chính mình, lại mặc quần áo run run đi mở cửa, thì cha mẹ Vạn cũng đã chờ đến có chút mất kiên nhẫn rồi.

Cô lúc này tóc còn chưa buộc lên, một đầu tóc đen theo động tác mà rối tung ở sau người, mặc một đồ ngủ, bộ dạng kia vừa thấy là biết ngay vừa mới ngủ dậy, mặt mẹ Vạn lập tức dài như quả mướp, nhện tức giận trong lòng, miễn cưỡng nói: “Đã muộn rồi mà Bách Hợp vẫn còn ngủ?”

Cha Vạn không lên tiếng, chẳng qua biểu tình lại hết sức khó coi, cầm trong tay một chiếc thuốc, hút vài cái, thấy Bách Hợp mở miệng nói gì đó với bọn họ, nói vài câu bộ dạng vẫn bất động, liền tức giận lôi đồ vật này nọ của chính họ vào trong nhà.

Lúc này đã qua giữa trưa, Vạn Chư hoặc là ở căn tin mua đồ ăn về nhà, hoặc tự anh ta trở về nấu, Bách Hợp lúc giữa trưa mới bị anh ta gọi dậy, lúc này cha mẹ Vạn gia đến đây nhìn thấy Bách Hợp còn đang ngủ, trong phòng lạnh tanh, nửa điểm thanh âm cũng không có, sắc mặt đều hết sức khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Quân tẩu trọng sinh (5)

Đúng lúc này, Vạn Chư mang theo thức ăn vừa mới mua trở lại, gần đây Bách Hợp bị hấn gầy vò rất thảm, cả người gầy đi nhiều, anh ta muốn mua vài thứ cho cô bồi bổ, bởi vậy cô ý bảo người khác thay mình mua một con gà hầm thuốc, miễn cho mỗi lần quay về vừa mới chạm vào cô liền khóc lóc cầu xin tha thứ, ai ngờ vừa vào nhà thì nhìn thấy cha mẹ đến đây, Vạn Chư cười cười, một bên để đồ trong tay vào phòng bếp, một bên cười: “Cha, mẹ, sao mọi người lại đến đây?”

“May mắn chúng ta đến, nếu không làm sao biết hiện tại con sống như thế này chứ?” Mẹ Vạn vừa nhìn thấy con trai ở trong cảm nhận của bản thân giống với thiên thần bây giờ thế nhưng tự mua thức ăn nấu cơm cho Bách Hợp, suýt chút nữa tức giận đến cái mũi cũng lệch đi, nếu không phải ngại thân phận Bách Hợp cao, lúc này bà đã sớm chửi ầm lên, nhưng chính vì không thể mắng, tức giận trong lòng bà đều bị nén lại, càng cảm thấy rằng cưới Bách Hợp không tốt bằng Triệu Tinh trước kia.

“Con thì sống thế nào?” Vạn Chư nhìn thoáng qua về phía Bách Hợp, thấy nàng mệt mỏi, ngón tay giật giật, thì lại nhin ý nghĩ trong đầu kia xuống, thật ra mà nói, hiện tại anh đến địa vị này rồi, trong nhà Bách Hợp không làm cơm kỳ thật mới bảo mẫu cũng không sao, chẳng qua anh không muốn mời, anh rất hưởng thụ cái loại cảm giác đứt cô ăn mọi thứ này, giống với đường thú cung, Vạn Chư nghĩ vậy, trong mắt hơi tối lại sau đó lại khôi phục bình tĩnh lúc trước.

“Con còn nói? Con, con là đàn ông trong nhà, sao đàn ông lại có thể mua thức ăn, con không phải còn muốn nấu cơm chứ?” Cha Vạn tức giận đến đập cái bàn, một bên thì liếc mắt nhìn nhìn Bách Hợp một cái, Vạn Chư hơi hơi cau mày, đưa ánh mắt ra hiệu về phía Bách Hợp, nhưng thấy không biết cô thật không thấy, hay là giả bộ không thấy, đứng ở tại chỗ động cũng chưa động, anh hí hí mắt, đứng dậy kéo Bách Hợp lại, thân nhiên nói về phía cha mẹ: “Cha mẹ, hiện tại là lúc nào rồi, nam nữ như nhau cả, con nấu cơm thì có sao đâu?”

Tuy rằng sau khi con trai khá lên, kỳ thật cha mẹ Vạn thật sự không dám dạy bảo anh nữa, dù sao con trai càng lớn càng có chủ ý, hơn nữa anh hiện giờ thân phận địa vị cũng không như trước, mẹ Vạn ngày thường nhìn thấy đứa con trai này thì trong lòng liền trống rỗng, sao lại có chuyện còn dạy anh làm thế nào? Nhưng không nghĩ tới lúc này anh thế nhưng sẵn lòng nấu cơm thay Bách Hợp, mẹ Vạn tức giận đến xanh mặt, theo bản năng nói: “Con bây giờ

còn sẵn lòng thay cô ta nấu com, sau này có phải còn muốn liếm đít cho cô ta hay không?”

Bà vừa dứt lời, Vạn Chư liền nhìn thoáng qua phía Bách Hợp, biểu tình như cười như không, Bách Hợp vừa nhìn thấy vẻ mặt này, theo bản năng kẹp chặt hai chân lại, này **.

Tuy rằng cha mẹ Vạn rất bất mãn với hành vi của con trai nhưng cũng không có biện pháp với Vạn Chư chính anh ta cam tâm tình nguyện, bởi vậy hai người nói nửa ngày, lại giống như chưa nói gì. Bình thường buổi chiều Vạn Chư muốn đi quân đội, phần lớn thời gian anh không có việc gì mà đều cùng bộ hạ cũ trước kia ở cùng một chỗ làm chút huấn luyện đặc biệt, để phát tiết tinh lực dư thừa của chính anh, mặt khác lại là xử lý chút công vụ, nhưng bây giờ cha mẹ đã tới, Vạn Chư tự nhiên chỗ nào cũng không đi, chỉ đơn giản mang theo cha mẹ Vạn đi loanh quanh ở trong đại viện, dự định sáng hôm sau lại lái xe dẫn bọn họ đi dạo trung tâm thành phố.

Buổi tối ăn cơm khi, mẹ Vạn cúi gầm mặt: “Buổi tối vừa vặn có hai phòng, mẹ với vợ con ngủ ở một phòng, con cùng cha con ở phòng kia.” Bà có chuyện muốn nói với Bách Hợp, đã nén cả một ngày, nếu phía con trai nói không thông, bà dự định xuống tay chỗ con dâu, thương lượng với Bách Hợp một chút, để cho cô ta biết làm phụ nữ thì không được như vậy.

Ai ngờ Vạn Chư lắc lắc đầu, “Ở trong nhà mình, không cần chú ý nhiều như vậy, mẹ và cha ở một phòng là được.” Anh nói xong, không cho cha mẹ Vạn cơ hội nói chuyện, đã trực tiếp đặt bát đĩa rồi lau miệng.

Sau khi ăn xong Bách Hợp rửa bát, tiếp đến đun nước nóng để cho mình với cha mẹ chồng rửa mặt xong, mẹ Vạn vẫn chưa chết tâm, thì Vạn Chư đã đi tới ôm Bách Hợp cũng muốn ngủ cùng mẹ Vạn trực tiếp kéo vào trong phòng.

Hôm nay khi mẹ Vạn nói lời kia thì ánh mắt anh ta liền sáng lên, Bách Hợp trong lòng không ngừng kêu khổ, nhưng ở loại chuyện trên Vạn Chư chắc chắn không cho phép cô có ý kiến phản kháng, trực tiếp ấn cô xuống giường. Kế tiếp tự nhiên là một trận thân mật, mẹ Vạn hôm nay ra chủ ý hay cho Vạn Chư, nhưng cô còn muốn làm người, ngày mai cô còn muốn đối mặt với cha mẹ Vạn Chư, linh hồn Bách Hợp bay ra, nếu đêm nay tùy ý để thân thể phản ứng bản năng kêu cả đêm, thì ngày mai cô cơ hồ có thể không cần nghĩ cũng có thể nhìn ra được sắc mặt cha mẹ Vạn.

Cô đứng ở bên cạnh gất gao muốn che miệng của khối thân thể này, cũng không biết có phải do động tác của cô thật sự có hiệu lực, khi Vạn Chư vốn đang chôn mặt ở dưới thân thể Bách Hợp, thì trong mũi cô phát ra tiếng thở dốc kiềm chế lại ầm ầm. Qua một đêm, hiện tại Bách Hợp cũng đã bắt đầu cảm thấy nhiệm vụ lần này bản thân thật sự đáng thương, sau này không biết còn bao nhiêu ngày nữa, bây giờ đã nháo thành như vậy, mỗi đêm cô đều bay, căn bản không nghỉ ngơi, vừa tiến vào thân thể không chỉ thân thể mệt, ngay cả tinh thần của cô cũng mệt chỉ muốn ngủ.

Không biết thể lực Vạn Chư tốt đến mức nào, khi trời gần sáng mới đưa thân thể chôn ở trong cơ thể Bách Hợp ra để cô nghỉ ngơi, Bách Hợp vừa vào thân thể thì bên ngoài mẹ Vạn thấy Vạn Chư đi ra ngoài, đã tới đây gõ cửa.

May mắn Vạn Chư đã khóa cửa, khi Bách Hợp cố nén khó chịu cả người miễn cưỡng thu thập thỏa đáng mở cửa, thì ở ngay cửa ánh mắt mẹ Vạn âm u nhìn cô chằm chằm, ngửi thấy mùi ái muội kia trong phòng, mẹ Vạn nặng nề thở ra một hơi, lớn tiếng dạy dỗ:

“Bách Hợp, tôi thấy cô cũng là con gái của quân nhân, tại sao cô có thể để cho chồng cô giặt quần áo nấu cơm cho cô hả, nó là một thằng đàn ông, cô ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao còn chưa dậy, phụ nữ trời sinh phải hầu hạ đàn ông, mà không phải để nó đến hầu hạ cô!” Bách Hợp không để ý tới mẹ Vạn tức giận mắng mỏ, cô cảm thấy thật ưu sầu, lúc trước xuyên qua thành Nhạc Linh San không có thịt ăn, lần này thì như bỏ cả hai lần, tuy rằng mỗi lần không phải cô cảm thụ, nhưng mỗi ngày cũng là cô tiếp nhận khối thân thể này.

Mẹ Vạn thấy bộ dạng không tập trung của cô, trong lòng càng thêm phát hỏa: “Lúc trước Tĩnh nhi không giống cô.” Nói đến đây, mẹ Vạn đem tiếp theo câu mạnh mẽ nuốt xuống, chẳng qua Bách Hợp từ vẻ mặt của bà cũng đoán được lời bà nói không phải thứ hay ho gì.

Cùng Vạn Chư ở chung mấy ngày nay tới giờ, Bách Hợp biết rõ tính người này, bình tĩnh bá đạo và lại ý nghĩ chỉ lực cứng rắn tới trình độ nhất định, sẽ không dễ dàng chịu ảnh hưởng bởi người khác, bởi vậy sau khi Triệu Tĩnh xảy ra chuyện nghĩ hết biện pháp tìm anh ta giải thích, anh ta cũng không thay đổi, Bách Hợp từ hiểu biết mấy ngày nay cùng với trong trí nhớ hiểu tính người này hơn, chỉ biết nếu không phải sau Bách Hợp lại cãi nhau với h anh ta, từ bên trong đây Vạn Chư ra ngoài, dựa vào một người Triệu Tĩnh, tuyệt đối không có khả năng sử dụng thủ đoạn ở trên người anh ta.

Mà nếu thật sự như vậy, Triệu Tĩnh kỳ thật cũng không phải nhằm vào Vạn Chư, mà vào người nguyên chủ này, nghĩ thông suốt điều này, trong lòng Bách Hợp tỉnh táo lại, đồng thời cũng biết chỉ cần chính cô không cãi nhau với Vạn Chư, Triệu Tĩnh dù ồn ào đến long trời lở đất, cũng tuyệt đối không thể sửa đổi kết cục.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Quân tẩu trọng sinh (6)

Nghĩ đến đây, Bách Hợp liếc mắt nhìn mẹ Vạn một cái: “Mẹ, Triệu Tinh là Triệu Tinh, con là con, ít nhất con chưa gây ra chuyện gì với người khác.” Thân phận cô bất đồng, nguyên chủ ngày xưa tuy rằng cung kính với mẹ Vạn, nhưng trong trí nhớ sau khi Triệu Tinh lấy lòng người nhà họ Vạn, mẹ Vạn cũng vẫn nhìn cô ấy không vừa mắt, khắp nơi gây khó khăn cho cô ấy, mâu thuẫn giữa mẹ chồng nàng dâu cuối cùng khiến cho Bách Hợp cô gái được mẹ nuông chiều từ bé này rốt cục không chịu nổi, ngược lại trong lúc đó lại trở thành mâu thuẫn giữa vợ chồng, từ đầu Vạn Chư còn giúp cô ấy, nhưng Bách Hợp lại oán giận quá nhiều, Vạn Chư là một thằng đàn ông, chắc chắn không có kiên nhẫn nghe cái loại chuyện giữa phụ nữ này, lâu dần Bách Hợp cảm thấy anh ta cũng không thật sự đứng về phía mình, lại không nghĩ tới Vạn Chư là một người con trai, không có khả năng vì vợ của chính anh ta mà bỏ mẹ mình, trong lòng Bách Hợp khó chịu, cùng Vạn Chư càng cãi càng hung, cuối cùng rốt cục đẩy người đàn ông tốt đẹp ra khỏi người.

Có thể nói trong nội dung vở kịch bi kịch của nguyên chủ và Vạn Chư cùng cha mẹ cũng có quan hệ nhất định, mà lúc này mẹ Vạn muốn giống như trong nội dung vở kịch thu thập cô, cũng sẽ tuyệt đối không thành công. Bách Hợp cãi lại mẹ Vạn một câu, thấy khuôn mặt mẹ Vạn xanh mét, lại nói tiếp:

“Mẹ, mẹ nếu cảm thấy có vấn đề gì, có thể trực tiếp nói với lão Vạn, con tôn trọng quyết định của anh ấy, con sẽ thương lượng với anh ấy, nếu anh ấy thật sự cảm thấy lúc trước rời khỏi Triệu Tinh là có lỗi với cô ấy, con cũng đồng ý với quyết định của lão Vạn.” Bách Hợp nói xong lời này, cũng không cùng mẹ Vạn nhiều lời, xoay người đi ra ngoài chuẩn bị mức nước lau thân thể.

Để lại một mình mẹ Vạn đứng ở tại chỗ đờ ra, bà không ngờ Bách Hợp thế nhưng sẽ nói ra những lời như vậy, mà không phải nén chua xót giữ ghen tị, trong lúc nhất thời chính bản thân mẹ Vạn ngược lại do dự, dù sao chính Triệu Tinh lúc trước cho con trai đội mũ xanh trên đầu, đây cũng không phải là chuyện thú vị gì, tình tình con trai nhà mình bà cũng rõ, nếu không muốn quay lại, chín con trâu kéo nó cũng vô dụng.

Mẹ Vạn do dự một chút, vẫn nói nói với Bách Hợp: “Lời con nói là thật chứ? Không phải gạt mẹ?”

“Tất nhiên là thật.” Bách Hợp một bên lấy cái khăn lau mặt, một bên lại trả lời: “Nếu lão Vạn ly hôn với con, con tuyệt đối sẽ không trách anh ấy, Bách gia cũng sẽ không trách anh ấy, dù sao gầy hợp hay không hợp, chỉ có con cùng anh ấy hai người mới rõ nhất, cha mẹ con là người ngoài, tuyệt đối sẽ không vì chuyện của chúng con mà giận chó đánh mèo đến trên người anh ấy.” Cha của Bách Hợp cũng là một quân trưởng quân đoàn nào đó, có thể nói hiện tại cùng Vạn Chư là địa vị ngang nhau, chẳng qua đây chỉ là tạm thời, chậm lắm cuối năm sau, Vạn Chư sẽ lên tới chức sư trưởng, vượt qua ông ấy.

Toan tính trong lời Bách Hợp nói khiến mẹ Vạn có hơi chùn chân, bà tuy rằng thương tiếc Triệu Tinh, nhưng bây giờ mới nhớ tới con mình cùng Bách Hợp kết hôn là do nó tự nguyện chứ không phải bị bắt buộc, hai đứa sống tốt hay không tốt không liên quan gì đến người ngoài cả, dù sao việc con trai bà mua thức ăn nấu cơm mẹ Vạn tuy rằng nhìn không vừa mắt, nhưng về mặt con trai lại cực kỳ cam tâm tình nguyện, huống chi mặc dù bà là cha mẹ, nhưng đứa nhỏ lớn có chủ ý của chính nó, vạn nhất Vạn Chư cam tâm tình nguyện thay người vợ làm việc, chính bà lại tự chủ trương cho là nó thích Triệu Tinh, thì chỉ sợ kết quả cuối cùng tuyệt đối sẽ chọc giận con trai.

“Vây. . . .” Mẹ Vạn lúc này trong lòng dao động, nhất định còn chưa hoàn toàn tin tưởng, Bách Hợp thở dài, trực tiếp nói: “Nếu mẹ không tiện thì buổi tối con sẽ nói trước mặt anh ấy!”

Cứ thế mẹ Vạn rốt cục thỏa mãn, dù sao nếu đưa ra chuyện này là chính Bách Hợp, con trai cũng không thể trách trên người bà được, bà thuận tiện cũng có thể xem ý tứ của con trai, nếu nó thật sự có ý với Triệu Tinh, tự nhiên tất cả đều vui mừng, dù sao Triệu Tinh tuy rằng có lỗi với con trai, tuy con trai cũng ở cùng với Bách Hợp lâu như vậy, hơn nữa tuy đã kết hôn với Bách Hợp, thân mình cũng bị con trai chiếm, nhưng chính cô ta nói không trách Vạn Chư, chuyện này với nhà họ Vạn mà nói không hại gì cả, mẹ Vạn cũng đồng ý.

Buổi tối khi ăn cơm mẹ Vạn đưa mắt ra hiệu cho Bách Hợp, Bách Hợp quả nhiên đặt đũa xuống: “Lão Vạn, cô Triệu gần đây còn tìm anh không?”

Vạn Chư đầu cũng không nâng, chỉ lên tiếng: “Em hỏi chuyện này làm gì?”

“Nếu cô ấy thật lòng ăn năn, anh có tha thứ cho cô ấy không? Trong lúc này anh với cô ấy vẫn còn cảm tình, tôi cũng không trách anh, nếu không thì tôi trước thu dọn vài bộ quần áo về nhà mẹ đẻ ở vài ngày. . . .” Bách Hợp nói lời này là thật tâm, hàng đêm xuyên tiêu thật sự khiến cho người ta có chút không chịu nổi, chỉ có Triệu Tinh loại phụ nữ này nhiều lần trải qua ngàn con thuyền mới có thể cảm thấy đây là ưu điểm, nhưng trước mắt đối với cô mà nói, cô còn có chút sợ hãi.

“Vớ vẩn!” Vạn Chư hừ lạnh một tiếng, đập mạnh chiếc đũa về phía trên bàn, đưa tay tóm lấy tay Bách Hợp, người một nhà ngồi ăn cơm ở bốn cạnh của cái bàn to, Vạn Chư ngồi ở giữa cha mẹ, Bách Hợp vừa vặn ngồi đối diện anh ta, động tác yêu cầu cao độ như vậy, anh ta lại có thể lập tức xoay người tóm được Bách Hợp, đợi đến khi Bách Hợp phục hồi lại tinh thần muốn chạy, thì mới biết được đã chậm.

“Có chuyện gì theo tôi trở về phòng rồi nói!” Trong mắt Vạn Chư lộ ra vẻ tàn khốc, nhìn thoáng qua phía mẹ Vạn, sau khi thấy mẹ Vạn có chút chột dạ, anh ta sao lại không biết chuyện này là thế nào, lúc này Bách Hợp nghĩ cũng biết sau khi trở về phòng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì, cô vội vàng gắt gao bắt lấy mẹ Vạn, cầu xin nói: “Mẹ, mẹ nói giúp con với.”

“Được rồi, có chuyện thì trước ăn cơm đã rồi hãy nói sau.” Mẹ Vạn xấu hổ liếc mắt nhìn Vạn Chư một cái, Vạn Chư hừ lạnh một tiếng đứng lên, một tay bưng bát, một bên đứng ở bên cạnh mẹ Vạn, mẹ Vạn lúc này biết ý tứ của anh ta, chuyển đến bên cạnh cha Vạn, Vạn Chư mới ngồi xuống, cũng không gấp thức ăn, chỉ từ từ lý sự: “Tôi cũng hỏi em, nếu mà tôi và Triệu Tinh vẫn còn có gì, lúc đó em định làm gì hả?”

Tuy rằng chỉ số thông minh mất đi đã trở lại, còn được cộng thêm hai điểm, nhưng bây giờ Bách Hợp vẫn chưa đạt tới trình độ của người bình thường, càng miễn bàn phải đối kháng với Vạn Chư có chỉ số thông minh cao, cô không nghe ra trong lời nói đào sẵn cái hố, thật cẩn thận nói:

“Tôi đây về nhà mẹ đẻ?” Vạn Chư được cô nhìn chăm chú, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, chẳng qua lập tức liền trung ra bộ mặt hờ hững, lạnh lùng nói: “Vậy sau đó thì sao?”

Anh ta không tức giận, trong lòng Bách Hợp dừng lại, vui mừng nói: “Tiếp đến tự trải qua cuộc sống mỗi người?”

“Em ra ngoài tìm người khác, lại kết hôn sinh con?” Dù sao này thời đại cũng không lưu hành cái gì cả đời không lấy chồng, đừng nói lời đồn đãi của người khác có thể hại chết người, chính cha mẹ cũng sẽ không đồng ý, lúc này tuy rằng lập gia đình không giống hoàn toàn như cổ đại là theo lệnh cha mẹ, nhưng cũng không khác lắm. Vạn Chư cười lạnh nói một câu, Bách Hợp thể nhưng còn thật sự nghĩ nghĩ, cô sống như vậy mấy đời, đàn ông càng về sau tính cách càng vô cùng tốt, nếu có thể chọn một người đàn ông để gả cũng không sao.

Bách Hợp gật gật đầu, Vạn Chư nở nụ cười, trong mắt lại thâm độc, cha Vạn mẹ Vạn nhìn thấy chỗ không thích hợp, đều đồng thời sợ run cả người.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Quân tẩu trọng sinh (7)

Edit: Z

Beta: Sakura

“Em trước đi theo tôi, tôi có lời muốn nói cho em” Vạn Chư mỉm cười đặt cái bát xuống rồi nói với Bách Hợp, Bách Hợp cảm giác có gì đó không ổn, vừa quay đầu lại nhìn mẹ Vạn, nhưng thấy bà già vờ ra vẻ không thấy như bình thường ngẩng đầu lên, Bách Hợp thầm mắng trong lòng, lại bị Vạn Chư lôi ôm ngay vào trong phòng.

Trên bàn cơm, cha Vạn nhủ chặt chân mày: “Tôi thấy cửa hôn sự này, hình như là chính con trai mình nguyện ý, bộ dạng không giống như trong lời đồn bị nhà họ Bách ép buộc.”

Triệu Tinh lúc trước giải thích với bọn họ, nói là Vạn Chư dối cô ta, lại bị quyền thế nhà họ Bách buộc cưới Bách Hợp, lần trước khi cha Vạn mẹ Vạn đi vào nhà con trai, nhìn thấy Bách Hợp ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới dậy, thức ăn đều cần Vạn Chư tới nấu, trong lòng đã có chút tin tưởng lời này của cô ta, bởi vậy càng nhìn Bách Hợp càng không vừa mắt, trong lòng mới sinh ra vài phần ý nghĩ hi vọng con trai ly hôn với Bách Hợp rồi lại cùng Triệu Tinh quay về với nhau.

Dù sao lúc trước Triệu Tinh chính là người trong cùng một thôn, lại là người cha Vạn mẹ Vạn nhìn từ nhỏ lớn lên, chắc chắn so với Bách Hợp loại người vừa thấy đã biết không cùng tầng lớp thì cha Vạn mẹ Vạn muốn thân cận với cô ả hơn, huống hồ cha Vạn mẹ Vạn thật vất vả bồi dưỡng ra một đứa con trai, lời nói của Triệu Tinh chợt trúng một điểm sợ hãi nhất kia trong lòng bọn họ, chỉ sợ thế lực con dâu của chính họ quá mạnh mẽ, đến lúc đó con trai họ sinh ra, lại thành như người khác ở rể nhà con dâu, cha Vạn mẹ Vạn càng nghĩ càng lo lắng, lúc này mới vội vàng đến thành phố.

“Không thì, không thì ngày mai chúng ta trở về đi, tôi thấy con trai hình như mất hứng.” Mẹ Vạn tuy rằng không chỉ có một đứa con trai là Vạn Chư, nhưng cũng chỉ có một đứa con trai này có tiền đồ nhất, sau này nếu dưỡng lão vẫn cần nhờ đến đứa con trai này, mẹ Vạn không dám đắc tội nó, bây giờ sau khi phát hiện làm sai chuyện, trong lòng vừa phẫn nộ tức giận vừa hoảng, liền lôi Triệu Tinh ở trong lòng đã có chút nhìn không vừa mắt lên chỉ trích.

Trong phòng Bách Hợp cũng không ngừng kêu khổ, Vạn Chư ngày thường nhìn trầm lặng ít lời, nhưng lúc này Bách Hợp thật sự có chút hoảng sợ trong lòng, bị anh ta kéo vào trong phòng, cũng không dám hé răng, còn theo bản năng ưỡn ngực hóp bụng, đứng thẳng tưng, nhưng cẳng chân với bụng lại trực tiếp run rẩy.

“Chỉ có chút ấy tiền đồ, cũng muốn náo loạn về nhà mẹ đẻ?” Vạn Chư vừa thấy bộ dạng cố gắng trấn định này của cô, liền nở nụ cười: “Đừng còn phát run, còn muốn học người ta một bộ về nhà mẹ đẻ, thật là không có quy củ!”

Mỗi khi anh ta mắng một câu, bà vai Bách Hợp liền rụt lại một phần, chờ đến khi nói xong, Bách Hợp đã cảm thấy chính cô vừa nói câu về nhà mẹ đẻ, như thế nào ở trước mặt Vạn Chư lại có loại cảm giác giống như ra ngoài chơi đàn ông trở về bị chồng bắt đến tra hỏi, trong lòng mang theo xấu hổ cùng áy náy?

“Tôi sai rồi.” Thành thành thật thật nhận sai, sắc mặt Vạn Chư nhìn mới tốt lên nhiều: “Sau này nếu còn dám hơi một chút là nói về nhà mẹ đẻ, xem tôi thu thập em như thế nào! Chuyện của Triệu Tinh em không phải lo, cha mẹ tôi em cũng không cần quản bọn họ, thích chơi bao lâu thì chơi bấy lâu, hai ngày nữa tìm một chỗ cho bọn họ chuyển ra ngoài, tách bọn họ với Triệu Tinh ra.” Nói đến cha mẹ, ánh mắt Vạn Chư cũng có chút lạnh như băng, anh không ngờ được Triệu Tinh thậm chí có bản lĩnh lớn như vậy, đều mang cha mẹ anh tới, còn chưa cần lộ mặt, đã ồn ào đến nhà này phải chào thua, vừa nghĩ tới

cô còn suy nghĩ muốn ly hôn với mình, cả người Vạn Chư đều cảm thấy có chút không vui.

Thật vất vả mới tìm được người hợp ý, cô muốn chạy, đời này anh mà chết cô cũng phải thủ tiết cho anh, muốn tái giá, nằm mơ cũng không được!

Vạn Chư âm u liếc mắt nhìn Bách Hợp một cái, trong lòng quyết định từ nay về sau phải quản lý cô ngày càng nghiêm khắc hơn, giờ cũng đã là người của anh mà vẫn muốn chạy, hiển nhiên trong lòng vẫn chưa thành thật được như vẻ ngoài.

Vốn cho rằng chuyện này cứ thế trôi qua như vậy, trong lòng Bách Hợp thờ dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời, ngày hôm sau cha mẹ Vạn Chư cũng mở miệng nói phải rời đi. Dưới tình huống bình thường, nhìn thấy cha mẹ phải đi hai vợ chồng phải buồn bã, một bên ngăn cản cùng giữ lại còn con trai nhất định thờ mạnh ra một hơi, thuận tiện đối xử với cha mẹ càng thêm áy náy.

Ai ngờ Vạn Chư không là người như vậy, anh ta lấy thái độ vô cùng cường ngạnh giữ cha Vạn mẹ Vạn lại, không đồng ý cho bọn họ trở về, mắt thấy đã qua vài ngày, trong lòng cha Vạn mẹ Vạn như bị khổ hình, lấy mắt thường cũng có thể nhìn thấy tốc độ tiêu tụy xuống, sau cùng khi mẹ Vạn nhìn thấy Bách Hợp hai mắt cũng rung rung, thì Vạn Chư vẫn chưa mở miệng cho phép bọn họ trở về.

“Tiểu Hợp à, ruộng trong nhà phải thu hoạch rồi, lão đại lúc nào mới mở miệng cho phép bọn ta trở về đây?” Bây giờ cha Vạn không thể đi, trong lòng có chút không yên bất an, ông vốn muốn xem một chút dùng một chiêu về nhà này của chính ông có thể khiến con trai sợ càng thêm sợ hay không, ai ngờ Vạn Chư không có vẻ mặt áy náy đưa bọn họ trở về, ngược lại còn không cho phép bọn họ rời đi. Trong thời gian dài này, thứ nhất trong thành phố cha Vạn mẹ Vạn ở không quen, thứ hai trong lòng Vạn Chư rốt cuộc nghĩ gì vợ chồng già cũng đoán không ra, lâu về sau càng sợ hãi, nhưng cố tình lại không sờ được suy nghĩ trong lòng con lớn nhất, gấp đến độ nước mắt rung rung, mỗi lần nhắc đến việc phải đi về đều bị trả lại, lúc này cha Vạn không nhịn được nữa, đuổi mẹ Vạn lại đây hỏi Bách Hợp.

Bách Hợp cũng muốn khóc, một ngày cha Vạn mẹ Vạn còn ở nơi này, thì Vạn Chư giống như vẫn trừng phạt cô, mỗi khi linh hồn cô ở trên trời bay về, đều cảm thấy đồng tình thay nguyên chủ, cả khi thân thể không giống như của chính cô, cái loại cảm giác này miễn bàn có bao nhiêu khó chịu, vừa mới thức giấc đã giống như vác nặng chạy đường dài năm nghìn mét, cô còn sợ bị cha Vạn mẹ Vạn nhìn ra manh mối, nên khi ở trạng thái linh hồn cũng không bớt lo, toàn phải cố che miệng thân thể của mình, khiến cho chính cô có chút mệt mỏi không chịu nổi.

“Mẹ à, mẹ xem con cũng có biết đâu? Mẹ cảm thấy trong lòng lão Vạn nghĩ gì thì nói với con, để con quyết định?” Vạn Chư hoàn toàn dường cô như dường thú cưng, còn mang theo một sự độc chiếm ham muốn cùng bá đạo cực kỳ mãnh liệt, loại cảm giác này không giống như vợ chồng tương cứu trong lúc hoạn nạn, ngược lại cô như là vật cấm của Vạn Chư, Bách Hợp căn bản không thay đổi được loại hiện trạng này.

Vừa nghe thấy lời này của Bách Hợp, mẹ Vạn có chút đồng tình khi lời cô đến đây, ngay từ đầu mẹ Vạn thề, bà tưởng rằng con dâu này cường thế bá đạo hết ăn rồi lại nằm, nhưng được một thời gian ngắn bà nhận ra đây là Vạn Chư cưng chiều vợ, đem người cưng chiều lên tận trời, nhưng cũng rất bá đạo, có đôi khi cái loại cảm giác này mẹ Vạn cũng không thể hình dung được, tuy rằng cưng chiều là cưng chiều Bách Hợp, nhưng Vạn Chư có lúc trông nom Bách Hợp cũng giống với trông coi đồ vật, bản thân mẹ Vạn nghĩ nghĩ cũng hiểu được có chút không chịu nổi, ngay từ đầu bà cho rằng con dâu nhân hạ không dậy nổi, sau lại thấy bộ dạng hai chân run run của cô, cũng biết chính cô căn bản không phải không muốn rời giường, cũng không phải cô không muốn nấu cơm, nhưng mỗi lần Vạn Chư dứt cô món gì cô muốn ăn khi nhìn đến ánh mắt Vạn Chư thì mẹ Vạn đều có chút sợ hãi.

Bây giờ nghe thấy lời này của Bách Hợp, mẹ chồng nàng dâu hai người không khỏi có loại cảm giác đồng bệnh tương liên, mẹ Vạn xấu hổ liếc mắt nhìn Bách Hợp một cái, đồng tình trong mắt vừa vặn đã bị Bách Hợp nhìn cái là hiểu, Bách Hợp nháy mắt có chút hỗn độn, nhìn chằm chằm mẹ Vạn nói không ra lời.

“A ha ha ha, kỳ thật trong thành phố cũng không tồi.” Mẹ Vạn cười gượng hai tiếng, thấy con dâu lấy nước vào WC tắm rửa, rồi lại vội vàng chui về trong phòng của chính nó.

Cha Vạn mẹ Vạn ở trong thành phố một tháng, thế nào cũng không ở nổi nữa, khi đang chuẩn bị bất kể thế nào đi nữa cũng nhất định phải nói việc về quê với Vạn Chư, thì chính Vạn Chư lại đưa ra yêu cầu muốn cha Vạn mẹ Vạn rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Quân tẩu trọng sinh (8)

Edit: Z

Beta: Sakura

“Cha, mẹ, con nghĩ rồi, nếu cha mẹ về sau muốn dựa vào lương của con để sinh sống, thì con gần đây nhờ người mua phòng ở trong một cái tiểu khu, hai

người về sau không cần về nhà trông trọt nữa, trực tiếp qua bên kia ở đi, quân bộ có tin tức, qua một thời gian ngắn nữa có thể con sẽ chuyển đi nơi khác, đến lúc đó chúng ta cùng nhau chuyển qua đó.” Vồn mẹ Vạn nghe được hai câu đằng trước đã mở cờ trong bụng, nhưng sau khi nghe thấy có gì không ổn thì: “Còn phải ở cùng hai đứa?” Mẹ Vạn nhìn không được suýt nữa khóc rống thất thanh, cha Vạn cũng sốt ruột đến môi run run.

Bách Hợp hoàn toàn sụp đổ, cúi đầu im lặng ăn cơm của mình.

“ Dĩ nhiên rồi, bây giờ cha mẹ vào thành phố, không phải là vì muốn con dưỡng lão ư? Nếu đã vậy, hai người về sau không phải về nữa, con đã gọi điện về quê rồi!” Lời này của Vạn Chư giống như sét đánh giữa trời, đánh cha mẹ Vạn tỉnh thần nửa ngày vẫn chưa quay về, Bách Hợp chỉ đồng tình liếc mắt nhìn hai ông bà này một cái, không dám lên tiếng.

Đối mặt với đàn ông cường thế đến loại tình trạng này, cô căn bản không dám thay hai ông bà này biện hộ, huống chi vốn cha Vạn mẹ Vạn lúc này vào thành phố là vì khiến cô ngột ngạt, theo trí nhớ trong nội dung vở kịch Bách Hợp bị chính đến khổ không thể tả, cuối cùng cha Vạn mẹ Vạn đắc thắng trở về, nhưng Vạn Chư và Bách Hợp trong lúc đó đã để lại vết rạn khó mà phai mờ, một chuyến này Vạn Chư hẳn cũng coi như là trả hình thay nguyên chủ báo thù đi?

Lại qua một đêm, khi Bách Hợp trở lại thân thể thì ả ả cảm thấy có hơi không ổn, bụng cô hình như hơi đau, vừa cảm thấy dưới thân giống như có luồng nhiệt lưu dừng mãi tiến ra, cô cố hết sức khởi động thân thể, thấy trên giường lưu lại một chút đỏ sẫm kia, thì cả người đều run rẩy.

Đây còn không phải là bạn tốt của cô đến sao, đã đi vào thân thể này khoảng mấy tháng, Bách Hợp không chú ý tới bản thân cô từ khi cha Vạn mẹ Vạn bắt đầu đến đây nguyệt sự cũng chưa từng đến, cô nghĩ đến đây, bất chấp hai chân như nhũn ra, vội đứng dậy thu thập mặc quần áo, khi đang chuẩn bị đi ra ngoài, thì mẹ Vạn liền lăm miệng hỏi một câu: “Tiểu Hợp đi đâu thế?”

Cha mẹ Vạn gia hai người ngày thường ở trong nông thôn theo thói quen đang làm việc, mà bây giờ ở trong thành phố trên danh nghĩa là hưởng phúc, nhưng hai người lại xem như không khác gì ngồi tù, ở xung quanh đều là đại quan, mà bọn họ cũng không hơn người hầu, cả ngày đều nhốt ở trong nhà, đã sớm sắp buồn đến phát điên rồi, lúc này mẹ Vạn cảm thấy nói chuyện với Bách Hợp trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều, thấy cô bình thường toàn ngủ tới khi giữa trưa mới dậy, lúc này thế nhưng Vạn Chư chân trước mới đi không lâu đã thức dậy, không khỏi có chút ngạc nhiên.

“Mẹ à, con đau bụng á, con đột nhiên nhớ tới, đột nhiên nhớ tới.” Bách Hợp trong lúc nhất thời sốt ruột, mà ngay cả mẹ Vạn cũng sốt ruột lên theo: “Con đột nhiên nhớ tới cái gì hả?”

“Con đột nhiên nhớ tới, có phải nên đi bệnh viện kiểm tra một chút hay không?” Vừa nghe phải đi ra ngoài, không chỉ mẹ Vạn hưng trí, mà ngay cả cha Vạn lỗ tai cũng dựng lên, mẹ Vạn không chút do dự khoát tay: “VẬY còn do dự làm gì, đi nhanh thôi.”

Một đường ôm bụng tới bệnh viện, mẹ Vạn như nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt cứ thế đảo quanh vòng vòng ở trên người cô, thẳng đến khi Bách Hợp bị nhìn đến nổi da gà, đợi đến khi kiểm tra xong, Bách Hợp liền bị kịch.

Trong bụng của cô đã mang thai đứa nhỏ được bảy tuần, chính cô lại không có cảm giác gì, nhưng mà cái thai này xem ra có hơi không ổn định, bác sĩ cho rất nhiều thuốc giữ thai, mẹ Vạn nở nụ cười, bà dường như giống lão Phật gia, hận không thể ôm Bách Hợp trên người, nghĩ đến chuyện của hai đứa, một bên lại có chút lo lắng: “Lão đại cũng thật là, cũng không sợ thương tổn đến đứa nhỏ.”

Bách Hợp ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới dậy, không thể gạt được ánh mắt của mẹ Vạn, lúc này nghe thấy cô mang thai, lại nghe bác sĩ nói cái thai này hơi không ổn định, thì muốn cho cô trở về nằm trên giường nghỉ ngơi, một mặt xấu hổ liếc mắt nhìn Bách Hợp một cái, một mặt thì nói: “Hai đứa tuổi trẻ khí thịnh, nếu không sau này, con theo mẹ ngủ, cha con với chồng con ngủ với nhau?”

Lời như thế Bách Hợp cũng sớm đã muốn nghe từ lâu, vội vàng gật đầu không ngừng. Cha Vạn cũng là khó có được về mặt đầy ý cười đi theo phía sau, mấy người mới ra khỏi cổng bệnh viện, thì một người phụ nữ ở cổng bệnh viện như đợi lâu ngày, nhìn qua tuổi tầm hai mươi, khuôn mặt thanh lệ, dáng người cao gầy đầy đặn, buộc tóc đuôi ngựa đã đi về phía bên này đón người.

Trong trí nhớ thân ảnh này xuất hiện nhiều lần như vậy, sau khi đi vào khối thân thể này tên người này cũng thường xuyên niệm ở trong đầu, không ngờ qua thời gian dài như vậy, mới chính thức được gặp bản tôn.

“Tĩnh nhi, sao lại ở chỗ này?” Mẹ Vạn trước có chút ngạc nhiên tiếp đón một câu, bóng người kia cười nhích lại gần, chân dài eo nhỏ, bộ ngực cũng căng phồng, cho dù là mặc một bộ quần áo bình thường thêm quần bò, lúc này cũng có thể hiện ra dáng người hoàn mỹ trước mắt sau vênh của cô ả, tóc dài qua hông, ở sau thắt lưng cô như ả như hiện, càng làm tăng thêm vòng eo mảnh khảnh không chịu được một nắm của ả.

“Mẹ, con nghe nói mẹ tới bệnh viện, rất sợ cha mẹ xảy ra chuyện gì, liền chạy tới đây nhìn, bây giờ thấy tinh thần mẹ khỏe, con yên tâm rồi.” Triệu Tĩnh khi nói chuyện lời nói thường nhỏ nhẹ, một câu đã rất nhanh lừa được mẹ Vạn trong lòng thành kiến với ả tan biến hơn nửa, trong lòng Bách Hợp thầm kêu lợi hại, cô biết tính bà bà hám lợi, bây giờ thế nhưng thấy bà về mặt ôn hòa với Triệu Tĩnh, trong lòng không khỏi đối với Triệu Tĩnh càng thêm coi trọng vài phần.

Trong đầu trào ra oán hận với Triệu Tĩnh, lúc này cô chính là Bách Hợp, khi nhìn Triệu Tĩnh cho dù là ả cười đến thiên chân vô tà, Bách Hợp cũng rất khó sinh ra vài phần thiện cảm với ả.

“Vị, vị này chính là Vạn đại ca.” Khi Triệu Tĩnh nhìn thấy Bách Hợp, sắc mặt liền cứng lại, ánh mắt lộ ra vài phần bị tổn thương, ả cắn cắn môi, nước mắt trong đôi mắt to kia chuyển động, một mặt sâu sắc nói to: “Bác, bác gái, con con đi về trước.”

Mẹ Vạn nhìn thấy vẻ mặt này của cô ta, nghĩ tới cô ta cũng là vì thân thể hai người già mới chạy tới, trong lòng có chút thương tiếc cô ta, liền thốt ra một câu: “Nếu không, nếu không cô đi nhà tôi ngồi một chút?”

Nói xong lời này, cảm giác được cha Vạn ở bên cạnh oán hận liếc mắt trừng bà một cái, mẹ Vạn mới kịp phản ứng chính bà đã nói gì, cũng không chờ bà đổi ý, ánh mắt Triệu Tinh đã sáng lên: “Thật vậy chẳng? Con đã lâu cũng chưa nhìn thấy anh Vạn, cũng không biết, không biết anh ấy có vui mừng chào đón con không.” À nói xong, trên mặt lộ ra vẻ bị thương cùng với sợ hãi đan xen lẫn lộn, khiến cho mẹ Vạn nhìn thấy trong lòng thương tiếc vô cùng, cho dù không muốn mời cô ta tới nhà mình, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Triệu Tinh, bà cũng không nhẫn tâm.

“Cô yên tâm, chuyện đó cũng không trách cô, hiện giờ anh Vạn của cô đã sớm nghĩ thông suốt rồi.” Mẹ Vạn nhớ đến đứa nhỏ trong bụng Bách Hợp, vốn bà vô cùng cao hứng, nhưng bây giờ ngược lại có hơi xấu hổ, rất sợ sau khi Triệu Tinh biết chân tướng sẽ bị tổn thương.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Quân tẩu trọng sinh (9)

Edit: Z

Beta: Sakura

Bách Hợp có khi thật sự không hiểu được, kiếp trước Triệu Tinh chính mình thật sự đã làm sai, sau khi ly hôn với Vạn Chư, chỗ tốt nào cũng đều hưởng thụ đủ, hiện tại mới nói đến hối hận, ai giống ả, cả cùng chân gấu đều chiếm được cuối cùng còn muốn theo đuổi chí thiện chí mỹ(1)? Kiếp trước ả ly hôn bất kể như thế nào cho dù ả là người bị hại, cũng không đại biểu chính ả ta sẽ không sai, Vạn Chư xuất ngoại hơn hai năm không có tin tức, chính ả ta cũng đã lựa chọn cuộc sống khác, đường cũng chính ả đi, lại không ai bức ả, trong nội dung vở kịch nếu không phải Triệu Tinh dựa vào việc sống lại, ả làm sao có thể náo loạn đến mức Vạn Chư cùng Bách Hợp ly hôn?

Cực lương thiện, cực xinh đẹp

Truy rõ ngọn ngành, cho dù về sau Bách Hợp lại nhầm vào ả, nhưng cũng không hẳn như vậy, cô ấy đã rời khỏi cuộc sống của Vạn Chư, cũng không cam tâm lại lập lại lần nữa, Bách Hợp có khi cảm thấy người trọng sinh tồn tại thật sự là không công bằng với người khác, sau khi Triệu Tinh sống lại cái gì cũng có, tiếc nuối cũng bù lại được, nhưng không nghĩ đến cuộc sống vốn hạnh phúc của người ta bị ả khuấy lên thành một đồng hồ hỗn loạn.

Lúc này Bách Hợp không có ấn tượng tốt về Triệu Tinh, khi mẹ Vạn cùng ả nói chuyện thì Bách Hợp cũng không thèm liếc mắt nhìn Triệu Tinh một cái, khiến cho Triệu Tinh cuối cùng có chút bị tổn thương hỏi: “Bác gái, có phải là, có phải là con khiến Bách tiểu thư khó chịu không vậy?”

Vốn mẹ Vạn gần đây thái độ đối với Bách Hợp có thay đổi chút, nhưng còn chưa đạt tới mức cùng cô thân mật khăng khít, so với Triệu Tinh người bà quen thuộc hơn, lúc này tự nhiên không chút do dự đứng về phía Triệu Tinh, không chút nghĩ ngợi nói: “Con kệ cô ta, cô ta đang mang thai đứa nhỏ, phòng chừng là tâm tình không như ý thôi.”

Nghe thấy Bách Hợp mang thai đứa nhỏ, ánh mắt Triệu Tinh lập tức trợn trừng lên, trong mắt hiện lên một tia không cam lòng cùng oán hận, vốn mọi thứ của Vạn Chư đều là của ả, lúc này Triệu Tinh hối hận, nếu ả sống lại ở thời điểm phía trước lúc tất cả còn chưa phát sinh, thì thật tốt biết bao, đáng tiếc lúc này đây nếu ả đã sống lại, tất cả của Vạn Chư ả tuyệt đối sẽ không buông tay!

Ở kiếp trước thấy cơ thể Vạn Chư mạnh mẽ kịch liệt đòi lấy khiến cho ả lúc trước vừa mới kết hôn có hơi sợ hãi, nhưng đợi đến khi cơ thể thành thực mới hiểu được việc có một người đàn ông như vậy là hạnh phúc biết bao, huống hồ Vạn Chư kiên định như vậy, khí phách đàn ông như vậy, anh ta còn nói lời giữ lời, có trách nhiệm, không giống với đàn ông cận bã ả gặp được về sau, mỗi người từ đầu đến cuối chỉ vì vẻ đẹp của ả mới ở chung một chỗ với ả, căn bản không có trả giá thật lòng với ả.

Càng về sau Triệu Tinh càng mệt mỏi, ả quen với cái loại cuộc sống hư không tịch mịch này, càng về sau ả mới hiểu được thực ra ả thích Vạn Chư, nhất là sau khi biết anh ta về sau lại làm chức cao cao tại thượng như vậy, người phụ nữ đứng bên cạnh anh ta lẽ ra phải là ả, đáng tiếc loại quanh cảnh này lại bị một người phụ nữ khác đoạt đi.

Ả thật sự rất không cam tâm, sau cùng ở thời điểm nghèo túng, ả đã đi tìm Vạn Chư, Vạn Chư cũng giúp ả, nhưng lại cũng không có thân cận với ả, không có bởi vì cơ thể của ả mê người mà lộ ra bộ dạng mê gái với ả, điều này càng làm cho Triệu Tinh mê luyến không thôi, ả yêu đàn ông không phải người trọng sắc, nhân phẩm của anh ta thật sự rất tốt, bởi vậy sau khi trọng sinh trở về, Triệu Tinh trước tiên liền chuẩn bị hoàn thành tiếc nuối đời trước của chính ả, nhất định phải nhận sai với Vạn Chư, ả tuyệt đối sẽ không tái phạm loại sai lầm này, từ nay về sau ả sẽ hảo hảo chờ đợi ở bên người Vạn Chư, hầu hạ anh ta, làm cô gái nhỏ đằng sau anh ta.

Bách Hợp nhìn thấy vẻ mặt Triệu Tinh không ngừng biến đổi, khóe miệng không khỏi giật giật. Sau khi trở lại Vạn gia, Triệu Tinh vào trong phòng bếp giúp mẹ Vạn nấu cơm, Bách Hợp mở TV lên, bây giờ trong nhà vẫn còn đang dùng TV đen trắng, nhưng lại không phải thứ mọi người có thể mua được,

TV thuộc loại vô cùng cổ, nhưng cái loại cổ xưa này lại khiến cho Bách Hợp trong lòng sinh ra một loại cảm giác thân thiết, khi Vạn Chư khi trở về đã thấy cô rúc ở trên ghế, toàn bộ cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn như được khảm toàn bộ vào trong cái ghế, trong phòng chỉ có một mình cô, giống như không thấy cha Vạn mẹ Vạn, Vạn Chư đặt chìa khóa trên bàn, vứt áo khoác xong liền đi về phía Bách Hợp, trước cúi người đưa môi lại gần, ôm lấy cảm cô, nâng mặt của cô lên, nụ hôn mới rơi xuống trán cô, cho đến khi theo bản năng đưa tay vào trong quần áo của cô nhanh chóng vãn về, Bách Hợp giây dựa bất động, phía sau lại truyền đến tiếng bất dũa rơi xuống.

“Thật, thật xin lỗi.” Giọng nói của Triệu Tinh dường như vỡ vụn cô giống như bị gió thổi qua cả người yếu ớt đến độ sẽ bị thổi bay, trung ra về mặt trắng bệch, nước mắt ở trong hốc mắt chuyển động, thoát nhìn cực kỳ đáng thương, giống như người vợ bình thường bị người phản bội nhìn thấy chồng cầu kết cùng với người phụ nữ của anh ta, ngược lại khiến cho Bách Hợp theo bản năng xấu hổ.

“Sao cô lại ở đây?” Bị người bắt được đang cùng Bách Hợp thân mật, về mặt Vạn Chư cũng không thay đổi, ngược lại giúp Bách Hợp vãn về tóc, chịu đựng suy nghĩ xúc động ôm cô vào trong lòng, một mực bình ổn lại khô nóng trong lòng, kéo cái ghế ngồi xuống, che dấu biến hóa dị thường trong quần anh.

Nhưng hành động này của anh ta làm sao có thể giấu được Triệu Tinh, Triệu Tinh theo bản năng liền thấy được cái lều nổi lên trong quần của anh ta, tiếp đó trong bụng liền nóng lên, ả cũng từng được gả cho Vạn Chư, biết Vạn Chư cường đại bao nhiêu, kiếp trước ả trải qua nhiều đàn ông như vậy, không có nhiều người có thể so sánh được với anh ta, lúc này thân thể ả tuy rằng còn có chút ngây ngô, nhưng dù sao tâm lý cũng đã thành thục, cũng đã từng nếm qua mùi vị tình dục, bởi vậy hạ thân nóng lên, giống như có luồng nhiệt tuôn ra.

Trong mắt Vạn Chư hiện lên vẻ chán ghét, anh lúc này sao lại không đoán được Triệu Tinh đang khát vọng anh, trong đôi mắt kia hoàn toàn tràn ngập hai chữ: Yêu(2)ả!

Từ Yêu ở đây mang nghĩa là Cường hiếp, Đòi hỏi, Làm (tinh)... tóm lại là XX ả

Anh quay đầu nhìn Bách Hợp, nhưng thấy cô căn bản giống như không có chú ý tới biến hóa của thân thể anh, khuôn mặt mờ mịt, không hiểu gì cả, Vạn Chư ngược lại càng nhớ đến thân thể của cô hơn, khi nhìn thấy về mặt Triệu Tinh thì càng phiền chán hơn, người ngoài thì thấy Bách Hợp đáng người không tốt được như Triệu Tinh, cô chỉ có chút thịt, còn Triệu Tinh lại vừa vặn dày dặn đúng độ, nhưng Vạn Chư thì thấy, Bách Hợp bây giờ thấy thế nào cũng đáng yêu, nhất là phản ứng của cô với chuyện tình dục lại trúc trắc, so với biểu hiện quen thuộc cùng ánh mắt ham muốn của Triệu Tinh, dưới sự đối lập nhau đó Vạn Chư không khỏi càng phiền chán Triệu Tinh hơn.

“Tôi hỏi cô, sao cô lại ở chỗ này?” Vạn Chư thấy Triệu Tinh không nói lời nào, chỉ chăm chăm nhìn chính giữa chân anh, lạnh lùng liếc mắt trừng ả một cái, thấy Bách Hợp giống như không ý thức được người đàn ông của cô bị mơ ước, Vạn Chư cười lạnh, dứt khoát bế cô dậy, để cho cô vừa lúc an vị ở chính giữa chân của anh, cảm nhận đầy đủ cái mộng thịt mềm mại được dịp kẹp ở trên chỗ quan trọng của anh.

Bách Hợp nhìn thấy rõ ràng, trong lòng cô chửi mắng nó, vừa muốn giãy dụa, lại bị Vạn Chư ôm chặt hơn, cọ xát, cô có thể cảm giác rõ ràng cái loại biến hóa này, bây giờ tâm tư muốn chết cũng có.

“Nếu không, nếu không tôi vào trong phòng, anh trước thăm hỏi Triệu tiểu thư đi?” Cô giãy dụa không được, cũng không dám động, loại tiêu chuẩn này hiện tại tuyệt đối vượt qua phạm vi cô có thể chấp nhận, lỡ tai Bách Hợp nóng lên, Vạn Chư nhìn thấy tâm tình ngược lại tốt hơn: “Vậy nếu không anh cùng vào phòng với em? Dù sao ăn cơm giờ này vẫn còn sớm chán.” Không biết có phải bản thân Bách Hợp tà ác hay không, dù sao cô vẫn cảm thấy trong lời này nghe giống như những ý khác, thời gian ban đêm mặc dù có người đàn ông trong không gian trợ giúp cô trốn thoát, nhưng anh ta ban ngày vẫn chưa làm như vậy, vạn nhất anh ta ban ngày không đem linh hồn của chính cô rút ra thì làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Quân tẩu trọng sinh (Hoàn)

Bách Hợp cuồng quyết lắc lắc đầu, kiên trì: “Vậy nếu không vẫn ở bên ngoài thì tốt hơn.”

Lời nói của cô cùng Vạn Chư trong lúc đó, khiến cho nước mắt Triệu Tinh rốt cuộc chảy ra, ở trong lòng Triệu Tinh, hai người này thật sự giống như cố ý liếc mắt đưa tình trước mặt của ả, khiến cho ả có chút không chịu nổi, giọng điệu run run nói:

“Chẳng, chẳng nhẽ, anh tổn thương em như vậy, anh, anh sẽ cảm thấy hài lòng phải không?”

Vạn Chư nở nụ cười, tay anh vẫn đặt ở bên hông Bách Hợp, nếu không phải Triệu Tinh vẫn còn ở đây, lẽ ra anh đã có thể ôm vợ vào trong phòng giờ rồi, cũng bởi vì có cái bóng đèn ở đây, anh cái gì cũng không thể làm, còn phải xã giao với người phụ nữ này, kỳ thật hiện tại anh một chút cũng không muốn nhìn đến ả. Quả nhiên lúc trước vẫn quá khoan dung với cha mẹ ư? Biểu hiện của anh lại bị cha Vạn mẹ Vạn coi thành có thể mời Triệu Tinh về nhà

ư? Trong mắt Vạn Chư lóe ra ánh sáng lạnh, khóe miệng nhếch lên ý cười càng sâu hơn.

“Anh Vạn. . . .” Trong mắt Triệu Tinh hàm chứa nước mắt, như đồ quỳên kêu khóc đứt ruột, nhìn chằm chằm Vạn Chư, thấy anh ta không trả lời, lại càng thâm tình kêu một câu.

“Sao cô Triệu không hỏi con trai Vương Tư lệnh một chút, xem anh ta hài lòng hay không hài lòng?” Vạn Chư mỉm cười hỏi Triệu Tinh một câu, nhưng chính những lời nói này, lại khiến cho sắc mặt Triệu Tinh trong nháy mắt trắng bệch như tuyết. Vương Tư lệnh theo như lời trong miệng Vạn Chư chính là Vương Quân Trường hiện giờ cùng cấp với anh ta, chẳng qua ở thời kỳ chiến tranh lúc trước bởi vì người này liều lĩnh mà bị giáng chức, sau khi giải phóng trực tiếp ngồi ở vị trí quân trưởng vài năm vẫn không thay đổi, mắt thấy cũng đã sắp về hưu, đáng tiếc con trai kém cỏi không thể thay thế vị trí của lão, quan trọng nhất là, con trai Vương Quân Trường này, chính là người đàn ông lúc trước đã quan hệ với Triệu Tinh.

“Anh, anh vẫn chưa tha thứ cho em” Triệu Tinh cả người không ngừng run rẩy, môi cũng run run theo, cả người sắc mặt trắng bệch, thấy vẻ mặt mỉm cười của Vạn Chư, ả có cảm giác chính ả giống như cả người bị lột sạch quần áo rồi bị ném ra trước công chúng. Kiếp trước khi ả đi làm đường, vốn nên êm đẹp là phu nhân đại tướng, nhưng càng về sau thân phận lại càng ngày càng thấp hèn, trở thành đồ chơi trong mắt rất nhiều người, là người không có tôn nghiêm, người ta muốn ả thoát y thì ả phải ngoan ngoãn thoát y.

Triệu Tinh kiếp trước trước khi chết đã thề, ả phải tự mình cởi quần áo, thì phải mặc lại một lần nữa, tuyệt đối không cho những người này một chút cơ hội, ả phải có được mọi thứ chính ả nên có, tuyệt đối không cho người khác thừa dịp cơ hội.

Ai ngờ lúc này lời nói của Vạn Chư lại như sát một vốc muối lên miệng vết thương của ả, Triệu Tinh cổ nén bị thương trong lòng, run run nói:

“Anh Vạn, em, em thật sự cùng anh ta không có chuyện gì, em, em là bị bắt buộc. . . .”

Mặc kệ có phải bị bắt buộc hay không, thời đại này việc phụ nữ thất trinh cũng là việc lớn, tuy rằng không bị nhốt vào lồng heo như trước kia, nhưng lời đồn đãi chuyện nhảm của người khác cũng đủ để đem ả đánh vào chỗ chết vĩnh viễn không trở người được.

Nếu không Triệu Tinh kiếp trước cũng cần rặng sống qua một cửa này rồi, sau đó ả cũng biết sau khi cải cách nếp sống sau này so với hiện tại cởi mở hơn, bởi vậy sau khi trở về mới mặt dày không bị người khác ảnh hưởng, biết mình sớm hay muộn cũng chịu được đến một ngày nào đó được xuất đầu, cho đến lúc đó chút việc ấy của ả liền không đáng kể chút nào, Triệu Tinh cũng bởi vì từng có một lần kinh nghiệm, ở trong lòng cô tuy rằng biết đây là một chuyện lớn, nhưng hiểu được tính tình của Vạn Chư tuyệt đối không có khả năng nhét người phụ nữ bị anh ta xem là tàn hoa bại liễu như ả vậy, nhưng Triệu Tinh bởi vì trải qua đời sau, biết phụ nữ quan hệ với vài người bạn trai căn bản cũng chả sao, cho nên ả cho rằng mình sai rồi, nhưng cũng không cảm thấy mình sai nhiều lắm.

“Cô Triệu.” Vạn Chư vẻ mặt không thay đổi, trong mắt như một đầm nước sâu: “Cô vừa mới làm vỡ bát đĩa, có thể phục hồi nguyên dạng không? Bát đĩa vỡ cũng không phải lỗi của nó, vốn bát đĩa này tôi rất vừa lòng, nhưng hôm nay đã bị hỏng, cô cảm thấy tôi sẽ còn nhặt lên tiếp tục dùng nữa?” Lời nói của Vạn Chư kích thích đến vẻ mặt Triệu Tinh đại loạn, lắc đầu hét to: “Em, em không tin. . . .”

Triệu Tinh có ngu cũng nghe ra Vạn Chư lúc này đang dùng bát đĩa so sánh cô đã trở thành người không hoàn chỉnh, Triệu Tinh thương tâm khóc lên: “Anh Vạn, em thật sự thích anh, vì sao anh không cho em thêm một cơ hội nữa?”

“Một khi đã như vậy, sao cô Triệu không ở lúc Vương đồng chí tiếp cận cô, hai chân kẹp chặt một điểm nữa?” Lời nói của Vạn Chư rốt cục khiến cho Triệu Tinh không kiềm chế được nữa, sắc mặt đại biến đồng thời bụng mặt xoay người chạy nhanh ra ngoài.

Mẹ Vạn trong bếp nghe thấy tiếng động bên ngoài, lúc này mới có chút thấp thỏm bất an bụng thức ăn ra ngoài, bà vừa mới tránh đi được một lúc, đầu nhất thời choáng váng mới mời Triệu Tinh về, ban đầu tưởng rằng con trai sẽ nề tình hai vợ chồng ông bà mà cho Triệu Tinh vài phần thể diện, ai ngờ nó một chút thể diện cũng không cho, trực tiếp nói Triệu Tinh đến mức phải xấu hổ bỏ chạy, mẹ Vạn trong lòng thương hại, nhìn khuôn mặt con trai, lại có chút sợ hãi nổi lên.

“Mẹ, về sau thứ gì không sạch sẽ thì đừng kéo vào trong nhà nữa, mẹ cùng cha ở nông thôn quen rồi, không biết cái nhìn trong thành phố, Triệu Tinh về sau đừng tha vào cửa nữa, nếu không con nghĩ cha mẹ hẳn sẽ không muốn biết cái nhìn của người ta đối với hai người.” Trực tiếp nói mẹ Vạn đến mức nom nớp lo sợ luôn miệng nói được, Vạn Chư lúc này mới nhìn thấy sắc mặt Bách Hợp có gì không ổn, giọng nói không tự chủ được mềm mại hơn hẳn: “Làm sao vậy?”

“Tôi mang thai, mẹ nói nếu không thì về sau tôi ngủ với mẹ.” Hôm nay mẹ Vạn mở miệng mời Triệu Tinh về nhà còn chưa hỏi qua ý kiến của cô, thuần túy là muốn làm cho cô thêm phiền phức, bây giờ Bách Hợp tự nhiên cũng làm cho mẹ Vạn có khổ mà không nói nên lời, cô vừa dứt lời, Vạn Chư nhất thời không chú ý tới câu nói cô mang thai kia, ngược lại nghe thấy mẹ Vạn nói đề Bách Hợp ngủ cùng với bà, liền nhàn nhạt đưa mắt nhìn về phía mẹ Vạn, nhìn đến khi mẹ Vạn đã da ốc đều nổi hết lên, lúc này mới kịp phản ứng Bách Hợp vừa mới nói gì đó.

Vạn Chư đã qua hai mươi bảy gần hai mươi tám tuổi rồi, anh đến tuổi này, đối với thế hệ sau ít nhiều cũng có chút chờ mong, chẳng qua lúc này không biết sao lại như vậy, nghĩ đến cái đứa nhỏ vừa mới từ trong thân thể Bách Hợp sinh ra, về sau sẽ ăn bộ ngực của cô, trong lòng Vạn Chư liền không vui, đối với Bách Hợp dục vọng chiếm giữ của anh cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí mạnh mẽ tới mức hơi chút là **, chẳng qua anh che dấu rất cẩn thận, người khác tuyệt đối sẽ không nhìn ra.

Vừa nãy Bách Hợp nói đã mang thai, mẹ Vạn cũng nghĩ Vạn Chư cao hứng đến dần dần, chỉ duy chính trong lòng anh mới rõ, đối với đứa nhỏ đến ngoài ý muốn này, trong lòng anh thậm chí ả ả mang theo một tia không vui, chính anh cũng không muốn chấp nhận điều này.

Một ngày rồi lại một ngày cứ thế trôi qua, bởi vì lí do mang thai, Vạn Chư cũng không chạm vào cô, cái thai Bách Hợp mang này cực kỳ bất ổn, cơ thể cô ban đầu còn cảm thấy có thịt, bởi vì phản ứng mang thai mãnh liệt, nên gây đi rất nhiều, Triệu Tinh chưa từ bỏ ý định vẫn tới vài lần, nhưng Bách Hợp

đang có thai, căn bản không có thời gian cùng ả quần quýt giầy vò nhau, lần nào cũng bị Vạn Chư đuổi đi.

Triệu Tinh ban đầu còn muốn quần quýt, nhưng sau không biết Vạn Chư lại làm cái gì, ả không còn xuất hiện nữa, chín tháng sau, Bách Hợp(1) ở trong bệnh viện, Vạn Chư đặc biệt vì cô mời một vị bác sĩ giải phẫu ngoại khoa từ nước ngoài về, giúp cô mổ bụng lấy đứa con trai cân nặng đạt bảy cân ra. Đứa nhỏ sau khi sinh ra, lúc khóc muốn bú sữa mẹ, luôn bị Vạn Chư mặt đen lại vớt cho mẹ Vạn một bên đầu lòng vô cùng, mỗi khi Bách Hợp muốn cho con bú, anh ta luôn lạnh nhạt trung ra về mặt không chút thay đổi nói:

“Con anh phải có một thời thơ ấu đầy vũng vàng nghị lực không giống với người khác, từ nhỏ phải học gian khổ giản dị, nên phải làm chuyện này từ nhỏ!”

1 cân TQ = 1kg => 7 cân TQ = 3,5kg

Cũng bởi vì như thế, Vạn Tề tiểu bằng hữu từ khi sinh ra, con cái nhà người khác đều uống sữa mẹ lớn lên, duy chỉ bé xuất thân cao, từ nhỏ cũng là bà nội xay gạo nấu bột cho ăn, khi đứa nhỏ nhà người khác đang ở bên người mẹ làm nũng, thì bé bị Vạn Chư dạy dỗ từ nhỏ ý nghĩ nam nhi phải tự mình cố gắng, đứng suốt ngày dính ở bên người mẹ.

Đợi đến khi lớn lên, Vạn Tề trở thành đứa trẻ xuất sắc của nhà người khác đáng oán hận nhất trong cảm nhận của những đứa trẻ nhà người ta, mà những đứa trẻ bình thường này cũng giống vậy trở thành đứa trẻ của nhà người khác đáng hận nhất trong cảm nhận của bé.

Từ nhỏ bé không được dính mẹ, cha bé vào một ngày sau khi bé lớn lên hiểu chuyện, mới phát hiện suốt ngày dính Bách Hợp không phải ông ấy mà là bé, nên Vạn Chư luôn luôn nghĩ âm mưu phải cách ly bé cùng mẹ, đáng tiếc đợi đến khi Vạn Tề hiểu được đạo lý này, thì đã muộn.

Đứa bé này đến thời kỳ phản nghịch ngay cả phương thức phát tiết muốn ôm mẹ khóc lóc một chút cũng không được, bởi vì bé đã bị Vạn Chư giáo dục thành công thành nam tử hán điển hình đồ máu đồ mồ hôi không đồ lệ. Cũng bởi vì như thế, lão mẹ của bé vẫn cho rằng bé rất mạnh, mạnh đến mức không cần mẹ yêu thương, lại không ai biết ở trong trái tim sớm đã trưởng thành của bé, luôn cất giấu ghen tỵ với cha.

Giống như mỗi một đứa nhỏ tinh anh sau lưng đều có những năm tháng bị thâm theo cùng, lịch sử lớn lên của Vạn Tề là biểu hiện chính xác rõ ràng nhất cho điều này.

Ba mươi năm sau, Bách Hợp đi theo bên người Vạn Chư tham dự một buổi tụ họp, một ông già nào đó mái tóc đã xám trắng kéo vợ của mình xuất hiện ở trước mặt hai vợ chồng Vạn Chư, nhìn thấy Vạn Chư liền bắt đầu nổi lên khuôn mặt tươi cười, Bách Hợp im lặng mỉm cười không lên tiếng đưa tay khoác ở trên cánh tay Vạn Chư, nhìn về mặt chết lặng của Triệu Tinh, ả đối với việc nhìn thấy Vạn Chư dường như đã không buồn không vui, tuy rằng sống lại một đời, nhưng bởi vì nguyên nhân mưu kế vẫn chưa được thi triển, nên hình như ả đã bắt đầu học được cam chịu số phận, đi theo bên cạnh ông già tuổi đã đủ để làm cha của ả này, về mặt lặng như tờ.

“Hai mươi lăm năm trước Triệu Tinh cũng đã gả cho giáo viên trường tư thực làm vợ kế, anh cho cô ta một chút báo đáp khiến cô ta cả đời này không có con, chẳng qua kế nữ(3) cũng không ít, cũng thật tiện nghi cho cô ta, nghe nói hai năm trước lại gả cho người trước mặt này là thư ký trưởng của thị trưởng tân nhiệm tỉnh Nam Giang.” Vạn Chư ở bên tai Bách Hợp nhỏ giọng nói vài câu, mặt khác đưa tay giúp cô chỉnh lại mấy sợi tóc rũ xuống ở trước mặt cô, anh rất thích cảm giác sờ tóc dài trên đầu cô, hiện tại tóc cô đã rất dài, khi búi tóc lên cũng không cần mang tóc giả, nhìn thấy có một loại cảm giác giống như cung nữ cổ điển khiến cho anh vô cùng thích.

Con gái của chồng

Đã qua vài chục năm rồi, nhưng cô giống như búp bê được anh nâng trên tay, bị nuông chiều bị dung túng nhưng lại bị giam cầm.

Bách Hợp trở mình khinh thường, lại xông lên cùng một đám quan viên chào hỏi, đối với lời nói của Vạn Chư không nghĩ quay về.

Đời này vô hình trung đã đem địch nhân Triệu Tinh này ngầm xử lý, bắt đầu có phần ngạc nhiên, kết cục cũng mặc danh kỳ diệu(*), cũng không biết nói thế nào nữa, mục đích bất tâm của Vạn Chư khi sống lại trong tưởng tượng của Triệu Tinh, cuối cùng vẫn không thành.

(*)Không hiểu ra sao cả, không sao nói rõ được, quái lạ

Ở trước mặt người thông minh, đàn bà tự cho là thông minh vĩnh viễn chỉ có thể bị người ta cười nhạo, đối với người như Vạn Chư vậy mà nói, tâm tư này của Triệu Tinh, nếu tâm tình anh ta tốt tự nhiên bởi ả vui đùa một chút, có thể từ trong mưa bom bão đạn một đường chui ra, cũng đi đến bước hiện tại, Vạn Chư cũng không phải là cái loại đàn ông hun lòng(*)** này, anh ta muốn, thì vĩnh viễn không có khả năng bị người bên ngoài thao túng.

(*)Theo như raw là “Huấn tâm”, “Huấn” = hun, “Tâm” = lòng, ngực, tim => có thể hiểu không phải là cái loại đàn ông nóng lên là XX

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Oán hận của chính thê (1)

Đội đến lúc trở lại trong không gian lần nữa, Bách Hợp choáng một trận mới phục hồi lại tinh thần, cô sờ sờ mặt mình, vừa muốn mở miệng nói chuyện thì trong không gian đã lại một lần nữa cho thấy tư liệu của cô.

Giới tính: Nữ (có thể biến đổi giới tính)

Tên: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 49 (max 100 điểm)

Dung mạo: 60 (max 100 điểm)

Thể lực: 57 (max 100 điểm)

Võ lực: 10 (max 100 điểm)

Kỹ năng: không

Năng khiếu: không

Mị lực: 21 (max 100 điểm)

“Lần này cô làm không tệ, bởi vì Vạn Chư đặc biệt mê luyện cô cho nên điểm mị lực tăng thêm một chút”. Giọng nam lạnh như băng kia vang lên. Bách Hợp lúc này mới nhìn đến tư liệu của mình, ngoại trừ điểm dung mạo thì mị lực quả thực có tăng lên một chút. Vạn Chư thực thích cô nhưng có lẽ yêu thích của anh ta cũng không giống như yêu thích của Lâm Bình Chi, cho nên số điểm mị lực thêm cũng không phải là hai điểm. Thêm điểm mị lực có bao nhiêu khó khăn, Bách Hợp đã làm vài lần nhiệm vụ coi như đã nhìn ra, nàng gật đầu, giọng nói lạnh lùng kia lại hỏi tiếp:

“Thêm vào đó tôi sẽ cho cô thêm một điểm đặc biệt, cô muốn thêm ở đâu ?”

“Trí lực.” Bách Hợp không chút do dự liền lựa chọn thêm điểm vào phần trí lực của mình. Cô vừa dứt lời, trên màn hình tựa như sóng nước lay động, tư liệu về cô lập tức trở thành :

Giới tính: Nữ (có thể biến đổi giới tính)

Tên: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 50 (max 100 điểm)

Dung mạo: 60 (max 100 điểm)

Thể lực: 57(max 100 điểm)

Võ lực: 10 (max 100 điểm)

Kỹ năng: không

Năng khiếu: không

Mị lực: 21 (max 100 điểm)

Bách Hợp nhìn tư liệu của mình, sau khi thấy điểm trí lực của mình đã đạt được tiêu chuẩn của người bình thường mới thở phào nhẹ nhõm. Dung mạo của cô bây giờ đã 60 điểm, mặc dù không phải là đại mỹ nhân gì, nhưng trong mắt người thường có thể xem như là thanh tú động lòng người. Lúc này trong lòng cô mới cảm thấy thoải mái, tự nhiên liền nói tiếng cảm ơn: “Cảm ơn anh.”

“Không khách khí.” Người đàn ông kia trầm mặc một hồi, hiển nhiên vừa lòng với lời này của nàng. Tiếp đến mới mở miệng: “Cô muốn tiếp nhận nhiệm vụ tiếp theo, hay là muốn nghỉ ngơi một chút?”

Một chuyển nhiệm vụ này, mặc dù Vạn Chư thích cô, nhưng thật ra thì cái loại thích này mang theo một tia tham muốn giữ lấy giống như là cảm giác độc chiếm, Bách Hợp cũng không thích. Tuy rằng Vạn Chư có tình cảm với cô, nhưng cô cũng không như vậy mà đi theo Vạn Chư cả đời, vì thế cô không đối đãi Vạn Chư như Lâm Bình Chi. Trong lòng tràn đầy phiền muộn, nghe thấy người đàn ông nói vậy Bách Hợp không chút do dự liền lựa chọn: “Tôi

muốn lần nữa tiếp nhận nhiệm vụ.”

Người đàn ông kia không lên tiếng nữa, bóng dáng của anh cũng không xuất hiện. Mặc dù Bách Hợp cảm thấy cổ quái, nhưng cũng hiểu đây có thể là đang tiến vào nội dung vở kịch. Nên khi trong đầu truyền đến cảm giác hoa mắt, nàng như cũ tập chung tinh thần để toàn tâm tiếp nhận nhiệm vụ của mình lần này.

Lúc này, nội dung vở kịch mà nàng xuyên vào chính là một thần thoại cổ đại. So với mấy lần trước, chuyển đi này tình cảnh không nghi ngờ gì có rất nhiều nguy hiểm. Nàng tiến vào một thế giới yêu ma quỷ quái, mà cỗ thân thể này của nàng nhiều nhất cũng chỉ là nhân vật rất nhỏ xen lẫn giữa một đồng nhân vật chính và phối hợp diễn, ngay cả nhân vật bìa đỡ đạn cũng không phải.

Nhân vật lần này của nàng vẫn gọi là Bách Hợp, cũng đã lập gia đình hơn ba năm, là thiếu phụ có một nhi tử hai tuổi. Trọng phu của nàng chính là trưởng tử của đương kim Thái sư, tên Tổng Tuần. Mà cha chồng của nàng Thái sư Tổng Chí, bên ngoài mặc dù là Thái sư nhưng thật ra sau lưng đang tu luyện yêu pháp, trở thành nửa người nửa yêu, rất có dã tâm.

Mà trong nội dung của vở kịch, trọng phu của nàng lớn lên mặc dù mặt người dạ thú, nhưng trong kinh cũng nổi danh là thiếu niên tuấn mỹ, xuất thân cực cao, phong lưu đầy bụng kinh luân, thật ra sau lưng cũng là một kẻ thích chiếm đoạt các loại mỹ nhân hơn cả sắc quỷ. Hắn thích mỹ nhân có phong thái, phải khác với những nữ nhân thông thường hẳn mới để mắt đến. Cũng vì vậy dù tuy Tổng Tuần hào sắc nhưng nữ nhân trong kinh có thể trở thành mục tiêu của hắn cũng không nhiều, nên thanh danh của hắn cũng không truyền ra tiếng xấu gì.

Mặc dù nguyên bản Tổng Tuần là một tên quỷ háo sắc, nhưng thê tử Bách Hợp của hắn xuất thân không kém, cưới nàng sẽ có lợi cho địa vị của phụ thân. Bởi vậy hơn ba năm nay hắn cùng với Bách Hợp sống yên ổn với nhau, Bách Hợp vốn là một nữ nhân ôn nhu, hào phóng, luôn giúp chồng dạy con. Nếu hết thấy không có mọi tình huống phát sinh, sợ rằng nàng cũng có thể cùng Tổng Tuần làm phu thê bình an đến già.

Ái ngờ lúc này ở đế đô có một ngôi chùa nổi danh, trong miếu có một đại hòa thượng nói vô cùng linh nghiệm. Nghe nói là một trong mười tám vị La Hán của Phật tổ chuyển thế, chuyên vì tế thế cứu người mà đến, bởi vậy lấy pháp hiệu là Tế Thế, nhân xưng Phật sống Có người nói người này pháp lực cao cường lại còn có thể cầu sao được vậy, thế nên ngôi chùa này ở trong thiên hạ hết sức nổi danh.

Lúc này cả đời Bách Hợp bị hủy cũng do sự cố từ ngôi chùa này mà ra. Đúng dịp này có một đôi phụ mẫu đều bị bệnh nặng, nên nữ nhi Xảo Tầm phải thay cha mẹ xin thuốc. Cho nên từ ngàn dặm xa xôi đi đến kinh thành để tới ngôi chùa này muốn thay phụ mẫu của mình cầu hòa thượng Tế Thế chút được hoàn để cứu tính mệnh của họ. Hòa thượng Tế Thế cảm niệm trước thành tâm của nàng, bởi vậy cho nàng hai viên thuốc. Xảo Tầm ở trong chùa tình cờ gặp được Tổng Tuần đồng dạng theo lệnh phụ thân hắn đến đây để thám thính thực hư về hòa thượng Tế Thế.

Mặc dù Xảo Tầm chỉ xuất thân từ nhà thương nhân bình thường, nhưng lại có một bộ dáng xinh đẹp khuynh thành, như hoa như nguyệt thẹn vậy. Nhất là trên người còn mang theo một loại khí chất dịu dàng mà Bách Hợp không có. Nhất thời làm cho Tổng Tuần vừa nhìn thấy liền kinh động tâm phách, đối với Xảo Tầm vừa kinh diễm vừa thích thú. Còn Xảo Tầm thấy một thân ăn vận này, dáng dấp công tử đích thực là tuấn mỹ cũng sinh ra chút lòng ngưỡng mộ.

Tổng Tuần vì để có được lòng của mỹ nhân, liền cố ý sử dụng chiêu cũ là anh hùng cứu mỹ nhân. Tổng Tuần lớn lên là một kẻ xảo trá, thủ đoạn lắt léo, mà Xảo Tầm lại được hắn cứu, tự nhiên đối với hắn càng là vừa gặp đã thương. Lúc Tổng Tuần mời nàng đi vào một trang viên nhỏ của mình, Xảo Tầm lúc này đã quên chính mình là người chưa lấy chồng, theo nguyên tắc là không nên cùng một nam nhân vào chỗ riêng tư. Đã trực tiếp cùng hắn đi vào trong một biệt trang của Tổng gia.

Đến đây không thể không nói đến đi theo bên người Xảo Tầm là Đào Hồng. Nàng vốn dĩ là một cô nhi may mắn được cha mẹ Xảo Tầm nhận nuôi, từ nhỏ luôn đi theo bên người Xảo Tầm, thân như tỷ muội. Cha mẹ Lâm Xảo Tầm từ nhỏ đã cấp cho Đào Hồng một người dạy võ cho nàng. Chuyển đi này Lâm Xảo Tầm ra ngoài cùng nàng có tình cảm tỷ muội tốt như vậy, hiển nhiên Đào Hồng cũng theo nàng ra ngoài. Nàng biết rõ tâm sự của tiểu thư nhà mình, thấy Xảo Tầm đối với nam nhân bình thường đều chướng mắt, mà Tổng Tuần vừa có khí độ bất phàm lại vừa tuấn mỹ dĩ thường liền nảy sinh ý muốn tác hợp cho tiểu thư nhà mình và vị Tổng công tử này. Bởi vậy khi đến biệt trang của Tổng gia rồi, đầu tiên là muốn cấp cho hai người một không gian riêng để chung đụng, thứ hai là nàng cũng muốn xuất môn vì có chuyện phải làm. Vì trong nhận thức của nàng nếu Tổng công tử đã cứu tiểu thư của mình, thì tuyệt đối sẽ không gây ra cái bất lợi gì với nàng. Bởi vậy để lại Lâm Xảo Tầm một mình ở lại với Tổng Tuần, Tổng Tuần chúc say Xảo Tầm, hai người tự nhiên liền thành chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đỡ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Oán hận của chính thê (2)

Sau khi Lâm Xảo Tầm tỉnh lại thì hơi sợ hãi, nhưng được Tổng Tuần trấn an, rồi dần dần giao phó trái tim cho hắn. Được Tổng Tuần nói vài câu dụ dỗ nàng lại tiếp tục tin tưởng hắn.

Ai ngờ khi Lâm Xảo Tầm trở lại Lâm gia, lại phát hiện mình có bầu. Nữ nhi còn chưa có xuất giá liền mang trong mình đứa con hoang. Lâm lão tất nhiên liền nổi giận, yêu cầu nữ nhi từ bỏ cốt nhục, sau đó tìm người khác gả đi. Hiên nhiên Lâm Xảo Tầm không đồng ý, nàng dưới sự giúp đỡ của Đào Hồng lạng lẽ chạy trốn khỏi nhà, dự định trước tiên đi tìm Tổng Tuấn.

Lúc này liền không thể không nói đến nguyên chủ Bách Hợp này, nàng ban đầu cũng không biết chuyện xấu của trượng phu và Lâm Xảo Tầm. Mà trùng hợp nguyên bản Bách gia trước kia chưa phát tài, vốn cùng Lâm gia là láng giềng mà thành hảo hữu. Mà Bách Hợp bản thân còn có một đệ đệ tên là Bách Vân, hai tỷ đệ từ nhỏ cùng con gái Lâm gia là Lâm Xảo Tầm có quan hệ vô cùng tốt. Bách Vân từ nhỏ đã thâm mến Lâm Xảo Tầm, vốn tưởng đời này cùng nàng không có duyên phận, ai ngờ sau khi đi tới Thượng kinh dĩ nhiên phát hiện tung tích của Lâm Xảo Tầm, hiên nhiên liền vui mừng tiến đến nhận nhau.

Bách Hợp vốn chỉ có một đệ đệ, lại gặp được tỷ muội tốt khi còn bé, tự nhiên đối với nàng yêu thích có thêm. Biết Lâm Xảo Tầm ở Lâm gia lên kinh tìm người, liền trước tiên nhiệt tình mời nàng ở lại, hơn nữa dù sao Bách Hợp cũng chỉ có mỗi Bách Vân là đệ đệ, hiên nhiên nàng mong muốn đệ đệ được như ý nguyện. Tuy nói bây giờ Bách gia sớm không phải Lâm gia trước kia có thể so sánh, nhưng chủ yếu là đệ đệ thích, nàng cũng không có coi trọng cái gì quan niệm môn đăng hộ đối, cũng định trở về thuyết phục cha mẹ tiếp nhận Lâm Xảo Tầm có xuất thân kém này.

Ai ngờ lần ở lại này, Lâm Xảo Tầm mới phát hiện người trong lòng của mình dĩ nhiên chính là trượng phu của Bách Hợp tỷ tỷ mà mình hồi nhỏ vô cùng kính nể. Nàng bắt đầu có chút bối rối sợ sệt, nhưng có Tổng Tuấn trấn an, nàng có tình cảm sâu sắc với Tổng Tuấn, đương nhiên không lờ được lời dỗ ngon dỗ ngọt của hắn. Chịu đựng cảm giác chột dạ, mặt khác nhờ Tổng Tuấn đi tìm địa phương khác để chuyển ra ngoài. Tổng Tuấn khó có được thấy một tiểu mỹ nhân như vậy đương nhiên hoan hỉ, thỉnh thoảng đi ra ngoài lên cùng nàng hẹn gặp một phen.

Giấy thủy chung là không gói được lửa, dĩ nhiên biết trượng phu của mình vô cùng coi trọng thân muội Lâm Xảo Tầm, Bách Hợp vô cùng giận dữ. Nguyên bản lúc đầu rất yêu thích Lâm Xảo Tầm liền về sau biến thành oán hận và cay nghiệt. Lúc biết trong bụng Lâm Xảo Tầm còn mang thai con của Tổng Tuấn, Bách Hợp nhất thời đồ kỵ, trong lòng sinh ra vài phần sát ý, nàng chuẩn bị một chén rượu độc, cấp cho Lâm Xảo Tầm uống.

Ai ngờ lúc này cha mẹ Lâm Xảo Tầm tìm đến thượng kinh, bọn họ bởi vì nữ nhi mất tích mà đau lòng, chợt bùng tình đại ngộ mới biết được cho dù nữ nhi bọn họ coi như đã phá nề nếp gia phong, nhưng bọn họ vẫn luyến tiếc nữ nhi, bởi vậy họ quyết định tha thứ cho Lâm Xảo Tầm, tùy ý cho nàng sinh đứa bé này, sau này để cho làm người thừa kế Lâm gia. Chén rượu độc kia trời xui đất khiến làm cho cha mẹ Lâm Xảo Tầm uống, hai người bị độc phát mà chết.

Bởi vì rượu kia là Lâm Xảo Tầm cho cha mẹ uống, nên nàng hiên nhiên bị coi là hung thủ giết người, bị nhốt vào trong tù, nàng thống khổ vô cùng.

Lúc này người được xưng là cứu khổ cứu nạn thế nhân sư thầy Tế Thế xuất hiện, hắn đầu tiên dùng đại thần thông của mình cùng hoàng thượng tạo nên quan hệ, sau đó phái đồ đệ của mình lần theo dấu vết trứng độc suýt nữa đã hại chết Lâm Xảo Tầm. Lúc sự tình sắp rõ ràng trước thiên hạ, Lâm Xảo Tầm mới rốt cục từ trong miệng Tế Thế biết kẻ hại chính mình và cha mẹ nàng là thân tỷ tỷ kết nghĩa Bách Hợp, bởi vậy trải qua kinh nghiệm xương máu nên rất thông hận Bách Hợp.

Mà người bên nàng đều không đáng tin cậy ngoại trừ nha hoàn Đào Hồng luôn trung nghĩa, Đào Hồng bắt đầu chủ động cáo ngự trạng, muốn đi gặp Hoàng đế nói rõ những thống khổ của tiểu thư nhà mình, nàng đã nhận hết trăm loại dần vật. Dem Tổng Tuấn và Bách Hợp đều cáo lên trước mặt thiên tử. Mà lúc này kẻ bị mỹ sắc của Lâm Xảo Tầm mê hoặc đến choáng váng đầu óc, ngoại trừ Tổng Tuấn ra còn có đệ đệ Bách Vân của Bách Hợp. Hắn bắt đầu quân bất kỳ kỷ, đứng ở bên người Lâm Xảo Tầm, lúc tỷ tỷ bị mang ra công đường thì lộ ra khinh thường cùng với ánh mắt giận dữ. Lúc chân tướng sự tình rõ ràng, mọi người quay ra dập đầu với hoà thượng Tế Thế cảm tạ ơn cứu khổ cứu nạn. Còn Bách Hợp bị tăng thêm đại hình, vì hại chết hai mạng người nên bị xử chém.

Phần cuối chuyện, Tổng Tuấn tra nam này cũng khó thoát khỏi trừng phạt, mà Lâm Xảo Tầm lại kết hôn với Bách Vân. Bách Hợp chỉ là nhân vật nhỏ nhoi tầm thường giữa cuộc chiến của hòa thượng Tế Thế cùng Yêu ma.

Tiếp thu xong toàn bộ nội dung vở kịch vào trong đầu, Bách Hợp suýt chút nữa phun một ngụm máu. Lâm Xảo Tầm cô nương này chưa xuất giá một mình xuất môn còn chưa tính, Lâm gia phụ mẫu cả hai đều giống nhau cho rằng nữ nhi sẽ không xảy ra chuyện gì. Nhất là bên người Lâm Xảo Tầm chỉ dẫn theo một nha hoàn Đào Hồng, ngoại trừ tứ chi phát triển ra thì đầu óc lại hoàn toàn đơn giản. Hơn nữa hai cô nương đi ra ngoài, gặp nam nhân một chút lòng phòng bị cũng không có, cứ như vậy bị người ta chiếm tiện nghi. Mà quan trọng hơn, người nam nhân này còn là người chưa quen biết bao giờ, đơn giản Tổng Tuấn lớn lên không giống người xấu, hay bởi vì hắn biết ăn nói. Sở dĩ sau khi Lâm Xảo Tầm bị chiếm tiện nghi cũng không có liều sống liều chết tìm hấn báo thù, mà còn rất nhanh tha thứ cho hắn.

Về đến nhà lúc phát hiện mình mang thai chuyện thứ nhất không phải chuyện mình truyền ra ngoài sẽ bị gièm pha mất mặt, hơn nữa còn là bảo vệ hài tử, chưa lập gia đình mà sinh con ở hiện đại đều sẽ bị gièm pha, ở cổ đại hiếm có người nào cùng nàng có cùng ý nghĩ, cho rằng đứa bé này là kết tinh tình yêu của hai người? Nàng cùng với Tổng Tuấn trong lúc đó mới chỉ gặp nhau có một lần, từ đâu mà có tình cảm?

Xảy ra sự tình lúc nàng chạy trốn, sau cùng chỉ vì hành vi của nàng mà mới dính dáng tới nhiều sự tình như vậy. Nguyên chủ quả thật có lỗi, lỗi là lỗi ở nàng hành sự quá mức cực đoan. Nhưng lúc mới đầu gặp Lâm Xảo Tầm thì nàng vô cùng yêu thích nàng như muội muội, vừa xem nàng như em dâu tương lai, rất coi trọng Lâm Xảo Tầm. Bởi vậy đến khi cuối cùng phát hiện vị muội muội mà mình coi trọng nhất đoạt đi trượng phu của mình, Bách Hợp liền không tài nào nhịn được, xuất thủ vô cùng tàn nhẫn, khế động đã đoạt đi tính mạng người khác.

Tiếp thu nội dung vở kịch vào trong đầu xong, Bách Hợp bắt đầu hồi tưởng lại nội dung vở kịch đã tiến hành được đến chỗ nào, nhưng vừa nghĩ tới nàng không nhịn được mà lại muốn chửi mẹ nó. Lúc này không lo được cái khác, bắt đầu chiếu tới trong trí nhớ nàng một đường chạy tới chỗ mà Tổng Tuấn giấu Lâm Xảo Tầm, nàng đã cấp rượu độc cho Lâm Xảo Tầm. Đúng lúc này phụ mẫu Lâm gia đã tìm được con gái của mình, đang là lúc một nhà đoàn tụ muốn uống rượu để chúc mừng.

Bách Hợp chạy thờ không ra hơi, cổ thân thể này của nàng luôn sống an nhàn sung sướng, có chỗ nào bị tội như vậy, Đợi được cổ kiệu được mang đến biệt viện, mới chạy vào trong phòng, liền nghe thấy tiếng khóc vô cùng bi thương của Lâm Xảo Tầm ở bên trong kêu lên:

“Cha, nương, các người làm sao vậy?”

Tiếng kêu thê lương lòng người, Bách Hợp lúc này đã xuống kiệu chạy vào trong phòng, vào phía sau cửa phòng nhìn đến Lâm phụ Lâm mẫu đã té trên mặt đất, chén rượu bên cạnh đã đổ xuống, rượu vầy đầy trên nền đất. Trong lòng nàng phát lạnh, không chút nghĩ ngợi nhìn thân thể yếu ớt một chút của Lâm mẫu ôm vào trong lòng, chính mình ngồi xuống dưới đất, đưa ngón tay vào cổ họng Lâm mẫu móc ra.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Oán hận của chính thể (3)

“Người muốn làm gì?” Lâm Xảo Tầm thấy hành động của Bách Hợp thì quá sợ hãi, nhanh chóng thò tay ra đẩy nàng, Bách Hợp trừng mắt mà nghiêm nghị nói: “Cút ngay, nếu không muốn bà ta chết thì đừng có qua đây.” Đào Hồng đang vui vẻ bê đĩa thức ăn vào thì thấy tình cảnh này, sợ hãi kêu lên một tiếng, chén đĩa trên tay rơi xuống đất vỡ toang.

“Ô” Lâm mẫu bị móc cổ họng thì rất khó chịu, há miệng ra nhổ tất cả thức ăn đồ uống ra, Bách Hợp xông ra ngoài phân phó nha hoàn tùy thân của mình: “Tranh thủ thời gian đi lấy nước uống tới.” Lúc này Bách Hợp cũng không biết có tác dụng hay không nhưng hai người Lâm gia đã uống rượu có độc rồi, nàng chỉ mong rượu độc ở cổ đại không có nhanh phát tác, hy vọng cho nàng thời gian cứu người.

Thả Lâm mẫu đã nôn ra xuống, Bách Hợp cố nhìn con buồn nôn trong lòng, lại thò hai ngón tay dính đầy nước bọt thọc vào cổ họng Lâm phụ khiến cho Lâm phụ nôn ra, đến lúc này Đào Hồng mới kịp thời phản ứng rất tức giận mà nói: “Các người muốn làm gì? Bách tiểu thư, nề tình quan hệ giữa ngài và tiểu thư, sao ngài có thể đối với lão gia phu nhân của chúng ta như thế?” Hai bà từ phía sau kéo Đào Hồng lại, Lâm Xảo Tầm khóc như mưa không ngừng gọi cha mẹ khiến cho Bách Hợp càng chóng mặt hơn.

May mà lúc này nha hoàn bên người Bách Hợp đã xách thùng nước tới, Bách Hợp không hề do dự múc nước đổ vào miệng Lâm phụ Lâm mẫu, sau một phen giầy vò rồi nghĩ tới nhiệm vụ này của mình thì Bách Hợp không nhận được thăm gọi tên nam nhân không gian.

Không biết tại sao nàng có dự cảm nếu mình gọi hắn thì hắn tùy thời sẽ xuất hiện bên mình, quả nhiên Bách Hợp gọi thầm một lúc lâu, người nam nhân kia đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, cảnh vật bốn phía thoáng cái biến thành cảnh vẽ, bất kể Lâm Xảo Tầm đang khóc khàn giọng mắng chửi Bách Hợp hay Đào Hồng như bị người điểm huyết.

“Tôi cầu xin anh hãy bảo vệ tính mạng hai vợ chồng họ.” Bách Hợp đưa ra yêu cầu, cho dù biết rõ hậu quả chính là tiếp nhận nhiệm vụ khó khăn hơn, nhưng có thể vì tính mạng hai người trước mắt này thì nàng vẫn phải nói ra.

Nam nhân tuần mỹ kia nhìn nàng một cái cho đến lúc biến mất, trong tay Bách Hợp cầm một viên con nhộng, nàng phát hiện ra người nam nhân này không có cự tuyệt yêu cầu của nàng thì trong lòng liền thả lỏng, cắn nát viên nhộng đồ chất lỏng vào trong nước. Đợi đến lúc người nam nhân biến mất hoàn toàn thì lại khôi phục lại nguyên trạng, Lâm Xảo Tầm còn đang khóc lóc, Đào Hồng vẫn mắng chửi người.

Bách Hợp mệch mội đổ nước vào miệng hai người Lâm phụ Lâm mẫu, cảm thấy hai người họ hô hấp dần dần vững vàng, may mà đã bảo vệ được tính mạng hai người họ.

“Nhanh đi mời đại phu về thay họ chuẩn đoán bệnh, rồi thanh lý độc tố còn dư.” Bách Hợp lau mồ hôi trên trán rồi nhưng tay vào chậu nước nha hoàn bê để rửa sạch, lúc này mới cầm khăn tay nha hoàn đưa cho.

“Bách tiểu thư! Ngài có ý gì? Sau khi giầy vò lão gia phu nhân chúng ta xong thì ngài cứ thế sao?” tính tình Đào Hồng bướng bỉnh lại cố chấp, không khuất phục quyền quý mặc dù nàng biết thân phận Bách Hợp cao quý nhưng lại không quen nhìn nàng ta giầy vò lão gia phu nhân nhà mình, nên mở miệng gây khó dễ.

Lâm Xảo Tầm khóc đến mức cả người run rẩy, cái đầu không ngừng đong đưa, cảm khăn che miệng giống như là đau lòng không thốt lên lời. Không biết Bách Hợp bị ảnh hưởng bởi trí nhớ nguyên chủ, lúc này thấy Lâm Xảo Tầm giả vờ giả vịt thì trong lòng phiền chán vô cùng, trong tình tiết truyện cha mẹ Lâm Xảo Tầm trúng độc mà chết, khi nàng từ trong phủ chạy ra cấp cứu Lâm phụ Lâm mẫu. Nàng dùng phương pháp đơn giản để cấp cứu thì chứng minh nàng hạ độc cũng không nặng, hơn nữa nếu Lâm Xảo Tầm nguyên ý cứu thì Lâm phụ Lâm mẫu cũng không chết, nếu Lâm Xảo Tầm dùng lãng phí thời gian vào việc khóc lóc thì nói không chừng tính mạng hai người họ cũng giữ được.

Nhưng lúc nàng đang cứu người thì Lâm Xảo Tầm lại khóc nỉ non, coi như do nguyên chủ tàn khốc hung ác, chẳng lẽ Lâm phụ Lâm mẫu chết không phải

là do một phần Lâm Xảo Tầm nhu nhược vô dụng?

“Lâm cô nương, người thấy chuyện hôm nay thế nào?” Bách Hợp cố nhịn phiền chán trong lòng mà hỏi Lâm Xảo Tầm một câu, lúc này nàng không hề bởi vì đệ đệ Bách Vân thích Lâm Xảo Tầm mà yêu ai yêu cả đường, ngược lại trên mặt hiện lên vẻ chán ghét.

“Ta ta... Tỷ tỷ...” Lâm Xảo Tầm thấy cha mẹ không sao nữa, tuy vừa nãy khiến nàng rất sợ nhưng nàng luôn luôn là người không có chủ kiến hơn nữa bởi vì Tống Tuấn mà khi nhìn thấy Bách Hợp thì cảm thấy chột dạ, không nói ra lời.

“Ai là tỷ tỷ của ngươi, còn chưa có về nhà chồng đâu mà đã gọi tỷ tỷ muội muội rồi.” Bách Hợp nhớ tới tính cách côi mõi của nguyên chủ, quát tháo Lâm Xảo Tầm một câu khiến nàng ta như sắp khóc, Đào Hồng sốt ruột hộ chủ không nhịn được mà nói Bách Hợp.” Bách tiểu thư, tiểu thư nhà ta nhát gan, sao ngài lại dọa nàng làm gì? Huống chi tiểu thư nhà ta cũng nên gọi ngài là tỷ tỷ dù sao sau này có khả năng hai người trở thành người một nhà đấy.”

Gương mặt trắng nõn của Lâm Xảo Tầm nghe nói như thế liền đỏ mặt, thẹn thùng cúi thấp đầu xuống.

“Nói cũng phải, phu quân ta đã có quan hệ với ngươi, chuyện nạp thiếp này cũng nên nhắc tới.” ánh mắt Bách Hợp lóe sáng, Lâm Xảo Tầm nghe xong lời này thì sắc mặt thay đổi mờ mờ run rẩy nói:” Bách tỷ tỷ, ta không làm thiếp...”

Đào Hồng cũng không vui liên lớn tiếng nói: “Tiểu thư chúng ta tri thư đạt lễ sao có thể làm thiếp chứ, nàng cũng là con gái đứng đắn trong sạch?”

“Không làm thiếp, thế Lâm cô nương muốn ta tặng vị trí phu nhân cho ngươi ngồi? Sao ngươi không nhìn lại ngươi dựa vào cái gì?” lúc này Bách Hợp không hề khách khí với Lâm Xảo Tầm, nói đến mức Lâm Xảo Tầm phát khóc, Đào Hồng nhanh mồm nhanh miệng nói.

“Tiểu thư nhà chúng ta không làm thiếp, nàng đã nghĩ thông suốt rồi, Tống công tử không phải là lương xung, nàng cũng không muốn xen vào giữa hai vợ chồng Bách tiểu thư, cho nên tiểu thư nhà ta tiếp nhận ý tốt của Bách công tử, sau này...” Đào Hồng còn chưa nói xong thì sắc mặt Bách Hợp trầm xuống, nghiêm nghị quát:”Ngươi câm miệng cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Oán hận của chính thê (4)

Trong lúc mọi người đang nói chuyện thì phụ mẫu Lâm gia được đỡ lên ghế ho khan ngắt ngang cuộc nói chuyện, lúc này đại phu cũng đã tới, sau khi xem xét đã xác định độc tố trong cơ thể Lâm phụ Lâm mẫu vẫn còn dư lại một ít nhưng tính mạng xem như đã được bảo trụ.

Mất thấy trời không còn sáng nữa, Bách Hợp biết rõ tính tình chủ tớ Lâm Xảo Tầm, một mặt sai người trông coi các nàng, một mặt thì chuẩn bị về phủ nghỉ ngơi dưỡng sức. Trước khi nàng tiến vào thân thể này tiếp nhận tình tiết câu chuyện thì đầu như muốn nổ tung, sau đó lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, nếu không phải có hai mạng người treo ở trên người mình thì nàng đã không chịu đựng nổi rồi, lúc này chuyện đã giải quyết xong nên nàng về nhà rửa mặt rồi ngủ một giấc, lúc tỉnh lại thì mới cảm thấy tinh thần thoải mái hơn.

Quả nhiên, nàng vừa tỉnh thì nhận được hạ nhân bẩm báo nói là hai chủ tớ Lâm Xảo Tầm muốn rời đi nhưng bị từ chối sau đó lại có ý đồ bỏ trốn, may mà nàng phái người trông coi nếu không cũng không biết Lâm Xảo Tầm chạy đi đâu.

Bách Hợp nghĩ nghĩ, mấu chốt của nhiệm vụ này ngoài trừ mình sống sót ra còn không cam lòng bị Lâm Xảo Tầm tai họa cả đời, việc đầu tiên nàng phải làm là giải quyết Lâm Xảo Tầm. Hiện tại Lâm phụ Lâm mẫu không có chết, tội danh Bách Hợp bị phán quyết trăm đầu cũng không thành lập, nàng đang chuẩn bị giải quyết chuyện Lâm Xảo Tầm thì Tống Tuấn nổi giận đùng đùng chỉ vào mặt Bách Hợp mà nói: “Bách thị, sao nàng lại giam Lâm Xảo Tầm hả?” hắn vừa về đến nhà chưa kịp thở mà đã lo lắng hỏi Lâm Xảo Tầm, Bách Hợp cau mày, trong trí nhớ của nàng thì lúc này nếu Tống gia muốn được việc phải nhờ Bách gia đây, giữa Tống Tuấn và Bách Hợp chỉ là quan hệ thông gia tộc, hai nhà theo nhu cầu hợp tác mà thôi, hai người cũng có chút tình cảm nhưng không có thâm hậu, Bách Hợp thích Tống Tuấn đơn giản là vì hân tước mỹ ngày thường cũng coi như là săn sóc chu đáo với nàng, hai người tương kính như tân, tại Bách Hợp xem ra quan hệ vợ chồng chỉ như thế mà thôi.

Nên lúc này Bách Hợp cũng không thích Tống Tuấn, Bách Hợp không thèm để ý Tống Tuấn thích ai, bởi vậy khi hân lớn tiếng quát tháo thì trong lòng cũng không bị thương ngược lại cau mày chán ghét.

“Câm miệng.” Bách Hợp quát lại, Tống Tuấn cũng không ngờ lại có người quát hân, hân ngăn người sau khi hân tỉnh lại đang muốn mở miệng thì Bách Hợp đã lạnh lùng nói:” Lâm Xảo Tầm là cô nương ta quen biết từ bé, nếu chàng đã thích nàng ta thì nạp nàng cũng không sai, nhưng đệ đệ không nên thân của ta từ nhỏ hơi thích nàng, bây giờ thấy nàng ta xinh đẹp hơn lại không biết quan hệ giữa chàng và nàng ta, ta sợ nó nhất thời xúc động làm chuyện xấu. tuy Lâm Xảo Tầm bề ngoài dịu dàng như tính tình bướm bình, hiện tại nàng ta đã biết hai ta là vợ chồng, đang muốn rời khỏi, nếu như chàng muốn thả nàng ta đi thì thả, nhưng hiện nay nàng ta mang thai con của chàng, chẳng lẽ để con cháu Tống gia lưu lạc bên ngoài à?”

Bách Hợp nói xong thì đi tới chỗ Tổng Tuấn: “Chàng có nghĩ tới nếu chàng làm vậy thì trong lòng cha sẽ nghĩ thế nào? Trước khi cha quyết định thì ai cũng đừng đi trừ phi đợi Lâm Xảo Tầm đẻ con ra nuôi ở Tổng gia.” Khiến cho Tổng Tuấn không nói được lời nào, Bách Hợp phì cười nhìn hẩn một cái rồi đi ăn cơm.

Tổng Tuấn cũng không muốn qua mặt cậu em vợ cầu kết với Lâm Xảo Tầm, lúc đầu hẩn nhìn thấy Lâm Xảo Tầm dịu dàng xinh đẹp liền thích, dùng một ít thủ đoạn để đạt được nàng, lúc này lại nghe thấy nàng là người thê tử quen biết từ nhỏ, trên mặt Tổng Tuấn không khỏi phát sốt, nghĩ tới Bách Hợp cũng nói đúng nên hạ thấp mình nhanh chóng tìm nàng bồi tội: “Đều do vi phu sai, nhưng hiện nay Tầm nương đã mang thai cốt nhục của ta, phu nhân lại quen biết nàng từ nhỏ, kính xin đối xử tử tế với nàng, có lời gì thì cũng đợi đến khi nàng ấy sinh con xong thì hãy nói...”

Đối với điểm này thì Bách Hợp cũng không có ý kiến, có lẽ nàng đã tưởng tượng được mấu chốt của nhiệm vụ này chính là Lâm Xảo Tầm cùng với hòa thượng Tế Thế, Tổng Tuấn là loại người lúc chưa có được Lâm Xảo Tầm thì trăm theo ngàn thuận, một khi đạt được thì hẩn lại ngán, cũng chính bởi thế trong tình tiết câu chuyện lúc Bách Hợp ra tay đối phó Lâm Xảo Tầm thì hẩn lựa chọn khoanh tay đứng nhìn mặc kệ Lâm Xảo Tầm khóc cầu xin hẩn, đầu tiên hẩn muốn dỗ dành Bách Hợp, từ điểm này có thể nhìn ra được hẩn cũng không yêu Lâm Xảo Tầm mà chỉ là chiếm đoạt và đùa giỡn.

Càng về sau Lâm Xảo Tầm cũng không yêu hẩn nữa mà ở cùng với Bách Vân thì hẩn lại trăm phương ngàn kế quán quít, đối với người nam nhân này Bách Hợp chỉ có một chữ cho hẩn chính là “Tiện”.

“Ta chuẩn bị dùng thân phận thiếp nạp nàng vào phủ nhưng ta thấy Lâm Xảo Tầm không muốn, nàng ta với Đào Hồng nói thề không làm thiếp, cho nên chuyện này chàng tự giải quyết đi.” Bách Hợp muốn trước nạp Lâm Xảo Tầm dùng thân phận thiếp nạp vào phủ, viết văn tự bán mình đưa cho mình, từ nay về sau coi như nàng không tra tấn Lâm Xảo Tầm thì Lâm Xảo Tầm cũng ở trong vòng khống chế của nàng, không có khả năng trở mình.

Chỉ cần nàng không có làm giống như trong tình tiết câu chuyện muốn Lâm Xảo Tầm chết thì hòa thượng Tế Thế có bản lĩnh thông thiên cũng không làm gì được nàng, cho dù dân phong có cởi mở đi chăng nữa thì nữ tử chưa kết hôn cũng bị gièm pha, báo lên quan phủ thì loại thất phẩm này cũng không có kết cục tốt, lúc này nàng làm vậy là thiên kinh địa nghĩa hơn nữa lại bác được cái danh rộng lượng.

Trong tình tiết câu chuyện Bách Hợp bị choáng váng coi Tổng Tuấn quá nặng, đối với Lâm Xảo Tầm quá tốt bởi vì thế lúc Lâm Xảo Tầm có quan hệ với trượng phu của mình thì nàng mới có loại cảm giác phản bội, thật ra trong Tổng gia bởi vì thân phận của Tổng Tuấn nên thị thiếp cũng không ít, mặc dù nguyên chủ cũng ghen tỵ nhưng cũng không có ý đồ hại người, có lẽ bởi vì trước đó nguyên chủ rất yêu thích và bảo vệ Lâm Xảo Tầm cho nên sau khi biết nàng ta phản bội thì mới phát điên.

Bách Hợp ăn cơm trưa xong thì thấy Tổng Tuấn mặt mũi trần đầy đau khổ trở về, trên mặt hẩn có vết máu nhìn bộ dạng vô cùng chật vật, lúc nhìn thấy Bách Hợp thì ánh mắt lảng tránh rồi nói: “Bách Hợp, Xảo Tầm nương ấy không muốn làm thiếp...”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Oán hận của chính thê (5)

“Không muốn làm thiếp? Không muốn làm thiếp chẳng lẽ muốn ta nhường vị trí cho nàng ta hay sao?” Bách Hợp mỉa mai, lạnh lùng nói tiếp: “Nàng ta là đồ không biết ngượng, một nữ nhân vô môi kính hợp, nói thật nạp nàng ta làm thiếp thì ta cảm thấy làm bẩn Tổng gia, nếu nàng ta không muốn làm thiếp thì hãy đẻ nàng ở trong biệt viện sau đó sinh con xong thì thả nàng tự do, chuyện của nàng và chàng thì tự giải quyết lấy nhưng đứa trẻ phải ở lại Tổng gia, Lang quân cảm thấy chủ ý của ta thế nào?”

Lúc này Bách Hợp không muốn gọi Tổng Tuấn là phu quân, bởi thế thay đổi một chút dùng xưng hô bọn hạ nhân thường gọi, cũng không biết Tổng Tuấn không có để người vợ này vào trong mắt hay hẩn đang bị Lâm Xảo Tầm phiền loạn mà không có chú ý tới xưng hô bị cải biến, lắt đầu rồi không vui đi ra ngoài.

Mặc dù ban đầu đùa giỡn mỹ nhân là vui nhưng chỉ khi nào giải quyết hậu quả thì Tổng Tuấn lại chán, hẩn không nghĩ tới trời đất bao la lại tìm thấy Lâm Xảo Tầm ở trong kinh lại thấy nàng xinh đẹp dịu dàng còn mang thai con của hẩn khiến hẩn động lòng, nhưng sau một thời gian dài, nàng mang thai làm cho Tổng Tuấn không động vào nàng được lại còn suốt ngày khóc suốt nưốt khiến cho Tổng Tuấn không kiên nhẫn được nữa.

Hai ngày qua đi, Bách Hợp sai người trông coi Lâm Xảo Tầm, cũng không biết có phải bởi vì nha đầu Đào Hồng có chút bản sự hay không, hạ nhân trong biệt viện bị đánh ngã để cho hai chủ tớ chạy thoát.

Cũng không thấy Lâm phụ Lâm mẫu, nghe nói hôm trước hai người đã tỉnh lại chắc do thuốc của người nam nhân trong không gian nên họ khôi phục rất nhanh, Bách Hợp cũng không muốn động tới Lâm Xảo Tầm nên biết rõ hai vợ chồng Lâm gia đã tỉnh lại thì không có đi xem qua, lúc này nghe thấy đã không thấy người rồi, trong lòng nàng lại không thích người nhà Lâm gia.

Dù sao sau khi nàng đi tới tiểu thuyết này thì cũng đã cải biến, Lâm phụ Lâm mẫu cũng không chết, đứa bé trong bụng Lâm Xảo Tầm vẫn còn, coi như hòa thượng Tế thể muốn giúp người làm niềm vui thì cũng không có khả năng liên quan tới nàng rồi, nghĩ như vậy Bách Hợp chẳng muốn quản mấy chuyện này nữa, chỉ cần nàng không chết, không giống như nguyên chủ, bị trượng phu, đệ đệ phản bội, rơi vào kết cục đau và thân hai nơi là được rồi, nàng sẽ cố gắng thay nguyên chủ nuôi nhi tử lên người, cho dù nhiệm vụ này hoàn thành không có hoàn mỹ nhưng cũng không thiếu hụt.

Vốn tưởng rằng chuyện Lâm gia cứ thế là xong, Bách Hợp tưởng từ nay về sau mình chỉ cần nuôi lớn nhi tử, mặc kệ Tống Tuấn bên ngoài khoái hoạt, nàng chỉ cần bảo vệ tính mạng hai mẹ con mà thôi, ai ngờ nửa tháng sau người Bách gia đến báo tin vui cho nàng, nói đệ đệ của nàng Bách Vân sắp kết hôn muốn tỷ tỷ và tỷ phu về nhà mẹ đẻ thay đệ đệ về vang.

Không biết tại sao trong lòng Bách Hợp có dự cảm xấu, nàng không thay quần áo mà vội vàng sai người chuẩn bị kiệu đi tới Bách gia, hạ nhân Bách gia thấy Bách Hợp âm trầm thì càng hoảng sợ, nhưng nghĩ tới cô nãi nãi tính tình thẳng thắn hơn nửa gã cho người có thân phận, chỉ coi là nàng sốt ruột hôn nhân của đệ đệ nên cũng không để ý, đi phía sau trở về Bách gia.

Bách Hợp được người mang thẳng tới nội viện Bách gia, lúc này Bách phụ Bách mẫu đang cùng cha mẹ Lâm Xảo Tầm uống trà nói chuyện phiếm.

Nhìn thấy con gái mặt âm trầm trở về thì Bách phụ Bách mẫu vui mừng ra đón: “Tiểu Hợp, con đã về, con nhìn xem đây là ai?” Bách phụ bên cạnh cũng thỏa mãn vờ về chòm râu, như là đang đợi bộ dạng vui mừng kinh ngạc của con gái.

“Nhiều năm không thấy Tiểu Hợp, không nghĩ rằng đã lớn rồi, Tàn tỷ tỷ, tỷ thật có phúc khí, nhi nữ song toàn, tốt hơn chúng ta nhiều.” Lâm phụ nhân nhìn xem Bách Hợp xong mới hương Bách mẫu khen một câu khiến cho con mặt Tàn thị cong cong như mặt trăng.

“Tiểu Hợp à, đây là di...”

“Con biết rõ đây là Lâm phụ nhân và Lâm lão gia.” Bách Hợp nhìn thấy hai vợ chồng Lâm gia quả nhiên ở chỗ này thì sắc mặt âm trầm xuống, đi thẳng tới chỗ cha mẹ: “Cha mẹ, không phải nữ nhân mà Bách Vân muốn kết hôn là họ Lâm chứ.”

Thái độ này cũng nàng khiến cho Tàn thị và Bách phụ kinh hãi, Tàn thị tưởng rằng con gái hồi nhỏ thích chơi ở Lâm gia, cùng khuê nữ Lâm gia Lâm Xảo Tầm thân như tỷ muội, những năm này nàng vẫn còn nhắc tới khuê mật mà, lúc này gặp Lâm gia có lẽ phải vui mừng mới đúng, Bách Vân là đệ đệ nàng yêu thương nhất, nếu như nàng biết Bách Vân kết hôn với Lâm Xảo Tầm theo lý mà nói chắc Bách Hợp phải vui mừng chứ, không ngờ tới nàng lại thế, trong lúc nhất thời Tàn thị luống cuống vô ý thức nhìn trượng phu mình.

Lâm phụ Lâm mẫu cũng hơi xấu hổ, chân tay luống cuống, Bách phụ nhìn thoáng qua con gái lúc này mới cau mày nói: “Đúng là tiểu thư Lâm gia, Tiểu Hợp, không phải hồi bé con thích cô nương Lâm gia sao? Sao giờ này nghe được Lâm cô nương làm em dâu thì con lại không thích?”

“Không biết Lâm bá phụ và Lâm bá mẫu muốn gả con gái cho Bách Vân là con gái út?” Bách Hợp cười lạnh nói một câu, hai vợ chồng Lâm gia xấu hổ nhìn nhau, lúc này Lâm mẫu là đệ nói: “Không có, Bách tiểu thư, cháu cũng biết vợ chồng bác chỉ có một đứa con gái Lâm Xảo Tầm...”

Bách Hợp nghe thấy thế thì vỗ vào bàn một phát, cái bàn bị nàng đánh rung lên, cốc chén trên bàn cũng run rẩy theo phát ra tiếng va chạm thanh thúy, nước trà đổ ra ngoài.

“Bách Vân muốn kết hôn với Lâm Xảo Tầm?”

Lâm phụ nhân thấy bộ dạng này của nàng thì không chịu được, cứng rắn nói: “Chẳng lẽ Bách tiểu thư chê địa vị Lâm gia thấp kém, không xứng với Bách gia?” Lâm phụ cũng không thoái mái, miễn cưỡng nói: “Tuy Lâm gia ta thân phận thấp kém, gia sản cũng không bằng Bách gia, nhưng nữ nhi của ta thuộc lòng nữ giới, tri thư đạt lễ...”

“Chỉ tiếc không có lòng tự trọng.” Bách Hợp nói tiếp khiến cho Bách phụ Bách mẫu giật mình, đồng thời hai vợ chồng Lâm gia biến sắc, thậm chí Lâm lão gia ôm ngực, mặt trắng như tờ giấy, mà Lâm phụ nhân đứng lên quát: “Bách tiểu thư, cháu có ý gì hả? Con có thể ăn vậy, nhưng không thể nói lung tung, cháu nói như thế éo buộc Lâm Xảo Tầm chúng ta đi chết sao? Nữ nhi của ta tuy không có nên thân nhưng từ nhỏ cũng biết thế nào là liêm sỉ, đứng đắn đấy, cháu nói như thế hại nó vào cảnh nguy hiểm không?”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Oán hận của chính thê (6)

Lúc này Lâm phụ mới bình tĩnh lại vỗ ngực nói: “Nữ nhi của ta chỗ nào khiến cho Bách tiểu thư không vui mà hãm hại con bé như thế? Nếu Bách tiểu thư

không thể cho ta một câu trả lời thỏa đáng thì cho Bách gia thế đại, lão phu cũng không bỏ qua, ta còn không tin dưới gầm trời này không còn vương pháp nữa?”

Tần thị cũng không biết làm sao quay đầu lại liếc nhìn con gái rồi quát tháo: “Tiểu Hợp, con hồ đồ rồi, Xảo Tầm từ nhỏ lớn lên cùng với con, ta và cha con cũng biết rõ nhân phẩm của con bé, rất hài lòng, không nói gạt con, tuy thân phận Lâm gia hơi thấp một tí nhưng ta thích Xảo Tầm tình tình dịu dàng, lại cùng đệ đệ con tình đầu ý hợp.” Tần thị nói đến chỗ này dừng lại một chút lại mỉm cười nói: “Đệ đệ của con đã không còn nhỏ nữa nhưng vẫn chưa có người hợp ý, hiện nay chúng ta cũng biết rõ Xảo Tầm, ta cũng tin Lâm gia, nếu hai nhà kết thân gia là chuyện tốt không thể tốt hơn. Huống chi ta cho con biết, Xảo Tầm đã mang thai cốt nhục của đệ đệ con, ít ngày nữa chính là song hỷ lâm môn, đây chính là thiên đại chuyện tốt, không phải con luôn luôn thương tiểu Vân à, hy vọng nó sớm lập gia đình sinh con sao?”

Bách phụ cũng nói tiếp: “Đúng thế, không phải con vẫn lo lắng tiểu Vân chưa lấy vợ sao? Cái hôn sự này rất được, khó được đệ đệ con yêu thích, vì sao con lại nói những lời này, không chỉ trở ngại hôn sự đệ đệ con còn khiến hai nhà bất hòa, cái này...”

Lâm phụ ở bên cạnh cũng hừ lạnh một tiếng, lắc lắc tay áo.

“Hừ” Lâm mẫu cũng hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Bách gia các người tài cao thế lớn, con gái chúng ta không xứng với các người, đưa con trong bụng Xảo Tầm cũng không cần các người quan tâm, Lâm gia chúng ta nuôi là được, trở thành người thừa kế Lâm gia.”

“Sao làm thế chứ?” Tần thị vội vã đứng dậy, Bách Hợp cũng cười lạnh gât đầu: “Đúng là không được, trước khi Lâm Xảo Tầm sinh con ra thì chỗ nào cũng không thể đi.”

Bách phụ cũng mở miệng: “Đúng, trong bụng Xảo Tầm có cốt nhục của Bách gia..” Ông chưa kịp nói xong thì Lâm phụ giật tím mặt: “Bách gia các người đừng ý thể khinh người, thật quá đáng.”

“Thế huynh, huynh hiểu lầm rồi.” Bách phụ nhanh chóng đứng dậy chấp tay, Lâm phụ vẫn giận dữ, Lâm mẫu bình tĩnh, hiển nhiên trong lòng không thích hôn sự này nữa.”

“Lâm Xảo Tầm không được đi, nàng ta phải ở kinh thành đẻ xong đã.” Hiển nhiên lúc này Lâm gia đang nổi nóng, nàng lại mở miệng nói một câu, nàng không nói còn may, vừa nói xong thì Lâm phụ Lâm mẫu dường như tìm được lý do, chỉ vào mũi nàng mắng:” Hồi nhỏ thấy cháu thông minh lanh lợi, cùng với Xảo Tầm nhà ta coi như là khăn tay chỉ giao thì tôn trọng cháu vài phần, nhưng không ngờ cháu càng khinh người, thật sự đáng giận, chớ không phải khinh Lâm gia không có người trong triều nên mới nhục mạ chúng ta? Chỉ là trong hoàng thành này dưới chân thiên tử, đừng tưởng rằng Bách gia thế đại liền có thể một tay che trời, lão phu cũng muốn cáo ngự trạng, đòi công đạo ta muốn xem các người dựa vào cái gì giam con gái ta.”

“Tiểu Hợp con đừng nói nữa, nhanh xin lỗi Lâm bá phụ đi.” Tần thị vừa thấy chuyện to ra, lại thấy trượng phu không vui, ngại con rể thế đại nên không tốt nói thẳng quát mắng con gái, vội vàng hòa giải.

Bách Hợp nghe thấy Tần thị thì liền nở nụ cười:”Mẹ, muốn chịu tội cũng không phải là con mà Lâm gia không biết xấu hổ lừa hôn, sao ta phải đến bồi tội?”

Nàng nói một câu như long trời lở đất, mặt mũi Lâm phụ tái nhợt, Lâm mẫu tức giận đến mức ôm ngực, Tần thị cau mày, mắt nhìn sắc mặt trượng phu đang muốn lên tiếng thì Bách Hợp lại nói tiếp:”Hơn nửa tháng trước Lâm lão gia và Lâm phu nhân ở trang viên ngoại ô kinh thành nhĩ? Trước khi đó con trúng độc gọi đại phu, thân thể vừa khỏi.” Bách Hợp vừa nói xong thì Lâm phụ tức giận hừ lạnh một tiếng:”Đúng thế nhưng hôm nay nếu cháu không nói rõ thì đừng mơ tưởng lão phu từ bỏ ý đồ.”

Lão ta hồ tì cáo ngự trạng, Bách Hợp nhớ tới tình tiết Đào Hồng cáo ngự trạng thì cười lạnh hai tiếng: “Tốt thôi, cho ông biết, cái trang viên kia là của phu gia ta biệt trang Tổng gia mà trong khi hai vợ chồng ông trúng độc vẫn do ta cứu các người một mạng, cũng gọi người tìm đại phu, mà các người có ơn không báo , không rên một tiếng đã lặng lẽ bỏ đi, đây chính là gia giáo Lâm gia?”

Lời này khiến cho Lâm phụ bất chấp tức giận mà giật mình lên tiếng :”Cháu nói cái gì? Cái gì biệt trang Tổng gia? Rõ ràng Bách Vân nói chỗ ấy là biệt viện Bách gia, nó...”

“Hắn nói với ông là đưa trẻ trong bụng Lâm Xảo Tầm là của hắn hả?” nói đến chỗ này thì Bách Hợp lạnh lùng, lúc này vợ chồng Bách gia cũng nghe ra sơ hở mặt biến sắc, Bách Hợp lại nói tiếp.

“Đáng tiếc, trong bụng Lâm Xảo Tầm lại là con của phu quân ta Tổng Tuấn, ta coi Lâm Xảo Tầm như muội muội, thế mà ả ta lại không biết liêm sỉ đoạt phu quân của ta, ta nên giận nê mặt giao tình lúc trước dùng lễ quý thiếp nạp nàng vào phủ, nàng ta lại luôn nỏn nói không muốn làm thiếp, mắt thấy ta không nhường nàng gấp đệ đệ ngọc của ta, lợi dụng hắn, Bách Vân bị sắc đẹp mê hoặc, cam nguyện tự nhận đình nón xanh, chuyện này không biết Lâm gia có tham gia không, ngay cả không có thì coi Bách gia chúng ta là kẻ ngu, đây là gia giáo Lâm gia?”

Bách Hợp nói đến chỗ này thì đứng dậy đi về phía Lâm lão gia: “Ta Tổng gia là hạng gì, Lâm Xảo Tầm loại nữ nhân tăng tị với nam nhân lại muốn mưu toan chính thất, nàng chưa kết hôn mà đã có thai có tư cách gì mà nói mình không làm thiếp? Lâm gia các người chỉ là hạng thương gia cũng vọng tưởng gả hóa phượng hoàng, Lâm Xảo Tầm muốn mưu vị chính thất của ta? Một ta không có sai lầm, hai ta cũng không có phạm Thất xuất, chỉ bằng Lâm Xảo Tầm muốn tính toán ta? Hiện nay tính toán không thành thì lại hại đến Bách gia, mục đích Lâm gia các người là gì?”

Mỗi một câu nàng hỏi, Bách phụ tức giận đến mức cả người run rẩy, đồng thời sắc mặt Lâm phụ thay đổi, bị nàng áp bức lùi từng bước, đặt móng xuống ghế, không thể nói ra lời.

“Xảo Tầm chúng ta không hoài cốt nhục Bách gia? Lâm mẫu run rẩy bờ môi mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Oán hận của chính thế (7)

“Đúng thế, đáng hận là ta coi nàng như tỷ muội mà nàng ta lại mưu tính đoạt phu quân của ta, các người ở là biệt trang Tổng gia, lúc trước thay hai vợ chồng các người mời đại phu cũng là ta, nếu không tin thì tùy thời hỏi ta.” Bách Hợp cười lạnh một tiếng, sửa sang lại quần áo lúc này mới ngồi trở lại vị trí của mình. “Phu nhân như thế, thử hỏi các người có tư cách gì làm con dâu Bách gia?”

Tần thị mặt tái nhợt, có chút không dám tin: “Tiểu Hợp, Lâm Xảo Tầm nó quả thật mang cốt nhục của cô gia?”

Tổng gia thế đại, cho tới nay Tổng Tuấn có nhiều thứ nữ nhưng chỉ có con gái mình sinh con trai trưởng duy nhất, kể từ đó địa vị của Bách Hợp càng thêm vững chắc, lúc này Tần thị không nghĩ tới chính mình thiệt tình yêu thương coi như con dâu mà lại mang thai cốt nhục của cô gia, tranh đoạt phu quân của con gái mình.

Nếu như con trai mình ba vợ bốn nàng hầu thì Tần thị cảm thấy thiên kinh địa nghĩa, chỉ khi nào con rể mình trái phải ôm ấp, có người đoạt nam nhân của con gái mình trong lòng bà khó chịu. Bà không khác nguyên chủ mấy, rất yêu thích Lâm Xảo Tầm, lúc này liền rất hận, cắn răng nhìn chằm chằm vào vợ chồng Lâm gia đang không thốt lên lời.

“Không, không có khả năng, sao Xảo Tầm có thể hồ đồ như thế? Ta không tin?” Lâm mẫu lúc đầu đang định nói thì bên ngoài Bách Vân và Lâm Xảo Tầm đang vui vẻ bước vào, lúc này đã nhìn thấy chút bụng nhô ra, vào trong nhà nàng ta nhìn thấy Bách Hợp thì mặt trắng bệch, Bách Vân cũng không chú ý tới nàng khác thường, bước lên phía trước thì lễ với Bách Hợp một cái: “Tỷ tỷ đã về rồi.”

Bách Hợp cũng không có để ý tới đệ đệ nguyên chủ yêu thương từ nhỏ mà ngược lại nhìn về phía Lâm Xảo Tầm: “Lâm cô nương, lúc người rời khỏi biệt viện lại không nói với ta một tiếng? Chẳng lẽ trách ta đãi khách không chu toàn?”

“Người, người, người muốn bắt ta trở về sao?” Lâm Xảo Tầm nhìn thấy Bách Hợp thì thân thể run rẩy, nước mắt trong hốc mắt đảo quanh, Bách Vân cau mày nhìn hai người này, vô ý thức đứng về phía Lâm Xảo Tầm, hơi cảnh giác nhìn Bách Hợp: “Tỷ tỷ, tỷ đã làm gì Xảo Tầm?”

“Nàng mang thai cốt nhục tỷ phu của đệ, đứa nhỏ này là cốt nhục Tổng gia, đệ cảm thấy ta sẽ tùy ý nó lưu lạc bên ngoài?” Bách Hợp lạnh lùng nhìn Bách Vân rồi nói tiếp: “Nghe cha mẹ nói đệ đã nhận đứa bé này, thật là khoan dung độ lượng.”

Bách Vân đỏ bừng mặt, hắn có ngực nữa cũng nghe được ý mỉa mai trong lời nói của Bách Hợp. “Ta, ta sẽ coi đứa bé này như con đẻ của ta...”

Nghe xong lời này thì Bách phụ tức giận run cả người vỗ mạnh vào bàn quát lên: “Hồ đồ.”

Lâm phụ cố nén lửa giận tới Lâm Xảo Tầm lạnh lùng nói: “Con nói thật xem, nghiệt chủng trong bụng con rốt cục là của ai?”

Ông vừa nói xong thì Lâm Xảo Tầm như bị kinh hãi, ‘bịch bịch’ một tiếng quỳ xuống bờ môi run rẩy nói: “Cha, con, con lúc ấy không biết Tổng lang lại đã có thể tử, con không biết, lúc ấy con uống nhiều quá, con, cha, van cầu cha tha thứ cho con...”

Lâm mẫu khóc như mưa, ngã xuống đất ôm Lâm Xảo Tầm: “Con số khổ của ta, sao con ngu như thế?”

Lúc này chân tướng đã rõ, ai còn dám nói cái gì? Lâm Xảo Tầm cũng thừa nhận, Bách Vân đau lòng như dao cắt: “Xảo Tầm, ta, đây không phải là lỗi của nàng...” nghe thấy thế Tần thị hận không thể tát một cái thẳng con ngực của mình, ngu còn tự mình đột nón xanh, tức giận không có chỗ phát tiết.

“Con ngực này, nói linh tinh gì thế. Bách gia chúng ta tuyệt đối không thể nhận một con dâu không trong sạch như thế, huống chi nàng ta còn có quan hệ với tỷ phu của con, tỷ tỷ con từ nhỏ đã yêu thương con...”

“Mẹ.” Tần thị còn chưa nói xong thì Bách Vân liền lớn tiếng quát: “Xảo Tầm không phải loại người như thế, do tỷ phu lừa nàng, nàng ấy là người vô tội, con thật sự yêu nàng, cầu tỷ tỷ và cha mẹ thành toàn.”

“Ta tùy đệ nhưng đứa con trong bụng nhất định là của Tổng gia, không thể tùy ý nàng ta mang đi.” Bách Hợp giang tay ra, bộ dáng không chấp nhận ý kiến khác, khiến cho Tần thị sôi ruột, “Lâm thế nào, Lâm Xảo Tầm đã tàn hoa bại liễu rồi.”

“Mẹ, sao mẹ có thể nói nàng như thế?” Bách Vân nghe thấy thế về mặt đau lòng: “Xảo Tầm là cô nương tốt...”

“Con câm miệng cho ta.” Bách phụ tức giận mở miệng nói chuyện thì Bách Hợp khuyên nhủ: “Cha, nếu Bách Vân thích thì cha mặc nó, tìm nữ nhân trong

nhà cho nó thu phòng, chỉ cần sinh con trai thì tùy ý nó và Xảo Tầm ở cùng nhau, một cái nguyện đánh một cái nguyện chịu, nếu các người phản đối ngược lại khiến cho Bách Vận hận chết cha mẹ.”

Bách Hợp nói càng khiến Bách phu tức giận đang muốn mở miệng thì Bách Vân chỉ vào mặt Bách Hợp lớn tiếng nói: “Đều tại tỷ. Nếu không phải là tỷ thì cha mẹ sẽ không tức giận như thế, ta không muốn nữ nhân khác, ta chỉ muốn Xảo Tầm, nàng đã đồng ý gả cho ta.”

Không thèm nhìn Bách Vân, Bách Hợp nhìn về phía Lâm phụ Lâm mẫu rồi cười lạnh nói.

“Hay cho Lâm lão gia và Lâm phu nhân có gia giáo, thật sự đã lĩnh giáo, các người muốn cáo trạng thì cáo đi, nói Bách gia chúng ta ý thế hiếp người cũng tốt, hay nói phu quân ta lừa gạt nữ nhân đang hoàng cũng được đều do các người.” Bách Hợp nói khiến cho Lâm phụ và Lâm mẫu đỏ mặt, lúc này bọn họ mới biết được nữ nhi của mình làm việc không kiềm chế, có thể nói Tống Tuấn rắp tâm bắt lương nhưng bọn họ biết rõ một cô nương tốt sao có thể theo nam nhân về nhà uống rượu, Lâm phụ xấu hổ hận không thể tìm cái lỗ nào chui xuống, nghe xong Bách Hợp nói thì cũng không thèm liếc nhìn nữ nhi nữa.

“Lão phu dưỡng nữ không giáo, suýt nữa trách oan Bách tiểu thư, là chúng ta sai, từ nay về sau lão phu coi như không có đứa con gái này.” Lâm phụ nói xong thì Lâm mẫu khóc rống lên: “Lão gia, ông không thể, ông bảo sau này Xảo Tầm sống ra sao.”

“Hừ! Mẹ chiều con hư, nếu không phải bà chiều nó thì Lâm gia đâu có bị sỉ nhục như vậy. ta không có đứa con gái không biết xấu hổ.” Lâm phụ nổi trận lôi đình, nghiêm nghị quát nạt, đang lúc hai mẹ con Xảo Tầm ôm nhau khóc thì bên ngoài có một người mặc áo đỏ xông vào chỉ vào Lâm phụ mà nói. “Lão gia, ngài không thể làm như thế, dù sao tiểu thư cũng là nữ nhi duy nhất của ngài, nếu ngài không cho nàng về Lâm gia thì ngài để cho nàng ấy đi đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đỡ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Oán hận của chính thế (8)

Đào Hồng tức giận bất bình nhìn Lâm phụ, sau đó lau nước mắt trên mặt, “Tiểu thư nhà ta bị người lừa, nàng là người bị hại mà..”

Bách Hợp thấy nha đầu này thì trong lòng liền khó chịu, thấy nàng nói xong mặt Lâm phụ hiện lên vẻ do dự, thì mở miệng đặt câu hỏi: “Coi như là phu quân ta lừa gạt đi, thế nhưng mà người là một nha hoàn phải trung tâm hộ chủ chứ. Lúc phu quân ta cùng Lâm Xảo Tầm thành chuyện tốt thì người ở nào?” Bách Hợp vừa nói xong thì Đào Hồng đỡ người ra : “Ta, ta...”

Nàng không nói lời nào còn may, lúc Lâm phụ đang lo lắng con gái thì thấy Bách Hợp hỏi câu hỏi rất có lý, trong lòng tức không nói ra lời.

“Bách tiểu thư nói đúng, lúc Xảo Tầm gặp chuyện không may thì người ở đâu?”

Sao Đào Hồng có thể trả lời được, lúc ấy nàng thấy Lâm Xảo Tầm hơi ngượng mồm Tống công tử, cô tình muốn thành toàn tiểu thư cho nên mới tránh đi, nếu biết sớm về sau phát sinh nhiều chuyện như thế, Tống Tuấn lại có vợ con thì sao nàng có thể để cho hai người sống một phòng với nhau.

Lâm phụ thấy Đào Hồng không nói được thì trong lòng càng thêm phần nộ: “Đào Hồng, lúc người bảy tuổi bị cha mẹ vứt bỏ, ta thấy người đáng thương mới thu nhận người, người bảo hộ tiểu thư như thế sao?”

“Lão gia, ngài đừng có đứng ở bên Bách tiểu thư mà không để ý tới tình cảm cha con.” Đào Hồng vừa thốt ra chỉ thấy Lâm phụ tức đến mức mặt cứng ngắt, cả người run rẩy. thật ra khi nói xong những lời này thì Đào Hồng cũng cảm thấy trống rỗng, bất lực, nàng không cho rằng Lâm Xảo Tầm gặp chuyện không may có liên quan tới mình, lúc Bách Hợp vừa hỏi thì nàng liền á khẩu không trả lời được, trong lòng cũng hơi chột dạ, cắn môi không nói câu nào.

Lâm Xảo Tầm ngả nhào vào lòng Lâm mẫu, bất lực chảy nước mắt trong miệng lầm bầm nói: “Không liên quan tới Đào Hồng, là con gái sai.” Nàng nói đi nói lại mấy câu này khiến cho Đào Hồng cảm động che miệng khóc theo.

Nhớ lại tình tiết trong truyện thì Bách Hợp biết chủ tớ này thân như tỷ muội, lúc này thấy hai người ôm tị vào mình thì nàng cũng không bất ngờ gì, chỉ hơi mất bình tĩnh phát tay nói.

“Được rồi, các người muốn khóc thì đợi lúc trở về biệt trang thì khóc sau, Lâm Xảo Tầm, người mang cốt nhục của phu quân ta, con cháu Tống gia không thể lưu lạc bên ngoài, nếu người muốn đổi phu quân thì hãy để con lại ở Tống gia.

Bách Hợp nói xong khiến cho sắc mặt Lâm Xảo Tầm thay đổi, cả người run run như lá rụng trong gió, ôm bụng quật cường nói: “Không, không, tuyệt

đôi con của ta không thể rời khỏi ta.”

“Không rời khỏi người cũng được, ta nguyện ý thay Tống Tuấn làm chủ, nạp người vào cửa.”

Bách Hợp mặt không biểu tình nói một câu khiến cho Lâm Xảo Tầm khóc đến mức không thở nổi, lắc đầu nói: “Không, ta không làm thiếp...”

Thấy tình cảnh này thì Bách phụ tức giận đến xanh mặt, Tàn thị vỗ mạnh vào ghế nhỏ nghiêm nghị quát: “Hoang đường, nữ nhi của ta rộng lượng nạp người vào cửa, thế mà người còn không cảm kích, không muốn làm thiếp chẳng lẽ người còn muốn làm chính thất hay sao? Lâm gia các người định lừa hôn hã, nếu người còn không biết đúng sai thì người có tin ta cáo các người lên công đường hay không?”

Vừa mới Lâm phụ còn muốn cáo ngự trạng giờ ngược lại Bách gia lại không buông tha, Lâm phụ hết sức khó xử.

“Bách huynh, cái này, do tiểu nữ không hiểu chuyện, Lâm mỗ không rõ chuyện...” Ông vốn là người vô cùng kiên cường, hôm nay bị con gái bức thành bộ dạng xấu hổ này, nếu không phải là mình đuối lý trước sao ông sẽ xin lỗi chứ, lúc này bất đắc dĩ hạ mình, Bách phụ cũng tức giận không muốn nói chuyện.

“Lâm lão gia đã biết chuyện thì nên khuyên nhủ con gái, đã là người của Tống gia ta, tuy ta không thích cách làm người của Lâm cô nương, có điều phu quân ta lại vô cùng thích nàng nên mới an trí nàng tại biệt viện, sau này com áo không lo.” Bách Hợp vừa nói xong thì Đào Hồng không nhịn được mà nói: “Tiểu thư nhà ta xuất thân cao quý, sao cần Tống gia các người chứ, Tống Tuấn không phải là người, lừa gạt thân thể tiểu thư nhà ta...”

Trước mặt mọi người mà nói ra những lời bênh vực kẻ yếu thay Lâm Xảo Tầm... Lâm Xảo Tầm nghe ra bị thương trong đó còn Lâm phu nghe thấy thì sắc mặt đỏ bừng, quát lên: “Người im miệng cho ta.”

Bách Hợp vui vẻ trong lòng, đảo mắt vòng vòng: “Gia giáo Lâm gia thật tốt a.”

Nói khiến cho Lâm phụ tức đến đỏ mặt, không kìm được lên tát vào mặt Đào Hồng một cái.

Đã xảy ra chuyện như thế rồi mặc dù vợ chồng Bách gia cũng tức giận, cũng bất chấp nhi tử cản trở, đuổi Lâm gia ra khỏi nhà, Bách Hợp cũng không cho Lâm gia cơ hội nói chuyện, trực tiếp sai người mang họ lên xe đi đến biệt viện.

Sau hai ngày thì Bách Hợp nghe thấy Đào Hồng trốn khỏi biệt viện thì trong lòng Bách Hợp biết rõ chỉ cần Lâm Xảo Tầm vẫn ở biệt viện thì sớm muộn Đào Hồng sẽ xuất hiện, Bách Hợp đoán chắc Đào Hồng đi tìm Phật sống Tế Thế hỗ trợ, bởi vậy sai người nhìn chăm chăm chùa miếu, không đến nửa ngày quả nhiên có hạ nhân hồi báo, có một hòa thượng ăn mặc rách rưới đi tới Tống gia muốn bái phỏng nàng.

Trong lòng Bách Hợp đã sớm chuẩn bị, cái thế giới này dù có yêu có ma thì có hòa thượng thần tiên, nguyên chủ chết cũng có phần của Tế Thế, nàng không hề sợ nếu Tế Thế đã xưng là người cứu thế, hiện này nàng không có hại người lại càng không làm điều ác trái lương tâm, bởi vậy cho dù Tế Thế tìm đến tận cửa thì nàng vẫn cứ bình tĩnh sai người mang hòa thượng đến.

Nàng đã thấy hình tượng Tế Thế trong tình tiết câu chuyện, bởi thế lúc này thấy người nam nhân dung mạo bình thường, dáng người trung đẳng thậm chí thoát nhìn có vài phần hương vị phong trần thì nàng cũng không có giật mình mà sai người châm trà, nhẹ gật đầu với Tế Thế: “Đại sư đến nhà bái phỏng không biết có chuyện gì quan trọng?”

Tế Thế nhìn nàng một cái, ánh mắt nghi hoặc: “Mấy hôm không thấy nữ thí chủ, hình như thay đổi cả người, lệ khí trên người cũng tiêu tan nhiều.”

Chỉ dựa vào những từ này thì Bách Hợp có thể đoán được trước kia Tế Thế đã gặp nàng, nói thật nàng cũng không có thiện cảm gì với Phật sống Tế Thế này, hẳn đã có thù oán thông thiên, đã có thể cứu khổ cứu nạn, lại có thể tính ra nghiệt duyên Lâm Xảo Tầm và Tống Tuấn, biết rõ Bách Hợp có khả năng hại người, vì sao lúc Lâm phụ Lâm mẫu trúng độc thì hắn không đưa tay ra giúp?

Đã có pháp lực thông thiên lại có thể dựa gió đáp mây bay, lúc Lâm Xảo Tầm trúng độc mất thai bị Bách Hợp ám toán thì hắn lại giúp đỡ Lâm Xảo Tầm, đã có thể cứu được một người vì sao lại không tiến Phật tiền tới tây phương, cứu người cứu cho trót.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Oán hận của chính thể (kết)

Nếu trước khi xảy ra chuyện hãm cứu vợ chồng Lâm gia thì đã không có việc gì rồi, nguyên chủ cũng không bị trảm. Nói cho cùng Bách Hợp có sai nhưng Tế Thế hẳn lại lạnh lùng xem chuyện xảy ra, chỉ cứu trợ người mà hẳn cho là người tốt, kỳ thật chính hắn cũng đã rơi vào nếp cũ căn bản không

xứng với danh xưng tế thể cứu người này.

“Nhân lực đại sư hơn người, người sáng mắt cũng không nói tiếng lóng, Đại sư có chuyện gì?” trong lòng Bách Hợp không kiên nhẫn nói chuyện với hòa thượng này, mày nhíu lại trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Tế Thể cười rồi mới nói: “Hình như nữ thí chủ không thích bản tăng, không biết bản tăng đã đắc tội chỗ nào?”

“Đắc tội thì ngược lại không dám nói, do thiếp thân gần đây không tin phật mà thôi, cho nên nếu có chỗ trách tội thì Đại sư thông cảm” Bách Hợp cũng không khách khí, thấy Tế Thể chau mày thì khoe miệng lộ ra vẻ vui mừng.

“A di đà phật, đã như vậy thì bản tăng cũng nói thẳng, trong nhà nữ thí chủ yêu khí ngất trời, chắc có người tu tập yêu pháp, một tháng trước bản tăng đã tới nơi này...” vượt ngoài dự đoán của Bách Hợp, Tế Thể nói chuyện không liên quan tới Lâm Xảo Tâm mà nói đến cha chồng của cô thân thể này, nàng cũng không thêm đề ý tới cha của Tổng Tuần tập yêu pháp gì đó, dù sao cũng không liên quan tới nàng, dù sao nàng cũng đã sinh con trai trưởng duy nhất của Tổng gia, cha chồng nàng muốn hại thể gian thì cũng không có khả năng hại cháu trai và con dâu của mình, tối đa người khác không may thôi, từ đạo hừa bắt từ bản đạo, nàng và con trai nàng không có làm sai chuyện gì, cho dù Tế Thể có tiêu diệt cha Tổng Tuần thì cái hòa thượng ra về đạo mạo này cũng tuyệt đối không làm khó nàng.

Vô luận như thế nào thì nàng đều an toàn cả, mình không biết phép thuật cho nên Bách Hợp cũng không để ý tới cái gọi là chính tà bất lưỡng lập, Bách Hợp nghe Tế Thể nói cũng không có lên tiếng.

“Nữ thí chủ, vì xã tắc muôn dân trăm họ, có lẽ nữ thí chủ đại nghĩa...” Tế Thể cau mày, đang muốn mở miệng thuyết phục Bách Hợp thì Bách Hợp lại không có kiên nhẫn nghe hắn nói những đạo lý vớ vẩn này nên cắt đứt lời hắn ta” Đại sư không có chuyện gì khác thì mời về cho, thiếp thân tự nhận mình đi thẳng ngồi thẳng, nửa đêm cũng không sợ hãi gì, cái gì mà yêu ma quỷ, nếu trong định mệnh của ta có một kiếp này thì cũng là do số mạng của ta thôi.”

Mở miệng muốn đuổi người, Tế Thể bờ môi giật giật, lúc này mới nở nụ cười: “Nữ thí chủ không muốn tích đức phúc báo dùng cầu kiếp sau...”

Nghe nói như thế Bách Hợp liền không nhịn được mà cười: “Đại sư có thể nhìn ta là người có kiếp sau?” Nàng chỉ đến làm nhiệm vụ mà thôi, cũng không sợ nhân quả kiếp trước, cũng không sợ báo ứng đời sau, nguyên chủ Bách Hợp càng không phải nói đã bị đầu thân hai nơi rồi, còn có gì ác báo hơn.

Tế Thể nghe thấy thế quả thật có chút không đúng, tay vừa bấm bấm, sắc mặt liền thay đổi” Tại sao có thể như thế.”

“Nếu Đại sư không có chuyện gì thì mời về cho, cái yêu ma gì đó ta còn không sợ, báo ứng cũng không sợ, Đại sư cũng đừng nói với ta cái gì tích phúc báo, Đại sư thu đoạn thông thiên thì đã tính ra hết thấy.” Bách Hợp nói đến đây thì càng không muốn đề ý tới vị Tế Thể này, vừa muốn mở miệng tiễn khách thì Tế Thể vội mở miệng nói: “Nếu như thế, ta muốn hỏi có phải cả nhà Lâm gia đang ở quý phủ?”

Rốt cục hắn cũng không nói nhầm nữa mà vào thẳng chủ đề chính, Bách Hợp cười cười nhưng lại không đuổi hắn đi: “Đúng là ở trong phủ, Đại sư vì Lâm gia?”

Tế Thể chặt vật gạt đầu cũng không còn tinh táo kiềm chế như trước nữa: “Đào Hồng cô nương nhờ ta muốn đón cả nhà Lâm gia ra, nữ thí chủ có thể giúp không?”

“Không được.” Bách Hợp mỉm cười từ chối Tế Thể, thấy hắn có chút ngu ngơ lại nói tiếp: “Trong bụng Lâm thị có cốt nhục của phu quân ta đây là huyết mạch Tổng gia, ta không thể để nàng ta mang đi, ta hiểu Đại sư từ bi nhưng Đại sư cũng phải biết dưới đời này không có chuyện để Lâm thị mang huyết mạch Tổng gia lưu lạc bên ngoài, ta làm như vậy có gì không ổn sao, kể cả cáo đến công đường thì ta cũng không sợ. Ta chỉ muốn Lâm thị an tâm dưỡng thai đợi đến lúc chín tháng mười ngày thì nàng ta muốn đi muốn ở ta đều nghe theo nàng ta, có điều nếu nàng ta không muốn làm thiếp, muốn ta nhượng vị trí chính thất thì phải xem nàng ta có bản lĩnh hay không.”

Nói đến mức khiến Tế Thể á khẩu không trả lời được, Bách Hợp mới cho người mời Tế Thể ra ngoài.

Nhưng chuyện cũng không có chấm dứt sớm thế, vẫn giống như trong tình tiết câu chuyện, Đào Hồng tìm cơ hội ngự cáo trạng, nhưng ở kiếp nàng khác tình tiết trong truyện đấy, Bách Hợp cũng không có hại chết vợ chồng Lâm gia, dưới tình huống Bách Hợp cũng không có sai sót gì nên Tế Thể cũng không giúp được Đào Hồng như trong tình tiết truyện, cũng chính bởi thế Đào Hồng cáo ngự trạng không có chiếm được mỹ danh trung nghĩa mà ngược lại khiến cho Lâm Xảo Tâm xấu mặt.

Lâm Xảo Tâm chưa kết hôn mà đã có con, nàng không có bị Bách Hợp hãm hại, cha mẹ cũng không chết, về sau nàng không muốn làm thiếp mà muốn gả cho Bách Vân nói dối đưa con trong bụng là của Bách Vân khiến cho cha mẹ Bách gia không thông cảm cho nàng, Đào Hồng cố gắng thiên tâm vạn khổ bảm báo ngự trạng, cuối cùng hoàng đế phát hiện Lâm Xảo Tâm cũng không bị thương tổn gì, huống chi Bách Hợp muốn đưa trẻ trong bụng Lâm Xảo Tâm ở lại Tổng gia là cực kỳ hợp lý, hành vi Đào Hồng khiến cho mọi người thấy đều là cố tình gây sự, bởi vậy Đào Hồng cũng không giống như trong tình tiết truyện chiếm được mỹ danh nha hoàn trung nghĩa mà bị đánh một trận đuổi ra công đường.

Tuy nói Lâm Xảo Tâm không muốn làm thiếp nhưng hiện nay thanh danh của nàng đã hủy, tại để đồ mọi người đều biết nàng chưa kết hôn mà có con, càng trải qua Đào Hồng cáo ngự trạng thì mọi người càng rõ hơn.

Lâm phụ rất giữ thể diện, con gái mình mất mặt như thế khiến ông suýt nữa bị tức chết, bởi vậy Lâm mẫu có đau lòng con gái thì Lâm Xảo Tâm cũng không thể về Lâm gia, ông làm chủ bán con gái cho Tổng gia, tự mình ký giấy khế ước bán nữ giao cho Bách Hợp, Lâm Xảo Tâm cuối cùng vẫn vào Tổng gia làm thiếp.

Sau khi nàng trở thành thiếp thì suốt ngày không cam lòng khóc sụt sướt.

Lúc đầu Tống Tuấn còn vô cùng yêu thích bộ dáng yếu ớt này của nàng, nhưng Tống Tuấn dù sao vẫn là Đại thiếu gia suốt ngày được người nâng trong tay, thì thoảng hẳn dự đồ Lâm Xảo Tầm coi như là tình thú, thời gian lâu rồi thì Tống Tuấn không nhận được nữa, thấy Lâm Xảo Tầm khóc lóc thì vô cùng phiền chán dần dần lạnh nhạt nàng.

Mỗi lần Lâm Xảo Tầm bị Tống Tuấn lạnh lùng thì nàng cũng hết hy vọng vào tình yêu, mà Bách Vân bởi vì không chiếm được Lâm Xảo Tầm, đồ vật không có chính là tốt nhất, hẳn mượn danh nghĩa đệ đệ của Bách Hợp mà vụng trộm với Lâm Xảo Tầm, lúc bị người bắt được, Bách Vân vẫn tự cho mình là đệ đệ Bách Hợp yêu thương nhất, cho rằng mình sẽ không có chuyện gì, nhưng Bách Hợp nhớ tới tình tiết truyện thì để cho người đánh một trận rồi đuổi hẳn ra ngoài.

Bách gia cũng chết tâm với đứa con trai này, thay hẳn cưới vợ, bắt buộc hẳn sinh nhi tử, Bách gia có người thừa kế thì mặc kệ Bách Vân,

Sau khi Lâm Xảo Tầm hoài chín tháng mười ngày sinh ra một bé trai, đáng tiếc bởi vì thanh danh của nàng quá mức vang dội nên khiến con trai mình bị kỳ thị, đợi đến lúc hẳn lớn hiểu rõ chuyện Lâm Xảo Tầm gả đến Tống gia thế nào thì lãnh đạm người mẹ này.

Từ khi Lâm phụ Lâm mẫu chết thì Bách Hợp cũng không giống như nguyên chủ ra tay với Lâm Xảo Tầm, nàng sửa đổi lại kết cục khác. Cha của Tống Tuấn cuối cùng không thành công, mặc dù lão bị mất chức quan, bởi vì lão tu luyện yêu pháp cuối cùng đấu pháp với Tề Thế, chưa kịp tranh quyền đoạt lợi bởi vậy Tống gia vẫn là nhà giàu có.

Bách Hợp nuôi dưỡng nhi tử trưởng thành, sau khi nghe được tin cha Tống Tuấn đấu pháp thất bại thì Tống Tuấn đã không còn quần áo công tử Thái sư nữa, không còn địa vị trước kia nữa nhưng tính tình tâm hoa vẫn liễu không thay đổi, mới khoảng 40 tuổi đã đi đòi nhà ma, Lâm Xảo Tầm và Bách Vân cùng nhau bỏ trốn chỉ chưa đi được bao xa đã bị bắt trở về, sau khi Tống Tuấn chết thì Bách Hợp đưa Lâm Xảo Tầm về Lâm gia, chỉ nghe nói Lâm phụ vì thế diện mà đưa nàng đến Am làm ni cô, Lâm mẫu bởi vì con gái mà không ngừng đầu lên được cuối cùng chết sớm.

Đào Hồng cũng không có kết cục tốt đẹp, khi Lâm phụ muốn đưa Lâm Xảo Tầm vào Am làm ni cô, nàng cũng tranh đấu với Lâm phụ vì hạnh phúc của tiểu thư, cuối cùng Lâm phụ tức giận bán nàng ta cho người khác làm thiếp, về sau Bách Hợp có ý nghe ngóng tin tức nàng ta, nghe nói nàng ta sống cực thảm, bởi vì ngay từ đầu kiệt ngạo bất tuân bị chính thế thu thập rất thảm, chưa đến vài năm nhìn nàng lần nữa thì thấy vẻ mặt nhất gan nhu nhược, như là thay đổi thành người khác vậy, cũng không còn như trước vì Lâm Xảo Tầm mà lỗ mãng và xúc động.

Nghe nói nàng ta gả cho phú thương, bị mấy tiểu thiếp khiêu khích đối chọi với chính thất, bị chính thất đút được tổn thương thân thể lại bị đánh một trận, phé đi võ công, ăn không ít đau khổ, hiện nay nàng cũng không có phong quang như trong tình tiết câu chuyện cũng không có giai thoại chủ tớ, cuối cùng nàng ta cũng trở thành một tên phé nhân vô dụng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Ỗ Thiên Đồ Long ký (1)

Lại một lần nữa tiến vào trong không gian , Bách Hợp đã cảm thấy được bản thân rất cần thiết phải đề cao bản lĩnh của mình hơn một chút, lúc này may mắn nhờ nàng gặp được một chính một tà là yêu ma cùng với hòa thượng hoặc có liên quan tới mình hoặc tự nhận là chính nghĩa nên sẽ không xuất thủ để đối phó với mình, vận khí của nàng lúc này cũng được xem như là tốt, dù sao thì luyện yêu pháp cũng là cha chồng của nàng nên sẽ không hại nàng, mà Tề Thế lại tự nhận là bản thân mình phải người cứu giúp người khác chứ không phải giết người, cho nên cho dù hai người này có thủ đoạn thông thiên và pháp thuật kinh người thì cũng không có người nào đối phó với nàng.

Nhưng nếu như vận khí của nàng kém một chút sợ là đã đánh mất tính mạng từ sớm rồi, nhiệm vụ cũng kết thúc không hoàn thành được.

“Lần này cô đã thỉnh cầu trợ giúp, cho nên cũng giống như cũ, cô muốn lựa chọn như thế nào?” giọng nam lạnh như băng kia vang lên, Bách Hợp đã có một lần làm nhiệm vụ có nội dung khó khăn, lúc này trong lòng cũng có tính toán, mỗi lần cô quay trở lại lại để cho người nam nhân này trợ giúp nhiều lần, cũng không biết mình rốt cuộc còn có cơ hội như thế nào, vì thế cũng do dự một chút, hay là quyết định đánh cược một phen đi.

“Tôi muốn lựa chọn nhiệm vụ khó.”

Người đàn ông kia trầm mặc một hồi, sau đó trên màn hình mới lại xuất hiện thông tin của Bách Hợp.

Giới tính: Nữ (có thể biến đổi giới tính)

Tên họ: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 50 (max 100 điểm)

Dung mạo: 60 (max 100 điểm)

Thể lực: 57 (max 100 điểm)

Võ lực: 10 (max 100 điểm)

Kỹ năng: Không

Sở trường: Không

Mị lực: 21(max 100 điểm)

Các thông tin khác cũng không có thêm, Bách Hợp đã có tính toán mình sẽ thêm ở nơi nào, người đàn ông xa lạ kia vừa hỏi thì nàng không có chút do dự nào liền lựa chọn: “Tôi muốn thêm vào phần trí lực.”

Người đàn ông kia sau khi trầm mặc một lúc xong thì thông tin ở trên màn ảnh kia liền biến thành:

Giới tính: Nữ (có thể biến đổi giới tính)

Tên họ: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 51(max 100 điểm)

Dung mạo: 60 (max 100 điểm)

Thể lực: 57(max 100 điểm)

Võ lực: 10(max 100 điểm)

Kỹ năng: Không

Sở trường: Không

Mị lực: 21(max 100 điểm)

Tuy nói mỗi lần thêm phần trí lực cũng không có nhiều, nhưng Bách Hợp vẫn thỏa mãn trong lòng.

“Muốn tiếp tục nhận nhiệm vụ làm hay nghỉ ngơi trước?” Nghe được câu hỏi của chàng trai thì Bách Hợp không chút do dự nào liền lựa chọn : “Tiếp tục làm nhiệm vụ.”

Người đàn ông kia không có lên tiếng nữa, cảm giác hoa mắt quen thuộc truyền đến, lần nữa Bách Hợp tỉnh lại thì đã nghe thấy một nữ nhân đang khóc lóc sụt sùi ở trước mặt :

“Sư phụ, người này, người này là kẻ thù của môn phái chúng ta sao?” Trong đầu nàng truyền tới từng đợt cảm giác đau, một lượng trí nhớ lớn vọt vào trong đầu của nàng, Bách Hợp cảm thấy được thân thể mình đang theo bản năng mà mở miệng: “Đầu chỉ là kẻ thù, Đại sư bá Cô Hồng Tử của người chính là bị đại ma đầu Dương Tiêu này làm tức chết!”

Nói xong những lời này , cũng không biết là có phải trước kia trong đầu Bách Hợp đã có ấn tượng về nội dung của vở kịch này hay không mà nàng rất nhẹ nhàng thoải mái tiếp thu nội dung câu chuyện này xong, cũng không có bị hành hạ bao nhiêu.

Sau khi nàng đi vào thế giới Tiểu Ngao Giang Hồ xong thì lại một lần nữa tiến vào trong nội dung tiểu thuyết Ý Thiên Đồ Long Ký, lần trước nàng đã trở thành một bia đỡ đạn phối hợp diễn, còn lần này thì vai trò của nàng lại càng thêm quan trọng hơn nhiều, tuy cuối cùng cũng chết nhưng nhân vật này hết sức quan trọng với tình tiết phát triển của vở kịch.

Đợi đến lúc hiểu được mình là người nào thì Bách Hợp suýt chút nữa phun một ngụm máu ra ngoài, nàng nhìn thấy người quý ở trước mặt mình là Kỳ Hiểu Phù bên trong vẻ mặt bi thương thì còn mang theo vài phần đắc ý, trong đầu lập tức có mấy ngàn thảo nê mã gầm thét chạy qua.

“Người rất đắc ý sao?” Vừa trở thành Diệt Tuyệt sư thái Bách Hợp lạnh lùng nhìn chăm chăm vào mặt Kỳ Hiểu Phù, trong lòng vô cùng buồn bực, nàng trở thành Diệt Tuyệt sư thái bị hàng vạn hàng nghìn độc giả cùng người xem truyền hình, điện ảnh thóa mạ, nàng trở thành tội đồ hàng đầu chia rẽ Dương Tiêu với Kỳ Hiểu Phù, thân là ân sư truyền dạy của Kỳ Hiểu Phù, cuối cùng lại bị nữ nhi của Kỳ Hiểu Phù mang là lão tặc ni, Diệt Tuyệt lão tặc ni.

“Không có, không có a.” Trên mặt Kỳ Hiểu Phù hiện lên sự kinh ngạc cùng với xấu hổ, vừa mới biết được thân phận chính xác của Dương Tiêu, đúng là nàng có đắc ý, ban đầu Đại sư bá Cô Hồng Tử của mình nổi danh giang hồ, nhưng cuối cùng đang sống lại bị Dương Tiêu tức chết, nàng muốn

hỏi thăm sư phụ về tình hình cụ thể rõ ràng trong đó nhưng lại không dám hỏi nhiều, chẳng qua là trong lòng lại vì cha của con gái mình mà cảm thấy kiểu ngạo.

“Người đi đi, từ nay về sau, người không còn là đồ đệ của ta, cũng không phải là đệ tử Nga Mi nữa, người đã cùng đại ma đầu của ma giáo chưa lập gia đình mà sinh con, người không xứng đáng làm đệ tử của phái Nga Mi ta, không xứng được làm đồ đệ của Diệt Tuyệt sư thái, Kỳ lão anh hùng cha người càng coi người như sự hổ thẹn, người cũng không xứng đáng với họ Kỳ, cũng không xứng đáng sử dụng võ công của phái Nga Mi!” Nói đến đây thì Bách Hợp cũng không nói hai lời, trong đầu nghĩ tới Diệt Tuyệt sư thái võ công cao cường, thủ đoạn vô cùng lạnh nhạt vờn tay, chiếu theo trí nhớ mà phẩy võ công của Kỳ Hiểu Phù đi ngay lập tức.

Động tác của nàng hết sức trúc trắc, võ công cũng vận hành không được thông thuận, ở trong mắt của đám người Kỳ Hiểu Phù cùng với Đinh Mẫn Quân thì lại xem là Diệt Tuyệt sư thái xem ở phần Kỳ Hiểu Phù trước kia là đồ đệ của nàng mà hạ thủ lưu tình.

Mọi người nghĩ đến thủ đoạn làm việc từ trước tới giờ của Diệt Tuyệt sư thái, vốn tưởng rằng Kỳ Hiểu Phù hôm nay chạy trời không khỏi nắng chắc chắn phải chết, ai ngờ Diệt Tuyệt sư thái không chỉ buông tha nàng, hơn nữa chỉ phẩy đi võ công của nàng mà thôi, Đinh Mẫn Quân vừa hận vừa giận, chỉ cảm thấy sư phụ quá mức thiên vị, lại càng oán hận Kỳ Hiểu Phù nhiều hơn một chút.

“Cầu xin sư phụ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, cầu xin sư phụ.” Kỳ Hiểu Phù quỳ xuống, sau khi bị phẩy xong võ công thì sắc mặt của nàng cũng trắng bệch, cũng không biết có phải bởi vì từ nay mình không còn võ công nữa hay bởi vì cảm thấy võ lâm chính phái xem nàng như hổ thẹn giống lời của Bách Hợp, sắc mặt nàng đại biến. Bách Hợp vừa muốn mở miệng, trong lỗ tai lại nghe thấy tiếng động rất nhỏ ở cách đó không xa, nàng cũng có xem qua nội dung nguyên bản của vở kịch nên biết lúc này hẳn là Trương Vô Kỵ đang ở trong bụi cỏ, chẳng qua là do nguyên chủ đã luyện qua võ công cho nên một chút tiếng động này ở trong tai của nàng lại lớn hơn mấy phần, nàng vừa muốn mở miệng thì liền có một tiếng nói non nớt của cô bé vang lên:

“Lão tặc nì, người buông nương ra!” Trong lúc đang nói chuyện thì có một bóng người nho nhỏ yếu ớt hướng về phía bên này đánh tới, phía sau còn có một tiếng hô kinh hoàng của thiếu niên giống như tiếng vẹt đực hô: “Bất Hối muội muội.”

Bách Hợp nhìn thoáng qua về phía âm thanh kia phát ra, lại nhìn thấy một thiếu niên có bộ dáng tuấn tú, trong đầu nàng liền hiện lên hình ảnh của Trương Vô Kỵ lúc còn trẻ, nghĩ tới tình cảnh Diệt Tuyệt xử tử Kỳ Hiểu Phù lúc đó, hai tay liền vất ra sau như một trường bối: “Trương ngũ hiệp là anh hùng khí khái tới bậc nào, lại sinh ra một kẻ chẳng ra gì như vậy, Kỳ Hiểu Phù không tuân thủ nữ tắc, cô phụ Lục thúc của người, người lại đi cùng đường với nàng, không biết sau này trong giấc mộng của người có thể gặp được cha người hay không?” Một câu nói làm cho sắc mặt của Trương Vô Kỵ căng lên đỏ bừng, cũng không nói được ra lời.

Lúc này Bách Hợp nhìn cũng không nhìn Kỳ Hiểu Phù đang xụi lơ trên mặt đất một cái, xoay người rồi đi, Dương Bất Hối đã nhào tới trên người của mẫu thân nàng, lớn tiếng khóc lớn lên, một đôi mắt đỏ bừng nước chỉ hận nhìn chăm chăm vào Bách Hợp, Trương Vô Kỵ lấy hết dũng khí muốn đến đây ngăn cản Bách Hợp:

“Không biết vì sao sư thái phải đối xử với Kỳ cô cô như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Ý Thiên Đồ Long ký (2)

“Nàng ta học chính là võ công của Nga Mi ta, lại dám cấu kết với ma đầu Dương Tiêu, còn sinh hạ nghiệt chủng cho hần, Kỳ Hiểu Phù đã không xứng làm đệ tử của Nga Mi ta, chẳng lẽ ta không nên phẩy đi võ công của nàng?” Bách Hợp từ trong trí nhớ cũng biết được tên tục gia của Diệt Tuyệt sư thái vốn là họ Phương, quê quán ở Hà Nam, cha của nàng Phương Bình Nguyên là một người võ cừu tốt, từ nhỏ có tình cảm huynh muội rất tốt đối với Diệt Tuyệt sư thái, đáng tiếc cuối cùng lại bị Tạ Tốn của Minh Giáo giết chết, Tạ Tốn vì muốn dùng những hành động này để lôi kẻ thù Thành Côn của hần ra, cũng bởi vì cha của Phương Bình Nguyên chết đi mà Diệt Tuyệt sư thái hận Minh Giáo thấu xương, mà Cô Hồng Tử là Đại sư huynh của nàng, vốn có hôn ước cùng với nàng nhưng lại ở trong trận tỷ đấu đối với Dương Tiêu bị Dương Tiêu dùng kế mà thất bại, cuối cùng buồn bực mà chết.

Diệt Tuyệt bởi vì hai chuyện này nên hận Minh Giáo thấu xương, nàng lại là người ghét ác như cừu, cương trực công chính, đối với đồ đệ hết sức yêu thương bảo vệ, nhưng nàng đối với Minh Giáo cũng hận không thể nào hòa giải được, cũng chính bởi vì như thế nên Kỳ Hiểu Phù cùng với kẻ thù của nàng là Dương Tiêu sinh ra con gái, nhất là ở dưới tình huống nàng đã vì Kỳ Hiểu Phù lựa chọn nhà chồng, Diệt Tuyệt vừa thấy đồ đệ phản bội mà tức giận công tâm, nội dung vở kịch cũng là dưới cơn nóng giận này bởi vì Kỳ Hiểu Phù không chịu xuất thủ đối phó Dương Tiêu mà đánh chết nàng.

Chẳng qua hiện tại đổi thành Bách Hợp, nàng cũng sẽ không giết Kỳ Hiểu Phù, nhưng cũng không cho nàng sắc mặt tốt để nhìn, dù sao nàng cũng vì hoàn thành tâm nguyện của Diệt Tuyệt thay nàng làm nhiệm vụ, mặc dù Bách Hợp không có thông minh bao nhiêu nhưng điểm mấu chốt của chính nàng như thế nào trong lòng nàng đều biết, đương nhiên không thể nào đồng tình với Kỳ Hiểu Phù, dù sao trong lòng Diệt Tuyệt trừ hận Dương Tiêu ra thì cũng hận đồ đệ này nhất.

“Sư phụ. . . .” Phía sau Kỳ Hiểu Phù truyền đến âm thanh buồn bã sợ hãi, Dương Bất Hối một bên vịn nàng lại dùng đôi mắt oán hận mà nhìn chăm chăm vào Diệt Tuyệt: “Người lão tặc ni này, người là người xấu, người đánh nương ta, người là người xấu!”

“Bất Hối, Bất Hối con mau cầm miệng!” Kỳ Hiểu Phù biết rõ tính tình của Diệt Tuyệt cổ quái ương ngạnh, sợ là nữ nhi sẽ làm cho nàng tức giận, hận không thể che miệng nữ nhi lại, lại thấy Diệt Tuyệt cũng không có lấy kiếm giết người như trong tưởng tượng của nàng, ở trong Ý Thiên Đồ Long Diệt Tuyệt sư thái có võ công cao cường, tuổi cùng với bồi phận đều thấp hơn so với bọn người Võ Đang thất hiệp Tống Viễn Kiều, nhưng võ công của nàng lại cực cao, một tay Ý Thiên Kiếm hạ xuống cũng không để cho Minh Giáo có một người nào sống, nhưng hết lần này tới lần khác đã có Diệt Tuyệt sư thái lại còn có thêm một Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ giống như đặc biệt được tạo ra để đối phó với Diệt Tuyệt sư thái, chỉ cần gặp được hãn thi Diệt Tuyệt sư thái cũng không có một chuyện tốt nào, không chỉ Minh Giáo ở trong tay hãn thi được phát dương quang đại, hơn nữa hai đồ đệ mình thương yêu nhất, một câu kết cùng với Dương Tiêu, cuối cùng Dương Bất Hối lại được Trương Vô Kỵ cứu, mà đối lại một vòng Chu Chi Nhược cũng suýt nữa bị hủy ở trên tay Trương Vô Kỵ.

Nếu như Trương Vô Kỵ và Chu Chi Nhược ở bên nhau thì thôi, nhưng hết lần này tới lần khác hãn thi lại trời sinh đa tình cuối cùng cô phụ biết bao nhiêu nữ nhân, làm cho những nữ nhân này trong lòng tan nát mệt mỏi, Diệt Tuyệt sư thái nghĩ tới thì trong lòng cũng không cam lòng, chính là có chết cũng thành tựu cho Minh Giáo nổi danh, trước khi chết còn bị Quang Minh hữu sứ Phạm Diêu làm dơ bản danh tiếng trong sạch, trong lòng nàng làm sao chịu cam lòng.

Bách Hợp làm nhiệm vụ vài lần nên trong lòng coi như biết rõ, nhiệm vụ chuyển này thoát nhìn giống như vô cùng hung hiểm, nhưng thứ nhất nàng lại không thấy giống như trong Tiểu Ngao Giang Hồ đem trí lực của nàng hoàn toàn biến thành thể lực, cũng không có gặp gỡ người hi nộ không rõ như Lâm Bình Chi, là người tâm tính hoàn toàn biến hóa vạn vạn. Trương Vô Kỵ tuy nói là nam chính, nhưng Bách Hợp lại tới nơi này coi như sớm, lúc này Trương Vô Kỵ cũng chỉ là một đứa bé bình thường, hãn thi còn không có luyện thành Cửu Dương Thần Công để tạo dựng trụ cột sau này.

Vừa nghĩ tới Cửu Dương Thần Công, trong lòng Bách Hợp nhất thời có chút nóng vội, nàng đã xem qua nguyên tác nên biết nội dung của vở kịch như thế nào, biết được thiên phú võ công của Trương Vô Kỵ sau này vô cùng cao, trừ bởi vì hãn thi là nam chính nên trời sinh có vận khí tốt hơn người bên cạnh, còn có thể gặp được rất nhiều chuyện lớn mà nhiều người khó gặp, quan trọng nhất là hãn thi luyện tập Cửu Dương Thần Công làm trụ cột.

Làm nhiệm vụ vài lần, Bách Hợp vào vai Nhạc Linh San kia bởi vì có trí lực quá thấp, chiêu số võ công căn bản cũng không nhớ được cái gì cả, nàng biết bí mật của Ý Thiên Kiếm cùng Đồ Long Đao, cũng biết sơn động kia là ở Hoa Sơn, chỉ cần mình khổ tâm đi tìm thì không sợ sẽ không tìm được.

Sau khi luyện Cửu Dương Thần Công xong thì sau này coi như Trương Vô Kỵ có kỳ ngộ đi chăng nữa Bách Hợp còn không tin bằng võ công của Diệt Tuyệt sư thái, chỉ cần nàng chăm chỉ luyện tập, coi như là không phát huy được năm phần của nguyên chủ, nhưng nếu nàng luyện Cửu Dương Thần Công chắc cũng không kém tới mức nào được.

Trong lòng nàng cũng động tâm rất lớn, lúc này cũng không để ý tới Kỳ Hiểu Phù đang bị thương ngã xuống đất cùng với đám người Dương Bất Hối, chỉ cần phân phó Đinh Mẫn Quân cùng với đám đồ đệ đang chờ đợi:

“Vi sư chung quanh đi một chút, các người về Nga Mĩ trước, không cần tìm kiếm ta, chờ tới lúc ta nên trở về thì tự nhiên ta sẽ trở về.” Trước giờ tính tình của nàng luôn luôn không tốt, lúc này mọi người cũng chỉ nghĩ là nàng bởi vì chuyện của Kỳ Hiểu Phù cùng với Dương Tiêu mà bị kích thích, vì vậy nên một đám đồ đệ cũng không có ai dám mở miệng, vội vàng đáp một tiếng, lúc này Bách Hợp mới lấy Ý Thiên Kiếm ra, dựa theo trí nhớ của Hoa Sơn mà nghênh ngang rời đi.

Danh tiếng của Diệt Tuyệt trong giang hồ coi như là nổi tiếng, vì vậy nàng một đường đuổi tới Hoa Sơn thì cũng thỉnh thoảng có người nhận ra nàng, tuy nói là nhìn thêm thưởng Ý Thiên Kiếm trong tay nàng nhưng cũng không có ai dám đi lên đoạt, một đường đi gặp phải mấy tôm tép nhai nhép, một khi Bách Hợp phát hiện có người nhìn chăm chăm vào mình thì lập tức đổi lại vị trí, nàng đường xá xa xôi chuyên chọn con đường rừng sâu núi thẳm ít người mà đi, như vậy một đường đi so với bình thường cũng hao tốn nhiều thời gian hơn một chút, lúc nàng ở trên đường đã rất quen thuộc với chiêu số võ công của Diệt Tuyệt.

Tuy nói trong khoảng thời gian ngắn không thể nào chân chính đem công lực của Diệt Tuyệt phát huy ra được bao nhiêu nhưng ít nhất những chiêu số có thể luyện tập được cũng miễn cưỡng có thể dọa người rồi, cứ như vậy chừng hơn một tháng sau rốt cục nàng cũng xuất hiện ở đỉnh Hoa Sơn.

Tính ra thời gian này là lúc Trương Vô Kỵ đưa Dương Bất Hối đi Minh Giáo, lúc này cách thời điểm hãn thi nhận được bí tịch còn phải qua một đoạn thời gian ngắn nữa, Bách Hợp lặng lẽ núp ở đỉnh Hoa Sơn, tìm hơn nửa tháng không thấy tăm hơi gì, nàng không muốn che dấu tai mắt mọi người, nhưng hôm nay Bách Hợp vốn chẳng qua là một kẻ trông thì ngon nhưng không dùng được, dựa vào danh tiếng vốn có của Diệt Tuyệt cũng chỉ có thể dọa người, nhưng nếu thật sự động thủ thì nàng không nhất định là đối thủ của những thứ bia đỡ đạn dưới ngòi bút của tác giả.

Mất thời gian công sức cũng không phụ lòng người, ở Hoa Sơn ngày người gần một tháng Bách Hợp rốt cục tìm thấy được Cửu Dương Chân Kinh trong truyền thuyết được để trong bụng của khí trắng, con khí trắng này cũng không có giấy dựa kháng cự, Bách Hợp rất thuận tiện lấy Cửu Dương Chân Kinh kia xuống.

Thời gian kế tiếp chỉ cần tìm một chỗ an tĩnh để tu luyện, nàng tìm được cuốn kinh thư này thì trong lòng vô cùng kích động.

Chương 49: Ỗ Thiên Đồ Long ký (3)

Ở niên đại này khắp phía nổi lên chiến loạn, dân chúng lầm than, rất nhiều phòng ốc mười cái thì có chín cái không còn, muốn tìm địa phương nào không có người cũng hết sức dễ dàng, nàng chọn một hang động bỏ đi, dọn dẹp một chút sau đó cũng không quan tâm tới hoàn cảnh khác biệt mà trực tiếp chui vào.

Vừa bắt đầu học thì chữ ở trên kinh thư nàng có thể nhận diện được nhưng lại xem không quá hiểu rõ, câu chữ có chút trúc trắc khó đọc làm cho nàng còn phải đem kiến thức vốn có trong đầu Diệt Tuyệt ra để nhớ lại rồi tìm ra so sánh, nàng không nhớ rõ kinh mạch lắm, tuy nói là có trí nhớ của nguyên chủ ở đây, nhưng bởi vì thông minh hay nguyên nhân của chính nàng cho nên lúc bắt đầu học Cửu Dương Chân Kinh cũng hết sức khó khăn.

Sau khi Bách Hợp định ra trước một tháng chuyên môn dùng để luyện tập nhận biết chữ cùng với huyết đạo, đợi sau khi nhận thức những thứ đồ này rõ ràng xong thì nàng mới bắt đầu chân chính học được võ công của Cửu Dương Chân Kinh.

Người chưa từng tiếp xúc qua võ học như vậy vừa bắt đầu học cũng không quá tốt, Bách Hợp cũng không phải là người có thiên tư thông minh gì, Diệt Tuyệt biết được bộ Cửu Dương Chân Kinh cũng không phải toàn bộ, vì vậy phải tốn mất thời gian hơn nửa năm mới khó khăn học xong Cửu Dương Thần Công. Một khi nàng học xong hết được toàn bộ bộ kinh thư này thì sau chỉ cần võ công ở trong đầu nàng tùy thời nhảy ra chỉ cần nghĩ đến được, vì thế nên Bách Hợp cũng không có chuẩn bị tiếp tục ngốc ở chỗ này nữa. Nguyên vọng của Diệt Tuyệt vốn muốn làm phái Nga Mi được vinh danh cùng với diệt trừ Minh Giáo, nàng còn nhớ rõ nhiệm vụ của mình, chính vì vậy sau khi hơi thu thập một phen thì xé Cửu Dương Thần Công hơn phân nửa rồi hủy diệt đi, nàng mới đưa phần kinh thư còn lại vào trong sơn động mà Trương Vô Kỵ vốn nhận được, luyện Súc Cốt Công xong mới thả vào.

Trên đường quay trở lại phái Nga Mi, Bách Hợp cũng không đi nhanh, nàng đi một đường còn muốn quen thuộc với võ công của Diệt Tuyệt, mặt khác cũng là không có thuê xe ngựa và dựa vào bước chân của chính mình để đi lại, thuận tiện rèn luyện thêm khinh công, nàng cũng bắt đầu luyện tập võ công của Cửu Dương Chân Kinh, trừ lúc ban đầu là không thuận lợi, đợi thêm hai tháng sau mới trở lại Nga Mi thì nàng đã hết sức quen thuộc với việc vận hành Cửu Dương Chân Kinh rồi.

Trong phái Nga Mi lúc này hết sức yên tĩnh, chỉ thấy hai nữ đệ tử trông chừng đang ngồi trên bờ đoàn chấp tay trước ngực, có một đệ tử nghe được tiếng bước chân mở mắt ra nhìn thấy Diệt Tuyệt, sắc mặt nhất thời liền thay đổi: “Su phụ.”

Diệt Tuyệt đã rời đi môn phái hơn một năm rồi, trong chốn giang hồ có nhiều người từ tám tháng trước còn nghe được tin tức của nàng ra thì nửa năm gần đây căn bản không có người nào nghe được tin tức của nàng, trên dưới phái Nga Mi đều cho rằng Diệt Tuyệt sư thái đã gặp phải bất trắc, trước đó vài ngày Đình Mẫn Quân còn thay mặt chức chương môn bỏ trống nửa năm, hôm nay phái Nga Mi cũng đã chính thức nhận nàng làm chương môn, đang chuẩn bị hai tháng sau sẽ mở đại hội, mời anh hùng trong thiên hạ tới đây để tham dự lễ chính thức đăng vị chương môn, không ngờ tới vào lúc này thế nhưng Diệt Tuyệt lại trở lại.

Hai đệ tử này mặc một thân đạo bào, trên mặt mang bộ dáng thấp thòm lo âu, lúc này một người vội vàng đi vào thông báo, còn một người lại hướng Bách Hợp mà quý xuống.

“Không có quy củ, hoang mang rối loạn còn ra cái thể thống gì nữa?” Bách Hợp nghĩ tới tác phong làm việc của Diệt Tuyệt ở trong đầu, không khỏi cau mày hét lên một tiếng, hai nữ đệ tử kia vốn là ngày thường biết được tính cách Diệt Tuyệt lạnh lùng, lúc này làm sao còn dám mở miệng, đều vàng dạ. Đình Mẫn Quân nhận được tin tức liền dẫn theo một nhóm người đi ra ngoài, đúng lúc liền thấy được Bách Hợp một thân trang phục thoát nhìn cũng không ngăn nắp, nụ cười trên mặt nhất thời liền ngậy đại, trong mắt cũng hiện ra mấy phần thất vọng, mọi người đều vội vàng vây quanh đây, đang muốn mở miệng hỏi thì Bách Hợp đã phát phát tay, gọi Đình Mẫn Quân tới nhìn thoáng qua: “Vi sư đi ra ngoài du hành gần một năm, phái Nga Mi có xảy ra đại sự gì hay không?”

Chấp niệm của nguyên chủ đầu tiên chính là không diệt được Minh Giáo, ngược lại bởi vì có Trương Vô Kỵ khiến cho hắn nhận được sự ủng hộ của chính đạo, dường như bởi vì tạo ra danh tiếng nhân nghĩa của Trương Vô Kỵ, người Minh Giáo trước kia làm ra những chuyện xấu gì đều chỉ cần một nét bút là xóa bỏ, trong lòng nàng vô cùng không phục cũng không phải là quá không cam lòng, mà đổi lại thành chuyện chính là phát dương quang đại cho phái Nga Mi, tốt nhất là có thể xưng bá võ lâm.

Bởi vì đang mang nhiệm vụ, Bách Hợp cũng hy vọng có thể làm được tốt nhất, cho nên hỏi một phen, cũng may phái Nga Mi vốn có danh tiếng kính người, vì thế nên một năm nửa năm thật ra cũng không có xảy ra chuyện gì loạn, trừ giống như nội dung của vở kịch, Trương Tam Phong trước đã mất đi đồ đệ, sau đó giống như Trương Vô Kỵ cũng mất tích ở bên ngoài ra thì cũng không có phát sinh qua chuyện gì nữa.

“Su phụ, Trương chân nhân từng đưa tới đây một cô nương, Đình sư muội tạm thời an trí nàng ở sau núi, chuẩn bị sau này thu nàng làm đồ đệ.” Tình Hư nhìn thoáng qua về phía Đình Mẫn Quân, thấy trong thần sắc của nàng có chút không vui, nhưng phái Nga Mi thu nữ đệ tử cũng không phải là khinh xuất như thế, hơn nữa Đình Mẫn Quân cũng giống như nàng đều là đệ tử của chương môn, càng không dễ dàng thu được đồ đệ, hôm nay Diệt Tuyệt quay trở lại, Tình Hư cũng không dám giấu diếm Diệt Tuyệt.

Trong nội dung vở kịch Trương Tam Phong cũng không có thường xuyên đưa nữ đệ tử tới đây, Bách Hợp biết lúc này mười phần hẳn là một trong những nữ chủ là Chu Chi Nhược xuất hiện, nàng gật đầu, nhìn cũng không nhìn Đình Mẫn Quân một cái: “Nếu như thế, ngày mai con liền ra ngoài, mời Vô Đang thất hiệp tới đây, ta có việc muốn thương lượng cùng với bọn họ.”

Tĩnh Hư đáp một tiếng, trên gương mặt Bách Hợp lúc này mới mang vẻ lạnh lùng, học theo tư thái của nguyên chủ nói: “Ngày mai ta muốn bế quan một thời gian ngắn, mọi chuyện lớn nhỏ trong phái trước để cho Tĩnh Huyền tạm thời xử lý.” Nói đến đây Diệt Tuyệt liền cung tay áo, xoay người đi vào trong nội đường, mấy nữ đệ tử người bạn rợn mức nước liền đi mức nước, người thay nạng đưa com liền đi đưa com, cơ hồ đem một mối bận ba một năm bên ngoài đều tẩy đi hơn phân nửa.

Sau khi dàn xếp xong xuôi lúc này Bách Hợp mới bắt đầu tu luyện võ công của Cửu Dương Chân Kinh, nửa năm này lục lọi, lại cùng với Cửu Dương Chân Kinh không trọn vẹn hoàn toàn trong cơ thể nguyên chủ hòa nhập lại, nạng từ từ cũng tìm ra một chút còn đường, mỗi ngày chỉ cần có thời gian liền luyện võ võng, thời gian mấy ngày như vậy thoáng cái liền trôi qua, đợi tới lúc Tĩnh Huyền gõ cửa nói là người của Võ Đang đã tới đây thì lúc này Bách Hợp mới phui phui áo bào, đứng dậy đi ra cửa đãi khách.

Tuy nói là mấy ngày không ngủ, nhưng Bách Hợp luyện Cửu Dương Chân Kinh mấy ngày, thoát nhìn không thấy mệt mỏi, người lại có bộ dạng tinh thần phấn chấn, đám người Trương Tam Phong đã được chiêu đãi ở trong phòng, cũng giống như miêu tả nguyên tác, Trương Tam Phong thoát nhìn có chòm râu tóc bạc trắng, lại có hai gò má hồng nhuận, nhìn qua rất có bộ dáng tiên phong đạo cốt của một phái, người hơi gầy gò, vóc người cũng khá cao, thoát nhìn chính là bộ dạng không biết khói lửa nhân gian.

Trong thất hiệp Võ Đang Tổng Viễn Kiều tuổi lớn nhất, đã mọc một chòm râu, nhìn vô cùng chững chạc, cũng không có nhiều từ ngữ để miêu tả bộ dạng, Tam hiệp Du Đại Nham bởi vì chân tàn phế nên không có tới, trừ Trương Thúc Sơn ra thì năm đệ tử còn lại tất cả đều đã đến, lúc này nhìn thấy Diệt Tuyệt mọi người đều vội vàng đứng dậy chấp tay, Trương Tam Phong mỉm cười nói:

“Sư thái cố ý mời tới, bản đạo cũng định tới nơi này, mong rằng sư thái không có ghét bỏ bản đạo tới quá đột nhiên.” Diệt Tuyệt sư thái ở trên giang hồ biệt tâm biệt tích đã gần một năm rồi, cùng thời gian biết mất của đồ tôn Trương Vô Kỵ của ông, huống gì ngày đó cũng từng nghe người ta nói Diệt Tuyệt sư thái có xuất hiện qua ở hồ Điệp Cốc, khi đó cũng chính là lúc Trương Vô Kỵ biến mất, Trương Tam Phong cũng biết tính cách của Diệt Tuyệt sư thái cương liệt vô tình, hải nhi Vô Kỵ của mình là con do Thúc Sơn cùng Tô Tô sinh ra, Tô Tô lại là nữ nhi của Bạch Mi Ứng Vương – Ân Thiên Chính lại là người của Minh Giáo ngày xưa đứng ngang với Tạ Tốn, Diệt Tuyệt sư thái hận nhất là người trong Minh Giáo, Trương Tam Phong đã sống lâu nên hiểu biết so với những người khác cũng nhiều hơn, đối với chuyện của sư huynh Cô Hồng Tử của Diệt Tuyệt cũng rõ ràng ở trong lòng, rất sợ Diệt Tuyệt dưới cơn nóng giận thấy bên cạnh Trương Vô Kỵ không có người nào liền giết người diệt khẩu đi.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ý Thiên Đồ Long ký (4)

Nếu là những người khác ở trong giang hồ thì Trương Tam Phong cũng không lo lắng tới điều này, nhưng Diệt Tuyệt được xưng trăm yêu trừ ma, Ý Thiên Kiếm trong tay hạ xuống cũng không giữ lại người sống, coi như biết là không nên lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng thời gian biết mất của hải nhi Vô Kỵ của mình lại cùng với Diệt Tuyệt quá trùng hợp rồi, Trương Tam Phong cũng phải hoài nghi như vậy.

Vì vậy biết Diệt Tuyệt trở lại phái Nga Mi sau, liền phái đệ tử muốn mời năm đồ đệ của mình, lấy bồi phận tôn sư của một môn phái cũng không có ở dưới của Diệt Tuyệt, vốn không nên đến đây, nhưng ông vẫn lo lắng cốt nhục duy nhất mà Trương Thúc Sơn để lại, nên cùng theo tới.

“Sư thái, không biết Phù muội nàng hôm nay.” Kỳ Hiểu Phù kể từ mấy năm trước phụng mệnh của sư phụ đi trăm yêu trừ ma xong thì không biết tại sao lại đối với Ân Lê Đình lãnh đạm đi mấy phần, Ân Lê Đình lại bởi vì Kỳ Hiểu Phù là vị hôn thê của mình, hơn nữa hàng ngày hắn cũng đều sống ở trong núi Võ Đang, trong núi lại không có nữ đệ tử, vì vậy cũng đối với vị hôn thê của mình có mối tình thầm thiết, mỗi lần gặp lại đều muốn nói nhiều thêm mấy câu, ai ngờ mấy năm này Diệt Tuyệt sư thái cũng không nói tới chuyện thành hôn của hai người, ngược lại khiến cho Ân Lê Đình thấy có chút không tốt liền bắt đầu lo lắng.

Bách Hợp đi tới chủ vị ngồi xuống, nghe được lời này của Ân Lê Đình liền nhìn thoáng qua về phía hắn.

Khuôn mặt cũng hết sức tuấn lãng, hai đầu lông mày cũng anh khí mười phần, nhưng loại khí chất này cùng với Dương Tiêu ở trong trí nhớ là không giống nhau, Ân Lê Đình mang theo vài phần u buồn cùng hướng nội, mà nam nhân không hư thì nữ nhân không thương từ trên người Kỳ Hiểu Phù đã được thể hiện rất hoàn mỹ, nàng đã yêu Dương Tiêu phóng đảng không kiềm chế được, cái gì bị bắt buộc mang bầu, Bách Hợp từ đầu hóng toàn không hề tin tưởng, nếu không vì sao nàng lại phải gọi tên nữ nhi là Bất Hối ?

“Ân lục hiệp, ta gọi ngươi tới một chuyện cũng là nói đến chuyện này.” Thấy trên mặt Ân Lê Đình bởi vì lời nói của mình mà lộ ra sắc mặt vui mừng có mấy phần ngoài ý muốn, Bách Hợp dừng một chút, trong lòng cũng sinh ra mấy phần không đành lòng, nhưng suy nghĩ một chút vẫn là quyết nói: “Chẳng qua là hôn ước của nghịch đồ trước đó thì thôi đi, phái Nga Mi của ta thiếu Võ Đang người một cái nhân tình, sau này nếu như Võ Đang có chuyện cần nhờ gì mà ta có thể làm được thì tuyệt đối sẽ không từ chối.”

Trong lòng Ân Lê Đình vốn bởi vì lời nói của Bách Hợp mà vui mừng, ai có thể lường trước được quanh co khúc khuỷu này lại có bước chuyển ngoặt như vậy, Ân Lê Đình ngẩn ngơ, trên mặt lộ ra vẻ bi thương mê mang, Trương Tam Phong vừa thấy không tốt thì chân mày cũng liền nhíu lại:

“Không biết vì sao sư thái lại nói ra lời nói kinh người này ? Không biết trong đó có phải là có nội tình hay không? Lê Đình cùng lệnh đồ biết nhiều năm, lại là.”

“Ai, nếu Trương chân nhân cố ý muốn hỏi, ta cũng vậy không thể giấu diếm được nhiều hơn. Kỳ Hiểu Phù không biết xấu hổ đã cùng với ma đầu Dương Tiêu của Minh Giáo cầu thả nhiều năm, cũng vì hấn mà sinh ra một nữ nhi tên gọi là Bất Hối, chuyện này cũng lại giấu diếm ta nhiều năm như vậy, lần này tình cờ gặp ở Hồ Điệp cốc ta mới phát hiện ra được chân tướng này.” Nói đến đây đây thì Bách Hợp thấy trên mặt của Ân Lê Đình lộ ra vẻ khiếp sợ cùng không dám tin, mọi người Võ Đang cũng mang theo vẻ mặt kinh ngạc tới ngầy người, nàng liền cười lạnh một tiếng, lại lửa cháy đổ thêm dầu:

“Nói đến chuyện này, bản thân ta cũng muốn hỏi Trương chân nhân một chút, ta cho là Trương Vô Kỵ vốn là đồ tôn của Trương chân nhân, chắc phải một lòng hướng về Võ Đang, không có ngờ tới hấn lại đối với nghiệt chủng kia của Dương Tiêu tìm mọi cách bảo vệ, lần này ta nhìn ở việc Nga Mi thiếu một phần tinh với Võ Đang nên ta cũng không có so đo cùng với hấn, chuyện này là chuyện riêng của người Võ Đang các người, ta nghĩ các người tự mình cũng có thể giải quyết được.”

Nói đến đây thì thật ra Bách Hợp hết sức không thể giải thích được.

Rõ ràng Võ Đang thất hiệp đối xử với Trương Vô Kỵ luôn không tệ, nhưng hấn lại hướng về phía Minh Giáo, cũng bởi vì một lần trước kia gặp mặt ông ngoại vài lần rồi ước hẹn, cũng bởi vì hết sức đồng tình những người khác của Minh Giáo cho nên hấn liền tìm mọi cách để đứng về phía Minh Giáo? Hấn thấy một mặt đáng thương của Minh Giáo nhưng làm sao không suy nghĩ tới lúc Minh Giáo làm việc cực đoan đốt nhà giết người, nghĩa phụ của hấn vì tìm ra tung tích của Thành Côn là lạm sát kẻ vô tội xung quanh, hấn có nỗi khổ tâm nhưng làm sao lại không thấy được cảm thụ trong lòng của những người bị hại kia ? Toàn bộ bởi vì Tạ Tôn là nghĩa phụ của Trương Vô Kỵ cho nên kết quả cuối cùng của hấn là chỉ cần xuất gia làm hòa thượng là được?

Nếu Tạ Tôn cũng biết nợ máu phải trả bằng máu thì làm sao hấn lại không muốn người khác cũng phải dùng máu của hấn để tới trả nợ nần? Huống chi đám người Ân Lê Đình luôn đối xử tốt với Trương Vô Kỵ, Bách Hợp không rõ một nhà Ân Thiên Chính còn chưa tính, ít nhất dù sao còn có liên hệ máu mủ, nhưng Dương Tiêu hấn cũng tìm cách hết sức bảo vệ, toàn bộ đều đứng ở bên cạnh Dương Tiêu, mở miệng lại kêu một tiếng Bất Hối muội muội, lại không nghĩ tới chuyện không biết xấu hổ của Kỳ Hiểu Phù có liên quan tới Dương Tiêu, là Lục sư thúc của hấn bị đội lên đầu một đỉnh mũ màu xanh hết sức xinh đẹp, trong lòng sẽ có cảm giác như thế nào?

Bách Hợp nói xong lời này, toàn thân Ân Lê Đình đều sợ tới ngầy người, hấn lúc này nhìn thoáng qua về phía Trương Tam Phong, lại nhìn Bách Hợp một chút, trên mặt lúc này mới hiện ra mấy phần thống khổ cùng nhục nhã, lúc này hấn đối với Kỳ Hiểu Phù mặc dù còn có chút tình cảm nhưng cũng không phải là loại đau đớn tương tư tận xương sau khi biết Kỳ Hiểu Phù đã chết, nội dung vở kịch trong đó bởi vì Kỳ Hiểu Phù trong lòng Ân Lê Đình chết đi, lại một lòng cho là chuyện của Kỳ Hiểu Phù cùng với Dương Tiêu do nàng bị ép buộc, hơn nữa còn là chết ở dưới tay của Dương Tiêu, vì vậy hết sức oán hận Dương Tiêu, đồng thời người chết giống như đèn tắt, vốn là lúc sống có một chút khuyết điểm cùng với oán hận, sau khi chết đi thì tự nhiên liền tiêu tan.

Huống chi Ân Lê Đình vốn chính là một người có tính tình phúc hậu, đối với Kỳ Hiểu Phù lại không hề mang thù nữa, còn dư lại đương nhiên là nhớ lại tất cả những tốt đẹp của nàng, cũng chính vì như thế nên tình yêu của Ân Lê Đình đối với Kỳ Hiểu Phù rốt cuộc là thuộc loại nào còn phải đánh giá cân nhắc, nếu không tại sao lại còn phát sinh tình huống Dương Bất Hối tái giá cho Ân Lê Đình như thế ?

“Không, ta không tin, Phù muội nàng làm sao sẽ làm ra chuyện như vậy?” Ân Lê Đình lắc đầu, khuôn mặt tuyệt vọng lộ vẻ không cam lòng, trong đôi mắt mơ hồ còn kèm theo một tia oán hận. Trên mặt Trương Tam Phong hiện lên mấy phần lo lắng gấp gáp, lớn tiếng thét lên: “Lê Đình! Nhân duyên là do trời định, nếu không phải thuộc về con thì con có cưỡng cầu cũng là vô dụng!”

Mọi người còn lại của Võ Đang cũng mang vẻ mặt âm trầm bi thống nhìn chằm chằm Ân Lê Đình, Bách Hợp thấy loại tình cảnh này không khỏi nở nụ cười lạnh: “Đều nói Trương chân nhân lòng dạ rộng lớn, hôm nay vừa thấy, quả nhiên không giống người thường. Trương Vô Kỵ thân là nhi tử của Trương ngũ hiệp, nhưng lại cầu kết cùng với người trong ma giáo, biết rõ nghịch đồ cùng với Ân lục hiệp có hôn ước nhưng lại giấu diếm không nói, cũng khắp nơi thiên vị Kỳ Hiểu Phù, có từng nghĩ tới lúc mấy vị cực khổ khu trừ hấn khí thay cho hấn? Cũng không biết Minh Giáo cho hấn ăn cái gì, ta thấy ma giáo làm việc như vậy đốt nhà giết người cướp của cũng không đề cập tới nữa, nhưng phần tâm thuật này ngược lại cũng không giống như người bình thường.” Bách Hợp thốt lời này ra khỏi miệng thì đầu tiên trên mặt Ân Lê Đình lộ ra vẻ đại ra, tiếp theo là lấy tay ôm chặt đầu, cắn răng không nói một lời nào nữa.

“Sư thái cũng không cần kích bác, Vô Kỵ là nhi tử của Ngũ Ca, nó tuyệt đối sẽ không đứng ở phía Minh Giáo bên kia!” Mạc Thanh Cốc nhỏ tuổi nhất không nhịn được liền hướng về phía Bách Hợp lớn tiếng quát lên.

“Có phải kích bác hay không thì trong lòng chúng ta đều có cân nhắc, nếu như không tin thì không bằng đi hỏi Dương Tiêu đi, Trương Vô Kỵ tự mình hộ tống Kỳ Hiểu Phù cùng với nghiệt chủng của nàng đi lên Minh Giáo.” Bách Hợp nói đến đây thì dừng lại một chút, nhìn Ân Lê Đình một cái: “Nha, đúng rồi, nghiệt chủng của nghịch đồ tên gọi là Bất Hối, hôm nay cũng tiện nói cho Ân lục hiệp biết, Kỳ Hiểu Phù đã bị ta hủy bỏ võ công trục xuất khỏi sư môn, cùng với phái Nga Mi của ta không còn liên quan nữa, việc hôn ước lúc đó cũng hủy bỏ, hôm nay Diệt Tuyệt ta mời chư vị Võ Đang tới đây chính là muốn nói rõ chuyện này.” Bách Hợp nói xong lời này, thấy khuôn mặt Ân Lê Đình căng trương tới đỏ bừng thì phát phát tay chuẩn bị muốn tiến khách.

Chương 51: Ý Thiên Đồ Long ký (5)

“Chậm đã!” Trương Tam Phong do dự một chút, vẫn là đứng dậy: “Không biết sư thái có thể báo cho ta biết tung tích của hải nhi Vô Kỵ ở đâu hay không?”

Trước đây Diệt Tuyệt đối với Kỳ Hiểu Phù là yêu thương che chở tới bậc nào, hôm nay có thể không chút lưu tình mà nói phét đi võ công của nàng, đối với người trong giang hồ mà nói, võ công bị phét sợ rằng khó chịu hơn chết, trong lòng Trương Tam Phong cho là Bách Hợp làm việc quá mức cương liệt, trong lòng không khỏi thương tâm, rất sợ huyết mạch duy nhất của Ngũ đệ tử mình lưu lại cũng đều chết ở trên tay Diệt Tuyệt, lúc này đã không kịp nghĩ tới thân phận tông sư một phái của mình, mở miệng áp bách.

Võ công của nguyên chủ mặc dù không kém nhưng so với tông sư như Trương Tam Phong vẫn có một đoạn chênh lệch lớn, nhất là dưới tình huống Bách Hợp căn bản không thể hoàn toàn phát huy ra được tiềm năng võ công của nguyên chủ thì lại càng không thể nào đối địch với Trương Tam Phong, lúc này Trương Tam Phong mở miệng hỏi cũng không biết trong âm thanh của mình có chứa nội lực hay không, ngực của nàng đau xót, ở cổ họng cũng dâng lên mùi tanh, Bách Hợp nhướng mày, thẳng tắp lưng.

“Trương chân nhân chẳng lẽ cho là ta đã giết Trương Vô Kỵ rồi?” Bách Hợp vừa nói xong lời này, sắc mặt của tất cả mọi người Vô Đang đều đại biến, muốn vây xung quanh nàng, Mạc Thanh Cốc lại càng không nhịn được: “Sư thái thật không giết đứa nhỏ Vô Kỵ kia?”

Bản tính của Diệt Tuyệt trong lòng mọi người đều rõ ràng, đối với tà ma ngoại đạo thì một mực thù giết lẫn cũng không bỏ sót, lúc này trong lòng đã có tính toán xấu nhất, Trương Tam Phong thậm chí suýt nữa nước mắt tuôn đầy mặt.

“Bất kể các người có tin hay không, Trương Vô Kỵ ta cũng không có giết, tên nghịch đồ như Kỳ Hiểu Phù ta cũng không giết, như thế nào sẽ đi giết một kẻ dờ sống dờ chết như Trương Vô Kỵ?” Bản thân Diệt Tuyệt cũng không nói gạt người, hơn nữa tất cả mọi người Vô Đang đều được Trương Tam Phong giáo dục vô cùng tốt, lúc này cũng không nghĩ tới Bách Hợp có thể gạt người hay không, mọi người đều tin, chẳng qua là trong lòng Trương Tam Phong vẫn còn chút lo lắng: “Vậy không biết sư thái có thể báo cho ta biết tình cảnh gặp mặt lần cuối cùng với Vô Kỵ hay không?”

Bách Hợp nhìn không được bật cười lên, đuôi lông mày lúc này còn như mang theo một tia sát ý: “Vậy không biết vì sao ngày xưa Trương chân nhân không để Trương Thủy Sơn nói ra tung tích của lão tặc Tạ Tôn?”

Một câu nói liền ngăn cản khiến Trương Tam Phong mặt đỏ tới mang tai, ông sống đến trăm năm lúc này bị một câu nói của Bách Hợp làm cho không nói ra lời được, xấu hổ không phân bác được.

“Chư vị xin mời, chuyện của Trương Vô Kỵ nhìn ở phần tình cảm chỗ Ân lạc hiệp nên lúc trước sẽ không tính toán, nhưng nếu như sau này ta gặp lại tuyệt đối không khinh xuất mà tha thứ, nghĩa phụ Tạ Tôn của hân giết chết Đại ca ruột thịt của ta, người Minh Giáo, một mực ta sẽ không bỏ qua!” Bách Hợp nói xong lời này, cũng không quản mọi người nghe thấy chuyện này bày ra vẻ mặt khiếp sợ của riêng mình, lúc này mới trực tiếp để cho đệ tử tiền khách đi.

“Sư thái xin mở Phật pháp khai ân, Vô Kỵ hân đã đáp ứng sự phụ của ta, tuyệt sẽ không gia nhập Minh Giáo. . . .” Tứ hiệp Trương Khê Tùng có chút nhanh nhẩu mở miệng, lúc này Bách Hợp mới cười lạnh: “Thế sự không có tuyệt đối, hôm nay Trương Tứ hiệp nói thẳng thắn như sắt vậy, chỉ sợ có ngày hân tự sát lại mình, lại làm cho người ta nhìn thấy liền chê cười!” Ngay sau Trương Vô Kỵ trở thành giáo chủ Minh Giáo, lời đáp ứng với Trương Tam Phong ngày xưa cuối cùng cũng chỉ là một đồng chó má, trên người lại có hào quang của nam chủ, Trương Tam Phong cuối cùng cũng tha thứ cho hân, ngày xưa Trương Vô Kỵ nói gì mà thế không gia nhập Minh Giáo tự nhiên cũng trở thành một đồng lời nói suông.

“Đứa nhỏ Vô Kỵ kia của ta là nhi tử của Ngũ đệ, tuyệt đối sẽ miệng vàng lời ngọc, mặc dù tuổi hơi nhỏ nhưng cũng là người nhất ngôn cửu đỉnh, sư thái thân là chưởng môn tông sư của phái Nga Mi, cần gì phải so đo cùng với đứa nhỏ như Vô Kỵ!” trong Vô Đang Thất hiệp Tổng Viễn Kiều khẽ nhún chân mày, nhìn Bách Hợp một cái, Bách Hợp cũng không cãi nhau cùng với hân, chỉ khẽ mỉm cười nói: “Có phải thật vậy hay không, sau này tự nhiên sẽ biết.” Nói xong lời này, đám người Trương Tam Phong thấy Bách Hợp cái gì cũng không chịu nói, lại không có biện pháp bắt buộc nàng đành phải nói câu cáo từ, mọi người lôi kéo Ân Lê Đình đang thất hồn lạc phách rồi đi Nga Mi.

Đợi đến mấy người này vừa đi, Bách Hợp liền lập tức bế quan, giao mọi chuyện lớn nhỏ ở trong phái cho Tĩnh Huyền cùng với Đình Mẫn Quân, nàng đem Chu Chỉ Nhược ghi tạc làm đệ tử dưới danh nghĩa của mình, cũng không có tự mình dạy võ công cho nàng, ngược lại giao nàng cho Bối Cẩm Nghi dạy, Diệt Tuyệt sau mặc dù hết sức yêu thích đệ tử nhỏ nhất này, nhưng bởi vì Chu Chỉ Nhược ban đầu đã đáp ứng lời thề của nàng nhưng vẫn yêu Trương Vô Kỵ, vì vậy trong lòng Diệt Tuyệt đối với Chu Chỉ Nhược mang theo một loại hận ý, Bách Hợp cũng không chuẩn bị dạy nàng cái gì, tự nhiên cũng không chuẩn bị cho Chu Chỉ Nhược địa vị cùng sủng ái cực cao ở Nga Mi như trong nội dung võ kịch, cuối cùng ngược lại làm cho Chu Chỉ Nhược thấy đây toàn bộ đều là những chuyện đương nhiên, cũng giống như Kỳ Hiểu Phù phản bội nàng.

Bách Hợp cũng khép lại bế quan, trực tiếp sống ở cấm địa phía sau núi năm năm, trong năm năm này nàng cũng đã đem võ công vốn có của Diệt Tuyệt dung nhập thành thạo, cũng đem Cửu Dương Thần Công luyện tới cảnh giới đạt thành, lại có nội lực vốn có của Diệt Tuyệt trước kia làm trụ cột, sau khi có Cửu Dương Chân Kinh thì Bách Hợp bắt đầu luyện nội công lại càng vô cùng hùng hậu, chính là có thể so với Trương Tam Phong, bởi vì nguyên nhân có Cửu Dương Chân Kinh, sợ là hai người có thật sự động thủ cũng chỉ là sán san như nhau, mà lúc này nếu như nội dung võ kịch không có gì thay đổi

thì chắc đã đến lúc Trương Vô Kỵ rời núi rồi, vì vậy nàng kiên nhẫn ở phái Nga Mi tu luyện thêm mấy ngày mới rút cục đợi được tới tin tức Lục Đại môn phái phối hợp tấn công lên đỉnh Quang Minh.

Nga Mi cũng ở trong này, mọi người chia ra mấy đường, Bách Hợp không nói hai lời liền dẫn theo đệ tử trong môn phái xuất hành theo một đường, trong những năm này nàng bề quan, ở trong suy nghĩ của các đệ tử uy tín không chỉ có không hạ xuống ngược lại càng cao thêm, lộ ra vẻ vô cùng thần bí, buổi tối mọi người dừng chân ở trong một quán ăn nhỏ, Chu Chi Nhược đang được phái tới hầu hạ nàng, nàng quả thật giống như trong sách miêu tả, lớn lên thanh lệ tuyệt luân, một bộ dáng chọc cho người ta thương tiếc yêu thương, lúc nhìn Bách Hợp lại có bộ dạng rụt rè, Bách Hợp gật đầu, ý bảo nàng đặt chậu nước trên tay xuống rồi đi ra ngoài, nàng mang về mặt sớ sệt gật đầu rồi vội vàng lui ra ngoài.

Mà đúng lúc này trong khách sạn có một thiếu nữ hết sức xấu xí lại mang theo một người đàn ông tiến vào trong quán, ánh mắt Bách Hợp lúc này nhìn lên người Chu Chi Nhược, thấy nàng như có điều suy nghĩ nhìn nam nhân bộ dạng rồi bù kia, lại thấy tiểu tử khuôn mặt bản thủ không nhìn rõ mặt mũi cũng có vẻ mặt giắt mình liền biết vận mệnh cuối cùng cũng trở lại một khắc này, hai người này vẫn là đã nhận ra đối phương, hơn nữa hẳn là ở nơi này liền nảy sinh tình cảm rồi.

“Người quái dị!” Đinh Mẫn Quân nhỏ giọng nhìn thiếu nữ mặt mũi vô cùng xấu xí này thì không nhận được nói thầm, âm thanh của nàng tuy nhỏ nhưng người trong giang hồ đều nghe được nhất thanh nhị sở, mọi người không khỏi đều nhìn cười, chính là ngay trong phái Nga Mi cũng có mấy người trên mặt lộ ra vẻ đồng tình, ai ngờ cô gái kia lạnh lùng nhìn thoáng qua về phía bên này, ném nam nhân trên lưng xuống, thân ảnh quý mị như hư vô lao về phía bên này, Bách Hợp cũng có lòng muốn cho Đinh Mẫn Quân một bài học vì vậy cố ý ngồi yên không động đến.

“A.” Đinh Mẫn Quân hét lên một tiếng, trên mặt nàng bị điểm một cái, giống như có vạn côn trùng đang gặm cắn vậy, cảm giác vừa đau ngứa lại vừa khó chịu toàn thân dâng lên, nàng liền đưa tay lên chạm vào mặt thì cảm giác được có tia máu mới phục hồi tinh thần lại, nhìn Bách Hợp với vẻ mặt sớ hãi nói: “Sư phụ!”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Ý Thiên Đồ Long ký (6)

Ân Ly bởi vì biến cố lúc còn trẻ, lại ở cùng Kim Hoa bà bà nên tính tình vô cùng cổ quái, lúc này bởi vì lời nói của Đinh Mẫn Quân làm cho nàng không vui về nên nàng dạy dỗ người xong còn muốn tiếp tục ra tay, Bách Hợp uống xong nước trà, cái ly trong tay liền ném về phía Ân Ly.

Chén trà này vốn nhìn như không có gì lạ đi vòng qua Ân Ly, trên mặt nàng cũng hiện lên vẻ khinh thường, vừa muốn vươn tay ra đón nhưng khi chạm vào cái chén thì sắc mặt cũng đại biến, thân hình không tự chủ trượt ra sau, cho tới khi đụng vào mấy cái bàn, Trương Vô Kỵ sau khi nhìn thấy mới biến đổi ánh mắt, vội vàng làm như ngã xuống để đón lấy nàng.

Mới vừa rồi mặc dù Bách Hợp chỉ dùng không đến nửa thành công lực, nhưng Trương Vô Kỵ có thể không lộ liễu giấu diếm giống như cô hết sức đón nhận lấy Ân Ly, có thể thấy được là hẳn cũng có kỳ ngộ khác.

Không nghĩ tới năm đó hẳn trúng phải độc chương của Huyền Minh nhị lão, bản thân mình lại lấy đi hơn phân nửa của Cửu Dương Thần Công mà hẳn vẫn có thể sống thêm không nói, còn có thể luyện thành được võ công như vậy, quả nhiên là bởi vì trong người có hào quang của nam chủ cho nên là vô địch thiên hạ hay sao?

Bách Hợp cười lạnh một tiếng, nhìn Trương Vô Kỵ một cái: “Coi chừng người của ngươi cho kỹ, cũng phải giải độc cho đồ đệ của ta, nếu không thì đừng trách tại sao bản ni có lòng dạ độc ác ” Trương Vô Kỵ sớm nhận ra Bách Hợp cực kỳ hung ác ở trong lòng mình năm đó, lúc này cũng căng thẳng trong lòng, mặc dù không biết vì sao nàng lại xuất hiện ở nơi này, nhưng hẳn biết được Diệt Tuyệt có võ công cao cường, lại là chương môn của phái Nga Mi, đồng thời hẳn cũng nhận ra Chu Chi Nhược lúc ở trên thuyền chỗ làng chài dụ dỗ mình ăn cơm, mặc dù không biết tại sao nàng lại gia nhập dưới môn phái Nga Mi, nhưng hiện tại lại không đành lòng để cho nàng phải khó xử, trong lòng cũng thương tiếc nàng, hơn nữa quả thật hẳn kiêng kỵ võ công của Bách Hợp, vì vậy nên chủ động đi lên bồi tội.

“Nếu có chỗ nào đắc tội, xin.”

“Xin cái gì xin!” Ân Ly giận tím mặt, chỉ vào Trương Vô Kỵ liền mắng: “Ngươi sợ Diệt Tuyệt sư thái, nhưng ta thì không sợ!” Danh tiếng của Diệt Tuyệt trong giang hồ vô cùng vang dội, tự nhiên Ân Ly cũng có thể nhận ra được, huống chi ban đầu Diệt Tuyệt còn từng cùng Kim Hoa bà bà đánh một trận, nàng cũng tận mắt nhìn thấy, chẳng qua là tính cách của nàng hết sức cổ quái, nhất là sau khi tu luyện Thiên Chu Vạn Độc thủ xong, thấy Đinh Mẫn Quân nhục nhã nàng thì dù là biết rõ sự lợi hại của Diệt Tuyệt sư thái nhưng vẫn không nhận được mà động thủ.

“Đừng nói nữa, vị cô nương này có chỗ nào đắc tội với ngươi thì ngươi cũng đã dạy dỗ nàng rồi, hôm nay sư thái đã nương tay, ngươi cũng phải biết rõ.” Trương Vô Kỵ không khuyên còn tốt, một khi khuyên lại càng khiến cho Ân Ly càng thêm nổi giận lôi đình, vừa muốn mở miệng nói chuyện thì bên ngoài

lại truyền tới một tràng tiếng cười âm hiểm, lúc này có thân ảnh màu xanh hiện lên, bóng dáng mà mắt thường ít có thể thấy được mang theo một trận gió thổi qua bên cạnh mọi người, giống như là thân ảnh ma quỷ, những người trong khách sạn khá hơn chút còn không sao, người nhất gan thì sắc mặt đã thay đổi hơn phân nửa.

Tĩnh Hư kêu thảm thiết một tiếng, bên khóe miệng Bách Hợp lộ ra một tia cười lạnh nói: “Già thần già quỷ!” Nội dung vở kịch chính là Tĩnh Hư bị một tiếng cười của Thanh Dục Bức Vương sau đó bị hút máu mà chết, mặc dù không biết tại sao Vi Nhất Tiểu lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này, chẳng qua là lúc này nàng cũng không có ý muốn trở mặt nhìn đệ tử của mình đi tìm chết, vì vậy kiếm đặt ở cạnh trên bàn vung lên, chỉ nghe được một tiếng kêu rên lên, một người có khuôn mặt xanh xao răng vàng, mặc một bộ quần áo xanh liên phun máu ra ngã ở trên mặt đất, đánh tan một cái bàn, khuôn mặt khiếp sợ mà ngó chừng nhìn Bách Hợp.

Võ công của Bách Hợp lúc này đã sớm cùng với ngày đó không thể nào so sánh được, đừng nói Vi Nhất Tiểu vốn trước đó cũng không phải là đối thủ của nguyên chủ, lúc này nàng còn luyện tập Cửu Dương Thần Công xong thì Vi Nhất Tiểu lại càng không thể nào giống như nội dung của vở kịch mà dễ dàng chop Tĩnh Huyền tới để hút máu cho đến chết, tình huống mình không thể cứu được đồ đệ cũng sẽ xảy ra.

Bản tính của Diệt Tuyệt mặc dù hết sức tàn nhẫn, đối với người trong Minh Giáo cũng không hạ thủ lưu tình, nhưng nàng làm lại hết sức bao che khuyết điểm, chỉ cần là đồ đệ của nàng thì cho dù là có thích hay không thì nàng nhất định sẽ che chở bảo vệ, chỉ riêng điểm này mà nói thì vốn Diệt Tuyệt đối với các đệ tử khác cũng không có bạc đãi qua, nhưng hai đệ tử nàng yêu thích nhất trước sau ở một trình độ nào đó đều có thể nói là đã phản bội nàng.

Trên thực tế Bách Hợp ở tiếp thu xong trí nhớ Diệt Tuyệt sau thì cũng hết sức đồng tình với nàng

“Diệt Tuyệt lão tử?” Vi Nhất Tiểu ho hai tiếng, vừa lau máu ở khóe miệng đi, hai mắt âm trầm nhìn chằm chằm vào Bách Hợp, Bách Hợp từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống Vi Nhất Tiểu, người Minh Giáo ban đầu cũng đâu phải là những người tốt lành gì, mượn lời Tạ Tồn mà nói đều là lạm sát kẻ vô tội, cuối cùng cũng bởi vì thân thể của hắn đáng thương cho nên thể nhân đều tha thứ cho hắn, Trương Thúy Sơn lại càng vì hắn mà giữ lại bí mật muốn bảo vệ cho tính mạng của hắn, lại không nghĩ tới cảm nhận trong lòng của những người bị hại, ở lúc giết người còn muốn đền mạng, kết quả cuối cùng của Tạ Tồn chẳng qua chỉ là trốn vào trong cửa phật, nếu là như vậy có thể rửa sạch được tất cả tội lỗi thì trên thế giới cũng không có cái lỗi nói này nữa rồi.

“Ngịch tặc Minh Giáo, người người đều có thể giết, hôm nay một mình ngươi rơi vào trong tay của ta thì cũng không thể trách được ta.” Bách Hợp nói xong lời này, ngón tay hơi động một chút, trong mắt hiện lên vài tia giãy dụa, nhưng vẫn nhắc Vi Nhất Tiểu lên, trong mắt nàng cũng hiện lên mấy phần quyết đoán, ai ngờ vào lúc này thì một tiếng nói trong trẻo lại vang lên: “Sư thái chậm đã!” Lời nói này thốt ra thì chỉ thấy một đạo tàn ảnh hiện lên, bóng dáng này tuy nhẹ nhàng nhưng so với Vi Nhất Tiểu mà nói thì kém hơn rất nhiều, chẳng qua là nội lực cũng thâm hậu hơn một chút, hắn một tay cướp người, Bách Hợp mặc dù làm nhiệm vụ mấy lần rồi nhưng rốt cục cũng là lần đầu tiên giết người, vì vậy dưới sự do dự thì đã bị Trương Vô Kỵ đoạt mất người.

“Vị đại gia này rốt cuộc có chỗ nào đắc tội sư thái, không bằng xin sư thái tha cho hắn, cần gì phải muốn đã thương tính mạng hắn?” Tính cách của hắn trước sau như một đều thích chỗ mồm vào chuyện của người khác, trong bụng Bách Hợp cũng buông lỏng nhưng sắc mặt lại trầm xuống: “Ta khuyên ngươi không cần phải xen vào chuyện của người khác, nếu không đừng trách ta xuất thủ không khách khí.” Trương Vô Kỵ sống chết cũng không muốn buông Vi Nhất Tiểu xuống, lúc này mới chấp tay hướng về phía Bách Hợp: “Cầu xin sư thái nhìn ở mặt mũi của phật tử mà tha cho vị đại gia này một mạng. . . .”

“Người này Thanh Dục Bức Vương của ma giáo, chuyên lấy chuyện hút máu người để sống, lại nói mới vừa rồi hắn còn mưu tính muốn hạ thủ đối với đồ đệ của ta, ta muốn giết hắn vì sao lại không được? Nếu như ta không ra tay thì nhân mạng hủy trên tay hắn sau này cũng sẽ nhiều hơn, ta khuyên ngươi mau buông ra, nếu không ngay cả ngươi ta cũng sẽ thu thập.” Lời này của Bách Hợp vừa thốt ra khỏi miệng thì Chu Chi Nhược bên cạnh cũng đều ngần ngừ, theo bản tính mà nhìn sang Tĩnh Hư còn đang chưa định hôn lại một cái, trong lòng lại đối với Trương Vô Kỵ quen biết lúc còn nhỏ sinh ra vài phần bất mãn.

Tĩnh Hư đối với nàng khá tốt, huống chi ở trong mắt Chu Chi Nhược thấy chẳng qua là Bách Hợp muốn bảo vệ đồ đệ của mình, nàng cũng không có giống như trong nội dung của vở kịch nhận được sự toàn tâm toàn ý yêu thương bảo vệ của Diệt Tuyệt, vì vậy cũng không cảm thấy thân phận của mình có thể nhiều chuyện là thiên kinh địa nghĩa, nàng đối với việc Diệt Tuyệt yêu thương bảo vệ đồ đệ hết sức tự hào, lúc này nhìn thấy Vi Nhất Tiểu muốn giết sư tỷ của mình, mà Trương Vô Kỵ lại thay người như vậy cầu tình thì thiện cảm cùng vui mừng trong mắt Chu Chi Nhược cũng tan mất đi mấy phần, chỉ khẽ nhíu chân mày, quay mặt đi chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Ý Thiên Đồ Long ký (7)

“Này. . . .” Trương Vô Kỵ nhìn thấy Chu Chi Nhược quay đầu đi thì trong lòng cũng không khỏi có chút chột dạ, hắn không nghĩ tới Minh Giáo trong lời nói của ông ngoại mình cũng có người hút máu như Vi Nhất Tiểu tồn tại, trong lúc nhất thời bị Bách Hợp phản bác không thể nói được ra lời, mặc dù

hắn là nhân vật chính nhưng rốt cuộc cũng là sinh trưởng ở trong hoang đảo từ nhỏ, lại ở trong sơn động không tiếp xúc cùng mọi người nhiều năm, vì vậy phương diện gặp gỡ cùng với người khác có chút thiếu sót, còn không tới trình độ điều luyện, vì vậy tài ăn nói cũng không được tốt lắm, chính bởi vì như thế nên sau khi hắn gặp phải Triệu Mẫn thì khắp nơi đều bị Triệu Mẫn phân bác không nói được câu nào, Bách Hợp đã làm nhiệm vụ mấy lần, mỗi một lần nhận nhiệm vụ trở lại thì tuổi tác đều hơn Trương Vô Kỵ mấy lần, mọi người xung quanh nhìn thấy Trương Vô Kỵ đui lị, còn có mấy người nghe Bách Hợp nói là người trong Minh Giáo, hơn nữa còn là yêu ma Vi Nhất Tiểu chuyên môn hút máu người thì trong lòng mọi người đều lòng đầy căm phẫn.

Vi Nhất Tiểu đối với Minh Giáo thật sự là trung thành, nhưng hắn đối với những người trong Lục Đại môn phái lại không có thiện cảm gì, không ít lần giết qua các đệ tử trong các đại môn phái, lúc này thân phận bị vạch trần, tự nhiên tất cả mọi người trong khách sạn lúc này đều đứng dậy cầm trường kiếm trên tay, một bộ dạng vô cùng hung ác, những năm gần đây Minh Giáo mặc dù có chống cự lại thất tử vong, nhưng ấn tượng đối với bọn họ nhiều hơn đều là thái độ làm việc cực đoan của Minh Giáo, lấy Tạ Tổn cầm đầu, càng làm cho lòng người vô cùng oán hận.

Ban đầu Minh Giáo từ Ba Tư truyền vào Trung thổ, bởi vì tính cách lối sống cùng với con người có sự khác biệt rất lớn, hơn nữa đối với người trong Minh Giáo mà nói thì phần lớn cũng đều là những người làm theo ý mình, sau khi tiến vào trong Minh Giáo thì tự nhận tất cả mọi người đều là huynh đệ, vì vậy đồng tâm hiệp nghĩa, giống như là đã được tẩy não vậy, trong miệng mặc dù gọi là chính nghĩa, có thể cũng có lúc là muốn làm chuyện tốt, nhưng bởi vì làm việc quá mức độc ác, vì vậy ấn tượng lưu lại trong lòng mọi người cũng hòng bết.

Huống chi người Trung Nguyên luôn luôn thờ phụng tộc của mình, chắc chắn sẽ nảy sinh dị tâm, đối với Minh Giáo từ Ba Tư đến mà nói, bởi vì nhân tài thu vào không theo một khuôn mẫu nào, bất kể là danh tiếng trong giang hồ có không tốt thì chỉ cần giảng nghĩa khí cũng sẽ được thu nhập vào trong môn giáo, điều này khó tránh khỏi làm cho các đại môn phái ở trung nguyên có cảm giác là tà giáo, nhất là sau này trong Minh Giáo có đám Tạ Tổn cùng với Thanh Dục Bức Vương xong thì càng khiến cho danh tiếng của Minh Giáo bị yêu ma hóa, mọi người đều vô cùng hận bọn hắn.

Ban đầu Tạ Tổn cướp đi Đồ Long Đao cũng đã giết bao nhiêu người, tàn sát không biết bao nhiêu tinh anh của môn phái, các đại môn phái đối với hắn đều hận thấu xương, hận tới cùng cực, đương nhiên cũng hết sức oán hận tất cả những người trong Minh Giáo, lúc này nhìn thấy người bị đã thương là Vi Nhất Tiểu, hơn nữa hắn còn muốn đoạt nữ đệ tử của phái Nga Mi để hút máu, tất cả mọi người cho rằng Bách Hợp muốn giết Vi Nhất Tiểu chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cũng không có người nào cảm thấy Bách Hợp khinh người quá đáng, ngược lại đối với Trương Vô Kỵ tuổi trẻ đều sinh ra mấy phần bất mãn ở trong lòng.

“Kính xin sư thái hãy nương tay, tạm tha người. . . .” Đã tới mức này, cuối cùng Minh Giáo cũng cùng với nghĩa phụ của mình có quan hệ sâu xa, Trương Vô Kỵ cũng thật sự không đành lòng nhìn thấy có người bị giết hại ở trước mặt mình, vì vậy mới kiên trì mở miệng để khuyên một câu.

Bách Hợp nhìn hắn liền cười lạnh, “Người là người nào, cũng có tư cách để giáo huấn ta, Tặc tử của Minh Giáo, người người đều có thể giết, người liên tục ngăn cản chẳng lẽ người cũng cấu kết với Minh Giáo?”

Chu Chi Nhược ở một bên nghe thấy rõ ràng, đôi môi giật giật nhưng cũng không có giống như trong nội dung của vở kịch khắp nơi ở trước mặt Diệt Tuyệt mà nói chuyện thay cho Trương Vô Kỵ, cúi đầu xuống xoắn xoắn vạt áo không lên tiếng.

Trương Vô Kỵ thấy bộ dạng này của nàng thì trong lòng cũng có chút thất vọng, vẫn không khỏi cười khổ: “Tiểu tử chẳng qua là một dã phu sơn, đương nhiên không dám dạy dỗ sư thái, tiểu tử nguyện ý đón ba chưởng của sư thái, nếu có thể tiếp được thì còn xin sư thái bỏ qua cho hắn.” Sự kiện ba chưởng nổi tiếng rốt cục cũng xảy ra, không ngờ thế nhưng lúc này lại xuất hiện trước nhiều như vậy, trong nội dung vở kịch là Diệt Tuyệt cũng có đáp ứng với Trương Vô Kỵ, lúc này Bách Hợp cũng không thể nào không nhận lời, nàng sẽ để cho Trương Vô Kỵ thuận tiện thì ân oán với Minh Giáo cũng gia nhập vào trong Minh Giáo, chẳng qua là đời này Trương Vô Kỵ mơ tưởng còn dễ dàng đoạt được danh tiếng cùng với địa vị như vậy.

Nghĩ như vậy xong thì Bách Hợp thoải mái nhận lời.

Mặc dù không biết tại sao Diệt Tuyệt sư thái là chưởng môn của phái Nga Mi nhưng lại nhận lời đàm phán cùng với một tiểu tử không có phân lượng, nhưng danh tiếng của Diệt Tuyệt hết sức vang dội, mọi người thấy nàng phải xuất chưởng thì trong lòng cũng vô cùng kích động, mấy người vội vàng lui ra, Thanh Dục Bức Vương cũng cười một tiếng kéo chiếc áo choàng rộng rãi của mình, nhếch miệng lên, có chút oán hận trợn mắt nhìn Diệt Tuyệt một cái mới nói cùng với Trương Vô Kỵ: “Người không cần phải đối chưởng cùng với lão tặc ni này, người cũng không phải là đối thủ của nàng, một cái mạng nát này của ta nếu chết thì cũng đã chết, sẽ không làm liên lụy tới người.”

Đã tới mức này thì Trương Vô Kỵ cũng không có đạo lý buông tha, chỉ nghe được lời này liền cười:

“Tiên sinh xin yên tâm, tiểu tử mặc dù không quan trọng, nhưng cũng hiểu được vài kỹ năng bên ngoài, nghĩ chắc có thể cứu một mạng của tiên sinh.” Hắn vốn nói lời khiêm tốn, nhưng nhân tình thế thái còn chưa hiểu rõ. Lúc này nói tới rốt cuộc cũng làm trò cười cho người khác, những người khá hơn chút trong giang hồ đều không khỏi cười lạnh liếc mắt nhìn thoáng qua về phía hắn. Đinh Mẫn Quân tính tình nóng nảy, mới vừa rồi nàng cười nhạo Ân Ly xong bị Ân Ly trả thù, lúc này trên mặt vô cùng nóng rất, các cô gái vốn đều rất quan tâm tới dung mạo của mình, mặc dù nàng lớn lên không có được tướng mạo xinh đẹp nhưng cũng không thích bị hủy dung, vì vậy lúc này hận Trương Vô Kỵ tới tận xương, nghe thấy lời hắn nói như vậy thì liền the the giọng nói:

“Người là ai, lại nói khoác không biết ngượng, cho là mình có vài chiêu công phu liền dám khiêu chiến với sư phụ của ta, cũng chỉ là dư nghiệt của ma giáo thôi. . . .”

“Người còn nói thêm một câu có tin là sau này ta lên vào Nga Mi của người, vẽ hoa lên mặt của người, móc mắt của người ra không?” Vi Nhất Tiểu che ngực, âm trầm nhìn vào Đinh Mẫn Quân: “Vô công của ta tuy không so được với lão tặc ni nhưng đối với khinh công thì để hại người cũng không phải là việc khó. . . .”

Bách Hợp cau mày, thấy bộ dạng sợ hãi của Đinh Mẫn Quân thì nói: “Người hôm nay có thể giữ lại được tính mạng rồi thì hãy nói sau.” Lời này nàng

vừa thoát ra khỏi miệng thì mọi người đều trầm mặc, người của phái Nga Mi rất đặc ý, có rất nhiều người trong giang hồ cũng thích xem náo nhiệt, trong đầu Trương Vô Kỵ đọc lên khẩu quyết của Cửu Dương Chân Kinh : Người mạnh thì ta mạnh, gió thổi qua núi, người vượt mặc người vượt, trắng sáng chiếu trên sông lớn, người ngoan thì ta ác, ta thu một ngụm chân khí là đủ.

Hắn vẫn giống như trong nội dung võ kịch bị Chu Cửu Chân cùng với phụ thân của nàng là Chu Trường Linh bức vào trong sơn động ở dưới núi Hoa Sơn kia, cũng tìm được nửa cuốn kinh văn mà Bách Hợp còn giữ lại, trùng hợp là hắn vốn cũng từ chỗ của Trương Tam Phong cũng học được một phần ba của Cửu Dương Chân Kinh, mà Bách Hợp để lại kia cũng trùng hợp bổ túc được phần nội dung mà hắn không biết thì không nói, hơn nữa còn học thêm được nhiều hơn một chút, mặc dù cũng không biết được chút kinh văn còn lại, nhưng hắn có thiên tư thông minh, thiên phú võ học lại cực cao, cho nên chỉ mất chút công sức cũng có thể luyện được đại khái hết Cửu Dương Chân Kinh, hiển nhiên khu trừ được hàn độc, chân kinh mặc dù không thể thuần thực được như trong nội dung của võ kịch, nhưng cũng không sai biệt lắm, nếu khách quan mà nói mặc dù không nhất định có thể dễ dàng thắng được năng lượng của hai người khẳng định là ngang nhau.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Ý Thiên Đồ Long ký (8)

Nhưng đời này có Bách Hợp thay đổi hoàn toàn nội dung của võ kịch, nàng cũng luyện Cửu Dương Chân Kinh tới cực hạn, nội lực thâm hậu hơn rất nhiều, bởi vì độ ảo diệu của Cửu Dương Chân Kinh nên nàng có luyện thêm võ công nữa cũng chỉ mất nửa phần công sức, đã sớm không phải là Diệt Tuyệt ngày xưa có thể so sánh được, chính là người sống gần hai mươi giáp như Trương Tam Phong thì nàng cũng không phải là không thể đấu một trận, Trương Vô Kỵ còn chưa luyện xong được toàn bộ Cửu Dương Chân Kinh tự nhiên là không phải là đối thủ của nàng.

Vì vậy cũng không có lo lắng gì, Trương Vô Kỵ vốn cho là bản thân mình đã hiểu được hết ảo diệu của Cửu Dương Chân Kinh, ở dưới tay Diệt Tuyệt coi như là không đỡ được thì ít nhất hắn cũng không có lo ngại gì, ai ngờ Diệt Tuyệt nhìn như bình thân không có gì lại bỏ một chưởng tới, cái loại cảm giác này giống như núi đang sập xuống khiến cho hắn kinh hãi, Trương Vô Kỵ cũng không có lợi hại như chính hắn ở trong võ kịch kia, giống như trước dù luyện tập một Cửu Dương Chân Kinh nhưng dưới một chưởng của Bách Hợp đánh xuống cũng bị trọng thương, xem như là gân mạch dù không có đứt thành từng đoạn nhưng cũng không xê xích đi bao nhiêu.

Hắn phun mạnh một ngụm máu tươi ra ngoài, thân thể giống như điều đứt dây nhanh chóng lao về phía sau, cho tới khi đụng vào tường của khách sạn thì phải một lúc lâu sau cũng không nghe được tiếng động.

“Sư phụ. . . .” Chu Chỉ Nhược mặc dù lúc trước không thích Trương Vô Kỵ bảo vệ cho người trong ma giáo, nhưng hai người vốn có quen biết từ lúc còn trẻ nên trong lòng nàng đối với Trương Vô Kỵ còn có một loại cảm giác rất vi diệu, lúc này thấy hắn sinh tử không rõ, cũng không biết đã chạm vào nơi nào rồi nên có chút ít gấp gáp, gọi Bách Hợp một câu, lại thấy Bách Hợp căn bản cũng không thèm nhìn nàng, Chu Chỉ Nhược có chút nóng nảy, vừa định muốn mở miệng nói chuyện, liền thấy nơi xa có một đám người đang đi về phía bên này.

Lúc này mặc dù nói là trời đã rất tối, nhưng nhãn lực của người luyện võ vốn rất tốt, nàng nhìn được rõ ràng, chính là người của phái Võ Đang tiến tới rồi, trong lòng Chu Chỉ Nhược vui mừng, cũng bắt chước e ngại ngày thường đối với Diệt Tuyệt, nàng tự nhận là mình cũng đã biết được tính cách của sư phụ nghe từ trong miệng của các sư tỷ, cho là như vậy là nàng đã hiểu được Bách Hợp rồi, vì vậy liền lớn tiếng nói: “Sư phụ đánh thật hay, Trương Vô Kỵ tuổi trẻ như thế đã không biết tự lượng sức mình mà muốn so chiêu cùng với sư phụ, thật sự là. . . .” Nàng còn chưa nói dứt lời thì Bách Hợp không chút nghĩ ngợi liền vung một bạt tai tát lên mặt nàng ngăn chặn lời nói, tuy một tát này không có dùng tới nội lực nhưng khi mọi người nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp nhu nhược trên mặt bị một bạt tai “ba” đánh lên mặt, cũng là chuyện cực kỳ mất mặt, dù sao Chu Chỉ Nhược vẫn còn trẻ, sau khi bị đánh thì ngẩn ngơ, theo bản năng che mặt lại, thấy trên mặt đám sư tỷ có giật mình kinh ngạc, còn có ánh mắt đồng tình của những người này thì nước mắt liền nổi lên ở trên hốc mắt.

“Chuyện của ta cần người tới nói hay sao? Muốn cứu người, cũng không cần ở trước mặt ta sử dụng tới loại tâm nhãn này, nếu sau này còn ăn cây táo, rào cây sung như vậy, phái Nga Mi của ta cũng không thích hợp với loại người như ngươi.” Bách Hợp cau mày hét to một tiếng, sắc mặt của Chu Chỉ Nhược càng trắng bệch tới độ bùng, nàng từ khi vào trong phái Nga Mi nhờ có dung mạo xinh đẹp cùng với khí chất điềm đạm đáng yêu, trừ Đinh Mẫn Quân ra thì tất cả mọi người đều yêu thích và chiều chuộng nàng, sau khi nàng mất đi phụ thân vẫn đều ở trên phái Nga Mi được đám sư tỷ yêu thương chiều chuộng mà lớn lên, hiện tại lại bị đánh chửi như vậy thì trong lòng của nàng hết sức tủi khuất, đối với Bách Hợp cũng có thêm vài phần e sợ, cố nén nước mắt thấp giọng đáp:

“Dạ”

Động tĩnh ở bên này đã sớm bị những người Võ Đang nghe thấy rõ ràng, người cầm đầu chính là Tổng Viễn Kiều, lúc này dẫn một đám sư đệ cùng các đệ tử của Võ Đang đi về phía bên này, từ rất xa nghe được danh tiếng của Vô Kỵ, bọn họ biết tâm nguyện của sư phụ Trương Tam Phong chính là Trương Vô Kỵ, mọi người cũng đều lo lắng cho đứa bé Vô Kỵ này đang sinh tử chưa rõ, hôm nay thật khó khăn nghe được động tĩnh của hắn, mọi người Võ Đang không khỏi nhìn thoáng qua nhau, mừng rỡ như điên chạy nhanh về phía bên này.

“Sur thái đã gặp đứa nhỏ Vô Kỵ của ta rồi sao?” Tống Viễn Kiều đưa ánh mắt nhờ giúp đỡ tới Bách Hợp, có chút lo lắng hỏi, hắn cũng nhìn thấy khách sạn đang ngổn ngang cùng với Vi Nhất Tiểu đang ho ra máu ở một bên, nghe được lời này thì Ân Ly liền không nhịn được tức giận chỉ vào Bách Hợp nói:

“Cái gì Trương Vô Kỵ? Hắn chính là Tăng A Ngu. Chính là bệ lão tặc ni này đánh một chưởng vào trong khách sạn, hiện tại còn không biết như thế nào!”

Võ Đang Thất hiệp vừa nghe xong thì vội vàng vào trong khách sạn, Ân Lê Đình đi ở cuối cùng cũng không có nóng nảy lo lắng, hắn đứng ở bên cạnh Bách Hợp, chấp tay về phía Bách Hợp nhỏ giọng nói một câu: “Sur thái đã lâu không gặp.”

Chỉ qua mấy năm không gặp, hắn thoát nhìn âm trầm hơn rất nhiều, toàn thân cũng không thấy được ánh sáng như trước kia, trên hai đầu lông mày còn mang theo vài phần u buồn, nhìn qua bộ dáng hết sức già nua.

“Ân lục hiệp.”

“Ta đi tới đây một chuyến là muốn giết chết Dương Tiêu, còn cầu xin sư thái tương trợ.” Ân Lê Đình nghiêng rằng nghiêng lợi, âm thanh lúc nói tới Dương Tiêu không khỏi đề cao hơn mấy phần, trong những năm này hắn không dám xuống núi nhiều vì chỉ sợ bị người cười nhạo, Kỳ Hiệu Phù vào hai năm trước đã gả vào trong đình Quang Minh, mặc dù không có mở tiệc đề chiêu đãi đồng đạo trong võ lâm nhưng chuyện này cũng đã sớm lan truyền ra ngoài, mọi người có người nào không biết Kỳ Hiệu Phù trước đây chính là vị hôn thê của Ân Lê Đình, lúc này có người nghe được lời nói của hắn thì trên mặt liền lộ ra mấy phần đồng tình.

Bách Hợp gật đầu, mới vừa rồi suýt nữa đánh chết Trương Vô Kỵ nhưng trong lòng nàng cũng trở nên ngoan độc hơn, những thứ này tất cả đều là nhiệm vụ, cho dù là có phải người đang sống sờ sờ hay không, nếu nàng muốn sống sót, không muốn nhiệm vụ bị thất bại, nếu như mình muốn sống được tự nhiên cũng chỉ có thể là người khác chết, nàng cũng không muốn trở thành người có lòng dạ độc ác như thế, nhưng nếu là vì sinh tồn thì toàn bộ nàng đều nguyện ý để làm.

Dương Tiêu chính là một trong những người trong trí nhớ Duyệt Tuyệt hận nhất, trừ việc không thể giết được Tạ Tốn ra thì còn dư lại một người mà nàng oán hận chính là Dương Tiêu, không cần Ân Lê Đình nhiều lời thì nàng cũng sẽ hạ thủ đối với Dương Tiêu, hoàn thành tâm nguyện của Diệt Tuyệt.

“Đa tạ sư thái tương trợ!” Chiếm được sự đồng ý của Bách Hợp, trên mặt Ân Lê Đình lộ ra mấy phần thần sắc nhẹ nhõm, chấp tay đối với Bách Hợp, còn chưa mở miệng nói thì đầu bên kia Tống Viễn Kiều cũng đã vui mừng mà hô lên: “Lục đệ, là Vô Kỵ, mau tới đây, là Vô Kỵ nhi tử của Ngũ ca đệ.”

Ân Lê Đình đứng yên không nhúc nhích, người có tốt bụng đi nữa thì cũng sẽ có thời điểm tức giận, trước tình huống này mọi người đều còn ai không nhìn ra được, huống chi lúc trước hắn cũng đã nghe được tên của Vi Nhất Tiểu, lại nhìn thấy Ân Ly đang nói chuyện cùng Vi Nhất Tiểu ở chung một chỗ, người vây xem xung quanh cũng nghe một câu ta một lời đem mọi chuyện đã xảy ra nói lại một lần, Ân Lê Đình biết là Trương Vô Kỵ vì bảo vệ cho người Minh Giáo, trong lòng vô cùng không thoải mái, năm năm trước Bách Hợp đã vui mừng mừng ở trong lòng hắn lúc này cũng bắt đầu mọc rễ này mầm.

Đám người Võ Đang rất nhanh ôm Trương Vô Kỵ đang học máu bất tỉnh ra ngoài, Tống Viễn Kiều vội vàng cho dựng Trương Vô Kỵ ngồi xếp bằng xuống đất, một mặt muốn đám huynh đệ thay hắn vận công chữa thương, lại nhìn thấy Bách Hợp cùng với Ân Lê Đình đang đứng ở một bên, hắn cũng vừa mới nghe được lời nói của Ân Ly biết được là Trương Vô Kỵ là do Bách Hợp đã thương, lúc này nhìn thương thế vô cùng nghiêm trọng, tính mạng cũng bị đe dọa, trong lòng Tống Viễn Kiều giận dữ, trừng mắt lên nói:

“Sur thái là người xuất gia, phải làm lấy lòng từ bi làm chính, vì sao lại xuất thủ nặng như vậy, suýt nữa làm tổn thương tính mạng đứa nhỏ Vô Kỵ của ta?”

Ân Ly liền xì một tiếng khinh miệt, vừa muốn mở miệng nói chuyện, Vi Nhất Tiểu liền âm trầm nói: “Mạng người ở dưới tay của lão tặc ni có vô số, giết thêm một thiếu niên thì có tính là cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Ý Thiên Đồ Long ký (9)

“Không biết xấu hổ.” Đinh Mẫn Quân vừa muốn mở miệng, Bách Hợp liền nhìn nàng một cái: “Câm miệng!” Đinh Mẫn Quân mặc dù là lớn lối nhưng duy uy của Diệt Tuyệt vẫn còn đây, lúc này nàng vừa mở miệng thì làm sao còn dám nhiều lời, vội vàng ngậm chặt miệng lại, lúc này Bách Hợp mới nhìn Tống Viễn Kiều cười lạnh nói: “Ban đầu không biết là ai ngày đó đã tin tưởng lời thề nói ở Nga Mi của ta, nói Trương Vô Kỵ tuyệt đối sẽ không gia nhập vào trong Minh Giáo, đừng nói là trước đó ta không biết hắn là Trương Vô Kỵ, cho dù biết hắn là Trương Vô Kỵ thì chỉ sợ ta sẽ hạ thủ còn nặng hơn một chút.”

“Đúng vậy, tuổi trẻ không biết trời cao đất rộng, dám chủ động khiêu chiến với sư thái chỉ vì muốn cứu loại ma đầu như Vi Nhất Tiểu này, đáng đời bị đánh chết.” Có người đứng ở trong đám người nhìn đã lâu lúc này không nhịn được liền mở miệng, hướng về phái mọi người của Võ Đang liền lộ ra vẻ khinh bỉ: “Ta còn cho rằng Võ Đang chính là danh môn chính phái, khó lường tới mức nào, thì ra cũng là nơi hỗn tạp, chẳng qua chỉ là muốn bao che cho nhau thôi, còn dám đánh tiếng gì mà tiêu diệt Minh Giáo, ai biết Võ Đang các người có phải là cấu kết cùng với Minh Giáo hay không, có ý nghĩa muốn chúng ta phải rút lui.”

Tiếng nói của người này vừa dứt thì liền có người liền tiếp ồn ào: “Đúng vậy, Võ Đang ý vào thanh thế lớn để lấn át ức hiếp người khác, trước kia còn tưởng là tốt, hôm nay xem ra chẳng qua cũng chỉ là như thế.”

Mặc dù Tổng Viễn Kiều có tuổi tác lớn nhưng tính tình cũng vô cùng cứng chặc, nhưng hắn cũng chưa bao giờ gặp qua phải tình trạng bị hiểu nhầm như lúc này, tức tới đề nén ở lồng ngực, sắc mặt vô cùng khó coi.

Ân Lê Đình trầm mặc không có lên tiếng, nhưng hiển nhiên sắc mặt nhìn Trương Vô Kỵ cũng không ôn hòa, Trương Khê Tùng liền nói: “Cho dù như thế nào, chur vị có bất mãn nhiều hơn nữa thì có thể chờ huynh đệ chúng ta cứu sống Vô Kỵ rồi hãy nói hay không? Cỗ lễ là hắn muốn cứu người nên sót ruột thôi.” Hắn nói xong lời này, đa số những người trong khách sạn đều là chính phái, lúc này tự nhiên không nói được ra lời là không để cho bọn họ cứu người, vì vậy liền im lặng xuống.

“Lục đệ, mau ngồi xuống để vận công chữa thương cho Vô Kỵ ơng.” Tổng Viễn Kiều phân phó một câu, một mặt vén vạt áp để ngồi xuống, Ân Lê Đình vẫn đứng yên không nhúc nhích, Tổng Viễn Kiều thấy vậy liền ngăn người, tiếp theo lớn tiếng quát lên: “Lục đệ, đệ đứng đó làm gì!”

Hai người Ân Lê Đình và Mạc Thanh Cốc từ nhỏ đều là do Tổng Viễn Kiều nuôi lớn, ngay cả võ công cũng chính là do hắn dạy, sư huynh đệ hai người trong lúc này có tình cảm rất sâu đậm, lúc này người bên cạnh nếu nói sợ là Ân Lê Đình còn có thể phản bác hai câu, nhưng nhìn thấy Tổng Viễn Kiều tức giận thì Ân Lê Đình vẫn do dự một chút rồi ngồi xuống, không cam lòng đưa tay đặt lên trên lưng của Trương Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ bị thương rất nặng, bản thân Bách Hợp cũng luyện tập Cửu Dương Chân Kinh, hơn nữa còn là bản Cửu Dương Chân Kinh hết sức đầy đủ, cũng không phải là giống như Trương Vô Kỵ chỉ tập được hơn phân nửa, còn chưa lại non nửa là đoán được có thể so sánh, một chương này đánh ra, toàn thân Trương Vô Kỵ bị hủy hơn phân nửa, trừ xương ngực gần như gãy nát ra thì gân mạch cũng bị thương cực kỳ nghiêm trọng, lúc này coi như là ngũ hiệp Võ Đang có đồng loạt ngồi xuống để chữa thương thay cho hắn, nhưng đã qua nửa canh giờ khuôn mặt của Trương Vô Kỵ vẫn như giấy vàng, căn bản không thể trị hoãn được.

Toàn bộ khách sạn hầu như đều bị phá hủy, Bách Hợp để cho người bồi thường ngân lượng cho người ta, mọi người liền đốt một đồng lửa ngồi xuống tại chỗ, Vi Nhất Tiểu bị trời giống như bánh chưng được ném ở một bên, còn lại Ân Ly thì ngồi ở phái Võ Đang bên kia, không khí vô cùng xấu hổ cổ quái.

“Sư phụ.” Chu Chi Nhược cúi đầu đi tới, thấy Bách Hợp cũng không có ý muốn để ý tới nàng, trong lúc này đầu gối của nàng chột mềm nhũn mà quỳ xuống: “Sư phụ, đệ tử biết sai rồi, cầu xin sư phụ tha thứ.”

“Nga Mi của ta cũng không có loại người ăn cây táo rào cây sung như ngươi, võ công của ngươi cũng không phải là ta truyền thụ nên ta cũng sẽ không phê đi võ công của ngươi, ngươi tới từ chỗ nào thì đi về chỗ đó đi.” Ánh mắt của Bách Hợp cũng không có nhìn lên, nước mắt của Chu Chi Nhược nhất thời cuộn cuộn chảy ra, nàng đã sớm không cha không mẹ, ban đầu phụ thân lúc Trương Vô Kỵ lên thuyền đã sớm bị quân nguyên giết hại, hôm nay cũng chỉ có một thân một mình, trừ Nga Mi thì nàng có thể đi tới nơi nào ?

Trời đất bao la, thế nhưng nàng thật giống như là không có chỗ nào để đi, lúc này Chu Chi Nhược thật sự sợ, nàng thật sự sợ Bách Hợp đuổi nàng ra khỏi Nga Mi, chỉ đành phải điềm điềm đáng yêu nhìn sang đám người Bối Cẩm Nghi cùng với Tĩnh Hư.

Tĩnh Hư vừa mới suýt bị Vi Nhất Tiểu bắt lấy hút máu, lúc này ở trong lòng vẫn còn sợ hãi, thấy Bách Hợp muốn xả giận cho nàng, thế nhưng hết lần này tới lần khác Trương Vô Kỵ còn ra mặt cứu Vi Nhất Tiểu, mà sư muội Chu Chi Nhược mình vẫn chiếu cố nhưng còn đứng ở bên phía Trương Vô Kỵ, trong lòng nàng rất tức giận, nhìn thấy bộ dáng nàng có mềm yếu đi chẳng nữa thì hiện tại thấy Chu Chi Nhược nhìn sang nàng, nàng cũng cười lại quay đầu đi, nước mắt Chu Chi Nhược thoáng cái liền lăn ra khỏi hốc mắt.

Ngược lại Bối Cẩm Nghi vẫn phụng mệnh sư phụ chiếu cố tới tiểu sư muội này, lại thấy vị tiểu sư muội này thật sự mềm mại hiểu chuyện khiến cho nàng yêu thích, tình cảm giữa hai người cũng luôn rất sâu, nàng lại là người mềm lòng thiện lương, vì vậy liền không nhịn được mà mở miệng cầu tình: “Sư phụ, sư muội nàng cũng không phải là cố ý, trước khi nàng đã bái làm môn hạ của phái Nga Mi, nhưng cũng từng gặp mặt với Trương Vô Kỵ một lần.” Chu Chi Nhược cùng nàng luôn thân cận, chuyện này trong lúc vô tình nàng cũng đã từng nhắc tới qua, Bách Hợp cũng vốn không thật sự có ý tứ muốn đuổi Chu Chi Nhược đi, nhưng lúc này nàng cũng không muốn dễ dàng buông tha cho Chu Chi Nhược.

Người Trương Vô Kỵ thích nhất định phải là Triệu Mẫn, chính hắn cũng đều từng nói qua, hắn đối với Chu Chi Nhược có tôn kính có ngưỡng mộ, nhưng duy chỉ có đối với Triệu Mẫn là thật tâm yêu, vì để tránh cho con đường tình cảm của Chu Chi Nhược sau này không thuận mà đem những lời Diệt Tuyệt dạy bảo đều quên đi, nàng quyết định muốn ở trước lúc đoạn tình cảm này bắt đầu, chặt đứt đoạn nghiệt duyên này, khiến cho Chu Chi Nhược biết sợ, đối với đoạn tình cảm chủ động này mà e sợ trong lòng, không gặp phải những loạt chuyện tình như thế nữa.

“Nếu con muốn một lòng nói chuyện cho nàng thì cũng đi theo mà rút ra khỏi Nga Mi đi.” Bách Hợp nhìn Bối Cẩm Nghi một cái, tới mức làm cho nàng sợ tới run rẩy cả người, lại nhìn sang phía Chu Chi Nhược, lộ ra ánh mắt thương tiếc không giúp được gì.

Không khí nhất thời cứng lại, trải qua một đêm, Trương Vô Kỵ được năm người Võ Đang toàn lực cứu trợ cũng tỉnh lại, trong lúc này mọi người cũng làm một màn nhận biết lại nhau, hàn huyên một phen thì sắc trời cũng liền sáng, người Minh Giáo vừa chạy tới thì cùng với phái Nga Mi giao thủ một trận, mà trong số những người chạy tới còn có Bạch Mi Ứng Vương Ân Thiên Chính, hắn cùng với Trương Vô Kỵ nhận biết nhau, Trương Vô Kỵ cũng không tiện đứng ở phía bên này của Võ Đang, mà bởi nguyên nhân vì Trương Vô Kỵ nên đám người Võ Đang cũng không tiện ra tay, chuyện Lục Đại môn phái

tấn công lên đỉnh Quang Minh bởi vì Võ Đang cuối cùng khoanh tay đứng nhìn khiến cho danh tiếng Võ Đang cực kỳ thối.

Bách Hợp ở chỗ này đánh một trận chiến thành danh, võ công của nàng cao cường, trừ lúc tấn công lên đỉnh Quang Minh giết chết Vi Nhất Tiểu ra còn có đám người hòa thượng đeo túi vải bố đều mất mạng ở dưới Ý Thiên Kiếm của nàng.

Tiến vào trong đình Quang Minh, đám người Dương Tiêu đã ngồi ở trên hành lang, hôm nay Minh Giáo đã bị phá hủy, người của Bát kỳ hầu như đều đã chết hoặc bị đá thương hơn phân nửa, lần này cũng không có một Trương Vô Kỵ có thể đi ra cứu người bừa bãi, trong trận chiến đấu này dưới kiếm của Bách Hợp hầu như không hề có kẻ địch thứ hai, mọi người mơ hồ có ý tứ lấy nàng cảm đầu, mũi kiếm của nàng vừa hạ xuống thì dính đầy máu tươi, Kỳ Hiểu Phù mấy năm không gặp cũng già đi rất nhiều, mái tóc mai hầu như đều có màu hoa râm, trên gương mặt cũng xuất hiện nhiều nếp nhăn, nhìn thấy Bách Hợp thì nước mắt của nàng thoáng cái liền chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Ý Thiên Đồ Long ký (hoàn)

Dương Tiêu trời sanh tính tình phong lưu, bởi vì lần này Kỳ Hiểu Phù cũng không có bị Bách Hợp đánh chết nên không chỉ Ân Lê Đình có sự thay đổi rất nhiều, không hề thâm tình với nàng nữa mà ngay cả Dương Tiêu cũng không có biến hóa giống như trong nội dung vở kịch. Nàng không có chết cho nên tình yêu của hắn liền biến thành một chuyện cười, Kỳ Hiểu Phù đã trở thành một tiện nhân dám phụ không biết thẹn nổi danh trên giang hồ, sau khi phản bội hôn phu mặc dù mọi người sau lưng có cười nhạo Ân Lê Đình bị đeo nón xanh, nhưng loại chuyện này người bị thương tổn nhiều hơn vẫn là nữ nhân.

Mà nàng gả cho Dương Tiêu, bởi vì nguyên nhân không chết nên khi Dương Tiêu đợi nàng cũng không có trở thành một gánh nặng trong tâm lý, hắn trời sinh tính tình phong lưu không thể sửa đổi, lúc đầu bởi vì Kỳ Hiểu Phù vì hắn mà tình nguyện bị Diệt Tuyệt phế đi võ công nên cũng cảm động, lại nhìn thấy nàng vì hắn mà sinh ra một nữ nhi nên cảm thấy hưng phấn, nhưng qua thời gian lâu dài đối với nam nhân phong lưu thành tính mà nói, nếu như nữ nhân chết thì sẽ trở thành một nốt ruồi son ở trong lòng, vĩnh viễn khó quên, lại càng vì đoạn tình cảm này mà thống khổ nửa đời người, nhưng điều kiện tiên quyết là nữ nhân này phải chết, đáng giá để cho người nam nhân này vĩnh viễn hoài niệm.

Tình huống hôm nay là Kỳ Hiểu Phù chưa chết, nàng lại trở thành con muỗi hút máu trong mắt của Dương Tiêu, làm sao còn quan tâm như vậy? Chỉ qua thời gian không lâu hắn liền tiếp tục vui vẻ sung sướng, Kỳ Hiểu Phù lúc mới đầu còn khiếp sợ khóc lóc, về sau vừa khóc vừa náo, Dương Tiêu vốn nhìn thấy nàng khóc rống còn cảm thấy có chút mới mẻ, thời gian lâu dài liền có chút không nhìn được, nhìn Kỳ Hiểu Phù không vừa mắt, hai vợ chồng ở chung một chỗ cho dù tốt hơn nữa cũng có thể có va chạm, chính là dù rằng với lưỡi có khi cũng còn đánh nhau, hai người bọn họ lại có xuất thân không giống nhau, có rất nhiều cái nhìn khác biệt, cũng không biết là một chuyện kia Dương Tiêu lại vì tức giận Kỳ Hiểu Phù mà cố ý ở chỗ thấp thỉu không cho Kỳ Hiểu Phù mặt mũi.

Mà Kỳ Hiểu Phù bởi vì Dương Tiêu lè loi hui quanh không nói, ban đầu ngay cả võ công cũng bị Bách Hợp phế đi, Kỳ gia cũng không chịu nhận thức cô nương là nàng, đồng đạo võ lâm đối với nàng vô cùng nhạo báng, càng đừng nói người trong Minh Giáo cũng không ít nhân vật là tam giáo cửu lưu, sau lưng cũng không tôn trọng nàng, ngại nàng có hành động cử chỉ lỗ mãng, đoán chừng là trong mắt người khác nhìn thấy nàng là một đệ tử đứng đầu trong danh môn chính phái lại gả cho Dương Tiêu, có rất nhiều người trong lòng đều nghĩ nàng có tính toán khác, thấp thỉu của Dương Tiêu lại có rất nhiều người nhìn nàng không vừa mắt, những khổ sở của Kỳ Hiểu Phù trong mấy năm này cũng có thể nghĩ được.

Nàng không có võ công, khắp nơi bị người bắt nạt, mà theo thời gian cũng già đi, dung mạo dần dần biết mất, trên đời này không thiếu nhất chính là những cô nương trẻ tuổi có dung mạo xinh đẹp, cũng không biết là một lần sau khi ồn ào cùng với Dương Tiêu xong thì hai người bắt đầu lạnh lùng mãi cho tới hôm nay.

“Sư phụ.” Kỳ Hiểu Phù nước mắt đầm lệ nhìn Bách Hợp, thoáng cái quỳ xuống hướng về phía nàng: “Cầu xin sư phụ, cầu xin sư phụ hãy tha thứ cho đệ tử, ban đầu là đệ tử bất hiếu, ngộ nghịch lại lệnh của sư phụ, hôm nay đệ tử mới biết được mình sai lầm rồi.” Nàng hỏi hặn ban đầu không có nghe lời nói của Diệt Tuyệt, hướng chi chính tà vốn thể bất lưỡng lập, nàng từ nhỏ nhận được sự giáo dục hoàn toàn không giống với Dương Tiêu, hai người trước kia cũng không có sớm chiều chung đụng, chỉ nói tình cảm, sau khi nàng sinh nữ nhi xong cũng nhiều năm không gặp được Dương Tiêu, khoảng cách sinh ra sự tốt đẹp, tình cảm mọi mặt đều tốt đẹp, tới khi chân chính ở cùng nhau thì hai người lại không có đề tài chung, sau khi sự mới mẻ của tình yêu qua đi thì các loại mâu thuẫn mới hiện ra ngoài, lúc này Kỳ Hiểu Phù thật sự hối hận.

Ban đầu nàng trẻ tuổi, chỉ cho rằng tình yêu chính là thứ quan trọng nhất, qua những năm này nàng mới hiểu được đối với mình mà nói thì trừ tình cảm ra còn có các loại thân tình bạn bè, nàng thật ra đều không thể bỏ xuống được.

“Kỳ cô nương, xưng hô sư phụ này ta cũng không dám nhận, ban đầu ta đã từng hỏi qua sự lựa chọn của ngươi, hôm nay con đường này bất kể là sau ngươi có hối hận hay không thì cũng đã không thể trở về được nữa.” Bách Hợp tiếp nhận nội dung của vở kịch tự nhiên biết Diệt Tuyệt đối với đồ đệ này cực kỳ hận nàng không nghe lời, lại cấu kết cùng với Dương Tiêu, lúc này mặc dù Kỳ Hiểu Phù khóc tới đáng thương nhưng nàng cũng không có nửa điểm lay chuyển ý định, ngược lại Dương Tiêu, mặc dù hắn trời sinh tính tình đa tình nhưng Kỳ Hiểu Phù đối với hắn cũng không giống như vậy, đây là cô

nuông lần đầu tiên trong đời hấn động chân tình, trước đây mặc dù hai người ồn ào náo động nhưng lúc đó hấn chỉ hơi tức giận Kỷ Hiểu Phù, lúc này nhìn tới Hiểu Phù già nua như thế thì trong lòng hấn cũng hết giận phân nửa, lại thấy Lục Đại môn phái tấn công lên đỉnh Quang Minh, trước đây Dương Tiêu dù có đối với Kỷ Hiểu Phù có bất mãn nhiều hơn nữa thì lúc này nhìn thấy nàng khóc cũng không khỏi toát ra chút thương tiếc.

“Chuyện ban đầu do ta có lỗi với nàng, ngàn sai vạn sai cũng là lỗi của ta, nếu muốn giết thì hãy giết ta đi, cầu xin người nhìn ở phần tình cảm thầy trò với mà tha cho Hiểu Phù một mạng.” Cũng không biết là có phải ở cùng một chỗ với Dương Tiêu nên những năm này nghe được nhiều lời ngon tiếng ngọt hay không, lúc Kỷ Hiểu Phù nghe thấy được những lời này thì nửa điểm cũng không thay đổi sắc mặt, chẳng qua là quỳ ở trên mặt đất lệ rơi không ngừng.

Ân Lê Đình liền ở một bên cười lạnh: “Chịu chết người cũng cướp trước, yên tâm đi, người ma giáo các người một người đều không chạy thoát được, việc gì phải giành trước giành sau?”

“Lục đệ!” Tống Viễn Kiều vốn có tính cách thuần hậu, tự nhiên là không đành lòng muốn nghe giọng nói chanh chua này của Ân Lê Đình, vội quát lên một câu, Trương Vô Kỵ ở bên cạnh sắc mặt trắng bệch, hấn nhìn thấy được trong đó có cậu cùng với ông ngoại tóc bạc trắng xóa, lúc này trong lòng khó chịu vội nói: “Còn cầu xin Lục thúc tha mạng, Dương thúc thúc hấn có sai, chắc nhĩ thay hấn nhận lỗi với người.”

Không đợi Trương Vô Kỵ nói hết lời thì lửa giận ầm ầm nhiều năm trong lòng Ân Lê Đình rốt cục cũng lộ ra ngoài: “Trương Vô Kỵ, rốt cuộc ai mới là thân thúc thúc của người, để cho cánh tay của người phải vươn ra ngoài như vậy?”

“Lục đệ.” Tống Viễn Kiều cùng Trương Khê Tùng vừa nghe thấy được lời này của Ân Lê Đình thì trong lòng cũng kinh hãi, vội vàng lên tiếng gọi gấn, khuôn mặt của Trương Vô Kỵ căng tới đỏ bừng, âm thanh mềm nhẹ nói: “Lung bàn tay, mu bàn tay cũng đều là thịt, ban đầu mẹ ta cũng thế.”

“Đừng nhắc tới mẹ người nữa, nếu không phải là mẹ người thì ban đầu Ngũ ca của ta cũng sẽ không rơi vào kết quả như vậy.” Ân Lê Đình lúc này chính là vô cùng tức giận, nói chuyện cũng không lựa lời, chọc thẳng khiến sắc mặt của Trương Vô Kỵ trắng bệch, Ân Thiên Chính ở trong đám người Minh Giáo lúc này nghe được lời nói của mấy người Võ Đang thì trong mắt lộ ra vẻ vui mừng: “Chẳng lẽ, đây chính là Vô Kỵ sao?”

Bởi vì Bách Hợp làm rồi nên Trương Vô Kỵ cũng không có ngang trời xuất thế giống như trong nội dung của vở kịch, cũng không có màn ra sân tươi đẹp như vậy, lúc này cha con Ân Thiên Chính cho là trước khi chết có thể gặp được ngoại tôn của mình thì trong lòng cũng hết sức vui mừng, nhưng lại không có giống như cái loại cảm giác mừng rỡ mà Trương Vô Kỵ về say thay mặt cho Ân Thiên Chính ra mặt kia, Người của Lục Đại môn phái cũng không cho họ có thời gian ôn chuyện, mọi người sau khi họp ý xong thì trừ giết chết Dương Tiêu ra còn lại những người khác trong Minh Giáo cũng chỉ trực tiếp phế bỏ võ công mà thôi.

Toàn bộ chuyện này kết thúc rồi thì mọi người cũng đi xuống đỉnh Quang Minh, lại gặp được người của Triệu Mẫn phái tới, nhưng lần này có Bách Hợp ở đây nên mưu kế của Triệu Mẫn cũng không thể thực hiện được, không có chuyện mọi người trong Lục Đại môn phái đều bị nhốt, cũng không có Trương Vô Kỵ về sau trở thành giáo chủ Minh Giáo, lại càng không có khả năng để cho người của Minh Giáo cứu Lục Đại môn phái, do đó làm cho mọi người Lục Đại môn phái ở trong võ lâm thiếu Minh Giáo một cái nhân tình.

Bách Hợp trải qua trận đánh lần này thì danh vọng được đề cao rất lớn, nàng đi tới Nguyên triều lên vào trong phủ của Triệu Mẫn giết chết Quang Minh hữu sứ Phạm Diêu xong thì liền quay trở lại Nga Mi, trong lúc này võ lâm đồng đạo cũng tụ họp ở Nga Mi, cho Bách Hợp làm chủ cùng đi tới Băng Hỏa đảo, Thành Côn bị giết ở trước mặt Tạ Tốn, nhưng đồng dạng Tạ Tốn cũng chết ở dưới Ý Thiên Kiếm của Diệt Tuyệt.

Với vì danh vọng của Bách Hợp hiện nay không giống như trước cho nên Đồ Long Dao cũng được giao vào trong tay nàng để bảo quản, sau khi nàng cho đao kiếm chạm nhau xong thì lấy ra Cửu Âm Chân Kinh, từ đó chuyên tâm vào tập luyện võ công, Nga Mi còn lại chiếu theo nội dung của vở kịch, giao vào trong tay của Chu Chi Nhược.

Cũng không biết là có phải là Trương Vô Kỵ tỏ ra yếu kém không giống như trong nội dung vở kịch hay không cho nên nàng đối với Trương Vô Kỵ về sau cũng không có yêu thích tới đâu, trải qua sự cố tình đã kích của Bách Hợp, hôm nay nàng đã sớm trưởng thành, có thể nói là Chu Chi Nhược không có tình cảm quá nhiều là chương môn nhân thích hợp nhất của phái Nga Mi. Kể từ đó vừa hoàn thành được tâm nguyện của Diệt Tuyệt, coi như đẩy nội dung vở kịch trở về quỹ đạo vốn có.

Vài năm sau từng có thiếu nữ gọi là Dương Bất Hối lên phái Nga Mi để khiêu khích Bách Hợp, nhưng về sau nàng chỉ toàn tâm toàn ý tu luyện võ công, Dương Bất Hối về sau bị Chu Chi Nhược giáo huấn một trận, chẳng biết đi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Con gái chương môn phái Mao Sơn (1)

Lần này bởi vì việc luyện tập võ công nên Bách Hợp sống rất lâu, cũng không biết chuyện gì xảy ra, trừ lần đầu tiên cô chết trẻ ở trong “Câu chuyện thể giới cha con” thì sau này người đàn ông trong không gian này đều để cho cô sống thọ chết tại nhà. Lúc này cô đã sống ước chừng gần 200 năm, trở lại trong không gian kia thấy bầu trời quen thuộc ấy, Bách Hợp ngẩn người, thật lâu mới tỉnh táo lại.

“Lâu rồi không gặp”. Bóng dáng chàng trai trẻ khôi ngô, tuấn tú xuất hiện ở trước mặt Bách Hợp, anh vẫn mặc bộ cẩm bào ngọc quan, bóng dáng nhìn thấy chân thật hơn nhiều, lúc nhìn thấy Bách Hợp khẽ gật đầu, ngọc quan trên đầu rũ xuống, tới hai hạt ngọc trai cũng theo động tác đi của anh mà nhẹ nhàng lắc lư. Bách Hợp nhẹ nhàng mỉm cười, trải qua cuộc sống của vài kiếp đã làm cho tính tình của cô bình lặng rất nhiều, lúc này thấy chàng trai kia xuất hiện, cô cũng không hỏi nguyên nhân mà chỉ đi theo cười nói:

“Nhờ anh chiếu cố rồi.”

Chàng trai cũng không có ý tiếp tục hàn huyên, trực tiếp vung tay lên, bên cạnh anh lần nữa xuất hiện thông tin về Bách Hợp:

Giới tính: Nữ (có thể thay đổi giới tính)

Họ tên: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 51 (max 100 điểm)

Dung mạo: 60 (max 100 điểm)

Thể lực: 58 (max 100 điểm)

Võ lực: 11 (max 100 điểm)

Kỹ năng: Cửu Dương Chân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh

Sở trường: không

Mị lực: 21 (max 100 điểm)

So với độ khó khi làm nhiệm vụ Tiểu ngao giang hồ thì lúc này thuộc tính giá trị được cộng thêm cũng không nhiều, có thể nhìn thấy phần kỹ năng xuất hiện Cửu Dương Chân Kinh cùng với kỹ năng chính mình đã học được từ trước là Cửu Âm Chân Kinh, vẫn như trước, trong lòng Bách Hợp không nhận được một trận kích động. Cô miễn nguyện nở nụ cười. Nói thật trong nhiệm vụ Ý Thiên Đồ Long ký này thì người đàn ông này đã rất chiếu cố cô rồi, nguyên nhân là bởi cô biết toàn bộ nội dung vở kịch cho nên cô có thể trước tiên tiếp nhận Cửu Âm Chân Kinh, bởi vì học xong môn võ công này cho nên về sau cô mới có thể thuận lợi như vậy, gần như không gặp bất kỳ trở ngại nào liền hoàn thành nhiệm vụ.

Có thể học được Cửu Dương Chân Kinh và Cửu Âm Chân Kinh, sau này cô chỉ cần tiếp tục tiến vào trong nhiệm vụ thì cô còn có thể học tiếp. Bách Hợp cảm thấy vô cùng hài lòng.

“Cảm ơn anh đã chiếu cố và cho tôi cơ hội”, Bách Hợp đứng dậy, cúi đầu thi lễ với hư ảnh kia. Bên khoe miệng chàng trai kia lộ ra một nụ cười rất nhẹ. Gương mặt anh vốn lạnh lùng băng giá, một đôi mắt nhỏ dài, ánh mắt như đao, ngũ quan như được gọt dũa nhưng lần này đôi môi mỏng chỉ hơi hé mở một chút xiu thật giống như làm cho cả ngũ quan hoàn mỹ hòa tan ra, giống như băng tuyết tan chảy, đã bước vào các loại vở kịch đã xem không thiếu tuần nam mỹ nữ khiến Bách Hợp kinh ngạc một hồi.

“Cô khiến cho tôi vô cùng hài lòng.” Trong tiếng nói của anh lúc này giống như là có một tia nhân khí, không hề lộ ra vẻ xa cách, lạnh như băng giống như lúc trước, nhìn Bách Hợp mỉm cười nói: “Cho nên tôi chuẩn bị cho cô thêm một lần ưu đãi.”

Nói xong lời này, chàng trai kia lại hỏi: “Tôi chuẩn bị tặng cho cô hai điểm thuộc tính giá trị, cô muốn thêm vào đâu?”

Chẳng qua là thuận miệng nói câu cảm tạ thể nhưng người đàn ông này thoáng cái lại muốn cộng thêm cho mình hai điểm. Bách Hợp cũng đã làm không ít nhiệm vụ, biết việc cộng thêm điểm thuộc tính khó khăn đến mức nào. Lúc này người đàn ông kia càng hào phóng, trong lòng cô càng sinh ra cảm giác thụ sủng nhược kinh liền vội vàng nói: “Tôi muốn thêm vào thuộc tính trí lực”. Ngoại trừ võ lực ra, trí lực vẫn còn thấp so với các thuộc tính khác. Người đàn ông thần bí kia khẽ mỉm cười:

“Có thể”. Anh vừa dứt lời, tư liệu thuộc tính trong tính không liền biến thành:

Giới tính: Nữ (có thể thay đổi giới tính)

Tên họ: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 53 (max 100 điểm)

Dung mạo: 60 (max 100 điểm)

Thẻ lực: 58 (max 100 điểm)

Võ lực: 11 (max 100 điểm)

Kỹ năng: Cửu Dương Chân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh

Sở trường: Không

Mị lực: 21 (max 100 điểm)

Bách Hợp thấy tăng thêm 2 điểm trí lực liền hài lòng nở nụ cười. Hiện nay, nhiệm vụ của cô còn không phải thời điểm được thất bại, lúc này thuộc tính của mình tăng càng cao, cô liền có cảm giác an toàn vì vậy lại hướng đến chàng trai thần bí gật đầu một cái: “Tôi muốn tiến hành nhiệm vụ tiếp theo”.

Cô vừa dứt lời, chàng trai cực kỳ tuấn mỹ kia liền khua tay áo rộng lên, rõ ràng người này chỉ là một hư ảnh phảng phất nhưng dường như lúc này Bách Hợp lại có thể cảm giác được kinh phong mà ống tay áo của anh mang tới, cô không tự chủ được bay ra ngoài. Sau một trận trời đất quay cuồng, cô mờ mông xoay người tỉnh lại, bên cạnh liền có một giọng nam kinh hoàng đang gọi: “A Hợp, có gì đáng ngại hay không?”

Bách Hợp theo bản năng lắc đầu, vừa định mở miệng nói chuyện thì từng đợt cảm giác buồn nôn dâng lên, nàng xoay người liền gục trên mặt đất nôn ra, nôn đến tối tăm mặt mũi, suýt nữa nôn ra cả mặt thì trong lòng mới thư thái hơn nhiều.

“A Hợp, thật xin lỗi, cũng là lỗi của ta, muội đừng nói cho sư thúc là lỗi của ta có được hay không?” tiếng khóc mềm mại của một nữ nhân vang lên, giọng nói ban nãy của nam nhân kia liền thay đổi, ở bên cạnh khuyên nàng: “Sư muội Mạn Nhi cũng không phải là cố ý, A Hợp muội đừng khinh người quá đáng!”

Vừa dứt lời, trong lòng Bách Hợp liền xuất hiện nội dung vô kích. Nàng cảm giác được có người vút thân thể của nàng xuống một nơi không biết, nhưng lúc này nàng không có khả năng so đo với những người này, ngược lại một bên cố nén cơn đau đầu, một bên bắt đầu tiếp thu nội dung vô kích.

Nàng vốn cho rằng mình học xong Cửu Dương Chân Kinh và Cửu Âm Chân Kinh thì sau này làm nhiệm vụ sẽ trôi chảy hơn rất nhiều nhưng trên đời này đạo lý không có bữa cơm trưa nào miễn phí lúc nào cũng đúng, lúc này nàng không dừng ở việc tiến vào thế giới võ học đơn thuần mà là tiến vào một thế giới thần quỷ. Khác với lúc trước tiến vào thế giới có hòa thượng, yêu ma, thế giới này còn có yêu quái cùng với quỷ quái các loại, tự nhiên cũng có hai giáo Phật- Đạo hàng yêu trừ ma mà Bách Hợp lần này đúng lúc là con gái độc nhất của Đào Nhiên Hưng, chương môn phái Mao Sơn, một môn phái pháp thuật bé nhỏ, Đào Bách Hợp.

Lúc này Đào Bách Hợp mới bốn tuổi, Đào Nhiên Hưng lấy vợ là Ninh thị nhưng dưới gối cũng chỉ có duy nhất một người con gái. Bởi vì sau này phái Mao Sơn không thể giao vào tay một nữ nhi, đáng tiếc Đào Nhiên Hưng đã lấy Ninh thị nhiều năm mà chỉ sinh được một nữ nhi, về sau cái bụng vẫn không có động tĩnh gì nên hai năm trước Đào Nhiên Hưng đành phải nhặt một cô nhi từ dưới chân núi đưa về, định bụng coi như bồi dưỡng cho con rể của mình, thuận tiện truyền y bát của mình cho hắn.

Đứa trẻ Đào Nhiên Hưng mang về thiên tư thông minh hơn nữa cốt cách tinh kỳ, Đào Bách Hợp từ nhỏ thân thể đã gầy yếu, bẩm sinh trong cơ thể có luồng khí hỗn loạn vì vậy không phù hợp với việc tu luyện Mao Sơn thuật. Đào Nhiên Hưng cuối cùng đành bỏ qua nữ nhi, toàn tâm toàn ý đem tâm tư đặt ở trên người đồ đệ, đem tất cả những gì tâm đắc nhất toàn bộ dạy cho đồ đệ Mạc Thiếu Kỳ, vốn là hy vọng sau này hắn chấp chương Mao Sơn, đem y bát của mình phát dương quang đại cũng rất tốt, rất có lợi cho con gái của mình. Mạc Thiếu Kỳ cũng học rất tốt. Hắn sinh ra trong gia đình nghèo khó vì vậy nhà hắn bắt buộc phải bán hắn. Hắn lại không tình nguyện làm nô bộc cho nên trốn thoát, đang suýt nữa chết đói thì Đào Nhiên Hưng cứu hắn lại muốn dạy hắn kỹ thuật như vậy nên Mạc Thiếu Kỳ vui sướng như điên, giống như gặp được người cứu giữa sa mạc khô cạn. Hắn bắt đầu điên cuồng học các loại đạo thuật, rất nhanh liền trở thành con rể hiền tâm đắc trong mắt Đào Nhiên Hưng.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Con gái chương môn phái Mao Sơn (2)

Đào Nhiên Hưng đã từng hỏi Mạc Thiếu Kỳ lúc hắn mới lên núi về việc định hôn sự giữa hắn và Đào Bách Hợp. Mạc Thiếu Kỳ lúc đó có được cơ hội như vậy thì tự nhiên trong lòng vui mừng vô cùng, không chút do dự liền nhận lời, chẳng qua là hắn đối với chuyện cưới Đào Bách Hợp từ đầu đến cuối vẫn có cách nhìn hoàn toàn bất đồng.

Hắn đã quá quen thuộc với cuộc sống khổ cực lúc ban đầu, khi tới Mao Sơn thì rất sợ Đào Nhiên Hưng không muốn thấy hắn nữa, lại đuổi hắn đi để hắn trở về cuộc sống lang bạt kỳ hồ lúc trước. Vì vậy, hắn đối với Đào Bách Hợp, vị hôn thê nhỏ hơn mình năm tuổi vẫn luôn có thêm sự che chở, sử dụng

mọi thủ đoạn dụ dỗ được Bách Hợp để nàng không thể rời bỏ hắn thì trong lòng hắn mới thờ phào nhẹ nhõm. Mà đến cuối cùng, hắn cảm thấy loại cuộc sống dựa vào người khác thế này không đáng tin. Đối với người đã nếm trải đau khổ như Mạc Thiếu Kỳ mà nói, không gì có thể so sánh được với việc chính hắn nắm quyền chủ động trong tay, có như vậy thì trong lòng hắn mới cảm thấy an toàn.

Cũng bởi vì vậy, hắn một bên dụ dỗ Bách Hợp đối với hắn toàn tâm tín nhiệm, một bên dốc hết sức tu luyện đạo thuật. Năm Bách Hợp tám tuổi đã đối với Mạc Thiếu Kỳ một lòng say mê, cũng năm đó, một nữ nhi con người bà con xa với Ninh thị, mẫu thân của Bách Hợp, vì thân thể yếu đuối mà bị đưa lên Mao Sơn. Hoàng Mạn Nhi hoàn toàn khác với một Đào Bách Hợp đen gầy, khỏe mạnh, đã sống trong núi từ nhỏ. Nàng xuất thân từ nơi Giang Nam đông đúc và giàu có, gia cảnh mặc dù không phải đại phú địa quý nhưng cũng có chút giàu có. Gia đình nàng đối với nữ nhi nhu nhược, yếu đuối này hết sức coi trọng. Hơn nữa, Hoàng Mạn Nhi lớn lên trắng nõn khả ái, khác biệt với Đào Bách Hợp đen gầy khiến cho Mạc Thiếu Kỳ thoáng cái liền thích cô tiểu thư yêu kiều, thân thể quen được chiều chuộng này.

Bởi vì liên quan đến xuất thân, Mạc Thiếu Kỳ do tự ti mà luôn lộ ra vẻ đặc biệt kiêu căng. Ở trước mặt Đào Bách Hợp, hắn có một cảm giác ưu việt xen lẫn với cảm giác khản trương, sợ hãi, rất sợ một ngày kia Đào Bách Hợp không còn thích mình nữa, Đào Nhiên Hưng muốn đuổi mình xuống núi. Nhưng cảm giác khản trương, sợ hãi này của Mạc Thiếu Kỳ sau khi được Đào Nhiên Hưng thường xuyên khen ngợi đã dần tan thành mây khói. Lúc chưa biết đến Hoàng Mạn Nhi, hắn đối xử với Đào Bách Hợp chỉ là ứng phó nhưng cũng có vài phần xem thường. Nhưng sau khi nhìn trúng Hoàng Mạn Nhi, Mạc Thiếu Kỳ liền sinh ra cảm giác muốn chinh phục đại tiểu thư này và cũng cảm thấy chỉ có cô nương như vậy mới có thể xứng đôi với hắn.

Hắn bây giờ đã mười bốn tuổi, đã sớm biết chuyện tình cảm nam nữ. Gần đây hắn dụ dỗ Bách Hợp tác động đến cha mình nên Đào Nhiên Hưng đã bắt đầu dẫn hắn xuống núi bắt yêu trừ ma. Hắn chuẩn bị một khi chiếm được chân truyền của Đào Nhiên Hưng sẽ nắm giữ Mao Sơn trong lòng bàn tay, tiếp tục cưới Hoàng Mạn Nhi làm vợ.

Bách Hợp đã tiếp thu nội dung bên trong của vở kịch, Đào Bách Hợp đối với Mạc Thiếu Kỳ một lòng si mê nhưng hắn sau khi dần chiếm được quyền hành liền bắt đầu không kiên nhẫn với nàng nữa. Cũng không biết vì sao Hoàng Mạn Nhi lại càng nhìn nàng không vừa mắt, cùng liên thủ với Mạc Thiếu Kỳ để gây khó dễ cho nàng. Tuổi của Đào Bách Hợp nhỏ hơn hai người này một chút, đến giờ vẫn chưa hiểu hết mọi chuyện, đợi đến khi nàng lớn thì đã hình thành tính tình hèn yếu rất rồi.

Sau này Mạc Thiếu Kỳ vì muốn cưới Hoàng Mạn Nhi làm vợ đã quay lưng với đạo lý, khi cùng Đào Nhiên Hưng ra ngoài bắt yêu đã câu kết với yêu quái hại chết Đào Nhiên Hưng, cuối cùng lại bức tử Ninh thị. Nếu không phải Ninh thị trước khi chết đã liệu mình đưa con gái đi khỏi Mao Sơn thì sợ rằng Đào Bách Hợp cũng khó tránh bị hắn hạ độc thủ. Mạc Thiếu Kỳ sau lại cưới Hoàng Mạn Nhi, Mao Sơn do Đào gia truyền qua nhiều thế hệ dần dần sửa lại thành họ Mạc, Đào Bách Hợp cuối cùng đau khổ, buồn bực mà chết. Hối hận cuối cùng của cả đời nàng là không nhận ra diện mạo lang sói đích thực của Mạc Thiếu Kỳ, gia nghiệp cả đời cha mẹ nàng để lại rơi vào tay của người ác độc như vậy. Lại bởi vì nàng một lòng si mê đối với hắn nhưng tình cảm bị phản bội khiến Đào Bách Hợp càng vô cùng đau khổ.

Nửa đời sau nàng đã từng tìm tới các danh sư, muốn báo thù Mạc Thiếu Kỳ nhưng suýt nữa báo thù không được ngược lại bị diệt khẩu. Bách Hợp lúc này đi tới đúng là lúc Hoàng Mạn Nhi vừa mới lên Mao Sơn không lâu. Lúc này nàng mới chín tuổi, Mạc Thiếu Kỳ vừa mới mười bốn tuổi, tất cả sự việc còn chưa phát sinh. Cũng may mà tới kịp. Nàng vượt vượt cái trán, lúc này mới bắt đầu đánh giá đến vị trí của mình. Hoàng Mạn Nhi hôm nay cố ý lừa gạt nàng đến một chỗ trên sườn núi, trực tiếp đẩy nàng lăn xuống đụng vào một tảng đá nên bị thương. Vết thương này đúng lúc là ở trên hai gò má, chắc là để nàng hủy dung, sau này Mạc Thiếu Kỳ lấy đó làm cớ ghét bỏ nàng.

Mà Hoàng Mạn Nhi sau khi gây ra tai nạn lại nói trước mặt Đào Nhiên Hưng là Đào Bách Hợp tự mình nghịch ngợm, nàng khuyên can liên tục không được, suýt nữa cũng bị Bách Hợp kéo ngã xuống theo. Cuối cùng, nàng là người đầu sỏ gây chuyện lại không có chuyện gì, ngược lại Bách Hợp là người bị hại lại bị Đào Nhiên Hưng đánh cho một trận. Đào Nhiên Hưng đối với nữ nhi không chịu học tập đạo thuật gia truyền càng thêm thất vọng mà nguyên chủ cũng vì chuyện này mà tính cách càng thêm hướng nội, hèn yếu.

Nghĩ tới những điều này, trong lòng Bách Hợp không khỏi cười lạnh hai tiếng. Hai người Mạc Thiếu Kỳ và Hoàng Mạn Nhi lúc này đã sớm không còn ở bên cạnh nàng, chắc là thấy việc gây tai nạn đã xong, giờ muốn làm sao giúp đỡ nhau đến trước mặt Đào Nhiên Hưng bịa chuyện dối trá. Bách Hợp lần này đương nhiên không thể nào để hai người này tùy ý khi dễ nàng. Phái Mao Sơn này vốn nên là của nàng, cuối cùng Mạc Thiếu Kỳ lòng lang dạ sói cướp đi không nói lại còn vì để nắm quyền mà hại chết cha mẹ Đào Bách Hợp. Đào Bách Hợp truyền đến tâm nguyện quan trọng nhất là vạch trần bộ mặt thật của đôi cầu nam nữ, không để cho chúng đạt được mục đích, còn muốn cho Mạc Thiếu Kỳ lúc nhỏ đến từ đâu thì trở lại đó. Điều quan trọng hơn là nếu có cơ hội thì nhất định phải truyền lại huyết mạch của Đào gia.

Bách Hợp cố nén đau đớn trên mặt, đứng dậy, chạy về hướng Đào Nhiên Hưng. Nội dung bên trong vở kịch nàng đã trải qua một lần nên nàng biết là thời gian này Đào Nhiên Hưng cùng Ninh thị đang ăn cơm, bởi vì Mạc Thiếu Kỳ tố cáo nên khiến cho hai vợ chồng Đào Nhiên Hưng và Ninh thị cự hững bở đi. Lần này nàng đương nhiên không thể để cho người ta khi dễ giống như nguyên chủ được.

“Cha, nương!”. Bách Hợp ngay lập tức nhào đến chỗ Ninh thị. Ninh thị vốn đang nói đùa cùng với Đào Nhiên Hưng, vừa nhìn thấy con gái chạy vào, khuôn mặt đầy máu thì không khỏi giật mình: “A Hợp, con làm sao vậy?”

Bởi vì Đào Bách Hợp không chịu học đạo thuật gia truyền của Đào Nhiên Hưng lại vì nàng chỉ là một nữ nhi mà Đào Nhiên Hưng đối với nàng hết sức thất vọng, tình cảm giữa hai cha con cũng không sâu, lúc này nghe được câu hỏi của mẹ từ liền hừ lạnh một tiếng:

“Còn có thể như thế nào, nhất định là đi ra ngoài nghịch ngợm gây sự rồi ngã thôi!”

“Cha”, Bách Hợp ủy khuất bĩu môi, khóc ròng nói: “Là Mạn Nhi tỷ tỷ đẩy con ngã xuống, sư huynh bảo con nhận là tự mình ngã.”

Đào Nhiên Hưng thân là chương môn của một phái, mặc dù tâm tư không tinh tế bằng Ninh thị nhưng nghĩ một chút cũng nghe ra có gì đó không thích hợp. Ninh thị lại càng nhũn mảy lại, lớn tiếng hỏi:

“Thật sự là sư huynh của con vì bảo vệ thay cho Mạn Nhi mà bảo con thừa nhận là tự mình ngã?” Thời gian Mạc Thiếu Kỳ lên núi đã hơn hai năm, đối với đồ đệ chăm chỉ này thật ra Ninh thị vẫn là vị trưởng phụ mà có chút vui mừng. Nhưng bản năng bà luôn cảm thấy có gì đó không đúng. Trước kia có một số sự việc không suy xét kỹ, lúc này trong đầu tái hiện lại khiến cho vẻ mặt của Ninh thị dần có chút khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Con gái chương môn phái Mao Sơn (3)

Bách Hợp lộ ra dáng vẻ mờ mịt, lúng túng, gật đầu một cái: “Vâng, trước đây sư huynh cũng như vậy. Nương, nhưng mà lần này mặt của con bị thương, sau này mặt của con có lưu lại vết sẹo hay không? Có thể giống như đại sư huynh nói là con trở thành người quái dị, đã không còn tư cách làm chương môn phu nhân tương lai của hân hay không?” Hôn sự giữa Đào Bách Hợp và Mạc Thiếu Kỳ sau khi hân lên núi là chuyện trong lòng mọi người đều rõ. Đào Bách Hợp còn nhỏ nhưng Đào Nhiên Hưng rất sợ sau này con gái không đồng ý nên từ nhỏ đến lớn đều truyền cho nàng suy nghĩ sau này khi nàng trưởng thành sẽ trở thành thê tử của Mạc Thiếu Kỳ. Lúc này nghe xong Bách Hợp nói vậy, sắc mặt Đào Nhiên Hưng liền thay đổi:

“Hân thật sự nói như vậy?” Trong lòng ông còn có chút không tin. Dù sao thường ngày Mạc Thiếu Kỳ biểu hiện có vẻ rất yêu mến Đào Bách Hợp. Đào Nhiên Hưng cũng nhìn ra được là đồ đệ này có dã tâm, có thể trước đây cảm thấy việc hân có dã tâm có gì không đúng, dù sao ông cũng muốn đem huyết mạch duy nhất của Đào gia giao cho Mạc Thiếu Kỳ, sau này hân có dã tâm thì mới có thể thật sự làm rạng rỡ Đào gia. Mặc dù Đào Nhiên Hưng tính toán như vậy nhưng khi nghe thấy Mạc Thiếu Kỳ muốn đem tất cả của Đào gia trở thành của hân thì Đào Nhiên Hưng liền có chút không thoải mái.

Ông dự định để Mạc Thiếu Kỳ ở rể Đào gia, sau này nữ nhi của mình sinh hài tử thì cũng sẽ mang họ Đào. Thế nhưng hôm nay nghe ý tứ trong lời nói của Bách Hợp thì giống như ngược lại, Mạc Thiếu Kỳ đem Đào gia của mình trở thành của hân, sắc mặt Đào Nhiên Hưng cũng có chút khó coi.

“Có phải có hiểu lầm gì hay không?” Ninh thị cẩn thận hỏi một câu, Bách Hợp liền cố ý giả vờ như không nghe rõ, lắc đầu nói:

“Đại sư huynh nói ta đã bị hủy dung rồi, không còn xứng làm phu nhân của huynh ấy nữa, nói muốn cưới Mạn Nhi tỷ tỷ, sau này sinh hài tử cũng sẽ mang họ Mạc, không phải họ Đào. Nương, những lời này là có ý gì?” Lúc này nàng mới chỉ là một đứa bé chín tuổi lại luôn có một bộ dạng nhát gan, quen hướng nội, nhất là sau khi Mạn Nhi lên núi thì trước mặt sư tỷ xinh đẹp này nàng có vẻ có chút tự ti, lại càng ít nói hơn. Vì vậy Ninh thị cũng không nghĩ được rằng nữ nhi nói dối, trong lúc nhất thời sắc mặt xanh mét!

“Nó dám!” Đào Nhiên Hưng giận đến rìa mép đều lay động, đứng dậy đi lại trong phòng vài bước, vừa định mở miệng thì bên ngoài truyền đến tiếng của Hoàng Mạn Nhi có chút hốt hoảng: “Sư phụ, sư nương...”

“Trước tiên con cứ tránh đi đã.” Đào Nhiên Hưng mặt xanh mét hướng con gái căn dặn một câu. Trong lòng ông còn có chút không thể tin rằng đồ đệ do mình cứu về lại là loại đồ đệ vong ân phụ nghĩa do đó sau khi căn dặn con gái xong, thấy nàng trả lời, thân thể gầy nhỏ như khi con chạy vào phía trong, bên khóe miệng không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Bách Hợp vừa mới trốn xong, hai người Hoàng Mạn Nhi và Mạc Thiếu Kỳ liền xông ào vào trong nhà. Trước giờ Đào Nhiên Hưng coi Mạc Thiếu Kỳ chắc chắn là con rể của mình nên trong lòng đã coi hân là người một nhà, Hoàng Mạn Nhi lại là bà con xa của Ninh thị cho nên cũng không coi nàng như người ngoài, phòng của mình đương nhiên cũng để chúng tùy ý ra vào. Nhưng lần này trong lòng Đào Nhiên Hưng đã sinh ra sự ngăn cách, việc hai người Mạc Thiếu Kỳ chạy vào cũng không thông báo một tiếng khiến cho Đào Nhiên Hưng thoáng cái liền trở nên khó chịu, cho rằng hai người này thật sự không có quy củ, nhìn rộng ra mà nói thì chính là Mạc Thiếu Kỳ căn bản không để người sư phụ như ông vào trong mắt.

“Sư phụ, A Hợp đi ra ngoài nghịch ngợm. Con khuyên muội ấy mấy câu mà không nghe, giờ bị ngã trên mặt có một vết thương lớn.” Mạc Thiếu Kỳ luôn được Đào Nhiên Hưng cưng chiều vì vậy hân vốn tưởng rằng nếu mình nói trước thì Đào Nhiên Hưng nhất định sẽ tin tưởng. Hoàng Mạn Nhi bên cạnh rót cuộc vẫn còn nhỏ tuổi, mặc dù cố gắng giữ bình tĩnh nhưng trong mắt vẫn lộ ra vài phần khản trương cùng chột dạ.

Nội dung trong vở kịch là Bách Hợp bởi vì quá u mê nên khi Đào Nhiên Hưng hỏi về chuyện này, nàng bởi vì đã được Mạc Thiếu Kỳ dặn trước nên lựa chọn thừa nhận khiến cho Đào Nhiên Hưng đối với nàng hết sức thất vọng. Nhưng lần này nàng lựa chọn việc tố cáo trước, cho dù Đào Nhiên Hưng vốn trong lòng có khúc mắc thì nhìn tới vẻ mặt chột dạ của Hoàng Mạn Nhi, mặc dù Mạc Thiếu Kỳ biểu hiện hết sức bình tĩnh nhưng trong lòng Đào Nhiên Hưng cũng lạnh lẽo.

Nếu như ông còn chưa nhìn ra nữ nhi của mình đang nói thật thì chỉ cần nhìn từ biểu hiện của Hoàng Mạn Nhi cũng có thể nhận ra. Nhưng khiến cho ông thấy thất vọng và sợ hãi là cái tên ăn mày được mình cứu về làm đồ đệ vậy mà hôm nay lại nhòm ngó cơ nghiệp Đào gia không nói lại còn vong ân phụ nghĩa, lúc này xem chừng đã cấu kết với tiểu tiện nhân họ Hoàng kia rồi.

Nếu là sau này vợ chồng ông trăm tuổi quy tiên thì Mạc Thiếu Kỳ chẳng phải sẽ chiếm đoạt Đào gia, con gái mình sẽ bị bỏ rơi, không có kết cục gì tốt đẹp sao?

Càng làm cho Đào Nhiên Hưng tức giận là Mạc Thiếu Kỳ ngay cả ông cũng đã lừa gạt rồi. Lúc này lời nói dối nói ra thật trơn tru như thật, có thể thấy tâm cơ người này thâm trầm ra sao.

“A Hợp tự mình bị ngã? Còn ngã bị thương ở mặt?” Đào Nhiên Hưng cố nén oán khí lại, một mặt bình tĩnh hỏi một câu. Mạc Thiếu Kỳ liền gật đầu: “Vâng, muội ấy bị ngã rồi, còn tưởng là Mạn Nhi đẩy ngã muội ấy...” hắn vốn còn muốn nói thêm mấy câu nhưng Đào Nhiên Hưng đã không muốn nghe nữa. Lúc này ông đối với tên đồ đệ này sinh ra vài phần sát ý, bàn tay khẽ động, phải cố nén mới không đánh thẳng vào đầu Mạc Thiếu Kỳ, đầu còn tâm trí nào nghe hắn nói thêm gì nữa nên phát tay rồi nói:

“Được rồi, nếu là như vậy thì ngươi không cần nói nữa.”

Trên mặt Hoàng Mạn Nhi lộ ra vài phần bất mãn, nhìn Mạc Thiếu Kỳ một cái rồi cúi đầu mân mê vạt áo của mình. Mạc Thiếu Kỳ ngạc nhiên, nhướng mày hỏi:

“Chẳng lẽ sư phụ không phạt A Hợp?”

Đào Nhiên Hưng ăn muối còn nhiều hơn Mạc Thiếu Kỳ ăn cơm, lúc này sao có thể còn không nhìn ra Mạc Thiếu Kỳ lòng muông dạ thú, trong lòng càng thêm chắc chắn, đối với việc trước kia mình hết sức vừa ý với đồ đệ kiểm con rết này không khỏi lại càng oán trách mấy phần, nghe nói như vậy liền cười lạnh:

“Bị thương là nữ nhi của ta, Hoàng Mạn Nhi lại không bị thương, ngươi muốn ta làm gì A Hợp?” Con gái của mình, Bách Hợp ngã bị thương như vậy mà Mạc Thiếu Kỳ, người con rết mà trước kia ở trước mặt mình luôn biểu hiện rằng hết sức yêu mến Bách Hợp lại vì nữ nhân khác ra mặt. Chỉ riêng điều này khiến trong lòng Đào Nhiên Hưng hết sức oán hận. Ông mặc dù coi trọng đồ đệ Mạc Thiếu Kỳ này nhưng đầu tiên chính là bởi vì hắn là con rết tương lai của mình, nhìn từ góc độ của Đào Bách Hợp mới nhìn trúng hắn. Tư chất của Mạc Thiếu Kỳ cũng không phải rất tốt nhưng bởi hắn luôn cố gắng hết sức lại đối xử với nữ nhi của ông không tồi nên ban đầu Đào Nhiên Hưng mới nhìn trúng hắn. Thế nhưng lúc này gặp chuyện như vậy hắn lại ở trước mặt mình muốn cho nữ nhi một bài học, Đào Nhiên Hưng lộ ra vài phần sát ý nói:

“Thiếu Kỳ, ngươi chớ quên ai mới là vị hôn thê của ngươi!” Dù sao cũng là đồ đệ mà mình đã bỏ ra nhiều tâm huyết, Đào Nhiên Hưng cũng muốn cho hắn thêm một cơ hội. Dù sao nếu chọn một đồ đệ có phẩm chất tốt cũng không phải hai ba ngày là có được. Nếu Mạc Thiếu Kỳ còn có thể sửa đổi, Đào Nhiên Hưng không ngần ngại cho hắn thêm một lần cơ hội, chỉ cần hắn chớ quên nguồn cội của mình.

Lúc này Mạc Thiếu Kỳ làm trò trước mặt Hoàng Mạn Nhi bị Đào Nhiên Hưng dạy dỗ thì trong lòng liền không thoải mái. Hai năm qua từng ngày trôi qua rất tốt, Đào Nhiên Hưng đối với hắn hết sức coi trọng khiến cho hắn có chút dương dương tự đắc. Nếu như bình thường Đào Nhiên Hưng đối với hắn không tốt, hơi chút là mắng mỏ thì chỉ sợ hôm nay bị mắng như vậy hắn ngược lại sẽ không thấy khó chịu. Nhưng chính vì thường ngày hắn trôi qua tốt quá, lúc này một khi bị mắng liền sinh lòng oán hận, sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng nói: “Sư phụ dạy rất đúng”

Một câu nói vốn là để cho hắn một cơ hội nữa nhưng lại như vậy khiến Đào Nhiên Hưng giận quá hóa cười, chút nổi lên đầu tói: “Tốt, tốt, quả nhiên không hổ là đồ đệ ngoan của ta. Chuyện này ta biết rồi, các ngươi đi ra ngoài đi!”

Hoàng Mạn Nhi tuổi còn nhỏ, ngoài việc cảm thấy Đào Nhiên Hưng dường như có chút mất hứng ra thì không nghĩ đến gì khác, chỉ vui vẻ hướng Ninh thị vẫy vẫy tay: “Biểu di mẫu, hai ngày trước con nghe A Hợp nói muội ấy muốn ăn đùi gà.”

Đào gia ở trên Mao Sơn mặc dù không cấm ăn thức ăn mặn nhưng Đào Nhiên Hưng thường ngày tu tập đạo thuật nên tự nhiên một số thứ hạn chế thì tốt. Ngũ cốc hoa màu cùng thịt nếu ăn nhiều thì đối với thân thể sẽ sinh ra nhiều tạp chất. Cuộc sống trên núi đương nhiên không được sang trọng như ở Hoàng gia, lại càng không thể giống như cách Hoàng gia đem Hoàng Mạn Nhi như bảo bối mà chăm sóc. Chẳng qua là xuống núi không dễ dàng, nàng vẫn còn nhỏ tuổi nên bình thường khi muốn ăn cái gì không dám trực tiếp nói với Ninh thị mà chẳng thể làm gì khác nên lấy danh nghĩa của Bách Hợp đề yêu cầu. Cũng bởi vì vậy mà Đào Nhiên Hưng cho rằng nữ nhi đã không chịu tu luyện đạo thuật lại thường xuyên đòi hỏi nên trong lòng đối với nữ nhi càng thêm không thích.

Ninh thị cũng không phải người ngốc, lúc này trong lòng đã sinh ra hoài nghi, đối với Hoàng Mạn Nhi cũng không yêu thương bằng lúc trước, dù sao nàng với Hoàng gia là họ hàng xa ba nghìn dặm, trước kia mặc dù yêu mến Hoàng Mạn Nhi thông minh, hiểu chuyện, có thể so sánh cùng với nữ nhi của mình nhưng nữ nhi nhà mình dù có không tốt thì so với Hoàng Mạn Nhi vẫn thân thiết hơn một chút. Bà lạnh nhạt nhìn Mạn Nhi nói: “Để ta hỏi lại Bách Hợp xem nó có muốn ăn hay không đã.”

Trước kia Hoàng Mạn Nhi nói gì Ninh thị đều đáp ứng, chưa từng hoài nghi thật giả. Lúc này trong lòng Ninh thị có gút mắc, vừa nói như vậy sắc mặt Hoàng Mạn Nhi liền thay đổi, vẻ mặt có chút hoảng hốt. Ninh thị làm sao lại không nhìn ra, trong lòng lại càng thêm tức giận.

“Biểu di mẫu, A Hợp da mặt mỏng, người vừa định hỏi thì muội ấy lại ngại ngùng không dám nói thật. Muội ấy đã nói với cháu như vậy thật mà.” Hoàng Mạn Nhi nhấn mạnh một lần nữa. Ninh thị trong lòng không khỏi càng thêm phiền chán, không nghĩ tới ban đầu Hoàng gia dựa vào việc có quan hệ thân thích với mình, bởi vì nữ nhi này thân thể yếu đuối mới đưa nàng lên núi, một mặt để mình nuôi nữ nhi lại thuận tiện sẽ dạy nữ nhi này một chút công phu, hy vọng sau một thời gian thân thể sẽ khỏe mạnh hơn. Ai ngờ lòng tốt của mình cuối cùng lại thành dẫn sói vào nhà.

May nhờ hôn nay nữ nhi ngốc nghếch nhà mình ào ào vạch trần mọi chuyện ra, còn không nếu thật sự chịu trách nhiệm thay cho Hoàng Mạn Nhi thì sau này không biết Đào Bách Hợp sẽ bị nàng ta ức hiếp đến như thế nào!

Nghĩ đến nữ nhi nhà mình đang êm đẹp, mặc dù tính cách cũng hướng nội nhưng khác với bộ dạng nhút nhát hiện giờ, không ngờ Mạc Thiếu Kỳ cũng không phải người tốt đẹp gì, may mà còn phát hiện sớm nếu không còn không biết sau này tên tiểu tiện nhân lòng lang dạ sói sẽ làm ra chuyện như thế nào.,

“Được rồi, không cần nói nữa. Hai người các người cứ đi ra ngoài trước đi”. Sắc mặt Đào Nhiên Hưng xanh mét, không nhìn được hướng Mạc Thiếu Kỳ phát tay một cái. Lúc nhỏ Mạc Thiếu Kỳ đã phải chịu khổ không ít nên vô cùng nhạy cảm với cảm xúc của người khác, lúc này hắn do dự một chút, cúi đầu, thầm nghĩ muốn dò tìm ý của Đào Nhiên Hưng nhưng hắn vừa mới bị Đào Nhiên Hưng mắng xong, trong lòng tự ái chịu không được nên do dự một chút rồi quả nhiên dắt tay Hoàng Mạn Nhi quay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Con gái chương môn phái Mao Sơn (4)

Trước kia hai vợ chồng Đào Nhiên Hưng sẽ không suy nghĩ nhiều, tự nhiên thấy việc Mạc Thiếu Kỳ dắt tay Hoàng Mạn Nhi chỉ là bởi tính cách ôn nhu, nghe lời mà chăm sóc sự tuổi nhỏ tuổi. Nhưng lúc này trong lòng sinh ra hoài nghi mới nhìn ra những ý tứ khác. Đào Nhiên Hưng cho người làm lui xuống, ra hiệu Ninh thị đóng cửa lại rồi lúc này mới gọi nữ nhi đi ra: “Không nghĩ họ Đào ta cả đời hàng yêu trừ ma, không ngờ giờ già rồi lại nhìn nhầm”

Trong lòng Ninh thị cũng hết sức tức giận, vừa cầm khăn tay lau mặt cho nữ nhi vừa hỏi: “A Hợp, thường ngày đại sư huynh của con đối với con như thế nào? Con thích ăn đùi gà sao?”

Hoàng Mạn Nhi dù sao cũng là người mình đưa lên núi, Ninh thị cũng không hy vọng nghĩ xấu cho một đứa trẻ. Bách Hợp không khách khí đem bộ mặt thật của Mạc Thiếu Kỳ nói ra một lần, nàng sống không biết bao nhiêu năm, mặc dù không cần thiết phải quá thông minh nhưng nàng thắng ở lòng kiên nhẫn. Nàng đem những lời nói trong lòng mình sắp xếp vài lần, thấy không có vấn đề gì mới nói ra khiến cho Đào Nhiên Hưng tức giận đến bước chân loạng choạng, đối với việc Mạc Thiếu Kỳ lòng lang dạ sói không tiếp tục hoài nghi nữa.

“Nương, con không thích ăn đùi gà.” Bách Hợp nói xong lời này liền có bộ dạng như lỡ lời, vẻ mặt kinh sợ che miệng lại. Thấy bộ dáng này của nàng khiến cho Ninh thị liền hoài nghi: “Tại sao?”

Bách Hợp lộ ra dáng vẻ bị tra hỏi, lúc này mới lí nhí nói: “Mạn Nhi tỷ tỷ nói nếu con để lộ ra miệng thì sau này sẽ khiến cho đại sư huynh đánh chết con.”

“Hoang đường!” Đào Nhiên Hưng tức giận vỗ mạnh vào mặt bàn, giận đến rìa mép không ngừng run rẩy. Bách Hợp cũng giả vờ như bị dọa sợ: “Cha, học đạo thuật rất vinh dự sao? Đại sư huynh nói sau này huynh ấy muốn làm chương môn, nói con hôm nay đã bị hủy dung, không xứng với huynh ấy, huynh ấy muốn kết hôn với Mạn Nhi tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, muốn làm rạn vỡ tổ tông Mạc gia.”

Lúc này Đào Nhiên Hưng vẫn còn chưa chết mà sản nghiệp Đào gia của mình đã bị Mạc Thiếu Kỳ nhòm ngó, lồng ngực Đào Nhiên Hưng không nhịn được phập phồng, vừa muốn mở miệng thì Bách Hợp đã rút rè nói:

“Cha, vậy con cũng muốn làm chương môn. Mạn Nhi tỷ tỷ đã ở đây học tập đạo thuật lợi hại như thế nào thì con cũng muốn học như vậy.”

Đào Nhiên Hưng chỉ cho là nữ nhi nhà mình thấy người khác lợi hại luôn ức hiếp mình thì trong lòng có chút không thoải mái, cũng không nghĩ qua về ý tứ lời nói của nàng. Nhưng mà trước kia dù cho ông có nói như thế nào Bách Hợp cũng không chịu đồng ý học đạo thuật vậy mà giờ nàng lại chủ động nói muốn học. Tuy không có mấy nữ tử đi theo đạo thuật nhưng dù sao Đào gia mấy đời con một, dưới gối ông cũng chỉ có một nữ nhi này nên thấy nữ nhi nói vậy Đào Nhiên Hưng vẫn có chút vui mừng.

Nếu Bách Hợp thật sự muốn học, nàng là huyết mạch của mình, giao Đào gia cho nàng so với việc truyền cho người tàn nhẫn, hung ác, vong ân phụ nghĩa Mạc Thiếu Kỳ vẫn tốt hơn, để cho hắn chà đạp. Nghĩ đến Đào gia sửa thành họ Mạc, Đào Nhiên Hưng liền biết hai năm qua ông đã nhìn nhầm người, trong lòng không khỏi giận dữ, không hề nghĩ ngợi liền gật đầu: “Dù sao con cũng phải nhớ rằng nếu muốn học đạo thuật do tổ tiên Đào gia ta truyền lại thì sau này không được kêu khổ, cũng không được kêu mệt, phải làm rạn vỡ Đào gia, có biết không?”

Bách Hợp không nghĩ tới đơn giản như vậy đã giải quyết được sự việc, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, trong lòng âm thầm vui mừng liền gật đầu đồng ý. Nàng học Cửu Dương Chân Kinh cùng Cửu Âm Chân Kinh sau cũng đã tại chính mình thuộc tính trị giá kỹ năng một ít lan có hai thứ này võ học bí tịch tồn tại, kỹ năng không áp thân. Minh biết càng nhiều kỹ năng thì nhiệm vụ sau này hoàn thành càng đơn giản. Dù sao trước kia gặp chuyện gì mình cũng không đến nỗi yếu đuối để mặc người chém giết. Nàng chỉ hận không được người tài cao dạy bảo, giờ có người dạy nàng học thì dù cho có buồn khổ thế nào cũng không sánh bằng lúc trước một mình nàng nghiên cứu Cửu Dương Chân Kinh.

Nghĩ được như vậy nên Bách Hợp liền gật đầu: “Cha, người cứ yên tâm. Mặc dù con không được thông minh giống như đại sư huynh nhưng tuyệt đối sẽ nghe lời cha dạy bảo!”

Đào Nhiên Hưng vô cùng vui mừng, hiếm khi có sắc mặt tốt đối với nữ nhi, cũng muốn tỉ mỉ xử lý những kẻ làm nữ nhi thương tâm.

Học đạo thuật đầu tiên cũng cần thân thể khỏe mạnh. Cũng may là Bách Hợp đối với Cửu Dương Chân Kinh và Cửu Âm Chân Kinh đã tìm tòi học tập thấu đáo. Mặc dù bởi vì nàng tiến hành nhiệm vụ mới nên bị hạn chế thuộc tính, công lực cũng bị mất sạch, không theo cùng nàng tới đây nhưng nàng vẫn còn nhớ kỹ hai bộ bí quyết võ công vì vậy nàng một lần nữa bắt đầu tu luyện lại hai bộ chân kinh. Bởi vì từng có kinh nghiệm nên nàng tập luyện đặc biệt nhanh chóng. Cũng vì thế nên nhờ có nội lực, nàng học đạo thuật có thể không có thiên tư thông minh nhưng lại đánh bại người khác bằng việc nàng hết sức chăm chỉ, hơn thế nữa lại có một sức lực dẻo dai. Mỗi khi gặp chỗ không hiểu, nàng luôn tập luyện không ngừng, có chỗ nào khó hiểu thì phải tìm Đào Nhiên Hưng hỏi thật kỹ đến khi hiểu mới thôi.

Đối với việc nữ nhi đột nhiên như biến thành một người khác, đem toàn bộ tâm tư đặt vào việc tu luyện đạo thuật, mắt thấy nàng tiến bộ cực nhanh, đã có thể vẽ ra một tờ Thần Hành Phù yếu ớt, trong lòng Đào Nhiên Hưng âm thầm vui mừng, liền bỏ qua việc dạy bảo Mạc Thiếu Kỳ ngược lại toàn tâm toàn ý đặt trên người nữ nhi.

Hoàng Mạn Nhi đối với việc chuyển biến của Bách Hợp hiển nhiên là vô cùng bất mãn. Nàng đã từng tới tìm Bách Hợp mấy lần, cảm thấy Bách Hợp như là bị cái gì kích thích bắt đầu học đạo thuật, hơn nữa lại rất nhanh đã học được đến mức gần bằng mình. Trong lòng nàng không chịu được, muốn tìm Bách Hợp để gây phiền toái. Cô bé gái ở tuổi này giống như nàng, nhất là lúc bắt đầu ghen tỵ thì việc làm có khi hết sức trẻ con. Nhưng bây giờ Đào Nhiên Hưng đem nữ nhi trở thành người thừa kế tương lai của Đào gia sau này nên tự nhiên không thể để cho nàng làm hỏng đại sự của mình do đó bảo Ninh thị quản giáo Hoàng Mạn Nhi thật nghiêm. Ông cũng hận nàng ta vọng ân phụ nghĩa nên không tiếp tục dạy nàng đạo thuật ngược lại Ninh thị lại suốt ngày dạy nàng thêu thùa may vá, nấu nướng, chiếm toàn bộ thời gian của Hoàng Mạn Nhi làm cho nàng không có cách nào lại đi gây phiền toái cho Bách Hợp.

Mạc Thiếu Kỳ thấy Đào Nhiên Hưng hết sức coi trọng Bách Hợp thì trong lòng cũng từng không cam chịu. Nhưng hẳn mới chỉ học đạo thuật hai năm, trước kia Đào Nhiên Hưng mới chỉ đặt nền móng cho hắn nên cũng lắm hần mới chỉ học được chút đạo thuật sơ sài mà thôi. Sau này Đào Nhiên Hưng lại không đặt tâm huyết toàn bộ trên người hắn nữa nên lúc này hắn mới chỉ học xong công phu mèo cào, mặc dù rất bất mãn với chuyển biến của Đào Nhiên Hưng nhưng lúc này hắn căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cứ như vậy thời gian bảy năm nháy mắt trôi qua, nền tảng của Bách Hợp đã rất cao. Nàng đã vẽ ra được các loại bùa chú uy lực cực mạnh, hơn nữa bởi vì nàng luyện tập Cửu Dương Chân Kinh nên nếu không luận đạo thuật mà luận công phu, Đào Nhiên Hưng cũng thấy không phải là đối thủ của nàng. Bởi vì nguyên nhân võ công tốt, nội lực mạnh, phù do nàng vẽ thành công hơn nửa. Đào Nhiên Hưng đã bắt đầu dạy nàng một số loại như Ngũ lôi chú cùng với pháp thuật Tát đậu thành binh. Không biết có phải bởi nàng chăm chỉ hay bởi nội lực của bản thân nàng cực mạnh, máu huyết cũng hết sức dồi dào mà nàng thử vài lần thì tỷ lệ thành công cực cao, có khi đánh ra Ngũ lôi chú khiến cho ngay cả Đào Nhiên Hưng cũng âm thầm hoảng sợ.

Thời gian mấy năm nay Bách Hợp vẫn luyện tập hết sức chăm chỉ, mỗi ngày mất ăn mất ngủ, đặt tâm tư vào việc tu tập đạo thuật. Đến khi nàng hai mươi tuổi, đạo thuật của nàng không có ngừng lại ở dưới Đào Nhiên Hưng mà ngược lại đã vượt qua Đào Nhiên Hưng.

Trong lòng Đào Nhiên Hưng vừa vui vẻ nhưng cũng cảm thấy hết sức yên lòng, đến khi Bách Hợp qua hai mươi một tuổi liền chuẩn bị tự đưa nàng xuống núi thực nghiệm một hồi.

Mà đang khéo lúc này là lúc vừa qua đầu xuân, tháng hai Bách Hợp sinh nhật thoáng qua một cái xong, trong Bách Viên trấn dưới núi có một gia đình nhà giàu họ Lưu phái quân gia tới xin, nói là thiếu gia nhà hắn bị yêu hồ mê hoặc, cầu xin Đào Nhiên Hưng xuống núi hỗ trợ trấn yên.

Người nhà họ Lưu đưa ra năm mươi lượng bạc. Lúc này trên Mao Sơn tuy nói Đào Nhiên Hưng cũng không phải danh tiếng vang dội nhất nhưng bởi vì Đào gia tổ truyền mấy đời nên cũng có chút danh tiếng. Một số người nếu không phải chuyện quan trọng cũng vẫn xin ông hỗ trợ. Năm mươi lượng bạc đối với người thường thì có vẻ nhiều nhưng một số người nếu muốn xin thiên sư pháp thuật cao cường hàng thật giá thật ra tay thì không có trên trăm lượng bạc người ta cũng không nhúc nhích.

Trên Mao Sơn, danh tiếng vang dội nhất là môn phái do Dĩ Chính Nhất đứng đầu, cũng là thiên sư do chính triều đình ngự phong, căn bản sẽ không quản thế tục nhân sự.

Người khác chướng mắt năm mươi lượng bạc nhưng Đào Nhiên Hưng lại động tâm. Thật ra Đào gia chẳng qua chỉ là một môn phái nhỏ nhất trên Mao Sơn, trong phái gồm gia đình ông thêm cả hai người Mạc Thiếu Kỳ và Hoàng Mạn Nhi tổng cộng mới có năm miệng ăn, như vậy cũng đủ để thấy số người ít ỏi. Những năm nay ông ở trong núi một lòng dạy dỗ nữ nhi căn bản không có giao tiếp với người ngoài. Người ta nói ngồi không miệng ăn núi lở huống chi còn phải mua không ít phù chỉ chu sa. Năm mươi lượng bạc đã là rất nhiều rồi. Nếu có thể lấy được, ông có thể yên tâm dạy bảo nữ nhi thêm mười năm. Đến mười năm sau, Bách Hợp liền tuyệt đối có thể độc bá một phương. Đào Nhiên Hưng dám đánh cược rằng lấy thiên phú đạo thuật đặc biệt của nữ nhi mình thì sau này so sánh ra tuyệt đối sẽ không kém với cao nhân Chính Nhất của đại phái Mao Sơn. Chỉ cần có thể bồi dưỡng cho nữ nhi thì Đào gia liền có thể phát dương quang đại.

Nghĩ tới những điều này, Đào Nhiên Hưng đương nhiên không chút do dự liền nhận lời. Buổi tối đang căn dặn Ninh thị thay nữ nhi thu thập quần áo thể nhưng Mạc Thiếu Kỳ và Hoàng Mạn Nhi tiến vào, vừa vào cửa liền mặt mũi u ám:

“Sư phụ thật thiên vị, chỉ đưa Bách Hợp xuống núi. Chúng con cũng muốn đi theo sư phụ xuống núi để mở mang đầu óc.”

Mạc Thiếu Kỳ vốn cho là sau khi mình học xong đạo thuật thì có thể trở thành tiên nhân, từ đó có thể hô phong hoán vũ trong thế giới phàm tục nhưng cuối cùng chuyện hoàn toàn không giống với kết quả hắn tưởng tượng. Lão già Đào Nhiên Hưng không biết làm sao tự nhiên lại bắt hòa với hắn, ngược lại lại bắt đầu dạy bảo nữ nhi của lão. Mạc Thiếu Kỳ cũng nghĩ tới việc học trộm đạo thuật nhưng Đào Nhiên Hưng đề phòng hắn cực kỳ chặt, những năm gần đây cho tới bây giờ hắn chưa từng bắt được một cơ hội nào. Hắn cũng không phải không muốn xuống tay từ Bách Hợp nhưng nha đầu chết tiệt kia không biết bị Đào Nhiên Hưng truyền bá điều gì mà đối với hắn cũng không thân cận nữa. Hắn dùng hết tất cả phương pháp thế mà Bách Hợp không thêm gấp gáp nữa. Mạc Thiếu Kỳ mất thấy hai năm qua Bách Hợp càng ngày càng lợi hại, có thể tiện tay vẽ bùa từ trong hư không, thậm chí còn có thể lấy máu để trấn âm tà, trong lòng hắn gấp đến độ giống như bị mèo cào nhưng mà một chút phương pháp cũng nghĩ không ra.

Đào Nhiên Hưng vốn đang mặt mày vui vẻ cùng nữ nhi vừa nói chuyện, vừa chỉ cho nàng một số pháp môn khi muốn trấn định yêu ma. Những năm này Bách Hợp tu tập không tệ nhưng lần này mới là lần thực sự thí nghiệm đầu tiên. Bây giờ Đào Nhiên Hưng coi nữ nhi như bảo bối, chỉ sợ nàng lần đầu thấy yêu ma quý quái sẽ bị dọa sợ liên không ngại người khác làm phiền trấn an nàng, ai ngờ hai người Mạc Thiếu Kỳ lại xông vào, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Con gái chương môn phái Mao Sơn (5)

“Các người có còn quy củ nữa hay không? Hoàng Mạn Nhi, thư của mẹ người đã đến nói là chậm nhất cuối tháng này muốn đón người trở về, tuổi của người cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên trở về lập gia đình rồi.” Con gái của mình ông thiên vị vốn là chuyện đương nhiên. Mạc Thiếu Kỳ chỉ là một cô nhi do ông nhặt về nuôi, ông thiên vị con ruột của mình cũng là đương nhiên, những năm nay Mạc Thiếu Kỳ không thiếu ăn thiếu mặc nên chắc đã quên mất thân phận, lai lịch của mình rồi.

“Con không cần lập gia đình.” Với việc Ninh thị cố tình dung túng, tính cách Hoàng Mạn Nhi đã trở nên hết sức kiêu căng, tùy hứng. Cho dù Mạc Thiếu Kỳ vẫn muốn lấy loại thiên kim tiểu thư này nhưng người khác đối với tính tình của nàng cũng có chút chịu không nổi. Những năm này Đào Nhiên Hưng cũng không dạy đạo thuật cho Hoàng Mạn Nhi mà ngược lại lại để cho Ninh thị dạy nàng đi học biết chữ vì để tạo thành cho nàng tính cách nửa vời, cái gì cũng sẽ có một chút nhưng lại không tinh thông bất kỳ cái gì. Mà quan trọng hơn là căn bản nàng đối với việc học những cái này không còn kiên nhẫn.

Bởi vì ban đầu người nhà Hoàng gia đưa nàng lên núi là để cường thân kiện thể, định để Đào Nhiên Hưng thường xuyên về Kiện thân phủ để nàng ăn, cũng để nàng luyện tập một chút công phu bên ngoài. Lúc này Hoàng Mạn Nhi da đã rám đen hơn nhiều, vóc người hết sức tráng kiện, bởi vì nàng không cao nên càng lộ ra việc nàng không còn nhỏ yếu, yếu đuối, khác hoàn toàn với tiểu cô nương nhỏ nhắn xinh xắn lúc mới lên núi. Ninh thị thoáng ngoảnh mặt nhìn thoáng qua về phía trượng phu, nhận thấy vẻ chăm biếm trong ánh mắt của Đào Nhiên Hưng, lúc này mới ôn nhu trấn an Hoàng Mạn Nhi rồi đi. Mạc Thiếu Kỳ làm âm ỉ đôi xuống núi, thái độ hết sức kiên quyết. Đào Nhiên Hưng thấy hần tự tìm đường chết không khỏi nở nụ cười lạnh:

“Người đã muốn xuống núi thì lý nào ta lại không đồng ý. Chẳng qua công phu của bản thân người thời gian qua học chưa tới nơi tới chốn, nếu đến lúc đó mất mặt xấu hổ thì cũng thôi nhưng nếu ngộ nhờ gặp họa sát thương thì đừng trách ta làm sư phụ mà không nhắc nhở người.” Mạc Thiếu Kỳ nghe đến có thể mất mạng trong lòng không khỏi cả kinh nhưng ngay sau đó lại nghĩ tới đây Bách Hợp sẽ đi theo, một đại sư huynh như hắn thì không lý nào lại sống trong núi vì vậy vẫn cắn răng đáp ứng.

Trần Bách Viên cách Mao Sơn khoảng hai ngày đi đường. Cũng may người của Lưu gia đã phái kiệu tới nên đi đường cũng nhanh hơn. Bách Hợp lần đầu chân chính xuống núi đối đầu với yêu ma nên trong lòng không khỏi có chút sợ hãi. Ngày đầu tiên xuống núi, mọi người liền ở chân núi nghỉ ngơi một đêm. Lưu gia an bài bốn thầy trò ở tại trong một khách điểm trong một trấn nhỏ dưới chân núi. Bách Hợp vừa mới xuống kiệu đi vào khách điểm đã thấy trong khách điểm ngồi đầy người, trong đó có một thiếu niên tuổi chừng 17, 18, môi hồng răng trắng, tướng mạo hết sức âm nhu. Người đó cảm giác được có người từ bên ngoài đi vào liền theo bản năng ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía bên này.

Con người hắn đen nhánh không có chút tí vết nào, khuôn mặt trắng nõn như ngọc càng làm nổi bật đôi môi đỏ sẫm mê người. Hoàng Mạn Nhi nhìn thấy thiếu niên này trong mắt không khỏi lộ ra vẻ kinh diễm. Mấy năm nay nàng bị giữ ở trong núi, nam tử nhìn thấy nhiều nhất nếu không phải đạo sĩ thì chính là Mạc Thiếu Kỳ. Lúc này gặp thiếu niên kia một thân áo trắng, tóc đen như thác đổ, trên tay cầm chén rượu, ánh mắt dõi theo mọi người, phong thái động lòng người không thể diễn tả bằng lời.

“A Hợp, muội nhìn ca ca kia thật là anh tuấn nha. A Hợp, muội đi hỏi giúp tỷ một chút xem huynh ấy tên là gì đi.” Trong mắt Hoàng Mạn Nhi sắp chảy ra nước, theo bản năng liền sai bảo Bách Hợp. Nàng vẫn coi Bách Hợp như cô bé tùy ý để nàng khi dễ mười hai năm trước. Bách Hợp cười lạnh một tiếng, trong lòng nàng tự nhiên sinh ra một cảm giác nguy hiểm tới. Thiếu niên này cho nàng cảm giác hết sức nguy hiểm mặc dù rõ ràng người này tuấn mỹ khác thường. Cũng không biết tại sao, khi ánh mắt của hắn rơi lên người mình Bách Hợp toàn lưng nổi da gà, một cảm giác muốn chạy trốn nảy lên trong lòng nàng làm nàng không tự chủ được, cả người rùng mình.

“A Hợp, muội có nghe được lời nói của tỷ hay không?” Thấy Bách Hợp không để ý đến mình, trong lòng Hoàng Mạn Nhi có chút không vui, hướng Bách Hợp lạnh lùng quát một câu. Bách Hợp căn bản không để ý tới nàng ta, ngược lại thoáng ngoảnh mặt qua Đào Nhiên Hưng, dường như căn bản không nhìn ra điểm cổ quái của thiếu niên này, không khỏi cau mày, nhẹ nhàng đi lại gần: “Cha, người có thấy nam nhân kia không? Con cảm thấy hắn hết sức nguy hiểm. Nàng nói xong lời này khóe mắt liền thấy ánh mắt của thiếu niên kia thật giống như giương lên, đôi môi đỏ sẫm nhếch lên cười cười, đầu lưỡi đưa ra ngoài liếm liếm đôi môi giống như là nhìn thấy một món ăn ngon vô cùng, càng làm cho Bách Hợp cảm giác thấy hết sức nguy hiểm.

“Không nên nói vậy, có lẽ là dưới chân núi cũng có người tu tập loại võ công gì đó. Thiên hạ to lớn, không thiếu những điều kỳ lạ, con đừng nhìn bề ngoài người ta còn trẻ mà có thể là bởi vì hắn tu tập đạo thuật cho nên lộ ra vẻ đặc biệt trẻ tuổi thôi”. Đào Nhiên Hưng rất sợ nữ nhi mới nhập thế nên cách làm người còn đơn giản, ngộ nhờ đắc tội lão quái vật, hơn nữa ông cũng không nhìn ra thiếu niên này có chỗ nào cổ quái nên chỉ đành cúi đầu trấn an nữ nhi hai câu.

Bên kia Lưu quân gia đã đem gian phòng chuẩn bị xong. Bách Hợp trong lòng cảm thấy có cái gì không đúng, theo bản năng muốn mở thiên nhãn đi xem thiếu niên này, ai ngờ thiên nhãn vừa mới mở đột nhiên trước mắt gió lạnh từng cơn, một làn sương dày đặc bao phủ ở xung quanh, một đôi mắt đỏ như máu hướng về phía nàng, hai chiếc răng nanh trắng như tuyết lần cho Bách Hợp sợ đến suýt nữa hét lên một tiếng. Bách Hợp mặc dù học đạo thuật nhiều năm nhưng đây vẫn là lần đầu tiên thấy loại tình cảnh này, may mà nàng đã sống vài cuộc đời nên lúc này miễn cưỡng còn có thể tạm ổn, nếu không đổi lại là nàng lần đầu tiên làm nhiệm vụ thì sợ rằng đã xui xẻo trên mặt đất rồi.

Đào Nhiên Hưng thấy nữ nhi có điểm cổ quái, sắc mặt nàng trắng bệch, đầu đầy mồ hôi lạnh, thiếu niên đôi môi đỏ sẫm kia cũng là nhếch môi phá lên cười, trong lòng ông biết nữ nhi chỉ sợ là đã bị thua thiệt. Bản lĩnh của Bách Hợp trong lòng Đào Nhiên Hưng cũng rõ ràng. Mặc dù bản thân Đào Nhiên Hưng đã sống mấy thập niên cũng không nhất định có được công lực như nữ nhi, thấy nữ nhi không đối phó được với người kia, ông làm sao có thể là đối thủ, lúc này rất sợ nữ nhi chọc cho những người tính tình cổ quái này mất hứng liền vội vàng lôi nữ nhi tiến lên nhận lỗi:

“Tiền bối, tại hạ họ Đào, chính là truyền nhân duy nhất của Mao Sơn Đào gia, tiểu nữ không biết trời cao đất rộng, nếu có đắc tội tiền bối thì mong rằng tiền bối rộng lòng tha thứ.”

Thiếu niên áo trắng kia nhìn qua chỉ như mười bảy, mười tám tuổi nhưng người không thể xem bề ngoài, người mà nhìn như chỉ mười bảy, mười tám tuổi cũng có thể đã sống 170-180 năm, tu tập chút đạo thuật rồi có thuật trú nhan, người có thể làm cho người khác không thể đoán được tuổi thật của người. Lúc này Đào Nhiên Hưng tiến lên nhận lỗi, bên khóe miệng thiếu niên kia hàm chứa một nụ cười, trong mắt cũng là một mảnh hung ác nam hiểm, chỉ hướng ông khoát tay áo, một mặt ý bảo Bách Hợp đưa tay ra.

Bách Hợp lúc này càng đến gần người này thì trong lòng càng thêm sợ, nào dám đưa tay ra. Nàng chỉ cảm thấy đứng ở trước mặt thiếu niên này có một cảm giác âm lãnh đánh tới trước mặt nhưng kỳ quái chính là trên người người này một chút yêu khí cũng không có. Trong lòng Bách Hợp hoảng sợ vội lùi đầu thối lui mấy bước. Đào Nhiên Hưng nhất quyết bắt nàng lại cho bằng được, rất sợ nàng lại trêu chọc thiếu niên trước mặt càng thêm khó chịu.

“Cha, chúng ta đi thôi” Tim nàng đập cực nhanh, theo bản năng có cảm giác nguy hiểm giống như con thỏ nhỏ gặp phải con cọp vậy làm cho nàng hết sức sợ hãi. Đào Nhiên Hưng cũng không hiểu vì sao nàng lại nhất định thất lễ như vậy, trong lòng có chút không vui. Hoàng Mạn Nhi lại tiến lên dịu dàng nói: “Vị ca ca này, đây là sư muội A Hợp của ta, thật là hạnh ngộ”

Mặc dù không biết tại sao mình lại có loại cảm giác sợ hãi này nhưng Bách Hợp có thể cảm giác được mặc dù trên người thiếu niên trước mặt không có yêu khí, nhìn dáng vẻ cũng không phải là quỷ quái, dù sao hắn là có bóng dáng thật nhưng cũng tuyệt đối không phải là người bình thường. Nàng thấy Hoàng Mạn Nhi tự tìm đường chết thì trong lòng không khỏi cười lạnh, vừa muốn mở miệng nói chuyện nhưng không thể phát ra âm thanh nào. Thiếu niên kia đứng lên, người cùng vật bốn phía dường như theo cử động của hắn mà thoáng cái bị đông kết lại. Bách Hợp lại há miệng nhưng nói không ra tiếng. Hắn khẽ hé miệng cười một tiếng, lộ ra hai chiếc răng nanh sắc bén trắng như tuyết, hợp với đôi môi đỏ sẫm lại càng có cảm giác u ám.

“Ta tên là Dung Ly, người hãy nhớ lấy.” Hắn nói xong liền đưa tay ra kéo tay Bách Hợp lên. Tay của hắn lạnh như băng tới tận xương, loại cảm giác rét lạnh như băng này Bách Hợp không có cách nào dùng lời hình dung được, dường như còn lạnh tới tận xương tủy hơn so với cái rét lạnh khi giữa mùa đông rơi vào đầm băng, cảm giác lạnh lẽo này giống như khắc sâu vào bên trong tâm hồn. Nàng sợ run cả người, thiếu niên tự xưng là Dung Ly kia tìm kiếm rất nhanh ở giữa lòng bàn tay nàng, cảm giác rét lạnh thấu xương theo cử động của đầu ngón tay hắn thật giống như khắc vào trong xương tủy nàng. Rất nhanh thiếu niên kia đã viết xong, nhẹ nhàng nhe răng cười, thân ảnh giống như giọt nước nhỏ vào mặt hồ yên tĩnh, từng cơn sóng lăn tăn lan dần ra rồi dần biến mất không thấy gì nữa.

Chờ sau khi hắn rời đi, cái cảm giác âm nhu giống như vẫn lưu lại trên người Bách Hợp làm cho cả người nàng không tự chủ được mà sợ run cả người. Đợi đến lúc nàng mới run run xong thì mấy người Đào Nhiên Hưng giống như mới tỉnh lại, khách điểm vừa mới yên tĩnh liền khôi phục lại âm thanh uống rượu, vung quạt. Trong lòng Bách Hợp sinh ra một cảm giác cổ quái. Đào Nhiên Hưng lúc này mới vỗ vỗ đầu óc của mình:

“Thật là hồ đồ rồi, không hiểu làm sao mà đã tới chỗ này rồi? “Lời này của ông khiến Bách Hợp càng cảm giác thiếu niên áo trắng vừa rồi cổ quái, trong lòng không khỏi lạnh lẽo càng sâu. Quan trọng là lòng bàn tay bị thiếu niên áo trắng xẹt qua một cái lúc này bị đông lạnh đến mức thấy đau, thật giống như máu cũng ngừng chảy vậy. Bách Hợp không tự chủ được càng thêm nhanh chóng vận hành Cửu Dương Chân Kinh trong cơ thể mình. Sau khi Cửu Dương Chân Kinh vận hành thì cánh tay kia cũng thấy khá hơn một chút nhưng sau một thời gian lạnh lẽo ngấm sâu đã làm cho một bên tay của nàng có chút cứng ngắc lại.

“Cha, vừa rồi cha không thấy người áo trắng kia sao?” Bách Hợp chú ý cố nén cảm giác sợ hãi bên trong, nhẹ giọng hỏi Đào Nhiên Hưng một câu. Đào Nhiên Hưng còn chưa kịp mở miệng thì Mạc Thiếu Kỳ đã không nhịn được nói: « Cái gì mà người áo trắng, người áo đen? Khách điểm này làm gì có người áo trắng? Người cho rằng đưa ma sao? ” Lúc này Mạc Thiếu Kỳ đôi mắt càng lên, hơn nữa chuyển đi này vốn Đào Nhiên Hưng không muốn cho hắn đi cùng, hắn nạt dầy tới đây, trong lòng đối với Đào Nhiên Hưng hết sức bất mãn, cũng giống như chỉ có hung dữ quát Bách Hợp mới làm cho trong lòng hắn tìm về mấy phần cảm giác thăng bằng.

Chương 62: Con gái chương môn phái Mao Sơn (6)

Lúc này Bách Hợp không có hơi sức cãi nhau với hân, thiếu niên kia tới đột nhiên, đi cũng đột nhiên mà sau khi hân đi mà những người này dường như không phát hiện hân mất tích, từ khách ngồi đối diện hân giống như căn bản không thấy đối diện mình thiếu một người. Bách Hợp cũng tu tập đạo thuật cùng với võ công, nhiều năm như vậy mà dường như chưa thấy người nào thần thông như thế. Trong lòng nàng kích động sợ run cả người, không khỏi càng thêm sợ hãi.

Cái thế giới này chuyện không thể biết trước còn nhiều lắm. Hơn nữa những người này không nhất thiết đều phải có thiện ý đối với nàng. Vừa rồi thiếu niên kia xẹt qua lòng bàn tay nàng, lúc này còn có thể cảm nhận được cái cảm giác lạnh buốt thấu xương. Lần nhiệm vụ này của Bách Hợp còn chưa có làm xong, thật không cam lòng cứ thế dễ dàng buông tha. Nàng cắn cắn môi, sắc mặt trắng bệch nhưng ánh mắt càng kiên định hơn.

Nửa đêm canh ba, cả người nàng cảm giác như rơi vào hầm băng, cảm giác giống như bị hàn khí vây quanh này khiến cho Bách Hợp trôi qua cả một đêm đặc biệt khó chịu. Chính nàng nhắm mắt lại không nhìn thấy được trên mặt của nàng hiện ra một chút ánh sáng xanh biếc, nhìn qua thật âm trầm rợn người.

Ngày thứ hai thức dậy, theo lý mà nói đối với người đồng thời tu tập đạo thuật và võ công như Bách Hợp mà nói thì một đêm không ngủ cũng không ảnh hưởng gì quá lớn đối với nàng. Nhưng hôm nay lại là Mạc Thiếu Kỳ đánh thức nàng dậy, sau khi tỉnh lại cả người lạnh lẽo, sợ run cả người. Lúc này mặc dù khí trời rét lạnh nhưng ít nhất đã ấm hơn lúc mùa đông nhiều. Huống hồ sau khi luyện Cửu Dương Chân Kinh, Bách Hợp đã không còn sợ lạnh nữa. Nhưng lúc này nàng rất lạnh, dường như Cửu Dương Chân Kinh không có tác dụng. Nàng lạnh tới mức không ngừng run run, đã không còn nhớ rõ bộ dạng người thiếu niên hôm qua, điều duy nhất nhớ được chính là đôi môi đỏ mầu mà thôi.

“Làm sao muộn như vậy mới dậy? Cái bộ dạng này của ngươi thì sau này có tư cách gì làm phu nhân của ta?” Trong lòng Mạc Thiếu Kỳ hết sức không nhìn được, càng thấy Bách Hợp không vừa mắt, cho rằng nàng cố ý giả bệnh, trong miệng hùng hùng hổ hổ. Giờ này Bách Hợp nhức đầu như búa bổ lại bị ý nghĩ của hân làm cho phiền lòng, nghe nói như vậy không khỏi liền cười lạnh một tiếng: “Ta lúc nào đã nói muốn gả cho ngươi?”

Bây giờ nàng đã quyết định một mình chấp chương Đào gia, buồn cười là Mạc Thiếu Kỳ lại vẫn cho rằng sau này Đào gia sẽ giao cho hân. Nhiều năm như vậy rồi mà hân vẫn không thấy rõ ràng quyết định của Đào Nhiên Hưng, lúc này Bách Hợp không biết nên nói gì cho phải với người ngu như vậy. Tiếng hừ lạnh kia chỉ vì cánh tay hôm qua bị xẹt qua kia đang âm ỉ đau.

“Các người còn đang làm gì vậy? Lưu quân gia đã chuẩn bị xong để lên đường rồi.” Đào Nhiên Hưng sang đây thấy nữ nhi đầu rũ xuống, vẻ mặt Mạc Thiếu Kỳ có vẻ không vui liền cho là Bách Hợp bị Mạc Thiếu Kỳ chọc tức, không khỏi lạnh lùng nhìn hân một cái: “Ngươi đi theo ta.” Đào Nhiên Hưng vừa nói xong lời này vừa bận rộn một bên muốn lưu lại Hoàng Mạn Nhi cũng gọi tới. Lúc này trong lòng bàn tay Bách Hợp đau đớn vô cùng, mấy người kia vừa đi rồi Bách Hợp liền mở bàn tay ra, vừa nhìn thấy thì liền thất kinh, mồ hôi lạnh sau lưng tuôn ra.

Chỗ hôm qua bị thiếu niên áo trắng xẹt qua đã hiện ra hai chữ Dung Ly phát ra ánh sáng xanh thật giống như có một dòng máu chảy qua. Hai chữ kia dường như là một vật thể sống, lúc này hình dạng của chữ viết càng lúc càng lớn, ở giữa có tia máu di động, giống như là ở trong lòng bàn tay nàng dạo chơi vậy. Nước mắt Bách Hợp nhanh chóng chảy ra, liền tranh thủ lúc Đào Nhiên Hưng chưa đi xa gọi trở lại: “Cha, con có lời muốn nói với cha.”

Mạc Thiếu Kỳ hừ lạnh một tiếng, lời Hoàng Mạn Nhi đi xa. Đào Nhiên Hưng cau mày, đợi đến khi Bách Hợp đưa tay mình cho ông xem mới sợ hết hồn: “A Hợp, làm sao con lại bị như vậy?” Đào Nhiên Hưng vừa nói vừa giật bàn tay của nữ nhi lên nhìn, chẳng qua một hồi lâu vẫn không nhìn ra kết quả. Nữ nhi duy nhất này không chỉ là huyết mạch duy nhất của Đào Nhiên Hưng mà còn là hy vọng duy nhất có thể khiến Đào gia hưng thịnh, rất sợ nàng có chuyện gì xảy ra, lúc này gấp đến mức suýt nữa trên môi phát hỏa.

Bách Hợp nói lại sự việc hôm qua một lần, Đào Nhiên Hưng sợ đến mức cả người run run: “Cao nhân như thế khiến cho ta từ đầu tới cuối không phát hiện ra có điểm nào không đúng có thể thấy được công phu cao đến thế nào. Nhưng tại sao hân lại hạ thủ với con?” Đào gia thật không giống như đã kết thù kết oán với đại nhân vật lợi hại nào, huống chi chính là Đào gia lấy chồng kết liễu oán, ông chính là nam nhân duy nhất của Đào gia còn sống, không thể nào thiếu niên áo trắng theo lời Bách Hợp lại có thể bỏ qua cho ông mà đi tìm Bách Hợp được.

“Trước không nói đến những chuyện này nữa, đợi đến khi đến Lưu gia đem mọi chuyện chấm dứt thì cha sẽ đưa con lên phái Chính Nhất hỏi thử xem một chút.” Tâm tư Đào Nhiên Hưng càng thêm trĩu nặng, xảy ra chuyện như vậy ông đối với việc có thể kiếm được năm mươi lượng bạc liền giảm rất nhiều hứng thú. Nếu như không phải ông vì kiếm tiền mà mang nữ nhi xuống núi thì có thể đã không gặp phải thiếu niên áo trắng mà mình hoàn toàn không thể nhớ được kia, nữ nhi mà mình gửi gắm rất nhiều hy vọng cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy. Đào Nhiên Hưng hết sức nặng nề bắt được hồ ly tại Lưu gia nhưng lúc này không còn thời gian luyện hóa hồ yêu. Nếu không phải sợ thả nàng có thể khiến nàng quay trở lại Lưu gia đi hại người thì Đào Nhiên Hưng đã sớm đem thả hồ ly tên là Bạch Ngọc kia rồi.

Mặc dù phái Chính Nhất cũng là ở Mao Sơn nhưng hướng đi ngược hướng đi về nơi Đào gia ở vì vậy lúc trở về Đào Nhiên Hưng dẫn nữ nhi cùng Mạc Thiếu Kỳ đi một con đường khác. Hai ngày nay tình trạng của Bách Hợp còn nghiêm trọng hơn một chút. Nàng thường xuyên không tự chủ được trên đầu xuất hiện băng sương màu xanh. Đào Nhiên Hưng vội vàng đến mức như trong lòng có lửa đốt, thu xếp xong xuôi chuyện ở Lưu gia cũng không trì hoãn nhiều, thậm chí Lưu gia muốn lưu ông lại một buổi chiều mà ông cũng không dám lưu lại, trực tiếp chuẩn bị trở về phủ.

Trong lòng Hoàng Mạn Nhi hết sức không vui. Nàng hiếm có cơ hội xuống núi một lần, định muốn chơi đùa thoải mái một lần, ai ngờ vừa mới ra cửa thì Đào Nhiên Hưng đã bắt về. Nàng nhất quyết không chịu rời đi, muốn được đi chơi. Đào Nhiên Hưng lúc này chỉ lo cho con gái của mình, làm gì còn tâm trạng nghe Hoàng Mạn Nhi kỳ kèo nên cười lạnh hai tiếng, tìm kiếm hành lý của Hoàng Mạn Nhi ném ra bên ngoài để nàng tự lo liệu.

Vừa mới chia tay chưa lâu, giờ sắp tiến vào thôn trấn, từ xa Đào Nhiên Hưng đã thấy được thôn trang ở không xa yêu khí ngất trời. Lúc này nếu một lần nữa thay đổi thì lộ trình sẽ trì hoãn thêm thời gian dài, tình huống thân thể của con gái mình càng ngày càng nghiêm trọng, Đào Nhiên Hưng cắn răng vẫn quyết định xuyên qua thôn trang này, một đường chạy đến Mao Sơn.

Dù sao nơi này là chân núi Mao Sơn, ông biết dù bên trong có điều gì nguy hiểm thì nhiều nhất một, hai canh giờ sau thiên sư cũng có thể nhận được tin tức và chạy tới.

“Sur phụ, người nhìn kia” Vốn là về mặt ủ rũ, Mạc Thiếu Kỳ đột nhiên giống như nhìn thấy một điều gì đó, lo lắng hướng Đào Nhiên Hưng chỉ chỉ. Lúc này Bách Hợp dường như cả người máu huyết đã bị đông cứng, nghe thấy âm thanh của Mạc Thiếu Kỳ vẫn hơi miễn cưỡng ngẩng đầu, vừa nhìn thì mắt của nàng thoáng cái liền trừng lớn.

Cách đó không xa, trên một cây dâu thấp có treo một thi thể, nhìn vật liệu may mặc còn hết sức quen mắt. Mạc Thiếu Kỳ không đợi Đào Nhiên Hưng lên tiếng liền chạy tới bế thi thể lên giật mình la: “Là Mạn Nhi!”

Lúc này sắc mặt Hoàng Mạn Nhi trắng bệch, không có một chút tia máu nào, trên người hết sức gầy giống như đã bị rút ra cạn sạch phần lớn máu trong người. Đào Nhiên Hưng kêu lên một tiếng không tốt, dưới tình thế cấp bách vội vàng nói: “Mau buông nó ra, đẩy cổ của nó ra xem một chút xem có phải trên cổ có...” Ông còn chưa nói dứt lời, Mạc Thiếu Kỳ liền cảm thấy quái lạ, Hoàng Mạn Nhi đã chết rồi không thể nào lại sống lại, nhưng Hoàng Mạn Nhi giật mình rồi trong miệng phát ra một tiếng kêu cổ quái, giữa đôi môi hiện ra hai chiếc răng nanh, cắn lên cổ Mạc Thiếu Kỳ.

Khoảng cách giữa hai người gần như vậy, lần này nếu Mạc Thiếu Kỳ bị cắn thật sự nhưng không biết có phải là người đang trong lúc nguy cấp cũng sẽ bộc phát hiện tượng vượt quá sức tưởng tượng của người thường, thế nhưng Mạc Thiếu Kỳ thoáng cái đẩy Hoàng Mạn Nhi ra, vừa cất tiếng kêu kỳ quái, vừa gào khóc thảm thiết, xông tới Đào Nhiên Hưng bên này.

Vừa mới bị chuyện Hoàng Mạn Nhi đã chết còn có thể cử động làm cho sợ đến hồn lìa khỏi xác, mặc dù đang ở Mao Sơn học đạo, Mạc Thiếu Kỳ cũng biết những chuyện kỳ kỳ quái quái như thế này đối với đạo sĩ mà nói thì không coi vào đâu, thậm chí chính hắn cũng là định sống nhờ vào nghề này, nói thì thật là hay nhưng khi đối đầu với sự việc mà bình thường Đào Nhiên Hưng đã dạy thì hắn chỉ lo chạy trốn.

“Vậy mà lại là cương thi.” Đào Nhiên Hưng cũng bị hù dọa không ít, một bên còn có nữ nhi ở đây, cương thi như thế này cả đời ông còn không gặp quá hai lần, lúc này gấp gáp, mở hành lý ra thì lá bùa cũng không có, con mắt tròn tròn nhìn Hoàng Mạn Nhi miệng mở rộng, vẻ mặt dữ tợn đánh về hướng bọn họ. Trong khoảng thời gian ngắn Đào Nhiên Hưng chỉ có dậm chân: “Chạy trước rồi hãy nói! Lát nữa quay lại thu thập nó sau!”

Tiếng nói của ông vừa dứt, dường như Mạc Thiếu Kỳ không có ngờ Đào Nhiên Hưng cũng không có biện pháp đối với loại này liền quay đầu một mình chạy trước. Đào Nhiên Hưng thấy vậy trong lòng vừa tức vừa vội, hung hăng mắng hai tiếng. Hoàng Mạn Nhi biến thành cương thi liền một đánh tới hướng Đào Nhiên Hưng nhưng khi thấy Bách Hợp thì thân thể co lại, bộ dạng giống như có chút sợ sệt.

“Cha, người đi trước đi.” Trong lòng Bách Hợp trầm xuống. Nàng đối với mấy loại cương thi này không phải không sợ, đây là lần đầu thấy vật này, sau lưng nàng cũng dựng hết cả lông tơ. Nàng sợ hãi nhưng nàng còn nhớ rõ nhiệm vụ của mình là cái gì. Thật ra Bách Hợp không sợ chết. Nàng làm nhiệm vụ nhiều lần như vậy cũng đã chết qua vài lần. Máu chột là trong lòng nàng còn có mấy phần cảm giác sợ hãi cương thi nhưng nàng không thể để Đào Nhiên Hưng chết. Tâm nguyện của Đào Bách Hợp là muốn để cho Đào Nhiên Hưng sống, không thể chết trong tay Mạc Thiếu Kỳ, ít nhất cũng không thể chết tại lúc này. Vì nhiệm vụ, Bách Hợp nhất định muốn bảo hộ ông ở phía sau.

Đào Nhiên Hưng ngăn người, nhìn thấy vẻ mặt kiên định của nữ nhi, vừa mới cắn răng định liều mạng thì Bách Hợp hét lên một tiếng: “Cha đi trước đi, Đào gia còn phải dựa vào cha.” Nghe được lời này của Bách Hợp, trên mặt Đào Nhiên Hưng lộ ra vẻ xúc động. Ông cũng không phải người không quả quyết, lúc này Hoàng Mạn Nhi đã biến thành cương thi, hơn nữa nhìn bộ dạng thì tu vi cũng không thấp, liên lụy một so với liên lụy hai thì vẫn tốt hơn. Hơn nữa, Đào Nhiên Hưng biết thực lực của nữ nhi so với mình còn cao hơn. Nếu như con bé lưu lại mà còn không làm gì được Hoàng Mạn Nhi thì ông lưu lại cũng chỉ là chịu chết mà thôi. Nghĩ được như vậy, Đào Nhiên Hưng cắn răng dặn dò mấy câu:

“Con gái ngoan, trước kia cha đã nhìn nhầm con rồi. Người thân vẫn tốt hơn. Cha đi phái Chính Nhất gọi người giúp, con cố gắng chống đỡ một lát!”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Con gái chương môn phái Mao Sơn (7)

Nói xong lời này Đào Nhiên Hưng mới chạy mà không quay đầu lại. Trong miệng Hoàng Mạn Nhi phát ra một tiếng kêu làm cho người khác sợ, muốn nhào về phía ông nhưng Bách Hợp đã vung hành lý trên lưng ra, cố chịu đựng việc cánh tay không nghe sai bảo một cách linh hoạt, bắt đầu kết thủ ấn: “Ngũ lôi chú!” Không biết có phải sau khi cánh tay bị đông lạnh thì việc kết thủ ấn có vấn đề hay không mà khiến cho Ngũ lôi chú bình thường vẫn thuận lợi thế nhưng hôm nay Bách Hợp hô liền vài lần cũng không có xuất hiện. Cứ như vậy, Hoàng Mạn Nhi dù cho có sợ nàng thì cũng có chút nổi giận, kêu gào một tiếng rồi đánh tới nàng.

Sau khi biến thành cương thi, lực đạo của Hoàng Mạn Nhi vô cùng cường đại, móng tay kia giống như lưỡi dao, xẹt qua quần áo Bách Hợp sẽ làm cho

vạt áo nàng rách toạc ra một lỗ hổng, nơi cánh tay máu chảy ào ra, bên trong dòng máu dường như có chứa những hạt màu xanh biếc. Hoàng Mạn Nhi lúc đầu nghe thấy thì có chút sợ, tiếp theo thật giống như lộ ra vẻ tham lam, lao đến Bách Hợp.

Lúc này Bách Hợp cũng sợ, máu của nàng không biết sao lại biến thành như vậy, xem ra muốn trừ tà cũng không được nữa rồi. Nàng chặt vật tránh né công kích của Hoàng Mạn Nhi, muốn thử qua việc dùng máu trấn yêu tà, cũng thử qua kết ấn nhưng đến cuối cùng vẫn không có tác dụng. Thường ngày những phù chú trăm thử trăm linh, hết sức linh hoạt trong nháy mắt giống như mất đi hiệu quả. Trong lòng Bách Hợp lạnh lẽo, rất nhiều nơi trên người nàng đã bị thương. Hoàng Mạn Nhi càng thêm điên cuồng, cũng không biết chuyện gì xảy ra nhưng bệnh trạng của nàng ta thật giống như không có trúng thi độc. Trong lòng nàng lạnh lẽo, mắt thấy Hoàng Mạn Nhi đã ngoảnh mặt về hướng nàng, muốn nhào đầu về phía trước, thân thể nàng cứng ngắc không thể tránh né, Bách Hợp không có biện pháp, chỉ đành phải lấy máu vẽ bùa trên không.

Chiều này thường ngày chưa từng thành công qua, vốn tưởng lúc này cũng chỉ là uống công vô ích, ai ngờ máu trên không trung dần dần ngưng kết. Hoàng Mạn Nhi nhào đầu về phía trước, trong lòng Bách Hợp vui mừng, quát một tiếng: “Đi!”

Tám phù được vẽ hoàn hảo đánh Hoàng Mạn Nhi bay đi trong tiếng kêu kỳ quái của nàng ta, vầng vàng đem nàng ta nằm trên mặt đất mà không thể lật được thân mình.

Cuối cùng cũng thành công, không ngờ pháp thuật bình thường thất bại giờ lại có thể thành. Bình thường mình không thể lấy máu vẽ bùa trên không, lúc nguy nan trước mắt lại thành, dường như Bách Hợp hiểu ra điều gì đó, thờ hồn hèn ngã ngồi trên mặt đất. Bốn phía xung quanh chẳng biết từ lúc nào hiện ra màn sương đen lớn, một bóng trắng từ trong đó chậm rãi, tiêu sái bước ra bên ngoài. Bách Hợp đầu tiên lấy làm kinh hãi, sau thấy người đó đi chứ không phải là nhay hay các tư thế khác liền thả lỏng, thờ dài một hơi.

Mặc dù nàng biết không nhiều về cương thi lắm nhưng Đào Nhiên Hưng đã từng có một lần cùng nàng nói qua về các loại hành thi, khiêu thi, vừa rồi Hoàng Mạn Nhi là cương thi loại đứng đầu, không biết tại sao pháp thuật không đối phó được với nàng ta, nếu như là xuất hiện nhiều thêm nữa thì hôm nay thật là chết chắc. Thấy tới là người, trong lòng Bách Hợp vui mừng, đang muốn mở miệng nhưng khi nhìn rõ bóng người kia thì lòng nàng trùng xuống.

“Đào cô nương, lại gặp mặt rồi.” Thiếu niên áo trắng mấy ngày trước mới thấy qua một lần, giờ mặt như quan ngọc, hé đôi môi đỏ máu mang đến vài phần sắc thái kiều diễm. Hắn tiêu sái đi thẳng đến bên cạnh Bách Hợp, ngồi xồm xuống. Nhìn gần có thể thấy được xung quanh con người của hắn có một vòng sáng màu xanh đậm, nếu không phải bởi vì hai người gần nhau như vậy thì Bách Hợp căn bản không thể nào thấy được.

Thiếu niên này lai lịch thần bí, máu chót là thực lực dường như vô cùng cường đại. Hắn cũng không thèm nhìn đến Hoàng Mạn Nhi đang bị huyết chú gắt gao ép trên mặt đất, ánh mắt nhìn trên người Bách Hợp một chút, chép miệng nói:

“Đào cô nương thật lợi hại, vậy mà người vẫn còn có thể sống được, mặc dù xem chừng sống cũng không ra làm sao. Hắn lộ ra thần sắc có vài phần ghét bỏ. Lúc này trên người Bách Hợp đã ướt đầm máu hơn nửa, quần áo trên người xóc xếch, xung quanh đều bị tàn phá. Nàng nghĩ đến thiếu niên này đã lấy đầu ngón tay vẽ lên lòng bàn tay của mình thì trong lòng không khỏi lại càng phát rét, mơ hồ mang theo vài phần quyết tuyệt:

“Dung Ly, người rốt cuộc là ai?”

Trên người thiếu niên áo trắng quanh quần mấy phần khí âm tà như có như không làm cho người ta hết sức không thoải mái. Nhưng kỳ lạ là trên người hắn cũng không có yêu khí. Khi không hiểu rõ về người khác thì kết quả chờ đợi mình sẽ là để cho người ta hành hạ. Sắc mặt Bách Hợp khó coi hơn chút ít nhưng nàng vừa cứng rắn hỏi ra khỏi miệng thì ánh mắt bạch y công tử không tự chủ được sáng lên: “Dung Ly, người nói ta tên là Dung Ly?”

“Không phải là người nói người tên Dung Ly đó sao?” Lúc này bản thân ở hoàn cảnh cô quái, bên cạnh còn có một cương thi chưa chết hoàn toàn, trước mặt có một người hoặc là yêu vậy không rõ lai lịch, thật cô quái nhưng dường như lại vô cùng cường đại, trong lòng Bách Hợp khẩn trương. Lúc này thấy thiếu niên không chỉ lai lịch cô quái mà nói chuyện cũng liên tục cô quái như vậy, trong lòng suýt nữa đã không nhịn được mà chửi ầm lên.

Thiếu niên bị nàng cãi lại một câu giọng điệu không tốt lắm nhưng không chỉ không trở mặt mà ngược lại còn có chút cao hứng: “Ta tên là Dung Ly, người đang tức giận sao?”

“Người đang ở đây nói nhảm sao?” Mặc dù biết rõ thiếu niên tên Dung Ly trước mắt này hết sức nguy hiểm nhưng Bách Hợp vẫn chưa nhìn được, vừa trả lời một câu Dung Ly liền nghiêng đầu, hắn lộ ra vẻ đẹp dễ có vài phần làm trong lòng người phát rét, trên khuôn mặt tuấn mỹ nở ra một nụ cười ngây thơ như trẻ nhỏ: “Thì ra đây chính là nói nhảm, đây chính là tức giận, vậy thì ta cũng tức giận!” Khuôn mặt hắn vừa rồi còn cười cười, nói nói thế nhưng thoáng cái sắc mặt liền âm trầm xuống, mắt lộ ra vẻ lạnh lạnh có vài phần căn bản không giống với con người khiến cho Bách Hợp bị dọa sợ đến có chút chết lặng, lại có chút không biết phải làm sao.

Nàng chưa từng thấy loại người nói trở mặt là lập tức trở mặt luôn, trong lúc nhất thời có chút thần thờ. Trên mặt Dung Ly lộ ra vẻ mặt coi mạng người như cỏ rác nhưng trong nháy mắt hắn lại nở nụ cười, lộ ra hai chiếc răng nanh âm trầm, trắng như tuyết:

“Là như vậy phải không?”

Đôi môi Bách Hợp giật giật, câu nói kia nàng hỏi hắn là để kéo dài thời gian nhưng giờ cũng không thể tiếp tục nói được nữa. Nàng biết Dung Ly ở trước mặt mặc dù đang cùng nàng nói chuyện nhưng tính cách người này thoát nhìn âm tình bất định, vui buồn cũng không dễ dàng nắm bắt, xem chừng bộ dạng của hắn thì việc giết người cũng không khó khăn gì nhiều. Đối với những người quan tâm đến thị phi thì việc giết người đối với hắn là một loại hành hạ tâm lý, có thể cùng người như vậy nói chuyện, thuyết phục. Sợ nhất là cái loại người này không quan tâm thị phi, đối với hắn thì giết người cũng tự nhiên giống như hô hấp vậy. Bách Hợp có dự cảm Dung Ly này chính là loại người cực kỳ nguy hiểm.

“Là thế này phải không?” Dung Ly lại hỏi một câu, sắc mặt hắn liền trầm xuống. Bách Hợp thấy đầu ngón tay hắn giật giật, theo bản năng đưa tay ra phía sau: “Người muốn làm gì?” Thấy bộ dạng của nàng cùng với vẻ mặt cảnh giác, dường như Dung Ly phát hiện ra điều gì thú vị, theo bản năng tiến lại gần

nàng. Bách Hợp thần xui quỷ khiến thế nào lại kéo lại cổ áo, lớn tiếng quát lên: “Ta bán nghệ, không bán thân.”

Dung Ly ngẩn người, tiếp theo nở nụ cười, cười đến rung cả người, vừa đứng lên vừa hướng Bách Hợp vẫy vẫy tay. Nàng đành theo ý hần đứng lên. Dung Ly nhìn mặt nàng thấy gò má có chút đỏ lên liền nhin cười không được:

“Người thật biết điều, ta cũng không nhẫn tâm giết người.” Người này giống như người bị bệnh thần kinh, lúc thế này, lúc thế khác. Bách Hợp hoài nghi hần giả thần giả quỷ trên mình, giận đến sắc mặt tái xanh.

Trên mặt đất, Hoàng Mạn Nhi vùng vẫy hai cái, không biết có phải huyết chú kia vì nguyên nhân thân thể Bách Hợp có vấn đề mà chưa thể hoàn toàn chế ngự được nàng ta. Dung Ly gõ gõ ngón tay, Hoàng Mạn Nhi một âm thanh cũng không phát ra, cả người liền hóa thành một làn khói xanh, gió thổi qua thì đến bóng dáng cũng không còn.

Hành động này càng làm cho mặt Bách Hợp cắt không còn giọt máu, Dung Ly muốn đi vào phía bên trong màn sương đen. Bách Hợp thấy bốn phía sương đen bao phủ ngày càng dày, hướng mấy người Đào Nhiên Hưng rời đi giờ đã không còn nhìn thấy. Trong lòng nàng có chút sợ hãi, định chạy ai ngờ chân vừa động liền đi về hướng ngược lại. Qua một chút thời gian, bóng dáng Dung Ly đã xuất hiện trong mắt Bách Hợp, nàng không tự chủ được đi về hướng màn sương đen, sắc mặt trắng bệch, nhìn thấy bóng lưng Dung Ly vội vàng hô:

“Không nên đi, bên trong có nguy hiểm.”

Tiếng của Dung Ly dường như hàm chứa nụ cười nhưng lắng nghe kỹ lại lạnh băng giống như không có chút cảm xúc nào: “Chỗ nguy hiểm? Người đang sợ? Gọi ta Dung Ly.”

Bách Hợp quả thật có chút sợ nhưng cảm giác nàng bị khống chế càng làm cho nàng thấy không thoải mái. Nàng không cần đoán cũng biết là Dung Ly giờ trở quỷ, cau mày liền nói:

“Trước tiên người hãy thả ta ra, có phải là người làm hay không? Ta không muốn đi tới đó, người hãy thả ta đi. Nơi này hết sức nguy hiểm, so ra thì hai người chúng ta cùng vào so với mình người vào tốt hơn, ngộ nhờ có gặp phải chuyện gì cũng có sự phối hợp.”

“Phối hợp? Hai người?” Dung Ly liền bật cười, lúc hần ngừng lại thì đợi Bách Hợp đi tới đằng trước hần mới đi phía sau Bách Hợp, cứ như vậy liền biến thành Bách Hợp đi giật lùi mà Dung Ly cũng đối mặt với nàng.

Cảm giác phía sau lưng không có ai lại càng không tốt. Phía trước sương mù ngày càng đậm, không thể mở to mắt phía sau lưng, trước mặt lại là gương mặt tuấn mỹ không giống con người của Dung Ly, cảm giác cái gì cũng không biết này dọa người nhất, Bách Hợp suýt nữa khóc lên:

“Dung Ly, trước tiên người đừng như vậy, ta không muốn đi giật lùi.”

“Tại sao lại không muốn?” Tiếng nói của Bách Hợp vừa dứt, Dung Ly liền nhíu mày lại, vẫy vẫy tay. Quả nhiên nàng ngừng lại sau đó xoay người về phía trước, vẫn không tự chủ được nhưng người đi giật lùi lại trở thành Dung Ly: “Nhìn người như vậy không phải là rất tốt sao? Tại sao người phạm ngu xuẩn luôn có nhiều lý do như vậy?” Hần nói xong không thể giải thích được. Trong lòng Bách Hợp tức giận không nhịn được:

“Người phạm ngu xuẩn? Người không phải là người sao? Huống chi đâu có nhiều tại sao như vậy, ta chính là không muốn thôi.”

Dung Ly thở dài một tiếng: Người nói rất đúng, ta muốn làm người.”

“Người có bị bệnh không?” Lúc này cảm giác thân thể không thể khống chế hết sức không tốt khiến cho Bách Hợp cũng dần trở nên có chút không bình tĩnh, khẩu khí cũng ác liệt theo: “Rốt cuộc người muốn làm gì? Ta muốn về nhà, người lúc đó đã làm gì ta? Hiện tại cánh tay của ta không thể nhúc nhích được nữa.” Hai ngày nay cánh tay khác thường cũng tình cảnh cổ quái hiện nay khiến cho tâm tình Bách Hợp hết sức khó chịu. Không biết có phải sau khi chịu kinh sợ quá độ khiến tính tình của nàng trở nên dữ dội hơn, biết không thể chọc giận Dung Ly trước mắt nhưng nàng vẫn khống chế không được: “Hãy thả ta ra, ta muốn trở về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Con gái chương môn phái Mao Sơn (hoàn)

“Thật xin lỗi.” Dung Ly trầm mặc một hồi giống như đàn suy nghĩ về đề nghị của Bách Hợp vậy nhưng cuối cùng vẫn là lắc đầu: “Ta tạm thời không muốn thả người về.”

Hắn nói rằng không muốn mà không phải là không thể, Bách Hợp tức chết đi được, cuối cùng không thèm nhìn hắn. Con người Dung Ly lần thứ nhất gặp mặt làm cho người ta cảm thấy hết sức nguy hiểm nhưng Bách Hợp chung sống với hắn hồi lâu lại phát hiện ra một cách ngoài ý muốn là người này ở một phương diện khác lại hết sức đơn thuần. Hắn hiểu biết dường như vô cùng nhiều, buổi tối nhìn Bách Hợp tập đạo môn công pháp thì hắn chẳng thèm ngó tới, lại dạy Bách Hợp một bộ khẩu quyết. Ban đầu Bách Hợp không tin tưởng hắn nhưng sau khi thử luyện một lát lại phát hiện bộ khẩu quyết này vô cùng cao minh, đạo môn công pháp không thể so sánh được. Nàng thử học một lần thì cảm giác âm lãnh trên người dường như cởi bỏ ra được một chút. Trong lòng Bách Hợp vui mừng, ác cảm đối với Dung Ly trong lòng cũng cởi ra được chút ít.

“Người luyện tập nhiều như vậy để làm gì?” Bách Hợp ở một bên không ngừng cố gắng tu luyện, Dung Ly cũng không ngừng nói chuyện với nàng làm cho Bách Hợp tâm phiền ý loạn đồng thời cũng có chút bình tĩnh, phát phát tay: “Người quán nhiều như vậy làm gì? Tu luyện chính là vì hàng yêu trừ ma.” Nàng suy nghĩ một chút thấy lời này có vẻ quá giả dối liền thừa nhận một câu: “Lại càng là vì sống sót.” Chỉ có tu luyện càng cao thì sau này khi gặp yêu ma quỷ quái mới không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Mà trọng yếu là nếu lần này nàng gặp phải Dung Ly mà thực lực của nàng cao hơn so với Dung Ly thì nàng tuyệt đối sẽ không chịu để Dung Ly định đoạt.

“Vì sống sót? Sống sót có tốt như vậy sao?” Dung Ly không biết làm sao, trông bộ dạng giống như hết sức muốn nói chuyện, lúc nói lời này trong mắt của hắn hiện lên một màu đỏ máu, trông đặc biệt ghê người.

Bách Hợp liếc mắt, không quá để ý tới hắn. Thời kỳ thiếu niên nói chung cũng có vài chứng bệnh. Huống chi lúc này nàng luyện pháp thuật kia giống như cảm giác khó chịu trong người càng ngày càng nặng, căn bản không có sức theo Dung Ly nhiều lời. Nhưng nàng không nói lời nào làm Dung Ly lại có vẻ dūr dỗi lên, đôi môi giắt giắt. Cảnh môi kia thật giống như cánh hoa hồng lại được lau máu tươi, vẫn cố chấp hỏi bằng được đáp án của nàng. Bách Hợp bị hắn làm phiền không có cách nào, chỉ đành phải nói:

“Sống dĩ nhiên là tốt rồi, nếu như biến mất không phải là xong hết mọi chuyện sao? Ta đương nhiên muốn luyện tập đạo thuật rồi, lấy mệnh hiếp yếu, nếu như người ta lợi hại hơn ta thì không phải là ta sẽ phải mặc cho người ta định đoạt sao?” Dung Ly nghe như vậy thì lông mày chau lại, nắm đầm dò xét hướng ra ngoài, ‘oanh’ một tiếng nên trên mặt đất, trên mặt đất kia giống như lộ ra một cái mạng nhện, mở ra kéo dài theo bốn phương tám hướng, tiếng ‘răng rắc’ nhẹ vang lên, trên mặt đất thật giống như rung động mấy cái. Dung Ly hơi hốt đánh xong một quyền như vậy xong mới quay đầu nhìn về phía Bách Hợp mỉm cười:

“Là như vậy sao?”

Bách Hợp sợ run cả người, dờ dẫm gật đầu: “Người nhìn xem, người mạnh ta yếu, ta chỉ có thể nghe lời người.” Quyền đầu lớn mới là cứng rắn đạo lý, bất kể nàng có biết ăn nói như thế nào nhưng nếu thực lực không bằng người thì dù miệng nói ra hoa ra ngọc cũng vô dụng. Dung Ly nhẹ nhàng nở nụ cười: “Vậy người theo ta nói chuyện, dạy ta cái gì gọi là cao hứng, cái gì gọi là tức giận. Đứng rồi, ta còn muốn biết cảm giác uể oải, còn có sợ...”

Hắn nói một tràng, trên trán Bách Hợp nhảy ra một đóa giọt tự nhỏ: “Ai mà không biết cảm giác như vậy?” Thất tình lục dục là chuyện con người bẩm sinh sẽ biết. Những cảm giác này chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt được bằng lời, muốn nàng như thế nào mới có thể cùng Dung Ly nói cho hiểu được đây? Nhưng nhìn Dung Ly có vẻ như nếu nói lời không đúng sẽ một quyền đánh chết nàng thì Bách Hợp không dám nhiều lời, chỉ tức giận hỏi xong một câu này. Dung Ly liền hướng nàng cười:

“Ta không biết.” Hắn có thể cười, có thể nói nhưng cũng không có nghĩa hắn có thể hoàn toàn hiểu rõ chuyện tình cảm, hắn hiểu ý của từ ngữ, cũng có thể cùng người khác trao đổi nhưng trong chữ rớt cuộc biểu đạt tình cảm như thế nào thì hắn không rõ.

“Người có phải người hay không vậy?” Lời nói chưa thông qua đại não đã bật thốt ra. Nói xong lời này Bách Hợp cảm thấy có gì đó không đúng, sợ Dung Ly là mình ô nhục hắn, đang định nói lời xin lỗi lại thấy Dung Ly đang hoảng hốt đầu: “Ta không phải là người.”

Vốn là câu hỏi trong lúc vô tình nói ra... lúc này nghe được hắn nói mình không phải là người, lông mày trên cả người Bách Hợp dựng lên. Nàng đã cảm thấy Dung Ly có chút cổ quái, trên người hắn không có yêu khí, đồng thời hình thức cũng không giống hơi thở của con người, không ngờ chuyện trong lúc vô tình mình hỏi tới hắn lại đang hoảng trả lời. Ánh mắt của Bách Hợp trừng lớn, đôi môi mở ra mà nói không nên lời. Sau một hồi lâu, nàng mới nghe được âm thanh khô khốc của mình hỏi:

“Thế vậy người là cái gì?”

“Dùng lời của các người nói thì chắc ta là cương thi rồi.”

“Ha ha, ha ha” không biết có phải là đã bị hù dọa đến cực điểm mà ngoài ý liệu của mình, Bách Hợp lại rất bình tĩnh. Đầu tiên nàng cười khan hai tiếng, trong lòng lại hét lên. Cương thi bình thường được phân làm mười tám loại mà cấp bậc cương thi được phân làm tám cấp nhưng cũng không nghe nói đến việc cương thi có thể nói, hơn nữa không nói đến việc lúc đi lại cũng không có chút âm khí nào mà máu chốt là hắn còn không sợ ánh mặt trời. Vậy thì hắn có thể đã vượt quá tám cấp bậc kia, có thể thấy được thực lực của hắn cường đại đến mức nào, vậy mà mình rơi vào trong tay người như vậy, khó trách sao mình căn bản không thể chạy thoát.

“Buồn cười?” Dung Ly vừa hỏi vừa học theo tiếng cười ha ha của Bách Hợp. Bách Hợp không nói ra lời. Gò má nàng cứng ngắc căn bản không có sức cử động. Nàng chỉ nhìn chằm chằm Dung Ly, nửa câu cũng không nói ra được, khó trách nàng cảm thấy Dung Ly nguy hiểm. Hôm nay rơi vào trong tay một người như vậy, Bách Hợp tự biết mình không thể trốn được rồi.

Cũng may Dung Ly cũng không có ý định giết nàng. Chẳng qua là hắn không hiểu nhân tình thế thái, có thể trong thế giới loài người hắn đã học được việc mình không nên muốn làm sao thì làm, thậm chí có đôi lúc vài lễ tiết hắn thật sự làm còn tốt hơn người bình thường nhưng hắn cũng không hiểu ý nghĩa của những điều này. Lúc bắt đầu Bách Hợp đối với hắn hết sức e ngại, càng về sau có khi đối với hắn không thể nói được lời nào. Dần dần, có lẽ vì Dung Ly cũng không muốn giết nàng nữa mà nàng bắt đầu không hề thấy sợ cương thi trong truyền thuyết đang ở trước mắt, ngoại trừ việc hắn không có tình cảm thì hắn có thể nói đã là người.

Thi độc trong cơ thể Bách Hợp ban đầu do Dung Ly gieo xuống sau khi luyện tập đạo thuật của Dung Ly đã sớm hóa giải. Hai người dùng thời gian ba năm đi khắp đại giang nam bắc, Dung Ly không còn hỏi thăm thứ về cái gọi là hi nộ ái ô nữa, Bách Hợp cũng càng ngày càng không sợ hãi, ước chừng hai người đã đi khắp cả đất nước. Khi hai người một lần nữa trở lại Mao Sơn đã là qua một năm nữa. Thời gian năm năm này Bách Hợp đã tăng không ít kiến thức, đã từ thử trăm yêu trừ ma. Bên cạnh có một người như Dung Ly, dường như nàng không gặp bất kỳ nguy hiểm gì. Nụ cười trên mặt Dung Ly ngày càng nhiều, cảm giác nguy hiểm trên người hắn cũng giảm xuống ngày càng thấp, Bách Hợp có khi thậm chí không thể cảm thấy trên người hắn truyền đến sát khí. Hắn dường như đã thực sự biến thành một con người.

“Ta muốn trở về Mao Sơn rồi. Ta định quay lại Mao Sơn làm chuyện của ta.” Thời gian năm năm không khiến cho Bách Hợp quên mất nhiệm vụ của mình. Thời gian năm năm này Dung Ly không có giết nàng, ngược lại đã dạy nàng rất nhiều thứ. Dung Ly không biết đã sống bao nhiêu năm, giống như biết rõ tất cả về vạn vật. Hắn giống như là sư phụ của Bách Hợp. Bách Hợp dạy hắn các cảm xúc chân thật của con người mà hắn cũng dạy lại Bách Hợp không ít.

Trong thời gian năm năm này, lúc đầu hai người đi cùng nhau thì người khác cho rằng bọn họ là vợ chồng, càng về sau khi dung mạo Dung Ly không thay đổi mà thoát nhìn Bách Hợp đã có chút biến hóa khiến người khác đã bắt đầu coi bọn họ là chị em. Dung Ly nghe được Bách Hợp nói phải trở về, hắn biết ý tứ trong lời nói của Bách Hợp, mỉm cười lắc đầu: “Ta với người đi cùng nhau, người chắc chắn không muốn ta chuyển hóa người sao?” Thời gian năm năm hai người ở chung một chỗ Dung Ly không có hút máu. Đến trình độ như hắn thì ít khi không khắc chế được bản năng trong cơ thể mình giống như cương thi cấp thấp, hắn đã bắt đầu hút lấy tinh hoa của nhật nguyệt, đã lâu không cần hút máu giống như mấy ngàn năm trước.

Nhưng mỗi khi thấy Bách Hợp, trong lòng hắn luôn có một sự kích thích muốn chuyển hóa nàng, trở nên giống như mình, đi cùng mình đến ngàn năm vạn năm. Nàng dạy hắn rất nhiều thứ, dạy hắn cái gì gọi là niềm vui đơn giản, cái gì gọi là tâm sự, thậm chí cũng dạy hắn về sinh mệnh dài đằng đằng khiến hắn trong lúc cô đơn, nhàm chán thì ý nghĩ giết chóc cũng không phải là cảm giác duy nhất. Hắn còn học xong vui vẻ, giống như nàng nói, hưởng thụ cuộc sống.

Trời cao ban cho hắn một sinh mệnh kéo dài vô tận, lại để cho hắn ngẫu nhiên mở ra linh trí, Bách Hợp dạy hắn khiến hắn biết được rằng mình đang có rất nhiều. Dung Ly không rời xa nàng, muốn vĩnh viễn được ở cùng một chỗ với nàng, nhưng mà nàng chỉ là một phạm nhân bình thường, nàng có sinh lão bệnh tử. Dung Ly vài lần không nhịn được muốn cắn nàng nhưng không biết tại sao hắn luôn hành động tùy ý lại bắt đầu có sự băn khoăn. Là cương thi thể nhưng lại học được sự không quả quyết của loài người, có khi Dung Ly cũng không nhịn được việc cười nhạo chính mình. Có thể thấy được Bách Hợp đã dạy bảo hắn rất tốt.

Bách Hợp đương nhiên cự tuyệt đề nghị của Dung Ly, Dung Ly không nên đi theo nàng lên Mao Sơn. Vốn cho là nữ nhi đã sớm chết rồi, nay Đào Nhiên Hưng lại nhìn thấy nữ nhi trở về liền vô cùng hưng phấn. Hắn giao Mao Sơn lại cho nữ nhi, lại cho rằng Dung Ly là trợ thủ mà nữ nhi mình ra ngoài mang về. Bách Hợp cũng không có ý định giải thích. Đào Nhiên Hưng sống thọ bảy mươi tuổi và lúc chết tại nhà điều tiệc nuôi nhốt chính là cả đời này nữ nhi không có một nhi tử nào.

Đào gia dưới sự hướng dẫn của Bách Hợp bắt đầu phát dương quang đại. Từng có kinh nghiệm một lần làm chương môn phái Nga Mi, nàng dẫn dắt Đào gia mà không hề phải cố gắng hết sức. Bách Hợp nhận nuôi vài đứa trẻ có phẩm tính tốt. Đợi đến khi nàng hơn 70 tuổi, Dung Ly vẫn còn mang bộ dạng lúc mười bảy tuổi, cả đời này hắn đã từng đề cập rất nhiều lần việc chuyển hóa Bách Hợp nhưng Bách Hợp đều cự tuyệt.

Đợi đến lúc trăm năm sau, khi đám người Mạc Thiếu Kỳ đã sớm hóa thành bụi đất, Bách Hợp đã hơn hai trăm tuổi, nàng đã sớm giao Đào gia cho những đứa nhỏ mà nàng nhận nuôi, Đào gia khai tông lập phái, trở thành môn phái lớn nhất trên Mao Sơn.

Trong một thất, Dung Ly tuần mĩ nhưng ánh mắt âm trầm ngó chừng nhìn Bách Hợp: “Tại sao nàng dạy ta biết muốn hưởng thụ cuộc sống lâu dài như vậy nhưng nàng lại không chịu cùng ta bước vào cuộc sống dài đằng đặc này?”

Sinh mệnh của Bách Hợp đã nhanh đi đến đoạn cuối, nàng cùng Dung Ly hai người đã từng tính toán qua, nàng đang sắp chết.

“Nàng gạt ta!” Dung Ly luôn luôn mỉm cười, đã nhiều năm không hề lộ ra vẻ âm trầm mà bây giờ hắn không phải là giả vờ nữa: “Ta muốn tức giận!” Hắn đã học cả đời nhưng từ trên người Bách Hợp không hề học được loại cảm giác tức giận này, hắn học được là thỏa mãn cũng vui vẻ nhưng lần này hắn đã học được rồi. Hắn đã thực sự hiểu được cái gì gọi là không vui, gọi là tức giận.

Bách Hợp lắc đầu, làm bạn với hắn nhiều năm như vậy, dù là có cây thì cũng sẽ có vài phần xao động. Nàng thấy mặt mũi Dung Ly âm trầm, phảng phất giống như lúc lần đầu tiên thấy hắn tuần mĩ vô cùng ở trong khách điểm cũ kỹ kia. Sinh mệnh của nàng đang dần biến mất, nàng thấy hai chiếc răng nanh của Dung Ly đã lộ ra bên ngoài, có lẽ là muốn cắn nàng. Lần này Dung Ly hết sức tức giận, nàng biết. Nàng đưa tay ra sờ lên mặt của hắn. Mặt hắn không có chút nhiệt độ nào. Những năm gần đây hai người bề ngoài là vợ chồng nhưng thật ra thì bởi vì nguyên nhân Dung Ly là cương thi, mặc dù đã tu luyện nhưng thật ra Dung Ly cũng không đến quá gần nàng.

Ở điểm cuối của sinh mệnh, Bách Hợp đã không muốn quản những điều kia nữa. Nàng khẽ vuốt ve gương mặt hắn, Dung Ly có chút không biết làm sao, giống như hải tử vậy, hàm răng bên nhọn rụt trở về. Nàng nhìn thấy mình trong mắt hắn đã tuổi già sức yếu nhưng hắn dường như không có chút nào ghét bỏ nàng. Bất chợt Bách Hợp nở nụ cười, nhẹ nhàng nắm lấy tay của hắn, đem mặt tựa vào lòng bàn tay hắn, cảm thấy gương mặt mình cùng bàn tay nhanh chóng đóng băng, nàng lộ ra một nụ cười mỉm.

“Dung Ly, chàng xem xem, không ấm áp sao? Nếu như ta biến thành giống chàng thì sự ấm áp này không thể cảm nhận được nữa rồi.” Mặc dù chỉ là chút ấm áp không nhiều nhưng vẫn là điều nàng dành cho hắn. Trong lần thực hiện nhiệm vụ lần này, ngoại trừ việc hoàn thành tâm nguyện của Đào Bách Hợp, để cho Bách Hợp vui vẻ cùng tiệc nuôi chính là việc quen biết Dung Ly. Tiếng của nàng càng ngày càng nhỏ, trên mặt có một làn sương màu xanh nhạt. Dung Ly dường như là hiểu ý của nàng, trong lúc bất chợt ngẩng đầu nở nụ cười.

Hắn đưa tay sờ lên gương mặt trước giờ chẳng bao giờ sờ qua, cảm giác được thân thể nàng vốn còn chút hơi ấm cứ như vậy bởi vì động tác của hắn mà

lạnh đi. Nụ cười bên khóe miệng Dung Ly không khỏi sâu hơn chút ít. Hắn thử thăm dò một cách ngốc nghếch hành động thân mật của loài người mà hắn đã từng bắt gặp, đôi môi dán vào đôi môi đã không còn chút nhiệt độ. Cái cảm giác xa lạ này lại làm hắn rất cuộc thật sự hiểu rõ ràng cảm giác của nàng. Hắn vẫn cho là mình không có trái tim nhưng một khắc này hắn có thể cảm nhận rõ ràng trái tim vốn đã sớm ngừng đập lại bắt đầu nảy lên.

Lạnh như băng, một giọt nước mắt màu lục nhạt từ trong mắt hắn chảy xuống. Hắn từ Bách Hợp học được không chỉ là vui vẻ hạnh phúc mà còn có thể là càng nhiều hơn, là loại cảm giác trước đây đã từng nghe nói đến nhưng lại chưa bao giờ cảm nhận được, chưa bao giờ trải qua gọi là tình cảm yêu mến.

Từ lúc Bách Hợp ra đi, trên thế gia này hắn chỉ có thể tự xưng là Cung Thi Vương duy nhất cảm nhận được mùi vị của yêu hận tình thù. Khi một sự kiểm hãm cuối cùng trong thân thể hắn rốt cuộc bị phá vỡ, Dung Ly ngửa đầu hét lên một tiếng, thân thể của hắn bắt đầu bài xuất một lượng lớn tạp chất, Bách Hợp đang bị hắn ôm chặt trong ngực bắt đầu bị tạp chất kia hòa tan. Đến cuối cùng, Dung Ly ôm cũng không được gì.

Môn phái Đào gia có Dung Ly thủ hộ đã thịnh vượng, phồn vinh ngàn năm. Cho đến ngàn năm sau, hậu nhân Đào gia cũng không còn thấy bóng dáng Dung Ly nữa, không biết lão tổ tông đã thủ hộ môn phái cuối cùng tan biến tại nơi nào.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đỡ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Bia đỡ đạn báo thù (1)

Ngày càng sống lâu hơn, lúc này đi vào trong không gian khiến cho Bách Hợp không tự chủ trầm mặc một hồi, cô nghĩ tới Dung Ly, nghĩ tới rất nhiều, cuối cùng chỉ là thở dài một tiếng.

“Chúc mừng cô đã hoàn thành nhiệm vụ.” Trong không gian vang lên giọng nam thần bí, lúc giọng nói của anh xuất hiện thì trong tinh không hơi dậy sóng, bóng ảnh của anh cũng hiện ra, Bách Hợp hơi gật đầu với anh, chợt nghe chàng trai tuấn mỹ hỏi:

“Lần này cô muốn thêm vào cái nào?”

Vừa nghe đến muốn thêm giá trị thuộc tính, lúc này Bách Hợp mới hào hứng một tí, không hề nghĩ ngợi mà nói: “Tôi muốn thêm vào trí lực.”

Thật ra tư liệu của cô coi như là bình quân, cũng không quá cao, tuy dung mạo cũng quan trọng nhưng nếu chỉ số thông minh ít thì rất thiệt thòi, Bách Hợp cố nhịn phiền muộn trong lòng, đã làm quá nhiều nhiệm vụ cô biết chỉ số thông minh vô cùng quan trọng, tuy cô cũng không thông minh, thế nhưng mà cô đã lựa chọn con đường sống như này thì cô nhất định phải đi hết cho đến vĩnh viễn!

Cái này vừa mới nói xong, trong tinh không lại xuất hiện tư liệu của Bách Hợp:

Giới tính: Nữ (có thể biến đổi tính)

Tính danh: Bách Hợp

Tuổi: 2 1

Trí lực: 55 (max 100 điểm)

Dung mạo: 60 (max 100 điểm)

Thể lực: 58 (max 100 điểm)

Võ lực: 1 1 (max 100 điểm)

Kỹ năng: Cửu Dương Chân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh, Thiên Địa Môn Đạo Đức Kinh

Năng khiếu: Không

Mị lực: 2 2(100 max điểm)

Sưu tầm: Tình yêu của Thi Vương

Lần này Bách Hợp phát hiện trừ giá trị trí lực và mị lực tăng trưởng, vậy mà còn thêm một cái sưu tầm, trong lòng nàng trì trệ, vô ý thức mở miệng hỏi:

“Cái này. . .”

“Tình yêu của Thi Vương?” Bên trái khóe miệng chàng trai cực kỳ tuấn tú hơi cong lên, hỏi một câu. Bách Hợp nhẹ gật đầu, ánh mắt anh bình tĩnh không có sóng. Giải thích nói: “Cô phải hiểu rằng, đây là một thành tựu chưa từng có ai đạt được. Cô đã nhận được tình yêu của Thi Vương, trong nhiệm vụ sau này nếu gặp được dạng cương thi thì nó sẽ che chở cho cô, khiến cho những vật này không tổn thương cô, cũng có thể nghe cô chỉ huy.”

Tuy nói không phải nhiệm vụ nào cũng có thể gặp được cương thi, nhưng lần trở lại này mình có được đồ vật gì đó cũng thật sự quá quý trọng rồi, nhất là Bách Hợp đã sống ở thế giới thần quỷ nhiều năm như vậy. Cũng không phải là không quen biết cương thi, đẳng cấp Thi Vương cao hơn cương thi rất nhiều, nếu thật sự có thể chỉ huy nhiều cương thi như vậy, sau này mình lại tiến vào nhiệm vụ cùng loại thì không phải lại càng dễ dàng hơn sao?

Cô không có ngờ tới nhiệm vụ cũng đã hoàn thành, Dung Ly lại tặng cô lễ vật lon như vậy, bình tĩnh trong lòng Bách Hợp cũng khẽ động, con đầu bắt đầu từ ngực rồi lan ra cả người, hồi trước cô vốn xem nhẹ loại tâm trạng này, lúc này đều hiện lên trong lòng.

“Cô phải nhớ kỹ, cô chỉ là một khách qua đường, nhiệm vụ của cô là phải hoàn thành nhiệm vụ.” Chàng trai tuấn tú không ngại mở miệng nói với Bách Hợp. Dung mạo tuấn mỹ lạnh như băng của anh giống như không phải là người thật, mà như ngọc điêu giống như không gần nhân gian khói lửa, lúc này lại sẽ chủ động mở miệng nói vài lời với mình. Bách Hợp đã hoàn thành vài nhiệm vụ, lúc này cô thực sự không nhận được. Nhẹ gật đầu, nhỏ giọng hỏi:

“Tôi là một khách qua đường trong nhiệm vụ. Nếu như tôi không muốn làm tiếp khách qua đường nữa thì sao?” Cô cũng là người, cũng có thất tình lục dục, tuy nói mỗi lần làm một lần nhiệm vụ lòng của cô sẽ càng cứng rắn hơn mấy phần, nhưng cô vẫn biết đau lòng, vẫn biết phiền muộn.

Chàng trai tuấn mỹ giống như cười mà không phải cười, trong mắt lại lộ ra vẻ băng lãnh, nhàn nhạt nói: ” Nếu cô không muốn làm khách qua đường tiếp thì cô liền dung nhập trong nhiệm vụ , khảo nghiệm của cô ngoại trừ hoàn thành tâm nguyện của người khác, còn xem cô thể bảo vệ lòng của mình hay không, nếu không làm được thì thật ra sống ba năm mười năm cũng hoặc càng dài lâu, chết liền biến mất, đối với những người khác mà nói, chắc cũng lợi nhất rồi.” Anh chưa bao giờ một lần mở miệng mà nói dài như vậy. . . , Bách Hợp sững sốt một chút, đã hiểu ý của anh, nếu muốn được trường sinh, hoặc sống vĩnh viễn vĩnh viễn, kỳ thật phải nhẫn nại nhiều hơn nữa. . . .

Không biết như thế nào đấy, Bách Hợp nhớ tới Dung Ly đã từng hỏi mình có phải sống càng lâu thì tốt hay không, Dung Ly vẫn cho rằng nàng không muốn sống lâu, cho nên mỗi lần đều cự tuyệt hần muốn cần, kỳ thật hần không biết, cô chính bởi vì muốn sống càng lâu, cho nên luôn luôn đều cự tuyệt anh, cô còn sống lâu hơn cả Dung Ly, không biết sau này mình sẽ có một ngày cũng như Dung Ly như vậy sinh ra cái loại nghi vấn sống được lâu càng tốt này không, nhưng lúc này Bách Hợp lại không hề hối hận, thậm chí cô còn không muốn đi hỏi, trước mắt cô chỉ muốn sống dù điều kiện sống lại khó khăn như vậy!

“Tôi muốn sống lâu!” Cô mím môi, ánh mắt lộ vẻ đẹp và cứng cỏi hơn sự thông minh và dung mạo của cô, cô tựa như một con kiến không chút thu hút nào, nhìn như bình thường không có gì lạ trong một bầy kiến, nhưng cô lại rất kiên cường, thậm chí cô làm nhiệm vụ lại khiến cho chàng trai tuấn mỹ rất ngạc nhiên.

“Rất tốt.” Ánh mắt của chàng trai tuấn tú lộ ra tia vui vẻ, anh đã vốn rất đẹp trai, lúc này cười lên khiến gương mặt băng giá hòa tan, giống như xuân về hoa nở, khiến cho lòng người không khỏi mê say, Bách Hợp cũng hơi sững sốt, tuy nhiên cũng thấy có chút mê mẩn, nhưng cuối cùng vẫn ép mình tỉnh táo lại.

“Cô phải biết, nhiệm vụ chỉ là mây khói, Bách Hợp, cô làm rất tốt, cô sẽ không hối hận đấy, sẽ có một ngày cô vì quyết định của mình mà cảm thấy mừng rỡ.” Chàng trai thần bí vừa nói xong thì tay áo vung lên, trước biến mất chỉ hỏi: “Cô muốn tiếp tục làm nhiệm vụ không?”

“Có!” như là đã quyết định, Bách Hợp liền không muốn lại sĩ diện cái lão, tuy trong nhiệm vụ có rất nhiều tiếc nuối, có gian nan hơn, nhưng cuộc sống vẫn phải tiến về phía trước, người vĩnh viễn bước về phía trước.

Trời đất quay cuồng, cô biết rõ chàng trai kia đã đưa cô vào trong tình tiết câu chuyện, lúc này cô đi vào chỗ không có người ở, Bách Hợp cố nén choáng váng đầu mờ mắt ra, chỉ thấy bốn phía khuê phòng tĩnh xảo, cô đang nằm giữa giường, hoàn cảnh chung quanh đậm màu sắc cổ xưa, không cần tiếp thu câu chuyện thì cô đã hiểu chắc mình tiến vào thời cổ đại.

Trong đầu nàng tràn ngập tình tiết câu chuyện, Bách Hợp yên tĩnh tiếp thu lấy, mãi đến hơn hai giờ sau tiếp thu xong thì nàng mới không nhận được mà xoa xoa cái đầu đang đau vô cùng.

Lần này đại khái câu chuyện viết về thời vương triều Đại Ung, Hoàng đế mệnh An Quốc Công đánh Nam Đường, cổ thân thể này của nàng họ Lưu, khuê danh Bách Hợp, vừa mới gả cho đích thứ tử An Quốc Công chưa tới nửa năm, muốn nói đến đây phủ An Quốc Công cũng rất loạn, gần như câu chuyện lấy chủ đề “thị” làm chủ, bên trong cha chồng con dâu trộm tình cùng với huynh đệ chị em dâu hỗn loạn không chịu nổi, mặt khác còn có con cái huynh muội, toàn bộ phủ An Quốc Công tựa như nổi căm lộn, Lưu Bách Hợp nguyên là con dâu của An Quốc Công, ở bên trong câu chuyện này nàng và cha chồng cũng có một chân, trọng phu của nàng An Khánh Nguyên cũng biết, nhưng An Khánh Nguyên vẫn mặc kệ.

Mọi người đều rõ trong lòng, rồi lại ngầm hiểu lẫn nhau, phảng phất đã đạt thành một loại cân bằng vi diệu, phủ An Quốc Công chính là một cái ổ dâm ma, cho đến khi An Quốc Công công phá Nam Đường, bắt tiêu công chúa Nam Đường làm tù binh của lão, cũng gả nàng cho An Khánh Thực con trai thứ ba của mình thì kịch tình mới bắt đầu triển khai.

Vị tiểu công chúa Nam Đường họ Lam tên Dụ, lúc này Nam Đường thực sự không phải là Nam Đường mà Bách Hợp biết trong lịch sử, mà giống như bộ tộc Miêu Cương, chỉ có điều thế lực rất lớn, hơn nữa Nam Đường khắc nghiệt, người Nam Đường không có cách nào phải thường xuyên cướp bóc lương thực của người dân Đại Ung, cuối cùng Hoàng đế Đại Ung không thể nhận được nữa, phái An Quốc Công diệt Nam Đường thì lúc này mới thôi.

Mà Lam Dụ bởi vì lớn lên rất xinh đẹp, thậm chí còn đẹp hơn cả Cẩm Quý Phi hiện nay đang ở trong nội cung có được danh xưng mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, bởi vậy sau khi vào An gia, tựa như mang đến một tai họa, khiến cho An gia ô dâm đẳng đồ mất, mỗi người đều có quan hệ tới Lam Dụ.

Huynh đệ An gia kể cả An Quốc Công gia không biết xấu hổ toàn bộ đều coi trọng cái khối thịt nhỏ tươi mới này, bọn hắn dùng tất cả biện pháp pha trộn với Lam Dụ, mỗi người vì nàng tranh giành tình nhân, lại không biết bản thân Lam Dụ nguyện ý đến An gia là vì báo thù.

Cha mẹ huynh đệ của nàng đều bị An Quốc Công giết chết, nàng phục thị đám cừu nhân này là vì muốn cho An gia cùng người có quan hệ với An gia tự giết lẫn nhau, nàng muốn bọn hắn chết không có chỗ chôn, bởi vậy nàng hạ cổ vào trong cơ thể mình, người nào đã cùng nàng hoan hảo qua đều sẽ dẫn tử cổ tới trên người của bọn hắn, về sau bọn họ lây bệnh cho người khác qua quan hệ, giống như bệnh sida, đợi đến cuối cùng từ già đến trẻ An gia vì nàng mà điên cuồng đã trở nên giống như không phải người, rất yêu mến nàng lúc, tất cả mọi người lại đều chết vì cô độc, Lam Dụ báo được đại thù, biến mất tại Đại Ung.

Trong câu chuyện này cuối cùng Bách Hợp chết rất thảm, lúc còn sống thì trọng phu vắng vẻ nàng, sau An Quốc Công có thể cho nàng vài phần an ủi thì cũng say mê Lam Dụ, nguyên chủ phải độc trông phòng trống vài năm, cuối cùng dung mạo hủy hết chết vì cô độc tra tấn. Nàng chỉ là một nữ tử trong khuê phòng, gả qua loại sói An gia cuối cùng truy lạc, không chỉ rơi vào thiên cổ bêu danh, hơn nữa nữ tử coi trọng nhất dung mạo cuối cùng cũng không thể giữ lại, càng quan trọng hơn vẫn tai họa nhà mẹ đẻ, khi chết nhận hết tra tấn, bởi vậy Lưu Bách Hợp trước khi chết vô cùng oán hận, nàng muốn An gia có lỗi với nàng đều chết hết đi, nàng muốn An gia cửa nát nhà tan, nàng muốn bảo trụ nhà mẹ đẻ, càng quan trọng hơn là nàng muốn cho Lam Dụ đau lòng cũng muốn nàng ta phải nếm thử mùi vị cầu mà không được.

Đại khái trong lòng Bách Hợp đã hiểu rõ nhiệm vụ này, muốn cho An gia có lỗi với nàng đi chết điểm này đối với Bách Hợp mà nói hết sức dễ dàng, dù sao nguyên chủ hận nhất chính là trọng phu của nàng An Khánh Nguyên, nhưng nàng đặc biệt cho An Khánh Nguyên một cái ưu đãi, để cho hắn không được chết một cách thống khoái, tiếp đến chính là An Quốc Công, cùng với mấy huynh đệ không biết xấu hổ của An Khánh Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đỡ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Bia đỡ đạn báo thù (2)

Bảo trụ nhà mẹ đẻ cũng đơn giản, nếu mình không hề trúng cô độc của Lam Dụ, thì sẽ không cho Lưu gia, cái này cũng không phải là không có biện pháp, ngược lại là cuối cùng một điểm, nguyên chủ không muốn Lam Dụ chết, ngược lại muốn cho nàng đau lòng không thôi, khiến cho nàng nếm thử mùi vị cầu mà không được khiến cho Bách Hợp hơi khó xử rồi.

Trong câu chuyện cũng không nói qua Lam Dụ có người mình thích, nàng để ý người nhà cũng đã bị An Quốc Công chém đầu ở trên chiến trường, hoặc như mẹ ruột và tỷ tỷ muội muội của nàng bị thương cho mấy như thân vệ An gia lang như hổ, bị lăng nhục đến chết. Hình như Lam Dụ cũng không có người yêu, người yêu nàng không ít, nam nhân An gia đều điên cuồng vì nàng, hận không thể lúc nào cũng ôm nàng trong ngực, nhưng người nàng yêu lại không có một ai.

Nữ nhân này tựa là theo trong Địa ngục leo ra chỉ để báo thù An gia đấy, nàng muốn kéo toàn bộ An gia vào trong địa ngục mới có thể báo mối thù của nàng, giải được mối hận trong lòng nàng, mục đích sống duy nhất của nàng là muốn cho An gia chết không yên lành, chó gà không tha, nếu không như thế sao lại gả vào An gia? Nàng cũng không yêu ai, mà ngay cả bản thân mình mà nàng đều không yêu, nàng có thể nhẫn tâm hạ độc mình liền có thể nhìn ra được, điểm này vô cùng nhất khó làm, nhưng cũng may lúc này thời gian còn sớm, tính toán toán thời gian An Quốc Công lúc này đã đánh xong trận, đang trên đường áp tải Lam Dụ hồi trở lại kinh.

Lam Dụ vô cùng thông minh, nàng chưa từng cùng An Quốc Công chính diện bắt chuyện qua, nàng muốn lúc xuất hiện khiến cho mọi người vừa thấy liền kinh diễm, bởi vì An Quốc Công một đường hộ tống, tại dưới mắt mình lại suýt nữa để tuyệt sắc giai nhân này đào thoát lòng bàn tay của mình, lúc trước An Quốc Công nghĩ mà sợ. Lam Dụ xuất hiện lúc đại hôn, cái loại phong độ tư thái này suýt nữa choáng váng mọi người.

Huống chi tục ngữ có nói, đồ vật không chiếm được mới là tốt nhất. Cũng bởi vì như thế, An Quốc Công ngày thường không tham quyền không yêu tài chỉ tham hoa hảo sắc, trong nhà thị thiếp thông phòng thành đàn. Nhưng trước khi Lam Dụ xuất hiện, lão nạp vào cửa người nhiều nhất ba tháng liền chán, nhưng duy chỉ có hai con dấu của lão thì lão vẫn thấy như châu như bảo, mỗi lần xuất chinh trở về tất nhiên sẽ hung hăng giầy vò một phen, dĩ vãng Lưu Bách Hợp bởi vì An Khánh Nguyên có lỗi với nàng, hơn nữa lần đầu tiên của nàng do An Quốc Công ép buộc, về sau nàng từng tìm An Khánh Nguyên khóc lóc kể lể, nhưng An Khánh Nguyên không chỉ không thêm nhìn nàng mà ngược lại lạnh như băng khích lệ nàng nhận mệnh.

Cũng bởi vì như thế, Lưu Bách Hợp triệt để chết tâm, về sau dứt khoát đã rách còn rách hơn, quan hệ với An Quốc Công, nếu về sau không có Lam Dụ xuất hiện thì phủ An Quốc Công thực chất bên trong hư thối liền mục nát, nhưng hết lần này tới lần khác ra một Lam Dụ muốn báo thù, cho nên làm hại nguyên chủ cửa nát nhà tan không nói, mình cũng thể lương mà chết.

Lúc này câu chuyện vừa mới đến lúc An Quốc Công tiễn đưa Lam Dụ vào kinh. Tính ra về sau huynh đệ phụ tử phản bội còn có gần hơn nửa năm nữa,

An Quốc Công phải mất hai tháng mới có thể hồi kinh, vừa về đến nhà liền không nề mặt Bách Hợp, lôi kéo nàng phong lưu khoái hoạt một hồi. Trong lòng Lưu Bách Hợp xấu hổ lại không biết làm sao, đáng tiếc nàng không có lực phản kháng, hơn nữa vì nguyên nhân oán hận lại cam chịu nên cũng không có lại giấy dựa.

Việc cấp bách quan trọng nhất là Bách Hợp bắt đầu luyện Cửu Dương Chân Kinh. . . , hai tháng thời gian khó thành châu báu. Thiên phú tập võ của nàng cũng không tốt, giá trị võ lực quá thấp, cái đồ vật này bình thường không biết là có bao nhiêu tác dụng, dù sao Bách Hợp sống mấy đời, không thiếu nhất đúng là tính nhẫn nại, có thể tại nơi này nguy cơ trước mắt mới phát hiện giá trị võ lực cũng vô cùng quan trọng.

An Quốc Công chinh chiến sa trường nhiều năm, nếu chỉ là một ít trò mèo chỉ sợ không tránh khỏi bàn tay của lão, Bách Hợp tuyệt đối không có khả năng vì một người như vậy mà khiến cho nhiệm vụ thất bại, trong lòng nàng lo lắng, nghĩ nghĩ quyết định vẫn trước để Cửu Dương Chân Kinh ở một bên, mà luyện tốt pháp quyết Đạo Môn đã, ít nhất phải học một ít kỹ xảo nhỏ về phù, về vài đạo phù, đến lúc đó khiến cho An Quốc Công đừng chú ý đến mình, đợi đến lúc Lam Dự xuất hiện, nàng ta hấp dẫn những nam nhân này như con ruồi thì có lẽ nàng an toàn.

Nghĩ như vậy, Bách Hợp Là một khắc cũng không dám chậm trễ, đầu còn dám ngủ trưa nữa, trực tiếp đứng dậy bắt đầu vận hành khởi Thiên Địa Môn Đạo Đức Kinh. Cái bộ Đạo Đức Kinh này chính là lúc trước Dung Ly dạy nàng Đạo gia chính tông nội thuật, nếu là tru yêu trừ ma hiệu quả cực kỳ rõ ràng, lúc này nếu muốn trong hai ba tháng học hết đó là nằm mơ, Bách Hợp trông mong chỉ hi vọng mình có thể tranh thủ thời gian luyện tập Đạo Đức Kinh, đến lúc đó không cầu có nhiều chú thuật, chỉ cần vẽ phù thành công là được.

Cũng bởi vì như thế, gần đây trong phủ An Quốc Công Nhị tước phụ của Đại phòng Vương thị như là bị điên, suốt ngày không phải mua lá bùa chính là muốn chu sa đây, chúng nha hoàn bị dọa chạy trốn mất, lúc này Bách Hợp cũng chẳng quan tâm tới những người này, nàng đã không đủ thời gian rồi, phải giành giật từng giây đây, biết rõ người khác chỉ trích mình, nhưng nàng đâu quản được nhiều như vậy?

Huống chi đợi đến lúc Lam Dự vừa đến, đến lúc đó phủ An Quốc Công loạn thành một bãi, từ nha hoàn gã sai vặt tầm cho tới An Quốc Công cùng mấy con trai cộng đồng ôm lấy Lam Dự, hoàn toàn hỗn loạn, đợi đến lúc An gia tan đàn xẻ nghé, liệu ai còn nhớ rõ nàng từng trải qua cái gì? Cho nên quan trọng nhất là phải bảo vệ tánh mạng rồi!

Suốt ngày An Khánh Nguyên phong lưu khoái hoạt ở bên ngoài, hắn cũng không coi trọng Lưu Bách Hợp người vợ có dung mạo tầm thường này, hắn tham hoa háo sắc, kế thừa tính tình An Quốc Công, hầu như ở kỹ viện rất khi về nhà, hơn nữa kết hôn Bách Hợp đã hơn một năm thời gian, hắn sớm chơi chán rồi, bởi vậy gần như mỗi ngày hắn đều không có ở nhà, bởi như vậy cũng làm cho Bách Hợp thờ ơ nhệ nhỡm, nên cũng chẳng quan tâm đi quản An Khánh Nguyên sớm muộn sẽ chết ở dưới hoa mẫu đơn.

“Nhị phu nhân, Lão phu nhân cho mời, muốn cho Nhị phu nhân qua.” Nha đầu tiến vào thì thấy trong phòng treo đầy phù chú nho nhỏ, sợ xanh cả mặt, lúc này nếu không phải thượng cấp có lệnh, nàng sẽ không đặt chân đến viện này một bước, Bách Hợp cũng không thèm để ý tới nàng, ngay cả gậy đầu cũng không có, nha đầu lại cả gan nói thêm một câu, thấy Bách Hợp vẫn không đáp lời, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra đi ra ngoài rồi.

Vương thị là chính thê của An Quốc Công, cũng là mẹ ruột của mấy huynh đệ An Khánh Nguyên, trong phủ đệ hỗn loạn chỉ riêng mình bà thấy rõ chân diện mục nhi tử trượng phu mà vẫn bảo trì tinh táo. Ngay từ đầu bà đã hoài nghi Lam Dự vô cùng không thích hợp, đáng tiếc trượng phu và nhi tử không có một ai nghe lời bà cả, cũng bởi vì nhi tử không cấu kết với bà, mà về sau An Quốc Công cũng không động tới bà, cho nên bà là người còn sống duy nhất.

Thấy nha đầu không gọi được Bách Hợp, Vương thị tức giận sai người khóa sân nhỏ Bách Hợp lại, không hề để cho nàng đi ra ngoài. Bách Hợp cầu mà không được, như vậy thời gian rất nhanh liền nhaoáng một cái đến lúc An Quốc Công hồi kinh, giống như trong tình tiết câu chuyện, Lam Dự được ban cho An gia Tam Lang An Khánh Thanh, đêm tân hôn An Quốc Công quả nhiên cũng đúng hẹn đi tới sân Bách Hợp, nhưng hiện nay sân đã bị Vương thị khóa lại, tuy An Quốc Công nghĩ đến con dâu Lưu thị đáng người kiều tiểu khả ái, nhưng đến cùng không phải không phải nàng không thể, bởi vậy đảo ngược đầu đi mặt khác một nhà, ngược lại cho Bách Hợp một ít thời gian.

An Quốc Công vừa đi, ngày thứ hai lại thấy Lam Dự tựa như Tiên trên trời, đầu còn nghĩ đến Bách Hợp? Lão dùng thủ đoạn cường chiếm Lam Dự, chưa đến nửa năm mấy cái huynh đệ An Khánh Nguyên ngay cả đường huynh đệ đều muốn chiếm Lam Dự, Lam Dự hạ cổ chính mình, chỉ cần nam nhân cùng nàng hoan hảo qua tựa như mất hồn, không bao giờ nghĩ đến những nữ nhân khác nữa, trong lúc nhất thời phủ An Quốc Công tiếng oán than dậy đất, huyền não xôn xao, mà ngay cả Vương thị trầm ổn đều không có ngồi không, ra tay muốn sửa trị Lam Dự, lại ngược lại bởi vì nàng châm ngòi nên Vương thị bị An Quốc Công răn dạy, bị nhi tử làm bất hòa.

Trong nửa năm này Bách Hợp dốc sức liều mạng tu tập Cửu Dương Chân Kinh, cũng không biết có phải quen tay hay việc hay không, nàng tổng cộng luyện Cửu Dương Chân Kinh ba lượt, lúc này luyện làm chơi ăn thật, đã quen thuộc rất nhiều, nửa năm thời gian tuy nhiên không dám nói đại thành, nhưng cũng có thể nói cũng khá, nàng chỉ một lòng vui đầu luyện công, nhưng người khác nhưng không chịu buông tha nàng.

Đóng nửa năm cửa sân ‘Két kẹt’ một tiếng bị người mở ra lúc, Bách Hợp đã nghe được bên ngoài có người ghét bỏ mà nói:

“Dự Nhi, nàng tới nơi này làm gì? Chỗ này bẩn lại rách nát, huống chi lúc trước Lưu thị phảng phất như gập ma, nàng như tiên trên trời, sao ta có thể nhẫn tâm để cho chân của nàng giẫm lên trên mặt đất như vậy?” Nghe thấy giọng điệu này, rõ ràng là của trượng phu An Khánh Nguyên đấy, Bách Hợp nghe được hai chữ Dự Nhi, lại nghe đến An Khánh Nguyên nịnh nọt lại khoe mẽ, chắc hẳn Lam Dự đến rồi.

Nói đến An Khánh Nguyên, cũng không khỏi không nói hắn một tiếng tiện, hắn là đích thứ tử phủ An Quốc Công, từ nhỏ ngàn kiều vạn sủng lớn lên, ai thấy hắn không phải vãn an? Hắn lỗ mũi trường trên trời, có thể duy chỉ có nhìn thấy Lam Dự lại hết lần này tới lần khác không có kết cấu, thấp kém dụ dỗ, sắc mặt hoàn toàn khác với lúc trước mặt những nữ nhân khác, chỉ có thể nói vô quýt dầy có móng tay nhọn, quả nhiên là không dễ dàng lấy được, hết lần này tới lần khác muốn, có được đồ vật gì đó lại vứt bỏ.

“Tàu tử đã đóng nửa năm, ta đã nói qua với tướng quân, cầu ngài ấy làm chủ tha cho tàu tử rồi.” Giọng nói của Lam Dự giống như trong tình tiết câu

chuyện Bách Hợp biết, thanh thúy vừa mịn non, như là hoàng anh xuất cốc, các nam nhân An gia yêu nhất chính là lúc nàng ta ở trên giường ản nhẩn thút thút ní non cùng với âm thanh kiều nộn nộn hô đau.

Trong lòng Bách Hợp cười lạnh một tiếng, bình tĩnh từ trong phòng đi ra, Lam Dụ tới đây là muốn báo thù An gia đấy, nàng không bỏ qua bất cứ người nào, lúc này có lẽ nàng không chỉ quần lấy các nam nhân An gia, mà ngay cả phu quân của hai đứa con gái Vương thị cũng quý dưới váy nàng rồi, nàng muốn một mẻ hốt gọn An gia, xem ra tức phụ An gia chậm chạp không có xuất hiện, khiến cho trong lòng nàng hơi bất an.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đỡ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Bia đỡ đạn báo thù (3)

Một nữ nhân tâm ngoan thủ lạt và hạ cô thân thể của mình, bất chấp tất cả như vậy, Bách Hợp mới không tin nàng ta thuần khiết thiện lương, sang đây nhìn mình, tha cho mình? Bách Hợp cong khóe miệng lên, lúc mở cửa ra không biết có phải bởi vì quanh năm không nhìn thấy ánh mặt trời hay không, làn da của nàng trắng bạch, hơn nửa năm không thấy mà thôi, An Khánh Nguyên đột nhiên phát hiện thể tử mà mình coi thường hình như đã bất ngờ thay đổi rất nhiều.

“Luu thị, đây là thể tử Khánh Thanh.” Lúc An Khánh Nguyên giới thiệu Lam Dụ, thái độ không được tự nhiên, tay của hắn còn vòng bên hông Lam Dụ, trong lòng Bách Hợp cũng rõ An gia xấu xa, không khỏi cười cười, không có lên tiếng, ngược lại là nhìn sang Lam Dụ một ngụm vọng chưa chắc đã hoàn thành được.

”Lam cô nương, hạnh ngộ rồi.” nàng gọi Lam cô nương mà không phải là Tam đệ muội, mắt Lam Dụ cười híp lại cong như nguyệt nha, vẻ mặt này khiến An Khánh Nguyên mắt tròn mắt dẹt: “Tẩu tử, lần đầu tiên gặp đúng là hạnh ngộ rồi, không nghĩ rằng tẩu tử là một người lạ kỳ như vậy, trước kia chưa gặp nhau, thật sự là đáng tiếc.” Con người của Lam Dụ hiện lên một vòng màu xanh, đây là bệnh trạng trúng cổ độc, cô ta lại không có võ công đây, từ bước chân cô ta phù phiếm thì có thể nhìn ra được, hơn nữa bởi vì quanh năm ăn đường cổ độc được, thân thể của nàng hương tron trượt non mịn nhưng bên trong tổn thương rất nặng, khí sắc cũng không tốt, khó coi, sắc mặt có hơi trắng bệch, nhưng chính bởi vì như thế, càng hiện ra nàng xinh đẹp đến nhường nào.

Tuy lúc này mới luyện đạo thuật nửa năm, đồng thời Cửu Dương Chân Kinh cũng không bỏ, bởi vì ở thân phận kiếp này của nàng khá cao. Có người hầu hạ, mình không cần lo ăn uống. Hầu như giờ ngủ nàng đều dùng để luyện võ công, có chút tiến triển. Mắt nhìn sang An Khánh Nguyên, tuy nhiên hai người cách hơi xa, nhưng nàng bởi vì luyện võ công nên ánh mắt rất tốt, liếc một cái thì thấy con mắt của An Khánh Nguyên cũng phát ra vài tia ánh sáng màu lam ra, tuy nghiêm trọng không bằng Lam Dụ nhưng như vậy là đủ rồi, thấy tình cảnh này, Bách Hợp bắt đầu híp mắt lại.

Loại cổ độc này rất lợi hại. Người trúng cổ trừ phi mấu cổ chết, nếu không chắc chắn phải chết, sau khi trúng thì yêu mấu cổ tận xương tủy không bao giờ bỏ được. Nhiệm vụ của Bách Hợp vốn muốn An Khánh Nguyên chết, lúc này thấy hắn tự gây nghiệt thì mừng rỡ ở một bên chế giễu.

”Lam cô nương nói rất đúng, trong phòng đơn sơ, cũng chưa từng đãi khách, chỉ sợ không mời được hai vị rồi.” Bách Hợp thấy Lam Dụ yếu ớt mảnh mai, nhớ lại lúc này nàng ta mới mười bốn tuổi, đây là lúc cần người thương yêu đáng tiếc lại cửa nát nhà tan. Khó trách muốn báo hận thù này, nhưng đây hết thấy đều không liên quan tới nàng, nàng còn sống chủ yếu là vì làm nhiệm vụ mà thôi. Lúc này không có ý mời Lam Dụ, định đóng cửa tiễn khách.

Lam Dụ cảm giác được Bách Hợp rất nguy hiểm. Nàng muốn cho người An gia bồi tội Nam Đường, nàng muốn nam nhân An gia chết hết, nàng muốn các nữ nhân An gia cũng ném thử mùi vị mấu thân mình bọn tỷ muội bị người lăng nhục đến chết, trước mắt tiến hành rất thuận lợi, An gia nam trộm nữ kỹ nữ, sau lưng ô loạn không chịu nổi, nhưng những thứ này còn chưa đủ, con gái Vương thị còn không có dám loạn đến tình trạng bị thể nhân phi nhỡ, nàng muốn thêm nữa...!

Nhị tẩu này nàng chưa từng thấy khi đến An gia không hề giống như là An Khánh Nguyên nói câu kết với phụ thân của hắn, ngược lại không biết như thế nào đấy, Lam Dụ cảm thấy Nhị tẩu này vô cùng nguy hiểm, có khả năng sẽ trở thành vật cản trở quá trình báo thù của mình, việc nàng cần phải làm không ai có thể ngăn cản được!

“Khánh Nguyên, chàng đi ra ngoài trước chờ ta một lát, ta và Nhị tẩu thực như mới quen đã thân, rất muốn nói chuyện với tẩu ấy.” Lam Dụ nhìn chăm chăm vào Bách Hợp, vừa nói với An Khánh Nguyên, thấy An Khánh Nguyên như mất trí thì cười rộ lên, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ hận ý khắc cốt.

“Mỹ nhân của ta, nơi này có gì đẹp mắt chứ, nàng sớm về phòng mình đi, chúng ta khoái hoạt còn hơn.” cũng không biết bởi vì cô hấp dẫn hay bản thân Lam Dụ, nàng ta dùng bí được, khiến cho nam nhân mê muội gấp mấy lần, các nam nhân An gia vốn đã háo sắc, mỗi người đều hận không thể chết ở trên người nàng mới tốt, lúc này An Khánh Nguyên đâu chịu tặng Lam Dụ cho Bách Hợp, hận không thể cùng nàng té xuống mặt đất, tại chỗ hoan hảo một lần.

Ánh mắt Lam Dụ lộ ra giống như cười mà không phải cười, nàng đã lộ ra vẻ mặt như thế, An Khánh Nguyên đâu còn dám miễn cưỡng nàng, rất sợ nàng

không chịu để ý tới mình, nhanh chóng nói: ” Vậy nàng nhanh lên nhé, ta ở bên ngoài chờ nàng.” Trong sân bởi vì hơn nửa năm đến không có nha đầu dọn dẹp nên cỏ dại mọc đầy, An Khánh Nguyên sống ở phủ Quốc Công từ nhỏ, lại là con trai trưởng An Quốc Công, Vương thị chủ trì việc bếp núc, bạc đãi ai cũng sẽ không bạc đãi con trai bảo bối của mình, hầu như hẳn đều ngăm mình ở nơi mật thủy, chưa bao giờ nhìn thấy nơi bẩn thỉu như này, đương nhiên không thể chịu đựng được, huống chi mặc dù hẳn ưa thích Lam Dụ nhưng cũng muốn ở bên cạnh nàng, nhưng trước mắt mà có Bách Hợp thì hẳn không muốn xem rồi.

Tuy nói hẳn bí mật dây dưa Lam Dụ, cũng biết thể tử của mình cùng với phụ thân có một chân, ở trước mặt Bách Hợp tình chàng ý thiếp với Lam Dụ, không biết tại sao hôm nay Bách Hợp thay đổi như người khác, An Khánh Nguyên thật không chịu được ở trong phòng nhìn gương mặt Bách Hợp nên đành ra bên ngoài chờ.

Bách Hợp cau mày, không nghĩ tới Lam Dụ này còn có chút khó chơi, nàng không nói không rằng, nhìn xem An Khánh Nguyên dụ dỗ Lam Dụ rồi đi ra ngoài, Lam Dụ mỉm cười, lúc này mới nhắc vấy đi tới chỗ Bách Hợp. Càng đi đến gần thì càng có thể thấy rõ nàng lông mày như núi xa, mắt giống như ngôi sao, bờ môi không tô mà đỏ, làn da trắng nõn tinh tế tỉ mỉ như ngọc dương chi bóng láng non mịn.

“Nhị tẩu, luôn luôn không có cơ hội gặp tẩu, đây là lẽ ra mắt tẩu.” Lam Dụ nói xong thì Bách Hợp liền khẽ gật đầu: “Muội đã nói như vậy, ta đây cũng không khách khí với muội, ta ở đây muội cũng thấy đấy, bốn phía đều là củ nát cũng không có cái gì đồ mồi được muội.”

“Không có sao, ta tùy tiện ngồi một chút là được.” Lam Dụ cười cười, nhìn xem khuôn mặt vô cùng trong veo, lúc này người khác nào nghĩ đến đến trước mặt người con gái ngọt như mật đường kẹo cuối cùng sẽ trở thành Lệ Quỷ lấy mạng?

“Còn ngồi?” Bách Hợp hơi không bình tĩnh nói chuyện với nàng ta, toàn bộ thời gian của nàng đều dành cho việc luyện tập võ công cùng đạo thuật, huống chi trong phòng đồ đầy lá bùa, nàng không muốn cho Lam Dụ vào. Lam Dụ lại nhượng nhượng mày, nhỏ giọng hỏi: “Hay tẩu từ không chào đón ta?”

“Đầu, ta chỉ sợ An Khánh Nguyên vội chờ.” Bách Hợp thở dài, vừa muốn mở miệng nói thẳng, nhưng Lam Dụ lại vượt qua nàng trực tiếp vào phòng. Bách Hợp không có nghĩ đến thiếu nữ này trong câu chuyện luôn giả bộ dịu dàng thiện lương nhu nhược mang theo vài phần ngây thơ cũng sẽ có lúc mạnh mẽ như vậy thế, liền lập tức nghĩ đến nàng ta vốn đến An gia vì báo thù đấy, lúc này nàng ta quyết định muốn vào phòng, làm ra hành động này cũng không kỳ quái.

Trong phòng nàng vẽ rất nhiều lá bùa, vốn cũng không có gì lạ cả nhưng chỉ có điều nàng không muốn liên quan tới Lam Dụ, nếu Lam Dụ đã muốn xem, người cũng đã tiến vào, nàng cũng không muốn giấu diếm.

“Nhị tẩu thật hiểu biết nhiều, vậy mà vẽ nhiều thế này, có tác dụng không ạ?” Lam Dụ thấy trên bàn bày đặt các đồ án phù nàng xem không hiểu, ánh mắt lộ ra như nghĩ tới cái gì, nhìn Bách Hợp, nàng không giống như là người khác lúc thấy những vật này có chút sợ hãi, ngược lại hiện ra vẻ ngây thơ và khát vọng: “Ta từng nghe cha ta đã từng nói qua, nói trung nguyên đạo thuật vô cùng thần kỳ, có thể gặp người chết, định yêu hôn, cái này có thật không vậy?” Không ngờ nàng ta nhắc tới cha của nàng, Bách Hợp không hiểu nàng ta có ý gì, nhưng đạo thuật càng luyện sâu thì có thể làm được những chuyện kia, bởi vậy liền gật đầu.

“Có chút đạo thuật xác thực có thể.” Bách Hợp vừa dứt lời, con mắt Lam Dụ liền sáng ngời: “Thật vậy chẳng? Nhị tẩu, cái này có thật không vậy? Chẳng lẽ nói, ta thật sự có thể nhìn thấy cha mẹ ta?” Nàng ta không có tâm nguyện gì cả, nhưng lúc này Bách Hợp lại đột nhiên nghĩ đến một cái phương pháp có thể hoàn thành nhiệm vụ này, tuy nhiên không biết sau này cảm cái này uy hiếp nàng ta có thể hay không đạt tới hi vọng nguyên chủ không, nhưng nàng vẫn nhẹ gật đầu: ” Sau này ta có thể thử xem, nhưng hiện nay còn chưa được.”

Cho dù chỉ là như vậy mà thôi, Lam Dụ đã rất vui vẻ rồi, nàng chỉ một thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi, đã gặp phải gia biến, lại dám hạ cổ độc chính mình, tuy để tra tấn người khác nhưng kỳ thật tra tấn mình trước, nàng nghiêng đầu cười cười với Bách Hợp: “Tẩu khác với tưởng tượng của ta. Nhị tẩu, ta đã ở đây lâu rồi, bên ngoài An Khánh Nguyên vẫn còn chờ, ta đi trước, ta sẽ lại đến đấy.” Nàng lúc này không biết là vô ý thức vẫn cố ý gọi tên đầy đủ của An Khánh Nguyên, không hề giống vừa mới gọi tên thân mật kia, Bách Hợp chỉ coi không có nghe thấy, hơi gật đầu cười, nhưng ngấm lại lại không bình tĩnh được:

“Nếu không có việc gì thì muội đừng tới.” Thời gian trống nàng dùng để luyện tập võ công, thật sự không có thời gian tiếp khách, Lam Dụ liền cười đến ngây thơ:

“Nhị tẩu cũng là xuất thân quan lại thế gia, không biết sao lại học được những đạo thuật này?” Nàng hỏi một câu, Bách Hợp lại không có ý giải thích, Lam Dụ cũng không truy vấn, liền đứng dậy đi về.

Nàng vừa đi Bách Hợp liền khóa cửa, mới luyện không lâu lắm, buổi tối có người tại bên ngoài gõ cửa, An Quốc Công uy nghiêm ho hai tiếng:

“A Hợp, mở cửa ra để cho ta vào, hồi lâu không thấy con rồi, tối nay tranh thủ rảnh tới thăm con một chút.”

Chương 68: Bia đỡ đạn báo thù (4)

Từ khi có được bảo bối như Lam Dụ, bất kể trong câu chuyện hay bây giờ, An Quốc Công hận không thể chết ở trên người nàng ta, sao có thể lúc có Lam Dụ còn nhìn được những nữ nhân khác, nghĩ đến ban ngày lúc Lam Dụ đến rồi một hồi rồi buổi tối An Quốc Công liền tới, Bách Hợp cười lạnh một tiếng.

Chỉ số thông minh của nàng không quá cao, nhưng dần tăng trưởng qua thời gian, càng quan trọng hơn là nàng sống nhiều kiếp như vậy, làm nhiều nhiệm vụ như vậy, ngay cả người ngu bị tính toán bao nhiêu cũng có thể cảm giác được ra vài phần không đúng, huống chi nàng biết rõ Lam Dụ âm thầm độc ác, nhất định là ban ngày nàng đến xò xét mình, lại nhắc lên cha của nàng, lúc ấy Bách Hợp chỉ cảm thấy nàng tâm tình sáng sủa hoặc vô ý thức trong nhắc tới người nhà, vốn tưởng rằng là chân tình, nhưng lúc này mới cảm giác được chính mình ngu ngốc.

Đối với Lam Dụ chỉ một lòng muốn báo thù mà nói, nàng ta không có tâm đấy, chỉ sợ nàng ta có ý nhắc tới cha nàng để dò xét mình, lại bởi vì mình cho rằng có thể chiêu hồn cha nàng ta, nên cô ta tưởng mình đùa giỡn, dù sao Lam Dụ thấy Lưu Bách Hợp xuất thân gia giáo, không có khả năng học đạo thuật thấp kém này và cũng không học được vật này cho nên bảo An Quốc Công tới, một mặt nàng muốn truyền cổ độc cho mình, một mặt đoán chừng nàng muốn báo thù lúc ban ngày bởi vì chính mình mà khiến nàng nhớ tới phụ thân.

Tại trong suy nghĩ của Lam Dụ, người An gia không có tư cách nhắc tới người Lam gia và cũng không có tư cách nhắc tới Nam Đường, chính cô ta nói ra, bởi vì nguyên nhân do Bách Hợp, cho nên giận chó đánh mèo rồi.

Hóa ra nàng ta vẫn còn muốn hại mình, Bách Hợp nghĩ như thế liền nhẹ khẽ nở nụ cười.

Bên ngoài An Quốc Công gõ cửa dồn dập. Dàn dần như là không còn bình tĩnh được nữa hừ lạnh một tiếng: “Đi ra. Nếu không đừng trách ta không khách khí!” An Quốc Công nói xong rồi lại vung tay: ” Xò cửa cho ta!”

Lúc đầu lão cường bức Lưu Bách Hợp cũng dùng thủ đoạn bạo lực. Lưu lại bóng ma cho nguyên chủ, tuy nhiên cuối cùng Lưu Bách Hợp cũng truy lục nhưng không có nghĩa là ngay từ đầu nàng cam tâm tình nguyện. Lúc này thay đổi là Bách Hợp, nàng càng không khả năng cam nguyện, may mắn các loại lá bùa nàng sớm chuẩn bị xong, nhìn bên ngoài xem bóng dáng giống như có ba người, nàng tiện tay cầm ba tờ định thân phù trên tay, vừa nghe thấy tiếng xò cửa âm âm òn òn ngoài, đột nhiên kéo cửa ra và nhân lúc ba người còn không có kịp phản ứng áp lá bùa vào trên người bọn họ.

” Ngươi làm cái gì?” An Quốc Công vốn đang tức giận, lúc phát hiện mình không nhúc nhích được nữa thì mới phát hiện chỗ cổ quái, không khỏi kinh sợ quát to một tiếng, Bách Hợp cũng không sợ lão, loại nam nhân vô dụng này, lại được nữ nhân nhìn nọt, nàng cười lạnh nói: “Công công khuya khoắt đến sân nhỏ của ta làm gì? À chẳng thèm quan tâm, ở nguyên tại chỗ đi.” nói xong, lại không muốn nghe đến An Quốc Công nói nhảm phiền mình luyện võ, Bách Hợp vào nhà lại lấy hai lá bùa. Dùng lửa đốt cháy rồi nhét vào miệng ba người này.

An Quốc Công cũng may, lão là người đã đi lên chiến trường nên sát khí trên người rất nặng, còn hai người hầu của lão bị hành động của Bách Hợp dọa đến nỗi ngờ nghệch. Lúc này công lực của Bách Hợp còn chưa đủ để dùng triệu bách quỷ đến đây, nếu không có thể dọa chết ba người trước mắt này. Nàng đóng cửa lại cả đêm luyện võ, đợi đến lúc Định Thân phù sắp hết hiệu lực, lại đi ra dán thêm một tờ nữa cho ba người này, đợi đến lúc trời sáng hẳn, hai người hầu bị dọa mất xanh mét lại, loại thủ đoạn định người này thật sự vượt quá tưởng tượng rồi, trước kia bọn hắn chưa bao giờ thấy qua nên trong lòng rất sợ hãi.

Mà sắc mặt An Quốc Công rất khó coi, lão vốn không phải cam tâm tình nguyện tới sủng hạnh Lưu thị, thế nhưng bị người trong lòng mình bức đến, ai ngờ lúc tới thịt không ăn được ngược lại bị đứng cả ngày, nhất là hơn nửa năm không thấy Lưu thị, hình như hơi thay đổi, trong lòng lão cũng hơi sợ lúc nhìn thấy Bách Hợp đi ra, đôi mắt An Quốc Công không tự chủ được co rúm hai cái, cố gắng trấn định:

“A Hợp, con làm sao vậy? Cha yêu thương con mà!”

Bách Hợp nhìn thấy bộ dạng này của lão thì buồn nôn, tuy nguyên chủ thụ tội không phải mình thụ đấy, nhưng lúc này nhớ tới vẫn khiến nàng buồn nôn, nàng cười lạnh hai tiếng: “Ngươi mà nói thêm một câu nữa, ta sẽ cho ba người các ngươi yêu thương yêu thương lẫn nhau.” Mặc dù An Quốc Công hạo sắc nhưng chỉ giới hạn trong nữ nhân, lúc này nghe Bách Hợp nói xong thì toàn thân nổi da gà, nào còn dám mở miệng, nhất thời cảm miệng không nói.

Xé toang lá bùa đi, ba người đứng cả một đêm lúc này mới xụi lơ trên mặt đất, An Quốc Công muốn định báo thù nhưng hai người hầu lại khuyên lão: “Đại nhân, được rồi đó, hình như Lưu thị thay đổi thành người khác, quá tà môn rồi, nếu nàng lại dán lá bùa kia lên chúng ta, chẳng phải đứng hai ngày?” vừa nghĩ như thế, An Quốc Công đã già rồi, tinh lực tiêu hao nhiều ở trên người Lam Dụ, nếu lại đứng tiếp thì chỉ sợ mạng già mất tại chỗ này, bởi vậy do dự một chút, vẫn hằm hừ đi ra.

Nhưng trong lòng An Quốc Công không phục, ngoại trừ khiến Bách Hợp tuyệt thực còn không cho người khác đưa cơm nước.

Ba người An Quốc Công bị Bách Hợp dùng lá bùa định thân chưa đến nửa canh giờ đã truyền khắp toàn bộ phủ An Quốc Công, buổi chiều Lam Dụ lại đã tới khiến cho Bách Hợp khó chịu, lúc này nàng tới thì trên mặt không còn có mang nụ cười như ngày hôm qua, ngược lại lộ ra vẻ nghiêm túc: ” Không nghĩ tới Nhị tẩu có thủ đoạn thông thiên, ngày hôm qua có lẽ ta hiểu lầm tẩu tử rồi.”

Lam Dụ vốn cho rằng Bách Hợp thuận miệng lấy người thân đã chết của mình nói hươu nói vượn, không có ngờ tới nàng ta thực sự bồn sự như vậy, trong lòng đã hối hận, lại sinh ra vài phần hy vọng, nhưng không biết nàng đã đoán ra hôm qua An Quốc Công đến là do mình sai khiến hay không, tuy Lam Dụ tâm cơ sâu nặng, dù sao tuổi nàng vẫn còn nhỏ, lúc này trên mặt biểu lộ vài phần buồn bã.

“Lam cô nương nói đùa.” Tuy Bách Hợp muốn làm nhiệm vụ, nhưng Lam Dụ còn nhỏ tuổi mà đã biết tính toán, nếu không giả trừ cảnh giác của nàng, muốn nàng cầu mình thật đúng là không phải chuyện dễ dàng, bởi vậy sau khi nàng nói xong thì không để ý tới Lam Dụ, mặc kệ cô ta ngồi, mình bắt đầu vẽ phù.

“Tỷ tỷ, ta van cầu tỷ, cầu tỷ giúp ta một hồi, ta chỉ muốn nhìn bọn họ một cái thôi, chỉ nhìn một cái thôi.” Lam Dụ thấy nàng không nói gì, không khỏi hơi sốt ruột, hô một câu, thấy Bách Hợp không nói gì, ánh mắt nàng lộ ra vẻ thất vọng, lại mấp máy bờ môi xinh xắn, đột nhiên lại cười không ra tiếng, giống như người vừa mới sốt ruột không phải nàng vậy, đi tới chỗ Bách Hợp: “Tỷ tỷ vẽ cái gì thế ạ?”

“Không gọi tẩu tử rồi hả?” Bách Hợp cũng không ngẩng đầu, hỏi nàng một câu, Lam Dụ cũng không có xấu hổ, thản nhiên cười nói: “Người sáng mắt trước mặt cũng không nói tiếng lóng, Nhị tẩu, ta biết rõ tỷ không hề giống như bọn hắn nói, trong cái nhà này chỉ có chúng ta là giống nhau, cho nên ta cũng không muốn gọi tỷ là tẩu tử nên gọi tỷ một tiếng Lưu tỷ tỷ a.”

Lam Dụ thật sự là thông minh, biết rõ nửa năm này Bách Hợp không có đi ra ngoài, trong lòng nhất định không muốn liên quan tới người An gia, nàng hỏi An Khánh Nguyên, khẳng định biết rõ lần đầu tiên của Bách Hợp bị An Quốc Công cường bạo nên trong lòng rất khó chịu, nàng cúi thấp đầu lau nước mắt: “Không đối gạt tỷ tỷ, ta giống tỷ tỷ đều là người cơ khổ, cả An gia đều không phải là người!”

Bách Hợp nhìn xem nàng ta biểu diễn, trên mặt lộ ra mỉm cười, xem Lam Dụ khóc đến lè hoa đái vũ, không có lên tiếng, Lam Dụ khóc xong, chính mình cầm khăn lau nước mắt, mới thản nhiên nhìn Bách Hợp rồi nói: “Tỷ tỷ, tại sao không nói chuyện? cứ chỉ nghe ta nói thôi.”

“Tiếng nói Lam cô nương động lòng người, nghe nhiều cũng không sao.” Lam Dụ nghe nói như thế, động tác dừng lại một lát, nhìn sang Bách Hợp, đã thấy động tác trên tay Bách Hợp không ngừng vẽ phù nhìn như hết sức trôi chảy, nhưng trong lòng nàng hoàn toàn không hiểu, không khỏi thò đầu vào, giọng dịu dàng hỏi: “Tỷ tỷ, cái hình này là phù gì? Nghe nói đêm qua tỷ tỷ định trụ Quốc Công gia, không biết là loại nào?” nàng vừa hỏi xong, tưởng rằng Bách Hợp sẽ không nói gì cả, ai ngờ Bách Hợp mỉm cười, rút một tờ lá bùa đưa tới trước mặt nàng:

“Muội dán trên người mình thử xem.” Nàng vừa dứt lời, Lam Dụ giống như có chút kinh hi, lại giống như có chút ngoài ý muốn cũng không biết làm sao: “Tỷ tỷ cho ta à?”

Bách Hợp nhẹ gạt đầu, trên mặt nàng lộ ra thần sắc âm tình bất định, sau khi Nam Đường phá, nàng ta bị An Quốc Công bắt tới kinh đô với tư cách tù binh, sau khi tự mình cân nhắc tỷ mỉ thì gả vào An gia, các nam nhân An gia chỉ biết cướp đoạt trên người nàng, làm gì có có người cho nàng cái gì đó, Lam Dụ biết rõ trong lòng mình không cần đồ vật của Bách Hợp, nhưng phù chú này thật sự quá thần bí rồi, nhất là lúc trước phụ thân của nàng cũng từng khen qua đạo gia pháp thuật Trung Nguyên kỳ diệu, chính cô ta cũng thật sự rất muốn thử một lần có phải đúng thế hay không, nếu là thật sự thì cho thấy Bách Hợp nói đúng, sau này nàng ấy có thể trợ giúp mình phải nhìn thấy cha mẹ đã chết.

Nghĩ như thế, Lam Dụ do dự một phen, mặc dù biết không nên thiếu nợ Lưu Bách Hợp, nhưng nàng vẫn không nhịn được cầm lá bùa dán vào người mình, lập tức thân thể cứng ngắc, toàn thân không thể nhúc nhích, nàng thử muốn chuyển động trông mắt nhìn Bách Hợp, nhưng căn bản không thể nhúc nhích được, mặc kệ nàng cố hết sức thì cũng không thể nào chuyển động được con mắt.

Bách Hợp lại để cho nàng đứng nửa ngày, mới bóc lá bùa thay nàng, nhẹ giọng hỏi: “Lam cô nương, cảm giác như thế nào?” Lam Dụ cũng không có tức giận, nàng giật giật tay chân, lúc này toàn thân đã bị mình khống chế, ánh nàng mắt lộ ra vài phần vẻ mờ mịt:

“Quả nhiên như phụ thân nói, thật sự là kỳ diệu.” Nàng cúi đầu xuống, loay hoay vạt áo, lộ ra cái cằm trắng nõn trơn mịn giống như quả vải, khiến cho người ta vô cùng triu mến.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đỡ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Bia đỡ đạn báo thù (5)

Phụ thân của nàng là khu vực cấm, người khác không được nói, mỗi lần nàng nói thì càng hận người An gia hơn, Bách Hợp không có nói tiếp, Lam Dụ không có ý muốn mở miệng, hai người cứ như vậy đã ngồi nửa ngày, từ đó về sau, cách một ngày hoặc là ba ngày, nàng ta sẽ đến chỗ Bách Hợp ngồi, cái gì cũng không nói, nàng luôn muốn tới, ngẫu nhiên Bách Hợp không thèm nhìn nàng, nhưng nàng vẫn qua đó ngồi một chút.

Nhờ phúc của nàng mà Bách Hợp sắp bị An gia quên đi lại lần nữa được nhớ tới, trong sân nàng bắt đầu đã có người quét dọn, cỏ dại cũng nhỏ sạch sẽ, đám người An Quốc Công rất sợ Lam Dụ bảo bối mình nâng trong lòng bàn tay dẫm vào nhánh cây bị ngã, bởi vậy dọn sạch đường nàng đi.

Vốn Lam Dụ vô cùng mảnh mai, hơn nữa các nam nhân An gia cũng không ít, nàng hạ cổ này phải lấy bệnh thông qua chuyện thân mật, nên các nam nhân càng nhiều, tựa như tưới nước vào hoa tươi, có thể khiến cho tướng mạo Lam Dụ càng thêm đẹp động lòng người, hai tháng trôi qua, Lam Dụ vừa mới mười bốn tuổi như hoa tươi nở rộ, gương mặt đã rất xinh đẹp càng thêm quyến rũ.

“Tỷ tỷ, hay tỷ cũng dạy ta chế bùa đi.” Gần đây nàng đến hơi nhiều, Bách Hợp cũng lười nói nàng, dù sao nếu không có ai qua tới quấy rầy mình thì nàng cũng mặc kệ Lam Dụ có ở đây hay không, trải qua mấy tháng luyện tập, đạo thuật của nàng có thể điều khiển mấy cái bùa đơn giản, mà uy lực về phù chú bắt đầu cũng mạnh hơn, trước kia thời gian định trụ người bốn canh giờ, càng về sau hơn thất tám canh giờ, mỗi khi nàng về phù thì Lam Dụ ở bên cạnh cũng sẽ xem, Bách Hợp cũng mặc kệ nàng, dù sao chỉ có mình biết về phù thôi. Nếu không có đạo thuật, về ra là bùa cũng không có uy lực chỉ là giấy lộn mà thôi. Cũng không phải nàng muốn học có thể học được.

“Có thể.” Nghe Lam Dụ nói nàng muốn học về phù, Bách Hợp cũng không ngăn đầu liền lên tiếng. Lam Dụ vốn chỉ là thuận miệng nói, nàng biết rõ các đại môn phái Trung Nguyên đều có bí mật riêng, nghĩ rằng mình vừa nói như vậy thì nhất định Bách Hợp sẽ chối từ đấy, ai ngờ Bách Hợp lại đồng ý, Lam Dụ cũng sờ một chút, trong mắt đẹp sáng rọi lập lòe, lộ ra một loại thần sắc vô cùng cổ quái, biểu lộ phức tạp nhìn chăm chăm vào Bách Hợp hồi lâu, cuối cùng mới nói khẽ: “Vì sao phải tỷ dạy ta? Chẳng lẽ tỷ không sợ ta học hết tài nghệ của tỷ hả?”

Quen biết Bách Hợp lâu rồi. Lam Dụ cũng biết đạo thuật Bách Hợp chân chính có tác dụng đấy, nàng cũng dùng qua cái Định Thân phù, thử qua mùi vị này rồi, còn định qua nha hoàn thiếp thân của mình, xác thực hữu hiệu, pháp thuật thần kỳ như vậy, thế mà nàng ấy thuận miệng đồng ý dạy mình, Lam Dụ có chút không dám tin, hơi cảm động. Nhưng sau đó tỉnh táo lại trong lòng nàng cho rằng Bách Hợp đùa giỡn mình.

“Không sợ, muội cũng không là đồng môn sao?” Bách Hợp đùa Lam Dụ một câu, thấy ánh mắt nàng chớp lên. Lúc này mới chính thức nói ra mục đích của mình: “Ta có thể dạy muội các pháp thuật đơn giản, có thể lập tức sử dụng. Nhưng đồng thời muội cũng phải dạy ta cổ thuật.” Kỳ nhiều không áp thân, biết nhiều một tí mới có lợi cho mình, huống chi chỉ cần nàng làm nhiệm vụ không được thất bại. Bách Hợp có thể tưởng tượng được đến tính mạng của mình có thể nói là vô cùng tận đấy, mỗi một lần làm nhiệm vụ sống hai ba mươi năm, đối với người bên ngoài mà nói đó là cuộc sống nhân sinh ngắn ngủi nhưng đối với nàng mà nói thì không có cuối cùng, nàng có nhiều thời gian mà, đúng lúc thích hợp dùng để học một thứ gì đó.

Lúc, Lam Dụ nghe thấy Bách Hợp nói muốn học cổ thuật thì con ngươi của nàng thoáng cái liền co lại, đôi má hơi run rẩy, tuy nói nàng che giấu được vô cùng tốt, thế nhưng lại bị Bách Hợp nhìn ra, hai tay tuyết trắng nắm chặt lại, trong nháy mắt đôi má trắng nõn trong suốt như trắng bệch không giống người, mãi về sau nàng mới cười nói: “Tỷ tỷ hay nói giỡn, ta là một người con gái bình thường yếu ớt, làm sao biết cái gì cổ thuật.” Lúc này nàng phòng bị rất mạnh, nàng ở chung cùng Bách Hợp một thời gian ngắn, Bách Hợp cảm giác được nàng là buông xuống phòng bị đấy, thế mà giờ toàn thân nàng căng cứng, vô cùng khấn trương, Bách Hợp biết rõ đã nói trúng bí mật của nàng, lúc này lại khiến cho Lam Dụ có chút không cam lòng rồi, nhưng nàng đã đưa ra yêu cầu, dĩ nhiên không thể thu hồi lại lời nói.

”Nam Đường rất giống Miêu Cương, trong tộc từ Tế Tự cho tới dân chúng bình thường đều dưỡng cừ, Lam cô nương, muội là con gái tù trưởng Nam Đường, nghe nói mẹ của muội năm đó cũng là thánh nữ mỗ tộc, am hiểu nhất chế cừ hạ độc, Lam cô nương muốn nói muội không biết cổ thuật, ta mới không tin đâu.” Những chuyện này đều là lúc sau khi Lam Dụ báo hết thù rồi nói ra, trong chuyện cũng nhắc tới nên Bách Hợp cũng biết.

Nhưng những chuyện này không có ai biết cả, hiện giờ Bách Hợp lại nói ra, có thể nghĩ trong lòng Lam Dụ sợ hãi đến cỡ nào, mỗi nàng ta hơi run rẩy lên, cả người run lên, Bách Hợp nhìn nàng một cái, thấy nàng nhút nhát e lệ trong lòng không khỏi cũng có vài phần thương tiếc, nghĩ đến nàng gặp hạn, tuy nói thủ đoạn nàng hơi độc ác, giết rất nhiều người, nhưng cũng vì cha mẹ và tỷ tỷ của nàng chết vô cùng thảm.

Có điều nàng đã làm nhiệm vụ nhiều lần, đồng tình thì đồng tình, nhưng mình đã quyết định muốn làm công việc này, lại sẽ không vì đồng tình mà thay đổi thái độ.

“Mắt của muội hơi xanh, Lam cô nương chú ý tới không?” Bách Hợp đứng dậy, đến gần Lam Dụ hơn, hai gò má hai người quá gần nhau, gần như hô hấp của đối phương phả vào trên mặt hai người, Lam Dụ không biết làm sao, ánh mắt có chút bối rối và ngưng ngững, đôi má hơi đỏ ửng, thiếu nữ ở trong vòng xoáy nam nhân, dùng cơ thể làm vũ khí báo thù, có liên quan tới rất nhiều nam nhân khác, hầu như tất cả nam nhân An gia đều có quan hệ, giờ phút này bởi vì nàng tới gần mà thẹn thùng.

Trong lòng Bách Hợp chỉ coi nàng ta đang thẹn quá hoá giận, chứ không tin tưởng Lam Dụ sẽ thẹn thùng, nàng thấy mấy sợi tóc của Lam Dụ phát qua má nàng, càng nổi bật lên gương mặt nhỏ nhắn mê người của nàng, Bách Hợp thuận tay thay nàng ta vuốt tóc vào phía sau lỗ tai, bên tai Lam Dụ cũng đỏ ửng theo, tuy trong mắt có gắng tỉnh táo, nhưng phảng phất dịu dàng như nước.

Chính nguyên nhân cô ta ăn sâu độc, lúc hấp dẫn nam nhân đồng thời thân thể nàng sẽ phát ra một loại hương vị khiến cho lòng người mê luyến, càng nhiều nam nhân, chuyện phòng the càng nhiều lần, thì sẽ khiến nàng càng thêm kiêu diễm, lúc này chỉ là hai người rất gần nhau, Bách Hợp có thể thấy gương mặt cô gái không hề vết mặt cùng với thân thể và cùng ánh mắt quyến rũ kia.

“Không có.” Trong mắt Lam Dụ hiện lên vài tia bối rối, bộ ngực phập phồng lên xuống, đôi mắt hiện lên một tầng hơi nước, khiến cho ánh mắt của nàng mơ hồ.

“Làm gì có cổ thuật nào, do mọi người đồn bậy thôi.” Hiện giờ nàng ta không muốn thừa nhận, Bách Hợp cũng không bắt buộc, dù sao có thể học được cổ thuật cũng tốt, nếu không phải hiện nay nàng biết mấy thứ, lần tới làm nhiệm vụ khác nói không chừng còn có thể gặp may, bởi vậy Bách Hợp cũng không bắt buộc, chỉ nhẹ gật đầu, không nói gì cả.

Lam Dụ muốn nói lại thôi đã ngồi một hồi lâu, thấy Bách Hợp lờ đi nàng, mới buồn bã đi về.

Ngày thứ hai giống như trong tình tiết câu chuyện, Hoàng đế vì biểu hiện mình ưu đãi tù binh, cho nên ban thưởng cho Lam Dụ mấy đạo thánh chỉ, cũng phong cho nàng một cái phong hào quận chúa, kể từ đó người bên cạnh Lam Dụ nhiều hơn một chút, các nam nhân An gia rời khỏi nàng, mỗi ngày Lam Dụ ngoại trừ đến chỗ Bách Hợp, nhưng nam nhân An gia đều hưởng qua mùi vị nàng ta làm sao chịu được, buổi chiều An Khánh Nguyên uống đến say khướt mới trở về, cởi quần áo rồi định nhào vào người Bách Hợp.

“Cũng không biết người cho Tiểu Ngư Nhi Rời ăn cái gì, khiến nàng ấy không để ý tới chúng ta, hàng ngày vây quanh người, người tình mệnh đã lâu, chắc

hắn trong lòng phát hoảng đi? Ta sẽ thỏa mãn ngươi một hồi, ngày mai đợi Tiểu Ngư Nhi vừa đến, ngươi lưu nàng lại, chính mình tùy ý tìm một chỗ trốn tránh đi, tầm nửa ngày sau mới trở về.” Bách Hợp nghe nói như thế, trong lòng dâng lên cảm giác buồn nôn, nàng không chút nghĩ ngợi đáp một cười vào An Khánh Nguyên, đến lúc An Khánh Nguyên bị đá miệng phun máu tươi thì mới tỉnh rượu.

Hiện nay Cửu Dương Thần Công của Bách Hợp không nói là thành thạo, nhưng đối phó được một An Khánh Nguyên đã sớm bị nữ sắc vét hết sức khỏe, hướng chi trong thân thể An Khánh Nguyên có cô độc, chỉ là miệng cộp gan thỏ, tại trong chuyện phòng the hắn biểu hiện càng cường hãn, thì mệnh càng ngắn, giờ hắn còn tưởng mình như trước muốn tìm thú vui, Bách Hợp không chút nghĩ ngợi liền dán một tờ định thân phù vào người hắn, tất mấy cái khiến mặt An Khánh Nguyên sưng lên, trong lòng lúc này mới hết giận.

Nếu lúc này mà giết An Khánh Nguyên thì sau này mình không thể thấy kết cục của An Quốc Công, có khả năng còn sẽ bị người thông tập, về nhiệm vụ về Lam Dự cũng kết thúc không thành thì Bách Hợp rất muốn giải quyết An Khánh Nguyên buồn nôn này.

Hiện tại hiệu quả định thân phù đã tốt lên rất nhiều, ngày thứ hai vừa mới ăn điểm tâm xong, khi Lam Dự đi tới An Khánh Nguyên vẫn còn bị định thân ở đằng kia, nàng thấy thế thì giật mình tròn mắt lên, che miệng liền nở nụ cười: “Tỷ tỷ đây là làm sao vậy?”

“Vì hắn điên nên ta lại để cho hắn tỉnh táo một chút.” An Khánh Nguyên lúc này bị dán Định Thân phù cùng với Cầm Ngôn phù, đúng là có miệng không thể nói, lúc cơ thể không thể động thì trong lòng rất khổ sở, khi nghe thấy giọng nói của Lam Dự kích động muốn trừng mắt, nhưng căn bản không thể làm gì. Hắn muốn cầu Lam Dự cứu hắn, lúc này An Khánh Nguyên đã hơi sợ hãi Bách Hợp, cũng không biết nàng ta dùng cái gì chinh mình, tuy định thân phù có thể định trụ thân thể của hắn, nhưng cái loại khổ sở cùng với một nhọc do thân thể không thể động khiến hắn không chịu nổi, trong lòng kêu khổ thấu trời rồi, lúc thấy Lam Dự thì trong mắt liền lộ ra ý cầu cứu.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đỡ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Bia đỡ đạn báo thù (6)

Lam Dự hận người An gia phải chết, lúc này thấy Bách Hợp sửa trị An Khánh Nguyên, sao cứu hắn chứ, chỉ cười cười:

“Tỷ tỷ đây cũng là thú vui khuê phòng hả? Không bằng chúng ta ra chỗ khác nói chuyện, tránh cho chậm trễ tỷ tỷ.”

Nàng biết rõ mà còn cố hỏi, Bách Hợp cũng không vạch trần nàng, vừa vặn cũng không muốn thấy An Khánh Nguyên nam nhân buồn nôn này, nàng gạt đầu vui vẻ đồng ý, cùng Lam Dự vào nội thất.

“Tỷ tỷ thật sự muốn học cổ thuật?” Lam Dự không biết như thế nào đấy, vậy mà trong đôi mắt đẹp sáng lóng lánh nhìn chăm chăm vào Bách Hợp, Bách Hợp cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng ngẫm lại lại không có phát giác chỗ nào khác thường, nàng rất muốn học cổ thuật, đó cũng không phải mục đích gì xấu xa, nếu muốn che dấu tai mắt người, cũng không cần nàng ta quan tâm, chỉ sợ Lam Dự càng không hi vọng người khác biết rõ nàng biết cổ thuật đấy.

Bách Hợp thừa nhận, Lam Dự cắn cắn môi dưới, ánh mắt kiên định: “Ta sẽ dạy tỷ tỷ!” Bách Hợp nhẹ gạt đầu, định muốn đi ra bên ngoài cầm giấy bút: “Đã như vậy, muội muốn học về phù chi đạo, hay chú thuật?”

“Có cả chú thuật?” Lam Dự không có trả lời Bách Hợp mà ngược lại hơi tò mò hỏi một câu, thấy Bách Hợp lên tiếng, trong đôi mắt đẹp của nàng lộ ra vẻ sùng bái: “Cha ta khi còn sống sùng bái nhất chính là pháp thuật đạo thuật, nghe thấy đã may mắn, sao dám đi học? Không đối gat tỷ tỷ, tỷ cũng nhìn ra được thân thể của ta trúng độc, chỉ sợ sống không được bao lâu, ta cũng không học những thứ kia nữa, nếu có mấy chuyện cổ quái kỳ lạ quý hiếm, tỷ tỷ nói cho ta nghe là được.”

Không có nghĩ đến thiếu nữ tâm ngoan thủ lạt vậy mà cũng có lúc trả giá không cần hỏi báo, trong lòng Bách Hợp có chút sớn hết cả gai ốc đồng thời lại cảm thấy Lam Dự đang định tính toán ác hơn. Nhưng nàng nghĩ đến thực lực hiện nay, coi như Lam Dự muốn tính toán mình chỉ cần có thực lực nàng cũng không sợ Lam Dự. Bởi vậy do dự một chút, liền gạt đầu đồng ý.

“Tỷ tỷ không sợ ta tính toán tỷ?” Không có ngờ tới Bách Hợp vừa nghĩ như vậy thì Lam Dự lại cười hỏi một câu tương tự, trong đôi mắt đẹp tràn đầy dịu dàng và gần gũi, thoạt nhìn sáng chói kinh người.

Bách Hợp lắc đầu, cũng cười theo: “Sao muội tính toán ta chứ? Ta có cái gì tốt đáng giá muội tính toán hay sao? Ngay cả Đạo thuật muội cũng không học, muội tính kế ta như thế nào?” Nàng vừa nói xong, Lam Dự cúi đầu loay hoay góc áo của mình, lúc ngẩng đầu lên thì bên khóe miệng lộ ra một nụ cười nhẹ. Biểu lộ vô cùng nhu thuận: “Tỷ tỷ tin ta thì ta cũng đã thỏa mãn, ta chỉ muốn đồ vật mẫu thân của ta, sẽ có người thay bà truyền thừa cũng tốt. Chỉ là tỷ tỷ, tỷ đáp ứng ta, sau khi học xong thì tỷ đi xa, An gia, An gia. An gia thật sự không thích hợp cho tỷ ở.” Nàng ý vị thâm trường nói lời này, Bách Hợp biết rõ nội tình, biết rõ lúc này nàng báo mình đi chỉ sợ đã có ý thả mình, không khỏi có chút giật mình.

“An Khánh Nguyên. Tỷ cũng đừng để cho hấn động vào người, trên người hấn có độc, sẽ lây bệnh cho tỷ. Sẽ chết đấy, nếu lần sau hấn ta lại đến thì tỷ tỷ nhớ rõ cầm phù dán hấn.” Lam Dụ đến gần Bách Hợp dặn dò một câu. Trên người nàng mang theo một cổ hương thơm nhàn nhạt vô cùng dễ ngủ, Bách Hợp biết rõ càng về sau cổ độc khiến nàng ta diễm như hoa đào, khuynh quốc khuynh thành, đây quả thực mạnh hơn nàng tăng giá trị thuộc tính, hơn nữa mùi thơm trên người nàng sẽ càng đậm thì đợi đến cuối cùng các nam nhân không hề giao hợp với nàng, chỉ cần người thấy mùi thơm trên người nàng, người không hao sắc sẽ tự say, tâm hoảng ý loạn, xúc động dị thường, những nữ nhân khác cũng giải cứu không được bọn hấn.

Lúc này Bách Hợp không biết tại sao Lam Dụ lại đột nhiên cải biến chủ ý, nàng hận đến mức toàn bộ An gia đều chết hết, làm sao có thể tốt với nàng, vốn Bách Hợp cảm thấy Lam Dụ lừa dối, có giấu lại chính mình thật sự không có gì đáng giá để nàng ta tính toán, chỉ cần sau này gần nàng thì cẩn thận một chút được. Chính mình có võ công, có đạo thuật, tuy cổ thuật Lam Dụ thần kỳ, thế nhưng mà kết quả xấu nhất cũng chỉ là trúng nàng cổ độc mà thôi, nếu nàng ta muốn hại mình, thì vừa rồi không cần nhắc nhở mình đừng cho An Khánh Nguyên chạm vào.

Không biết nguyên nhân gì khiến Lam Dụ buông tha mình, nhưng Lam Dụ là một trong những người quan trọng trong nhiệm vụ, nàng cũng không thích thiếu nợ Lam Dụ, bởi vậy do dự một chút:

”Nếu muội không muốn học đạo thuật, như vậy sau này nếu ta có chỗ giúp được việc của muội, thì ta sẽ đáp ứng muội một cái yêu cầu.” Lam Dụ nghe nói như thế, đột nhiên nở nụ cười, ánh mắt của nàng cười cong như mặt trăng, nhìn vô cùng đáng yêu, trong quần rũ lộ ra mấy phần trong trẻo, nghiêng đầu nhìn Bách Hợp mãi, như là thề: “Ta sẽ không khách khí đấy, nhưng kính xin tỷ tỷ không nên quên mới được!”

Bởi vì học cổ thuật không phải hai ba ngày liền có thể học xong, hình như Lam Dụ có chút sốt ruột, bởi vậy ngay từ đầu lại để cho Bách Hợp học thuộc một ít tên thảo dược và côn trùng, thuận tiện mỗi ngày nàng tới còn có thể mang sách cho mình, tất cả đều liên quan tới sâu độc, Bách Hợp đều xem hết, nàng cố gắng học hết quyển thứ hai, kể từ đó Lam Dụ ít đến Bách Hợp hơn, thời gian lâu rồi hai người cũng có một loại ăn ý, hàng ngày Bách Hợp im lặng học thuộc sách cô, Lam Dụ cầm tới một ít quyển tiểu thuyết xem, nàng cong người nằm ở ghế Quý Phi, nhìn gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn lại mang theo vài phần quạnh quẽ cùng với đáng thương.

Thời gian lâu lâu thì do dù tâm địa Bách Hợp làm bằng sắt cũng không khỏi mềm mại hơn, hơn một tháng qua nàng học thuộc rất khá, hàng ngày nàng làm nhiệm vụ buồn tẻ này thì nàng cũng không chê phiền, cứ như vậy ngày qua ngày cuộc sống cứ tái diễn, nàng đã học thuộc tất cả sách mà Lam Dụ mang tới, thuận tiện còn cầm giấy bút lặng yên sao chép vài bộ cho đến khi thấy thảo dược cũng có thể nhận ra được, cũng biết rõ những thứ có tác dụng gì, thì Lam Dụ mới bắt đầu giáo nàng bước thứ hai.

Nói thật đường cổ không phải công việc gì khó khăn, quy tắc một cổ hay trăm cổ sẽ giống nhau, từng có một lần kinh nghiệm nuôi nấng sâu độc, chỉ cần cẩn thận chiếu cố lấy, ngay từ đầu không chết thì càng về sau sâu độc càng ngày càng lớn mạnh, nếu lại hi vọng nó chết thì cũng không dễ dàng. Bách Hợp đã bắt đầu thí nghiệm lấy bồi nuôi sâu độc thứ hai, mỗi ngày Lam Dụ đều sang đây xem xem, thuận tiện nói chuyện với Bách Hợp vài câu.

“Tỷ tỷ thật sự có thiên phú đường cổ, nếu mẫu thân ta vẫn còn, nhìn thấy chỉ sợ sẽ hận biết tỷ tỷ quá muộn.” trong mắt Lam Dụ mang theo vài phần luyến tiếc, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Bách Hợp: “Chỉ cần tỷ nhớ rõ sâu độc chỉ đạo, biết nuôi nấng ra sao, muốn giải cổ thì rất dễ dàng.” Biết rõ tập tính sâu độc, học thuộc sách Lam Dụ cho mình, biết rõ muốn làm thế nào dẫn xuất đến hoặc giết chết chúng cũng không phải việc khó. Bách Hợp nhẹ gật đầu, Lam Dụ gần đây kiểu diễm rất nhiều, có thể thấy được mỗi ngày nàng đều là không có ngừng bước chân.

Bách Hợp do dự một chút, mặc dù biết trước mắt người này là mục tiêu nhiệm vụ của mình, có lẽ mình không cần nói quá nhiều, thế nhưng mà người không phải cỏ cây, ở chung lâu như vậy, ngay cả một tảng đá cũng biến đổi rồi, nàng thờ dài nhìn Lam Dụ, mắt của nàng càng sáng ngời đẹp đẽ, đây là sâu độc cường đại, Nhưng đồng dạng bởi vì như thế, sâu độc càng cường đại, lực hấp dẫn các nam nhân liền càng cường, đợi đến lúc sau này mắt của nàng xanh lam hết thì lúc đó muốn dẫn xuất sâu độc ra cũng không dễ dàng.

“Lam cô nương, muội đã dạy cổ thuật cho ta, thì muội nên biết, tình huống hiện giờ của muội đã không thể kéo dài được nữa.” Trên mặt Lam Dụ nở nụ cười ngọt ngào, trong ánh mắt dịu dàng: “Tỷ tỷ, tỷ đừng lo lắng cho ta, không nói gạt tỷ, ta đã không muốn sống, nếu không là tỷ tỷ. . .”

Nàng nói đến chỗ này thì hơi dừng một chút: “Ta biết rõ, tỷ tỷ khác người An gia, tỷ tốt hơn bọn hấn nhiều, ta bí mật nói cho tỷ, toàn bộ bọn hấn sẽ chết đấy!” Trên mặt nàng lộ ra vẻ châm chọc, trong cặp mắt mang theo oán hận khắc cốt, cặp môi đỏ mọng kiểu diễm cong lên hiện ra nụ cười lạnh như băng, thấy bộ dạng đó thì Bách Hợp đã biết rõ mình nói cái gì nữa cũng không có tác dụng.

“Ta mặc kệ muội muốn cho bọn hấn trả giá thật nhiều như thế nào, nhưng muội phải chuẩn bị đường lui cho mình, sau khi xong chuyện ở đây thì ta cũng sẽ rời đi.” Lưu gia cả đời bởi vì Lưu Bách Hợp không có hỗn loạn, cũng không biết chuyện gì xảy ra, Lam Dụ cũng không có như là trong kịch tình cầu kết với nam nhân Lưu gia, ngược lại để cho Lưu gia tránh thoát một kiếp, kể từ đó hai cái mục tiêu của nguyên chủ đã hoàn thành rồi, muốn cho Lam Dụ cầu chi mà không được, Bách Hợp tạm thời không thể nghĩ phương pháp gì tốt, đương nhiên cũng không muốn, nàng đã chuẩn bị sẵn lần này có khả năng không thể hoàn thành nhiệm vụ, cho nên lúc này cũng không thất vọng lắm.

Lam Dụ cũng không kỳ quái nàng sớm đã biết kế hoạch của mình, trên mặt không có khiếp sợ nào, ngược lại có chút kinh hi mở to hai mắt nhìn: “Tỷ tỷ nói phải ly khai, là muốn ở cùng ta sao?”

Tạm thời Bách Hợp không có chỗ nào để đi, nghe thấy nàng ta nói thế thì không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Muội muốn định đi chỗ nào?” ánh mắt Lam Dụ lộ ra một tia phức tạp, cắn răng: “Ta không biết, ta báo thù xong, thiên hạ to lớn, tùy tiện chỗ nào đó làm nhà.” Nàng nói xong, có chút nhút nhát e nhìn Bách Hợp: “Tỷ tỷ vẫn chưa trả lời ta mà..., sau này tỷ tỷ định ở cùng ta sao? Nếu là tỷ tỷ nguyện ý, Dụ Nhi cũng nguyện ý buông tha cho hết thảy, cũng tìm ra bí phương giải cổ. . .”

Nghe nói như thế, Bách Hợp cảm thấy cả người không khỏe, nàng mắt trật tự run rẩy một cái, nhìn Lam Dụ thì, trong lòng phỏng đoán chắc mình hiểu sai ý, người quý dưới váy Lam Dụ nhiều như vậy, tuy người An gia xấu thật lòng yêu nàng ta, chắc không khả năng như nàng tưởng tượng, mặc dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng toàn thân Bách Hợp nói da gà, hàm hồ nói một tiếng:

”Hiện tại ta còn chưa có ý định gì, chắc đi du lịch khắp non sông mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Bia đờ đạn báo thù (7)

Mắt Lam Dụ sáng, hơi ngượng ngừng cúi đầu: “Nếu là như thế, chỉ mong tỷ tỷ không chê, Dụ Nhi cũng nguyện ý dùng thân thể theo tỷ tỷ một chuyện.”

Nàng nói xong lời này, bên ngoài bọn người An Quốc Công cũng sớm đã không chờ đợi kịp, gọi người đến thúc dục tâm can bảo bối.

“Bọn hần muốn vợ và chịu chết rồi, tỷ tỷ chờ ta trong chốc lát, đợi ta trở về, lại thay tỷ tỷ bồi tội.” Lam Dụ nghe thấy có người đến gọi mình, làm sao mà không biết tính tình đám người An Quốc Công, không khỏi cười lạnh một tiếng, cổ thân thể này từ lúc trước quyết định muốn vì phụ mẫu huynh đệ tỷ muội báo thù cũng đã buông tha, Bách Hợp nghe xong trầm mặc lại, lúc này Lam Dụ mới kịp phản ứng, như là có chút sốt ruột không chịu nổi nhìn Bách Hợp, nhưng đến cùng cũng không nói cái gì, căn cứ bờ môi rồi đi ra ngoài rồi.

Tuy nói nàng nói đợi nàng trong chốc lát, nhưng lúc nàng xuất hiện thì đã là buổi tối rồi, cái đêm cái đầu tán loạn, bờ môi sưng đỏ, cả người tản ra một cỗ khí tức lười biếng, lúc xuất hiện tại trước mặt Bách Hợp, vẻ mặt tuyệt vọng:

“Có phải hiện giờ tỷ tỷ đã ghét bỏ Dụ Nhi tàn hoa bại liễu rồi hả?” Nàng nói còn chưa dứt lời, nước mắt đã theo rơi xuống: “Ta nhìn thấy được, tỷ tỷ khác bọn hần nói, căn bản không phải bọn hần những phạm phu tục tử chết tiết có thể so sánh được, Dụ Nhi hận những nam nhân này, toàn bộ bọn hần đều đáng chết! Tỷ tỷ lại khác, Dụ Nhi là thật tâm yêu mến tỷ tỷ, không dám yêu cầu xa vời tỷ tỷ bảo vệ, chỉ trông mong tỷ tỷ lúc nào cũng có thể nhìn ta nhiều hơn thì đã nguyện đủ, hiện nay ta đã không xứng với tỷ tỷ. . .” Bách Hợp không đợi nàng nói cho hết lời, cái cằm đã rớt xuống, nàng há to miệng, một câu cũng nói không nên lời.

Cái tình cảnh này vào mắt Lam Dụ như là nàng choáng váng khi đối mặt với tình huống thực sự của Lam Dụ, càng làm cho Lam Dụ cảm động nhào vào trong ngực Bách Hợp!

Tên của nàng gọi là Bách Hợp nhưng nàng không phải “Bách Hợp” mà! Trong đầu Bách Hợp một vạn con thảo mê mả lao qua, lúc này cả người nàng cũng đã choáng váng, bất kể là có nhiều kinh nghiệm hơn nữa, nhiều tuổi hơn nữa, nhưng đối mặt loại tình huống này thật đúng là lần đầu tiên, làm nhiều nhiệm vụ như vậy mà không có một nam nhân tỏ tình với nàng, lần đầu tiên trong đời được thổ lộ, lại là nữ nhân, hơn nữa còn là nữ nhân xinh đẹp như hoa!

Bách Hợp miệng há hốc, cả người cũng đã ngốc trệ, nàng nhìn Lam Dụ run rẩy đứng đây, bờ môi dính đầy nước mắt nhẹ nhàng hôn nàng một cái, toàn thân Bách Hợp nổi da gà đỉnh bỏ chạy, nhưng lần đầu tiên nàng đối mặt với loại tình huống này, cả người cứng ngắc rồi lại thần thò, chỉ thấy sau khi Lam Dụ hôn nàng xong, cảm thấy mỹ mãn tựa vào trong ngực nàng.

Vừa nhìn thấy cái tình cảnh này, cả người Bách Hợp càng thêm không khỏe, dù sao nàng cũng là nữ nhân, coi như là giá trị dung mạo của mình vừa mới đạt tới tiêu chuẩn nữ nhân thanh tú trong mắt thường nhân, nhưng hiện nay cũng không biết sống như thế nào lại kém như vậy. Hai nữ nhân trong thế giới của Lam Dụ thì rõ ràng đã coi nàng trở thành chỗ dựa!

Trong lòng sôi trào, bờ môi Bách Hợp run rẩy trong lúc nhất thời lại không thể đẩy được Lam Dụ ra, không biết do nàng ta ôm quá chặt hay vì tay nàng quá run rẩy, thế cho nên Lam Dụ tựa trong ngực nàng. Hai luồng mềm mại được An gia các nam nhân yêu thích không buông tay lúc này đang chống trên ngực của nàng, Bách Hợp chỉ nghe giọng nói cứng ngắc của mình: “Lam cô nương. . .”

“Tỷ tỷ bảo ta Dụ Nhi, ta thích.”

“Được rồi, Dụ Nhi.” Bách Hợp miễn cưỡng mở miệng, vừa muốn cự tuyệt nàng, Lam Dụ lại mở to một đôi mắt to tràn ngập nước: “Hay gọi muội muội là được rồi, những nam nhân buồn nôn cũng gọi ta là Dụ Nhi, sao tỷ tỷ của ta có thể giống bọn hần. . .”

Bách Hợp nghe nói như thế, như là bị hất một xô cầu huyết. . .

“Thế nhưng mà, thế nhưng mà hai chúng ta là nữ nhân. . .” nàng yếu ớt mở miệng, Lam Dụ lại thở dài một tiếng, giáo huấn nàng nói: “Tỷ tỷ, chân ái là không có giới hạn đấy, ta trước kia đã từng sợ hãi qua, nhưng tỷ tỷ dịu dàng cô vũ ta.”

Nàng ở đâu dịu dàng rồi, nàng ở đâu cô vũ rồi, nếu sớm biết như vậy chuyện sẽ phát triển đến trình độ như vậy, nàng đã sớm sửa thái độ của mình rồi!

Lam Dụ coi như thế là yêu, Bách Hợp quay lưng lại yên lặng chảy nước mắt, thật sự là không thốt lên lời.

“Thế nhưng mà, thế nhưng mà, chúng ta sẽ bị thế tục phi nhỡ.” thật vất vả ra được một cái lý do, Lam Dụ lại hừ lạnh một tiếng: “An gia không biết xấu hổ đấy, nam trộm nữ kỹ nữ, từ An lão tặc, cho tới nữ nhi của hắn, chỗ nào không phải người dâm loạn, so với bọn họ thì ta cùng tỷ tỷ thuần khiết nhiều hơn.”

“Thế nhưng mà, thế nhưng mà, thế nhưng mà ta, ta, ta thích vẽ phù, muối không thích chúng.”

Lam Dụ dịu dàng nhìn Bách Hợp, nhẹ giọng cười nói: “Trung Nguyên có câu ngân ngữ, gọi phu xướng phụ tùy, sau này tỷ tỷ hát, ta liền đi theo, tuy ta không biết vẽ nhưng ta thích xem thần thái lúc tỷ tỷ vẽ phù.”

Nó ra những lời nói này thì Bách Hợp nổi da gà, nàng liếm liếm bờ môi khô khốc, khóc không nước mắt: “Thế nhưng mà, thế nhưng mà, nhưng ta không thích nhìn con mắt xanh da của muối.”

“Ta biết rõ tỷ tỷ quan tâm ta, không muốn xem ta bị cổ độc làm hại, ta đáp ứng tỷ tỷ, sau này tuyệt không tự tổn thương mình.”

“...” Bách Hợp nghe thế, đầu óc như bị cửa ập, vô ý thức gật đầu: “Còn không khác lắm!”

Nói vừa xong, thấy vẻ mặt Lam Dụ hạnh phúc, nhất thời trong đầu một đám thảo nê mã chạy qua.

“Ta cũng không thích người lại chơi cổ.” Định nói không phải câu này, nhưng không biết tại sao đấy, mà xui quỷ khiến nói ra câu này rồi, Bách Hợp mình cũng ngốc trệ một phát, Lam Dụ cười ngọt ngào: “Tỷ tỷ không thích, ta cũng không làm.”

Thảo nê mã! Nàng muốn nói căn bản không phải là cái đó!

“Ta thích ăn ngọt!” nói đến chỗ này giống như đã là điểm cuối rồi, nhưng hết lần này tới lần khác Bách Hợp không cam lòng, lại cứng rắn bỏ thêm một câu, Lam Dụ cũng vô cùng chiều chuộng: “Ta sau này chỉ học làm đồ ngọt.”

“Ta cũng thích ăn cay!” Tính tình Lam Dụ vô cùng tốt, nhẹ gật đầu: “Cay ta cũng học.”

“Ta sẽ tắm rửa mỗi ngày!”

“Mỗi ngày ta sẽ đi gánh nước.” Bách Hợp nghe nàng ta vừa nói như vậy, miễn cưỡng nhìn nàng có vẻ yếu ớt, trong lòng không tin nàng ta có thể gánh nước được, nhưng vì có thể dọa nàng, chỉ đành phải lại cố ý bới móc: “Ta còn muốn quần áo sạch sẽ nhất đấy.”

“Đều không có vấn đề.” Ánh mắt của Lam Dụ nhìn nàng giống như là đang nhìn một đứa trẻ nghịch ngợm, Bách Hợp không đành lòng nhìn thẳng, trầm lặng nói: “Ta muốn ăn mì ăn liền.”

Cái này Lam Dụ thật sự không biết rồi, hơi khó xử hỏi: “Mì ăn liền làm như thế nào?”

“Chính là người ta làm sẵn nỳ, sau đó mỗi lần đổ nước sôi vào liền có thể ăn.” Bách Hợp vui vẻ, gặp Lam Dụ không trả lời được, vừa giải thích hai câu, đang định muốn nói hai người không được, sau này từng người chia ly, nàng đi nàng ánh mặt trời, chính mình đi chính mình cầu độc mộc, nàng nhiệm vụ cũng không muốn làm, nhiệm vụ lần này quá nguy hiểm, thất trình cho nam nhân không coi vào đâu, nếu thất trình cho nữ nhân, ha ha, lại để cho nàng chết đi coi như xong!

“Thì ra là thế, ta cũng có thể học.” Như vậy nàng cũng có thể học! Bách Hợp ngờ ngác nhìn nàng ta một cái, thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng mỉm cười tràn đầy hạnh phúc, kiên trì nhẫn tâm nói: “Nhưng... nhưng ta không thích nữ nhân...”

Trong mắt Lam Dụ nhanh chóng tràn ngập nước mắt, nhưng nàng lại cố nén, một bộ không muốn để cho nước mắt đến rơi xuống khiến Bách Hợp phiền não, khóc thút thút một tiếng: “Tỷ tỷ ưa thích nam nhân, ta, ta...”

Bách Hợp thoải mái, định chờ nàng nói không có cách nào rồi, Lam Dụ lại nói: “Đã như vậy, ta liền thay tỷ tỷ tìm đến nam tử hợp ý tỷ, ta, ta nguyện ý cùng người khác tùy từng tỷ tỷ!”

PHỐC!!!

Một ngụm máu phun văng ra ba thước xa, đối mặt loại tình huống này, rốt cuộc Bách Hợp nói không ra lời, nàng nhìn chăm chăm vào Lam Dụ, tiểu nương tử xinh đẹp dịu dàng lại thuận theo, nhưng lại có tam tông tứ đức, không ăn giấm không làm âm ỉ như vậy, Bách Hợp dường như cảm giác mình cũng bị thuyết phục.

“Cái kia, cái kia...” Cố ý bới móc đều lại tìm không ra lý do ra, trên mặt Bách Hợp cứng ngắc, nhìn thấy Lam Dụ vui vẻ vì hai người từ nay về sau sẽ hạnh phúc bên nhau thì khóe miệng co giật, rốt cuộc nói không nên lời.

Lam Dụ như là tìm tới mùa xuân, khóc sụt sướt xong, cảm thấy rất thỏa mãn rồi rồi đi, độc lưu lại Bách Hợp hoàn toàn trái ngược với nàng ta, ôm chân bông khóc rống đập giường.

Hai tháng thời gian thoáng một cái đã qua, tuy An Quốc Công dũng mãnh nhưng mà dù sao lớn tuổi, cổ bệnh trạng độc hiển ra ở trên người lão trước, lão

bắt đầu ho ra máu lẫn sâu độc, mấy con trùng phảng phất vẫn sống, đến mức bọn hạ nhân tranh nhau tránh né, sinh mệnh lực của mấy con trùng này rất mạnh, thấy người liền chui vào, làn da trên mặt An Quốc Công bắt đầu nhanh chóng nhăn nheo, tóc của lão bắt đầu trở nên hoa râm, chỉ trong vòng mười ngày liền trở nên tuổi già sức yếu, rất nhiều trùng sẽ từ lỗ tai lão chui ra ngoài, còn lại chui từ lỗ mũi, máu chốt là lão vẫn còn sống, An Quốc Công đã trở thành người đáng sợ nhất trong phủ, mà ngay cả vợ của lão cũng bắt đầu không muốn tiếp cận hắn, trong khoảng thời gian ngắn huyên náo trong phủ khiến lòng người bàng hoàng, nhưng kế tiếp, đại phòng cũng đã bắt đầu bị bệnh giống như An Quốc Công, cái này giống như cùng một cái tín hiệu, liên tiếp đấy, người An gia đã xảy ra chuyện.

Bách Hợp đã từng gặp nha hoàn đang đưa cơm cho mình, trong lúc đó cổ độc phát tác, cái bộ dáng này có thể khiến người khác phát điên, như An Quốc Công trực tiếp có quan hệ với Lam Dự, bởi vì từ cổ cùng mẫu cổ trong cơ thể hắn tiếp xúc nhiều nhất, cho nên tình huống của lão tốt hơn người muốn Lam Dự lây bệnh gián tiếp.

Nhưng coi như là như thế, lúc nha đầu kia cổ độc phát tác khiến cho Bách Hợp lần đầu tiên nhìn thấy loại tình huống này buồn nôn không chịu được, nằng nặc có chuẩn bị, đối mặt luôn luôn chuẩn bị tốt được khắc chế loại sâu độc này, cho nên nhìn thấy sâu độc chui ra khỏi người nha đầu kia, nằng nặc nhanh chóng cầm được rắc vào côn trùng, thấy bọn nó hóa thành bãi nước bắn thì trong lòng lúc này mới thở dài một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Bia đờ đạn báo thù (hết)

Bắt đầu từ An Quốc Công, kế tiếp cách hai ngày liền sẽ phát sinh chuyện như vậy, nửa tháng trôi qua, An gia bất an đồng thời có hơn phân nửa trúng cổ độc, nhưng người bị chết lại không nhiều, suốt ngày đều có thể nghe thấy trong phủ tiếng thở dài buồn bã, loại cổ độc này rất tra tấn người, chỉ cần dính máu hoặc tiếp xúc thân thể sẽ bị lây bệnh, nhất là chuyện phòng the, càng kịch liệt thì càng cung cấp chất dinh dưỡng những con côn trùng phát triển. Hoặc là trùng lớn lên tiến vào trong thân thể người cũng sẽ lây bệnh, hơn nữa ủ bệnh rất lâu, trước đó ngoại trừ con mắt xanh ra, căn bản không có bất luận bệnh trạng gì.

Thật đáng buồn là, người trúng cổ độc sẽ không chú ý tới.

An gia tùy thời đều có thể nghe được ‘Ôi’ tiếng rên rỉ thống khổ, loại cổ độc này không dễ cho người chết dễ dàng, sẽ kéo dài sự thống khổ, rồi dần dần cảm giác được chính mình da thịt bị côn trùng ăn, cho đến khi côn trùng chui ra từ lỗ tai lỗ mũi, cuối cùng thống khổ chết đi, quá trình này chừng hơn nửa tháng, trong nửa tháng này người trúng cổ độc đều cho rằng chính mình còn chưa chết, bản năng sẽ sinh ra hi vọng sống sót, sẽ dốc sức liều mạng tìm đơn thuốc, nhưng cuối cùng không có tác dụng, cho nên khi chết đều tuyệt vọng đấy.

Cũng bởi vì như thế, Lưu Bách Hợp kiếp trước cũng chết kiểu này, cho nên nằng đặc biệt oán hận. Bốn phía đều có thể ngửi thấy mùi máu tươi, toàn bộ An gia giống như địa ngục.

Tuy nói An Quốc Công vừa bắt đầu hiện ra bệnh trạng trúng độc, nhưng lão lại có ý chí sống ương ngạnh nhất, trượng phu Lam Dự – An Khánh Thanh hai ngày trước đã bị chết, nhưng An Quốc Công vẫn còn sống, tuy lão đã không thể xưng là người rồi. Bách Hợp ở trong phòng về phủ giết thời gian. Liền có một cái nha hoàn mới đến phủ run rẩy nói Vương thị cho mời, gần đây trong phủ lòng người bàng hoàng bất an. Rất nhiều người cũng không dám tự đưa cơm đưa đồ ăn rồi, may mắn Bách Hợp luyện đạo thuật, hiện giờ tuy chưa đến trình độ Tích Cốc kỳ, nhưng không ăn mấy bữa thì nằng cũng không đói, lúc đói bụng không chịu được thì xuất phủ tùy tiện ăn là được, bởi vậy nằng cũng không quan tâm An gia biến đi.

Vốn Bách Hợp không muốn đi qua, nhưng muốn nhìn xem Vương thị định làm gì, nằng do dự một phen, vẫn là đi.

Vừa mới tiến sân nhỏ của Vương thị, liền nghe được một tiếng gào thét giống như không phải người. Nằng tiến vào cửa sân, liền nghe được Vương thị hét lên một tiếng: “Đóng chặt cửa sân, không cho phép nằng ta đi ra ngoài, đi mời Quốc Công cùng với Thế tử gia!” Vương thị quát chói tai, chỉ nghe được rất nhiều tiếng bước chân trầm trọng, Bách Hợp thấy được một tình cảnh buồn nôn nhất, nằng thấy được trên mặt An Quốc Công máu thịt mờ hồ, kéo lấy hai cái nát chân đi ra, xiêm y trên người lão đã sớm bị máu thấm ướt. Tóc bám đầy trên mặt lão.

Lúc này đã không có người cho thay quần áo, mùi thúi nhĩ từng đợt tràn vào mũi Bách Hợp, khiến cho người buồn nôn.

Nếu không là vừa vặn nghe thấy Vương thị đã từng nói qua đây là Quốc Công gia, Bách Hợp làm gì nhận ra được.

Đi theo bên cạnh lão còn có đám huynh đệ An Khánh Nguyên. Thân thể bọn hắn đã thủng lỗ chỗ, chỉ có khuôn mặt còn lơ mơ giữ vững nguyên vẹn, ước chừng có thể nhìn ra được bộ dạng lúc trước.

“Tiện nhân! Có phải do ngươi đã hơn một năm ở trong phủ giả thần giả quỷ. Về phủ hại người, hiện nay ngươi triệt hồi là bùa liền thôi. Nhanh chóng để cho bọn hắn khôi phục nguyên trạng, nếu không đừng trách ta muốn tính mệnh của ngươi!” Lúc này Vương thị nhìn xem Bách Hợp đều là nghiến răng

ngiên lợi đấy. Bà tổng cộng sinh ra ba con trai, hai đứa con gái, nhưng ba con trai nay đã bị chết một người, còn lại một cái thì là không người không quý đấy, trượng phu của bà cũng biến thành như vậy, toàn bộ An gia gần như bị hủy.

Vương thị là gia chủ phu nhân An gia, chủ trì việc bếp núc đã vài chục năm, tại mắt của bà mà còn xảy ra chuyện lớn như vậy, hơn nữa trượng phu và nhi nữ của bà, sao bà có thể không hận, lúc này bà hận không thể bóc da Bách Hợp, rút xương uống máu của nàng.

Trong lòng Bách Hợp khẽ động, mắt nhìn trong sớm đã không có con mắt, chỉ còn một đôi hắc lỗ thủng An Khánh Nguyên liếc: “Là ta làm thì như thế nào? An Khánh Nguyên tro mắt nhìn lão cha ma quỷ cường bản trong sạch của ta, lão đáng chết! Giờ An gia hồng bát, trong lòng ta rất vui vẻ, muốn giải trừ chú thuật bọn hắn, mơ đi bà già!” Vương thị nghe xong lời này, nhất thời giận dữ, vội vàng vung tay lên:

“Còn dám mạnh miệng! Các ngươi lên, ăn luôn thịt nàng đi, uống máu của nàng, không phải nàng ta năng lực như vậy, nói không chừng trong máu cũng có giải được đấy.”

Vừa nói xong, tất cả mọi người đều lao đến chỗ Bách Hợp. Tuy nói chú thuật của Bách Hợp làm cho bọn hắn sợ hãi, nhưng hiện giờ người An Quốc Công đã trở thành người không ra người quý không ra quý, nhưng bọn hắn vẫn muốn sống đấy, ý chí muốn sống sót đã vượt qua hết thảy.

Mà cùng lúc đó Lam Dụ đang ti mi ăn mặc, nàng đợi hai năm, rốt cục chờ đến cái này ngày báo được thù, nàng phải ăn mặc thật xinh đẹp đi nhìn kết cục An gia, thuận tiện trở thành tân nương đẹp nhất, cùng tỷ tỷ mình âu yếm có đôi có cặp, nha đầu trong sân cô ta phát tác cổ độc cũng không lợi hại, trước mắt Lam Dụ còn cần các nàng hầu hạ, bởi vậy đã mặc cổ không ché trong cơ thể, không khiến nó phát động, cho nên nha hoàn trong sân Lam Dụ vẫn bảo trì được hoàn chỉnh nhất đấy, mà nha đầu trong nội viện Bách Hợp thì chết hết, các nàng trước kia không tôn trọng tỷ tỷ, hơn nữa từ nay về sau không hề cần các nàng, bởi vì chính mình sẽ hầu hạ đến tỷ tỷ, không cần các nàng nữa.

Nhưng Lam Dụ đợi đến lúc nha hoàn báo lại, nói là Vương thị đã đã tìm được giải được, thì trong lòng nàng có dự cảm xấu.

Tỷ tỷ của nàng!

Lúc Lam Dụ hoang mang rối loạn chạy tới trong sân Vương thị thì thấy Bách Hợp đã cầm đao đâm bụng mình, đây là lần đầu tiên trong nhiệm vụ nàng chủ động muốn chết, trên người nàng nằm sấp lấy đám người An Quốc Công đã nổi điên, bắt đầu cắn tay nàng, lúc nàng cố nén đau đớn toàn thân, thậm chí nghĩ sao còn chưa có chết thì rốt cục Lam Dụ xuất hiện.

“Các ngươi dừng tay! Cút ngay!” Lam Dụ hét chói tai vang lên, nàng chỉ là một con gái yếu ớt, đầu đầy đầy được những người đã phát điên này, tuy mặt Bách Hợp còn nguyên vẹn, quần áo bị xé nát, còn trùng chui ra từ đám người An Quốc Công đang đến tìm cách vào người nàng, Vương thị cũng không thích Lam Dụ câu dẫn trượng phu của mình, cũng câu được mấy con trai mất hồn mất vía, lạnh giọng nói:

“Mặc kệ ả, nếu chống đối thì cùng giết, ai biết nàng có phải là đồng đảng của Lưu thị hay không!”

“Đi, đi được rất xa, đừng trở về rồi, cố gắng sống sót thay ta.” Lúc này Bách Hợp không chết được, thống khổ vô cùng, cảm giác bị người cắn miến thịt xuống khiến cho nàng không nhìn được đau khổ hừ ra tiếng, nước mắt Lam Dụ không chảy nổi, lắc đầu nói: “Không. . .” Nàng vốn liền thông minh, nghe thấy Vương thị vừa mới hô lên. . ., đã biết rõ Vương thị cho rằng Bách Hợp làm tất cả, thế mà Bách Hợp không nói một câu, nàng ấy biết rõ là mình phóng cổ, nàng đoán được đấy, nhưng nàng ấy lại không nói!

Lúc này Lam Dụ cho rằng Bách Hợp thích nàng, cho nên thay nàng gánh chịu, nàng vừa định muốn mở miệng, lại nghe thấy Bách Hợp nói, liền nhất thời thống khổ dao động ngừng đầu lên.

“Giúp ta.” Bách Hợp nhìn nàng một cái, Lam Dụ do dự một hồi lâu, chứng kiến An Quốc Công nổi điên, cuối cùng vẫn không có thể nhẫn tâm cự tuyệt yêu cầu của nàng, hét lên một tiếng, móc cây trầm trên đầu ra đâm vào cổ Bách Hợp.

Máu phun lên người nàng, đám người An Khánh Nguyên thấy nàng theo bản năng bởi vì sâu độc trong cơ thể, nên vô cùng thân cận với nàng, yêu được như si như mê, không chịu tổn thương, Lam Dụ oán hận nhìn Vương thị, nhẹ giọng phân phó đám người này vài câu gì đó. Đám người này nổi điên nhào tới Vương thị, tình cảnh máu thịt bay tứ tung ở bên trong, Vương thị kêu thảm thiết ở bên trong, Lam Dụ lão đảo bẻ Bách Hợp lên, đã đi ra An gia hang sói này.

Nửa tháng sau, An gia có bệnh truyền nhiễm nghiêm trọng truyền khắp kinh thành, vì phòng ngừa dân chúng trong kinh bị lây bệnh, Hoàng Thượng phái Vũ Lâm quân thả một mối lửa, trực tiếp đốt sạch An gia.

Một cỗ trong xe ngựa ra khỏi thành, Lam Dụ ăn mặc một bộ trắng thuần xinh đẹp không giống người phạm, hai đầu lông mày nàng mang theo vài phần màu sắc trang nhã, con mắt Băng Lam khiến người ta vô cùng chú ý, trong xe tản mát ra mùi vị, nàng lại lơ đãng, nhẹ vỗ về khuôn mặt sớm đã không có tri giác, trong miệng nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ không sợ, Dụ Nhi giúp tỷ, cùng tỷ đi du lịch khắp non sông. Dụ Nhi chỉ có một yêu cầu, muốn vĩnh viễn ở bên cạnh tỷ tỷ, chết cùng một chỗ. Hiện nay thật tốt, không có người cùng ta đoạt tỷ tỷ.” Bên cạnh rất nhiều có con ruồi bay tới đều bị nàng dùng châm đâm xung quanh xe, không chịu để cho chúng tiếp cận, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

Lam Dụ ra khỏi thành chưa tới nửa năm, lần lượt vài hộ có quan hệ thông gia với An gia cũng bộc phát ra bệnh truyền nhiễm, do An gia lây bệnh khiến cho vài hộ bị diệt sạch sẽ.

Tính cả nô bộc. . ., tổng cộng người chết đã có thể dùng số lượng hàng vạn. Lần này đủ ghi vào sử sách vương triều Đại Ung, về sau khiến cho người Đại Ung biến sắc, đối với cái này một chuyển tai họa phát sinh, có người từng nói là An gia nhiều biết không nghĩa sĩ liêm sĩ, lúc trước An Quốc Công chinh chiến giết người quá nhiều, oán khí trên người quá nặng, người chết bị lão giết đến báo thù rồi.

Cũng có người nói là vị tiểu công chúa Nam Đường Lam Dự kia tự ý chế cở trả thù, càng có người nói là mọi người Nam Đường không cam lòng từ vong, linh hồn hóa thành côn trùng đến ăn thịt người An gia, thậm chí còn có ít người nói là Hoàng đế không có tư cách, nổi lên náo động lớn như vậy.

Nhưng bất kể nói như thế nào, Hoàng đế Đại Ung danh vọng xấu, không đến 50 tuổi liền thoái vị nhường chức, Nam Đường đã trở thành vong quốc thần bí rất nhiều người trong mắt, cái phủ đã phát sinh đủ loại theo đại hỏa tan thành mây khói.

Vị tiểu công chúa Nam Đường kia bị mọi người hình dung thành Giai Lệ tuyệt sắc, bắt đầu ở tất cả đại quán trà truyền lưu truyền thuyết về nàng, đã trở thành hồng nhan bạc phận.

Vài năm sau, từng có người nghe nói đã từng gặp một thiếu nữ tuyệt mỹ mang theo một cỗ xe có mùi cỏ quái du lịch khắp nơi, khiến cho rất nhiều người tranh nhau đi tìm, nhưng lại không tìm thấy tung tích.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phấn Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Tâm nguyện của Phan Kim Liên (1)

Khi Bách Hợp trở lại không gian, tuy rằng đau đớn trên người đã không còn, nhưng nghĩ đến tình cảnh lần này bị chết thê lương, cả người cô lại trực tiếp nổi da gà lên.

Người con trai trong không gian trầm lặng nửa ngày đột nhiên mở miệng: “Nhiệm vụ lần này nàng hoàn thành không tồi, kí chủ(1) hết sức hài lòng.” Cuối cùng Lam Dự ôm xác chết của cô du lịch các núi lớn sông lớn, lẻ loi hiu quạnh, sau cùng suýt nữa phát điên, chắc đã khiến cho tâm nguyện của nguyên chủ Bách Hợp được hoàn thành, cho nên lúc này mới khiến cho người con trai tuấn mỹ thần bí đặc biệt khen nàng, có điều bị phụ nữ thích suy cho cùng cũng không phải chuyện tốt lành gì, Bách Hợp cũng không có cho rằng đây là ý nghĩ quang vinh gì, không chừng cả đời này của Lam Dự non nửa phần trước cuộc sống hạnh phúc bình yên, phần còn lại là bị đám người An Quốc công đột ngột phá hoại, cô ấy nhìn thấy tình cảnh mẹ và chị em mình bị đàn ông làm nhục cho đến chết, nhưng cô ấy lại lấy chính thân mình hầu hủ, dùng thân thể làm lợi khí, mặc dù là vì báo thù, nhưng trong lòng cô ấy rất oán hận đàn ông.

Chỉ người mà mà Bách Hợp kí sinh sống trên đó

Đây mới chính là nguyên nhân quan trọng nhất khiến cô ấy yêu Bách Hợp, lúc này Bách Hợp trở lại không gian đã có thể tỉnh táo lại, tự nhiên liền nghĩ thông, chẳng qua nghĩ thông là một chuyện, sau nhớ đến việc Lam Dự yêu đến mức có phần điên cuồng cố chấp lại nổi dà gà như trước, may mắn sau đó cô đã chết, nếu không dựa theo loại tính tình này của Lam Dự, hai người không dây dưa quý dị cả đời một đời mới là lạ.

“Cảm ơn.” Bách Hợp cố nén cảm giác sợ hãi trong lòng, sau nửa ngày mới nói một tiếng cảm ơn, giữa Tinh Không bóng ảnh của người con trai đó lại xuất hiện, dung mạo vẫn như lúc trước, không thay đổi, trong ánh mắt giống như kết hơi sương ý lạnh bức người, may mắn Bách Hợp đã quen nhìn thấy anh như vậy, trong lòng ngược lại cũng không cảm thấy bộ dáng này của anh ta có gì đáng sợ, ngược lại im lặng đứng ở một bên, giữa không trung lại xuất hiện tư liệu của nàng:

Giới tính: Nữ (Có thể biến đổi giới tính)

Tên: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 55 (max 100 điểm)

Dung mạo: 60 (max 100 điểm)

Thể lực: 58 (max 100 điểm)

Võ lực: 12 (max 100 điểm)

Kỹ năng: Cửu Dương Chân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh, Thiên Địa Môn Đạo Đức Kinh, Nam Vực Cổ thuật

Sở trường: Không

Mị lực: 23 (max 100 điểm)

Cất giữ: Tình yêu của Thi Vương, Chúc phúc của Thánh nữ

Nhiệm vụ lần này trừ việc ở trên Võ lực cộng thêm một chút, thì ngoài ra còn có Mị lực thể nhưng đã tăng thêm một điểm. Lần này Mị lực tăng Bách Hợp có thể lý giải. Dù sao bị con gái thích, đây quả thực là vượt qua tình yêu khác giới. Mình có thể hấp dẫn được con gái, tăng thêm một điểm mị lực Bách Hợp ngược lại cảm thấy không có gì. Chỉ là Võ lực lần này thể nhưng cũng mặc danh kỳ diệu cộng thêm một điểm, nàng nhỏ giọng hỏi:

“Xin hỏi, Võ lực của tôi tăng thêm, là bởi vì.”

“Cô chăm học không lười biếng, tục ngữ nói cần cù bù thông minh, thiên tư(2) cho dù kém chút, nhưng bù lại nàng cố gắng.” Người con trai vận cảm bảo tuần mấy cực kỳ lạnh lùng nói một câu, mặc dù anh ta đang khen cô, nhưng Bách Hợp không biết tại sao. Nghe xong trong lòng một điểm cao hứng cũng không dâng lên nổi, cô đã nhìn thấy người con trai này mấy lần, nhưng tính ra còn chưa thật sự nói chuyện với anh ta, lúc này tuy rằng vẻ mặt của anh ta lạnh nhạt, nhưng Bách Hợp đã chỉ từ trong lời nói anh ta nghe ra được ý nghĩ bản thân mình ngu dốt cùng với thiên tư không cao.

Năng lực, năng khiếu bẩm sinh, trời cho

“Tôi biết tôi hơi ngu, thế nhưng không nghĩ tới cũng tăng điểm Võ lực.” Cô do dự nửa ngày, vẫn vui rạo rức nhìn con số giá trị Võ lực kia của mình, con người xoay xoay, trong lòng tính toán còn chưa tính lại. Người con trai đã lạnh lùng nói:

“Nhiều nhất thêm năm lần, chăm chỉ tuy rằng có thể mang đến thu hoạch cho cô, nhưng quan trọng nhất vẫn là nhìn thiên tư, cô quả thật hơi ngu.” Người con trai nói xong lời này. Thấy bộ dạng hơi sững sờ của Bách Hợp, trực tiếp vung tay lên:

“Nhiệm vụ hoàn thành không tồi, lần này vẫn thưởng như cũ. Cô muốn thêm ở đâu đây?”

Vừa mới nãy còn nói bản thân cô ngu, đương nhiên là thêm vào trên chỉ số thông minh. Bách Hợp cũng không dám, trong lòng thăm thẳm. Thành thành thật thật chỉ chỉ Trí lực:

“Tôi muốn thêm ở trên Trí lực.”

Ánh sao giữa Tinh Không nhẹ nhàng dao động, như nước gọn sóng lay động thoáng qua ở phía trên. Tư liệu liền biến thành:

Giới tính: Nữ (Có thể biến đổi giới tính)

Tên: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 56 (max 100 điểm)

Dung mạo: 60 (max 100 điểm)

Thể lực: 58 (max 100 điểm)

Võ lực: 12 (max 100 điểm)

Kỹ năng: Cửu Dương Chân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh, Thiên Địa môn Đạo Đức Kinh, Nam Vực Cổ thuật

Sở trường: Không

Mị lực: 23 (max 100 điểm)

Cất giữ: Tình yêu của Thi Vương, Chúc phúc của Thánh nữ

Nhìn thấy chỉ số thông minh đã tăng lên rõ rệt, tuy rằng hơi chậm, nhưng Bách Hợp vẫn có phần hơi đắc ý, mới vừa cùng người con trai nói hai câu, khi nàng nhìn thấy cột cất giữ kia, suýt nữa đã quên hỏi:

“Tôi còn thừa ra cái Chúc phúc của Thánh nữ?”

Người con trai chậm rãi gật đầu, nhìn vẻ mặt anh ta lạnh như băng, nhưng khi cùng Bách Hợp nói chuyện thì không có chút xiu không kiên nhẫn nào cả, giải thích: “Chúc phúc của Thánh nữ, có thể khiến cô về sau khi ở trong nhiệm vụ nếu lại gặp Thánh nữ, thì cơ hội Thánh nữ phải lòng cô sẽ nâng cao hơn phân nửa!”

Anh ta vừa nói lời này ra khỏi miệng, cảm Bách Hợp đã rơi xuống, cô dám cực kỳ khẳng định, giọng nói người con trai này tuy rằng lãnh đạm, nhưng trong mắt anh ta tuyệt đối lộ ra ý cười ẩn nhẫn, Bách Hợp không nghĩ tới Chúc phúc của Thánh nữ vậy mà lại là một thứ như vậy, ở sau lưng da gà đã xẹp xuống hơn phân nửa lại nói lên: “Ý là nói.”

“Nghĩ chuẩn rồi, ý là nói, sau này khi cô nhìn thấy Thánh nữ, nếu không liên quan đến nhiệm vụ của cô thì chạy xa một chút.” Chàng trai lúc này thật sự nở nụ cười, khoe miệng anh ta héch lên, trong đôi mắt phượng dải nhỏ lấp lánh tinh quang, mí mắt Bách Hợp giật giật, khoe miệng hơi run run, trầm lặng

đến độ rốt cuộc nói không lên lời.

“Muốn tiếp tục tiến hành nhiệm vụ không?” Đang nhẹ nhàng nở nụ cười, trong nháy mắt người con trai lại thu hồi tươi cười, biến thành bộ dạng khuôn mặt không chút thay đổi ở phía trước, Bách Hợp nghĩ đến cái chúc phúc kia, trong lòng cũng có phần xấu hổ, vội vã gạt đầu không ngừng: “Tôi muốn tiến hành Chúc phúc.” Cô nói xong lời này, vô ý nhìn thấy ý cười không kiềm chế được trên gương mặt người con trai, vội than hai tiếng: “A ôi, tôi muốn tiến hành nhiệm vụ.”

“Được.” Tiếng cười từ trong miệng anh ta truyền ra, Bách Hợp không dám nhìn mặt của anh ta nữa, chỉ thấy tay áo anh ta vung lên, thân thể Bách Hợp không khỏi tự do nhẹ nhàng bay lên theo, sau một con đầu nặng chân nhẹ, trong lòng ghé tòm đến độ muốn ọc, bên cạnh âm thanh của một người nam nhân còn đang khóc lóc kêu gào: “Kim Liên, cô chịu chút nữa, cầu xin nàng cố chịu thêm chút nữa đi, ta sai rồi.”

Bách Hợp vừa nghe thấy tiếng nói này, cũng không biết là chịu ảnh hưởng bản năng của thân thể hay vẫn là bởi do truyền tống của nhiệm vụ, trong lòng nàng phản xạ trào ra một trận ghé tòm với buồn nôn, chưa kịp nhìn nội dung vở kịch truyền đến trong đầu, đã một tay đem đôi tay trước mặt đẩy ra, chỉ nghe thấy một tiếng ‘choang’, tiếng bát rơi xuống đất thanh thúy vang lên, nam nhân vừa mới khóc lóc cầu xin kia liền rên lên một tiếng, nàng vừa mở mắt ra, còn chưa thấy rõ cảnh tượng trước mắt, chỉ mơ hồ nhìn thấy đầu một người nam nhân, thì trong lòng đã dòi núi lấp biển, ‘ạ’ một tiếng liền nôn ra.

Vừa nôn ra liền giống tín hiệu, không thể kiềm chế được, thẳng đến khi đem mọi thứ trong dạ dày ỏi ra sạch sẽ, thêm cả mật cũng muốn ỏi ra, sau cùng miệng cũng có vị đắng của mật, lúc này mới cảm thấy dễ chịu chút. Trong lòng tuy rằng thoải mái, nhưng người lại choáng váng cực kỳ, nam nhân kia leo lên trên giường, cố hết sức vuron hai cái cánh tay gây gò đem nàng vịn dậy, khiến cho nàng nằm thoải mái hơn, mới lấy tay áo giúp nàng lau lau cái trán, nhỏ giọng cười xòa hỏi: “Kim Liên, nàng đã đỡ hơn chưa?”

Bách Hợp vừa nghe thấy hai chữ Kim Liên, đã nhận không được muốn cười: “Kim Liên? Ta còn họ Phan đấy.” Nàng không thấy rõ diện mạo chính xác của người nam nhân trước mắt này, chỉ phản xạ trả lời, nỗi khi nói một câu liền thờ đốc vài tiếng, trong miệng một con mùi vị chua thối, khiến nàng cảm thấy thật sự rất là khó chịu, suýt nữa lại muốn nôn ra, nam nhân kia cũng không để ý, hình như thấy nàng khó chịu cực kỳ, vội giúp nàng lau miệng, lại run run cầu xin: “Ta giúp nàng lấy ít nước để súc miệng, Kim Liên, nàng đừng suy nghĩ bậy bạ nữa, nếu nàng thật sự không muốn vì ta sinh con trai, thì không cần sinh nữa.”

Hắn nói xong, liền thất hồn lạc phách đi ra ngoài. Trong phòng im lặng lại, trong đầu Bách Hợp lại từng đợt đau nhức, nội dung vở kịch lại tràn vào, khối thân thể này của nàng hình như hơi yếu ớt, lúc này lại cảm thấy có người đem đầu của nàng nâng lên, đút nước cho nàng, nhìn thấy bộ dạng không mở miệng của nàng, cũng không biết dùng cách gì, trong miệng của nàng đã cảm thấy một trận sáng khoái, nhưng lại khó chịu cực kỳ, theo phản xạ lại ỏi nước ra, khiến quần áo đều ướt hết, người nọ hình như thấy nàng có phần không thoải mái, lại lấy cái khăn giúp nàng lau quần áo, tay khó tránh khỏi chạm phải ngực, Bách Hợp phản xạ quay cơ thể đi.

“Được, được, không chạm vào nàng.” Nàng phát cáu, nam nhân kia cũng không so đo với nàng, ngược lại chấp tay lấy lòng, tuy rằng trong miệng nói không chạm vào nàng, nhưng vẫn di chuyển nàng đến vị trí thoải mái khiến nàng ngủ ngon hơn, lúc này mới ngồi ở bên cạnh phát ngốc.

Sau khi tiếp nhận hết trí nhớ trong đầu, Bách Hợp không nhận được muốn chửi mẹ nó chứ.

Nàng lúc này đã chẳng quan tâm đầu của mình có đau hay không nữa, lệ rơi đầy mặt quay đầu gọi một tiếng: “Đại lang?”

“A, Kim Liên, nàng gọi ta ư?” Ánh mắt nam nhân ngồi ở bên cạnh nàng kia sáng lên, vội đứng lên, chẳng qua hắn đứng cũng không cao hơn so với ngồi bao nhiêu, Bách Hợp quay lưng về phía hắn, ngay cả bóng của hắn cũng chưa đổ đến trên tường, nhất thời không nhận được nước mắt lại muốn chảy ra.

Cũng không biết có phải đã đắc tội với nam nhân trong Tinh Không hay không, ngay cả đạo sĩ nàng đều đã làm, lần trước gặp được nữ nhân thích mình, lần này ngược lại, trực tiếp biến thành Phan Kim Liên, cái nàng Phan Kim Liên nổi tiếng đảm phụ đệ nhất bị người phi nhô bị người chửi rủa kia trong Anh hùng Lương Sơn, gả cho Võ Đại Lang, trượng phu là một người thân hình ngũ đoản(3), cuối cùng bởi vì phong lưu khoái hoạt mà hại chết trượng phu, lại bị Võ Tông em trai của chồng có thể đánh chết con hồ già giết chết, đang sống sờ sờ thì bị moi tim!

Người và chân tay đều ngắn

Nội dung vở kịch này e rằng chỉ cần là người trong nước, thì không có chuyện không biết, trong mắt Bách Hợp hàm chứa lệ nóng, thử thăm dò gọi Võ Đại Lang một câu, sau khi nghe hắn trả lời xong, chỉ cảm thấy trước mắt tối thui.

Trong trí nhớ nguyên chủ truyền đến chỉ toàn không cam lòng, có không cam lòng Võ Tông vắng vẻ mình, chướng mắt mình, cuối cùng còn oán hận giết mình, cũng có bức bối và căm hận bởi vì dung mạo của mình xinh đẹp như thế, cuối cùng lại gả cho Võ Đại Lang, cũng có oán hận cùng một loại tình cảm ỷ lại bệnh hoạn sau khi qua lại với Tây Môn đại quan nhân, Bách Hợp trong lúc nhất thời ngực buồn phiền đến nói không lên lời, cứ thờ dài không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Tâm nguyện của Phan Kim Liên (2)

“Kim Liên, nằng cuối cùng cũng tha thứ cho ta rồi ư? Trương đại hộ kia cũng không phải người tốt, nằng đừng khiến mình lại tức giận.” Nam nhân lại như sắp khóc lên, Bách Hợp nhớ đến bộ dạng Võ Đại Lang trong trí nhớ, không đành lòng nhìn thẳng bèn nhắm hai mắt lại.

Phan Kim Liên chường mặt trương phu đáng người ngu đoan và lại khuôn mặt còn hèn mọn này, nằng ta vốn trời sinh tính phong lưu, lúc trước ngay cả Trương đại hộ muốn thu nằng ta vào phòng thì trong lòng nằng ta cũng đã không cam lòng, thì lại làm sao mà cam tâm gả cho Võ Đại Lang? Chẳng qua là không thể tránh được thôi, Võ Đại Lang đối xử với nằng ta cũng có phần coi trọng, hai người vốn sống ở huyện Thanh Hà, trong huyện cũng không ít lưu manh đến dụ dỗ, nên khiến cho Võ Đại Lang không còn cách nào khác, chỉ đành mang theo nằng ta cùng nữ nhi Nghênh Nhi chuyển nhà lần thứ hai, cũng bởi vì chuyển nhà, nên sau đó việc Phan Kim Liên xinh đẹp nổi tiếng truyền đi xa, về sau bị hàng xóm là Vương bà làm mối, cùng Tây Môn Khánh cấu kết với nhau, Tây Môn Khánh sau cùng khiến Võ Đại Lang sinh tâm bệnh, Vương bà hiến dược sai Phan Kim Liên độc chết Võ Đại Lang.

Khi đó tính tình nguyên chủ vẫn vô cùng yếu đuối, nhưng sau khi hại chết Võ Đại Lang thì một lòng say mê Tây Môn Khánh rồi gả vào Tây Môn gia, sau đó bởi vì hại chết Võ Đại Lang, mà trở nên tâm ngoan thủ lạt, trên tay luôn dính mấy mạng người, sau cùng Tây Môn Khánh cũng bởi vì làm việc vô độ mà chết, lúc trước Tây Môn Khánh vì muốn có được Phan Kim Liên, nên đã đem Võ Tông sung quân, Võ Tông sau đó giết chết mấy người, lại được bằng hữu tương trợ nên lại trở về lần nữa, biết được đại ca bị Phan Kim Liên hại chết, giả vờ cưới vợ, ở đêm tân hôn đã moi tìm Phan Kim Liên, cũng giết chết Vương bà, mới coi như báo đại thù trong lòng.

Việc làm của Phan Kim Liên quả thật không đúng, nhưng cuối cùng vào đêm tân hôn, vốn tưởng rằng chính mình sẽ hạnh phúc cả đời thì lại chết đột ngột, trong lòng đương nhiên oán hận.

Bách Hợp ban đầu có hơi không tự nhiên, nhưng sau đó ngẫm lại chẳng qua là cái nhiệm vụ mà thôi, Võ Đại Lang cũng không phải chồng của mình. Cùng lắm thì không cho hấn thân mặt kẻ cả việc tương tượng như vậy. Trong lòng Bách Hợp dễ chịu hơn rất nhiều, khi nhớ lại khuôn mặt của Võ Đại Lang thì cũng không trốn tránh như lúc trước.

Tính tình thời gian lúc này, đồ lưu manh huyện Thanh Hà đến quán quýt si mê nằng không dứt, sau đó Võ Đại Lang và Phan Kim Liên cãi nhau, lúc này đã sắp chuyển đến huyện Dương Cốc, khiến Bách Hợp thở dài nhẹ nhõm một hơi, là may mắn nội dung vở kịch bây giờ còn chưa liên quan đến Tây Môn Khánh, tuy rằng trong lòng nguyên chủ với Tây Môn Khánh ban đầu là có tình cảm, về sau lại còn ý lại, tuy rằng bởi vì hoa tâm phong lưu của hấn mà sau đó lòng sinh ra oán hận. Nhưng kỳ thật Bách Hợp thấy nguyên chủ tuy rằng tâm ngoan thủ lạt rất có tâm kế, nhưng thật ra ngọn nguồn cũng là ở cái chết của Võ Đại Lang.

Sau khi Võ Đại Lang bị Phan Kim Liên tự tay hạ độc hại chết, nằng ta liền quảng đi gánh nặng đạo đức trong lòng, làm việc không còn cố kỵ, bởi vậy sau đó lại hại cả đám người mẫu tử Lý Bình Nhi, trong lòng nằng ta thật sự có tình cảm phức tạp với Tây Môn Khánh, nhưng Bách Hợp không cần phải hiểu rõ ý nghĩ của nguyên chủ, việc chính của nằng là hoàn thành nhiệm vụ, cần phải làm gì để hoàn thành. Cách tốt nhất dĩ nhiên là làm theo tâm ý của kí chủ, nhưng nếu tâm ý kí chủ cùng với ý nghĩ của nằng trái ngược nhau, thì tất nhiên là phải làm theo ý của nằng rồi.

Giống như ở trong nội dung vở kịch đầu tiên, nguyên chủ Lưu Bách Hợp vốn là muốn sống thật dài thật lâu. Để bù lại tiếc nuối ấy, Bách Hợp được cho sống lại, nhưng nằng cuối cùng lại vẫn cứ lựa chọn chết sớm, sau cùng cách này vẫn hoàn thành nhiệm vụ.

“Hiện tại không phải ngươi muốn chuyển nhà sao?” Đồ lưu manh trong huyện Thanh Hà quán quýt kịch liệt. Võ Đại Lang chỉ sợ trên đầu xanh mượt, nên quyết định chuyển nhà đến trong huyện Dương Cốc tìm huynh đệ. Đệ đệ Võ Tông của hấn bây giờ đang làm Đô đầu trong huyện Dương Cốc, nếu chuyển đến chỗ này hai bên có cái chỗ dựa không nói làm gì, nhưng lại còn có thể chăm sóc lẫn nhau.

Huynh đệ hai người hấn tình cảm sâu đậm, từ nhỏ hai người đã không có cha mẹ, Võ Tông gần như là được một tay Võ Đại Lang nuôi lớn, hấn ta đối với người đại ca này vô cùng tôn kính coi trọng, có huynh đệ ở đây, nếu bọn lưu manh vô lại lại đến cửa đây đưa Phan Kim Liên, thì Võ Đại Lang xem như có thể mời huynh đệ giúp đỡ đuổi người.

Thấy Bách Hợp rốt cuộc nói chuyện với mình, trong lòng Võ Đại Lang vừa kích động lại vừa có chút vui mừng, hai người lần này hoàn toàn là vì chuyện chuyển nhà này mà tranh chấp, Phan Kim Liên trời sinh tính phong lưu, gả cho trương phu Võ Đại Lang này trong lòng cực kỳ khó chịu, từ nhỏ nằng ta có thể ca có thể múa, một tay tỳ bà gãy vô cùng giỏi, thơ từ ca phú tuy rằng không phải đặc biệt tinh thông, những vẫn biết một chút, so với Võ Đại Lang là kẻ góa vợ, thì từ đã chết còn để lại một đứa con gái là Nghênh Nhi, lúc trước nằng ta còn không bằng lòng với điều kiện như của Trương đại hộ, thì lúc này trong lòng nằng ta dĩ nhiên càng không thoải mái.

Phan Kim Liên trước giờ ở trong phủ Vương Chiêu Tuyên làm thị nữ, kiến thức nhiều hơn, thì tâm khí cũng cao hơn, sau khi gả cho Võ Đại Lang vô cùng uất ức, tự coi mình là vàng bạc, bị chôn vùi vào trong đất cát nhà Võ Đại Lang này, lúc nào cũng ca thán, nằng ta ở huyện Thanh Hà luôn luôn nhìn bóng mình mà hối tiếc một phen, lại cùng với Trương đại hộ có tâm tư xấu xa trêu chọc nhau một phen, nhưng nếu chuyển đi, lại đi huyện Dương Cốc, thì bao giờ mới có thể vui sướng như vậy? Cũng bởi vì như thế, nằng ta kiên trì không muốn đi, Võ Đại Lang luôn luôn đối với nằng ta là nói gì nghe nấy, yêu quý lại càng nhiều hơn, lại khó có lúc lòng dạ cứng rắn nổi lên, nhất định phải chuyển nhà, vì muốn thoát khỏi đám lưu manh này, Phan Kim Liên trong lúc tức giận với hấn, liền chụp lấy sợi dây thừng muốn dọa hấn, ai ngờ diễn giả thành thật, đứt nửa thì mất mạng, khiến cho Võ Đại Lang sợ hãi ghê gớm.

Tuổi hấn không nhỏ, nhưng lớn lên diện mạo lại xấu xí, trong nhà tuy không phải nghèo đến không có gì ăn, nhưng cũng không có chỗ nào tốt hơn, có thể không tốn một xu mà thuê được một người vợ như hoa như ngọc ngược lại còn được chút của hồi môn, trong lòng vui mừng đến không tưởng được, thường ngày luôn coi nằng là bảo bối, chỉ cho là có chỗ nào đó khiến nằng không vui, nếu không phải do lời ong tiếng ve của nhà hàng xóm bên cạnh nói nằng vụng trộm yêu đương với thằng khác, khiến cho Võ Đại Lang nổi lên cảnh giác, thì chỉ sợ hấn cũng không muốn chuyển nhà.

Trong lòng Võ Đại Lang vốn kiên quyết, nhưng nhìn bóng dáng Bách Hợp, đáng người thương tha động lòng người, lúc này lại nhớ đến nằng ấy suýt nữa mất mạng, trong lòng cũng không khỏi có chút sợ hãi, lúc này rất sợ vừa mở miệng lại khiến nằng kích động tìm đến cái chết một lần nữa, nên ngược lại

có hơi do dự.

“Nói đi!” Cô vừa mới bị thương, vốn không quá nghiêm trọng, nhưng bởi vì Võ Đại Lang quá mức thấp bé, khi thấy nàng ta thất cổ căn bản không cứu được nàng ta, chờ đến khi hấn ra ngoài gọi người vào đây thì Phan Kim Liên dĩ nhiên nghiêm trọng hơn rất nhiều, lúc này khi mở miệng nói chuyện thì không thanh thúy động lòng người giống như lúc trước, ngược lại có vẻ hơi khàn khàn.

Lần đầu tiên làm nhiệm vụ biến thành Phan Kim Liên xinh đẹp như vậy, cũng không biết có phải do bị ảnh hưởng bởi giá trị thuộc tính của mình hay không, Phan Kim Liên vốn mỹ mạo động lòng người đến mức mà ngay cả hòa thượng thấy cũng tâm viên ý mã(1), lúc này chẳng qua trông cũng chỉ bình thường mà thôi, mị lực trên người trực tiếp giảm xuống, ngay cả Võ Đại Lang cũng cảm thấy thương ngày thế từ xinh đẹp chói mắt người không biết có phải bởi vì do thất cổ mà sau đó nét mặt không toả sáng giống như thường ngày hay không, thoáng cái đã có vẻ phổ thông tầm thường hơn rất nhiều.

Tâm loạn động như vượn khi => tâm luôn vọng động, lăng xăng

Chẳng qua như thế cũng tốt, như vậy chỉ cần thế từ không câu người như lúc trước, hấn ở bên ngoài bán bánh, trong lòng cũng thư thả hơn nhiều.

Bách Hợp tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý ở trong đầu về diện mạo Võ Đại Lang, nhưng lúc xoay người lại chân chính nhìn thấy người trước mặt mình còn chưa đến ngực nàng, đứng lên so với cái giường cái bàn chỉ cao hơn chút xíu, dung mạo thật ra thì bình thường, nhưng khí sắc của Võ Đại Lang kia lại vô cùng hèn mọn, thì vẫn không nhìn được phải ngẩng đầu lên, sâu sắc tỏ ra một ngưng khí lạnh.

“Kim Liên, nàng phải biết rằng người trong huyện Thanh Hà lời ông tiếng ve, bây giờ một cho nàng và ta vợ chồng cãi nhau, lại vẫn ở đây tiếp thì còn nghĩa lý gì? Không bằng sớm chuyển đi thôi.” Hấn nói đến đây, thì thật cẩn thận nhìn thoáng qua thần sắc của Bách Hợp, lại nói tiếp: “Ta ở trong huyện Dương Cốc có một huynh đệ, hiện giờ đã làm Đô đầu, nếu chúng ta đi nương tựa hấn, từ nay về sau tuyệt đối không ai dám chê cười xem chúng ta nữa, nàng nói có được không?”

Biết rõ vợ mình là kiểu tính tình gì, dù chuyển đến chân trời góc biển cũng vẫn vô dụng, Võ Đại Lang gấp chuyện lại chỉ muốn chuyển nhà né tránh đám người Trương đại hộ, trong lòng Bách Hợp không khỏi mắng Võ Đại Lang hai câu, nhưng hiện giờ nếu Phan Kim Liên đã đổi thành nàng, dĩ nhiên sẽ không có khả năng cấu kết chung một chỗ với Tây Môn Khánh nữa, thì ở chỗ nào cũng như nhau.

Huyện Thanh Hà, chính nàng ta cãi nhau đến mức chết là do Võ Đại Lang không cứu được người, cho nên tốt nhất không cần ở lại đây thêm nữa, tuy rằng Bách Hợp không sợ lời ra tiếng vào của người ta, nhưng đi chỗ nào cũng bị người chỉ trích thì trong lòng cũng phiền, lại nhìn đến vẻ mặt mong đợi của Võ Đại Lang, trong ngực không khỏi buồn bực, cắn chặt răng gât gât đầu: “Người làm chủ là được.”

Lần đầu tiên nàng nghe lời Võ Đại Lang, ánh mắt Võ Đại Lang sáng lên, khoe miệng không khỏi lộ ra ý cười, theo bản năng muốn leo lên giường, Bách Hợp nhìn thấy dáng người thấp lùn ngắn ngủn của hấn ra sức nhúc nhích muốn leo lên giường đến chỗ nàng, trong lòng hung ác lạnh lẽo, hung dữ lên tiếng khiển trách:

“Người làm gì đấy, ta đói bụng!”

Võ Đại Lang thấy nàng chịu ăn uống, trong lòng vui mừng, vội lên tiếng: “Nghênh Nhi đã nấu xong ít cháo, chỉ sợ nương tử không chịu ăn mà thôi, giờ để ta bảo nó bụng tới.” Nói xong lời này, lại sợ Bách Hợp nghĩ thấy mùi vị chán ghét tự mình nôn ọe, liền vui mừng cầm chổi muốn đi quét dọn, nhìn bộ dạng ân cần này của hấn, Bách Hợp cho dù trong lòng tức giận cũng không trút ra được, chỉ đành phải oán hận nằm ở trên giường, không chịu lên tiếng.

Không biết sao lại thế này, sau khi tiến vào cái nhiệm vụ này cũng không biết có phải bị nguyên chủ ảnh hưởng hay không, tính tình nàng cực kỳ nóng nảy, cho dù biết về sau không nhất định phải cùng Võ Đại Lang cùng giường chung gối, nhưng trong lòng nàng vẫn có phần tức giận như trước, khi nhìn thấy Võ Đại Lang liền muốn nổi cáu, lúc này nhìn bộ dạng bận bịu đến sực sôi trời đất của hấn, Bách Hợp cắn cắn môi, trong lòng không rõ đây là đang xảy ra chuyện gì nữa, không khỏi có chút tỉnh ngủ.

Nàng sống như vậy mấy đời, cho dù không quá thông minh, nhưng ít nhất tính nhẫn nại vẫn đủ, bộ dạng Võ Đại Lang quả thật khó coi, nhưng cũng không đến mức khiến cho nàng ghê tởm thành cái dạng này, Bách Hợp cau mày, Võ Đại Lang bên cạnh liền biết trong lòng nàng không thoải mái, rất sợ nàng bởi vì động tác chậm chạp của mình mà mất hứng, nên động tác trong tay vội nhanh hơn.

Lúc này bên ngoài một người con gái tuổi chừng mười hai mười ba rụt rè đi vào, mặc một bộ xiêm y cũ màu xám, chung quanh đầy mảnh vá, mái tóc khô vàng buộc thành một bó, nhút nhát gọi: “Mẫu thân ăn cơm.”

Nguyên chủ cũng bởi vì mới hai mươi niên hoa đã phải thay người làm mẹ, trong lòng không vừa ý, thường xuyên đem nàng bé đánh chửi trút giận, nhìn nàng bé cực không vừa mắt, bởi vậy Võ Nghênh Nhi có hơi sợ nàng ta, trong khóa mắt ánh mắt đều mang theo vài phần yếu đuối.

Nhìn thấy Võ Nghênh Nhi, trong lòng Bách Hợp một con tức lại nổi lên, nàng mạnh mẽ đè xuống, gât gât đầu về phía Võ Nghênh Nhi: “Đưa đến cho ta.”

Chương 75: Tâm nguyện của Phan Kim Liên (3)

Ánh mắt nàng hơi mất bình tĩnh, Võ Nghênh Nhi cũng đã nhìn thấy, càng sợ tới mức hai chân cứ run run, trong lúc nhất thời thể nhưng bước cũng không bước nổi, Võ Đại Lang nhìn thấy vậy hai tay vội xoa xoa trên xiêm y, liếc mắt trừng nữ nhi một cái, nhận lấy bát đĩa đưa tới phía Bách Hợp: “Cẩn thận nóng, ăn từ từ, nếu muốn ăn chút gì thì nói cho ta biết.”

“Cầm ít dưa muối đến đây.” Bách Hợp thường ngày không có mấy kiên nhẫn nói chuyện với Võ Đại Lang, bình thường cũng toàn không nhìn hắn, Võ Đại Lang chẳng qua cũng chỉ thuận miệng nói ra mà thôi, cũng không nghĩ đến nàng lại thật sự đáp lại lời mình, trong lúc nhất thời vừa kinh hãi lại vừa sợ hãi, rất sợ Bách Hợp như vậy là bởi vì muốn đuổi hắn rồi đi, nên do dự hỏi lại:

“Kim Liên, quả thật ta lớn lên bộ dạng không đẹp, nhưng đối với nàng rất thật lòng.” Càng nghĩ càng cảm thấy Bách Hợp bằng lòng muốn theo hắn chuyển đi là đang nói dối hắn, trong lòng vừa muốn bực bực, lòng này Bách Hợp đã dựng ngược lên, liếc hắn một cái: “Ta muốn dưa muối!”

“Hả hả, Nghênh Nhi nhanh đi!” Võ Đại Lang lúc này mới phục hồi lại tinh thần, thúc giục nữ nhi một hồi, thấy Bách Hợp quả nhiên là muốn dưa muối chứ không phải có ý muốn nói những chuyện khác, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng, vừa muốn mang cháo đến cho Bách Hợp, nhưng thấy vẻ mặt nàng không kiên nhẫn, chỉ cái ghế bên cạnh: “Đề lên trên kia, người đừng tới đây.”

“Được, được, ta không tới, không tới, nàng ăn từ từ, không đủ trong nồi vẫn còn.” Võ Đại Lang vui mừng chà chà tay, thật sự tùy ý Bách Hợp sai khiến mà mang bát đĩa để trên cái ghế bên cạnh, đứng bên cạnh không lên tiếng.

Võ Nghênh Nhi rất nhanh cũng bưng dưa muối tới, hai cha con nom nớp lo sợ ở bên cạnh hai tay đan chéo nhau thành chữ thập đặt ở trước bụng, một bộ dạng cung kính chờ Bách Hợp ăn xong bữa cơm, nhìn thấy tư thế của hai người này, trong lòng Bách Hợp vừa nén giận, lại vừa có phần muốn cười:

“Được rồi. Ta ăn xong thứ này rồi, có chuyện muốn nói với các người.” Nàng vừa nói lời này ra khỏi miệng, Võ Đại Lang liền có chút sốt ruột, vừa muốn mở miệng nói chuyện, Bách Hợp lại liếc mắt trừng hắn một cái: “Nghe ta nói đã! Nếu người muốn chuyển nhà, dĩ nhiên ta tùy người, nhưng trong lòng ta có hơi không thoải mái, nên thời gian gần đây, sau khi tới huyện Dương Cốc ta ngủ với Nghênh Nhi, người tự ngủ một mình đi.”

Võ Đại Lang chỉ sợ nàng là muốn nói rời khỏi mình, để mình đưa thư từ hôn cho nàng. Không ngờ được Bách Hợp thế nhưng chỉ yêu cầu thế này mà thôi, trong lúc nhất thời đã hơi nhẹ nhàng thở ra, lại thấy có chút may mắn, không chỗ nào không đồng ý, trong lòng mặc dù có chút buồn bực thế từ kiểu mỹ lại muốn ngủ chung một chỗ với nữ nhi để bản thân mình một mình trông phòng, nhưng lại nghĩ đến Bách Hợp thật không dễ dàng mới đồng ý chuyển nhà, thả để nàng ngủ cùng với nữ nhi một thời gian ngắn, còn hơn là ở lại huyện Thanh Dương(1), để nàng tiện ngủ chung với người khác. Ít nhất nữ nhi sẽ không đội mũ xanh cho mình.

Huyện Thanh Hà và Dương Cốc

So với Võ Đại Lang nhẹ nhàng thở ra, thì Võ Nghênh Nhi lại phản ứng ngược lại, nàng ta sợ tới mức sắc mặt xanh trắng, thê thảm không còn một màu nào. Thường ngày Phan Kim Liên đối nàng ta cũng không tốt, không phải đánh thì là mắng, trong lòng nàng ta rất sợ hãi tiểu nương này. Rất sợ nàng lại nghĩ ra cách nào khác để trừng trị mình, hai chân cứ run run. Nhìn thấy Võ Đại Lang thở dài nhẹ nhõm một hơi, thì lại một câu cũng không nói lên lời.

Nếu đã nói xong chuyện phải chuyển nhà với Bách Hợp. Hơn nữa còn khiến cho Võ Đại Lang vui sướng chính là Bách Hợp đã hoàn toàn thay đổi chủ ý, không như lúc trước vừa nghe đến tin này liền nhăn mặt, cũng không giống như trong tưởng tượng của hắn là muốn rời khỏi hắn, ngược lại chỉ đưa ra muốn ngủ chung với nữ nhi của mình mà thôi, điều này đối với hắn mà nói chẳng được coi là chuyện lớn gì cả, bởi vậy liền vui vẻ đồng ý.

Thừa dịp lúc Võ Đại Lang thu dọn đồ dùng, Bách Hợp lại bắt đầu tập luyện võ công Cửu Dương Chân Kinh, người con trai thần bí trong không gian đã nói, chỉ cần nàng chăm chỉ luyện tập, mỗi một lần luyện có thể càng quen thuộc thì không nói, hơn nữa luyện võ công còn có thể làm tăng nhanh hơn một cột giá trị thuộc tính. Tăng thêm giá trị Võ lực rõ ràng có chỗ tốt, nếu nói khi ở cái nhiệm vụ trước nàng luyện nửa tháng chẳng qua mới chỉ nhập môn, thì lần này cho dù không phải đột nhiên hai ba ngày liền tiến nhập giai cảnh, ước chừng cũng chỉ giống như lần trước, nhập môn chỉ tốn khoảng chừng mười ngày mà thôi.

Lúc này Võ Đại Lang chỉ bực cần thận mọi thứ lại, trả lại cửa hàng bán bánh bột ngô, ban đầu hắn tìm đến cửa hàng của nhà Trương đại hộ, cũng bởi vì lúc trước hắn là người thành thật yếu đuối, nên Trương đại hộ này mới miễn cưỡng cho hắn thuê cửa hàng, thuận tiện cũng nghĩ đến gã Phan Kim Liên cho hắn, vốn muốn khiến Phan Kim Liên nhìn thấy Võ Đại Lang này thì trong lòng hối hận, chủ ý của lão cũng phối hợp đạt được, quả nhiên, sau khi kết hôn Phan Kim Liên liền hối hận, lúc trước Võ Đại Lang còn coi Trương đại hộ là người tốt, sau lưng không biết đã bị người cười nhạo bao nhiêu lần.

Sau hai ngày thu dọn, mỗi ngày Bách Hợp trốn ở trong phòng luyện võ công, cũng không phải nàng không muốn đi ra ngoài, mà là Phan Kim Liên này đã bó chân một thời gian dài, khi xuống đất chân đau như kim châm muối xát, vừa đau vừa ngứa ngược lại nhìn vô cùng đẹp, nhưng đau đớn bên trong lại khiến cho Bách Hợp có chút khó mà chịu được, bởi vậy nàng dứt khoát ngay cả giường cũng không xuống, trước khi vẫn chưa thích ứng với đôi chân này, thì chỗ nào nàng cũng không định đi.

“Kim Liên, Kim Liên, ta tới thăm nàng nè.” Cửa hàng ở đằng trước nối liền với gian phòng ở phía sau, một giọng nam hơi có vẻ lỗ mãng vang lên, sắc mặt Bách Hợp trầm xuống, nàng thông qua trí nhớ lúc này đã biết người ở bên ngoài đứng là Trương đại hộ, nàng cười lạnh hai tiếng, hướng phía Nghênh Nhi ở bên cạnh phân phó: “Chạy nhanh đun sôi nước trong nồi lên.”

May mà mỗi ngày nàng đều muốn uống nước sôi để nguội mà không phải giống với người thời này trực tiếp múc nước lạnh uống, lúc này trên bếp Võ Nghênh Nhi chắc vừa mới đun sôi nước, chỉ để nguội trong thời gian ngắn cũng không nguội được bao nhiêu, hai ngày nay Võ Nghênh Nhi và Bách Hợp ngủ chung với nhau, tuy là Bách Hợp không đánh nàng nữa, nhưng trong lòng nàng ta vẫn sợ, sau khi nghe thấy Bách Hợp phân phó run run một chút, liền nhỏ giọng đáp vâng, rồi chạy nhanh ra ngoài, Bách Hợp lại vội vàng gọi nàng ta lại: “Sau khi đun sôi thì đổ vào trong thùng rồi xách lên đây, bên trong thả thêm cái gạo nữa.”

“Dạ.” Võ Nghênh Nhi vừa mới đáp xong, bên ngoài liền truyền đến thanh âm cãi nhau, Võ Đại Lang nỗ lực ngăn cản người, nhưng hấn đầu ngăn được Trương đại hộ, tuy rằng Trương đại hộ lớn tuổi hơn so với Võ Đại Lang, nhưng đáng người lão cao hơn rất nhiều so với Võ Đại Lang, quả nhiên, sau một thời gian ngắn đã xông vào được, lão mặc một bộ miên bào(2) màu xanh thẫm, bên dưới mơ hồ có thể nhìn thấy dấu vết sa tanh, đầu đội mũ quả dưa da xanh, để râu cá trê, sắc mặt có phần trắng bệch, phía dưới túi mắt hốc mắt đã trũng sâu, lộ ra khí tức còn già hơn tuổi thật, ánh mắt lão híp híp nhìn chăm chăm Bách Hợp nửa ngày, mới cau mày:

“Kim Liên, lâu rồi chưa gặp, nàng thật sự đúng là có phần biến hóa á.”

Áo dài làm từ sợi bông

Phan Kim Liên là dạng cho dù trời sinh khúm núm, trên người vẫn luôn có cái loại đáng vẻ mềm mại đáng yêu, mà dung mạo nàng ta, bộ dạng thân mình xinh đẹp, còn có cái loại đáng vẻ quyến rũ, khiến cho người ta vừa thấy xương cốt đã yếu mềm hơn phân nửa, cũng không biết có phải đúng như người bên ngoài đồn đại nàng ta lấy dây tự tử hay không, thế nhưng lúc này thoạt nhìn trên người có tia cảm giác lạnh lùng, cái loại bộ dạng mềm mại đáng yêu ngày xưa biến mất hơn phân nửa, nhìn qua không hấp dẫn người giống như lúc trước, ngược lại hiện ra vài phần đáng vẻ bảo thủ nghiêm túc.

“Kim Liên, nghe nói nàng muốn chuyển nhà, nàng chuyển nhà, bỏ Trương gia chúng ta ư?” Trương đại hộ muốn lại gần chỗ nàng, thì Bách Hợp quát nống hấn một câu: “Sao, không nở ư, đứng xa chút, nếu không đợi lát nữa coi chừng nước sôi không có mặt đâu?”

“Nước sôi? Nước sôi ở chỗ nào?” Tuy rằng trên người Bách Hợp cái loại đáng vẻ mềm thầu xương đã không còn, nhưng Trương đại hộ nhìn khuôn mặt tinh xảo của nàng ta, tâm vẫn có chút ngứa ngáy khó nhịn, Phan Kim Liên này đúng là một tiểu mỹ nhân trời sinh, đáng tiếc khi ở nhà hấn thế nhưng nửa điểm tiện lợi cũng chưa hưởng được, đã bị mụ la sát trong nhà kia gả ra ngoài, sau khi kết hôn chính lão còn chưa nếm được nhiều ngon ngọt, lúc này đã muốn chuyển đi.

Mắt thấy miếng thịt đã sắp ăn vào miệng vậy mà còn không xoi được, Trương đại hộ có chút không cam lòng, trong lòng cảm thấy cho dù lúc này Phan Kim Liên có thể không còn hấp dẫn người như trước, nhưng bất kể thế nào đi nữa, cũng muốn chiếm được nàng ta rồi nói sau, lão nghĩ như vậy, cuối cùng không để ý tới Võ Đại Lang ở đây, liền nhào về phía Bách Hợp.

Lúc này Bách Hợp chỉ mới bắt đầu luyện võ công, thời gian vài ngày nhưng sao hiện ra được nhiều tác dụng, nàng thấy Võ Đại Lang ngu ngốc đứng yên ở tại chỗ, tay của Trương đại hộ đã chạm đến trên gò má nàng, không khỏi ớn lạnh một trận, hướng về phía Võ Đại Lang mắng:

“Người chết rồi hả, không nhìn thấy thẳng này đang làm gì sao, người có tin người ngu tiếp thì lão nương tự mình xé xiêm y không!”

“Đừng xé.” Võ Đại Lang vừa nghe thấy lời này, mới chịu tỉnh lại, nồn nóng đến phát cáu muốn tiến lên kéo Trương đại hộ ra, nhưng đáng người hấn thấp bé, lại đâu phải là đối thủ của Trương đại hộ, bị Trương đại hộ duỗi chân đá cho một phát, đã trực tiếp lăn ra xa vài bước, Bách Hợp nhìn thân thể hấn bị cuốn như quả bóng, đầu lại có vẻ to nhất, thì không nhịn được bật cười.

Vừa đúng lúc này Nghênh Nhi xách thùng tới đây, sợ tới mức cứ run run, Bách Hợp thấy Võ Đại Lang không thể trông cậy vào được, liền hướng phía Nghênh Nhi gào lên: “Nhanh múc gạo nước đến hắt vào tên lưu manh này!”

Gan Nghênh Nhi vốn đã nhỏ, lại nhìn thấy vẻ mặt Bách Hợp hung hấn, không khỏi sợ tới mức cứ run lên cầm cập, chân khễ bước cũng không dám bước, Trương đại hộ lại cười dâm:

“Tiểu mỹ nhân, nàng nhìn chồng nàng kia, đáng người thấp bé, nếu ban đầu nàng đi theo ta, thì tội gì làm hại cả đời nàng?”

“Phi!” Quả thật Võ Đại Lang lớn lên bộ dạng không đẹp, nhưng so với đáng vẻ Trương đại hộ lúc này, cũng vẫn tốt hơn nhiều, Bách Hợp chán ghét, nàng nhỏ vào, giống như đem Võ Đại Lang nằm rạp trên mặt đất nhỏ cho tỉnh, hấn ngẩng đầu nhìn thấy Trương đại hộ đã đè Bách Hợp trên giường, hấn vội vàng nhảy dựng lên, cũng không biết lấy sức lực từ chỗ nào, trực tiếp xông về phía nữ nhi, múc gạo nước sôi liền hướng về phía trên người Trương đại hộ hắt xuống!

“A.” Trương đại hộ thảm thiết hét một tiếng, dục hóa đầy người nhất thời biến thành đau đớn nóng bỏng, phía sau lưng giống như bị thiêu lên, vốn trong nhà hấn giàu có, đáng tiếc lại ngại quy củ ở trong triều đình không dám trắng trợn mặc lụa, bởi vậy xiêm y ở bên ngoài thoạt nhìn bình thường, nhưng bên trong cũng là sa tanh, lúc này bị ướt liền dính sát vào trên người, càng nóng đến độ hấn phải nhảy xuống giường, đầu còn lo lắng áp chế Bách Hợp, hấn vừa nhảy vừa chửi, Võ Đại Lang cầm cái gạo, hơi há hốc mồm, Bách Hợp oán hận xiêm y lại ớn thóa, quay đầu lại liền nhìn thấy bộ dạng Võ Đại Lang nhìn đến mắt cũng không chớp, thì liếc hấn một cái:

“Đứng đây làm gì, hắt cho già ta một gạo nữa!”

Chương 76: Tâm nguyện của Phan Kim Liên (4)

Chỉ thiếu chút nữa đã bị tên Trương đại hộ này vô lễ rồi, cái loại cảm giác ghê tởm này khiến cho nàng lúc này nghĩ lại còn muốn nôn, trong lòng không khỏi sinh ra phần nộ, vừa hung ác vừa táo bạo: “Khiến lão nóng gần chết, rồi vút tới Trương gia đi! Gái già Trương gia kia chính là một con cọp mẹ, vừa hung ác vừa tàn nhẫn, trả lại xem lão không bị lột da mới là lạ!”

Vốn còn đau đến mức chân cứ nhảy, Trương đại hộ đang chửi người vừa nghe thấy lời này, không khỏi nhe răng nhếch miệng: “Đừng vút, đừng vút.”

Hắn đích thật là sợ vợ, Bách Hợp cũng từng làm nô ở nhà hắn, lúc này sao lại không rõ tính cách của Trương đại hộ, con người xoay xoay, không khỏi nảy ra ý hay:

“Nếu không vút cũng được, nhưng mười lạng bạc chặn miệng của ta, nếu không đừng nói phải nói cho con cọp mẹ kia của nhà người biết, mà ngay cả huyện Thanh Hà này ta cũng phải truyền khắp cho người ta biết, đến lúc đó xem người làm thế nào gặp người.” Dù sao thanh danh của Phan Kim Liên cũng đã sớm thổi, Võ Đại Lang lại càng không cần phải nói, huyện Thanh Hà đã không ai là không biết kẻ bán bánh nướng là hắn này, mỗi người đều lấy giễu cợt hắn làm vui, lúc này hai người bọn họ chân trần sợ gì rách giày(1), ngược lại Trương đại hộ thật sự bị bộ dạng vô lại này của Bách Hợp chế ngự.

Không còn gì để mất

Mười lạng bạc cũng không ít, mua cửa hàng cùng nhà ở cũng đã đủ rồi, chỉ là với lão mà nói cũng không phải không lấy được, chuyện hôm nay quả thật quá nhục nhã, dê chưa ăn được ngược lại còn mất miếng thịt, nếu bị mụ già kia nhà mình biết được, chỉ sợ kiểu gì cũng sẽ phải lột một tầng da của lão, Trương đại hộ do dự một lúc, gật gật đầu, thờ dài nói:

“Ngừng, ngừng, ngừng, nàng đã nói như vậy, ta trở về lấy bạc, nàng đừng nói nữa chứ!”

“Tất nhiên rồi, một nhà nô sắp phải chuyển đi, nếu lão gia không nói, nô gia dĩ nhiên sẽ không đề cập tới, chẳng qua là nếu lão gia muốn đổi ý, thì không được trách miệng nô gia gói không được kĩ mà nói ra!” Uy hiếp Trương đại hộ vài câu. Thấy lão nói vài tiếng xúi quẩy rồi vừa sửa sang lại xiêm y vừa đi ra ngoài, lúc này Bách Hợp mới chịu đựng cảm giác đau đớn ở mỗi cùng nước miếng ghê tởm, hướng phía Võ Đại Lang phản phó: “Đi lấy cái bát đến đây, lấy cả cái chậu nữa. Ta muốn súc miệng!”

Người nam nhân này ngay cả việc đuổi Trương đại hộ cũng không làm được, may mà trước đó nàng đã có chuẩn bị, nếu không hôm nay còn không phải ăn buồn bức thiết thời sao, trong lòng Bách Hợp càng nghĩ càng phát hỏa, khó trách Phan Kim Liên trước kia chứng mất hồn như vậy, nàng lật người xem thường, Võ Đại Lang biết trong lòng nàng có hơi không thoải mái, mặt mũi trả lời lại, rồi cúi đầu đi ra ngoài.

Nghênh Nhi xụi lơ trên mặt đất. Đứng cũng không đứng dậy nổi, Võ Đại Lang bưng chậu và bát tiến vào, Bách Hợp liền súc miệng kĩ vài lần, cảm thấy vị lạ trong miệng đã bớt đi, lúc này mới thở phào, thân thể hướng phía sau lưng dựa lên, Võ Đại Lang đã thay nàng sẵn sóc cầm gối đầu đặt ở dưới thắt lưng nàng.

Tuy nói Võ Đại Lang không có bản lĩnh gì, nhưng mà đối xử với Phan Kim Liên cũng thật sự rất tốt, Bách Hợp nhũ nhũ mồm. Nhìn vẻ mặt cẩn thận từng li từng tí của hắn, trong lòng đã hơi hơi nổi lửa, nhưng lại miễn cưỡng chịu đựng, sắc mặt hết sức khó coi:

“Sau khi tới huyện Dương Cốc. Người hãy nói với huynh đệ người ở chỗ ấy, có thể chăm sóc lẫn nhau thì tốt, chẳng qua nếu như xảy ra chuyện như thế này một lần nữa. Ta và người hai người vẫn nên chạy đi chỗ khác thì tốt hơn.”

Võ Đại Lang nghe xong lời này, khoe miệng méo méo. Bách Hợp cắn chặt răng: “Ngậm mồm lại, người dám khóc thử xem!”

Bị lời này dọa. Võ Đại Lang tất nhiên không dám khóc, nhưng vẻ mặt đã có phần đáng thương hề hề: “Nương tử đừng giận, ta biết ta không có bản lĩnh gì, nhưng huynh đệ của ta thật sự võ nghệ hơn người, chắc chắn sẽ cố gắng hiếu kính tâu tâu là người này, sẽ không xảy ra chuyện này nữa, mà để hắn đến bảo vệ nàng.”

Bách Hợp dĩ nhiên biết Võ Tông võ nghệ hơn người, có thể tay không tác sát đánh chết con hổ già, kẻ sát tinh trên tay gánh nhiều mạng người như vậy, có thể là cái người tay trái gà không chặt sao? Cuối cùng đến ngay cả nguyên chủ cũng chết ở trên tay hắn ta, đối với hắn ta là vừa hận vừa sợ, Bách Hợp cũng không phải không tin lời nói của Võ Đại Lang, cũng không biết tại sao nữa, thấy hắn hạ bản thân mình vô cùng thỏa đáng, nhưng ở trong lòng vẫn cứ còn một cổ ác khí:

“Câm mồm! Ta là vợ của người, chứ không phải là vợ của hắn, mà cần hắn tới bảo vệ?”

Nghe thấy Bách Hợp thừa nhận là vợ của mình, Võ Đại Lang liền nhếch môi cười ‘hì hì’ hai tiếng, vừa gãi gãi đầu, vừa không ngừng gật đầu: “Nương tử nói rất phải, ngược lại là ta sai rồi!”

Hắn cùng những nam nhân trước kia đều không giống nhau, mặc dù bộ dạng lớn lên xấu hơn, nhưng Bách Hợp đã làm nhiều nhiệm vụ như vậy, mặc kệ là

gặp được kiểu người trong nội dung vở kịch như thế nào, lại không có một người nam nhân nào có tính tình rất tốt như hân vậy, mặc dù hiện tại hân đang hầu hạ vợ như vậy, bị vợ quát mắng như thế lại nửa điểm nửa câu oán hận cũng không có, nam nhân như thế cực kỳ hiếm gặp, Bách Hợp nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi mềm đi, muốn la mắng hân tiếp cũng nói không lên lời, tuy nhiên khi nhìn đến Võ Đại Lang thì trong lòng vẫn có bức bối, nhưng nàng lại cố nén lại, chỉ phát phát tay.

“Được rồi, nhanh chạy đi thu dọn đồ đạc đi, tốt nhất ngày mai xuất phát, buổi chiều tìm Trương đại hộ lấy bạc, chúng ta thuê một chiếc xe ngựa đi đến huyện Dương Cốc, sáng sớm đi luôn, chuẩn bị cho ổn thỏa vào.” Bách Hợp nghĩ đến vụ việc của Trương đại hộ xảy ra trong hôm nay, trong lòng sâu sắc cảm thấy nguy cơ. Nguyên chủ câu dẫn người cũng không phải chỉ có mỗi một kẻ là Trương đại hộ này mà thôi, nếu như ngày mai lại xuất hiện một kẻ Vương đại hộ Lý đại hộ, nàng thật sự có phần ăn không tiêu, hiện giờ võ công của nàng chỉ mới khởi bước, Võ Đại Lang lại là kẻ người nào cũng không đánh lại được, Võ Tông mặc dù giết người không chớp mắt, nhưng ít nhất hân đối với Võ Đại Lang – đại ca từ nhỏ một tay nuôi lớn hân này vẫn vô cùng tôn trọng, chính nàng chỉ cần lần này không hại chết Võ Đại Lang, thì có thể đoán được Võ Tông cũng không thể dễ dàng dính dáng đến chuyện giết người này.

Và lại đi huyện Dương Cốc, nàng định sẽ ru rú trong nhà rồi trốn ở trong đó nhà thuê hoa luyện võ, nguyên chủ có một tay thuê hoa bản lĩnh vô cùng tốt, Bách Hợp làm nhiều nhiệm vụ như vậy, võ công cổ thuật đều luyện qua, nhưng duy chỉ thuê hoa thật sự vẫn chưa làm qua, nàng chuẩn bị học thật giỏi môn này, kỹ năng nhiều không đề thân, bản thân nhiều loại kỹ năng, dù sao cũng vẫn tốt hơn.

Võ Đại Lang nghe thấy Bách Hợp thúc giục, cũng không thấy tức giận, chỉ cười hề hề hai tiếng, vui vui về về làm y theo Bách Hợp phân phó, đi ra ngoài thu dọn đồ đạc, lúc gần đi thì sai con gái nhỏ Nghênh Nhi hầu hạ ở bên người Bách Hợp.

Vị cô nương này từ nhỏ đã mất mẹ, mẹ kế lại đánh nàng thậm tệ, bởi vậy thật sự rất sợ Bách Hợp, cho dù hai ngày nay Bách Hợp cơ bản không có đánh chửi nàng nữa, nhưng nàng vẫn nom nớp lo sợ, khi ngủ gật ở bên cạnh Bách Hợp, đến thở mạnh cũng không dám, ngược lại làm việc còn vô cùng cực kỳ cẩn thận, tính cách đó so với cha nàng thật sự rất giống nhau, thật thà chất phác nhất gan yếu đuối, bị ức hiếp còn không chịu mang thù.

Bách Hợp thở dài, thu hai chân lại, trong đầu nghĩ đến cảnh tượng nguyên chủ thích gầy tỳ bà, thấy bộ dạng hai mắt phóng vào không trung của Nghênh Nhi, liền vẫy vẫy tay về phía nàng: “Đi lấy đàn lại đây hộ ta.”

Phân phó của nàng Võ Nghênh Nhi luôn luôn không dám không nghe, bèn vội vàng đi lấy tỳ bà của nàng, Bách Hợp thử gảy hai cái, cũng không biết có phải động tác bản năng của thân thể nguyên chủ hay không, tay nàng vừa chạm vào trên tỳ bà, thì giống như có ý thức liền dừng ngà voi gảy lên, thanh âm thanh thúy dễ nghe truyền ra, về mặt Võ Nghênh Nhi không khỏi cứng lại, trên mặt lộ ra một chút thần sắc sợ hãi lại bối rối. Bách Hợp biết trong lòng nàng đang nghĩ gì, Phan Kim Liên trước kia hành động quả thật lỗ mãng, chẳng qua lúc này đổi thành nàng dĩ nhiên sẽ không xướng ra cái loại dâm từ lãng khúc(2) trước kia nữa, nhớ lại mấy thủ khúc dương cầm đơn giản thanh thoát trong trí nhớ, nàng gảy hai bài, Nghênh Nhi có chút ngạc nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, lại nhanh chóng cúi đầu xuống.

Lời dâm đẳng, khúc phóng túng

“Sau này nếu ngươi muốn học, ta sẽ dạy cho ngươi.”

Lời này cũng không biết khiến Võ Nghênh Nhi nghĩ đến chỗ nào, nàng ta cứ sợ tới mức hai đùi run run, con mắt vừa chớp suýt nữa bất tỉnh trên mặt đất, hàm răng không ngừng đánh vào nhau kêu ‘lập cập’, trong miệng run run nói:

“Xin mẫu thân đừng bán con.”

Bây giờ biết đánh tỳ bà, lại có tâm nhân hạ đánh tỳ bà, không phải con nhà giàu xuất thân tiểu thư khuê các, cũng là kỹ nữ trong phố hoa, kỹ nữ, chuyên môn hầu hạ nam nhân, Võ Nghênh Nhi đã không phải tiểu thư khuê các gì, thường ngày việc vặt trong nhà rất nhiều, nàng căn bản cũng không có tâm nhân hạ gảy đàn hát xướng kia, Bách Hợp vậy mà trong đầu sinh ra ý niệm muốn dạy nàng ta học tỳ bà, lại nhớ tới sau khi Phan Kim Liên vào cửa luôn đối xử không tốt với nàng ta, Võ Nghênh Nhi liền khóc lên:

“Mẫu thân, con sẽ giặt quần áo sẽ nấu cơm, sẽ hầu hạ mẫu thân.”

“Được rồi, nhìn bộ dạng nhát gan như chuột của ngươi kia, gà rừng quả nhiên không thể biến thành Phượng Hoàng, có lòng dạy ngươi hai câu đã khóc!” Bách Hợp nhìn thấy được, cũng biết thay đổi của hai ngày nay khiến cho trong lòng tiểu nha đầu cực kỳ sợ hãi, đi đường mềm không thông, thì nàng dứt khoát thanh âm hung ác khí thế hung dữ mắng hai câu, ngược lại thấy về mặt Võ Nghênh Nhi thả lỏng xuống, trong lòng không khỏi cười khổ vô cùng.

Võ Nghênh Nhi hai ngày trước cảm thấy nàng nổi lên một cái đại âm mưu gì đó, nên theo đó quan hệ với kẻ nữ trong thời gian đây không thấy tốt lên bao nhiêu, nhưng hôm nay vừa thấy nàng hung ác ngược lại nhẹ nhàng thở ra, làm việc cũng kiên định hơn, không hề giống bộ dạng lúc trước sợ đến chân cũng không nhắc lên nổi.

Buổi chiều Trương đại hộ quả nhiên cầm mười lạng bạc đến đây, sau khi tức giận ném cho Võ Đại Lang, thì hừ lạnh một tiếng rồi đi mất, mặc dù hiện giờ Bách Hợp có hơi mỹ mạo như trước, nhưng lại không câu người như vài ngày trước, trên đời này tiểu mỹ nhân cũng không phải không có, so với nàng ta thì trong kỹ viện còn xuất sắc hơn nhiều, hơn mười trăm tiền là có thể ngủ một đêm, nếu sớm biết mình sẽ phải tốn tiền, còn không bằng không đánh chủ ý lên Phan Kim Liên, trực tiếp đi dạo Hoa Lâu còn hơn.

Trương đại hộ ủ rũ, đau đớn trong mắt không gì sánh được, trong miệng chỉ đành an ủi bản thân của đi thay người, nhưng trong lòng lại không bình tĩnh được như trước, hàm hừ chấp tay sau lưng rồi đi mất.

“Nương tử, chúng ta có bạc rồi, nàng nhìn xem, chúng ta có bạc rồi.” Võ gia vốn đã nghèo, Võ Đại Lang lại mất cha mẹ từ nhỏ, trước kia là hân nuôi dưỡng để גד lớn lên, sau đó khi vợ trước Trần thị vừa mất, lại phải chăm nom nữ nhi, nếu không phải khi Trương đại hộ gả Phan Kim Liên cho hân

không chỉ không cần sinh lễ của hân, ngược lại còn cho không ít đồ cưới, chỉ sợ lấy tình hình của Võ gia, hân cũng không thú nổi người vợ, bây giờ hân nghèo đến độ vài cái túi tiền trên người đều trống không như nhau, thế nhưng hiện giờ có thể mọc ra số tiền phi ngựa như vậy, trong lòng vui mừng đến không thể tưởng tượng được.

“Cám mừng! Đem bạc đến đây cho ta, tiền trên người của người cũng nộp toàn bộ ra đây.” Bách Hợp quát hân một câu, Võ Đại Lang gãi gãi đầu, đáp dạ, quả nhiên mang bạc trong tay nộp lên trên tay của Bách Hợp, mặt khác lại móc móc túi tiền, lấy ra bảy tám đồng tiền, Bách Hợp tức giận đến độ cái mũi suýt lệch, chỉ vào đỉnh bạc nói: “Bạc này phân biệt thật giả kiểu gì?”

Võ Đại Lang liền nói: “Trương đại hộ cũng là một người lương thiện, chắc sẽ không có khả năng đem đồ giả.”

Hân vừa dứt lời, liền nhìn thấy ánh mắt u u ám ám của Bách Hợp, không khỏi sợ run cả người: “Nếu muốn biết có phải thật hay không, cắn một cái là biết ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Tâm nguyện của Phan Kim Liên (5)

“Đại thiện nhân kia trước đó còn suýt chút nữa thượng vợ của người kìa.” Bách Hợp cười lạnh một tiếng, đưa bạc tới trước mặt hân: “Cắn một cái?”

“Vì sao lại là ta cắn?” Võ Đại Lang thành thật hỏi một câu, nhưng vẫn nhận lấy bạc mà cắn một cái, rồi vui mừng đưa cho nàng nhìn: “Nhìn này, quả nhiên là thật, Trương đại hộ không lừa người.”

Người ta không lừa hân, hân liền vui vẻ giống như chiếm được một thứ cực tốt, trong lòng Bách Hợp không khỏi có tia mệt mỏi, lại không nói chuyện, ý bảo hân mang bạc đưa nàng.

Nàng đã hỏi qua giá cả của huyện Dương Cốc, xấp xỉ với huyện Thanh Hà, nếu ba người bọn nàng vào trong huyện Dương Cốc, không thể không kiếm chỗ ở lại, nhưng mà thuê nhà lại cũng không ổn, hiện giờ có bạc, trước tiên nhất định phải mua nhà, mua cái mặt tiền cửa hiệu sát đường, phía trước coi như làm mặt tiền cửa hiệu, phía sau xem như phòng ở, cũng tốt cho việc buôn bán.

Nghĩ đến đây, Bách Hợp siết chặt bạc trong tay hơn nữa, nếu vậy phải mua phòng ốc rộng rãi một chút, đặt mua thêm chút gia cụ(1), phải mất không ít hơn sáu bảy lượng bạc, như vậy cũng không còn bao nhiêu, Võ Đại Lang làm chẳng qua chỉ là loại bánh bột ngô bình thường, mùi vị cũng không được ngon cho lắm, nhiều nhất chỉ có thể lấp cái bụng mà thôi, chẳng qua tay nghề hân tuy không coi là giỏi, nhưng nguyên mẫu cũng đã luyện ra được, bánh bột ngô kia ăn có độ cứng cực vừa phải, nếu như nàng cho thêm nhân vào bên trong, làm ra nhiều loại bánh khác, ở đằng trước không chỉ có thể bán bánh, còn có thể bán một vài món ăn khác, có thể kiếm được không ít bạc, phát được không nhiều tài, nhưng chẳng qua cuộc sống cũng coi như bình ổn hơn.

Dụng cụ gia đình

Trong lòng Bách Hợp đã quyết định chủ ý này, liền một đêm luyện võ. Sáng sớm ngày thứ hai, Võ Đại Lang biết nàng bó chân khó di chuyển, đứng lên đều đau buốt, liền công nàng đến trên xe ngựa đã sớm thuê xong, Võ Nghênh Nhi xách bao lớn bao nhỏ ra, mọi thứ trong đó hơn phân nửa là của chính Phan Kim Liên. Hai cha con Võ Đại Lang nghèo đến độ kêu leng keng(2), hành lý cũng không nhiều. Cứ như vậy liền khởi hành.

Ý nói nghèo đến chỉ có mấy đồng xu

Một đường đi cũng không nhanh, chỉ mất nửa tháng đã vào đến trong huyện Dương Cốc. Do không có điểm dừng chân tạm thời, nên mấy người trước tiên tìm gian khách điểm nghỉ trọ, mặt khác Bách Hợp còn sai Võ Đại Lang mang theo bản thân nàng đi ra đường để tìm nhà ở. Hiện tại tuy mị lực của nàng giảm bớt đi chút, nhưng dung mạo không kém hơn lúc trước, chỉ sợ dẫn tới một ít ong bướm, bởi vậy trên mặt che lụa mỏng, vốn bây giờ thời tiết nóng bức, đi vài ngày chân lại đau, mệt đến mức mỗi ngày Bách Hợp trở lại khách điểm liền đem Võ Đại Lang ra trú gần.

Nhiệm vụ lần này tính tình nàng tồi cực độ. Hoi một tí đã trở mặt, cũng may Võ Đại Lang kia tính tình tốt đến mức giống như đồng bột nhào, mặc nàng nhào nặn, trên người dù thế nào đi nữa chút xú oán giận cũng không có, khi bị Bách Hợp chửi mắng thậm tệ, hân cũng chỉ cười hi hi, đến cuối cùng ngược lại Bách Hợp cũng không nhẫn tâm chửi hân nữa.

Cũng không biết là số phận đã định trước, hay là phải bị như vậy, mấy người tìm phòng ốc khắp cả huyện Dương Cốc đều không thấy bán, thuê đúng nhà Võ Đại Lang kiếp trước đã thuê, có vị chủ nhà của tửu lâu nhỏ định bán gia sản để hồi hương, nên mới định bụng thuận tiện bán tửu lâu đi.

Đó là một căn nhà bên ngoài là lầu gỗ hai tầng nhỏ. Phía sau có một tòa tiểu viện, ba gian nhà chính, do là tửu lâu, nên phòng bếp, bàn ghế, vãn vãn, đều

trang bị tốt, chương quầy sau khi mở cửa sinh ý không được tốt, bốn phía đều là người buôn bán nhỏ, món ăn của hắn giá cả chỉ hơi đắt một chút cũng không có người ăn. Lúc này rất nhiều đồ vật này nọ đều có sẵn, trong nội dung vở kịch ở trong đầu tòa tửu lâu này cuối cùng cũng bị bán đi, nhưng đổi thành cửa hàng sa tanh, ngược lại lại khiến người ta đến đây, sinh ý không tính là tốt, nhưng cũng không thấy kém.

Bách Hợp nhìn một lúc, ngược lại có hơi động tâm.

Nguyên nhân chủ yếu chương quầy muốn bán là muốn đổi chút tiền tài hồi lương, cho nên đồ đạc gì cũng không cần, chẳng qua giá cả cũng đắt chút, phải tám tám lượng nửa tiền bạc(3), Bách Hợp tổng cộng trên người mới chỉ có mười lượng bắt chẹt từ chỗ Trương đại hộ, nhưng trong đó đã bị nàng khoan đi nửa tiền thuê xe ngựa cùng với mua mấy thứ để ăn trên đường đến huyện Dương Cốc này, hiện giờ chỉ còn chín lượng nửa tiền mà thôi, nếu lại xài mất tám lượng nửa tiền nữa, thì cũng chỉ còn lại có một lượng bạc thôi.

1 lượng bạc = 1 lượng bạc = 1 cây bạc = 10 chỉ ~> nửa tiền bạc = nửa lượng bạc = 5 chỉ ~ tương tự với vàng

Một lượng bạc này tuy nghe có vẻ nhiều, nhưng nếu như một nhà người ta không mở tửu lâu không làm gì cả, thì ngược lại đủ cho bọn họ ăn no uống đủ khoảng chừng hơn một năm, nhưng nếu như muốn mở tửu lâu, nhiều nhất chống đỡ được đến hai tháng.

“Ta muốn mở một cái tửu lâu, nếu có thể mua lại được cũng ổn, nhưng mà ta sợ về sau trong tay không có bạc, cuộc sống sẽ chật vật.” Buổi tối khi Bách Hợp quay về khách điểm, có chút mặt ủ mày chau nói một câu, Võ Đại Lang đang trải giường chiếu thay nệm và Nghênh Nhi, bởi vì cuộc sống cả nhà không dư dả, cho nên chỉ trả một phòng, Nghênh Nhi ngủ với Bách Hợp, Võ Đại Lang thì một người ghép mấy cái băng ghế dài lại để có thể làm giường.

Nghe thấy lời nói của Bách Hợp, hắn cười một tiếng: “Nương tử đừng lo, cùng lắm thì vi phu lại đi bán bánh là được, cũng không cần nương tử bận tâm lo nghĩ nhiều hơn. Vả lại bạc vốn không phải của chúng ta, chẳng qua là dưới cơ duyên xảo hợp chiếm được mà thôi, muốn xài hết thì liền xài hết thôi.” Lời này hẳn là an ủi Bách Hợp, chứ cũng không phải ý muốn trách Bách Hợp tiêu tiền lung tung, ngược lại là bằng lòng để tùy ý Bách Hợp xài hết, hết, hắn lại đi kiếm tiền.

Tuy vậy trong lòng Bách Hợp cũng có phần cảm động, nhưng cũng không biết tại sao nữa, nàng vẫn cảm thấy có hơi bức hỏa, chẳng biết sao lại nổi giận nói:

“Chính là mở cửa hàng cho người bán bánh đó, người còn muốn đi đâu bán?”

“Dạ dạ dạ, nương tử mở cửa hàng là để cho ta bán bánh.” Tính tình Võ Đại Lang vẫn tốt, vội dạ dạ vài tiếng, sau lại thấy bộ dạng Bách Hợp tức giận đến không hề nhẹ, vội giúp nàng châm trà bồi sai: “Nương tử chớ tức giận, xin bớt giận, vi phu nói sai rồi nói, nếu trong lòng nàng không vừa ý thì đánh ta hai cái cũng được.” Võ Đại Lang nói xong, Bách Hợp liền không nhịn được nở nụ cười, hắn cũng không hay cười, nhưng nhìn bộ dạng Bách Hợp cười đến vui vẻ, không khỏi cũng cười theo ‘hì hì’ hai tiếng, ngược lại khiến cho Bách Hợp lật người khinh thường, rốt cuộc không giận nổi hắn.

“Nếu đã vậy, thì liền mở tửu lâu, người ở trong tiệm bán bánh, ta ở đằng sau làm một ít thức ăn.” Bách Hợp vừa nói như vậy, Võ Đại Lang liền có chút ngạc nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái: “Cũng chưa từng biết nương tử ngoại trừ biết gầy tỳ bà giỏi, còn không kém nữ nhân ở bên ngoài, có thể nấu cơm, là vi phu ba đời tu luyện được phúc khí.” Hắn có chút do dự, liếc mắt nhìn nữ nhi một cái, cố lấy dũng khí nhiều lần, mới nhỏ giọng nói: “Bây giờ Nghênh Nhi cũng không còn nhỏ tuổi nữa, ta biết nàng không phải nương tử thân sinh, nhưng đó là nữ nhi của ta, nương tử đại ân đại đức, nếu như có thể dạy nàng những thứ khác, để sau này nàng xuất giá có cái tay nghề ăn mặc không lo, không bị nhà chồng ghét bỏ, vi phu cho dù phải làm trâu làm ngựa cho nương tử, cũng sẽ làm.”

Võ Nghênh Nhi vốn không đắc tội Bách Hợp ở chỗ nào, tuy vậy lần này nàng chắc chắn cực kỳ ngựa mất cha con Võ Đại Lang, nhưng suy cho cùng, cha con Võ Đại Lang cũng không đắc tội nàng ở chỗ nào cả, mặc dù sau đó Võ Nghênh Nhi cũng luôn mặc Phan Kim Liên xoắn vặn, tuy Phan Kim Liên luôn nhìn nàng ta không vừa mắt, nhưng trong nhiệm vụ Võ Nghênh Nhi sống qua ngày có ổn hay không, hoặc là có muốn ức hiếp nàng ta hay không cũng không liên quan đến nàng, nghĩ đến đây, Bách Hợp gật gật đầu: “Cũng chỉ tiện tay làm thôi, dạy cũng được, chẳng qua con đi nhỏ không chịu học thôi.”

Ngày trước thái độ của nàng với Võ Nghênh Nhi cực kỳ không tốt, không phải đánh thì là mắng, hai ngày trước xụ mặt nói chuyện vài ngày thì Võ Nghênh Nhi đã sợ đến độ thờ cũng không ra hơi, bây giờ trong miệng nàng mắng hai câu, nói là muốn dạy, ngược lại khiến cho trong lòng Võ Đại Lang ổn định hơn, lại quay đầu liếc mắt nhìn con gái một cái, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

“Nếu đã như thế, Nghênh Nhi còn không mau đến cảm ơn nương con.” Võ Nghênh Nhi còn có chút sợ hãi, nhưng Võ Đại Lang cũng đã nói vậy, nàng nhút nhát tiến lên cảm ơn, chuyện mua tửu lâu này liền cứ thế là xong.”

Tuy nói chương quầy đã định xong giá muốn bán, nhưng do hắn vội bán đi, nên lại nói chuyện thương lượng với hắn, giá cũng không phải hoàn toàn không có đường thấp xuống, quả nhiên Bách Hợp lại tốn thời gian cùng hắn thương lượng hai ngày, chương quầy kia đã vội vàng muốn nhìn thấy bạc ngay, bắt đắc dĩ đành phải dứt khoát bỏ đi số lẻ năm chỉ, trực tiếp bán tửu lâu vào trên tay nàng với tám lượng bạc.

Bởi vậy đương gia làm chủ bây giờ là Bách Hợp, tên Võ Đại Lang này tính cách cực kỳ dịu dàng, nói cho dễ nghe một chút là ôn nhu sẵn sóc, nửa điểm tức giận cũng không có, mọi chuyện tùy nàng làm chủ, nhưng nói khó nghe một chút tên này chính là không có trách nhiệm, không gánh lên nổi một sừng nhỏ của cái nhà này, tửu lâu Bách Hợp viết tên của chính nàng, lúc này nàng còn chưa chắc chắn tên sát thần Võ Tông kia có tính cách như thế nào, nếu là nóng nảy hung bạo thì đến lúc đó một lời không hợp, chính mình cũng đã có chỗ an thân ổn định.

Võ Đại Lang ngược lại cực kỳ đồng ý, thứ nhất bạc vốn chính là Bách Hợp tìm Trương đại hộ mà có, thứ hai hẳn thật ra là một người được chẳng hay chớ(4), có đất có cửa hay không với hắn mà nói đều như nhau, chỉ cần có chút cơm để ăn, có kiện y phục để mặc, hắn liền cảm thấy mỹ mãn, không đời nào đến những thứ khác nữa.

Được ngày nào hay ngày ấy, qua loa cho xong chuyện

Một khi mua lại được từ lâu, chường quỹ kia cũng đã sớm thu thập xong hành lý, liền thuê xe ngựa đi luôn trong đêm, người một nhà Bách Hợp dứt khoát chuyển vào trong đó, các loại gia cụ cũng đều đã có sẵn, chẳng qua là thiếu cái chăn chút đồ vật mà thôi, may mà hiện giờ thời tiết cũng không quá lạnh, bởi vậy Bách Hợp chỉ để dư ba mươi xu để đề phòng, còn bao nhiêu bạc toàn bộ mua gạo với ít đồ vật.

Ngày đầu tiên từ lâu không mở cửa đón khách, nàng chỉ sai Võ Đại Lang đem bột lên men, lại cả đêm sai hai người Nghênh Nhi và Võ Đại Lang không ngừng lột tỏi rửa gừng, cũng lấy một ít hành lá cắt thành những đoạn dài ngắn khác nhau đặt ở một bên, sân nhỏ phía sau còn mua hơn mười con gà nhỏ để nuôi, Bách Hợp sai Võ Đại Lang mang hai con lên đây, vốn muốn giết, nhưng nhìn thấy vẻ mặt không đành lòng của hắn, trong lòng phát hỏa, tự mình đi ra xách lên lại hung hăng đập Võ Đại Lang một cái.

Đem hai con gà giết chết rồi hầm nhừ trong đêm, nước canh sánh lại, mùi thơm nồng của nồi hầm xông vào mũi, những giọt mỡ vàng trôi nổi, nàng lấy mỡ ra, dự định để sau này nấu canh thì dùng, rồi sử dụng thêm những tinh chất khác nữa thì canh gà sẽ ngon hơn, sau một đêm bận rộn như vậy, vào hừng đông đại môn khách điểm rất cuộc mở ra.

Buổi sáng trong từ lâu chủ yếu bán cháo mì sợi và các kiểu bánh bột ngô, bánh bao tạm thời chưa kịp làm, chẳng qua chỉ mới sáng sớm đã bán thức ăn ngược lại khiến cho rất nhiều người tò mò, một bát mì sợi kia hai xu cũng không đắt, nếu muốn thêm một muôi thịt vụn thơm ngạt mũi, thì chỉ cần trả thêm một xu thôi, giá tiền vô cùng thỏa đáng, rất nhiều người đều cam tâm tình nguyện trả thêm một xu, tay nghề khác Võ Đại Lang không có, nhưng trình độ nhào bột về mì cũng là hạng nhất, sợi mì làm ra vô cùng mảnh, một buổi sáng này ấy vậy mà có nhiều người đến ăn, đợi đến khi mì sợi bán hết, rất nhiều khách nhân vẫn lưu luyến không muốn rời đi, Bách Hợp vừa tính số tiền lớn thu được kia, cuối cùng được hơn ba trăm xu.

“Lại được nhiều như thế?” Sau khi Võ Đại Lang nhìn nàng tính toán, có phần không dám tin sờ sờ, hôm qua hắn đem bạc xài hơn phân nửa, mua gà vịt các loại, không ngờ được chỉ trong thời gian một buổi sáng mà thôi, thế nhưng lại kiếm về được mấy trăm xu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Tâm nguyện của Phan Kim Liên (6)

Trải qua buổi sáng, trong lòng Bách Hợp cũng có tính toán, nàng nghĩ nghĩ đằng sau ước chừng còn đến bốn mươi năm mươi cân thịt, là sáng sớm nhờ người mang đến, dùng để làm nhân bánh, mới chỉ dùng khoảng năm sáu cân mà thôi, cũng không biết đến giữa trưa có đủ không, ngược lại gà vịt thì có, nhưng cá thì không có, nàng nghĩ nếu lúc ấy không đủ thì để cho Nghênh Nhi đi ra ngoài nhìn nhìn, trong lòng tính toán, hai cha con này vội vàng tự mình đi về phía sau thái rau rửa bát nấu cơm, buổi trưa mới đến.

Không như Bách Hợp dự liệu, thức ăn nàng làm hương vị vô cùng mỹ vị, tiền vị(1) mười phần, mấu chốt là giá tiền cũng không quá đắt, giá tiền của từ lâu nhỏ ăn đứt thức ăn của từ lâu lớn, danh tiếng liền dần dần vang dội, mỗi ngày khách nhân nhiều hơn một chút, Võ Đại Lang chỉ ở trong điểm làm tiểu nhị, nữ nhi Võ Nghênh Nhi thu tiền, còn lại Bách Hợp trong phòng bếp một mình nấu ăn, có khi Võ Đại Lang muốn hỗ trợ nàng cũng không cho làm, vô công của nàng cũng khá, tuy bề ngoài nhìn như nhọc, nhưng thật ra bụng nổi xách nước so với Võ Đại Lang còn tốt hơn chút, cứ như vậy danh tiếng Võ gia Tiền vị liền lan truyền ra xa.

Vị tươi, vị ngon

Chỉ mới khoảng nửa tháng, người một nhà đã buôn bán lời hơn bốn lạng bạc, trong tay có tiền, Bách Hợp liền dứt khoát tìm người đặt mua một ít đồ dùng cần thiết để sống qua mùa đông, từ áo bông sợi nhỏ đến cái đệm cần dùng nàng đều đặt mua đủ từng cái, hiện giờ Võ Nghênh Nhi tuổi không còn nhỏ, chỉ sợ chậm nhất hai ba năm nữa là phải xuất môn, ngày xưa Phan Kim Liên nhìn nàng ta không vừa mắt, lại không nghĩ rằng chỉ là đứa nha đầu mà thôi, dù nhìn không vừa mắt đi nữa, thì đến lúc đó chuẩn bị đồ cưới cần xứng đem nàng ta xuất môn lập gia đình là xong, sẽ không phải đến nỗi mỗi ngày đối xử với nàng ta không phải đánh thì là nằng, đến mức roi xuống thanh danh không tốt, về sau sau khi xảy ra chuyện, Võ Nghênh Nhi ở trước mặt nàng, cuối cùng cũng không nói giúp nàng nửa lời xin tha.

Từ lâu mở được một tháng, Bách Hợp liền cảm thấy có hơi không phù hợp, thân thể nàng giống như có chút khác thường. Tuy rằng nàng không tự mình bắt mạch, nhưng đã một tháng mà nàng vẫn chưa có kinh nguyệt. Dù là đồ ngọc cũng có thể nhận ra chỗ không phù hợp, nàng bình tĩnh không lên tiếng. Khi đang dự định hai ngày nữa sẽ tìm đại phu đến xem bệnh, thì ai ngờ vừa mới giữa trưa đang bận bịu ở trong phòng bếp, Võ Nghênh Nhi vui mừng chạy vào:

“Nuông, Nhị thúc, tìm được Nhị thúc rồi, Nhị thúc đến uống rượu kia!” Nàng nuôi hơn một tháng, nhìn hai má nhiều thịt hơn chút, khi cười lộ lên ánh mắt dường như cũng phát sáng, cũng không biết có phải là do tháng này Bách Hợp không đánh nàng nữa hay không. Mặc dù cũng không đối xử hoà nhã với nàng, nhưng Võ Nghênh Nhi cũng vẫn thân cận với Bách Hợp nhiều hơn, đứa nhỏ này từ nhỏ đã thiếu tình yêu thương, chỉ mới không đánh chửi nàng

như vậy, nàng đã rất thỏa mãn, khi gọi Bách Hợp bằng nương thì khuôn mặt cũng nhìn thẳng nàng.

Bách Hợp lại cũng không biết tại sao nữa, vẫn cứ cảm thấy buồn bực, thật ra từ trong tâm mà nói, đây chỉ là nhiệm vụ mà thôi. Cho dù nàng không thích Võ Nghênh Nhi đi nữa, cũng sẽ không ghét nàng đến như vậy, nếu không phải trong lòng năm lần bảy lượt cắn răng khổng chế, chỉ sợ nàng đã sớm không nhịn được trở mặt rồi. Lúc này nhìn đến thần sắc vui mừng trên khuôn mặt của Võ Nghênh Nhi, nàng trung ra bộ mặt lạnh nhạt, không lên tiếng.

Cũng không biết có phải đã quen với vẻ mặt lạnh nhạt của Bách Hợp hay không. Võ Nghênh Nhi không chỉ không cảm thấy bị đả kích, ngược lại còn vui mừng nói:

“Nhị thúc đến uống rượu đó. Nương, Nhị thúc muốn hai con gà quay. Một con ngỗng nướng, ngoài ra xắt hai bàn thịt bò.” Thấy Võ Nghênh Nhi báo ra tên thức ăn dài ngoằng, Bách Hợp lập tức hơi tức giận, tay nàng đang xắt thức ăn chợt ngừng lại, đem dao hướng về phía thức ăn trên đĩa chém, ‘keng’ một tiếng, dọa Võ Nghênh Nhi nhảy dựng lên, ý cười trên mặt nàng cũng thu lại, lộ ra cái loại thần sắc nhút nhát sợ hãi.

“Còn nói muốn những gì nữa?” Bách Hợp nhìn con tức trong lòng, trung ra bộ mặt âm trầm hỏi: “Hắn có mang đủ tiền không?”

“Đều là người một nhà.” Võ Nghênh Nhi cắn cắn môi, nhỏ giọng nói một câu, nếu đổi lại là Phan Kim Liên trước kia nàng tuyệt đối không dám mở miệng, bây giờ đổi thành Bách Hợp, trong lòng nàng biết Bách Hợp chắc chắn sẽ không đánh nàng nữa, bởi vậy gan mới lớn hơn một chút, đối với Bách Hợp cũng thân cận hơn không ít, chỉ là vừa nói lời này ra khỏi miệng, Bách Hợp liền cười lạnh hai tiếng: “Đã là người một nhà, tất nhiên là muốn ăn cái gì ta sẽ làm cái ấy, nhưng nếu như lấy bên này làm tiêu chuẩn xem, tất nhiên sẽ dựa theo tâm ý hắn, chẳng qua bạc lại nửa điểm cũng không được thiếu!”

Võ Nghênh Nhi không dám tranh cãi với nàng nữa, trên mặt cũng không có vẻ vui mừng trước đó nữa, lên tiếng dạ, rồi nhút nhát đi ra ngoài.

Bách Hợp quay người khinh thường, tuy không có hai gà quay, nhưng vẫn cảm một con gà đã sớm kho xong mà chém, đồ gia vị pha ít nước cay cùng một chỗ, quấy đều, rồi tự mình ném thử, cảm thấy mùi vị không tồi, mới rót vào trong bát đĩa, lại bớt thời gian xào hai cây cải, lại xào lại chút thịt, lúc này mới đặt ở trong khay, tự mình bưng ra ngoài.

Nàng là làm bà chủ, và lại Phan Kim Liên trước kia là bởi vì mỹ mạo mới dẫn đến đại họa, cho nên kỳ thật thời gian bình thường Bách Hợp không ra khỏi lầu lầu nửa bước, còn chuyện mua đồ đều giao vào tay hai cha con Võ Đại Lang, hai cha con này thật thà chất phác khiến cho người ta không nói lên lời, Bách Hợp cũng không sợ bọn họ tham tiền, để tránh sau lại phiền toái đến Phan Kim Liên.

Nhưng lần quay về này lại chưa đến gặp mặt tiểu thúc từ(2) bao giờ, nàng tất nhiên phải đi ra ngoài gặp người, đỡ phải bị người nói thất lễ.

Em trai của chồng

Tuy rằng hiện giờ trên người nàng đã không còn cái loại mị lực câu hồn phách người như ngày xưa, nhưng bộ dáng thân mình Phan Kim Liên vẫn vô cùng xuất chúng, không có tia mị hoặc tinh thần kia, ngược lại lại trung ra vẻ mặt xinh đẹp thoát nhìn giống con gái nhà lành hơn không ít, Bách Hợp lại thường xuyên trung ra bộ mặt lạnh nhạt, giống như không có biểu cảm gì, bởi vậy lúc này tuy bởi vì do chân bước đi khó khăn nên lão đảo, nhưng rốt cuộc cũng không có cái loại cảm giác lỗ mãng, ngược lại hơn vài phần nghiêm túc.

“Tại sao chỉ có hai món ăn vậy?” Võ Đại Lang vốn muốn đi đến đỡ lấy, nhưng nhìn thoáng qua, liền hoảng sợ hô lên một tiếng, bên trong một chút cũng không có gà quay thịt bò mà huynh đệ chờ, huynh đệ của mình phát cáu trong lòng hắn cũng biết, Võ Đại Lang rất sợ khiến cho trong lòng Võ Tông khó chịu, hơn nữa hắn khó khăn lắm mới gặp lại huynh đệ, hiện giờ huynh đệ lại có tiền đồ, trong lòng hắn cao hứng, không khỏi cảm thấy thê tử hơi keo kiệt bủn xỉn, vừa mới hỏi một câu, Bách Hợp liền lạnh lùng nhìn qua phía hắn, sau lưng Võ Đại Lang tê rần, ha ha cười gượng hai tiếng, không dám lên tiếng nữa, trên mặt lại vẫn mang theo vẻ vui mừng về, một bộ dạng hài lòng.

“Mang lên ăn trước đi, nếu không đủ, thì đi phòng bếp làm tiếp, người cũng ngồi xuống ăn một ít, vừa lúc bồi các vị thúc thúc.” Bách Hợp liếc mắt nhìn Võ Tông một cái, thân hình cao lớn rắn chắc, Võ Đại Lang khi đứng lên còn không cao đến ngực hắn khi ngồi, bộ dạng cũng mập mạp to, và lại trên người hắn còn có một loại khí phách nam tử hán bư hân cực kỳ, Võ Đại Lang khí chất đáng khinh một chút cũng không bằng được, cho nên khi Phan Kim Liên ở trong huyện Dương Cốc gặp được Võ Tông đương cương mười phần, lúc này mới tâm tình say đắm tinh thần mê mẩn.

Chẳng qua Bách Hợp cũng không thích loại hán tử vừa thấy liền biết bấp thịt chồng xoắn này, hơn nữa không biết tại sao, chính nàng cũng có võ công, nhưng khi thấy Võ Tông thì bản năng liền cảm thấy có hơi oán hận cùng sợ hãi, bởi vậy không muốn thân cận, ngược lại lại hận không thể cách xa một chút mới tốt.

Võ Nhị Lang là theo chân chúng huynh đệ nha môn mà tới, hiện giờ hắn đã được tri huyện Dương Cốc bổ nhiệm làm Đô đầu, bởi vì do tính tình hắn thẳng thắn có cừu tất báo, lại thêm tên tuổi tay không tác sát đánh chết con hổ già, vô cùng được người sùng bái, bởi vậy ở trong nhóm đồng nghiệp đã được tôn kính, nên lúc này dẫn theo khoảng hai ba người cùng đến nơi này.

“Võ Tông ra mắt Đại tẩu!” Từ khi hắn ở huyện Thanh Hà đánh chết người rồi chạy trốn, thì đây là lần đầu tiên cùng huynh trưởng Võ Đại Lang gặp nhau, dĩ nhiên cũng chưa gặp Phan Kim Liên về sau mới được Võ Đại Lang cưới, lúc này nhìn thấy Bách Hợp, hắn mặc dù có chút giật mình Võ Đại Lang làm cách nào lại cưới được Bách Hợp giai nhân dung mạo sắc đẹp hơn người như vậy, nhưng hắn thấy Bách Hợp vẻ mặt lãnh đạm, tuy tướng mạo là một bộ diện mạo mềm mại đáng yêu tận xương, và lại khí chất tuyệt không lỗ mãng, trong lòng thật sự không hoài nghi, chỉ đứng dậy hướng phía Bách Hợp chấp tay, gọi một tiếng.

Những người đi theo hắn tới nơi này cũng đứng dậy theo, hướng phía Bách Hợp chấp tay, cùng lên tiếng gọi: “Đại tẩu.”

“Mọi người đều là huynh đệ cả, không cần phải khách khí, không cần phải khách khí.” Không đợi Bách Hợp mở miệng, Võ Đại Lang liền cười ‘ha ha’ một tiếng hướng phía mọi người bắt chuyện, Bách Hợp trở mình khinh thường, liếc mắt trừng hắn một cái: “Ta còn chưa mở miệng đâu, ai muốn người tới

xen vào việc của người khác?”

“Dạ dạ dạ, nương tử dạy phải!” Trước mặt mọi người, Võ Đại Lang bị Bách Hợp răn dạy cũng không giận, ngược lại tính tình tốt giải giải đầu, rồi cười hai tiếng, vài tên nha dịch cũng cười theo, bọn họ thấy Võ Đại Lang bộ mặt dữ tợn đáng khinh, mà Bách Hợp lại là diện mạo xinh đẹp động lòng người, đều cảm thấy Võ Đại Lang có năng lực cười được hiền thể bức này dĩ nhiên là vui mừng cực kỳ, dù sợ vợ cũng không quan tâm, ngược lại lại cảm thấy hai vợ chồng này có hơi thú vị, Võ Tông lại mảy mảy nhíu lại, không lên tiếng.

Bách Hợp nhìn hẩn một cái, đem khay đặt lên trên bàn: “Lần đầu gặp thúc thúc, vốn nên rượu ngon thịt ngon hầu hạ, chỉ là bản thân có thai, làm mấy món ăn đã cảm thấy không khoẻ rồi, còn mong lượng thứ.” Bách Hợp đối với thân thể của chính mình trong lòng đều hiểu rõ, tuy còn chưa đi xem đại phu, nhưng thật ra nàng đã nắm chắc, cảm thấy khối thân thể này đã có thai, chiếu trong trí nhớ mà suy đoán, tuy nói nguyên chủ Phan Kim Liên cùng đám người Trương đại hộ thật sự không minh bạch, nhưng đến giờ ngược lại vẫn chưa thật sự đến bước kia, chẳng qua chỉ là trêu đùa phong lưu mà thôi, đứa bé này tất nhiên không thể nghi ngờ là của Võ Đại Lang.

Võ Đại Lang vừa nghe lời này, cực kỳ vui mừng, tuổi hẩn đã gần trung niên, nhưng mà dưới gối lại chỉ có một đứa khuê nữ là Nghênh Nhi, trong lòng cũng không phải không lo lắng sau này già đi không có con chăm sóc trước lúc lâm chung, lúc này nghe thấy Bách Hợp mang thai thật sự là tin tức tốt, thể nhưng nửa ngày vẫn chưa hồi thần, vẫn là Nghênh Nhi nghe thấy, vội vàng nói: “Mẫu thân ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, không thể tiếp tục bận bịu trong phòng bếp nữa.”

“Chẳng qua chỉ là mang thai đứa nhỏ, cũng không phải muốn chết muốn sống, khẩn trương như vậy làm gì?” Bách Hợp quở trách Nghênh Nhi một câu, nhưng Võ Nghênh Nhi cũng không để ý, ngược lại về mặt đầy ý cười, mọi người tất nhiên là chúc mừng, Võ Tông vừa nghe lời này, về mặt hòa hoãn lại, hẩn đối với bộ dạng Bách Hợp không bởi vì mang thai liền vô cùng yếu ớt bốc đồng rất là vừa ý, chỉ bởi vì nàng ta khiến trách huynh trưởng mà sinh ra vài phần khúc mắc lúc này cũng tự nhiên biến mất hơn phân nửa, hướng phía Bách Hợp chấp tay:

“Đại tẩu vì Võ gia mang thai con nối dòng, dĩ nhiên là một cái công lớn, Tông ở đây kính Đại tẩu một ly.”

Nói xong lời này, hẩn bưng bát rượu trước mặt lên, ngửa đầu một phát uống hết, ngay cả mày cũng không nhăn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Tâm nguyện của Phan Kim Liên (7)

Bách Hợp liếc mắt nhìn Võ Đại Lang một cái, cũng không biết khi nào hẩn đã ôm Thiêu Dao Từ(1) tới, sau khi sinh ý từ lâu tốt hơn, các loại rượu Bách Hợp tự nhiên cũng mua một chút, Thiêu Dao Từ này chính là loại cay nhất trong trong số đó, Võ Tông hàng này bình thường uống rượu đến không tiết chế, sau khi uống xong là chúa gấp rắc rối gây chuyện, từ lúc hẩn đánh chết người ở huyện Thanh Hà rồi chạy trốn là đã nhìn ra tính cách của hẩn, sau khi đánh chết người thì quăng lại cục diện rối rắm, trực tiếp vỗ vỗ mông bỏ chạy.

Một loại rượu shochu cổ đại của Trung Quốc

Hẩn ngược lại không vô hữu lực(2), không sợ người ta trả thù còn trốn vào đồng củi trong nhà, nhưng lưu lại một mình Võ Đại Lang, lúc trước suýt chút nữa bị người nhà kia đánh chết, cũng may cái người kia chỉ bị đánh hẩn đến bất tỉnh mà thôi, nếu không Võ Đại Lang đã sớm phải lên gặp quan tòa. Sau khi hẩn đến huyện Dương Cốc rồi đánh chết con hổ già cũng không lấy bạc, ngược lại lại đưa cho thợ săn, tri huyện thương hẩn hào sảng đại nghĩa lúc này mới cho hẩn chức Đô đầu, Bách Hợp biết rõ tính cách Võ Tông, đã hung tàn lại còn man rợ, nói dễ nghe một chút là làm việc tùy tâm, hành tẩu giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nói khó nghe một chút thì là bản thân làm việc tùy hứng, lại còn là cái loại không để ý hậu quả.

Vô sâu lực nhiều

Người này dứt khoát không chịu bị người áp chế, trừ phi là ân huệ cùng cái mà hẩn gọi là đạo nghĩa mới áp chế được hẩn, trừ các bằng hữu ở bên ngoài của hẩn ra, chỉ sợ cũng chỉ có Võ Đại Lang mới có thể áp chế được hẩn. Nghĩ đến đây, Bách Hợp cười lạnh một tiếng, nhìn thoáng qua phía Võ Đại Lang, Võ Đại Lang tất nhiên là hiểu được ý của nàng, cũng vội vàng bưng một chén rượu lên theo: “Nội tử(3) đang mang thai, thật sự không nên uống rượu, ta thay nàng ấy uống một bát này.” Hẩn đầu giống Võ Tông có tư lượng rất tốt, uống xong một bát trong mắt liền tỏa ra nhiều vòng tròn, đưng đưa lão đảo rồi gục xuống.

Cách gọi vợ của người cổ đại, giống như chuyết kinh

Bách Hợp hướng Nghênh Nhi phân phó: “Mang cha người đưa vào trong phòng ngủ một giấc.” Nghênh Nhi nhẹ giọng đáp dạ, rồi vội vàng nâng Võ Đại Lang lên đi vào trong, lúc này Bách Hợp mới đứng dậy: “Các vị thúc thúc ngồi nghỉ. Nô gia đi xới bát cơm rồi mang ra, xuất môn ở bên ngoài. Uống ít rượu, ăn nhiều thức ăn.” Nàng vừa nói lời này ra khỏi miệng. Vài tên nha dịch có hơi xấu hổ sờ sờ cái mũi, rồi đáp vâng, thấy Bách Hợp lắc lắc eo nhỏ đi

vào, mới nhỏ giọng nói với Võ Tông: “Nhị Lang, tẩu tử này của ngươi, rất lợi hại, cũng không biết có phải Đại ca kia của ngươi có điểm phúc hay không nữa.”

Nhìn Bách Hợp quản lý chặt chẽ Võ Đại Lang thành cái bộ dạng ngoan ngoãn phục tùng, Võ Tông nghĩ đến tính cách sáng khoái vừa nãy của nàng, cũng không có không tự nhiên, ngược lại trong lòng lại sinh ra thiện cảm, gật gật đầu:

“Kệ nó, đã không uống rượu, thì đem thức ăn lấp đầy bụng cũng được.” Vừa nói lời này ra khỏi miệng, mọi người vốn luôn vâng dạ với hắn như thiên lôi sai đâu đánh đó, tự nhiên đều đồng ý.

Vượt ngoài dự đoán của đám người Võ Tông, là tay nghề của Bách Hợp thật sự tốt, xào thức ăn hương vị ngon vô cùng, đáng tiếc là không có rượu. Nhưng ăn với cơm cũng không kém, mấy người như gió cuốn mây tan ăn mấy bát lớn, Bách Hợp biết sức ăn của mấy người kia, chừng ấy thức ăn sợ là sẽ không đủ. Lại đun nóng một chậu to thịt kho tàu, bản thân tự mình mang sang, trên bàn đám người Võ Tông sớm đã thiếu canh thừa thịt. Nhìn thấy có thức ăn đến, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Đại tẩu dễ dãi.” Một chậu thịt kho tàu kia rất là đầy. Xem ra chỉ sợ là phải khoảng mấy chục cân, Bách Hợp bó chân. Đi được một cái lại hơi chao đảo, mọi người thấy thế đều một phen đỏ mặt hơi lạnh thay nàng, Võ Tông không ngờ Bách Hợp giả đến Võ gia vậy mà cũng vất vả như thế, trong lòng ngược lại sinh ra hảo cảm với Bách Hợp, vội vàng đứng dậy đỡ lấy, khi đỡ được chậu thịt này mới biết được chính mình đã xem thường Bách Hợp, người nàng trông rất mềm mại nhỏ nhắn, nhưng bụng chậu thịt này lại chẳng tốn chút sức nào, trong lòng hắn phát lạnh, theo bản năng cúi đầu liếc mắt nhìn Bách Hợp một cái, thế nhưng thân hình hắn cao lớn, làm như vậy vừa khéo nhìn thấy được, nhìn thấy được cái yếm màu đỏ của Bách Hợp lộ ra ở chỗ chéo áo như ẩn như hiện, khuôn mặt già nua khó có khi được đỏ lên, lập tức quay đầu ra chỗ khác.

“Thật sự rất ngon, bà chủ, tại sao Võ Đồ đầu có, còn bọn ta lại không có?” Rất nhiều vị thực khách thường xuyên tới cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bà chủ của Võ gia Tiên vị hiện, mọi người đều giật mình khi thấy người như Võ Đại Lang vậy, thế mà cũng có thể cười được nàng gái mềm mại duyên dáng như vậy, mị lực trên người Bách Hợp tuy giảm một chút, nhưng bởi vì hoa nhài cắm bãi cứt trâu, có Võ Đại Lang làm nền, cho dù mị lực của nàng có thấp hơn nữa, thì cũng trong nháy mắt mê hoặc không ít người, khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh dị, và lại bình thường nàng lại chỉ canh giữ ở trong phòng bếp không ra, tất nhiên người khác lần đầu tiên nhìn thấy nàng, càng thêm cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Chân mày Võ Tông cau lại, đang định phát hỏa, thì Bách Hợp lại cười lạnh một tiếng: “Đều cảm miệng cho lão nương! Thích ăn thì ăn, không ăn thì cút! Đây là thân đệ đệ của nam nhân nhà lão nương, các ngươi cũng so được sao? Nói hươu nói vượn nữa, thì lần sau tới ăn cơm đem chuột lột da cho vào nồi, cho các ngươi uống rượu ăn cơm!” Mọi người không ngờ nàng bề ngoài nhìn nhu nhược, tính tình lại hung hãn như vậy, chỉ trêu chọc rồi cũng sờ sờ cái mũi không dám lên tiếng nữa, khoe miệng Võ Tông lại hiện ra một chút ý cười, hướng phía Bách Hợp chấp tay, rồi tự mình ngồi xuống một mực ăn cơm không hề dè dặt tới nữa, Bách Hợp cũng không nói chuyện, xoay người lại vào trong phòng bếp.

Ngày hôm nay chuyện Võ Đại Lang da khô gầy như cây đinh ba tác của Võ gia tiên vị hiện lại có người đệ đệ đánh hổ hung hãn khác thường cùng với nàng vợ trẻ diện mạo xinh đẹp mạnh mẽ ở huyện Dương Cốc đều truyền đi từng cái, từ ngày ấy sau khi Võ Tông gặp huynh trưởng, hiển nhiên cũng dự định chuyển đến Võ gia ở, hẳn gần như là được Võ Đại Lang một tay nuôi lớn, đối với Võ Đại Lang cảm tình sâu đậm, vốn hắn trở về là để tìm đại ca, nếu bây giờ đã tìm được, người một nhà cũng không thể có đạo lý ở hai nhà, bởi vậy thu thập vài món đồ đạc của mình rồi chuyển về.

Bách Hợp biết sớm hay muộn sẽ có một ngày như thế, trong lòng ngược lại chuẩn bị kỹ càng, chỉ là tính cách Võ Tông này ngang bướng ngu dốt, giống với Tôn Ngộ Không khi chưa bị đày ở Ngũ Chi sơn, làm việc tùy tâm sở dục, không chừng cũng là do Võ Đại Lang nuông chiều thành, nếu muốn thay đổi tính tình hắn ta, đừng để hắn ta coi mạng người như cỏ rác, hơi một chút liền giết người diệt khẩu, thì chỉ có thể cẩn thận đem hắn ta dạy lại.

Nàng cũng không phải là lo lắng cho an nguy bản thân Võ Tông, hàng này trên tay dính nhiều mạng người như vậy, giết người không chớp mắt, nhưng cuối cùng ngược lại còn sống thọ mà chết tại nhà, sống đến khoảng tám mươi tuổi mới chết, chính hắn ta không sợ chết, nhưng Bách Hợp lại sợ về sau đến lúc đó hắn ta lại giống như trong nội dung vở kịch vô pháp vô thiên giết hết một nhà Tướng Môn Thân, dẫn đến kiện cáo lớn, chính hắn ta phải chết không quan trọng, nhưng ngược lại sẽ liên lụy đến người trong nhà, bởi vậy nàng đối với chuyện Võ Tông muốn chuyển đến Võ gia để ở chung với nhau cũng không có tỏ vẻ phản đối, ngược lại trong lòng ẩn ẩn muốn tìm một cơ hội thay đổi tính cách Võ Tông lại.

Cơ hội này tới rất nhanh, vào lúc sáng sớm cha con Võ Đại Lang và Võ Nghênh Nhi chia nhau đi ra ngoài mua bột mì gạo lương thực cùng thịt để ăn, Võ Tông vừa mới nâng một cái xích bằng đá đi hai vòng ở trong sân, thì Bách Hợp đi ra. Hắn để trần thân trên, thoát nhìn bắp thịt chổng xoắn, khi Bách Hợp đi ra hắn mặt đỏ tai hồng, bộ dạng nhìn như có hơi xấu hổ, Bách Hợp lại nhìn hắn một cái:

“Khí lực thúc thúc cũng không nhỏ, chỉ là xích đá này ngược lại hơi nhẹ chút, khí lực trên tay thúc thúc hẳn là được trăm thạch đi?” Xích đá này tuy nhìn rất nặng, nam nhân bình thường nhất định là không nhắc lên nổi, nhưng đối với Võ Tông mà nói lại không phải là việc gì khó, Võ Tông nghe thấy nàng nói xích đá này còn nhẹ, không khỏi nhếch miệng nở nụ cười: “Chị dâu nếu cảm thấy hơi nhẹ chút, không bằng cùng tới thử chút?” Hắn vốn đang tuổi huyết khí phương cương, nhất định là không chịu nổi một chút kích thích, trong lòng cho là Bách Hợp tay trái gà không chặt lại vẫn cứ muốn tới nắm chuyện của hắn, bởi vậy khẩu khí liền cứng rắn hơn chút, cũng bất chấp chính mình không mặc áo, trực tiếp đem thả đá xuống, ý bảo Bách Hợp đi tới.

Bách Hợp cũng không khách khí, nàng đã sớm muốn tìm một cơ hội trấn áp Võ Tông xuống, người này không coi ai ra gì, thật sự là rất ngông cuồng kiêu ngạo, tính cách còn không tốt, một lời không hợp liền có thể lấy người đánh người giết giết, chỉ là đặt ở thời này hắn là một người hảo hán, nếu ở hiện đại thì chỉ là một thời tuổi trẻ trác trở không hơn không kém, giết người còn dám chạy, cuối cùng còn có thể bị buộc lên Lương Sơn, hẳn chỉ là không gặp được người có thể chế ngự hắn, nếu không hẳn đâu có cơ hội lên Lương Sơn vào rừng làm cướp làm giặc?

Hiện giờ Bách Hợp luyện Cửu Dương Chân Kinh đã được vài tháng rồi, và lại có một ít bí thuật đạo môn tương trợ, nếu muốn nhắc xích đá này lên thật sự cũng không có vấn đề, nàng dễ dàng nâng xích đá lên, bộ dạng nhìn qua cũng vẫn chưa có hết sức, lại để xích đá xuống, trông mắt Võ Tông cũng sững sờ lần ra, hẳn không ngờ Bách Hợp thế mà lại thật sự có bản lĩnh như vậy, trong lòng không khỏi có chút kích động.

Nếu nói Bách Hợp là một nam nhi thân cao tám thước còn được, có thể thoải mái nâng xích đá này Võ Tông cũng không thấy quái lạ, nhưng có tình bởi

vì nàng xương cốt nhỏ nhắn, vóc người thậm chí chỉ vừa đến ngực của bản thân, một người mềm mại nhỏ nhắn đã có thể nâng một vật như vậy, thật sự giống như trẻ con có thể đánh thắng nam tử trung niên, ánh mắt của Võ Tông liền sáng lên: “Cực kỳ quái lạ, thật sự là quái lạ quá.” Hắn có phần không tin thứ kỳ quái lại nâng xích đá lên một phen, lúc này mới tiếp tục đưa mắt đánh giá Bách Hợp vài lần:

“Chỉ đâu lại có thần lực như thế, không biết.”

“Nói cho đệ biết cũng được, trước ta từng gặp được một vị dị nhân, học chút công phu của người đó, chẳng qua do ta học hơi chậm chút, nếu qua khoảng một năm rưỡi nữa, đệ tuyệt đối không phải là đối thủ của ta.” Bách Hợp nhìn thấy vẻ mặt giật mình của hắn, bộ dạng lại giống như có chút ngạc nhiên, nếu hôm nay là một nam nhân nâng được xích đá lên, Võ Tông sẽ chỉ cảm thấy không cam lòng, nhưng do nâng lên lại chính là một nữ nhân, hắn ngược lại có chút không cam lòng, nhưng cũng càng nhiều hơn là tò mò, Bách Hợp cố ý kéo ham muốn hắn lên, mặt khác đi về phía phòng bếp, quả nhiên liền nhìn thấy Võ Tông một đường đi theo phía sau, khoe miệng không khỏi nhếch lên, trong mắt vẫn bình tĩnh:

“Sao nào? Hay là thúc thúc cũng muốn học?”

Nghe thấy vậy, sắc mặt Võ Tông có hơi đỏ lên, một nam tử hán đại trượng phu ngay cả phụ nhân cũng không bằng cũng không sao, nhưng bây giờ lời nói của Bách Hợp hỏi hắn có muốn học không ngược lại thật sự khiến cho hắn có phần tâm ngứa khó nhịn: “Chẳng nhẽ chị dâu nguyện ý dạy đệ?”

“Tục ngữ nói đúng, trường tẩu như nương, muốn dạy đệ kỳ thật cũng không khó, chẳng qua đệ cần phải đồng ý vài cái điều kiện của ta mà thôi.” Nghe thấy Bách Hợp nói có thể dạy mình võ công, Võ Tông ngược lại trong lòng khẽ động, sức lực của hắn cực kỳ vô cùng lớn, công phu bên ngoài cũng chỉ có mấy chiêu, song đều chẳng thuộc loại nào cả, nếu như gặp phải cao thủ chân chính, chỉ dựa vào cậy mạnh cũng không ổn, nếu như hắn học được mấy chiêu nửa thức, thì sẽ không bao giờ phải e ngại người khác nữa.

Võ Tông lúc này trong lòng lòng hiếu kỳ, giống như bụng của con sâu tham ăn, gật gật đầu: “Tẩu tẩu cứ nói, chỉ cần không phải làm trái đạo nghĩa với hại đại ca đệ, cái gì đệ cũng có thể đáp ứng được.” Mặc dù nói giết người phóng hỏa hắn đều không ngại, biết rõ bộ mặt sát thần trước mắt này, Bách Hợp khoe miệng giật giật, nhẹ giọng nói:

“Vậy cũng được, đầu tiên đệ học xong võ công không thể tùy ý giết người, sau khi đệ đánh chết người ở huyện Thanh Hà rồi bỏ chạy, thật sự không có quy củ, đệ có biết sau khi đệ đi, đại ca đệ suýt nữa bị bắt vào tù không? Nếu không phải người nọ chỉ bị bắt tình, lúc ấy chính đệ ngược lại trốn đi, đại ca đệ cũng đã chạy không thoát.”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Tâm nguyện của Phan Kim Liên (hoàn)

Bách Hợp nhắc đến chuyện này, trên mặt Võ Tông không khỏi đỏ lên, lúc này hắn nghe thấy Bách Hợp khắp chỗ bảo vệ Đại ca, trong lòng không khỏi nhẹ nhàng thở ra, cũng thay Võ Đại Lang có hơi vui vẻ, chuyện này Bách Hợp mặc dù là răn dạy hắn, nhưng rốt cuộc cũng là vì muốn tốt cho Võ Đại Lang, chỉ cần Bách Hợp đối tốt với Võ Đại Lang, thì đây quả thực là chuyện so với đối tốt với hắn còn khiến cho hắn vui vẻ hơn, bởi vậy hắn không chút do dự liền gật đầu:

“Sau này nhất định không gây phiền toái cho Đại ca.”

“Việc thứ hai là, sau này đệ kết giao bằng hữu chúng ta cũng mặc kệ, nhưng nếu như đệ muốn ra quyết định gì, vẫn cần phải được ta với Đại ca đệ cùng nhau đồng ý.” Lần này nàng sẽ không ngạc nhiên như Phan Kim Liên, tất nhiên sẽ không có khả năng cho Võ Tông cơ hội giết nàng nữa, Võ Tông cũng sẽ không phải nghĩ đến lên nơi vứt đi Lương Sơn nghe người ta sai sử, cả đời này tâm nguyện của Phan Kim Liên cực kỳ hỗn loạn, nếu bản thân nguyên chủ cũng không biết muốn trôi qua kiểu nào, thì dĩ nhiên tất cả đều phải chiếu theo ý nghĩ của nàng.

Võ Tông này ngược lại không chút do dự, gật đầu đáp ứng: “Vậy việc thứ ba là gì?”

“Thứ ba là đệ phải thề, ta dạy cho đệ, đệ tuyệt không được truyền cho người thứ hai.” Bách Hợp không muốn toàn bộ thế giới rồi đến mức nghiêng trời lệch đất, nàng chỉ cần có chỗ hơi thay đổi một chút là xong, Võ Tông tất nhiên đáp ứng, lại hỏi tiếp: “Còn gì nữa không?”

“Tạm thời thì không có, nhưng sau này nếu như ta nghĩ ra cũng sẽ nói, kế tiếp ta trước dạy đệ phương pháp vận hành nội công.” Khi nàng sống một kiếp Diệt Tuyệt kia trừ bỏ hoàn thành nhiệm vụ ngoài ra còn học được Cửu Dương Chân Kinh cùng Cửu Âm Chân Kinh, còn biết rất nhiều công phu khác phái của bọn họ, dù là Thiếu Lâm Tự thì một ít nội công tâm pháp đơn giản nàng cũng có thể biết.

Đối với người có thân thể vô cùng mạnh mẽ như Võ Tông vậy mà nói, không có gì thích hợp hơn so với việc luyện võ công Thiếu Lâm chiêu thức cứng rắn mạnh mẽ, nghĩ nghĩ đem một ít tâm pháp cơ sở của Thiếu Lâm cùng Cửu Dương Chân Kinh kết hợp lại, sau đó chính mình soạn lại một bộ tâm pháp

nội công thích hợp cho Võ Tông. Bách Hợp im lặng một lát, sau đó liền đọc ra. Rồi ra hiệu bảo Võ Tông đọc theo vài lần để nhớ kỹ, Võ Tông có chút ngạc nhiên:

“Việc đọc này thì có lợi gì?”

“Chỉ cần chiếu theo rồi làm là xong. Kế tiếp ta sẽ dạy đệ cái gọi là sợi gân, cùng với các đại huyết vị, trước cũng sẽ trợ đệ vận hành nội công một lần, đệ chỉ cần chính mình hợp lại, sau này chăm chỉ luyện tập, tự nhiên sẽ làm thành việc lớn.” Bách Hợp không quá kiên nhẫn giải thích với hắn, thấy hắn nhớ kỹ, lại ở mấy đại yếu huyết toàn thân hắn, nhặt vài viên đá ném mạnh vào. Thấy nàng ném chắc chắn, lúc đập vào trên người lại có cảm giác đau xót, Võ Tông càng cảm thấy Bách Hợp thần kỳ, đối xử càng cung kính với nàng hơn chút.

Cứ như vậy sau khoảng nửa tháng, Võ Tông liền bắt đầu con đường vận công, sau khi ném được chỗ tốt trong đó, hắn dứt khoát mỗi ngày ngồi không ở trong nhà luyện tập, có khi ăn cơm đều là Nghênh Nhi đưa đi, càng miễn bàn đến việc xuất môn lêu lổng. Sự tình trong nhà môn không nhiều lắm, tri huyện lão gia của huyện Dương Cốc lại thích nhân tài là Võ Tông, thấy hắn có khi không thấy bóng người cũng không quản, chỉ khi có chuyện quan trọng mới gọi hắn. Cứ như vậy ngược lại cho Võ Tông lượng lớn thời gian luyện võ, có thể là con đường luyện võ này cũng dựa vào thiên phú, hắn ở trong chuyện này có thiên phú hơn Bách Hợp rất lắm. Chỉ sau hai ba tháng, hắn đã đem nội công luyện đến xong xuôi. Tất nhiên so với trước kia chỉ dựa vào một thân cây mạnh mà nói, hắn hôm nay mới chính thức nguy hiểm hơn rất nhiều.

Cùng với việc Võ Tông mê muội nội công, Thái độ của hắn với Bách Hợp cũng bắt đầu xảy ra thay đổi, nếu nói trước kia còn có chút khinh thường, thì lúc này lại thật sự đem nàng trở thành người phải được tôn trọng, có khi nghe lời nói của Bách Hợp thậm chí so với khi đối mặt với Võ Đại Lang còn cung kính hơn rất nhiều.

Thời gian nháo nhảng một cái đã qua đi hơn nửa năm, bụng của Bách Hợp đã thai máy được hai ngày, từ lâu của Võ gia tự nhiên cũng gác lại qua một bên, tạm thời đóng cửa mấy ngày, ngày đó mặc dù nàng chỉ xuất hiện ở trong từ lâu trong thời gian nháy mắt mà thôi, nhưng cũng không biết có phải do có phần có tâm hiếu khách hay không, danh tiếng xinh đẹp của nàng thể nhưng vẫn truyền ra ngoài, nếu không phải trong nhà còn có Võ Tông nổi tiếng hung ác lẫy lừng ở, chỉ sợ đã sớm có tên lang từ tới cửa gây chuyện.

Cửa ải cuối năm vừa qua, nàng liền lên con sinh ra một đứa con trai, tuy đã làm vài nhiệm vụ cũng không phải chưa từng làm mẹ, nhưng đây là lần đầu tiên Bách Hợp sinh, trong lòng nàng cũng có cảm giác cổ quái, vốn tưởng rằng bản thân lúc nào cũng phải chịu đau đớn, nhưng trừ bỏ lúc đầu lên cơn ngoài ra bụng còn ản ản khó chịu, thì thật sự khi đứa nhỏ sinh ra, linh hồn nàng lại nhẹ nhàng bay lên, chờ nàng trở lại thân thể lần nữa, con trai đã oa oa chào đời.

Võ Đại Lang tất nhiên là vui mừng vô cùng, hiện tại tình hình trong nhà khá giả hơn rất nhiều, hắn mời bà tử chuyên nghiệp đến hầu hạ Bách Hợp, đợi đến khi tròn ba tháng, nàng ở cử xong, trên người đã hơn vài phần ý nhị thành thực của người làm mẹ, mị lực ngược lại so với trước khi chưa sinh đứa nhỏ càng tăng thêm một chút, qua thời gian ở cử khi có lần xuất môn một chuyến để đưa thức ăn, rất nhiều người lại nhìn nàng đến mức có phần ngán người.

Cứ như thế khi danh tiếng Bách Hợp xinh đẹp vừa truyền, thì giống như trong nội dung vở kịch vậy, Vương bà lại tìm tới cửa.

Bà lấy có mượn việc đến đây dạy Bách Hợp châm tuyền để tìm tới cửa, bà chỉ biết vị đại nương tử này của Võ gia danh tiếng xinh đẹp đã truyền xa, còn khéo tay làm được thức ăn ngon, người người đều tán dương vô cùng, lại chưa từng nghe nói nàng còn hứng thú với cái gì khác, trong lòng bà khẽ động, bản năng liền cảm thấy đây là một cơ hội.

Huyện Dương Cốc bây giờ có tên Tây Môn đại quan nhân nổi danh, người này vốn chính là lưu manh vô lại, nhưng thái độ làm người lại rất có bản lĩnh, và lại luôn luôn cúi, thậm chí nịnh bợ phụ tử Thái Tương trong kinh, được ban thưởng nghìn hộ, hiện giờ đang ở trong huyện Dương Cốc, hắn không có yêu thích gì khác, nhưng chỉ duy với nữ nhân là một đêm không thể thiếu, tham hoa háo sắc, tiêu mỹ nhân của huyện Dương Cốc hơi nổi danh một chút, gần như đều đã từng bị hắn hái qua.

Và lại hắn ra tay hào phóng, nếu như được hắn thích, cũng không keo kiệt bạc. Vương bà liền cảm thấy nếu thế tử Phan thị của Võ Đại Lang là một tiểu mỹ nhân nổi danh, nàng ta nhất định không chịu cả đời sống một mình với Võ Đại Lang, bởi vậy trong lòng bà khẽ động, lại sinh ra vài phần tâm tư.

Hiện tại Bách Hợp mới sinh nhi tử, bà thuận tiện mượn chuyện muốn đến nhà thay cậu ấm làm xiêm y, liền dễ dàng được Võ Đại Lang mời vào trong phòng.

Trong nội dung vở kịch Bách Hợp đã nhìn thấy Vương bà vô số lần, nhưng thật sự chân chính nhìn thấy người thật bình sinh vẫn là lần đầu tiên, nàng không ngờ được Võ Đại Lang chỉ đi ra ngoài một chuyến nhưng lại mời về một nhân vật như thế, không khỏi nở nụ cười. Đây thật đúng là Thiên Đường có lối người không đi, Địa Ngục không cửa người lại xông vào, vốn nàng còn không nghĩ đến trừng trị Vương bà, không ngờ rằng chính bà ta ngược lại sắp đến.

Võ Đại Lang dẫn Vương bà lòng mang mưu mô tiến vào, về mặt đầy ý cười:

“Nương tử nhìn này, đây là Vương bà ở đường bên cạnh, nghe nói nương tử sinh nhi tử, đã đặc biệt làm mấy đôi hài nhỏ đầu hổ, để đến đây nhìn nhi tử của chúng ta.” Võ Đại Lang ngây ngô cười, vẫn chưa chú ý tới Vương bà vừa vào cửa kia đã lăm lăm nhìn xung quanh, không ngừng nhìn đến mức trong lòng Bách Hợp một trận buồn nôn. Vốn nhiệm vụ lần này tính tình nàng cực kỳ hung bạo, lúc này lại trưng ra bộ mặt lạnh nhạt. Nhìn nhi tử đang ngủ say, mí mắt cũng không nâng:

“Đến làm gì?” Giọng nói của nàng lạnh lùng thản nhiên. Không biết có phải do đã sinh đứa nhỏ hay không, trên người tự nhiên có một cỗ khí chất của người làm mẹ, sau khi ở cử nàng cũng không có buông lỏng võ công, cho nên dáng người ngược lại vẫn chưa biến dạng, hơn nữa sau khi sinh đứa nhỏ được nuôi dưỡng đến mức đầy đủ, lúc giờ tay nhắc chân ngược lại càng hấp dẫn người hơn trước kia.

Vương bà nhìn thoáng qua, chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên, thấy Bách Hợp bộ dạng mắt hạnh má đào, đôi mắt kia vừa to sáng vừa mang theo vài phần cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng. Môi không tô mà đỏ, khí chất tuy lãnh đạm chút, nhưng ai lại không biết Tây Môn đại quan nhân là vị gì cũng nuốt? Nếu thật sự thuộc loại xinh đẹp tầm thường, ngược lại không bằng bộ dáng rét lạnh như băng hấp dẫn người như lúc này.

Vương bà xem chừng, một người giai nhân như vậy gả cho phu quân như Võ Đại Lang vậy, chắc chắn trong lòng không cam lòng, bộ dạng Tây Môn đại quan nhân kia là một người phong lưu phóng khoáng, hơn nữa lại có gia tài bạc vạn, đảm bảo có thể lừa đến mức Bách Hợp nở gan nở ruột.

Nghĩ đến đây, Vương bà cúi đầu liếc mắt nhìn Võ Đại Lang một cái: “Đại lang, ta với vợ ngươi nói chút chuyện tâm lý, ngươi cũng không cần phải trông chừng ở chỗ này, ôm con của ngươi đi ra ngoài là được.”

Ở trong nhà mình lại bị một người bên ngoài sai sử đến xoay vòng vòng. Võ Đại Lang cũng không có chút ý nghĩ bất mãn nào, chỉ thật thà hai tiếng, quả nhiên ôm nhi tử của mình đang ở ngủ say đi ra ngoài. Bách Hợp không ngăn cản, đi ra ngoài cũng tốt. Miễn cho chính mình lúc không khống chế được tức giận mà hành hung Vương bà đánh thức nhi tử.

“Võ nương tử bộ dạng đẹp phúc khí tốt.” Vương bà ngồi xuống phía đối diện, mới thật cẩn thận liếc mắt nhìn Bách Hợp một cái. Thử nói: “Ta nghe nói nương tử vốn là người huyện Thanh Hà, quê hương.”

“Có lời gì thì nói thẳng đi, đừng quanh co lòng vòng.” Bách Hợp lạnh lùng ngắt lời Vương bà, không chút khách khí nói thẳng: “Ta còn có việc, nếu chỉ nói lời vô nghĩa, thứ cho ta không tiện tiếp khách.”

Vương bà vừa thấy Bách Hợp trực tiếp như vậy, trong lòng có chút khó chịu, cho rằng Phan Kim Liên này tính tình lớn quá đi, trong đầu bà chỉ một lúc đã sinh ra vài phần oán độc, nhưng ngẫm lại nếu như giới thiệu nàng ta cho Tây Môn đại quan nhân, tự mình được chút bạc cũng tốt, quản nàng ta có cái thái độ gì.

“Đừng tức giận, nương tử bình tĩnh một chút.” Vương bà lộ ra khuôn mặt tươi cười, miễn cưỡng trấn an Bách Hợp: “Sẽ dạy tốt cho nương tử biết, dung mạo của ngươi như hoa như ngọc vậy, cho dù ta nhìn thấy cũng cảm thấy có phần không chịu nổi, đáng tiếc nương tử phúc mỏng, thế nhưng lại gả cho cái nhân vật như vậy.” Vương bà một bên nói, một bên ánh mắt nhìn chăm chú ở trên mặt Bách Hợp, ánh mắt lấp láy, giống như là muốn từ trên người Bách Hợp cho ra một đáp án như mong muốn.

Bách Hợp nở nụ cười, nguyên chủ đúng là không cam lòng gả cho Võ Đại Lang, bởi vậy dễ dàng cắn lên bánh ngọt của Vương bà này, cuối cùng rơi vào một cái kết cục chết không được tử tế như vậy.

Nhưng Bách Hợp của hôm nay không giống với nguyên chủ, nàng đúng là không thích Võ Đại Lang, nhưng cũng giống thế, nàng cũng lại càng không thích Tây Môn Khánh, cho dù là không biết nội dung vở kịch ban đầu, nếu Võ Đại Lang thật sự không thể cho nàng một cuộc sống an ổn, trong lòng Bách Hợp cũng đã hiểu rõ, biết mình đi vào người này là vì nhiệm vụ chứ không phải vì ham muốn hưởng lạc, Vương bà có thể lừa được nguyên chủ, nhưng tuyệt đối không lừa được nàng.

“Ngươi nói đúng.” Vương bà vừa nghe thấy Bách Hợp nói như vậy, tinh thần không khỏi rung lên: “Trong huyện Dương Cốc có vị đại nhân vật, tên gọi Tây Môn Khánh, người này có văn có võ, phụ tử Thái Tương vô cùng coi trọng hắn, gia tài bạc vạn không nói, và lại bộ dạng cũng phong lưu tiêu sái, quả thực là một nhân tài, lão thân nhìn nhân vật như nương tử vậy, cũng chỉ có Tây Môn đại quan nhân kia là có thể xứng đôi được với nàng thôi.” Vương bà vừa nói xong, liền nhìn Bách Hợp nở nụ cười hiền lành, không ngừng nhìn đến trong lòng Bách Hợp nổi lên cơn buồn nôn, bà mới dào dạt ắt lại nói tiếp:

“Tây Môn đại quan nhân kia quả thật là rất cao.”

“Không biết nhân vật tốt như vậy, làm sao Vương bà lại không tự mình hưởng dụng?” Bách Hợp nhìn không nổi bộ dạng khiến người ghê tởm này của Vương bà, nói thẳng: “Ta thấy Vương bà càng già càng dẻo dai, một đồng tuổi cũng vẫn là xuân tâm chưa biến, đã nói lên vẻ đẹp đáng ngưỡng mộ của vị đại quan nhân này, theo nô nhìn, đúng là trời sinh một đôi, đất tạo một cặp.”

“Xí xí xí.” Vương bà vừa nghe trong lòng giận dữ, muốn trở mặt, chỉ là có phần luyến tiếc chỗ bạc chưa tới tay kia, lúc này thấy Bách Hợp miệng lưỡi bén nhọn, Vương bà lạnh giọng nói:

“Không gạt nương tử, nếu như nương tử có tâm, lão thân liền thay ngươi làm mai làm mối, sớm hoàn thành việc tốt này, vừa vặn là mưu cầu nhân duyên tốt tuyệt thế, chứ nếu không đi theo cái tên Võ Đại Lang không có tiền đồ kia của nhà ngươi, thì suốt đời ăn cơm mềm của ngươi đi!” Bách Hợp đang chờ bà ta nói ra ý đồ chân chính đến đây, lúc này thấy bà ta không kiềm chế được, cười lạnh hai tiếng trực tiếp kéo Vương bà ta thả ra ngoài: “Thúc thúc đang ở đây chứ?”

Gần đây Cao Quyền trong huyện cất nhắc Võ Tông đã bị Thái Tương buộc tội, hiện tại chính hắn còn khó bảo toàn, đối với Võ Tông càng không quản được nhiều hơn, bởi vậy gần như thời gian cả ngày Võ Tông đều đứng ở trong nhà, nếu không phải chuyện này chính nàng không tiện ra mặt, Bách Hợp cũng đã sớm tự mình trông trị hai người Vương bà và Tây Môn Khánh rồi.

Võ Tông nghe thấy Bách Hợp gọi, vội từ trong phòng đi ra, vừa lúc nhìn thấy tình cảnh Bách Hợp véo Vương bà, đang hơi nghi ngờ, lại nghe Bách Hợp nói:

“Lão tử bà này không biết xấu hổ muốn thuyết khách ta, nói cái gì Tây Môn đại quan nhân nhìn trúng ta, muốn bảo ta độc chết Đại lang gả vào Tây Môn gia, đệ đã thấy thì thuận tiện xử lý đi, chỉ cần không giết người là được, còn lại tùy đệ.” Tiếng Bách Hợp nói vừa dứt, Võ Tông đã nắm chặt bàn tay kêu ‘rắc rắc’, Vương bà sợ tới mức không ngừng lắc đầu.

Tên tuổi Võ Tông đánh hổ huyện Thanh Dương có ai lại không biết? Vương bà tự biết chính mình một bộ xương già rơi vào trên tay Võ Tông chỉ sợ không thể chết già, trong lòng bà sợ hãi, không khỏi trừng mắt nhìn Bách Hợp một cái, định mở miệng giải thích, Võ Tông đã không cho bà cơ hội, một cái tát đã vỗ vào trên mặt Vương bà, một cái tát này đã đánh cho khoe miệng Vương bà vỡ ra, một dòng máu tươi từ khoe miệng chảy xuống.

Mạng già mất một nửa, sao còn nói nổi nữa?

“Tẩu tẩu, Tây Môn Khánh là nghĩa tử đồ đệ của Thái lão tặc, tẩu xem” Võ Tông một tay đem Vương bà nắm như nắm con gà con xách lên, một bên lại hỏi Bách Hợp một câu, Bách Hợp lắc lắc đầu: “Chuyện này đệ cứ kệ đi, tự ta xử lý, đệ kéo Vương bà vào, giúp ta tìm vài con sâu đến đây.” Nàng còn có cô thuật, nếu muốn giết Tây Môn Khánh không phải việc khó gì, nhưng nếu muốn thần không biết quỷ không hay lấy tính mạng của hần ta, thì chỉ có một đường cô thuật thôi.

Võ Tông không hiểu nàng nói đến sâu là có ý gì, nhưng vẫn đáp dạ, chờ hần xách Vương bà đi, khi trở về liền y theo theo phân phó của Bách Hợp, mang theo túi lớn đủ các loại sâu trở về.

“Chị dâu dùng vật này làm gì?” Võ Tông hiện giờ đã rất là kính nể Bách Hợp, mở miệng hỏi một câu, Bách Hợp cười lạnh nói: “Rắn chuột kiến cũng chỉ làm bị thương người mà thôi, còn có thể làm hại mạng người, thúc thúc đã nghe qua cô thuật Nam Cương chưa?”

Nghe thấy vậy, Võ Tông chấn động, gật gật đầu, do dự nói: “Chẳng nhẽ chị dâu cũng biết loại kỳ thuật này?”

“Từng được dị nhân chỉ điểm, đã dạy mấy chiêu nửa thức, Tây Môn Khánh thế lực khổng lồ, và lại chỉ thích nữ sắc, nếu không đem loại nhọt độc này trừ bỏ, thì còn không biết có bao nhiêu người phải chịu độc thủ của hần ta nữa.” Bách Hợp liếc mắt nhìn Võ Tông một cái, thấy bộ dạng của hần có chút tức giận bất bình, liền nhân cơ hội dạy:

“Tuy rằng quang minh chính đại giết hần ta quả thật thoải mái, nhưng thủ vệ bên người hần ta không ít, trước miễn bàn có thể không thành công, cho dù may mắn thành công, bản thân cũng sẽ bị triều đình truy nã, ta hiện tại đã có tiểu lang, dù không vì mình, thì cũng phải lo lắng cho đứa nhỏ, làm việc phải nghĩ trước nghĩ sau, thúc thúc nói có đúng không?” Võ Tông không lên tiếng, nhưng vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Bách Hợp thấy trong lòng hần đã rõ, thì cũng không nói nữa, nàng dùng thời gian hai tháng tạo ra một cái phệ tâm cỏ(1) đơn giản, sai Võ Tông thần không biết quỷ không hay thả vào trên người Tây Môn Khánh, khoảng nửa năm sau, Tây Môn Khánh phát bệnh đau tim, quặn đau mà chết.

Sâu cắn tim

Dân chúng huyện Dương Cốc đều bốn ba tỏ ý vui mừng, mà lúc này Cao Quyền huyện Dương Cốc có ơn tri ngộ với Võ Tông bị điều đi, Võ Tông ban đầu tức giận bất bình, nhưng lập tức hiểu được thế đạo cũng không dễ dàng như trong tưởng tượng của hần vậy, bởi vậy hần chỉ nghe lời nói của Bách Hợp, xuất bạc tiền đưa Cao Quyền, cũng không quan tâm loại chuyện này nữa.

Sau hai năm Bách Hợp đem Võ Nghênh Nhi tổng xuất gả đi, trong thời gian đó tuy tính tình nàng vẫn không tốt với Võ Đại Lang, nhưng Võ Đại Lang vẫn quan tâm, mặc dù Bách Hợp không cho phép hần đụng chạm, nhưng sau khi hần có nhi tử, liền cũng không miễn cưỡng, đã không có Tây Môn Khánh, Võ Đại Lang chẳng qua cũng chỉ sống đến bốn mươi rồi chết mà thôi, Bách Hợp dạy võ công vài năm cho Võ Tông, sau đó hần lại tự mình cưới vợ lập gia đình, ngược lại sống một cuộc đời phú ông gia, không giống như trong nội dung vở kịch là cuối cùng bị buộc lên Lương Sơn, tất nhiên cũng không có tình huống về sau hần mất một cánh tay rồi xuất gia, khiến cho Võ gia tuyệt hậu.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Thiếu soái phản diện độc ác (1)

Nhiệm vụ này hơi giống nhiệm vụ Tiểu ngao giang hồ, đều khiến Bách Hợp cảm thấy bó tay bó chân, lúc cô trở lại không gian đã thấy chàng trai tuấn mỹ mặc cẩm bào đội ngọc quan, hiện nay cơ thể của anh càng ngày ngưng thật không hề bay bổng trong suốt như trước, Bách Hợp hơi thất thần rồi nhanh chóng tỉnh táo lại, chàng trai gật đầu với cô.

“Cô làm tốt lắm”

Bách Hợp có hơi nghi hoặc: “Trên thực tế tôi không biết tôi đã làm chuyện gì.” Hình như cô chỉ cố gắng sống bình an thôi, cô cũng không biết tại sao nhiệm vụ lại hoàn thành, cảm giác không hiểu này khiến Bách Hợp không có cảm giác an toàn, cô ôm bà vai theo bản năng, vẻ mặt hoang mang.

“Bản thân Phan Kim Liên là người không có chủ kiến, lúc sống không có chủ kiến mà ngay cả khi chết cũng thế.” Chàng trai trả lời Bách Hợp, anh nói không đầu không đuôi nhưng Bách Hợp lại hiểu: “Ý muốn nói là cô ta không cam lòng, nhưng lại không biết cam lòng cái gì nên muốn tôi hoàn thành

tâm nguyện thay cô ta, cho nên tôi thay cô ta sống, mọi chuyện đều có chủ ý không cần dựa vào người khác, không giống như phải gả cho Võ Đại Lang, cũng như không gả vào Tây Môn phủ, thậm chí cô ta nghĩ mình phải gả cho Võ Đại Lang cũng chỉ vì người ta đề nghị nên cô ta mới gả.”

“Cô ta không kiên cường như cô cho nên nhiệm vụ của cô chỉ cần thay cô ta không cần dựa vào ai cả mà vẫn sống tốt là được.” Bách Hợp đã hiểu, nhẹ gật đầu rồi im lặng.

Kỳ thật cô ta chỉ muốn dựa vào chính mình mà sống tốt cũng không phải là báo thù. Phải nói rằng Phan Kim Liên chỉ muốn làm chủ bản thân không cần giống như trong câu chuyện. Mọi chuyện đều do người khác an bài, vô luận như thế nào thì Bách Hợp đã hoàn thành nhiệm vụ, trên thực tế làm nhiều nhiệm vụ, lần đầu tiên là người mẹ báo thù, lần thứ hai nguyện vọng của nguyên chủ là chỉ muốn bảo vệ nhà họ Bách, đánh bại Mặc Thành Đường, Nhạc Linh San trong nhiệm vụ Tiểu ngạo giang hồ hay Diệt Tuyệt sư thái đều có nguyện vọng chưa thành.

Nhạc Linh San hy vọng Lâm Bình Chi yêu mình, Diệt Tuyệt sư thái hy vọng phát triển Nga My. Chỉ có Phan Kim Liên yêu cầu muốn sống tốt mà thôi không cần bị người khác chi phối, không cần Trương đại hộ làm chủ gả cho Võ Đại Lang, hay bà mối Vương bán cô ta cho Tây Môn Khánh rồi cuối cùng hại chết Võ Đại Lang, v.v, hết thấy nguyên nhân đều do Phan Kim Liên quá mềm yếu sống như bèo trôi.

Nguyện vọng của Phan Kim Liên thấp hơn tất cả các nguyên chủ trong nhiệm vụ Bách Hợp đã làm, thế mà cô cứ tưởng là khó làm nhất.

Bách Hợp thờ dài, chàng trai kia nhân tiện nói” Nhiệm vụ chỉ là nhiệm vụ mà thôi, hy vọng cô giữ vững được lòng mình.”

Anh nói xong lời này thì tay áo vung lên có cơn gió lạnh thổi tới. Trên trời sao xuất hiện tư liệu của Bách Hợp.

Giới tính: Nữ (Có thể biến đổi giới tính)

Tên: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 56 (max 100 điểm)

Dung mạo: 60 (max 100 điểm)

Thể lực: 58 (max 100 điểm)

Võ lực: 13 (max 100 điểm)

Kỹ năng: Cửu Dương Chân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh, Thiên Địa Môn Đạo Đức Kinh, Nam Vực Cổ thuật

Sở trường: Nấu ăn

Mị lực: 23 (max 100 điểm)

Cất giữ: Tình yêu của Thi Vương, Chúc phúc của Thánh nữ

Lần này Bách Hợp phát hiện ra không chỉ võ lực tăng lên một điểm mà sở trường thêm nấu ăn. Cô hơi giật mình nhìn chàng trai kia: “Tôi có cả sở trường rồi hả?”

Chàng trai nhẹ gật đầu vô cảm nói: “Trong nhiệm vụ này cô siêng năng nấu ăn xem như đã có được nấu ăn sơ cấp.”

Nghe thấy hai chữ sơ cấp, Bách Hợp không khỏi lắp bắp kinh hãi: “Nói cách khác cái giá trị nấu ăn này có thể tăng?” Chàng trai hơi gật đầu, anh đang định mở miệng thì Bách Hợp nhớ ra điều gì rồi vội vàng hỏi.

“Đúng rồi, lúc tôi làm nhiệm vụ luôn cảm thấy tính tình nóng nảy cảm giác không khống chế được bản thân mình, xin hỏi đó là nguyên nhân gì?”

“Được.” Lần này khoe miệng chàng trai hơi cong lên như là đã sớm đoán ra Bách Hợp sẽ hỏi câu này, thản nhiên nói: “Đó là bởi vì tính thần lực của nguyên chủ quá mạnh mà cô lại yếu nên bị ảnh hưởng.”

Bách Hợp không ngờ tới sẽ như thế, đôi mắt mở to đang định nói gì thì chàng trai lại hỏi.

“Nhiệm vụ của cô làm khá tốt, tôi tặng cô một điểm, cô muốn thêm vào đâu?”

Trải qua nhiều nhiệm vụ như thế, Bách Hợp cũng không ngạc nhiên hiểu ánh mắt người khác, cô biết rõ chàng trai thần bí này không muốn nói nữa, do dự một chút cắn cắn bờ môi nói: “Trí tuệ.”

Bởi vì trí tuệ cô không cao nên nàng biết nhìn mặt mà nói chuyện, người ta không có kiên nhẫn nói chuyện nữa thì sẽ không hỏi nữa, cô muốn sống phải cần người đàn ông thần bí kia mà không phải người khác cần cô, Bách Hợp không thông minh nên sẽ không chơi kiểu tính toán với người khác, ưu điểm lớn nhất của cô là tự mình hiểu lấy mà không phải là ra vẻ thông minh không biết trời cao đất rộng.

Khoe miệng người đàn ông thần bí kia lộ ra vẻ ý vị thâm trường, trong đôi mắt phượng hẹp dài lóe lên vài tia sáng, anh thấy ánh mắt âm thầm của Bách

Hợp nhưng không nói gì, lúc bóng người biến mất trong tình thông thì hiện lên tư liệu mới của Bách Hợp.

Giới tính: Nữ (Có thể biến đổi giới tính)

Tên: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 57 (max 100 điểm)

Dung mạo: 60 (max 100 điểm)

Thể lực: 58 (max 100 điểm)

Võ lực: 13 (max 100 điểm)

Tinh Thần: 11 (max 100 điểm)

Kỹ năng: Cửu Dương Chân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh, Thiên Địa Môn Đạo Đức Kinh, Nam Vực Cổ thuật

Sở trường: Nấu Ăn Sơ Cấp

Mị lực: 23 (max 100 điểm)

Cất giữ: Tình yêu của Thi Vương, Chúc phúc của Thánh nữ

Vừa nhìn thấy tư liệu của mình thì Bách Hợp phát hiện trong tư liệu của mình có thêm mục tinh thần, hơn nữa không biết có phải vì người đàn ông thần bí kia vô tình để lộ ra tin tức nên cái phần sở trường của cô có thêm nấu ăn sơ cấp, có thể thấy được rằng sở trường có thể tăng cấp. Cô im lặng một lát thì nghe thấy giọng nói của người kia.

“Đáng lẽ tinh thần lực của cô bắt đầu từ con số không như bởi vì trong nhiệm vụ này cô không chế được mình nên giá trị tăng lên, chúc mừng cô phát hiện ra tinh thần lực cho nên được ban thưởng 10 điểm” Bách Hợp không ngờ còn giấu đồ vật mình không biết.

Cô sống lâu như thế đã làm rất nhiều nhiệm vụ, mới đây mới phát hiện ra nhiều thứ mình không hiểu.

Bách Hợp đang định nói thì chàng trai kia lạnh lùng hỏi: “Có tiến hành nhiệm vụ không?”

Nếu muốn nói thì anh sẽ nói cho cô biết, nếu anh không muốn thì Bách Hợp hỏi cũng vô dụng thôi, ngược lại sẽ khiến người ta chán ghét thêm thôi, cô dứt khoát gạt đầu.

Một cử động nhỏ trong không gian cũng không thể gạt được ánh mắt chàng trai kia, cơ thể cô bay bổng sáng ngời lên, không biết có phải ảo giác của mình không, cảm giác quay cuồng khi tiến vào nhiệm vụ đã bớt hơn trước rất nhiều, tình tiết không lồ của câu chuyện truyền vào óc, tuy đau đến muốn nứt ra nhưng đỡ hơn trước nhiều. Bách Hợp suy đoán có phải do tinh thần lực cải biến, cô quyết định lần sau trở lại không gian kia sẽ hỏi người đàn ông thần bí kia.

Xung quanh cô hình như đang có ai nói gì đấy, dưới người đau đớn như bị xé rách, một lúc lâu sau mới có người lên tiếng: “Nhanh đi báo với Thiếu soái, cái thai này của Thiếu phu nhân không thể giữ được rồi.”

Nội dung câu chuyện ào ào truyền vào đầu cô, lúc này cảm thấy rất đau nhưng Bách Hợp có thể nghe thấy động tĩnh bên ngoài và tiếng người nói, tập chung buông lỏng tinh thần.

Trong bụng như có thứ gì đó trượt ra, cô nghe thấy người nào đó thở dài: “Thật đáng thương, là một đứa bé trai đã thành hình.” Trong lòng Bách Hợp trào lên một cơn đau nhức, cô cảm giác được có người đang lau người cho mình, lại như có người đang kêu gào: con của tôi.

Nội dung câu chuyện lần này khá lớn nên thời gian tiếp thu cũng lâu hơn bình thường một chút. Lúc hiểu rõ mọi chuyện thì đầu Bách Hợp đau đến muốn nứt ra, khi cô mở mắt đã là buổi tối. Bên ngoài tối đen như mực, trong phòng chỉ thấp một chiếc đèn dầu, một thiếu nữ có hai bím tóc đang nằm bò trên bàn ngủ gật, mùi máu tươi trong phòng vẫn chưa tan hết. Bách Hợp cười khổ một tiếng, bụng dưới vừa lạnh vừa đau, cô cố gắng chuẩn bị tập luyện võ công từ đầu.

Nhiệm vụ lần này cô cũng trở thành Đường Bách Hợp, một phụ nữ mới lấy chồng không lâu. Chồng của nguyên chủ là Diệp Xung Cẩn, con trai duy nhất của Diệp Khai Lương quân phiệt lớn nhất vùng Nam Hoa hiện nay, bối cảnh là thời dân quốc. Cô nhớ rõ rằng trong lịch sử không có vùng đất nào là Nam Hoa, cũng không có quân phiệt nào là Diệp Khai Lương, vậy thì câu chuyện này là hư cấu dùng bối cảnh thời dân quốc.

Diệp Xung Cẩn là nhân vật phản diện lớn nhất trong câu chuyện. Anh ta là kẻ tâm ngoan thủ lạt, lạm sát người vô tội, một câu không vừa ý thì sẽ lấy mạng người ta, hơn nữa còn nhỏ cô tận gốc, làm việc vô cùng cực đoan. Vốn dĩ xuất thân của hắn rất cao, khi Diệp Khai Lương còn chưa trở thành Tổng đốc Nam Hoa, thế lực phong kiến thống trị dần lụn bại, Diệp Khai Lương lợi dụng nguồn nhân lực trong tay, nhanh chóng chiếm được một vùng đất riêng, trở thành quân phiệt lớn nhất Hoa quốc. Diệp Xung Cẩn là con độc nhất của ông, khi Diệp Xung Cẩn hai mươi một tuổi thì lấy Đường Bách Hợp, một cô gái dòng dõi thư hương, thanh danh rất tốt không nắm thực quyền như Diệp gia.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Thiếu soái phản diện độc ác (2)

Bối cảnh của câu chuyện cũng không khác lịch sử nhiều lắm, cũng là đất nước bị xâm lược, Diệp Xung Cẩn là kẻ lòng muông dạ thú, hấn cấu kết với thế lực nước ngoài, hai bên hợp tác cùng có lợi, là nhân vật đại phản diện trong câu chuyện.

Nhưng nội dung câu chuyện lại không xoay quanh Đường Bách Hợp và Diệp Xung Cẩn, nếu Diệp Xung Cẩn trong câu chuyện với vai trò là một kẻ cực kỳ âm ngoan thì Đường Bách Hợp chỉ là một bia đờ đạn nhỏ bé không đáng kể, cuối cùng chết vô cùng thê thảm.

Diệp Xung Cẩn xuất hiện chính là rất lợi hại, cao cao tại thượng, câu chuyện bắt đầu từ Lư Hiến Lâm, một kẻ thấp hèn ở thành Nam Hoa đắc tội anh ta. Tổ tiên Lư gia cũng từng có người đỗ cử nhân, nhưng sau đó xảy ra đảo chính, gia tộc cũng dần sa sút. Lư Hiến Lâm là một kẻ rất thông minh, hấn làm chân chạy vặt kiếm tiền ở kỹ viện, cha mẹ hấn mất sớm, chỉ để lại một em gái kém hấn bốn, năm tuổi, hai anh em được một bà lão nuôi lớn, hấn bắt đầu từ công việc chân chạy tại kỹ viện, sau đó xảy ra chiến loạn, hấn dựa vào việc nhặt tài sản của người chết để làm giàu.

Lúc nào đó không rõ Diệp Xung Cẩn bị người ta ám sát, hấn vô tình đắc tội Diệp Xung Cẩn, làm hỏng chuyện tốt của Diệp Xung Cẩn nên bị anh ta ghi hận.

Với tính cách lòng dạ hẹp hòi, tròng mắt tất báo như Diệp Xung Cẩn thì đương nhiên Lư Hiến Lâm không thể chỉ xin lỗi là xong, hấn tìm người hóa trang thành cướp, xông vào Lư gia, lại cố tình không giết Lư Hiến Lâm mà giết em gái duy nhất và bà hấn.

Liên đới còn có nhà họ Mã bên cạnh. Nhà họ Mã có một cô con gái là thanh mai trúc mã với Lư Hiến Lâm, tình cảm giữa hai người rất sâu đậm, đã định chờ tới khi lớn lên thì hai người sẽ kết hôn, không ngờ trong một đêm xảy ra tai họa bất ngờ. Lư Hiến Lâm sợ hết hồn, đương nhiên hấn muốn báo thù. Trong quá trình báo thù, Lư Hiến Lâm dần chín chắn, hấn dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, mới đầu không thể sánh bằng với Diệp Xung Cẩn, về sau lại đủ trở thành một trong những lực lượng đối đầu với Diệp Xung Cẩn.

Trong quá trình báo thù, Lư Hiến Lâm và cô con gái họ Mã mình yêu mến lại gặp nhau. Thì ra trong sự cố kia cả nhà đều chết chỉ cô ta không chết, nên lấy tên mới là Lư Dung chui vào trong nhà họ Đường, được người họ Đường thu nhận, trở thành nữ hầu thân cận của Đường Bách Hợp, cuối cùng đi theo Đường Bách Hợp gả vào nhà họ Diệp.

Cô ta nghĩ mọi biện pháp để báo thù, nhưng bên cạnh Diệp Xung Cẩn có rất nhiều người, hơn nữa lòng phòng bị của anh ta rất mạnh. Cô ta không tìm được cơ hội nào, trong lòng cô ta hận Diệp Xung Cẩn nên đương nhiên cũng hận vợ hấn là Đường Bách Hợp. Bởi vậy đã ra tay với Đường Bách Hợp, khiến cô ấy sảy thai hai lần, sau đó nhiều lần đầu trí so dững với Diệp Xung Cẩn, dần dần khiến anh ta kính trọng vài phần, về sau là yêu thích.

Nhưng Mã Dung không vì sự yêu thích của Diệp Xung Cẩn mà từ bỏ thù hận, cô ta đã hiến dâng thân thể mình. Khi Đường Bách Hợp có thai mấy lần không thành, cô ta mưu đồ để Diệp Xung Cẩn ngủ với mình, còn sinh cho hấn đứa con trai duy nhất, để Diệp Xung Cẩn buông lỏng cảnh giác với cô ta, cuối cùng cô ta về phe với Lư Hiến Lâm. Một đôi tình nhân cùng mưu đồ, nội ứng ngoại hợp.

Lư Hiến Lâm bắt đầu gặp may trong kinh doanh, hấn liên kết với các thế lực nước ngoài để xây dựng được lực lượng võ trang cho riêng mình, mà Mã Dung thì lấy được một loại thuốc đặc biệt từ chỗ Lư Hiến Lâm, cô ta lợi dụng cơ hội mình sinh được con trai cho Diệp Xung Cẩn để tiếp cận mẹ hấn, khiến cho mẹ Diệp Xung Cẩn nhanh chóng mắc bệnh nặng rồi qua đời. Nhân lúc Diệp Khai Lương mất vợ, cô ta có tình tiếp cận với ông ta, thể hiện tài trí của mình khiến Diệp Khai Lương có tình cảm với cô ta, sau đó lợi dụng Diệp Khai Lương để kiềm chế Diệp Xung Cẩn. Thời cơ báo thù đã tới, nhưng Mã Dung không cam tâm chỉ giết Diệp Xung Cẩn, cô ta muốn Diệp Xung Cẩn cũng phải đau khổ như cô ta. Vì thế, cô ta đánh thuốc mê Đường Bách Hợp rồi ném cô ấy cho một đám người ngoại quốc, cuối cùng Đường Bách Hợp bị nhiều kẻ cường bức, không chịu nổi đã kích đã thất cổ chết.

Sau khi Mã Dung hại chết Diệp Xung Cẩn thì bỏ rơi nghiệt chủng mà cô ta sinh cho hấn, rồi cùng cao chạy xa bay với Lư Hiến Lâm. Bắt đầu vì sự nghiệp cách mạng hiến dâng mình, cuối cùng trở thành công thần sáng lập Hoa quốc, cuối câu chuyện còn được khen ngợi là có thủ đoạn của Lữ Hậu, tâm kế của Điều Huyền và sắc đẹp của Tây Thi.

Khi Bách Hợp tới đúng lúc sảy thai lần đầu tiên. Điểm khác biệt trong câu chuyện là Diệp Xung Cẩn khá coi trọng người vợ kết tóc này chứ không phải chỉ đùa bỡn cô ấy lại coi Mã Dung là tình yêu đích thực như trong câu chuyện cũ. Diệp Xung Cẩn là một người đàn ông âm ngoan độc ác nhưng người duy nhất mà anh ta tôn trọng thì chính là Đường Bách Hợp, Mã Dung có thể tìm được cơ hội bỏ lên giường anh ta có lẽ là vì Đường Bách Hợp.

Cô ta là nữ hầu thân cận của Đường Bách Hợp, tình như chị em. Mấy lần sảy thai cô ấy không hề hoài nghi những người bên cạnh. Mặc dù Diệp Xung Cẩn rất quan tâm đến vợ nhưng anh ta hấn là đàn ông, không thể suốt ngày ở trong nhà được, quan trọng nhất là anh ta không nỡ để Đường Bách Hợp đau lòng nên không kiểm tra nghiêm ngặt Mã Dung, vậy nên mới để Mã Dung có cơ hội. Khi Mã Dung bò lên giường cũng là lấy danh nghĩa sinh con cho Đường Bách Hợp, để cô ấy có người kế tục, đây mới là nguyên nhân chính đã động được Diệp Xung Cẩn, khiến anh ta đồng ý Mã Dung trèo lên giường

mình.

Trong nội dung câu chuyện trừ những chi tiết yếu hèn tình cừu loạn thế ra, có hai điểm lớn nhất chính là, một miêu tả những cảnh nóng bỏng giữa Diệp Xung Cần và Mã Dung, thứ hai là sự cạnh tranh và tâm ngoan thủ lạt của Diệp Xung Cần, anh ta vô tình với Mã Dung, ngược đãi thân thể cô ta. Chính sự vô tình của Diệp Xung Cần đã làm nổi bật sự thâm tình và đại nghĩa của Lưu Hiến Lâm và phụ trợ sự hiên ngang凛冽 của Mã Dung.

Lúc này Bách Hợp đang nằm trên giường, thần thờ rất lâu. Cô đã làm khá nhiều nhiệm vụ, nhưng đây là lần đầu gặp phải kiểu ngược luyến tình thâm thế này. Diệp Xung Cần tôn trọng nguyên chủ, Đường Bách Hợp lại là một phụ nữ hiền lành dịu dàng nhưng cũng rất yêu anh ta. Sau khi gả cho anh ta mà không thể sinh nổi một đứa con, hai lần sảy thai không những khiến cơ thể bị tổn thương nên dễ bị sảy thai, khiến cô ấy không thể sinh con cho nhà họ Diệp. Trong lòng cô ấy đã cảm thấy rất áy náy, sau đó có một lần bất gặp Diệp Xung Cần và Mã Dung đang ân ái, cô ấy đành im lặng nuốt quả đắng vào lòng.

Đối với chuyện của chồng mình và Mã Dung, cô ấy lựa chọn thờ ơ, cô ấy chỉ cẩn thận chăm sóc đứa con duy nhất mà Mã Dung sinh ra, không ngờ rằng một phụ nữ không tranh giành, xuất thân dòng dõi thư hương, coi danh tiết còn quan trọng hơn sinh mạng, cuối cùng lại bị nhiều kẻ cường bức, khó trách cô ấy nghĩ không thông mà thất cổ tự sát.

Nhiệm vụ lần này nói khó thì khó, nói dễ thì cũng dễ. Bách Hợp thở dài, cô gái đang ngủ gục trên bàn chột tỉnh dậy: “Thiếu phu nhân đã tỉnh rồi à.” Cô ta nói xong thì lại cẩn thận hỏi: “Thiếu phu nhân có khát không ạ? Có muốn ăn gì không ạ?” Cô ta là một trong những người hầu bên cạnh Đường Bách Hợp, do Diệp Xung Cần đưa tới khi Bách Hợp vừa gả vào nhà họ Diệp. Đồng thời, cô ta cũng là thành viên tổ chức Địa Hạ. Thật ra cô ta và Mã Dung đã nói chuyện với nhau từ lâu, nằm vùng nhiều năm tại nhà họ Diệp, ngay cả Diệp Xung Cần cũng chưa từng nghi ngờ cô ta. Vì thế, cô ta ở nhà họ Diệp rất thoải mái nhưng lại vô cùng trung thành với Mã Dung.

Bách Hợp bị hai lần sảy thai cũng có phần của cô ta. Hơn nữa sau khi Đường Bách Hợp sảy thai, cô ta chính là đầu sỏ nguyên nhân khiến cô ấy càng lúc càng suy yếu.

Hôm nay gặp mặt đúng là kẻ thù gặp nhau đỏ mắt. Nhiệm vụ của Bách Hợp chủ yếu là hoàn thành tâm nguyện của nguyên chủ. Nguyên chủ từ một người lương thiện bị oán hận giày vò, đương nhiên cô sẽ giải quyết mối hận thay cô ấy.

“Lưu Dung đâu rồi?” Bách Hợp ngồi dậy, lúc này do số liệu của mình còn thấp nên cô cảm thấy đau bụng, tuy nhiên cô không yếu ớt như nguyên chủ, nói cách khác cô có thể cảm giác được hết thảy, lúc này Bách Hợp mới đề non xong nên rất yếu nhưng đối với Bách Hợp mà nói thì cũng không đến mức thiếu máu phải nằm giường bệnh suốt nửa năm như nguyên chủ.

Nghe Bách Hợp hỏi về Lưu Dung thì gương mặt Thu Cúc lộ vẻ bối rối, Mã Dung dùng tên giả là Lưu Dung muốn báo thù Diệp Xung Cần, nay Bách Hợp sảy thai là nằm trong kế hoạch dụ dỗ Diệp Xung Cần của cô ta. Cũng bởi vì thế trong nội dung câu chuyện, sau khi Bách Hợp sảy thai lại thấy chồng cô ấy không tới gặp cô ấy mà đi gặp Mã Dung khiến cô ấy đau lòng muốn chết. Từ bản năng của phụ nữ, cô ấy đã cảm giác được nhưng lại lựa chọn tha thứ, tự an ủi mình.

Nhưng Bách Hợp khác với nguyên chủ, sau khi cô hỏi xong mà Thu Cúc vẫn không lên tiếng, cô lập tức quát lên:

“Người đâu.” Mấy binh lính cầm súng gác ngoài cửa phòng Bách Hợp nghe thấy thì lập tức đi vào. Diệp Xung Cần luôn rất coi trọng vợ, bảo vệ cô cẩn thận, lúc này cô gọi to một tiếng thì binh sĩ bên ngoài đã nghe thấy động tĩnh trong phòng rồi nhanh chóng tiến vào. Thu Cúc gạt nẩy người, cúi đầu xuống, trong lòng lo sợ bất an.

“Mời Thiếu soái tới đây, nói tôi có chuyện muốn nói. Tôi nhớ trước khi tôi bị ngã thấy cô ta đẩy tôi. Mang cô ta xuống, thẩm vấn kỹ càng.” Chính vì nguyên chủ quá mềm yếu, cô đề non là một trong những kế hoạch báo thù độc ác của Mã Dung, do không quen nên đề lộ quá nhiều sơ hở. Ban đầu Mã Dung cho cô ấy uống thuốc khiến bào thai không ổn định, cuối cùng còn đẩy cô ấy ngã lăn trên đất, đúng lúc bụng đập mạnh xuống đất nên mới sảy thai.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Thiếu soái phản diện độc ác (3)

Cũng bởi thế mà khiến cho cơ thể Bách Hợp tổn thương nặng nề, rồi lại bị Thu Cúc hành hạ một phen khiến càng ngày suy yếu tạo thành bệnh nặng.

Khi nguyên chủ khóc lóc gọi người đề bảo vệ thai nhi thì Mã Dung đã mua chuộc người bên cạnh cô ấy từ lâu, vì kế hoạch báo thù làm sao có thể để cô ấy có cơ hội sinh đứa con ra được. Nếu không phải sợ nếu lúc này Bách Hợp mà chết một thì hai mệnh thì theo tính cách điên cuồng của Diệp Xung Cần thì sẽ không từ bỏ ý đồ hại chết Bách Hợp đâu. Kì thực sảy thai tới hai lần, Đường Bách Hợp cũng coi như đã chết rồi.

Tuy nguyên chủ vẫn còn sống nhưng lúc tỉnh dậy lại tin lời Mã Dung, cho rằng mình không cẩn thận nên mới bị ngã. Sau đó Mã Dung vội vã làm một đôi hài vô cùng dễ trượt ngã xong mang ra cho cô xem thì cô ấy cũng không nghĩ ngờ, còn tự trách bản thân rất lâu. Nếu không phải cuối cùng Mã Dung chính mồm nói ra mọi chuyện thì e là nguyên chủ vẫn không hay biết gì.

Thu Cúc và Mã Dung cùng là thành viên của đảng Địa Hạ, kế hoạch của Mã Dung cần cô ta giúp đỡ rất nhiều nên không hề giấu diếm gì cô ta. Cô ta biết rõ vì sao Đường Bách Hợp bị ngã rồi mất con, cô ta cũng hầu hạ Đường Bách Hợp một khoảng thời gian, hiểu rõ vị thiếu phu nhân này là một nắm bột, không hề có tâm cơ gì, vô cùng hiền lành. Vốn dĩ cô ta không nhẫn tâm làm tổn thương Đường Bách Hợp, nhưng nghĩ tới sự thành công của cách mạng thì đành phải hy sinh cá nhân để hoàn thành tập thể, vậy nên đã nhẫn tâm hại Bách Hợp.

Có điều Thu Cúc không ngờ là Đường Bách Hợp luôn hiền lành lương thiện, ngay cả con kiến cũng không ngờ giẫm chết nay lại nói chính cô ta là hung thủ đã đẩy ngã Đường Bách Hợp. Thu Cúc nhất thời mê man.

Từ nhỏ cô ta được tổ chức huấn luyện, vì giành được mảnh đất Nam Hoa này, cô ta đã ở cạnh Diệp Xung Cẩn nhiều năm, biết rõ anh ta là kẻ hi nộ bất thường, trở mặt không nhận người. Nếu anh hoài nghi mình ..., theo tính cách của anh ta chính là giết lầm còn hơn bỏ sót, chắc chắn mình không thể sống nổi.

Tuy Thu Cúc đã chuẩn bị sẵn tinh thần hy sinh tất cả vì cách mạng, nhưng có cái chết đâu có phải nhẹ tựa lông hồng mà nặng tựa Thái Sơn. Huống hồ chết cũng phân làm vài loại, Diệp Xung Cẩn không phải kiểu đàn ông quang minh chính đại gì, anh ta muốn mình chết thì chắc chắn sẽ là sống không bằng chết. Cha mẹ cô ta còn ở trong nhà họ Diệp, không chừng cô ta không những chết còn mất đi trong sạch, càng có khả năng liên lụy đến cha mẹ mình.

Nghĩ đến đây, cho dù Thu Cúc còn muốn hiến thân cho cách mạng cũng sợ tới mức tái nhợt, quỳ sụp xuống trước mặt Bách Hợp:

“Thiếu phu nhân tha mạng, nô tì là người của Thiếu soái, phụng mệnh bảo vệ Thiếu phu nhân, làm sao có thể làm những việc đại nghịch bất đạo như thế?” Thu Cúc khóc lóc không ngừng, cô ta thật sự sợ hãi. Đối với phụ nữ, thể thống nhất là bị người ta cưỡng bức, làm bản thân thể, nếu rơi vào tay Diệp Xung Cẩn, chỉ bị một người cưỡng bức còn may, sợ là sẽ rơi vào tình cảnh sống dở chết dở.

Cả người cô ta run rẩy, đã có binh lính đi thông báo với Diệp Xung Cẩn. Trước khi Diệp Xung Cẩn tới, cô ta phải nhanh chóng thuyết phục được Đường Bách Hợp, người có thể an ủi được gã đàn ông tính tình thất thường như ma quỷ kia chỉ có vị thiếu phu nhân dịu dàng này mà thôi.

“Cầu xin thiếu phu nhân soi xét.”

Bách Hợp cười lạnh một tiếng, mắt cũng không chớp: “Ý cô là tôi không phân biệt nổi thị phi, oan uổng có?” Cô vừa nói xong, không biết có phải bị ảnh hưởng của nguyên chủ không, nước mắt chảy xuống: “Tôi đã mất đi con mình, đó là con của tôi đấy!” Đường Bách Hợp đã mang thai hơn bảy tháng, không lâu nữa đứa bé sẽ ra đời, Mã Dung cố ý làm thế, cô ta muốn Đường Bách Hợp hy vọng và thương yêu thật nhiều đứa bé này, đợi đến lúc mất con sẽ thông khổ đến tận tâm liệt phế. Vừa có thể làm cô ấy đau khổ tột cùng khiến cho tâm trạng nguyên chủ không ổn định để tạo thêm cơ hội cho bản thân mình.

Quan trọng hơn, người nhà Mã Dung đã chết thảm như vậy, cô ta muốn toàn bộ người nhà họ Diệp ném thứ đau đớn khoan tìm như mình, khiến bọn họ trả món nợ máu cho cha mẹ mình.

Thu Cúc đã hơi chột dạ, cô ta không phải kẻ không có lương tri, nhưng vì gia nhập tổ chức Địa Hạ, muốn hy sinh tất cả vì cách mạng mà thôi. Thật ra cô ta cũng áy náy với Đường Bách Hợp, giờ Bách Hợp vừa nói thì cô ta liền cúi thấp đầu, không thốt nên lời. Bách Hợp khóc một lúc thì có tiếng bước chân dồn dập truyền từ ngoài vào. Nguyên chủ vô cùng yêu Diệp Xung Cẩn, ngay cả tiếng bước chân của chồng mình cũng có thể nhận ra.

Nhờ Đường Bách Hợp nên Bách Hợp cũng có thể nghe ra được người đi đầu chính là Diệp Xung Cẩn. Cô giả như không chịu đựng nổi, khóc ngất xuống giường. Quả nhiên Diệp Xung Cẩn mặc áo sơ mi quân đội, quần màu xanh sẫm, chân đi ủng đen của quân nhân, dẫn theo hai cận vệ xuất hiện trước mặt Bách Hợp.

Diệp Xung Cẩn đi đường không nhanh không chậm, giống như cảm giác mà anh ta tạo ra cho mọi người, lạnh lùng, mang theo vài phần áp lực. Trên người anh ta không mang theo vũ khí, đáng người cao ráo, khí vũ hiên ngang.

“Sao thế? Sao lại khóc?” Anh ta có một đôi mắt dài hơi xé lên, khiến người ta cảm thấy nhô nhô lễ độ nhưng vẫn có mấy phần tà khí, bề ngoài rất đẹp trai, tuy trong thành Nam Hoa đều biết vị Thiếu soái này tâm ngoan thủ lạt, hi nộ vô thường, nhưng cũng không ít cô gái thích anh ta. Lúc trước, Diệp Khai Lương thay anh ta chọn con gái nhà họ Đường, không biết có bao nhiêu thiếu nữ cắn nát khăn tay.

Có điều tính cách Diệp Xung Cẩn không tốt lắm, khi còn niên thiếu từng công khai đánh chết người, vì thế mà Diệp Khai Lương hạn chế không cho anh ta mang súng lục theo người, cho dù có mang cũng phải là loại đã khóa chốt, tránh để y giận dữ mà tùy tiện giết người. Hai năm qua, tính cách của anh ta đã đỡ hơn nhưng vẫn có rất nhiều người sợ hãi, nhiều người sau lưng gọi y là ác ma. Có điều người đàn ông này có tính tình thất thường này lại đỡ bỏ tất cả nguy trang trước mặt Đường Bách Hợp trở nên dịu dàng mà tràn đầy kiên nhẫn.

Bách Hợp nghe giọng nói dịu dàng của anh ta, không kiềm chế được run cả người. Diệp Xung Cẩn khiến cô có cảm giác như khi vừa gặp Dung Ly, dưới nụ cười dịu dàng bình tĩnh kia có mùi máu tanh, làm người ta sợ hãi. Anh có vẻ ngoài tuấn mỹ, khỏe mạnh chân mày lại có vài phần sắc bén, đôi mắt tựa như bao phủ một tầng huyết tinh, lộ ra vẻ tàn nhẫn.

“Em... em xin lỗi... anh Xung Cẩn... em không thể bảo vệ được con của chúng ta.” Bách Hợp nhỏ giọng nói, Diệp Xung Cẩn trước mặt này vô cùng nguy hiểm, lúc nói chuyện với y cảm thấy hai chân cũng run lên, hình như dưới người lại chảy máu, trên người Bách Hợp lập tức tản ra mùi máu tươi tanh ngọt.

Diệp Xung Cẩn là người thường xuyên ở trong đồng xác người, tay đầy máu tanh, anh đã ngửi thấy trên người Bách Hợp vừa tản ra mùi máu, đôi mắt càng trở nên âm trầm, liếc Thu Cúc đang quỳ trên mặt đất một cái rồi ngồi xuống, cẩn thận ôm Bách Hợp vào lòng giống như đang ôm một vật quý báu dễ vỡ. Bắp thịt anh ta rắn chắc, cơ thể Đường Bách Hợp lại quá yếu ớt, toàn thân mềm mại không xương, bị anh ta ôm khiến Bách Hợp lấn cấn cảm thấy hơi đau, cổ vùng vẩy một chút. Eo và tay chân chạm phải dây lưng và cúc áo của anh làm cô không thoải mái cau mày lại.

“Là cô ta à?” Diệp Xung Cẩn cứ mặc cô xoay người trong lòng mình, chọn một tư thế thoải mái, ý cười trên khóe môi càng đậm hơn, ánh mắt nham hiểm hung ác càng rõ ràng. Cận vệ của hắn thấy hành vi to gan của Bách Hợp thì sau lưng toát mồ hôi lạnh, Thu Cúc càng không kiềm chế được run rẩy.

Bách Hợp lập tức gạt đầu. Tuy cô đoán được với tính cách của Diệp Xung Cẩn thì Thu Cúc sẽ không có kết cục tốt đẹp gì, nhưng nếu Thu Cúc đã lựa chọn con đường này thì cũng nên nghĩ đến kết quả này. Huống hồ Thu Cúc có làm sao thì cũng là vì chuộc tội cho nguyên chủ mà thôi, vậy nên Bách Hợp không hề mềm lòng. Diệp Xung Cẩn cười mà như không cười nhìn cô một cái, ánh mắt lộ ra vài phần kinh ngạc:

“Một đứa bé có thể khiến em trở nên độc ác, không biết anh nên vui vẻ hay buồn bã đây.” Giọng nói của anh ta âm u, chỉ là một câu than thở đơn giản cũng làm người ta rét run. Bách Hợp nghĩ kỹ ý tứ của anh ta, có ý là vì mất con nên cô biết thù hận, anh ta cảm thấy buồn vì chuyện đó sao? Buồn cái gì đây? Vì mất con hay vì cô học được cách kiên cường, không giống trước kia.

Cả người Bách Hợp lạnh run, cô đoán có lẽ là do tình cảm của nguyên chủ quá phá. Như người đàn ông trong không gian kia nói chỉ cần tinh thần lực của mình còn yếu sẽ bị nguyên chủ ảnh hưởng cảm xúc, tựa như Phan Kim Liên ghét Vô Đại Lang vậy. Rõ ràng Diệp Xung Cẩn tốt hay xấu cũng không liên quan đến cô, nhưng cô vẫn vì lời nói của anh mà có chút đau lòng.

“Dẫn xuống đi, chơi đùa với cô ta cho tốt.” Diệp Xung Cẩn thấy sắc mặt Bách Hợp trắng bệch trong nháy mắt, anh cau mày lại, cận vệ đáp một tiếng rồi kéo Thu Cúc đã bị dọa đến mềm nhũn người ra ngoài.

Sau khi giường được thu dọn sạch sẽ, đầu giường còn có mùi hương thơm ngát trên thân thể Đường Bách Hợp, Diệp Xung Cẩn ôm Bách Hợp liền thuận thế đề lên người cô, đôi môi nhẹ nhàng di chuyển trên trán cô. Anh cảm nhận được cơ thể mềm mại hơi cứng lại, anh cười nhẹ hai tiếng, nghe hơi thở nặng nề của cô, nghĩ tới việc cô mới mất con, liền nhanh chóng nằm xuống, ôm cô vào lòng:

“Tiểu Hợp, là do anh không tốt, không bảo vệ được em.” Người đàn ông không ai bì nổi này, ngay cả trước mặt đại soái Diệp Khai Lương cũng không chịu cúi đầu nhận sai, bây giờ lại xin lỗi cô sao? Bách Hợp nghĩ tới tính cách Diệp Xung Cẩn được mô tả trong câu chuyện, không kiềm chế được hít một hơi lạnh, ý cười bên môi Diệp Xung Cẩn càng đậm hơn: “Anh không đau lòng vì chuyện mất con đâu, càng không trách em, anh chỉ sợ em sẽ khó chịu. Thật lòng mà nói anh hy vọng em có thể kiên cường hơn, nhưng lại sợ em kiên cường rồi thì ngay cả anh cũng bị em đẩy ra khỏi cửa. Em nói xem, anh nên làm thế nào mới tốt?”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Thiếu soái phản diện độc ác (4)

Lúc này, trên người Diệp Xung Cẩn không có chút sát khí nào, anh hoàn toàn thả lỏng, trong mắt toàn là hình ảnh của Bách Hợp. Khóe miệng còn hơi có ý cười, nhìn qua vô cùng quyền rũ. Bách Hợp bị anh vây trong ngực, bắt đầu đi giữa đầu nhìn lên, nghĩ tới tâm nguyện và sự oán hận của nguyên chủ, cô sợ Diệp Xung Cẩn sẽ đoán được suy nghĩ của mình nên cụp mắt xuống dựa đầu vào lồng ngực anh ta:

“Em không thích Lưu Dung, ánh mắt cô ta nhìn anh làm em không thoải mái.”

Trong nháy mắt, dường như ánh mắt Diệp Xung Cẩn sáng rực khác thường, sau đó lập tức biến thành vẻ chua chát u ám. Ý cười bên môi y không lan tới mắt. Nghe lời oán trách của Bách Hợp, anh vươn tay sờ tóc cô, dịu dàng nói: “Tiểu Hợp không thích cô ta, anh biết rồi, anh cũng không thích cô ta, tính toán quá nhiều, thích tự cho là đúng, có điều cô ta không phải là Lưu Dung mà là Mã Dung.” Diệp Xung Cẩn nói đến đây thì bật cười, bộ ngực anh khẽ rung động. Gương mặt Bách Hợp dán lên ngực y, bên tai nghe được tiếng hít thở của anh, đầu cô cũng nhẹ nhàng lay động, trong lòng vô cùng bất ngờ, hóa ra Diệp Xung Cẩn đã biết Mã Dung là ai, thế mà anh lại biết!

Bách Hợp vừa định ngẩng đầu lên thì Diệp Xung Cẩn đã ấn đầu cô xuống, không cho cô cử động, ánh mắt vô cùng dịu dàng

“Ngạc nhiên vì sao anh lại nói cô ta không phải Lưu Dung đúng không? Vẫn dĩ muốn để cô ta ở cạnh để chơi với em, tiện thể dạy cho em vài thứ, nhưng tới hôm nay xem ra anh thấy hối hận rồi, thật sự không nên để cô ta dạy em, nhìn Tiểu Hợp bây giờ anh rất khó chịu.” Thái độ của anh có chút tức giận, tay vỗ nhẹ lên lưng Bách Hợp theo tiết tấu: “Ngủ một lúc đi, tỉnh lại em sẽ không thấy cô ta nữa.”

Một câu này như chém đinh chặt sắt, Bách Hợp vốn vừa mới tới đã phải trải qua quá nhiều việc, tiếp thu xong nội dung câu chuyện thì đầu như váo, vậy nên cô nghe Diệp Xung Cẩn nói vậy thì nhắm mắt lại.

Đợi đến khi tiếng hít thở của cô dần đều đặn, ý cười trên môi Diệp Xung Cẩn càng đậm hơn. Anh nhìn kỹ người phụ nữ đang ngủ trong lòng mình, vẫn là dáng vẻ quen thuộc này, vẫn là thân thể mà anh thích, nhưng dường như linh hồn đã thay đổi. Cô có thể giấu diếm được người khác chứ không thể giấu được anh. Diệp Xung Cẩn vươn tay bóp cổ Bách Hợp, Bách Hợp khó chịu hừ một tiếng, theo bản năng muốn đẩy tay anh ra, lúc này anh chợt cười một tiếng rồi thu tay về.

Diệp Xung Cẩn xoay người xuống giường, chỉnh trang lại áo trong xộc xệch, nhẹ nhàng ra ngoài. Sau khi anh ta đóng cửa lại thì lúc này Bách Hợp mới mở to mắt ra.

Hiện giờ cô còn chưa luyện võ công, vậy nên giác quan không nhạy cảm như trước, lúc Diệp Xung Cẩn xuống tay cũng không đánh thức cô, nhưng sát ý đậm đặc trên người anh lại khiến Bách Hợp tỉnh giấc. Cô sợ đến mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đã bao lâu rồi không có cảm giác kề cận cái chết như vậy? Dường như ngay sau đó cô sẽ chết, cảm giác ngón tay thon dài lạnh lẽo trên cổ cô rất lâu mà không biến mất. Bách Hợp sờ lên cổ mình, không dám ngồi dậy, lại nhắm mắt lại.

Lần này Diệp Xung Cẩn không giết cô, tuy không biết là nguyên nhân gì nhưng Bách Hợp cuối cùng cũng hiểu được vì sao người ta lại nói anh ta hi vọng vô thường. Sang ngày tiếp theo, Thu Cúc không còn xuất hiện nữa, thay thế là một thiếu nữ tên Tư Tình, cũng ăn mặc tương tự Thu Cúc, vừa cung kính vừa sợ hãi.

Làm một vị thiếu phu nhân rất nhàm chán, may là Bách Hợp còn có thể luyện võ. Hiện tại, điều khiến cô vui mừng nhất là Diệp Xung Cẩn không tới gặp cô nữa. Đối với người đàn ông đó, trong lòng có lẽ có chút e ngại. Cô nhận lúc này tu luyện nội công tâm pháp. Lúc Tư Tình thấy cô ngồi im lặng thì thật ra cô đang luyện võ, cô vẻ trông rất giống đang ngẩn người.

Nửa tháng nhanh chóng trôi qua, trong nửa tháng này, Bách Hợp chưa hề thấy mặt Diệp Xung Cẩn. Buổi tối cô quen ngủ một mình rồi nên không thích đèn đèn như nguyên chủ mà thích bóng tối. Trong bóng tối cô có thể luyện tập Cửu Dương Chân Kinh mà không cần lo lắng. Com chiều do người hầu đưa tới, lúc chàng vạng thời tiết đã có vẻ âm u, sau khi Bách Hợp tắm rửa xong thì bên ngoài có gió lớn, tia chớp xẹt qua chân trời, khiến ban đêm đen tối cũng bị chiếu sáng như ban ngày. Rèm che cũng không có nhiều tác dụng, lúc ánh chớp chiếu vào, cả căn phòng kín mít càng tăng thêm vẻ âm trầm.

Bách Hợp không sợ mấy thứ này, cô đã làm nhiều nhiệm vụ như thế, dạng tia chớp nào còn chưa thấy chứ? Cô chỉ tròn tròn mắt nhìn căn phòng lóe sáng rồi lại tối đen, khóa cửa phát ra tiếng ‘rắc’ nhẹ, lỗ tai nhạy cảm của cô lập tức nghe được tiếng động, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

Một bóng người mặc đồ đen tiến vào, hòa vào bóng tối. Bây giờ Bách Hợp luyện võ công, tuy rằng chưa đến mức cao thâm nhưng ít nhất nhãn lực tốt hơn trước nhiều, một tia chớp lại cắt qua chân trời, cô hít một hơi, bên giường đã có một người mặc đồ đen đang đứng, gương mặt trắng bệch không giống người. Bách Hợp đã từng làm Đào Bách Hợp con gái của Đào Nhiên Hưng thấy nhiều yêu ma quỷ quái, thậm chí còn sống chung với Cương thi vương cả đời nhưng khi đột nhiên thấy hình ảnh này thì cũng bị giật mình.

Chờ cô nhìn rõ mặt người này, Bách Hợp hừ lạnh một tiếng, ngồi dậy bật đèn ở đầu giường.

“Mã Dung, cô muốn thế nào?”

Vốn tưởng rằng Đường Bách Hợp thấy mình sẽ vô cùng sợ hãi, ai ngờ cô lại bình tĩnh như vậy, Mã Dung im lặng một lúc lâu, bất thành linh cười lên: “Đường tiểu thư, thiếu phu nhân? Tôi nên xưng hô với cô thế nào đây?” Giọng cô ta u ám, có thêm mấy phần lạnh lẽo giữa đêm đông tối, trên người cô ta, mỗi nơi đi qua đều để lại những vệt nước màu hồng nhạt. Mỗi bước của cô ta có vẻ rất nặng nề, mặt trắng bệch như tờ giấy, xem ra hữu khí vô lực, như một cái xác không hồn.

“Cô không nói sao?” Thấy Bách Hợp không trả lời mình, Mã Dung đột nhiên trở nên kích động: “Vì sao cô không chết đi? Vì sao chứ? Hiện giờ cô thấy tôi có chết dạ không? Cô chết dạ không? Hoặc là cô cũng giống như gã chồng ác ma giết người không chớp mắt, vốn dĩ không biết chết dạ là gì?” Dáng vẻ Mã Dung rất kích động, Bách Hợp vô ý nắm chặt khăn trải giường, nhìn cô ta: “Cô nói gì thế, tôi không hiểu.”

Nghe lời này, dường như Mã Dung nghe được một chuyện vô cùng nhục cười. Cô ta cười đến nghiêng ngả cả người, cả người run rẩy: “Cô không hiểu? Diệp Xung Cẩn là tên ác ma giết người không chớp mắt, anh ta không phải người, cô không biết sao? Cô không hiểu sao? Cô không rõ vì sao tôi là Mã Dung? Cô có ý cười tôi phải không? Cô có ý núp trong bóng tối nhìn tôi diễn trò đúng không?” Cô ta càng nói thì giọng càng to, dáng vẻ nanh ác điên cuồng, làn da cô ta trắng bệch, gân xanh trên trán nhảy giật lên, nhìn rất quỷ dị đáng sợ.

“Bây giờ Thu Cúc bị một đám đàn ông làm bẩn, cô vui rồi chứ? Con bé hầu hạ cô lâu như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, vậy mà cô lại hại nó thế thảm như vậy, nói là nó...” Bách Hợp nghe Mã Dung nghiêm nghị trách mình mấy tội liền thì mới hiểu. Chắc Diệp Xung Cẩn đã làm theo lời cô, nói rằng sau khi cô tỉnh sẽ không thấy Mã Dung nữa, e là Mã Dung và Thu Cúc đã hồng бет rồi nghĩ như thế Bách Hợp chợt cười lạnh một tiếng, cắt ngang lời Mã Dung:

“Đúng, tôi rất vui, cô ta hầu hạ tôi lâu như vậy, tâm địa bất chính, cô ta đáng chết!” Thu Cúc phục vụ cho đảng Địa Hạ, đó là tự do của cô ta. Nhưng cô ta ngàn không nên vạn không nên vì cái gọi là đại nghĩa mà khinh thường tính mạng của người khác. Nguyên chủ vốn không tranh sự đời, tính tình dịu dàng lương thiện, vậy mà mấy lần bị Mã Dung và Thu Cúc hãm hại, cuối cùng còn bị một đám người ngoại quốc cưỡng bức, tự sát mà chết. Bây giờ Thu Cúc bị một đám đàn ông cưỡng bức cũng là đáng đời cô ta, cô ta phải chuộc tội cho nguyên chủ.

Mã Dung không ngờ Bách Hợp sẽ nói thế, kinh hãi lắp bắp, con người trường lớn, vẻ mặt âm trầm nói:

“Cô đáng chết, cô đáng chết, cô nên xuống địa ngục cùng với Diệp Xung Cẩn đi!” Cô ta vừa nói vừa lấy súng lục trong người ra, trên súng còn bọc vải kín đáo, không biết là cô ta giấu bằng cách nào. Đồng tử Bách Hợp co rụt lại, lúc này cô mới luyện võ, chỉ có tác dụng để thân thể khỏe mạnh, lực chiến

đầu thực sự quá thấp, chưa chắc đã đánh thắng được một người tay không. Mã Dung lại còn có súng. Trong lòng Bách Hợp đang sốt ruột thì vang lên một tràng vỗ tay.

Trong phòng vẫn đã rộng, lúc này tràng vỗ tay đột ngột vang lên như vọng lại từ khắp nơi.

“Biểu diễn rất tốt.” Giọng nói âm nhu của Diệp Xung Cần truyền tới, còn chưa thấy anh ta nhưng mới nghe giọng nói đã khiến người ta nổi da gà. Mã Dung vô cùng sợ hãi, có thể do Diệp Xung Cần tạo ra áp lực tâm lý quá lớn cho cô ta, ngay cả tay cầm súng của cô ta cũng run lên.

Tóc Diệp Xung Cần còn ướt, đi từ bên ngoài vào, sau lưng không có một bóng người. Anh ta vẫn mặc quân phục, đôi ủng quân nhân càng làm nổi bật đôi chân thon dài thẳng tắp vô cùng hoàn mỹ, nhìn rất đẹp trai và quyến rũ mê người.

Anh ta vẫn đang vỗ tay, vài sợi tóc còn chảy nước rơi xuống mi mắt, khiến đôi mắt hẹp của hắn bị che mất, giọt nước rơi vào mắt nhưng anh ta không thèm chớp một cái, cả người âm trầm tràn đầy lệ khí. Đường như Bách Hợp nghĩ được mùi máu tanh trên người y, nồng nặc đến mức buồn nôn.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Thiếu soái phản diện độc ác (5)

“Có bản lĩnh đấy, đã chạy thoát mà còn chạy được tới tận đây.” Làn môi mỏng của y cử động, cong lên thành nụ cười nhẹ, trong mắt lóe ra tia sáng hung ác: “Đúng là lũ vô dụng!”

Lúc Mã Dung thấy anh ta thì sắc mặt trắng bệch, nhưng khi nhận ra anh chỉ có một mình, không biết có phải là kinh ngạc vui sướng đến phát điên không mà cô ta bật cười: “Anh chỉ tới có một mình sao? Anh thật sự chỉ tới một mình? Quả nhiên người phụ nữ này vô cùng quan trọng với anh, vì cô ta mà anh dám một mình tới đây ...” Giọng nói của cô ta vừa oán hận vừa phức tạp, thậm chí Bách Hợp còn nhận ra có mấy phần không cam lòng. Nhìn về điện cung của cô ta, cô đoán rằng có lẽ trong quá trình báo thù, e rằng Mã Dung cũng có lúc kịch giả tình thật.

Tuy tính cách Diệp Xung Cần u ám, hi vọng bất định, hờ một tí là trở mặt giết người, nhưng về ngoài của anh ta lại vô cùng đẹp trai, vì xuất thân cao quý nên trên người anh luôn có một loại khí chất mà người khác không cách nào tả rõ, một thẳng thớm nghèo kiết xác chỉ biết trộm cắp lừa đảo như Lưu Hiến Lâm làm sao có thể so sánh được. Nhất là từ nhỏ tới lớn anh đều ở trong quân đội, có hương vị rắn rỏi, còn có vẻ tà khí, lực sát thương với phụ nữ tăng lên gấp đôi. Nếu không thì sao nguyên chủ Đường Bách Hợp có thể vừa gặp y đã không thể chứa thêm ai khác trong lòng chứ. Dù biết Mã Dung câu dẫn anh nhưng cô ấy vẫn nén giận, nguyện ý cùng hầu một chồng với Mã Dung.

“Quả thật là rất quan trọng. Đúng là cô đã tìm được điểm yếu của tôi rồi, uy hiếp Tiểu Hợp của tôi còn có tác dụng hơn là uy hiếp cha mẹ tôi đấy.” Diệp Xung Cần bày ra vẻ hao tâm tổn trí, dường như vô cùng buồn rầu. Bao đựng súng ở trên eo y trống không, Mã Dung nhìn thấy rất rõ, anh lại làm như không phát hiện trên tay Mã Dung có súng, cứ thế đi tới chỗ Bách Hợp: “Tiểu Hợp của anh, bị dọa sợ rồi hả?”

Sắc mặt Mã Dung cau có, cắn chặt răng, thét lên: “Anh không được tới đây!”

Diệp Xung Cần không để ý tới cô ta, chỉ thấy Bách Hợp đang cố tỏ ra bình tĩnh, lập tức tới cạnh giường, không cời giày đã ngồi xuống, một tay kéo thân thể đang run rẩy của Bách Hợp vì nhìn thấy súng vào lòng, con ngươi trở trên âm trầm: “Cô hù dọa cô ấy, cô đáng chết!” Giọng nói của anh đột nhiên lạnh lẽo, sát ý âm u phóng từ trên người ra, đồng tử của Mã Dung co rút lại, lập tức giờ súng bắn về phía y. Ở cự ly gần như vậy, phát súng này Bách Hợp không thể tránh được, thế nhưng cái gã Diệp Xung Cần âm ngoan độc ác này lại đẩy cô xuống giường, dùng thân thể mình che cho cô.

“Bụp” một tiếng, tiếng viên đạn xuyên vào trong thịt vang lên, Bách Hợp ngã nhào trên giường, thấy Diệp Xung Cần đang nằm trên mình khẽ nhăn lông mày, cô ngửa đầu nhìn anh. Khuôn mặt hắn và cô đối diện nhau, trong đồng tử có thể thấy rõ ràng hình ảnh hoảng loạn, gương mặt tái nhợt của cô. Đến lúc này mà khỏe mới anh vẫn mang ý cười: “Ngã đau không?”

“Ha ha ha, Diệp Xung Cần, không ngờ anh cũng là người, anh cũng sẽ bị thương. Anh đã thích cô ta như vậy thì các người cùng chết đi.” Tiếng cười điên cuồng của Mã Dung truyền tới, Bách Hợp nhìn Diệp Xung Cần vẫn đang nằm trên giường, cô cắn môi, vội vàng nói: “Anh mau tránh ra.”

Diệp Xung Cần nghe xong thì nhếch miệng cười với cô. Gương mặt mê người lộ ra chút xấu xa, sau đó đôi mắt trở nên lạnh lẽo, cơ thể vụt đi như một tia chớp, không đợi Mã Dung bắn đến phát súng thứ hai, tay hắn đã kẹp lấy cổ cô ta như một gọng kìm: “Chơi vui chứ?”

Từ nhỏ anh đã ở trong quân đội, vô cùng am hiểu kiểu đánh giáp lá cà. Mã Dung đứng ở gần đúng là dễ dàng đã thương anh, nhưng cũng cho Diệp Xung Cần cơ hội không chế cô ta. Lúc này, tay Diệp Xung Cần còn đang bóp cổ cô ta, mặt đầy vẻ ghét bỏ: “Muốn giết người mà còn nói nhảm, còn đòi báo thù sao? Nếu người Mã gia đều là loại tính cách này thì chết cũng không oan.”

Bách Hợp nghe vậy, lông mày lập tức nhíu lại. Diệp Xung Cần đã biết Mã Dung là ai, hơn nữa còn hiểu rõ cô ta vào Diệp gia để làm gì. Thế nhưng anh lại im lặng chơi với cô ta lâu như vậy, quan trọng là trong lúc biết cô ta bị kích động mà anh còn cố đổ thêm dầu vào lửa để kích thích Mã Dung. Tuy cô ta bị anh bóp nhưng trong tay cô ta vẫn có súng đấy.

Quả nhiên, Mã Dung nghe Diệp Xung Cần nói thế thì đôi mắt đỏ bừng, miệng thở hổn hển, gương mặt trước đây còn coi như xinh đẹp đã biến thành màu gan heo, cô ta run rẩy cầm súng nhắm vào Diệp Xung Cần.

Nhưng trước mặt Diệp Xung Cần thì hành động của Mã Dung sao có thể thành công, anh chỉ dùng cánh tay bị thương của mình đã dễ dàng đoạt lại khẩu súng, nhìn một chút rồi ném lên giường: “Đúng là đồ vô dụng, để súng lục cho cô dùng đúng là lãng phí, có cho cũng chẳng giết được người. Cô muốn báo thù à? Đáng tiếc, trừ dụ dỗ đàn ông ra, hình như cô cũng chẳng còn cách nào khác.”

Lời này càng khiến Mã Dung nổi giận, không biết cô ta lấy đâu ra sức lực mà gầy dựa kịch liệt, đập vào cánh tay bị thương của Diệp Xung Cần. Gò má y căng lên, lại càng giữ cô ta chặt hơn. Mã Dung tròn mắt, thở gấp, nói: “Anh biết việc của Đường Bách Hợp sao?” Cô ta cố công nói ra câu này còn có tác dụng hơn là đánh vào vết thương của Diệp Xung Cần. Diệp Xung Cần buông lỏng tay ra, Mã Dung lập tức vùi đầu vào lồng ngực hắn, còn vòng tay ôm eo hắn.

Bách Hợp thấy rõ hành động của Mã Dung, không hiểu gì mà ngây người. Cô thậm chí không dám tin vào mắt mình, tuy lúc này không nhìn rõ mặt Mã Dung nhưng gương mặt cô ta nhất định rất phức tạp. Vốn dĩ Bách Hợp cho rằng Mã Dung hận Diệp Xung Cần, giờ cô lại nghi mình đoán sai. Diệp Xung Cần chán ghét đẩy Mã Dung ra, khiến cô ta va mạnh vào chân giường.

Mã Dung đứng lên, vừa lau miệng vừa cười khê:

“Cho dù anh là kẻ không ai đo nỗi thì thế nào, chẳng phải tôi vẫn chạy thoát sao?” Vừa rồi cô ta cố ý lấy lùi để tiến. Cô ta biết Diệp Xung Cần không thích chạm vào người phụ nữ khác, biết anh có bệnh sạch sẽ, lúc này thử một lần quả nhiên là thật. Nhưng đáng buồn là cô ta muốn thoát được cũng phải do Diệp Xung Cần tự đẩy cô ta ra. Cứ nghĩ tới trước đây mình khoe khoang trước mặt anh ta, không những chẳng để lại ấn tượng gì trong đầu gã đàn ông lạnh lùng này, có khi chỉ khiến anh ta chán ghét thêm. Nghĩ như thế Mã Dung chẳng thể cười được nữa.

Mọi chuyện xảy ra làm Bách Hợp kinh ngạc đến ngây người. Cô thấy động tác của Diệp Xung Cần nên đương nhiên hiểu được ý tứ của Mã Dung. Khi cô còn đang đoán xem có phải Mã Dung yêu thầm Diệp Xung Cần không thì Mã Dung đã thông minh lợi dụng sự chán ghét của Diệp Xung Cần với cô ta để thoát thân. Quả nhiên, so với những người thông minh thì chỉ số thông minh của cô không đủ. Bách Hợp còn đang chờ đợi thì những chuyện xảy ra tiếp theo càng khiến cô ngây ngẩn.

Sau khi Mã Dung nói xong, Diệp Xung Cần đã tỉnh táo lại, lập tức tát cô ta một cái rất mạnh khiến cô ta ngã lộn xuống đất, lần này anh không dùng tay bắt cô ta nữa. Cái tát này làm Mã Dung nổ đom đóm mắt, không đứng vững nổi, làm sao còn chạy được.

“Thật lắm mồm!” Diệp Xung Cần đánh Mã Dung rồi cười lạnh một tiếng, Bách Hợp thấy rõ nếu lúc này Mã Dung nhân cơ hội bỏ chạy thì còn có thể, giờ miệng cô ta mím lại, khuôn mặt đỏ bừng.

Diệp Xung Cần gọi người tới thu dọn, Mã Dung không cam lòng muốn ngồi dậy liền bị anh đá một cú đến hôn mê. Hắn đi ủng quân nhân, đá vào đầu Mã Dung thì e là cô ta không chết cũng bị thương nặng. Diệp Xung Cần hoàn toàn không có chút thương hoa tiếc ngọc nào. Anh đi tới chỗ Bách Hợp.

“Có sợ không?” Đường như anh đã biến thành người khác, vô cùng dịu dàng hỏi Bách Hợp. Đúng là Bách Hợp vừa bị sợ hãi, nhất là khi Mã Dung cảm sung xuất hiện, cô gần như đã cho rằng mình sẽ chết, có lẽ nhiệm vụ cũng không thể hoàn thành. Nhưng Diệp Xung Cần lại xuất hiện, sau đó anh bị thương, có điều mọi việc đã phát triển nằm ngoài dự đoán của Bách Hợp. Lúc này nhìn Mã Dung đang thoi thóp nằm trên mặt đất, nghĩ tới những lời lạnh lùng của Diệp Xung Cần, không hiểu sao Bách Hợp lại thấy vui sướng. Nghe thấy anh hỏi lần nữa, cô lắc đầu, đôi môi hơi cong lên.

Xem biểu tình cổ quái của cô, Diệp Xung Cần cũng cười theo, xoay người bế cô lên. Thấy cô đang cố nín cười, anh lập tức cúi đầu hôn lên môi cô. Bách Hợp định né tránh nhưng không được, mùi máu tanh đập vào mặt, cô còn chưa kịp tỏ ra khó chịu thì Diệp Xung Cần đã đứng thẳng người, cả người cô treo lơ lửng, kinh ngạc hét lên rồi vội vã vươn tay ôm lấy cổ anh.

Có lẽ vì đáng sợ sợ hãi của cô khiến Diệp Xung Cần thấy thích thú, anh ta hoàn toàn không còn đáng sợ độc ác lúc này, vừa cười vừa ném cô.

“A...” Khi Bách Hợp thét chói tai thì anh lại cười lớn, bị ném vài lần làm Bách Hợp sợ hãi, ôm chặt cổ anh không dám lên tiếng.

Lúc này, Diệp Xung Cần cười rất sáng khoái như ánh mặt trời, không có lệ khí, cũng không có cảm giác lạnh lẽo, dường như anh rất vui vẻ, giống như một đứa bé ngây thơ. Nhiệm vụ lần này đúng là có phần kì quặc, Bách Hợp cẩn thận dựa vào ngực Diệp Xung Cần, khẽ nhíu lông mày.

Đám người thu dọn tàn cuộc nhanh chóng kéo Mã Dung đi, Diệp Xung Cần ôm Bách Hợp đi xuống tầng, ra ngoài trời mưa to, đi về phía tòa biệt thự. Cận vệ của anh ta nhanh chóng cầm ô đi tới. Anh cúi đầu nhìn Bách Hợp đang ngoan ngoãn nằm trong ngực mình, đứng vào dưới ô. Tới chỗ hàng ngày Diệp Xung Cần làm việc nghỉ ngơi, anh sai người đi chuẩn bị nước tắm, sau đó tự mình ôm Bách Hợp lên tầng.

Chương 86: Thiếu soái phản diện độc ác (6)

Diệp Xung Cẩn bắt đầu cởi quần áo của mình, Bách Hợp sừng sốt: “Anh định tắm à?”

Động tác cởi áo của Diệp Xung Cẩn dừng một chút, không hề khách sáo kéo áo ra, lộ ra cánh tay bị đạn bắn: “Bị thương rồi, em rửa cho anh.”

Miệng vết thương đã khô lại, bị nước mưa rửa trôi nên chỉ còn thoang thoảng mùi máu, phần thịt xung quanh trở nên trắng bệch, mặt anh không có chút đau đớn nào. Bách Hợp do dự một lúc, anh ta mím môi lại, cứ thế cởi tiếp quần.

“Đại nhân...” Trong lòng cô bắt đầu liễu mạng kêu gọi người đàn ông tuần mỵ trong không gian. Tình huống này khiến cô không biết phải làm thế nào. Bách Hợp không thông minh, cô chỉ có sự kiên nhẫn mà thôi, một khi gặp phải loại chuyện này, nhất là lúc thực lực còn chưa bằng người ta thì khả năng cô bị ăn sạch sành sanh là rất lớn.

Gọi vài lần, giọng nói lạnh lùng của người đàn ông kia mới vang lên, vẫn lãnh đạm như cũ: “Bình thường cô đều gọi tôi như vậy à?”

Mặt Bách Hợp hơi đỏ lên, đang định nói chuyện thì người kia đã lạnh lùng nói: “Tôi là Lý Duyên Tỳ.”

Không ngờ mình làm nhiều nhiệm vụ như thế mà còn chưa biết tên của anh ta. Bách Hợp ngừng một chút, nghĩ tới lần trước mình làm vợ của Vạn Chử, cô cũng nhờ Lý Duyên Tỳ giúp, anh ta từng nói chỉ giúp cô một lần đấy thôi. Cô hơi do dự, vẫn cứng đầu nhờ cậy không biết Lý Duyên Tỳ có đồng ý không. Anh ta thở dài một tiếng, sau đó mở miệng: “Lần cuối cùng đấy.” Sau đó, Bách Hợp cảm thấy linh hồn mình nhẹ như lông vũ bay lên. Diệp Xung Cẩn cởi quần áo xong, thấy cô vẫn ngơ ngẩn, gọi vài lần mà cô không lên tiếng. Có lẽ hắn đã quyết định từ trước là sẽ không buông tha cô, lập tức ôm cô vào phòng tắm.

Kết quả không khác gì dự đoán của Bách Hợp, hình như Diệp Xung Cẩn đã nhìn lâu rồi nên rất cứng rắn chiếm đoạt thân thể Đường Bách Hợp.

Ngày tiếp theo, Bách Hợp không biết mình trở lại thân thể khi nào, may mà cô từng luyện Cửu Dương Chân Kinh nên đã bồi bổ lại thân thể bị tổn thương của nguyên chủ khi đề non. Hơn nữa đã hơn một tháng, nếu không thì làm tình như hôm qua có thể ảnh hưởng tới cơ thể này. Diệp Xung Cẩn không ở bên cạnh, cả người cô đều trần truồng. Ánh nắng tươi sáng ngoài cửa sổ khiến người ta không thể nghĩ rằng đêm qua lại âm u tới vậy.

Cô vừa ngồi dậy thì người hầu đã chờ rất lâu bên ngoài liền chuẩn bị bữa sáng. Cô cố gắng mặc quần áo xong đã có người mang đồ ăn lên luôn.

“Thiếu soái đâu?” Vốn dĩ Bách Hợp cũng đói bụng, tiện thể đỡ lấy món ăn người hầu bê lên. Người hầu cung kính trả lời: “Hôm nay thiếu gia đi từ sớm, ra lệnh rằng nếu thiếu phu nhân tỉnh thì xem thiếu phu nhân muốn ăn gì rồi báo với nhà bếp, thiếu phu nhân muốn làm gì thì không được cản trở.” Diệp Xung Cẩn đối xử với Đường Bách Hợp đúng là không có chỗ nào để chê. Đường Bách Hợp thân là phu nhân thiếu soái, tuyệt đối không thể có người dưới nào dám mặt nặng mày nhẹ với cô, cô muốn đi đâu thì nào có ai dám cản? Tại đất Nam Hoa này, khá nhiều người có thể bị ám sát, nhưng riêng phủ Diệp đại soái thì dù người ra cửa là toàn thân châu ngọc cũng không ai dám cướp.

Đường Bách Hợp muốn ăn gì đương nhiên không cần anh ta phải cản dận, nhưng với tính cách của anh mà lại nói như thế chứng tỏ trong lòng anh vô cùng đề ý. Lúc này Bách Hợp không biết nên nói gì cho phải, bẽ bặt ngơ ngẩn một lúc, đợi đến khi cô tỉnh táo lại thì mới đặt bát xuống rồi nói.

“Phòng của tôi?” Bách Hợp vừa hỏi thì người hầu đã vội nói: “Thiếu gia đã ra lệnh cho người dọn dẹp tốt rồi, nhưng ngài ấy hi vọng từ nay về sau thiếu phu nhân sẽ ở bên này.” Bách Hợp không lên tiếng, người hầu nói xong rồi nhanh chóng dọn đồ ăn thừa xuống.

Suốt ngày không có việc gì làm chỉ ở trong phòng luyện võ công, cảm giác khó chịu trên người mới tiêu bớt. Buổi tối, Diệp Xung Cẩn mặc quân phục đi vào, ném đồ trang bị trên người cho cận vệ, thân thể cao lớn đứng ở ngưỡng cửa chắn tất cả mọi hình ảnh trong phòng, đôi mắt như chim ưng quan sát người phụ nữ đang bất an ngồi trên giường.

Anh cởi quân trang xong, sau đó nhanh chóng đóng cửa phòng lại, đi tới chỗ Bách Hợp.

“Nghe nói cả ngày em không ra cửa? Sao lại ngoan đến mức khiến người ta đau lòng vậy?” Giọng anh nhẹ nhàng, vươn tay muốn ôm Bách Hợp. Bách Hợp định né tránh nhưng tốc độ của anh quá nhanh, lập tức đã tóm được eo cô rồi đặt cô lên chân mình, cúi đầu, vùi mặt lên cổ cô chà một lúc. Râu lún phún trên cằm và gò má đâm vào làm Bách Hợp hơi ngứa, cô giãy dụa một chút, anh cười nhẹ hai tiếng rồi ngả đầu lên vai cô.

“Em ra cửa cũng chẳng có gì vui cả.” Bách Hợp nghĩ hiện giờ cô không cần mua thứ gì. Hơn nữa dù có nhiều đồ quý báu tới đâu thì cô cũng chỉ là khách qua đường, không mang đi được, cũng chẳng giữ được, thà rằng không cần thứ gì.

Trong mắt Diệp Xung Cẩn lóe lên một tia sáng kì lạ, khẽ mỉm cười. Ngón tay thon dài có vết chai vuốt ve thành thạo trên eo cô. Ngày hôm qua, đối mặt với Mã Dung, dù tâm ngoan thủ lạt như anh nhưng mới bị cô ta ôm một chút đã muốn nôn mửa. Đáng lẽ với tính cách dữ tợn của mình thì không thể hành xử theo kiểu bất lợi cho mình như thế, nhưng anh vẫn làm.

Bách Hợp đã làm nhiều nhiệm vụ, thời gian sống rất dài, cũng gặp đủ kiểu người, nhưng lần đầu cô gặp phải kiểu đàn ông như Diệp Xung Cẩn. Tâm ngoan thủ lạt, có điều đường như đáy lòng anh ta lại có một khối dịu dàng sạch sẽ, rất khó để kết luận về anh ta, chỉ có thể nói là một kẻ vô cùng mâu

thuần.

Cứ tưởng rằng như tính cách của Diệp Xung Cẩn thì sẽ không dễ dàng gì khi sống cùng, nhưng thật ra anh ta rất bận. Thân là thiếu soái vùng Nam Hoa, anh không hề giống như trong nội dung câu chuyện miêu tả là suốt ngày phong hoa tuyết nguyệt với phụ nữ. Sự thật là anh rất tốt với Đường Bách Hợp nhưng cũng không có thời gian để ở bên cô, càng đừng nói là triển khai chuyện nóng bỏng với Mã Dung như trong câu chuyện.

Mà từ sau ngày đó, Bách Hợp đã không thấy Mã Dung nữa. Cứ ba, năm hôm thì Diệp Xung Cẩn lại về một lần. Có lúc trên người anh lại có thêm vết thương mới, nhưng anh cũng chẳng quan tâm lắm vết thương của mình, giống như lang vương cao ngạo, chỉ duy nhất Bách Hợp có thể xử lý vết thương cho anh. Mỗi lúc như thế, anh thường dùng ánh mắt không rõ ràng nhìn cô chăm chú, dường như có chút mất mát, có chút bị thương, còn pha lẫn chút quật cường và do dự. Biểu cảm phức tạp khiến người ta không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Nửa năm nhanh chóng trôi qua, Bách Hợp vẫn tập võ công những lúc Diệp Xung Cẩn vắng mặt. Diệp Xung Cẩn cũng rất yên tâm về cô, không hề hạn chế những nơi cô có thể đi. Lúc Bách Hợp quên mất đám người Mã Dung, cứ tưởng là nhiệm vụ lần này sẽ dễ dàng hoàn thành thì cô lại mang thai.

Tuy Diệp Xung Cẩn ít về nhà nhưng mỗi lần về đều chạm vào cơ thể này, chuyện mang thai cũng không làm Bách Hợp bất ngờ. Cô đã làm nhiều nhiệm vụ như vậy, đây đâu phải lần đầu mang thai, thế nên không hề kích động, chờ tới khi người hầu nói đại phu đã chắc chắn tin này thì chuyện cô có thai cũng truyền khắp Diệp gia.

Diệp Khai Lương chỉ có duy nhất một người con trai là Diệp Xung Cẩn. Bách Hợp mang thai người cầm quyền đời thứ ba của Diệp gia thì đương nhiên là chuyện đáng chú ý. Khi tin này truyền khắp Nam Hoa thì sự việc phù hợp với nội dung câu chuyện cũng bắt đầu phát triển.

Vợ chồng Diệp Khai Lương vốn bí mật rời khỏi Nam Hoa đang chuẩn bị trở về.

Diệp Khai Lương là người cầm quyền ở Nam Hoa. Hơn một năm trước, chính phủ hoàng thất chỉ còn trên danh nghĩa triệu tập các thế lực quân phiệt vào Thủ đô. Chính phủ cũ không thể quản lý được quân phiệt các nơi, giống như thời cổ thiên tử nhà Chu chịu đựng các nước chư hầu cát cứ, Hoàng thất chỉ là trên danh nghĩa cuối cùng đánh hiệu triệu người cầm quyền các nơi. Diệp Khai Lương nắm trong tay binh quyền khổng lồ, nhưng ông ta cũng chỉ là kẻ tự phong Thổ hoàng đế, thiếu một cái danh hiệu quang minh chính đại.

Tự phong vương nhưng danh bất chính ngôn bất thuận thế nên Diệp Khai Lương cần triều đình cấp cho mình thanh danh, có thể cho ông ta xưng vương gia. Cho dù biết rõ cái danh này chẳng thể ăn uống, thậm chí ở Nam Hoa, cái tên Diệp Khai Lương của ông ta đã trấn áp tất cả rồi, nhưng ông ta vẫn muốn có hư danh kia. Triều đình nắm được khuyết điểm này nên một năm mới ép được các ‘chư hầu’ vào kinh, có thể là vì muốn bàn bạc việc phân chia đất đai.

Một năm trước, Diệp Khai Lương dẫn theo vợ mình là Lâm Ngọc Trân vào kinh, thời gian trôi qua, loạn lạc bốn phía, bọn họ trốn tránh mãi, trải qua bao nhiêu lần ám sát mới có thể trở về Nam Hoa.

Diệp Xung Cẩn không ở nhà, người duy nhất có quyền là Bách Hợp. Tin tức về hai vợ chồng Diệp Khai Lương đương nhiên là người ngoài không biết được, thậm chí khá nhiều người trong nhà họ Diệp cũng không biết. Tuy một năm qua cũng từng có người nghi ngờ, nhưng vì sợ tính cách hung ác của Diệp Xung Cẩn nên không ai dám hỏi, dù Diệp Khai Lương có chết thì vẫn còn Diệp Xung Cẩn ở đây. Ai dám chọc vào tên ma vương này chứ?

Thời buổi loạn lạc khó bảo toàn tính mạng nên rất nhiều người vờ như không thấy, về sau Bách Hợp trong lúc vô tình Diệp Xung Cẩn nói cho cô biết.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Thiếu soái phản diện độc ác (7)

Hôm nay nghe thấy vợ chồng Diệp Khai Lương trở về, cô con dâu là Bách Hợp đương nhiên phải đi nghênh đón. Nhà họ Diệp đã chuẩn bị xe. Lúc ngồi trên xe, Bách Hợp cũng không lãng phí cơ hội luyện công. Trong mắt người khác thì cô chỉ đang nhắm mắt dưỡng thần mà thôi.

Tuy lúc này xe hơi không phải thứ gì hiếm lạ, nhưng xe của nhà họ Diệp là hàng nhập khẩu từ nước ngoài nên đương nhiên người trong thành Nam Hoa đều nhận ra. Khi Bách Hợp còn chưa chú ý thì đã có rất nhiều người âm thầm theo dõi cô.

Xe đi hơn nửa giờ, còn chưa ra khỏi Nam Hoa thì một chiếc xe của Đức có vẻ ngoài khá bình thường đã đi về phía họ.

“Thiếu phu nhân, là xe của đại soái.” Tài xế vừa dứt lời, chiếc xe kia đã nhanh chóng dừng lại, một phụ nữ mặc sườn xám thêu mẫu đơn, chân đi giày cao gót, vai choàng khăn gấm màu trắng, tóc búi sau đầu, có vẻ đẹp cổ điển. Bà ta còn đội một chiếc mũ dạ hoa mỹ. Nhân lúc mọi người xung quanh chưa phát hiện ra, bà ta liền đi về phía Bách Hợp, đội bà ta tới gần thì cửa xe lập tức mở ra.

“Tiểu Hợp, đã lâu không gặp.” Người phụ nữ bỏ mũ dạ xuống, lộ ra gương mặt xinh đẹp của Lâm Ngọc Trân. Đây là lần đầu gặp mẹ chồng của thân thể này, tuy nhìn Lâm Ngọc Trân có chút lạnh lùng nhưng giữa lòng này lại có mấy phần từ ái, đôi mắt nhìn Bách Hợp còn thoáng qua phản bội bằng phẳng của cô, mỉm cười nói: “Nghe nói con lại mang thai rồi, trong nhà đánh điện tới, mẹ và cha con rất lo lắng, Xung Cẩn không ở Nam Hoa thì mọi việc vẫn ổn chứ?”

Bách Hợp nghe Lâm Ngọc Trân nói vậy mới biết mình tự cho rằng ở trong nhà sẽ ngăn cách với thế giới nhưng lại quên mất ngoại trừ có điện thoại còn có điện báo. Thấy thái độ quan tâm của Lâm Ngọc Trân, cô gật đầu: “Cảm ơn mẹ, chuyển vào kinh này của cha vẫn thuận lợi chứ ạ?”

Trong mắt Lâm Ngọc Trân lộ ra ý cười dịu dàng, đột nhiên đưa tay xoa đầu Bách Hợp, vén mấy sợi tóc vào sau tai cho cô, động tác vô cùng thân mật.

“Còn biết quan tâm người khác nữa, trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy mà không chịu mách với mẹ. Tiểu Hợp, lẽ nào gả đến nhà họ Diệp rồi thì không thân với mẹ nữa, sợ mẹ à?” Bà vừa nói ra thì Bách Hợp mới nghĩ tới chuyện lúc nguyên chủ chưa gả vào nhà họ Diệp thì mẹ Đường Bách Hợp và Lâm Ngọc Trân là bạn thân chốn khuê phòng, hai người còn vui đùa rằng muốn kết thông gia. Từ lúc Đường Bách Hợp và Diệp Xung Cẩn gặp mặt, Lâm Ngọc Trân vẫn rất thích cô. Hễ bà mở miệng là gọi con dâu, vậy nên tình cảm giữa Đường Bách Hợp và bà luôn tốt vô cùng. Nhưng sau khi gả vào nhà họ Diệp, Lâm Ngọc Trân muốn con trai và con dâu có không gian riêng, hơn nữa Diệp Khai Lương lại có kế hoạch vào kinh đô, thế nên quan hệ giữa bà và Đường Bách Hợp cũng lạnh đi.

Lần này Lâm Ngọc Trân về Nam Hoa, Đường Bách Hợp đã đổi thành người làm nhiệm vụ là Bách Hợp. Nghĩ vậy, cho dù đã quen cảnh sinh li tử biệt thì trong lòng Bách Hợp vẫn thờ dài một tiếng.

“Mẹ nói gì thế, con sợ ai thì cũng không sợ mẹ Ngọc Trân đâu.” Bách Hợp gọi Lâm Ngọc Trân theo cách mà nguyên chủ vẫn xưng hô. Đôi mắt Lâm Ngọc Trân đỏ bừng, gật đầu:

“May mà con và Xung Cẩn còn trẻ, bây giờ lại có thai lần nữa đúng là chuyện tốt vô cùng. Cũng may Xung Cẩn đã xử lý con tiện tì kia để nói khỏi làm bẩn mắt con. Nếu không thì khi mẹ trở về cũng không để nó yên. Có điều...” Lâm Ngọc Trân nói tới đây, vẻ mặt có phần do dự, bề ngoài của bà dịu dàng nhưng thủ đoạn rất sắc bén sạch sẽ, làm việc dứt khoát, tính cách quyết đoán hoàn toàn không hợp với vẻ ngoài của bà. Cô vừa định hỏi thì Lâm Ngọc Trân đã thờ dài một hơi:

“Tuy Xung Cẩn không nói với mẹ nhưng chuyện sảy thai này chắc chắn không thể không liên quan đến con hầu Lưu Dung bên cạnh con đúng không?”

Không hiểu sao Lâm Ngọc Trân lại nhắc tới Lưu Dung, Bách Hợp ngẩn người, gật đầu: “Sao mẹ lại biết vậy?”

Lời này của cô chính là thừa nhận một cách gián tiếp, sắc mặt Lâm Ngọc Trân lập tức sầm xuống:

“Chuyện cụ thể thế nào, nói rõ cho mẹ.”

Bách Hợp không do dự, kể lại gia đình Mã Dung bị Diệp Xung Cẩn giết thế nào, chỉ còn lại mình cô ta trốn được, rồi được Đường gia cứu, ở lại bên mình, theo mình gả vào Diệp gia, muốn lợi dụng mình báo thù. Cô vừa dứt lời, Lâm Ngọc Trân liền nở nụ cười lạnh lùng:

“Con đi này, quả nhiên có bản lĩnh.” Nói xong, bà ta như oán trách: “Xung Cẩn đúng là, làm việc lo đầu không lo đuôi, nhờ cô không trừ gốc, gió xuân thổi tới mầm non lại trời. Thằng nhãi nhà họ Lâm kia cũng sống ra trò ở thành Nam Hoa này. Dưới mí mắt nhà ta sao có thể để lũ tôm tép nhãi nhép làm loạn được chứ!” Nói mấy câu về Diệp Xung Cẩn trước mặt Bách Hợp xong, thấy cô vẫn cúi đầu không nói gì, bà đành ném ra một quả bom:

“Bây giờ Mã Dung đang ở cạnh cha các con, được ông ấy thu làm tiểu thiếp.”

Không ngờ mình đã thay đổi mọi chuyện, ép Mã Dung phải lộ bộ mặt thật, vậy mà cô ta vẫn có bản lĩnh lướt qua một đồng sự kiện, trực tiếp tiến hành giai đoạn sau. Bách Hợp kinh hãi, vội vàng nói:

“Mã Dung? Không phải Mã Dung đã chết sao?”

Lâm Ngọc Trân cười lạnh hai tiếng, hai bàn tay ngọc được bảo dưỡng chu đáo mân mê vành mũ, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên, mắt lóe ra hàn quang: “Cô ta mạng lớn, trốn thoát một lần, lấy danh nghĩa của con nên không bị ai nghi ngờ, cũng là do mẹ không cẩn thận.” Bà nói xong, thấy miệng Bách Hợp khẽ nhếch lên thì cười nhẹ một cái, mỉm cười tao nhã: “Thành Nam Hoa có phản đồ.”

Đương nhiên bà biết rõ con trai mình có năng lực thế nào, Mã Dung tuyệt đối không thể có bản lĩnh lớn đến mức thoát khỏi tay con bà. Khả năng duy nhất là thành Nam Hoa có phản đồ.

Thành Nam Hoa là miếng thịt béo trong mắt nhiều người, hận không thể nuốt trọn một lần. Nhà họ Diệp lớn như vậy, ngư long hỗn tạp, có những kẻ ừ mưu trong lòng, Lâm Ngọc Trân hiểu rất rõ. Trước đây là bà không muốn quan tâm, nhưng bây giờ xem ra một số kẻ cứ tưởng là bà không biết, nhảy nhót dữ thật đấy.

Bách Hợp còn kinh ngạc đến ngây người, cô không ngờ nhiệm vụ lần này xem như đơn giản, không có yêu ma quỷ quái gì, cũng không có đại hiệp rồi võ công, chỉ cần tiêu diệt Mã Dung, thay đổi kết cục của nguyên chủ mà thôi. Hóa ra ở đây mọi người không cần vũ lực mà đi chơi trò đầu trí. Chỉ số thông minh của cô hiện giờ sao có thể đấu với bọn họ được, tình cảnh vô cùng nguy hiểm.

Lâm Ngọc Trân cho rằng những gì mình nói đã làm Bách Hợp sợ, bà có chút thương xót nhìn cô. Từ nhỏ tới lớn bà vẫn luôn thích cô, nhưng thành Nam Hoa nguy hiểm hơn tưởng tượng của Bách Hợp nhiều. Trước đây cô được Đường gia và Diệp Xung Cẩn bảo vệ dưới cánh chim của mình, nhưng sớm

hay muộn cô cũng sẽ là phu nhân cầm quyền ở nhà họ Diệp, sau này sẽ sống vai với Diệp Xung Cẩn. Bất kể sau này Diệp Xung Cẩn có bao nhiêu phụ nữ thì cô cũng vẫn là bà chủ thành Nam Hoa, trọng trách rất lớn.

Trong quá khứ, Lâm Ngọc Trân không nỡ ép buộc cô con dâu này. Thấy cô nhát gan yếu đuối thì cũng để cô trốn tránh hiện thực, nhưng hôm nay Lâm Ngọc Trân thích thú phát hiện ra Đường Bách Hợp thay đổi. Không biết có phải vì đã là mẹ nên cô trở nên mạnh mẽ hơn không. Là một người mẹ, con cô lại từng bị Mã Dung hại chết, vì vậy mà nhìn cô kiên cường hơn trước rất nhiều. Nghe mình kể chuyện kia mà cũng không có vẻ sợ hãi lo âu, bà rất vừa lòng. Vốn dĩ hận Mã Dung tới thấu xương, nhưng giờ thì sự chán ghét với cô ta đã giảm đi mấy phần. Xem ra dù vô dụng đáng chết thế nào thì cũng có thể phân ra thành nên chết sớm và chết muộn một chút.

Mọi người trở lại Diệp gia. Bách Hợp nghĩ tới chuyện Lâm Ngọc Trân gả vào nhà họ Diệp đã nhiều năm, tình cảm với Diệp Khai Lương rất sâu nặng, vì sao không đi cùng một chiếc xe với ông ta. Ai ngờ cô vừa xuống xe, đứng chờ Lâm Ngọc Trân thì đã thấy Diệp Khai Lương khoác áo bước xuống từ một chiếc xe khác. Trong tay ông ta cầm điều thuốc, đầu đội mũ màu da, theo sau ông ta là Mã Dung, mái tóc uốn xoắn tinh tế, mặc bộ âu phục ren màu hồng phấn, gương mặt đầy vẻ yếu ớt.

Diệp Khai Lương thấy con dâu thì trong mắt lóe lên chút xấu hổ, một tay đỡ Mã Dung xuống xe, gượng cười với Bách Hợp:

“Tiểu Hợp, tới đây nào, cha giới thiệu với con.”

Thân là Tổng đốc Nam Hoa, khí chất nho nhã, trên mặt Diệp Khai Lương tràn đầy tự tin và khí thế của kẻ bề trên. Ông ta rất phong độ dặt Mã Dung tới, làm như không biết Mã Dung từng biết Bách Hợp. Lâm Ngọc Trân thấy thế thì cả người cứng đờ, định mở miệng nhưng khi quay đầu lại đã thấy gương mặt mỉm cười của Bách Hợp. Bà ta cười thâm, vốn dĩ định ngăn Diệp Khai Lương rồi lại im lặng.

Gương mặt Mã Dung đầy ý cười, có điều trong đôi mắt đã ẩn tàng mấy phần oán độc, không biết là Diệp Khai Lương làm như không thấy hay vì tuổi già nên hùng tâm tráng chí đã mất, thấy sắc đẹp thì mê muội đến vâng đầu.

“Khai Lương, đây không phải là thiếu phu nhân của em sao? Ông thực sự cho rằng em không biết sao?” Cô ta nũng nịu che miệng, thớ thịt bên khóe môi co giật hai cái, có lẽ sâu trong nội tâm cô ta không bình tĩnh như vẻ ngoài. Bách Hợp cũng ra vẻ giật mình:

“Mã Dung? Lại là cô à?”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Thiếu soái phản diện độc ác (8)

Về giật mình của Bách Hợp khiến cho nụ cười trên mặt Mã Dung cứng lại, Lâm Ngọc Trân lại nở một nụ cười âm hiểm. Bách Hợp cau mày đánh giá Mã Dung từ trên xuống dưới mấy lần, tuy cô không thông minh nhưng diễn kịch thì ai không biết chứ. Cô làm nhiều nhiệm vụ như vậy, ăn muối còn nhiều hơn Mã Dung ăn cơm, tuy chỉ số thông minh của cô không bằng Mã Dung nhưng xét về kỹ xảo biểu diễn thì mười Mã Dung cười ngửa cũng không đuổi kịp cô.

“Mẹ, thế này là thế nào?” Đường như Bách Hợp không chịu đựng nổi, lấy tay che bụng, gương mặt lộ ra vẻ khổ sở.

Lâm Ngọc Trân cuống quýt ôm chặt cô, ánh mắt lo âu: “Tiểu Hợp, Tiểu Hợp, con không sao chứ? Đừng để ngất đi đấy...”

Lời này giống như tín hiệu vậy, Bách Hợp nhìn Lâm Ngọc Trân, tỏ vẻ không chịu đựng nổi, thờ dòn đập hai tiếng, đầu lệch sang một bên, nhắm nghiền hai mắt lại. Đề phòng bị người khác vạch trần, cô còn cẩn thận vận khởi Cửu Âm Chân Kinh, khiến khí lực đảo ngược, lồng ngực chột đau nhức, trước mắt tối om. Đây là mê man thật sự chứ không phải chỉ giả vờ như ngày thường. Ban đầu Lâm Ngọc Trân còn khen Bách Hợp biểu diễn y như thật, lần này bà ra ngoài một chuyến, cô bị người ta mài giữa cũng học được chiêu này. Bà hơi thương tiếc, không ngờ khi chạm vào cơ thể Bách Hợp, nhiệt độ nhanh chóng hạ xuống thì mới thấy không ổn, bà quay đầu sang nhìn Mã Dung, ánh mắt sắc bén, đồng thời quát người hầu:

“Mau mời bác sĩ...” Bà vừa dứt lời, một chiếc xe ô tô cũng đi tới. Lâm Ngọc Trân đang muốn gọi người qua ôm Bách Hợp thì một bóng người cao lớn bước tới, nhanh chóng đỡ lấy Bách Hợp trong tay Lâm Ngọc Trân. Diệp Xung Cẩn mím môi, cặp mắt dài nhỏ có mấy phần âm lệ, vuốt tay vuốt tóc rơi bên gò má Bách Hợp. Không biết vì sao Bách Hợp lại ngất xỉu, trên mặt không có huyết sắc, thân thể cũng trở nên lạnh lẽo. Nếu không phải lồng ngực cô còn hơi thở thì sợ là ai cũng nghĩ cô đã chết.

“Vừa mới thấy Mã Dung, có thể do kích động mạnh nên như vậy.” Lâm Ngọc Trân nhìn con trai, ánh mắt lộ vẻ hờn hờ, cũng nhanh chóng kéo lại áo choàng của mình, giải thích với Diệp Xung Cẩn. Mã Dung đứng phía sau, lúc thấy Diệp Xung Cẩn thì trong mắt lộ ra vẻ oán hận và sợ hãi, lập tức nhào vào lòng Diệp Khai Lương: “Khai Lương, em, em không cố ý, có lẽ, có lẽ Tiểu Hợp chỉ không muốn thấy em mà thôi...”

Cô ta vừa nói xong, Diệp Khai Lương đang định đỡ vài câu thì Diệp Xung Cẩn đã ôm Bách Hợp trong lòng bằng một tay, sai bước đến sau Mã Dung, dùng tay còn lại kéo cô ta khỏi Diệp Khai Lương, lùi lại mấy bước. Mã Dung bất đắc dĩ phải bước theo, sợ đến hoa dung thất sắc, vừa muốn mở miệng thì Diệp Xung Cẩn đã đẩy cô ta ngã ra đất: “Cô không học được cách cảm ơn à, có tin tôi cho người là phẳng miệng cô không?”

Giọng Diệp Xung Cẩn âm u, Mã Dung biết hẳn nói được thì làm được, sắc mặt lập tức trắng bệch. Cả người run rẩy hai cái, Diệp Khai Lương thấy Mã Dung sợ hãi như vậy thì không nói nên lời. Tuy ông ta thích người phụ nữ này, nhưng địa vị giữa con trai trưởng và tiểu thiếp thì vẫn phân rõ được. Diệp Xung Cẩn khiến trách Mã Dung rồi ôm Bách Hợp đi, ông ta thầm khen con trai làm việc có chừng mực. Trước mặt ông ta nên không làm khó Mã Dung nhiều, ông ta tươi cười, khen con trai một câu:

“Đạo này Xung Cẩn quản lý nhà họ Diệp khá tốt...” Nói xong lời này, Diệp Khai Lương định sai người kéo Mã Dung dậy thì Diệp Xung Cẩn lại nhếch miệng cười: “Cha quá khen rồi, nếu con thực sự quản lý tốt thì tiện nhân như Mã Dung có thể chạy trốn được sao?”

Một câu tiện nhân khiến Diệp Khai Lương không cách nào nói ra rằng Mã Dung là Nhị phu nhân của mình, sắc mặt trắng xanh lẫn lộn. Diệp Xung Cẩn cứ thế bế Bách Hợp vào nhà.

Lâm Ngọc Trân nhìn chồng, không có ý kiến gì liền đuổi theo Diệp Xung Cẩn. Thầy thuốc nhanh chóng được mời tới, kiểm tra cơ bản cho cô, không phát hiện vấn đề gì lớn nên chỉ biết đỡ người tại chỗ. Lâm Ngọc Trân phải mời thầy thuốc nổi tiếng vẫn quen dùng ở thành Nam Hoa mới xem ra mạch, nói Bách Hợp do khí huyết cuộn cuộn, nhất thời khó thở nên mới ngất đi.

Vận công làm đảo chiều khí dẫn đến hôn mê có bệnh trạng giống như tức giận quá nên ngất đi. Thầy thuốc già châm mấy châm cho Bách Hợp, sau bảy cây châm cô mới thở một hơi rồi tỉnh lại. Lần này chơi hơi lớn, vốn dĩ thân thể Đường Bách Hợp đã không tốt, bây giờ lại mang thai, vì muốn ngăn cản Mã Dung nên cô phải tự làm đau mình, sợ là luyện vài lần mới khỏe lại được. Bách Hợp vừa mở mắt ra đã thấy Diệp Xung Cẩn, cô ngăn người:

“Sao anh đã về rồi?”

Diệp Xung Cẩn ngồi bên giường, tay hắn nắm chặt tay cô, sắc mặt lạnh lẽo. Thấy Bách Hợp đã tỉnh thì trên mặt anh mới có ý cười: “Thứ hèn mọn đây mà cũng làm em sợ đến ngất đi sao? Gan thật nhỏ.” Anh vừa cười khẽ vừa mắng, vươn tay phẩy trán Bách Hợp, hành động rất nhẹ, dường như sợ làm đau cô. Đầu ngón tay lướt qua trán Bách Hợp một chút, sau đó lại lưu luyến vuốt ve.

Bách Hợp cười gượng gạo, lộ vẻ mặt nghĩ lại mà sợ, trong mắt Lâm Ngọc Trân cũng có vẻ thương xót, quay đầu khiển trách con trai: “Chỉ là một phụ nữ mà mấy lần rồi còn chưa chết. Lần trước hại chết cháu tôi, lần này lại dọa Tiểu Hợp. Xung Cẩn, từ khi nào mà anh lại làm việc hồ đồ như thế?” Tuy Lâm Ngọc Trân bình tĩnh đối mặt với Diệp Khai Lương, nhưng trong lòng chưa xót thì không cần phải nói. Diệp Khai Lương và bà là vợ chồng đã nửa đời, khi ông ta quyền hành viên mãn cũng không cưới thêm vợ hai, phong lưu chơi bời bên ngoài thì không tính, tóm lại chỉ cần không ôm về nhà thì Lâm Ngọc Trân cũng mắt nhắm mắt mở coi như không biết. Nhưng bây giờ không giống vậy nữa, đương nhiên là bà oán hận Diệp Khai Lương.

“Con tự biết sắp xếp.” Diệp Xung Cẩn lạnh nhạt trả lời, không hề nhìn Lâm Ngọc Trân mà chỉ ôm Bách Hợp, để cô tựa nửa người vào lòng mình. Nói xong thì không lên tiếng nữa.

Con trai đã lớn, có chủ kiến riêng, dù muốn ép nó nghe lời cũng không được, Lâm Ngọc Trân thở dài một tiếng, không mở miệng.

Mà lần sắp xếp này của Diệp Xung Cẩn nghĩa là mấy tháng tiếp theo cũng không có động tĩnh gì. Đêm ba mươi, bụng của Bách Hợp đã hơn bốn tháng, bắt đầu lộ rõ. Thời gian này Diệp Xung Cẩn rất ít khi ra ngoài, gần như ngày nào cũng về với cô. Tất nhiên, cả nhà họ Diệp cùng ăn bữa cơm, Diệp Khai Lương kéo Mã Dung đang cười duyên dáng, cao giọng tuyên bố với mọi người: “Trong bụng Dung Nhi đã có cốt nhục của tôi, sau này cô ấy sẽ là Nhị phu nhân.”

Không biết có phải vì được hoàng thất sắc phong nên Diệp Khai Lương bắt đầu đắc chí vừa lòng không, trước đây ông ta không yêu thích nữ sắc lắm, bây giờ lại vô cùng cuồng nhiệt, là do thù đoạn của Mã Dung hay chính Diệp Khai Lương đã lơ là cảnh giác. Về mặt của mọi người trên bàn ăn đều khác nhau. Lâm Ngọc Trân nắm chặt đũa trong tay, Diệp Xung Cẩn lại hoàn toàn không để ý tới Diệp Khai Lương, tiếp tục gấp đồ ăn cho Bách Hợp.

Dáng vẻ thân mật thắm thiết của hai người rất khó để không bị chú ý. Diệp Khai Lương nhướng mày, ánh mắt Mã Dung lộ ra mấy phần ghen tỵ. Cô ta vẫn luôn sợ Diệp Xung Cẩn, đã sợ tới mức không dám ngẩng đầu nhìn y, chỉ nhìn chòng chọc vào Bách Hợp.

“Tiểu Hợp, cô còn không tha thứ cho tôi sao? Lúc trước đều là hiểu lầm mà thôi, tôi có lời muốn nói với cô.” Cô ta đứng lên, Diệp Xung Cẩn lại không thèm để ý, Diệp Khai Lương tỏ vẻ khó chịu: “Xung Cẩn, lời mẹ hai con nói, con đã nghe chưa? Tất cả chỉ là hiểu lầm mà thôi, Dung Nhi thật lòng thích cha, bây giờ cô ấy đã không tính toán việc con giết cả nhà cô ấy, có điều con phải nhận lỗi cho cha!”

Lâm Ngọc Trân không nhịn nại được nữa, đang định mở miệng nói chuyện thì Diệp Xung Cẩn cười lạnh một tiếng, lồng mày cau lại: “Cha nói cái gì? Hiểu lầm cái gì, con thật sự muốn giết cả nhà cô ta đấy.”

Lời này vừa nói ra, gương mặt Mã Dung vặn vẹo, rốt cục cô ta không chịu đựng được nữa, đôi đũa trong tay rơi xuống, che miệng chạy đi. Lâm Ngọc Trân nhin cười, cũng đứng lên luôn: “Không có phép tắc, nói chạy liền chạy!” Bà nói xong thì tỏ ra tức giận bỏ đi.

Diệp Khai Lương không dễ dàng gì mới lấy được lý do là bữa cơm đoàn viên để chính thức giới thiệu Mã Dung, ai ngờ lại rơi vào kết quả như vậy. Tuổi ông ta đã hơn năm mươi, gần đến lúc già mới có được tâm can bảo bối như Mã Dung, còn mang thai con ông ta. Trong lòng Diệp Khai Lương khó sinh ra được mấy phần mềm yếu, coi Mã Dung rất quan trọng, vào ngày Mừng hai dứt khoát mời dòng chính họ Diệp tại thành Nam Hoa tới, chính thức giới thiệu Mã Dung là Nhị phu nhân mà không cần Lâm Ngọc Trân ra mặt. Hành động này chẳng khác nào tát Lâm Ngọc Trân một cái, khiến bà tức giận rất lâu

Thời gian này thành Nam Hoa lại có thêm đặc vụ của nhiều Đảng phái khác. Diệp Xung Cẩn cho người giám sát chặt chẽ thành Nam Hoa, đảm người kia đến một tên hán giết một tên, tới một đôi hán giết một đôi, vậy nên mỗi ngày về nhà trên người anh ta đều có mùi máu tanh. Bây giờ Mã Dung là Nhị phu nhân của Diệp Khai Lương, làm việc còn dễ dàng hơn so với trước đây, tin tức tình báo từ Diệp gia cũng được cô ta thu thập thuận tiện hơn rồi tìm mọi cách chuyển ra ngoài, lại không biết tất cả đã lọt vào tay Diệp Xung Cẩn. Diệp Xung Cẩn có người mà mình muốn bảo vệ, vậy nên không còn thái độ hồ hững với nhà họ Diệp, đương nhiên cũng không làm ngại với mọi hành động của Mã Dung như trong nội dung câu chuyện.

Anh lợi dụng Mã Dung truyền tin, giết chóc hang ổ của tổ chức Địa Hạ ở khắp nơi, khoảng thời gian này khắp thành Nam Hoa đều có gió tanh mùi máu. Mã Dung bị nhốt tại Diệp phủ, căn bản không biết rõ tình hình bên ngoài. Diệp Xung Cẩn cho người báo tin cho cô ta, nói rằng tất cả mọi chuyện đều trong tầm kiểm soát.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Thiếu soái phản diện độc ác (Hoàn)

Vừa qua tháng năm, bụng Bách Hợp đã rất lớn, lúc nào cũng có thể sinh được. Diệp Xung Cẩn đã thanh lý sạch sẽ nhà họ Diệp, đảng Địa Hạ ở Nam Hoa cũng bị anh ta treo cổ gần hết, chỉ còn lại vài ba con cá lọt lưới nhưng cũng sợ tới vỡ mật. Mã Dung dễ dàng đi vào phòng của anh, thấy Bách Hợp đang ngồi trên ghế thêu quần áo trẻ con liền cười nanh ác:

“Cả Nam Hoa sắp bị Địa Hạ chiếm lĩnh, Diệp Xung Cẩn làm nhiều việc ác, anh ta sẽ bị bắn chết, còn cô là phần tử xấu, cũng sẽ phải xuống địa ngục cùng anh ta. Con của các người tôi sẽ nuôi lớn, nam làm nô lệ, nữ làm kĩ nữ, cô nói được không?” Ở bên cạnh kẻ thù, luôn chịu sự áp bách về tinh thần từ Diệp Xung Cẩn, lúc này Mã Dung đã ở ranh giới điên cuồng, cô ta cười hi hi hai tiếng:

“Tin tức về nhà họ Diệp, cả sơ đồ bố trí binh lực, tôi đã giao hết cho anh Hiến Lâm rồi, anh ấy đã truyền tin cho tôi, đêm nay sẽ tấn công. Diệp Xung Cẩn phải chết, cả cô cũng vậy.” Mã Dung tự cho rằng mình và Lưu Hiến Lâm nối dây với nhau, hai người cùng gia nhập vào Địa Hạ chống lại sự thống trị của nhà họ Diệp, hôm nay Lưu Hiến Lâm truyền tin tới bảo cô ta làm nội ứng, chờ đến khi trời tối hẳn ta sẽ cho người tấn công nhà họ Diệp. Chỉ cần bắt được người của nhà họ Diệp, cả Nam Hoa sẽ như rấn mất đầu, đại thù của Mã Dung có thể báo, về sau cô ta sẽ là công thần của Nam Hoa, đảng Địa Hạ sẽ không bạc đãi cô ta, đúng là một công đôi việc.

Cũng chính vì thế mà vừa ăn cơm tối xong thì Mã Dung đã vội vã chạy tới khoe khoang với Bách Hợp. Mục đích chính của cô ta là ép được Bách Hợp sinh sớm, nhân dịp hỗn loạn để làm nội ứng cho Lưu Hiến Lâm, tấn công nhà họ Diệp.

Kế hoạch thì tốt đẹp, đáng tiếc Mã Dung tính toán đủ thứ nhưng lại không nghĩ rằng Bách Hợp sẽ luyện võ. Cho dù thời gian ngắn ngủi nhưng để đối phó một phụ nữ đã mang thai sáu tháng như Mã Dung thì thế là đủ rồi. Mã Dung không thể khiến Bách Hợp sảy thai gây rối loạn được, ngược lại còn bị Bách Hợp chế trụ trên mặt đất dẫn đến động thai.

Trong nhà họ Diệp, kể cả Diệp Khai Lương cũng không bình tĩnh nổi, chỉ có Lâm Ngọc Trân không hề nhúc nhích, mặc kệ sống chết của cô ta. Mã Dung thấy mọi người trong biệt thự bận rộn thì cô nhin đau nhức, tự an ủi mình rằng tuy mục đích không đạt tới nhưng tốt xấu gì cũng biến thành rối loạn. Bên ngoài vang lên tiếng kim loại ‘leng keng’. Tiếng bước chân đều đặn cũng vang lên, càng lúc càng gần, cô ta mở to mắt, thấy một nhóm quân nhân chỉnh tề xông vào phòng. Sắc mặt Diệp Khai Lương thay đổi rất lớn, khiển trách Diệp Xung Cẩn đi đâu, cả người anh đầy máu tươi. Cô ta ngồi dậy, bản năng sợ hãi Diệp Xung Cẩn, Diệp Xung Cẩn lại đẩy Diệp Khai Lương ra, ném thứ trong tay mình vào chỗ cô ta.

Thứ đấy nện đúng lên bụng cô ta, đau đến mức Mã Dung thét chói tai. Cô ta vô ý vươn tay đỡ lấy thứ kia, chạm vào vết máu, lỗ mũi, đôi mắt, suýt nữa làm Mã Dung nổi điên.

“Đầu của Lưu Hiến Lâm, mang tới để tiễn cô, không có gì tốt hơn.” Giọng nói của Diệp Xung Cẩn dường như truyền từ địa ngục tới. Mã Dung không chịu nổi gào ầm lên, lắc đầu. Diệp Khai Lương rống lên giận dữ, Diệp Xung Cẩn sai người đè chặt Mã Dung, đứng theo hình ảnh mà cô ta từng hại Đường Bách Hợp sảy thai. Anh ta bảo người mô bụng cô ta, lấy đứa bé trai đã thành hình ra ngoài.

Người động dao mổ rất biết chừng mực, khiến Mã Dung đau thấu tim nhưng lại không thể chết ngay được.

Ruột, nội tạng bày ra trước mặt mọi người, Diệp Xung Cẩn thậm chí còn không thèm nhửu lông mày: “Muốn hãm hại người của tôi sao? Đây chẳng qua là báo đáp dành cho cô thôi.”

Diệp Khai Lương nhìn cảnh tượng mổ bụng lấy thai máu me kia thì ngất lịm đi, sắc mặt Mã Dung vàng như nến, nhin đau đến cắn nát cả đầu lưỡi. Nghe những gì Diệp Xung Cẩn nói, cô ta không cam tâm:

“Vi... vì sao... không... ác giả... ác báo...” Cô ta mới là người bị hại, cô ta là người bị Diệp Xung Cẩn giết cả nhà, không hiểu sao hành động tối nay lại bị ác ma Diệp Xung Cẩn biết được. Hắn giết anh Hiến Lâm, cũng giết cô ta. Tuy Mã Dung nói cái mạng này của cô ta sống là vì báo thù, nhưng mắt thấy sắp thắng lợi lại bị người ta giết, cô ta không cam lòng.

Lúc này cô ta thậm chí không dám căm hận Diệp Xung Cẩn nữa. Người đàn ông âm ngoan độc ác này gieo xuống nỗi sợ hãi khủng khiếp trong lòng cô ta, cô ta chỉ không cam tâm, không cam tâm mình thất bại như vậy.

Vết máu chảy đầy giường, một đêm này, với cả nhà họ Diệp và thành Nam Hoa đều rung chuyển lớn. Diệp Xung Cẩn sai người chôn Mã Dung, trực tiếp nắm giữ tất cả thế lực dòng chính trong quân đội vốn thuộc về Diệp Khai Lương. Trước kia anh ta không muốn đi tranh, dù sao sớm muộn cũng là của anh, có Diệp Khai Lương ở trên, anh muốn thế nào thì là thế ấy, người ta sẽ lấy cớ rằng anh chưa chín chắn. Nhưng hôm nay anh không muốn đợi nữa, Diệp Khai Lương muốn giẫm lên đầu anh, nếu chỉ vì bản thân anh thì không sao, nhưng anh không thể chịu đựng chuyện vợ mình cũng bị chèn ép như vậy.

Đối với người của Diệp Khai Lương, nếu đồng ý đầu hàng, đương nhiên không giết, nếu liều chết chống cự, chỉ cần một kẻ trong phân đội dám không phục, cả đội sẽ bị giết chết.

Thủ đoạn hung ác và tác phong làm việc cứng rắn như thép của Diệp Xung Cẩn đã nhanh chóng trấn áp bạo loạn, thuận lợi lấy thế lực của Diệp Khai Lương nhét vào túi. Từ nay Nam Hoa chỉ có một người cầm quyền, đó là anh!

Nửa đêm Bách Hợp bắt đầu sinh, cô không biết mọi chuyện bên ngoài thế nào, một đêm gió tanh mưa máu trôi qua, trong nhà vang lên tiếng trẻ con khóc. Anh nhếch miệng mỉm cười, cài lại khẩu súng lục dính đầy máu tươi vào thắt lưng. Lúc lên tầng, mấy bà mụ vừa mới tắm cho đứa bé xong, thấy Diệp Xung Cẩn như sát thần thì sợ tới mức run cầm cập đặt đứa bé vào lòng anh. Diệp Xung Cẩn nhìn đứa trẻ mang dòng máu của mình, cười khê:

Trong không gian Lý Duyên Tử vẫn luôn ưu ái Bách Hợp, trừ lúc đau bụng ban đầu cô phải chịu ra, lúc sinh sản đau đớn thì linh hồn cô đã bị rút đi, khi sinh xong linh hồn mới trở lại. Trên áo Diệp Xung Cẩn toàn là vết máu nhưng không che giấu nổi tà khí giữa lòng mây anh, khiến ngoài sát ý còn tăng thêm mấy phần quỷ rũ xấu xa.

Một đêm này, đứa bé ra đời, rất nhiều chuyện cũng thay đổi, chờ tới khi Diệp Khai Lương tỉnh lại thì đã không thể cứu vãn. Ông ta không ngờ mình vì một người phụ nữ mà mất đi quyền lực, chấp tay nhượng cả giang sơn Nam Hoa, ông ta càng không ngờ con trai mình có bản lĩnh tới vậy có thể chiếm trọn quyền lực trong tay ông ta.

Trước kia ông ta cũng từng đối đãi Hoàng thất theo cách đó, bây giờ phong thủy luân chuyển, Diệp Khai Lương bắt đắc dĩ nở nụ cười khổ, mọi thứ đã rơi vào tay người khác, Bách Hợp lại sinh con trai, cuối cùng Diệp Khai Lương đành an ủi chính mình, giao nốt quyền lực coi như lễ vật tặng cháu trai. Tuy nói như thế nhưng ông ta cũng chẳng khác gì bị Diệp Xung Cẩn nửa giam lỏng, qua cả đời thế lương, trắng niên đã mất. Dù sống lâu hơn trong nội dung câu chuyện nhưng cũng chẳng tốt hơn là mấy, kết quả cuối cùng chỉ là một đám tang rất lớn.

Cả đời này Diệp Xung Cẩn độc ác vô tình, người sợ anh nhiều, mắng anh cũng nhiều, nhưng dưới sự thống trị của hắn, thành Nam Hoa lại như một thế giới khác, tách biệt với bốn phía gió lửa loạn lạc. Ngoài một số người sợ hãi Diệp Xung Cẩn, cũng có người dân cảm động và biết ơn anh, bất kể anh xấu xa thế nào, nhưng anh đã bảo hộ an toàn cho những người dân trời gà không chặt này dưới cánh của mình, đây là sự thật.

Nội dung câu chuyện đã thay đổi hoàn toàn kể từ khi Bách Hợp sinh con, Lưu Hiến Lâm không thành công, đương nhiên Mã Dung cũng không tồn tại. Nhiệm vụ lần này nhìn như đơn giản nhưng lại vô cùng gian nan.

Người khác mắng Diệp Xung Cẩn thế nào, hung danh lan xa, nhưng chỉ riêng với vợ mình, anh chưa từng sinh lòng phản bội, ở bên Đường Bách Hợp cả đời như vậy.

Thân thể này của Bách Hợp từng bị tổn thương nặng lúc sảy thai, bởi vậy không sống được lâu lắm, thậm chí lúc sinh con xong thầy thuốc từng tới khám, nói rằng cô quá yếu ớt, không dễ mang thai nữa. Cả đời Diệp Xung Cẩn chỉ có một đứa con, cũng không yêu cầu cô sinh thêm, nhưng cho dù chăm sóc cẩn thận đến đâu, cô cũng không trụ nổi tới lúc già.

“Em là ai? Thật ra thì em là ai? Nói cho anh biết.” Cảm giác cần kẻ tử vong cũng không có gì xa lạ, Bách Hợp đã nếm thử nhiều lần rồi. Cô không giẫy dụa, từ từ đợi mình xuất hiện lần nữa trong tình không. Diệp Xung Cẩn lại sống chết giữ lấy tay cô, dường như vô cùng gấp gáp, giọng anh truyền qua sương mù vào tai cô, khiến cô không tự chủ được động mi mắt.

“Em là ai?” Anh đã hơn bốn mươi, nhưng nhìn chẳng khác gì ba mươi tuổi, giọng nói vốn có mấy phần lạnh lùng và uy nghiêm, giờ lại mất đi vẻ tỉnh táo thường ngày, vô cùng kích động. Lần đầu thấy dáng vẻ này của anh, Bách Hợp lại muốn cười nhưng lại nhanh chóng không cười nổi nữa. Diệp Xung Cẩn làm việc thận trọng, trước nay anh chưa từng nói linh tinh một câu nào, bây giờ lại hỏi cô là ai. Chẳng lẽ chung sống nhiều năm đã làm anh ta phát hiện ra điều gì?

Anh hỏi lại một lần, Bách Hợp cảm giác được cơ thể này đang dần mất đi sức sống, nhưng cô vẫn nghe được giọng nói của Diệp Xung Cẩn: “Thật ra em là ai?” Cô trừng mắt, cảm thấy dường như có ai đó đang lôi kéo cô, một bên kéo cô rồi đi, một bên giữ cô lại.

Bách Hợp nói không ra lời, cô hơi kinh hãi nhìn linh hồn mình rồi đi nhẹ như lông hồng, ngay sau đó, cô thấy mình không về trong không gian kia, còn Diệp Xung Cẩn đang ôm chặt lấy cô, gương mặt hung ác nham hiểm.

“Bất kể em là ai, anh nhất định sẽ tìm được em.” Anh vừa dứt lời, ngay sau đó trước mắt Bách Hợp tối om, cuối cùng cô lại trở về tình không.

Chương 90: Cô gái làm dự bị (1)

“Vừa mới có chút chuyện nhỏ ngoài ý muốn nên đã khiến cô phải nán lại một thời gian.” Tiếng của Lý Duyên Tỳ vang lên, Bách Hợp nghĩ đến giọng nói lạnh lẽo của Diệp Xung Cần, đến bây giờ vẫn không lạnh mà run, theo bản năng liền lắc đầu một cái.

Trong thời gian nói chuyện, bóng dáng của Lý Duyên Tỳ hiện ra trong tinh không, nét mặt của anh ta lãnh đạm nhưng lại mang theo vài phần ngưng trọng: “Nhiệm vụ lần này có chút ngoài dự đoán của tôi, tôi sẽ bồi thường cho cô.” Lý Duyên Tỳ đã nhận thấy Bách Hợp và nguyên chủ có điểm bất đồng, thậm chí vì vậy mà không biết có một tinh thần lực vô cùng lớn từ nơi nào, suýt chút nữa đã đem Bách Hợp có tinh thần lực yếu hơn rất nhiều ở lại trong không gian kia.

Nghĩ tới đây, biểu cảm của Lý Duyên Tỳ càng lạnh hơn nữa, trên mặt dường như có thể toát ra sương lạnh. Anh ta hướng Bách Hợp gật đầu một cái:

“Nhiệm vụ lần này là do sai lầm của tôi, tôi sẽ cho riêng cô một ưu đãi.”

Vừa nghe nói vậy, tinh thần Bách Hợp không khỏi rung lên. Vừa rồi trên người cô còn lưu lại cảm giác giống như bị Diệp Xung Cần ép buộc giam cầm ở phía dưới, cảm giác đó hết sức không thoải mái khiến cho bản năng của cô cảm thấy có chút sợ hãi. Nhưng lúc này vừa nghe Lý Duyên Tỳ nói sẽ cho mình một ưu đãi đặc biệt, nghĩ đến việc thời gian từ lúc bắt đầu làm nhiệm vụ đến nay dài như vậy, mỗi lần trở về Lý Duyên Tỳ đều đưa ra ưu đãi tốt, coi như là lần này suýt nữa xảy ra tai vạ thì dù sao cuối cùng cũng vẫn không có tai vạ, nếu như có thể có thêm điều tốt thì đối với những nhiệm vụ sau này tuyệt đối là có sự trợ giúp lớn.

“Cảm ơn” Thấy dáng vẻ ánh mắt tỏa sáng của Bách Hợp, Lý Duyên Tỳ không chịu được khẽ mỉm cười: “Tôi cho cô ưu đãi đó là nếu từ nay về sau, lúc cô lại tiến hành nhiệm vụ, lúc kích tình, nếu như cô không muốn miễn cưỡng mà nhiệm vụ lại đang tiến hành thì tôi sẽ đồng ý với đề nghị của cô, giúp cô thoát ra khỏi thân thể của nguyên chủ”.

Điều kiện này dường như còn tốt hơn Bách Hợp nghĩ nhiều. Cô cho rằng đã trải qua nhiệm vụ của Vạn Chủ, lần này bị Diệp Xung Cần cưỡng ép còn tưởng rằng mình không chắc chắn có thể tinh cầu Lý Duyên Tỳ trợ giúp mình, không ngờ tới giờ anh ta lại có thể giúp cô, ánh mắt Bách Hợp không khỏi sáng lên, vội vàng cảm kích liền nói: “Cảm ơn anh”

Có thể nhìn ra được cô rất hài lòng với điều kiện này. Mặc dù không phải là cam kết từ nay về sau cô có thể cộng thêm bao nhiêu điểm thuộc tính nhưng chỉ cần không để cho cô cùng mục tiêu của nhiệm vụ phát sinh quan hệ gì trên thực tế là cô đã có thể chấp nhận được. Trong mắt Lý Duyên Tỳ lại lộ ra vẻ hài lòng, đối với vẻ mặt của Bách Hợp thì càng tán thưởng, băng sương nơi chân mày khéo mắt dường như cũng tan biến đi nhiều.

“Rất tốt. Lần này tôi phá lệ đưa cô hai điểm, cô xem một chút xem phải thêm vào đâu.”

Lý Duyên Tỳ nhìn Bách Hợp một cái, đột nhiên vùng ổng tay áo lên. Trong tinh không, dữ liệu thông tin về Bách Hợp lại nhất thời hiện ra:

Giới tính: Nữ (Có thể thay đổi giới tính)

Tên họ: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 57 (max 100)

Dung mạo: 60 (max 100)

Thể lực: 58 (max 100)

Võ lực: 14 (max 100)

Tinh thần: 11 (max 100)

Kỹ năng: Cửu Dương Chân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh, Thiên địa môn đạo đức kinh, Cổ thuật Nam Vực

Sở trường: Nấu nướng sơ cấp

Mị lực: 24 (max 100)

Suru tâm: Tình yêu của Thi vương, Chúc phúc của Thánh nữ

Lần này Bách Hợp thấy rõ ràng trong thông tin dữ liệu ngoại trừ mị lực, võ lực có tăng một chút còn mấy thuộc tính giá trị khác cũng không có gì thay đổi. Cô nghĩ đến việc lần này Lý Duyên Tỳ đáp ứng tặng cho mình hai điểm giá trị thuộc tính, trong lòng không khỏi vui mừng, vốn là định không chút do dự mà thêm vào trí lực nhưng nghĩ tới tình thần của mình thật không đủ, mỗi lúc trở về hoặc tiếp thu nội dung câu chuyện đều rất đau khổ, do dự một chút, cần rằng suy nghĩ một phen. Lại sợ Lý Duyên Tỳ không chờ đợi được vì vậy mới đành dứt khoát:

“Tôi nghĩ tôi muốn thêm vào trí lực”. Tình thần mặc dù có thể dùng nhưng cũng không phải là mấu chốt nhất. So với trí lực mà nói, tình thần kém một chút thì trừ phi gặp phải tâm nguyện của nguyên chủ kiên cường hơn mình sẽ khiến cho cô bị ảnh hưởng, còn không thì nhiều nhất cũng chỉ là lúc tiếp nhận nội dung câu chuyện sẽ phải chịu chút khổ sở thôi. Nhưng lần này Bách Hợp thấy Diệp Xung Cần cùng với đám người Mã Dung đầu trí, so dũng khí, trong lòng không phải là không có xúc động. Bởi vì chỉ số thông minh còn thiếu sót nên có lúc thỉnh thoảng trong đầu cô lóe ra chủ ý tốt nhưng chỉ trong thời gian chốc lát đã quên hết không còn gì. Vậy nên nếu như cô tiến vào nội dung vở kịch, không phải nguyên chủ nào cũng biết võ công, nếu như dưới tình huống đầu võ không được mà đầu trí cũng không đầu lại người ta thì chỉ có chịu thiệt mà thôi.

Bách Hợp làm nhiệm vụ nhiều lần như vậy đã biết rõ tầm quan trọng của trí thông minh vì vậy do dự hồi lâu vẫn quyết định thêm vào phần trí lực.

Lý Duyên Tỳ gật đầu một cái, thông tin của Bách Hợp trong tình không liền biến thành:

Giới tính: Nữ (Có thể thay đổi giới tính)

Tên họ: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 59 (max 100)

Dung mạo: 60 (max 100)

Thể lực: 58 (max 100)

Võ lực: 14 (max 100)

Tinh thần: 11 (max 100)

Kỹ năng: Cửu Dương Chân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh, Thiên địa môn đạo đức kinh, Cổ thuật Nam Vực

Sở trường: Nấu nướng sơ cấp

Mị lực: 24 (max 100)

Suru tâm: Tình yêu của Thi Vương, Chúc phúc của Thánh nữ

Mất thấy trí lực hiện nay chỉ còn thiếu một chút liền có thể đạt tới tiêu chuẩn của người bình thường, trong lòng Bách Hợp không khỏi thở phào nhẹ nhõm, bên khóe miệng lộ ra một chút ý cười, vừa mới định nói thì Lý Duyên Tỳ đã lạnh lùng hỏi một câu:

“Lại muốn tiến hành nhiệm vụ sao?”

Bách Hợp nghe thấy như vậy thì không chút do dự gật đầu một cái: “Tôi muốn tiến vào nhiệm vụ.” Bây giờ cô nhìn thấy các thông tin tư liệu của mình cũng đang từ từ có tiến bộ, trí lực cũng chỉ còn thiếu một chút liền có thể đạt đến mức 60. Cô hy vọng mình có thể sớm hoàn thành nhiệm vụ, nhanh chóng tăng trí lực thêm một chút nữa. Có thể cô không có tư chất thông minh như vậy nhưng nếu là bàn về chăm chỉ thì từ nhỏ đến lớn còn không có mấy người có thể theo kịp cô được. Tiếng của Lý Duyên Tỳ không có truyền tới nữa, sau khi Bách Hợp tiếp nhận cảm giác hoa mắt chóng mặt, còn chưa mở mắt thì bên tai truyền tới tiếng nằng chừ tức giận của một người phụ nữ:

“Mày phải giữ gìn thật tốt thân thể của mình, mày đừng quên, đây không phải là vì mày thôi mà còn là vì anh cả của mày nữa. Lần sau nếu mày còn dám làm ra chuyện như vậy, cẩn thận tao nhốt mày trong nhà, mày cũng đừng hòng muốn đi nơi đó nữa!” Tiếng nói bén nhọn của người đàn bà kia vang lên, cơ thể Bách Hợp theo bản năng liền run run một chút, một lượng thông tin không lồ truyền thẳng vào đầu của cô khiến cô đau đớn từng trận đồng thời cũng sinh ra một luồng oán hận.

Thân thể này mang họ Lục, cũng gọi là Bách Hợp. Vợ chồng Nhà họ Lục sinh được tổng cộng hai cô con gái. Con trai trưởng Lục Chấn Đào cũng chính là người mà trong miệng người phụ nữ kia gọi là anh cả. Mà trưởng nữ tên là Lục Thiên Hợp chính là chị gái của thân thể này, con gái nhỏ nhất mới là Lục Bách Hợp. Có thể nói Lục Bách Hợp sinh ra chính là một bi kịch. Cô là do cha mẹ trông đợi mới ra đời nhưng đáng tiếc sự trông đợi này cũng không phải do tình yêu đối với cô mà là do tình yêu đối với Lục Chấn Đào.

Lúc Lục Chấn Đào ra đời thì có vấn đề về khả năng đông máu, càng lớn lên thì thân thể cậu càng ngày càng kém. Vợ chồng Nhà họ Lục cẩn thận nuôi con trai đến lúc sáu tuổi, thời kỳ này các bác sĩ đã kê ra rất nhiều thông báo về việc bệnh tình nguy kịch nhưng mỗi lần đó Lục Chấn Đào đều được cứu chữa trở lại. Vợ chồng Nhà họ Lục vốn là người yêu thanh mai chúc mã, tình cảm ban đầu hết sức mặn nồng, con trai trưởng này ra đời vốn nên coi là kết tinh tình yêu của hai người, chắc mọi người phải hết sức vui mừng. Vậy mà một gia đình nhỏ bé có thể êm đẹp đột nhiên lại xuất hiện biến cố lớn như

vậy, vợ chồng Nhà họ Lục suýt nữa đã khóc mù đôi mắt.

Sau khi đã đi khám bệnh, tìm thuốc khắp nơi, phương thuốc nào cũng đã thử qua thì có một giáo sư nước ngoài nổi tiếng về phương diện y học đã đưa ra cho vợ chồng Nhà họ Lục một đề nghị vô cùng tốt đó là sinh thêm một đứa bé nữa, dùng máu cuống rốn của đứa trẻ mới sinh ra làm thành nhân tố quyết định chữa bệnh cho Lục Chấn Đào. Tác dụng của máu cuống rốn thì vợ chồng Nhà họ Lục có nghe nói qua, sau khi biết được phương pháp này thì mừng rỡ như điên, vội vàng đáp ứng. Hai người bọn họ cũng vốn xuất thân từ gia đình giàu có vì vậy không lo lắng chuyện tiền bạc. Vì thân thể của Lục Chấn Đào, hai người liền từ bỏ công việc của giáo sư đại học, bắt đầu kế hoạch tạo người.

Sau khi sinh ra con gái Lục Thiên Hợp, đáng tiếc là máu cuống rốn đã dùng hết nhưng các chỉ tiêu của thân thể Lục Thiên Hợp không hoàn toàn giống với Lục Chấn Đào. Dưới sự vô cùng thất vọng, vợ chồng Nhà họ Lục quyết định sinh thêm một đứa bé nữa để cứu vãn tính mạng của đứa con cả.

Dưới sự cố gắng không ngừng của họ, lúc Lục Chấn Đào gần mười một tuổi thì rốt cuộc hai vợ chồng lại một lần nữa sinh ra một đứa bé gái. Khiến cho vợ chồng Nhà họ Lục mừng rỡ như điên là bé gái này ngoại trừ việc máu cuống rốn có thể sử dụng thì các chỉ tiêu khác cũng đều thích hợp với Lục Chấn Đào. Đối với vợ chồng Nhà họ Lục mà nói thì đây không khác nào một tin mừng lớn. Tuổi tác của Lục Chấn Đào càng lớn thì thân thể lại ngày càng kém. Bác sĩ nói bệnh của cậu từ sau nếu lúc nghiêm trọng có thể cuối cùng sẽ cần người hiến tủy mà trên đời này người có thể hiến tủy cũng không có nhiều, dẫu sao ở Trung Quốc vẫn còn rất nhiều người không hiểu biết về việc hiến tủy mà các chỉ tiêu của vợ chồng họ lại không hề tương thích với con trai. Ngay lúc đang lo lắng chuyện này thì không nghĩ tới một lần mang thai, con gái sinh ra các chỉ tiêu lại hoàn toàn tương thích với con trai.

Từ nhỏ đến lớn, chế độ ăn uống của Lục Bách Hợp đều nghiêm khắc tuân thủ theo sự phân chia để đảm bảo dinh dưỡng cân bằng. Vợ chồng Nhà họ Lục chính là muốn con gái có một thân thể mạnh khỏe để lúc con trai cần thiết có thể cống hiến. Đồ ăn có thể đạt đến dinh dưỡng cân bằng cũng không tốt giống như trong tưởng tượng. Mỗi ngày ba bữa đến đúng giờ Lục Bách Hợp sẽ phải uống hàng loạt các loại vitamin. Đối với một đứa trẻ từ khi sinh ra thì đến cả quả vật cũng chưa bao giờ được ăn mà nói, cuộc sống của Bách Hợp hết sức khô khan, nhàm chán.

Con nhà người ta từ nhỏ quả vật không rời mồm, đối với cô thì ngay cả một cây kẹo que bình thường cũng chưa từng ăn qua. Cha mẹ trong mắt người khác rất yêu thương cô nhưng một khi cô làm điều gì không tốt đối với thân thể của mình thì liền đặc biệt nghiêm khắc với cô.

Vợ chồng Nhà họ Lục tổng cộng sinh được ba người con nhưng trừ con trai trưởng Lục Chấn Đào ra thì chỉ có con gái nhỏ Lục Bách Hợp là được cưng chiều nhất mà Lục Thiên Hợp thì giống như đứa trẻ nhặt về nuôi vậy. Nhưng không ai biết là Lục Bách Hợp, người hưởng hết yêu thương trong lòng lại từng không biết bao nhiêu lần hăm dọa chị mình được tự do tự tại.

Dần dần trưởng thành một chút, khi Lục Chấn Đào mười bốn tuổi liền có một lần phát bệnh, bệnh tình nguy cấp đến mức ngay lập tức phải làm phẫu thuật. Vợ chồng Nhà họ Lục không chút do dự ký tên thay cho con gái Lục Bách Hợp mới gần ba tuổi để cô hiến tạng tủy xương. Rất nhiều người đối với việc hiến tạng tủy xương chỉ sợ là hiểu không rõ. Việc rút tủy xương cũng không gây ảnh hưởng nghiêm trọng giống như cắt mất một bộ phận nhưng cảm giác đau đớn khi rút tủy xương ra thì người thường khó mà chịu đựng được. Một cô bé con mới ba tuổi dưới tình huống không biết gì đã phải chịu đựng nỗi đau khổ mà rất nhiều người lớn cũng không thể chịu được, rút tủy xương của mình ra cứu anh trai một mạng.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Cô gái làm dục bị (2)

Lần này mọi chuyện giống như một tín hiệu vậy. Vào năm nguyên chủ bảy tuổi kia, cơ thể Lục Chấn Đào lại lần nữa tái phát nghiêm trọng. Lần này bệnh tình của cậu lại càng gấp gấp hơn, bác sĩ chẩn đoán là bệnh máu cấp tính. Vì vậy Lục Bách Hợp lại phải một lần nữa rút tủy xương. Lần này không giống với lúc Bách Hợp ba tuổi vẫn không có trí nhớ, giữa lúc nàng khóc lóc cầu khẩn, cố nén lại nỗi đau đớn kinh khủng, lại một lần nữa bị rút tủy xương. Từ đó về sau, Lục Chấn Đào tuổi càng lớn thì thân thể lại càng kém.

Vốn dĩ bác sĩ chắc chắn cậu không thể sống qua 10 tuổi nhưng có thể sống tới lúc hai mươi tuổi như bây giờ có thể tưởng tượng được vợ chồng Nhà họ Lục đã bỏ ra nhiều công sức thế nào.

Nhưng cho dù có chăm sóc cậu cẩn thận thì cuối cùng Lục Chấn Đào vẫn phát triển đến tình huống bị nhiễm độc đường tiết niệu, cần phải thay thận. Không có ai có thận tương thích với cậu hơn Lục Bách Hợp nên Lục Bách Hợp chỉ có thể một lần nữa mất đi một bên thận. Lúc những đứa trẻ khác nhà người ta đang thì thanh xuân tuổi trẻ, dốt nát vô tri, ở bên người cha mẹ nũng nịu, làm ầu thì Lục Bách Hợp lại bị ép buộc vì anh trai mình mà thực hiện một ca phẫu thuật hiến tạng. Cô bắt đầu càng ngày càng không vui, càng ngày càng không sung sướng.

Người khác cảm thấy cha mẹ yêu thương cô nhưng thật ra người mà họ yêu thương là người con trai đầu tiên sinh ra từ tình yêu của họ chứ không phải cô, một đứa trẻ vì cứu mạng anh trai mới được sinh ra trên cuộc đời này. Cô không được coi là một con người mà chẳng qua chỉ là công cụ mà cha mẹ cô dùng để cứu con trai họ thôi. Lúc thiếu nữ mười hai, mười ba tuổi đang vào thời kỳ phản kháng, lần đầu tiên trong đời cô muốn không ngoan ngoãn một lần, muốn để cho cha mẹ cũng mắng mọ cô mà không phải tất cả chỉ là để cho cô quyền ra thân thể của mình thôi. Vì vậy, lần đầu tiên cô cãi lời cha

mẹ, lần đầu tiên mua quà vật rác rưởi để ăn.

Khi cô cãi lại cha mẹ, vợ chồng Nhà họ Lục cũng không thêm để ý, duy chỉ có khi cô muốn ăn quà vật rác rưởi thì hai vợ chồng chưa bao giờ nặng lời đối với cô lại biến sắc, trở nên tàn bạo khác thường. Bọn họ sẽ không đánh cô, không làm tổn hại đến thân thể của đứa con gái mà vì cứu anh trai mới ra đời. Bọn họ chỉ biết trói tay chân của cô, chặn lại miệng của cô để phòng ngừa cô tự làm tổn thương mình, tổn thương tới thân thể này. Bọn họ khóa cô lại trong phòng, có lúc nhốt một lần là nguyên một ngày.

Có lúc Lục Thiên Hợp sẽ đến thăm cô một chút, sẽ cùng cô trò chuyện. Cứ như vậy cho đến lúc Lục Bách Hợp hai mươi một tuổi, sau khi một lần nữa vì Lục Chấn Đào hiến tạng tùy xương, có lẽ là tình trạng của Lục Chấn Đào đã tốt hơn nhiều nên bọn họ thả Lục Bách Hợp ra. Lúc này Lục Bách Hợp đã sinh ra ý nghĩ muốn chết. Cô không còn muốn sống nữa mà chỉ muốn chết đi cho xong.

Lúc mà một người trăm phương ngàn kế muốn chết thì có làm thế nào cũng không ngăn lại được. Có một lần cha Lục phát hiện con gái nuốt nửa nuốt xuống bụng khăn lông ông ngăn ở miệng cô khiến cho hô hấp của cô bị ngừng lại liền sợ hết hồn. Đây mới là lý do họ không còn giam Bách Hợp nữa, vì sợ cô tự tử. Mẹ Lục liền trăm cay nghìn đắng thay cô tìm một đối tượng làm bạn trai.

Hàng năm bị giam ở trong nhà, một người mà vừa sinh ra đã là sống vì người khác, người ta chỉ cần cho cô một chút xú quan tâm cô liền vội vã đâm đầu vào.

Đó là một thiếu niên có nụ cười như ánh mặt trời. Hắn thương hại cô, đồng tình cô, lúc cùng cô nói chuyện liền lộ ra nụ cười ấm áp thật giống như ánh mặt trời vậy. Thời điểm Lục Bách Hợp sinh lòng yêu mến thiếu niên này thì trong lúc vô tình lại thấy được tình cảnh thiếu niên đó cùng Lục Thiên Hợp ở bên nhau. Mặc dù hắn đồng tình cô, cũng từng cùng cô lui tới nhưng chỉ vì tính cách nhu nhược cùng với dung mạo xinh đẹp của cô mà thôi. Lục Bách Hợp được thừa hưởng các ưu điểm bên ngoài của vợ chồng Nhà họ Lục nên đáng đáp cô hết sức nhỏ nhắn, xinh đẹp, đẹp đến mức dường như không phải người thường vậy. Có thể bởi vì làn da cô tái nhợt, hàng năm không thấy ánh nắng mặt trời lại nhu nhược, dù cho có gương mặt xinh đẹp hơn nữa thì qua thời gian dài cũng sẽ nhợt nhạt vô vị.

Quan trọng hơn là cô chưa bao giờ được đi học, đọc qua sách vở. Cô giống như là một quyển sách toàn giấy trắng, chưa từng có ai tô vẽ bất kỳ sắc thái nào trên đó. Thiếu niên ngây thơ không hiểu được việc có thể tùy ý tô vẽ lên trang giấy trắng là chuyện hạnh phúc như thế nào. Hắn chỉ cảm thấy Lục Bách Hợp quá mức vô vị. Một khi đã mất đi phần hứng thú kia, hắn liền quay ra lui tới với Lục Thiên Hợp.

Mà cha mẹ luôn được cho là yêu thương cô thì đối với sự mất mát của Bách Hợp lại âm thầm cao hứng. Bọn họ rót vào đầu cô suy nghĩ việc cả đời dựa vào đàn ông là không thể nào, đến thời điểm nào đó chỉ có thể dựa vào người nhà. Cái người gọi là anh trai kia, Lục Chấn Đào lại lấy lý do không muốn thấy cô chịu đau khổ, bỏ thuốc vào trong nước, cuối cùng kết thúc sự đau khổ của Lục Bách Hợp.

Chết vì độc được không chỉ đau khổ vô cùng mà hơn nữa thì thể sau khi chết cũng cực kỳ kinh khủng. Lục Bách Hợp vì Lục Chấn Đào đã bỏ ra nhiều như vậy, cuối cùng ngay cả thân cũng hiến một quả cho hắn, cuối cùng lại rơi vào kết quả như vậy, cô thật vô cùng không cam lòng.

Sau khi Bách Hợp tiếp thu hoàn toàn tư liệu trong đầu, kết thúc cơn đau đầu thì thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng cô cũng rất xem thường Lục Chấn Đào, nói hoa mỹ là vì giải trừ đau khổ của em gái, không để cho cô phải vì mình cái kho sống giữ gìn nội tạng hiến tạng nữa. Nếu như vậy tại sao hắn không chết đi? Sau khi hắn chết thì sự đau khổ của Lục Bách Hợp sẽ được giải trừ, dựa vào cái gì mà muốn người khác đi chết? Bởi vì từ nhỏ đến lớn vợ chồng Nhà họ Lục dành sự quan tâm cho Bách Hợp cũng là vì Lục Chấn Đào vì vậy thỉnh thoảng hắn an ủi Lục Bách Hợp vài câu cô đã cảm thấy hết sức quan trọng. Cũng chính vì vậy, khi hắn bùng nổ tới Lục Bách Hợp không chút do dự liền uống, cuối cùng độc phát bỏ mạng.

May mà lúc này đi vào vở kịch là thời điểm lúc Lục Bách Hợp rút tùy xương lần thứ hai, còn chưa tới lúc hiến thân ở phía sau câu chuyện. Nhưng cũng chỉ là như vậy mà thôi, lúc Bách Hợp vừa tỉnh lại cũng là lúc cảm nhận được cơn đau đớn kịch liệt, như cũ không nhận được ngược lại hít vào một hơi khí lạnh. Thân thể này hết sức khỏe mạnh nhưng có thể do hai lần rút tùy xương rồi cuộc vẫn khiến thân thể bị ảnh hưởng, nhất là bản thân cô tuổi còn nhỏ, trong tình huống còn chưa trở về mà nói, sự tổn thương tới thân thể là rất lớn.

Lần này cô muốn bỏ nhà ra đi nhưng đúng lúc Lục Chấn Đào phát bệnh, lại lần nữa nằm viện cần phẫu thuật nên cô bị vợ chồng Nhà họ Lục bắt trở lại. Trên phương diện pháp luật, Bách Hợp hoàn toàn không có ai cho cô tự nói ý kiến của mình, cha mẹ cô chính là người giám hộ của cô. Trong mắt của rất nhiều hàng xóm, cô là một đứa con nít phản nghịch, cô quá lại không nghe lời. Vợ chồng Nhà họ Lục bởi vì cô liên quan đến chuyện tính mạng của con trai nên chăm sóc cô rất cẩn thận, mua cho cô rất nhiều đồ ăn, thuốc bổ. Người ngoài không rõ tình hình thì coi đây là bằng chứng cho việc cha mẹ cô thương yêu cô vì vậy không ít người ngấm ngầm cho là Lục Bách Hợp không biết điều, lúc dạy dỗ con nhà mình cũng luôn thích lấy Lục Bách Hợp ra để so sánh. Rất nhiều người đều gọi cô là đứa trẻ bất hiếu, từ đứa trẻ ba tuổi đến người già đều nói. Một đứa trẻ mới bảy tuổi mà trên người đã dán đầy nhãn hiệu.

Bách Hợp hít sâu một hơi, các cơ quan trong cơ thể hoạt động không kém nhưng việc hai lần rút tùy xương đã ảnh hưởng đến việc trở về của thân thể nguyên chủ. Khi Bách Hợp mở mắt ra liền nhìn thấy một bên mặt đầy lãnh đạm của mẹ Lục, ánh mắt của bà bây giờ đang rơi vào giường bệnh bên cạnh. Trên giường bệnh đó là anh trai của thân thể này, Lục Chấn Đào. Hắn mới làm xong giải phẫu, sắc mặt nhìn trắng bệch lại gần như xanh. Trong trí nhớ thì lúc này Lục Thiên Hợp đã mười một tuổi, đang đi học.

Mà đây cũng là điều mà nguyên chủ rất hâm mộ chị gái của mình. Cô đã bảy tuổi, thật giống như là cô có thể vì anh trai không ngừng hiến tạng nhưng cha mẹ cô đã quên mất là cô cũng cần đi học. Nhìn những đứa trẻ được đi học, trong lòng cô chỉ biết hết sức hâm mộ mà thôi. Khi Bách Hợp mở mắt ra, cha Lục liếc mắt nhìn cô, ngay cả quay đầu cũng không thèm. Mẹ Lục lại quay đầu lại, sắc mặt hết sức khó coi. “Tình là được rồi. Bác sĩ nói thân thể mày bị ảnh hưởng một chút, anh cả mày bệnh tình cũng không biết lúc nào sẽ phát tác, trước khi tiến hành lần phẫu thuật tới, mày tốt nhất giữ gìn thân thể cho tốt.”

Bà lạnh như băng nói xong lời này thì trong lòng nguyên chủ sinh ra một nỗi đau đớn. Bị chính cha mẹ mình đối xử như vậy, thật ra thì trong lòng cô vẫn có khát vọng có thể nhận được một chút quan tâm của cha mẹ mình. Bách Hợp cau mày. Lúc này tuổi cô vẫn còn nhỏ, còn cách lúc mười ba tuổi quyền

thận vẫn còn mấy năm. Cô sẽ tranh thủ thời gian này chăm sóc thật tốt thân thể, cũng luyện tập võ công, ít nhất đến khi mười ba tuổi cũng không bị vợ chồng Nhà họ Lục định đoạt nữa.

Khi nghĩ tới đây, Bách Hợp khẽ lên tiếng: “Con biết rồi.”

Gần đây Lục Bách Hợp không hề ngoan ngoãn, thường xuyên gây ra một ít chuyện. Vợ chồng nhà họ Lục vì bệnh tình của con trai đã rồi hết đầu óc, căn bản không có tâm lực dư thừa đi quản hai cô con gái. Lục Thiên Hợp ở trong nhà này cũng tựa như linh hồn. Cô ăn cơm hay không ăn cơm, có bệnh hay không có bệnh, trừ việc cha Lục mẹ Lục sẽ còn cho tiền học phí thì cô từ nhỏ đã bắt đầu ăn cái gì thì tự mình làm cái đấy. Mặc dù Lục Bách Hợp ăn cái gì sẽ có vợ chồng nhà họ Lục nhìn chăm chăm nhưng bọn họ tất cả là vì con trai nên tình huống của hai chị em cũng không khác biệt lắm. Lục Bách Hợp lần này làm loạn lên, không ngoan ngoãn khiến cho trong lòng vợ chồng nhà họ Lục hết sức khó chịu.

Trong suy nghĩ của bọn họ, sinh ra nhiều đứa trẻ đều an tĩnh, ngoan ngoãn, dẫu sao nếu không phải vì anh trai thì nó đã không có cơ hội đi tới thế giới này, vợ chồng mình đã cho nó sinh mạng thì nó cũng nên vì anh trai mà cố gắng một chút.

Gần đây mẹ Lục bị Lục Bách Hợp làm phiền đã có chút chán ghét vào lúc này lại thấy con gái gần đây không nghe lời giờ hiếm có lại biết điều. Mẹ Lục có chút bất ngờ nhìn cô một cái, thấy sắc mặt cô âm trầm, nghĩ đến bác sĩ nói nếu như cô không chăm sóc tốt cho thân thể thì về sau, khi lần kế tiếp Lục Chấn Đào tái phát bệnh tình thì lúc rút tủy xương sẽ bị ảnh hưởng. Trong lòng mẹ Lục động một cái, bèn vội lấy thuốc ra, một bên rót nước đưa cho con gái:

“Mẹ và cha của con thật ra thì cũng yêu con nhưng bệnh tình của anh con rất nghiêm trọng, con nên giúp anh con một chút.” Sau khi khuyên con gái một câu, khi mẹ Lục cho rằng đứa nhỏ này gần đây giống như đang ở thời kỳ phản nghịch, vốn tưởng rằng mình phải nói thêm vài câu nữa thì nó mới nghe lọt thì Bách Hợp lại nhẹ giọng nói: “Con biết. Con còn muốn được đi học, con đã bảy tuổi rồi.”

Điều Lục Bách Hợp tiếc nuối nhất chính là cả đời này hoàn toàn không có gì thuộc về mình, không có bạn bè, không có cá tính, ngay đến cả việc ăn cái gì cũng chưa từng được làm chủ, đứa bé trai mà cô tự cho là yêu thích sau này cũng bị Lục Thiên Hợp có được, bộ phận trên thân thể không thuộc về cô, xương tủy của cô cũng không thuộc về cô, đến lúc chết cũng không phải do ý định của cô. Lúc này Bách Hợp có thể bắt đầu nhiệm vụ từ lúc nguyên chủ bảy tuổi liền tự nhiên muốn cố gắng làm thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Cô gái làm dự bị (3)

Bách Hợp vừa thốt lời này ra, mẹ Lục còn chưa kịp trả lời, cha Lục liền không nhìn được quay đầu lại. Ông chừng hơn ba mươi tuổi, dung mạo đáng đáp nho nhã anh tuấn, nhìn qua phong độ nhẹ nhàng, là loại đàn ông vô cùng dễ tạo thiện cảm với người khác. Nếu như không phải bởi vì con trai bị bệnh mà nghĩ việc thì ông vốn phải là giáo sư của một trường đại học nào đó, trẻ tuổi tài cao. Vào lúc này trong tay ông đang cầm một cây tăm bông thấm nước không ngừng lau trên môi của Lục Chấn Đào. Có thể Bách Hợp cũng mới hôn mê tỉnh dậy nhưng căn bản không ai quan tâm một đứa trẻ mới bảy tuổi như cô có khô miệng hay không.

“Đi học cái gì? Anh của mày bị bệnh đến mức này mà mày còn muốn đi học?” Giọng nói của ông có chút âm trầm. Do kết tinh tình yêu hàng năm bị bệnh nên giữa lòng mày ông hình thành dấu vết của một chữ “xuyên” rất sâu, khiến cho người khác cảm giác mệt mỏi. Trong lòng Bách Hợp cười lạnh hai tiếng, bàn tay ẩn dưới tấm chăn trắng nõn nắm chặt lại. Bộ dạng của Lục Chấn Đào lúc này liên quan gì đến cô? Là cô làm hại sao? Chẳng lẽ Lục Chấn Đào bệnh nặng thì liền muốn cô cũng đi theo khóc lóc sao? Đáng tiếc vào lúc này cô căn bản không có năng lực gì, chỉ đành tạm thời im hơi lặng tiếng:

“Cha, con muốn đi học. Anh cả bệnh thành như vậy, con ở nhà cũng không giúp gì được cho anh ấy. Con muốn được đi học, con sẽ ngoan ngoãn uống thuốc đúng giờ, nếu như thân thể anh ấy có gì ngoài ý muốn thì bất cứ lúc nào con cũng sẽ phối hợp chữa trị.” Thái độ của cô ngoan ngoãn như vậy làm mẹ Lục do dự một chút, nhìn về phía cha Lục.

Thật ra thì lời này của Bách Hợp cũng không sai. Tuổi cô còn nhỏ, cũng không thể nào chăm sóc Lục Chấn Đào được, mà cho dù cô có thể chăm sóc được thì vợ chồng Nhà họ Lục căn bản cũng không thể nào yên tâm giao con trai cho cô chăm sóc. Dẫu sao tuy là người ngoài thấy rằng vợ chồng họ đối xử tốt với con gái nhưng hai vợ chồng họ đã làm gì thì trong lòng họ cũng rõ ràng, chỉ sợ để Bách Hợp lặng lẽ ở nhà đến lúc đó lại làm gì không tốt đối với con trai của mình. Đến lúc đó thì có đánh chết nó cũng không làm được gì.

Tuy nói cha Lục còn có chút bận tâm Bách Hợp muốn đi học là để làm gì nhưng ngay sau đó lại nghĩ đến nhà mình trong thành phố này cũng rất có danh vọng, địa vị, một đứa bé bảy tuổi sau khi rời khỏi nhà họ Lục thì có thể đi đâu? Dù sao nó cũng không thể bay khỏi lòng bàn tay của mình. Nếu như nó không chịu ngoan ngoãn uống thuốc thì tìm người trông nom là được, còn nếu như nó thật sự có thể nghe lời thì tất cả đều vui mừng rồi. Dù sao để nó ở trong nhà ngây ngô thì cũng vẫn phải cho người đi trông nom nó, thường xuyên lo lắng nó có thể làm điều gì quá khích hay không. Ngược lại, không bằng nhân lúc nó đang mong muốn, để cho nó tới trường đi học, có món đồ an ủi thì nó cũng không đến nỗi làm phiền.

Nghĩ tới đây, hai vợ chồng trao đổi nhau một ánh mắt, cha Lục gật đầu với vợ một cái, trên mặt mẹ Lục mới hiện ra một chút nụ cười miễn cưỡng, kéo cái ghế tới ngồi bên cạnh giường bệnh Bách Hợp:

“Tiểu Hợp, con cũng thấy đấy, cha mẹ tốt với con như vậy, con đi học thì chúng ta cũng không phản đối. Nhưng thuốc kia không thể dừng lại được. Con thử nghĩ mà xem, cha mẹ cho con sinh mạng, nếu như hiện nay cho con nhiều thứ như vậy chẳng lẽ con không phải cảm ơn sao?”

Những năm trước đây bọn họ sẽ dùng ân đức đan thành một tấm lưới thật lớn đem nguyên chủ bủa vây, càng về sau phát hiện vây không được bắt đầu dùng thủ đoạn cường chế. Trong lòng Bách Hợp cười lạnh hai tiếng, trên mặt cũng không lộ ra chút nào, mỉm cười gật đầu:

“Con biết cha mẹ tốt với con. Cha mẹ yên tâm, con sẽ hiểu chuyện.”

Bởi vì nguyên nhân gia đình, cô có một sự thành thực vượt quá tuổi tác nên mẹ Lục cũng không hoài nghi cái gì. Vì thế, chuyện Bách Hợp đi học liền như vậy vui vẻ mà định xuống.

Bởi vì nguyên nhân Bách Hợp phải rút tủy xương, mặc dù có sự ảnh hưởng nhất định tới thân thể nhưng trong thời gian ngắn cũng không nhìn ra. Cô vì vội vã đi học mà rất nhanh liền ra viện. Mà tình huống của Lục Chấn Đào thì nghiêm trọng hơn nhiều. Tuy nói Lục Bách Hợp đã từng hiến xương tủy cho hắn một lần cũng không có hiện tượng bài xích nhưng vợ chồng Nhà họ Lục quan tâm con trai, thế nào cũng phải chờ tới lúc vượt qua thời kỳ nhất định mới chịu xuất viện. Hai người bọn họ thay phiên nhau ở bệnh viện trông nom con trai, đối với Bách Hợp ngoại trừ việc dọn dẹp không được ăn thực phẩm rác rưởi, cũng bỏ sung nhiều loại đồ vật bên ngoài rồi cho cô ba ngàn tệ để cho cô thuê người nấu cơm, cũng còn thừa tiền đóng học phí sau đó liền mặc kệ cô.

Cứ như vậy đã cho Bách Hợp rất nhiều thời gian. Cô không hề mời người giúp việc, ngược lại ngoại trừ dùng số tiền này mua một chút dược liệu tự nhiên bỏ cho thân thể ra thì phần còn lại cô mua thức ăn về tự mình làm cơm.

Tay nghề của cô rất tốt, sau khi có kỹ năng nấu nướng sơ cấp thì mặc dù thân thể này tuổi còn nhỏ nhưng có thể dùng một số nguyên liệu nấu ăn đơn giản cũng có thể làm ra thức ăn thơm ngon, thuận tiện còn có thể tăng cao một chút khả năng nấu nướng, nhất cử lưỡng tiện nên đương nhiên Bách Hợp nguyện ý đi làm. Mẹ Lục trong lúc vô tình phát hiện cô không có mùi dầu bếp, lại phát hiện thức ăn cô làm không tệ, bên trong cũng không có gia vị, đồ ăn gì rác rưởi liền yên tâm, sau đó cũng không để ý con gái. Chỉ cần cô có thể theo sự sắp đặt của hai vợ chồng mà làm thì cô muốn tiêu tiền như thế nào vợ chồng nhà họ Lục cũng không để ý.

Không có người suốt ngày nhìn chăm chăm, rất nhanh Bách Hợp học võ công đã luyện qua nhiều kiếp này. Thân thể này vì việc đã hai lần rút tủy xương mà bị tổn thương rất nghiêm trọng. Các khớp xương của cô thường xuyên sẽ vô hình đau, việc thiếu đi một phần cơ thể không phải trong một sớm một chiều là có thể bồi bổ trở lại được. Mỗi khi nửa đêm thức giấc, một mình Bách Hợp nằm trên giường cắn răng cố nén nỗi đau lại càng có thể cảm giác được nỗi đau khổ mà ban đầu nguyên chủ từng phải chịu. Theo lý mà nói, làm nhiệm vụ nhiều lần như vậy thì dù có ngu đi chăng nữa cũng biết mặc dù đối với mục tiêu của nhiệm vụ không thể để tình cảm riêng vào nhưng cô vẫn cảm thấy đáng tiếc thay cho nguyên chủ, vì cô ấy mà cảm thấy khó sở.

Vợ chồng nhà họ Lục không có chú ý tới sự thay đổi của Bách Hợp nhưng một người luôn luôn trong suốt như Lục Thiên Hợp lại chú ý. Lúc này, Bách Hợp đã đi học năm đầu tiên, đọc sách được nửa học kỳ. Bởi vì nguyên nhân do chỉ số thông minh nên mặc dù cô đã học qua tiểu học nhưng phần lớn vẫn chữ thầy tra cho thầy. Tuy nhiên Bách Hợp lại học tập hết sức nghiêm túc vì vậy thành tích của cô ở trường học cũng không kém.

Lúc khuya về nhà làm cơm tối xong, Lục Thiên Hợp ngày thường luôn ăn cơm bên ngoài hôm nay lại trở về sớm, thấy trên bàn bày ra ba món ăn, một món canh đầy đủ hương sắc thì Lục Thiên Hợp cũng đi theo, để túi sách xuống, ngồi xuống nói:

“Bách Hợp, thì ra trong nhà có một mình em nấu cơm sao?” Năm nay cô mười một tuổi, lúc nói chuyện nhỏ nhẹ, tuy nói Lục Thiên Hợp không được di truyền gen tốt nhất của vợ chồng nhà họ Lục như Bách Hợp nhưng đáng đáp trắng trẻo nhỏ nhắn, là một giai nhân thanh tú. Lúc này cô ngồi xuống, nhìn thấy Bách Hợp cầm bát đũa trong tay, không có bất kỳ hành động nào. Lục Thiên Hợp nhìn chăm chăm đồ trong tay cô, nếu cô thật sự chỉ là một đứa trẻ bảy tuổi thì sợ rằng lúc này đã ngoan ngoãn đưa đồ qua rồi nhưng Bách Hợp cũng không phải là một đứa trẻ thật sự vì vậy cô chẳng qua chỉ khẽ lên tiếng rồi tự mình bưng bát bắt đầu ăn.

Tay nghề của cô không tệ, thấy được mùi thơm của thức ăn, trong bụng Lục Thiên Hợp truyền ra tiếng “ục ục”, tỏ rõ dáng vẻ còn chưa ăn cơm tối. Cô cười thật ngọt: “Chị có thể ăn chung với em được không?”

“Lần này thì có thể nhưng nếu như lần tới chị cũng muốn ăn thì hãy để cha mẹ mời người giúp việc cho chị.” Hai ngày trước trời trở lạnh, có vẻ Lục Chấn Đào bị nhiễm lạnh. Bệnh của cậu ta không thể bị cảm mạo, một chút vấn đề nhỏ cũng có thể chết người nên vợ chồng nhà họ Lục đã đưa cậu vào bệnh viện, lúc này chỉ để hai chị em ở nhà.

Lục Thiên Hợp không nghĩ tới đứa em gái gần đây trầm mặc rất nhiều lại khiến cho người ta không thích như vậy, bàn tay cô nắm thành nắm đấm, hồi lâu sau mới đáp một tiếng: “Bách Hợp, em quá vô tình rồi, chị là chị của em đấy, dù sao em cũng phải nấu cơm, chỉ là làm thêm một phần nữa thôi mà. Cô dùng giọng nói như vậy sau này khiến cho người đàn ông vốn là bạn trai của em gái yêu thích, cuối cùng thành công đính hôn cùng cô.

Sau này đoạt đàn ông với cô, vào lúc này đã bắt đầu cướp đồ ăn sao?

Bách Hợp đặt đũa xuống, ngẩng đầu nhìn Lục Thiên Hợp liền cười: “Không được.”

Có lẽ không nghĩ tới cô lại cự tuyệt một cách dứt khoát như vậy nên vẻ mặt của Lục Thiên Hợp liền thay đổi, thật lâu sau mới đứng dậy, lấy ví tiền trong túi xách ra, từ bên trong lấy ra mấy tờ 100 đồng: “Chị cho em tiền”

“Em không phải là người giúp việc, hơn nữa cha mẹ đã nói rồi, em chỉ cần tự chăm sóc cho thân thể mình là được, việc khác không cần em để ý”. Bách Hợp dám khẳng định, vợ chồng nhà họ Lục tuyệt đối không hy vọng cô làm thân thể mình bị thương hay vì Lục Thiên Hợp mà mệt mỏi, vì vậy lúc này cự tuyệt, căn bản không để cho Lục Thiên Hợp có một con đường sống. Đầu sau Lục Thiên Hợp tuổi tác vẫn còn nhỏ, vào lúc này bị cô cự tuyệt không chút khách khí như vậy, không nghĩ tới tình cảm chị em chút nào thì trên mặt có chút không nén giận được, thu lại tiền trong tay về, nắm thật chặt, nhìn chằm chằm Bách Hợp hồi lâu mới hừ lạnh một tiếng: “Không đồng ý cũng được, chị đem mấy tờ tiền này đi ăn thì đồ ăn ngon nào không thể ăn chứ.”

Nói xong cô cất ví tiền vào trên người, quay lưng bỏ đi. Bách Hợp căn bản không bị cô làm ảnh hưởng, tự mình tiếp tục ăn cơm tối.

Ai ngờ tối hôm đó mẹ Lục lại về nhà. Bà mở chìa khóa vào nhà lúc Bách Hợp đang luyện công. Cô đã luyện tập được nửa năm, mặc dù hiệu quả không lớn nhưng ít ra lỗi tai so với trước kia cũng nhạy bén hơn rất nhiều. Cô vội vàng nằm xuống giường giả vờ ngủ. Lúc luyện công để phòng ngừa Lục Thiên Hợp đột nhiên đi vào nên không có bật đèn, lúc này cô chỉ nghe được một tiếng bước chân nặng nề vang lên, không giống như là của Lục Thiên Hợp, một lát sau cửa phòng liền bị người trực tiếp mở ra.

Trong phòng của cô không có khóa cửa bởi lẽ Lục Chấn Đào có thể phát bệnh bất ngờ, một khi cậu ta phát bệnh thì vợ chồng nhà họ Lục không thể cho Bách Hợp cơ hội tức giận, vì để không lãng phí một chút xíu thời gian có thể sẽ cứu tính mạng của con trai mình nên trong nhà này, phòng của Bách Hợp là phòng duy nhất không có khóa, chỉ cần đẩy một cái là có thể mở, thậm chí có lúc vợ chồng nhà họ Lục còn yêu cầu cô ngủ mà không cần đóng cửa.

Lúc mẹ Lục bước vào phòng, khoe mắt Bách Hợp liền lập tức thấy được, trong lòng không khỏi cười lạnh hai tiếng.

“Tiểu Hợp, con ngủ chưa?” Mẹ Lục tuy là hỏi như vậy nhưng trực tiếp bật đèn lên. Bách Hợp đã có thói quen luyện công trong bóng tối, lúc này đèn trong phòng sáng lên khiến cho cô có chút không quen, hé mắt nhìn. Hành động này trong mắt mẹ Lục vẫn đang nhìn chăm chăm vào cô thì giống như bà đã đánh thức đứa con gái nhỏ dậy.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Cô gái làm dự bị (4)

Nhìn thấy cô thực sự đi ngủ sớm, trong mắt bà Lục thoáng có vẻ hài lòng, kéo cái ghế ngồi trước giường của Bách Hợp nhìn cô chằm chằm:

“Chị con gọi điện cho mẹ, nói gần đây con có chút cổ quái. Con trách mẹ quá mức lo là con sao?” Bộ dạng bà Lục giống như thật sự quan tâm cô, trong lòng cô biết, đây chẳng qua chỉ là bà sợ đứa con gái bù nhìn bị ông bà nắm trong lòng bàn tay sẽ sinh ra ý định phản kháng mà thôi, vì vậy cũng coi như là trở về kiểm tra, nếu không thì đối với tình yêu của vợ chồng nhà họ Lục đối với Lục Chấn Đào thì bà tuyệt đối không thể để con trai đang bị bệnh đề về nhà, bà không nỡ làm vậy.

“Chị bảo con cổ quái chỉ là vì con không nấu cơm cho chị ấy ăn sao?” Bách Hợp cũng không phải là Lục Bách Hợp, người bị bà Lục nuôi dạy thành một kẻ ngu, đơn thuần, trong suốt. Lục Thiên Hợp muốn hăm hại cô cũng phải xem cô có nguyện ý hay không. Cô biết mẹ Lục cũng lo là Lục Thiên Hợp vì vậy cố ý nói: “Con muốn ăn đồ ăn có thể bổ sung tốt cho cơ thể, thức ăn bên ngoài cho quá nhiều gia vị nên con đoán sau khi ăn sẽ có ảnh hưởng tới thân thể. Con chỉ muốn dùng nhiều thời gian để ngủ, chăm sóc tốt cho thân thể của con mà không định làm thêm cơm cho chị mà thôi. Nếu quá thật chị muốn phải về nhà ăn cơm thì mẹ có thể nấu cho chị ấy mà. Chẳng lẽ con đã làm sai sao?”

Bà Lục vừa nghe con gái nói rằng làm những điều này vì để thân thể khỏe hơn thì trong bụng không khỏi hết sức hài lòng. Bà để ý nhất là con trai, nào có thời gian để nấu cơm cho Lục Thiên Hợp? Trong lòng bà có chút không nịnh được nhưng cũng không dám hoàn toàn tin lời Bách Hợp, dù sao tính cách đứa con gái lớn tự do phóng khoáng bà cũng nhìn thấy: “Con nói thật sao? Con không trách cha mẹ ép con cứu anh trai con sao?”

“Anh cả dù sao cũng là anh trai của con.” Bách Hợp nói xong lời này thấy bà Lục nhú lại chân mày, ánh mắt hoài nghi thì lại nói tiếp giống như là trút hết nỗi lòng vậy: “Huống hồ con cũng đã hỏi qua bác sĩ, bác sĩ nói nếu như con không chăm sóc tốt cho thân thể mình thì không chỉ sau này rút tủy xương ra cũng không cứu được anh trai mà chính thân thể của con cũng sẽ bị lưu lại vấn đề nghiêm trọng, con vẫn còn muốn sống tiếp mà mẹ.”

Cô không phải chỉ một lòng nói là vì phải cứu Lục Chấn Đào, ngược lại nói là mình muốn sống tiếp khiến cho bà Lục tin tưởng không ít, hoài nghi con gái cũng biến mất nhiều.

Cứ như vậy mà tiêu tan hoài nghi khiến bà Lục không khỏi cười thầm là mình đã nghĩ quá nhiều. Đầu sao con gái cũng chỉ mới bảy tuổi mà thôi, nó có khôn khéo như thế nào, có thông minh đi nữa, có thể nghĩ ra chủ ý quái quỷ gì thì cũng không trốn thoát khỏi lòng bàn tay mình.

Nghĩ tới đây, trong lòng bà Lục mừng Lục Thiên Hợp mấy câu, phỏng đoán là có thể cô thấy Bách Hợp được coi trọng cho nên ghen, không khỏi cười lạnh hai tiếng:

“Mẹ biết con là một đứa bé ngoan ngoan, hiểu chuyện. Nhưng con nên biết rằng cho dù là vì anh trai con hay là vì chính con thì con cũng vẫn phải uống thuốc đều đặn, nếu không anh trai con có vấn đề gì thì con chuẩn bị tinh thần mang mạng của mình đi bồi đi.” Mặc dù trong lòng đã xác định con gái ngoan ngoan, nghe lời nhưng bà Lục vẫn sợ cô phản nghịch nên lại uy hiếp cô vài câu. Thấy Bách Hợp trầm mặc không lên tiếng mời hải lòng sợ hãi cô một cái: “Hãy chăm sóc thật tốt cho thân thể của mình, không nên để cho mẹ và cha con lo lắng. Những gì chị con nói thì con không cần để ý, nếu như sau này nó lại làm như vậy thì hãy dứt khoát bảo nó tự đi mời người giúp việc. Ngoài ra sau này mỗi tháng mẹ cho con thêm năm ngàn, muốn ăn cái gì thì mua cái đó, không cần thay mẹ và cha con tiết kiệm. Chỉ cần con có thể chăm sóc tốt cho cơ thể mình thì mẹ đã vui lắm rồi.”

Trong mắt bà lộ ra vẻ dường như đang nhìn một con lợn con vậy, giống như là đến khi Bách Hợp được nuôi mập một chút là có thể giết thịt ăn vậy. Bên trong lời nói một chút quan tâm cũng không có, chỉ có lo âu vô tận thay cho con trai mà thôi.

Bách Hợp gật đầu một cái. Bà Lục trở về lần này là để xem xem cô có nghe lời hay không và nhân tiện cũng cảnh cáo cô, thấy Bách Hợp vẫn còn biết điều lại đi kiểm tra thuốc trong phòng cô thấy chai thuốc đã trống hơn nửa lại đi nhà vệ sinh kiểm tra một chút, lúc này mới hải lòng rời đi. Bà đã tìm người nhìn chăm chăm mọi việc trong nhà, nếu như Bách Hợp không uống thuốc hoặc muốn đồ thuốc vào nhà vệ sinh thì đều có người nhìn chăm chăm vào cô. Lúc này, thấy cô nghe lời thì bà Lục đã yên tâm không ít, lúc này mới vội vàng chạy tới bệnh viện.

Thời gian sáu năm cứ như vậy thoáng một cái đã trôi qua. Bách Hợp vào một buổi sáng sớm bốn năm trước phát hiện ra có người ở trong bóng tối theo dõi chuyện của mình, chính vì vậy cô cũng không luyện cổ thuật Nam Vực. Dù sao, nếu muốn tìm rắn độc, côn trùng vẫn dễ dàng khiến cho người khác hoài nghi. Ngược lại, cô đã đem mấy loại nội công tâm pháp cùng luyện. Cô bây giờ hoàn toàn khác sáu năm trước. Mặc dù bởi vì thân thể ban đầu đã trải qua hai lần rút tủy xương khiến cho tạo thành tổn thương nên không thể giống như lúc là Diệt Tuyệt sử dụng thời gian năm năm có thể khiến công phu đại thành nhưng coi như là ban đầu ở trong chốn giang hồ Ý Thiên Đồ Long thì cô cũng có thể coi là cao thủ đứng đầu, cùng với võ công ban đầu của Diệt Tuyệt cũng như nhau, chẳng thể phân biệt được. Chẳng qua là càng về sau cô luyện tập xong Cửu Dương Chân Kinh nên càng sâu không lường được mà thôi.

Mà giờ đã đến năm cô mười ba tuổi, đúng lúc Lục Chấn Đào do bệnh về máu mà dẫn tới thận bị suy kiệt, phải tiến hành phẫu thuật thay thận.

Lục Chấn Đào tuổi tác càng cao thì thân thể lại càng kém. Một năm gần đây, hẳn cũng lấy bệnh viện là nhà, không thể xuất viện do đó vợ chồng nhà họ Lục cũng gần như quên hết hai cô con gái. Nếu như không phải mỗi ngày khi thấy con trai liền sẽ nghĩ tới Bách Hợp, cái kho chứa tạng hiến tạng di động mới nghĩ tới đứa con gái còn lại thì có lẽ hai vợ chồng họ cũng sớm không thể biết được con gái lớn lên trông như thế nào.

Đã xác định không ở lại nhà họ Lục, những năm qua vợ chồng Nhà họ Lục cho tiền cô không tiêu hết đều cất để dành. Nếu như không phải bởi vì ông bà Lục cho người theo dõi cô, sợ cô không trung thực thì sợ rằng Bách Hợp cũng đã sớm bắt tay vào việc buôn bán nhỏ rồi. Nhưng bây giờ số tiền để dành trong tay cô đã được khoảng mười lăm vạn rồi, số tiền này mặc dù không nhiều nhưng cũng đủ để thuê một căn hộ hoặc là mua một căn hộ cũ rồi tiến hành sửa chữa, tân trang lại. Mặc dù không thể nào so sánh với tiểu khu nhà họ Lục hiện nay nhưng ít nhất nếu có nhà của riêng mình thì sẽ không có ai chăm chăm lấy đồ của cô.

Sự tình phát triển giống như trong nội dung câu chuyện vậy, lúc Lục Chấn Đào sinh nhật tròn hai mươi bốn tuổi thì trở về nhà. Hẳn không muốn hàng năm đều trôi qua trong bệnh viện nên khi sinh nhật liền nêu ra yêu cầu với vợ chồng nhà họ Lục, muốn trải qua sinh nhật bên cạnh hai người em gái. Đối với yêu cầu của con trai, vợ chồng nhà họ Lục đương nhiên sẽ không cự tuyệt vì vậy bây giờ vợ chồng hai người thu dọn đồ đạc về nhà, cũng gọi điện trước yêu cầu hai chị em ngày hôm nay nghỉ học ở nhà chào đón Lục Chấn Đào trở về, muốn cho trong lòng cậu được vui vẻ.

Trên mặt Lục Thiên Hợp đầy sự khó chịu. Mặc dù dung mạo, dáng dấp cô không được như u cốc thanh lan giống Bách Hợp nhưng cũng có thể nói là xinh đẹp động lòng người, hơn nữa thành tích học tập rất tốt, hiện nay đã là học sinh của trường sơ trung trọng điểm, trở thành người làm mưa làm gió nên cô thật sự không muốn xin nghỉ. Huống hồ cô đã có hẹn với người khác rồi, người anh trai một năm không thấy được vài lần, cha mẹ coi thường mình sao có thể lờ cuồn cô được bằng người khác được? Vì vậy khi chị em hai người vừa ra đến cửa sau khi nhận được điện thoại của ông bà Lục thì Lục Thiên Hợp cũng chỉ mỉm cười với Bách Hợp:

“Bách Hợp, em nói với cha mẹ một tiếng rằng trường học của chị có việc...” Cô ta muốn đẩy chuyện tới trên đầu mình nhưng cũng phải xem mình có nguyện ý đáp ứng hay không đã. Mặc dù chỉ số thông minh của Bách Hợp có thấp một chút nhưng điều này cũng không phải rằng cô là một kẻ ngu ngốc thực sự. Lục Thiên Hợp không ở nhà, lát nữa cô ra ngoài, ông bà Lục vừa trở lại đã thấy nếu là để cho con trai bảo bối của họ, cho dù có thể Lục Thiên Hợp sau này sẽ gặp phải trách cứ nhưng người truyền lời thay như cô nhất định sẽ phải chịu xui xẻo trước.

Mặc dù hiện nay Bách Hợp không sợ ông bà Lục nữa nhưng cũng không cam lòng bị Lục Thiên Hợp tính toán như vậy, vì vậy nghe được lời này của cô liền cười khẽ một tiếng: “Không bằng em nói trường em có chuyện, chị thay em chuyển lời thì thế nào?”

Điều kiện như vậy Lục Thiên Hợp dĩ nhiên là không chịu đáp ứng. Cô hơi hận khi nhìn em gái từ nhỏ đã bị cha mẹ nhìn trộm: “Bách Hợp, chẳng qua là một chuyện nhỏ, tại sao em không chịu giúp chị một tay? Giờ ở trường chị đã là người của hội học sinh, em có biết một ngày chị bận rộn như thế nào không?”

Bách Hợp lắc đầu một cái. Cô không biết một ngày Lục Thiên Hợp có bao nhiêu bận bịu nhưng điều này cũng không liên quan tới cô. Mặc dù bình thường đi học cô cũng coi như là cố gắng nhưng không biết có phải chỉ số thông minh quyết định kết quả hay không mà thành tích của cô ở trường học cũng không được tốt, chẳng qua chỉ là không kém mà thôi. Bởi vì vậy nên Lục Thiên Hợp ở trước mặt cô giống như luôn có một cảm giác ưu việt vậy. Nguyên chủ đối với người chị này thật ra thì cũng luôn muốn gần gũi nhưng sau khi bị cô đoạt đi người yêu duy nhất thì liền có một loại hờ hợt không thể nói rõ. Mặc dù nguyên chủ còn không đến mức hận cô ta nhưng cũng tuyệt đối không nghĩ đến việc thân cận.

Sau khi tiến vào nhiệm vụ, bởi vì Lục Thiên Hợp đã từng có vài lần cố ý lấy lòng đều bị Bách Hợp ngăn cản, lại bởi vì lý do ban đầu Bách Hợp không chịu nấu cơm cho Lục Thiên Hợp nên quan hệ của hai chị em nhanh chóng trở nên ác liệt. Hiện nay cho dù cùng sống dưới một mái nhà nhưng dường như hai người cũng rất ít nói chuyện với nhau.

Lần này Lục Chấn Đào yêu cầu trở về nhà, cũng không biết là ăn phải cái gì hay nguyên nhân nào khác mà ban đêm hắn đột nhiên sốt cao, chưa đến một tháng đã khiến cho thận của hắn bắt đầu suy kiệt, cuối cùng dẫn đến kết quả khiến Bách Hợp phải hối hận.

Mặc dù Bách Hợp bây giờ đã có võ công nhưng vợ chồng Nhà họ Lục xuất thân không kém, ông nội của Bách Hợp vốn là trong kinh một nỗi danh vọng tộc không nói thể lực nhà nội mà nhà mẹ của bà Lục thì có thể xưng là chính trị thế gia, lúc này hai vợ chồng lại vì bệnh của con trai mà đã có chút tẩu hỏa nhập ma quá mức, nhìn từ việc bọn họ không chút do dự để Bách Hợp hiến xương tủy, hiến thận mà không hề cân nhắc chút nào việc một thiếu nữ đang tuổi lớn như cô mà hiến tặng như vậy sẽ có ảnh hưởng gì là có thể nhìn ra được đôi vợ chồng này đã có chút tẩu hỏa nhập ma.

Mà chính bởi vì bọn họ tẩu hỏa nhập ma mà ngay cả Bách Hợp đã có võ công cũng phải phòng ngừa vợ chồng nhà họ Lục chó cùng dứt dậu. Cô còn thật sự không dám chắc chắn võ công của mình có thể chống cự được súng đạn hay không cho nên cô không dám tùy tiện hành động.

Cân nhắc khắp mọi mặt một chút, cô không thừa dịp thời cơ này rời khỏi nhà họ Lục ngoại trừ nguyên nhân này ra, Bách Hợp cũng không phải đặc biệt thông minh nhưng dưới tình huống vợ chồng nhà họ Lục đã tỏ rõ không coi con gái như cốt nhục của bản thân mình nhưng lại cảm thấy nguyên chủ ngu ngốc, sau khi tiếp thu trí nhớ của cô ấy cùng nội dung câu chuyện, Bách Hợp phát hiện ra cô ấy vẫn không hề oán hận, gặp chuyện chỉ biết trốn tránh. Vợ chồng nhà họ Lục hành hạ cô ấy như vậy mà cô ấy còn không học được cách hận người nhà họ Lục. Bởi vì nguyên nhân này cho nên Bách Hợp quyết định cho người của nhà họ Lục một cơ hội. Gần đây khi cô nhớ tới thời gian sau này Lục Chấn Đào phải thay thận nên thật ra cô đã đi hỏi thăm tất các các bệnh viện lớn trong tỉnh thành này, cũng ở ngầm ngầm tìm kiếm chợ đen buôn bán thận người. Nếu như vợ chồng nhà họ Lục nguyện ý, cô sẽ đem tiền để dành trong những năm này của mình ra để thay Lục Chấn Đào mua một quả thận, từ sau này hai bên không còn dây mơ rễ má gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Cô gái làm dự bị (5)

Số tiền này tuy nói là vợ chồng nhà họ Lục cho, cô hiến tặng tủy xương, hơn nữa còn là hai lần, không có ai biết việc hai lần hiến tặng tủy xương đối với thân thể con người đang trở mã ảnh hưởng lớn như thế nào, nếu như không phải Bách Hợp luyện Cửu Dương Chân Kinh thì sợ rằng đến giờ xương cốt đã bị ảnh hưởng, mặc dù vậy, bây giờ tình huống cô vẫn còn thấy được cảm giác đau từ trong xương, loại đau khổ này có thể đoán trước được là sẽ theo suốt cuộc đời cô vì vậy cô cầm tiền của vợ chồng nhà họ Lục nhưng vẫn yên tâm, thoải mái.

Chỉ cần thay Lục Chấn Đào mua được một quả thận nữa thôi là từ đây cuộc sống của cô với người của nhà họ Lục không còn dính dáng gì đến nhau nữa.

“Dù sao chị cũng có chuyện phải đi, em thay chị nói với cha mẹ một tiếng”. Lục Thiên Hợp nhìn đáng vẻ Bách Hợp ngẩn người ra, cũng không biết cô có đem lời mình nói đi vào trong tai hay không, vì vậy hất đầu một cái, cầm túi sách lên rồi chạy đi. Cô bây giờ đã mười bảy tuổi, trên mặt trang điểm nhàn nhạt nhìn tinh xảo lại rạng rỡ, ít đi mấy phần ngây thơ vốn có của cái tuổi này của cô lại nhiều thêm một chút thành thực, quyến rũ. Bách Hợp bây giờ luyện tập võ công, sớm biết cô ta gần đây đã có bạn trai, đây là không thể chờ đợi để đi gặp người trong lòng đi, còn nói cái gì mà trường học có chuyện. Nếu như Lục Thiên Hợp cảm thấy việc chiếm tiện nghi của cô còn dễ dàng hơn so với ức hiếp nguyên chủ thì cô ta đã tính toán sai lầm rồi.

Bách Hợp mỉm cười một cái. Bên kia vợ chồng nhà họ Lục đã lái xe vào tiểu khu, Lục Chấn Đào yếu đuối lại thêm sắc mặt nhợt nhạt được họ đỡ xuống xe.

Từ ngoài cửa sổ nhìn một chút, hai vợ chồng đối với Lục Chấn Đào quan tâm chu toàn, chẳng qua chỉ là thời tiết âm u một chút mà bà Lục giống như là rất sợ con trai bị lạnh cóng vậy, từ trong túi xách đeo bên người lấy ra một cái áo khoác gió lên tay con trai, muốn thay hắn mặc vào. Mà Lục Chấn Đào đang ho nhẹ liên giống như là cảm thấy tầm mắt từ trên lầu vậy, đột nhiên ngửa đầu hướng nhìn lên trời, nghe răng cười.

Nhà trong tiểu khu này đều là người có tiền có thế mới có thể ở. Mỗi hộ một cầu thang, nhà nhà họ Lục ở tầng mười sáu, mười bảy, tổng cộng mua hai tầng, lấy ý là thất thượng bát hạ (ý nói chủ ý bất định) chính là hy vọng có thể khiến cho thân thể con trai tốt hơn một chút. Cách khoảng cách xa như vậy mà Lục Chấn Đào lại cảm giác được mình, Bách Hợp khẽ mỉm cười nhưng ánh mắt híp lại.

Một nhà ba người đi thang máy lên, không đợi bà Lục nhấn chuông cửa Bách Hợp đã mở cửa ra. Bà Lục một tay cầm túi xách, một tay đỡ con trai có chút bất tiện, theo bản năng liền ném túi trên người mình tới phía con gái:

“Chị con đâu?”

Bách Hợp mỉm cười, đỡ lấy túi xách, tiện tay để lên trên tủ giày: “Chị ấy mới có bạn trai, đã đi ra ngoài hẹn hò rồi.”

Sắc mặt ông Lục liền lập tức trầm xuống nhưng trước mặt con trai nên không nổi giận. Lục Chấn Đào thì tò mò mỉm cười: “Thiên Hợp đã có bạn trai rồi sao?”

Giọng nói của hắn hết sức yếu ớt, sắc mặt tái nhợt gần như chuyển sang màu xanh, mái tóc mềm mại dường như cũng không bóng, hết sức ảm đạm dán vào gò má của hắn, nhìn qua lại càng khiến hắn thêm phần bệnh tật. Dáng vẻ hắn rất cao, dáng dấp có chút giống ông Lục, đôi môi kia có vẻ rất giống với bà Lục, lúc này đôi môi trắng bệch gần như trong suốt, nhìn qua đáng vẻ dường như là khí sắc rất kém.

“Anh cả nhìn tốt hơn nhiều rồi”. Bách Hợp vốn không muốn nói ra lời này nhưng không biết tại sao trong lòng lại quan tâm Lục Chấn Đào, bản năng khiến cho cô thốt ra những lời này. Câu này vừa nói ra, ánh mắt Lục Chấn Đào liền sáng lên:

“Bách Hợp thật sự thấy anh đã tốt hơn nhiều sao?” Phía cuối câu chuyện Lục Chấn Đào luôn mồm nói hắn đã không muốn sống nữa vì vậy mới không đành lòng để em gái tiếp tục vì hắn mà hiến tạng, cuối cùng đầu độc chết Lục Bách Hợp. Nhưng con kiến hôi cũng ham sống sợ chết, sao hắn không muốn sống nữa chứ? Nếu như hắn thật sự không muốn sống thì những năm này hắn cũng không đến nỗi để mặc cho vợ chồng nhà họ Lục chịu dày vò như vậy.

Ông Lục hiếm khi lộ ra mấy phần nụ cười. Nhìn thấy con trai vui mừng, trong lòng thầm thấy lần này về nhà là đúng rồi. Bác sĩ chăm sóc cho con trai từng nói qua, thân thể Lục Chấn Đào càng ngày càng yếu ớt, sợ rằng lần tới cậu phải tiến hành phẫu thuật cũng không còn xa nữa. Lần này để cho anh em hai người bồi dưỡng chút tình cảm khiến cho lúc đó Bách Hợp cam tâm tình nguyện hiến tạng là tốt nhất. Vì vậy ông cũng không có ở bên cạnh nhìn chăm chăm mà ngược lại sắc mặt âm trầm đi gọi điện thoại cho Lục Thiên Hợp.

Bách Hợp bị nguyên chủ ảnh hưởng nên lúc này thật sự không dám mở miệng nói chuyện, mím chặt môi. Thế nhưng Lục Chấn Đào lại nói chuyện hưng phấn bưng bưng, cho dù Bách Hợp không để ý đáp lại hắn thì chính hắn cũng có thể nói chuyện không ngừng. Trên mặt bà Lục đầy nụ cười, mặt nhân từ nhìn chăm chăm con trai mình, thỉnh thoảng cảm khản thay hắn thắm một chút mồ hôi hột trên trán cùng với máu mũi thỉnh thoảng sẽ không tự chủ được chảy ra, trong mắt lộ ra vẻ đau lòng.

“Được rồi Bách Hợp, anh của con mệt mỏi rồi, không nên để cho anh lại mệt nhọc quá độ.” Cảm thấy con trai nói xong hết rồi, nếu không phải thấy tâm tình của cậu tốt thì bà Lục cũng không đành lòng để cho cậu quá mức mệt mỏi. Lúc này nhìn thấy cậu nói một hồi, vì lo lắng cho thân thể của cậu nhưng bà Lục không thể trách móc con trai nên chỉ có thể trách con gái không hiểu chuyện.

Bà vừa nói ra lời này thì Bách Hợp khẽ mỉm cười, đứng dậy nhìn Lục Chấn Đào một cái rồi đi vào trong nhà.

Lục Chấn Đào ngẩn người, trên mặt lộ ra thần sắc giống như một con thú nhỏ bị thương, tựa đầu rũ thấp xuống. Bà Lục đang an ủi cậu, chỉ nghe cậu nhỏ giọng nói giống như khám phá thế gian vậy: “Mẹ, không có chuyện gì. Con chính là như vậy, có thể sống bao lâu cũng không biết được, mẹ cần gì phải như vậy chứ.” Hắn càng nói ra suy nghĩ của mình như vậy, tiếng khóc thút thít của bà Lục lại càng rõ ràng hơn.

Không có gì trở ngại, Lục Thiên Hợp bị ông Lục kêu trở lại, tuy không có bị đánh đòn nhưng ông Lục trực tiếp gọi điện cho trường học của cô để cho cô nghỉ một học kỳ, nhốt cô ở nhà. Sự hành hạ này đối với cô gái xinh đẹp ở tuổi của Lục Thiên Hợp mà nói là vô cùng tàn nhẫn. Cô âm ỉ một trận nhưng sự cứng rắn lại không vượt qua được ông Lục nên bị nhốt giam lỏng ở nhà.

Mà Lục Chấn Đào vừa sinh nhật xong thì thân của hắn quả nhiên xảy ra vấn đề, thời điểm đi tiểu ra máu thì bà Lục biết trước tiên. Hai vợ chồng lại vội vàng dọn dẹp đồ cùng con trai đi bệnh viện.

Chưa đến hai ngày Bách Hợp đã chờ được bà Lục.

“Anh trai con cần thay thận, con chuẩn bị một chút, tối nay theo mẹ vào bệnh viện đi”. Bà Lục vừa trở lại, không cần thương lượng với Bách Hợp đã tự mình đưa ra quyết định. Lúc này Bách Hợp đang ngồi làm bài tập trong phòng, nghe nói như vậy liền dừng tay một chút: “Mẹ, con đã thay anh trai tìm thận, đã có mảnh rồi!” Nhóm máu của Lục Chấn Đào cũng không phải nhóm máu hiếm, muốn tìm ra thận phù hợp với hắn ta vẫn là hết sức dễ dàng. Hiện nay có nhiều người cần tiền nên muốn bán đi một vài bộ phận trên cơ thể mình, bởi vì giá trị quan kỳ dị đã sinh ra một nghề như thế, tự nhiên cũng có người trên chợ đen bắt đầu cùng bọn bịp theo.

Chỉ cần có tiền, không thứ gì là không có được. Bởi vì Bách Hợp luyện võ công nên cũng không sợ kẻ xấu ám toán vì vậy rất nhanh tìm được một cái chợ đen như vậy, cũng biết được cách thực liên lạc với một người đứng đầu. Bách Hợp còn chưa kịp nói chuyện điện thoại với người đó thì bà Lục liền trực tiếp nói ra một yêu cầu như vậy hơn nữa còn có dáng vẻ như đó là một đạo lý hiển nhiên vậy, tựa như đó chính là đồ vốn thuộc về Lục Chấn Đào chẳng qua chỉ là cất giữ ở nơi Bách Hợp, giờ muốn lấy trở về vậy.

Bách Hợp vừa mở miệng, mặc dù không cự tuyệt rõ ràng nhưng ý tứ trong lời nói đã để cho bà Lục hiểu, chẳng qua là trong lúc nhất thời bà còn chưa phản ứng kịp. Bởi vì bà cảm thấy con gái ra đời chính là vì con trai, quá mức thiên kinh địa nghĩa (đạo lý hiển nhiên, chính đáng) cho nên bà không nghĩ đến có một ngày con gái sẽ không cam lòng. Trước kia Lục Bách Hợp tuy đã từng bày tỏ quan điểm rõ ràng rằng mình phải có cuộc sống riêng, có thể cô cũng chỉ muốn không bị hai vợ chồng khống chế mà thôi, còn chưa từng nói ra việc không muốn hiến tạng tùy xương cho Lục Chấn Đào. Chẳng qua cô đã chịu đủ cuộc sống suốt ngày uống thuốc, không thể trải qua cuộc sống thông thường như các bạn bè cùng trang lứa, ngược lại vẫn chưa trải qua thời điểm muốn phản kháng.

Không nghĩ tới Bách Hợp đã ngoan ngoãn năm sáu năm, lúc bà Lục buông lỏng cảnh giác thì cô lại bắt đầu đổi ý.

Trong lòng bà Lục vừa giận vừa sợ, lập tức đứng lên, sắc mặt âm trầm xuống: “Con muốn đổi ý?”

“Con cũng chưa từng đáp ứng, sao có thể nói là đổi ý được?” Nếu như bà Lục còn hơi có chút tình yêu của người mẹ thì mọi người không cần đem đa mặt xé rách, dĩ nhiên là tất cả đều vui mừng. Cô thay Lục Chấn Đào tìm một người hiến thận thích hợp, cô lại có võ công, coi như là không đủ tiền thì cũng có thể nghĩ cách kiếm tiền, chỉ cần từ nay về sau muốn đi là có thể đi. Có thể ý của bà Lục hiện nay không phải cô hiến thận không được, đương nhiên Bách Hợp cũng không có khả năng ngoan ngoãn cúi đầu đáp ứng, ánh mắt liền trở nên nghiêm túc:

“Con nguyện ý thay anh cả tìm một quả thận hoàn hảo, tương thích với anh ấy. Con sẽ trả tiền, nếu như không đủ tiền...”

“Câm mồm!” bà Lục nghiêm nghị quát, biểu tình hết sức khó coi, nhìn chằm chằm con gái một hồi lâu: “Mày đừng tưởng rằng mày trưởng thành rồi, đủ vây cánh rồi. Mạng của mày là tao và cha mày cho, nếu như mày không muốn sống nữa thì chúng tao bất cứ lúc nào cũng có thể thu hồi lại. Mày cho rằng nếu như không có anh cả của mày thì mày có tư cách sống trên thế giới này chắc?”

Nghe được lời này của bà Lục, trong lòng Bách Hợp hết sức không hiểu: “Quả thật là nếu như không có cha mẹ sinh ra con thì con đã không có tư cách sống trên thế giới này. Nhưng cha mẹ dựa vào đâu mà cảm thấy con nguyện ý bị hai người sinh ra?” Cô thay nguyên chủ hỏi câu hỏi này, lời này vừa thốt ra thì trong lòng Bách Hợp theo bản năng trào ra một nỗi bi ai thương cảm. Cô miễn cưỡng nhịn xuống. Sắc mặt bà Lục xanh mét:

“Mày đừng có ngụy biện.” Bà bị con gái hỏi đến có chút chột dạ, lại thấy gương mặt Lục Bách Hợp bây giờ đã trưởng thành rất nhiều, thật giống như trong lúc bà lo lắng con bé đã có sự biến hóa. Trong lúc mình không chú ý tới thì con bé đã trở nên xa lạ rất nhiều. Nhất thời trong lòng bà Lục sinh ra vài phần áy náy nhưng nghĩ tới con trai hiện nay đang phải nằm trong bệnh viện, tí ti mềm mại vừa mới sinh ra đã bị bà hung hãn bóp gãy để cho lòng bà lập tức trở nên nghiêm túc: “Mày không cần cùng tao nói nhảm nhiều như vậy. Mày cứu được anh cả mày thì cứu, không cứu được cũng phải cứu. Đừng có rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.”

Bà Lục nói đến đoạn này thì giọng chậm lại: “Bây giờ là mẹ nói với mày thì còn hòa nhã, nếu như là cha mày thì chỉ sợ cũng không lo được nhiều như vậy.”

Uy hiếp con gái xong, vậy mà bà Lục lại thấy Bách Hợp có vẻ không nhúc nhích chút nào, lửa giận trong lòng không khỏi lại càng bốc lên: “Tao hỏi mày một lần cuối cùng, mày có nguyện ý cứu anh cả mày hay không?” Bà Lục nói đến chỗ này thì giọng nói hết sức không tốt: “Tao chỉ đếm ba tiếng...”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Cô gái làm dự bị (6)

“Mẹ không cần phải đếm. Con nguyện ý bỏ tiền thay anh cả mua một quả thận tương thích về mọi mặt với anh ấy nhưng nếu muốn bắt con hiến thận thì con không muốn.” Thấy thái độ của bà Lục như vậy, Bách Hợp cũng lười nói nhiều với bà ta, trực tiếp cúi đầu làm bài tập tiếp. Bà Lục nhìn thái độ cường ngạnh của con gái, trong lòng dâng lên một cảm giác giống như là bị phản bội vậy. Bà vốn vì con trai mới sinh ra cô con gái này, nếu như nó ngay cả một chuyện nhỏ như vậy cũng không làm xong thì lưu lại trên đời này cũng vô ích.

Nghĩ tới đây, bà Lục liền đưa tay ra tóm lấy áo của Bách Hợp, muốn lôi cô ra khỏi phòng. Nhưng Bách Hợp vẫn ngồi vững vàng không động, cô vận chân khí trong cơ thể, đứng nói một bà Lục không thể kéo được cô mà cho dù có mười bà Lục cũng không thể nào làm cho cô di chuyển dù chỉ một chút.

Mấy lần lôi kéo cũng không được, trong lòng bà Lục vừa giận vừa sợ, đồng thời một cảm giác nghi ngờ cũng dâng lên trong lòng. Con gái tỏ ra quá trấn định, mình có hết sức cũng không thể làm nó xê dịch, thật sự có chút không bình thường. Lửa giận trong lòng bà Lục bốc lên, cười lạnh hai tiếng liền lấy điện thoại ra bấm số di động của ông Lục, đem tình hình nói qua với ông một lần. Vẫn chưa tới nửa giờ, Bách Hợp nhạy bén nghe được tiếng xe hơi dưới lầu vang lên. Hiện nay thịnh lực của cô rất tốt, khi vận nội lực thì âm thanh gì trong vòng chu vi mười dặm cô cũng có thể nghe rõ. Rất nhanh cửa đã bị người mở ra từ bên ngoài sau đó một loạt tiếng bước chân nhón nháo, ông Lục thở hổn hển phi lên lầu, không nói hai lời, vừa vào nhà liền giơ tay đánh về phía Bách Hợp.

Lục Thiên Hợp ở cách vách nghe được động tĩnh ở bên này vội vàng đi ra xem. Gần đây cô bị cấm túc tại nhà đang lúc nhảm chán, ngay cả mạng ông Lục cũng cắt. Cô suốt ngày ngồi ngây ngô ở nhà giống như ngồi tù vậy. Vào lúc này nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài, vừa thấy ông Lục trở về, đầu tiên cô có chút sợ hãi nhưng thấy Bách Hợp gặp phải xui xẻo lại có chút cảm giác vui sướng khi người gặp họa.

“Đồ đáng chết”. Ông Lục đau đến mức hừ ra thanh tiếng, tay ông giơ lên bị Bách Hợp nhẹ nhàng bắt được, rõ ràng là nhìn qua giống như căn bản không dùng chút lực nào nhưng ông Lục gãy gập đến khuôn mặt đỏ bừng lên mà vẫn không ra, ông vung tay mấy lần mà căn bản không thể nào thoát ra được, trong lòng không khỏi vừa giận vừa sợ: “Mày lập tức hiến thận cho anh cả mày ngay!”

“Con không hiến. Con đã nói rồi, con sẽ thay anh cả tìm một người có thể hiến tặng thận cho anh ấy.” Bách Hợp nhịn xuống cảm giác muốn cho ông Lục nếm mùi đau khổ lúc này đang dâng lên trong lòng, hung hãn hất tay ông ta ra. Cổ tay ông Lục lúc này đau nhức vô cùng, ông run rẩy đưa tay đi xoa, một mặt âm u nhìn chằm chằm Bách Hợp: “Thận hiến tặng bên ngoài tao không tin.”

“Có thể kiểm tra bệnh về máu để chờ trường hợp thích hợp mà...” Bách Hợp vừa dứt lời, ông Lục liền không chút do dự nói: “Thận bên ngoài có phù hợp nữa thì cũng không giống như của người thân, sau khi phẫu thuật có thể sẽ xuất hiện hiện tượng bài xích. Mày và anh trai mày là anh em ruột thịt, tại

sao lại không muốn giúp nó một chút?”

Bách Hợp lúc này mới hiểu tại sao khi cô tiến vào nhiệm vụ này đã tra cứu nhiều loại tài liệu, biết loại bệnh như của Lục Chấn Đào cũng không phải bắt buộc phải dùng thân của cô, vợ chồng nhà họ Lục có tiền nhưng hết lần này tới lần khác lại không chịu bỏ tiền đi mua thân mà nhẫn tâm tổn thương con gái. Đến lúc này cô mới được tính là đã nghĩ thông suốt, thì ra là có vẻ vợ chồng nhà họ Lục thấy thân bên ngoài có thể thích hợp với Lục Chấn Đào nhưng cũng bởi vì có thể xảy ra hiện tượng bài xích cho nên bọn họ tình nguyện làm tổn thương tới chính con gái của mình, tình nguyện vì một khả năng chưa tới 50% mà trở mất nhìn Bách Hợp bị cắt mất một quả thận.

Sau khi nghĩ thông suốt xong, Bách Hợp lại càng không có thiện cảm với vợ chồng nhà họ Lục. Cô không nói hai lời liền bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình. Lúc này cô tay của ông Lục rất nhanh đã sưng lên, thấy cô cử động thì trong lòng giận dữ, nghiêm nghị quát lên:

“Mày muốn làm gì?”

Lục Thiên Hợp ở bên ngoài thấy tình cảnh như vậy, trong lòng đã thông minh đoán ra được chuyện xảy ra. Cô còn hận việc mình bị cấm túc là bởi vì Bách Hợp không chịu giúp mình vì vậy cố ý nói: “Bách Hợp, sao em lại cãi lời cha như vậy? Cha mẹ nuôi lớn chúng ta cũng không dễ dàng...” Bách Hợp không để ý tới cô, thu dọn mấy thứ quần áo bình thường cô vẫn hay mặc. Bên kia bà Lục đã không chút khách khí nói với Lục Thiên Hợp:

“Hãy khóa cửa từ bên ngoài lại, không cho phép nó đi ra ngoài.”

Từ sau khi Bách Hợp rời khỏi thân thể này, thân thể Lục Chấn Đào càng lúc càng kém. Bà Lục mặc dù tin tưởng đứa con gái bảy tuổi có thể đã nghĩ thông suốt nhưng để phòng ngừa nó tạo phản đã sửa lại cửa thành khóa từ bên ngoài, nói cách khác Bách Hợp không có tư cách khóa cửa, phòng của cô người khác muốn vào là có thể vào nhưng nếu như cô muốn tùy tiện đi ra ngoài thì không thể. Trên cửa phòng cô bị tăng thêm một cái khóa vừa dày vừa nặng chính là bởi vợ chồng nhà họ Lục phòng ngừa cô có thể sẽ chạy trốn.

Trước kia Bách Hợp đã biết nội dung vở kịch phát triển như thế nào, biết rằng trước năm mình mười ba tuổi sẽ không thể bị tổn thương một lần nữa vì vậy đối với chiếc khóa này rất thờ ơ. Nếu như cô bị khóa ở trong phòng mới khiến vợ chồng nhà họ Lục yên tâm thì cũng tùy bọn họ đi. Hai năm nay sức lực của cô đã lớn hơn nhiều, nói thật là cánh cửa này không ngăn được cô. Mà đừng nói chỉ cánh cửa đó không ngăn được cô, cho dù là tòa cao ốc mười bảy tầng này cô cũng có thể nhảy xuống. Vì vậy đối với chiếc khóa chỉ có thể nhốt được người bình thường, không nhốt được cô này cô căn bản không hề để ý.

Lục Thiên Hợp không chút do dự khóa cửa khóa lại từ bên ngoài. Tuy nói cô cũng muốn xem náo nhiệt trong phòng nhưng cô càng hận Bách Hợp hơn. Chờ cho đến lúc trong lòng cô âm thầm đắc ý khóa cửa ngoài lại xong, trong phòng ánh mắt bà Lục nhìn chăm chăm con gái hồi lâu, lại thấy Bách Hợp còn không thèm nháy mắt thì trong lòng không khỏi âm thầm sinh nghi:

“Mày biết điều một chút thì tao và cha mày sẽ thật tốt đối đãi với mày. Nếu như mày không biết điều thì chờ trách chúng ta.” Chính là từ lúc này Bách Hợp đã bắt đầu cuộc sống bị giam lỏng kéo dài đến mấy năm sau đó, không có công việc, không có bạn bè, cũng không có cuộc sống của mình, chỉ có duy nhất bốn bức tường kia cũng đủ để khiến con người ta nổi điên, chịu đau khổ và hành hạ.

Vợ chồng nhà họ Lục không thèm để ý con gái có điên hay không. Bọn họ chỉ cần một đứa con gái có thể nghe lời, thân thể khỏe mạnh mà thôi. Sức khỏe tâm lý không có nằm trong phạm vi quan tâm của họ, thậm chí bọn họ còn hy vọng Bách Hợp phát điên bởi nếu như vậy thì tự nhiên Bách Hợp sẽ dễ mặc cho bọn họ sắp đặt.

“Con biết điều thì cha mẹ sẽ đối xử tốt với con như vậy? Cũng giống như nuôi lợn, chờ béo lên thì liền giết? Hay là chăm sóc tốt cho thân thể, vĩnh viễn sẽ giúp đỡ anh cả không có giới hạn?” Đầu Bách Hợp rũ thấp xuống. Vợ chồng nhà họ Lục không nhìn thấy được sắc mặt của cô, nghe được lời này của cô cũng không trả lời được. Không có ai hiểu rõ thân thể của con trai bằng họ, lúc tốt lúc xấu, có lẽ cả đời cũng không thể khỏe mạnh hoạt bát nhưng mà nếu muốn để cho bọn họ từ bỏ thì ngàn vạn lần cũng không thể.

Bách Hợp nói cái gì vĩnh viễn không có giới hạn bọn họ cũng biết. Dù sao chỉ cần bọn họ còn sống một ngày, Bách Hợp còn sống một ngày thì việc cô vì Lục Chấn Đào bỏ ra tất cả cũng là đạo lý hiển nhiên. Dù sao thì nếu không có anh trai cô thì cũng không có khả năng sẽ có cô. Cô chỉ cần còn sống, chỉ cần có thể rút ra tùy xương thì cô nên giúp đỡ. Không có một quả thận cô vẫn có thể sống được nhưng có thể nếu Lục Chấn Đào thiếu đi một quả thận thì cậu sẽ chết.

Thấy thái độ cam chịu của vợ chồng nhà họ Lục, Bách Hợp liền mỉm cười. Cô cầm lên một chiếc ba lô, bắt đầu giả vờ lục lọi bên trong tìm quần áo đi tắm. Ông Lục cười lạnh, không có ngăn cản cô. Dù sao thì ông Lục cho rằng cô tắm giặt thay quần áo cũng tốt, sau đó ngoan ngoãn cùng vợ chồng mình vào bệnh viện, thuận lợi giúp con trai làm xong phẫu thuật ghép thận.

Vì vậy trong lòng ông Lục cho rằng chẳng qua là Bách Hợp nhận mệnh mà thôi, ai ngờ cô thu xếp quần áo đi đến trước cửa sổ sát đất. Lòng mày ông Lục cau lại: “Mày đừng nghĩ tới làm việc điên rồ.”

Bách Hợp cười một tiếng, vận nội công một cách tự nhiên trong thân thể, chỉ đưa tay nhẹ nhàng áp vào miếng kính, một âm thanh trong trẻo của thủy tinh vang lên, cửa sổ sát đất nhất thời chỉ còn lại khung mà thôi. Gió giữa không trung vốn lớn, lúc này ông Lục bị gió thổi tới không tự chủ được lui về sau một bước, ánh mắt liền lập tức trở to. Bách Hợp thân nhiên bước về phía trước. Bà Lục vừa lo cho con trai, vừa sợ là con gái thật sự sẽ chết, không khỏi muốn tiến lên kéo cô lại: “Mày có điên hay không vậy?”

Cô có điên hay không thì rất nhanh hai vợ chồng sẽ biết thôi. Bách Hợp giữ ba lô, tung người liền nhảy xuống. May mà tiểu khu này là một tiểu khu hạng sang, mỗi nhà cách nhau rất xa. Cô vận nội lực lên, đến khi ở phía xa có người phục hồi lại tinh thần, nếu muốn nhìn về phía bên này thì Bách Hợp đã nhẹ nhàng rơi trên mặt đất. Cô cũng chạy rất nhanh đến bên cửa sổ, phát phát tay với hai vợ chồng nhà họ Lục rồi mới cười lạnh một tiếng, xoay người chạy.

Vợ chồng nhà họ Lục thật lâu sau vẫn chưa tỉnh hồn lại. Bọn họ thấy đây là một cảnh tượng không thể tưởng tượng được. Chờ đến khi hai người phục hồi lại tinh thần thì Bách Hợp đã biến mất không còn thấy tăm hơi bóng dáng.

Đã dừng lại ở cái thế giới này mấy năm, Bách Hợp cũng biết bản lĩnh của vợ chồng nhà họ Lục. Vì đề phòng thể của mình sẽ bị đóng băng, đầu tiên cô đến ngân hàng rút toàn bộ tiền bên trong ra. Mấy trăm ngàn nhét vào túi cũng phồng lên, lúc có vài tên người xấu muốn tấn công thì Bách Hợp cũng không khách khí, trực tiếp đem phiên toái đuổi đi, ở bên ngoài thuê một căn hộ để ở.

Mà giờ đây Bách Hợp chạy mất khiến cho vợ chồng Nhà họ Lục oán hận vô cùng đồng thời lại không thể làm gì. Thận của Lục Chấn Đào đã không thể duy trì được lâu nữa nên bọn họ đã làm giống như Bách Hợp chuẩn bị vậy, mua một quả thận để ghép cho con trai. Thế nhưng hiệu quả cũng không tốt. Không biết có phải lo lắng của vợ chồng nhà họ Lục thành sự thật hay không mà sau khi phẫu thuật Lục Chấn Đào xuất hiện phản ứng bài xích. Thân thể cậu ta vốn yếu, một khi xuất hiện vấn đề này thì thời gian sống được nhiều nhất cũng không tới nửa tháng mà thôi.

Nhận được tin tức này, vợ chồng Nhà họ Lục suýt nữa phát điên. Hai vợ chồng không hận mà cùng đem oán hận khi mất đi đứa con yêu quý trút lên người Bách Hợp, giống như chỉ có như vậy mới có thể làm hai vợ chồng bình tĩnh vậy. Bọn họ sử dụng người của hắc bạch lưỡng đạo, rất nhanh đã tra được chỗ ở của Bách Hợp. Bách Hợp ở trong tối cảm giác được khu vực của mình bị người bao vây, cô chẳng qua là cười lạnh hai tiếng.

Cái nên phải đối mặt thì sớm muộn cũng phải đối mặt. Cái mà người nhà họ Lục thiếu nguyên chủ thì cũng đến lúc phải trả rồi. Trong nội dung câu chuyện thì sau khi Lục Chấn Đào tự tay hạ độc chết nguyên chủ, vì để giúp con trai tránh khỏi việc chịu hình phạt, vợ chồng nhà họ Lục đã hỗ trợ che giấu chân tướng, khiến cho nguyên chủ chết mà không ai hay biết. Hôm nay bởi vì cô cực tuyệt nhiên thận mà khiến cho Lục Chấn Đào có thể chết sớm, cô nhất định phải đi xem tình hình.

Khi vợ chồng nhà họ Lục chạy tới chỗ Bách Hợp thuê nhà thì cô đã xuất hiện trong bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Cô gái làm dự bị (7)

Trên giường bệnh, Lục Chấn Đào đã mang ống thở ôxi, sắc mặt đỏ ửng, hô hấp dồn dập lại mang theo mấy phần cảm giác khó chịu, mày chau lại, cả người gầy đến mức giống như da bọc xương vậy.

“Còn tỉnh không, anh cả?” Bách Hợp mỉm cười gọi một câu, thiếu niên gầy gò đang nhắm chặt hai mắt kia lúc này mới mở mắt ra. Con ngươi của cậu ta giống như là phủ một tấm màng trắng vậy, chỉ theo bản năng tròn tròn nhìn chằm chằm Bách Hợp.

“Anh, em đến thăm anh đây.” Bách Hợp lại gọi một câu. Lúc này trong mắt Lục Chấn Đào mới dần dần có ánh sáng. Cậu ta sắp chết rồi. Bất kể là vết thương đau đớn hay là sinh mệnh dần trôi đi đều khiến cho cả người cậu đau khổ vô cùng. Cậu thấy được người đang đứng cạnh giường bệnh là em gái mình. Thật ra Lục Chấn Đào biết gần đây Bách Hợp đã bỏ đi, cậu cũng biết cha mẹ đều đang tìm cô. Có lúc Lục Chấn Đào cũng không biết trong lòng mình nghĩ như thế nào. Cậu biết cha mẹ lấy thân thể em gái ra để cứu vãn tính mạng của mình. Có lúc cậu thấy đồng tình với Bách Hợp nhưng từ đầu đến cuối con người là ích kỷ, không ai không muốn sống cả. Vì vậy mặc dù cậu cũng cảm thấy cha mẹ làm như vậy là không đúng nhưng vẫn không thể mở miệng cự tuyệt được. Dầu sao ông bà Lục làm tất cả những điều này cũng là vì cậu.

“Bách Hợp tới rồi à?” Lúc Lục Chấn Đào thấy em gái, trong mắt thoáng qua một tia hy vọng. Bác sĩ đã nói nếu như bây giờ một lần nữa làm phẫu thuật đem thận của cậu cắt bỏ, ghép thận khác thì mặc dù thân thể của cậu sẽ bị tổn thương nhưng lại có thể đảm bảo tính mạng của cậu được ít nhất nửa năm nữa. Lục Chấn Đào thực sự không từ bỏ được thế giới này, nơi có cha mẹ yêu thương cậu, có người quan tâm cậu, muốn cho cậu tiếp tục sống tiếp. Cho dù là chỉ có thể nhìn người khác nhiều hơn vài lần thì cũng là tốt rồi.

Thấy được thần sắc trong mắt Lục Chấn Đào, nụ cười bên khóe miệng Bách Hợp không nhìn được càng ngày càng lớn. Không nghĩ tới Lục Chấn Đào trong câu chuyện luôn kêu không muốn sống nữa thật ra cũng chỉ là một kẻ ham sống sợ chết, nhất gan mà thôi. Anh ta nói không muốn sống nhưng có thể mỗi chuyện hần làm đơn giản cũng là muốn sống tiếp. Vào lúc này, trong lòng Bách Hợp dâng lên một ý nghĩ cô quái, chẳng lẽ Lục Chấn Đào nói muốn chết kia có thể là khi biết tình trạng thân thể mình không thể sống được nữa nên mới đầu độc chết Bách Hợp?

Dù sao hành động của vợ chồng Lục gia cũng khiến cho anh ta biết rằng có lẽ Bách Hợp sinh ra chính là vì mình cho nên anh ta cho rằng Bách Hợp sống vì mình, một khi anh ta không sống được thì Bách Hợp cũng không còn ý nghĩa để tồn tại nữa, sau khi già chết còn phải chôn theo cùng?

Bách Hợp càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này hoàn toàn có khả năng. Trong nội dung câu chuyện, sau khi Lục Chấn Đào làm phẫu thuật ghép thận, bác sĩ nói bệnh tình của gã chỉ chữa phần ngọn mà không phải là chữa tận gốc. Lục Bách Hợp đã giúp gã hiến một quả thận lại vừa rút tủy xương hai lần. Nhưng bệnh tình của anh ta lại càng ngày càng nghiêm trọng, nếu như đến lúc không thể hiến được nữa thì không phải sẽ đối mặt với nguy cơ tử vong sao?

Nếu như gã đã chết, mặc dù Lục Bách Hợp thiếu một quả thận nhưng ít nhất vẫn có thể sống sót. Nhưng hết lần này tới lần khác gã không để cho người em gái này có một cơ hội sống sót, ngược lại luôn miệng nói vì giải trừ đau khổ của Bách Hợp mà giết cô. Nếu gã thật sự vĩ đại giống như lời gã nói sao không tự mình đi chết đi hoặc giúp đỡ Bách Hợp mỗi khi cô thống khổ? Nếu như gã nguyện ý thì gã có thể làm được. Dù sao bi kịch của cuộc đời Bách Hợp có thể nói do Lục Chấn Đào mang lại. Nhưng gã sớm không nói, muộn không nói, hết lần này đến lần khác trước khi đến thời điểm gã được chẩn đoán nguy cơ tử vong thì bắt đầu hành động, hết sức ích kỷ.

Chính gã biết rõ có thể chỉ sống được không quá nửa năm nhưng gã vẫn hết lần này tới lần khác không nhớ tìm đến cái chết. Lục Bách Hợp là một cô bé khỏe mạnh thì sao có thể từ bỏ được?

Bởi vì một vài nguyên nhân này mà bất kể ngoài miệng Lục Chấn Đào nói chuyện dễ nghe như thế nào thì thật ra cũng chỉ là một tiểu nhân dối trá vô sỉ mà thôi.

“Em đã tới rồi. Nghe nói bệnh tình bây giờ của anh đã hết sức nghiêm trọng, là em gái của anh nên muốn tới đưa anh đến cuối đoạn đường này.” Lục Chấn Đào có thể không hiểu ý của cô nhưng nghe được lời của Bách Hợp thì đôi lông mày màu sắc rất nhạt của anh ta hơi nhíu lại, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Hợp, thật ra thì anh không nhất thiết phải chết, chỉ cần em nguyện ý.”

Lúc nói chuyện, mặc dù Lục Chấn Đào cố hết sức nhưng một đôi mắt ôn nhuận nhìn chăm chú vào Bách Hợp, ánh mắt chứa đầy ôn nhu cùng bất đắc dĩ, còn mơ hồ xen lẫn mấy phần khát vọng đối với sinh mạng cùng khẩn cầu, giống như ánh mắt của những con vật bé nhỏ, vừa khiến người ta yêu mến lại dễ dàng khơi dậy tình thương của mẹ trong suy nghĩ của nữ giới. Nhưng ánh mắt như vậy cũng không khiến cho Bách Hợp đau lòng, ngược lại nụ cười bên khóe miệng cô lại càng sâu hơn.

Lục Chấn Đào có chút thất vọng khi thấy cô không có biểu đạt thái độ với mình bằng giọng nói triu mến mà ngược lại lại trầm mặc không nói câu nào. Trong lòng Lục Chấn Đào có chút băn khoăn chẳng qua là thân thể đau đớn khiến cho một một câu một chữ anh nói ra đều hết sức phí sức, mới vừa nói hai câu mà lúc này đã thở dốc lên.

“Anh cả, anh đã hiểu nhầm rồi. Em thật sự không đành lòng thấy anh gặp đau khổ.” Bách Hợp nhìn Lục Chấn Đào không nói liền mở miệng nói một câu. Lời này vừa ra khỏi miệng thì mắt Lục Chấn Đào sáng rực lên. Tiếp theo Bách Hợp mới mỉm cười nói: “Cho nên em quyết định muốn đích thân tiễn anh một đoạn đường. Anh cả, em thật sự không đành lòng nhìn anh cứ sống đau khổ như vậy.” Cô cũng muốn để cho Lục Chấn Đào ném thử mùi vị khổ sở của nguyên chủ, đưa ra là cớ vì tốt cho đối phương lại căn bản không để cho nguyên chủ có cơ hội lựa chọn, cuối cùng chính là trước khi chết tâm tình cũng không được an bình.

“Em, em có ý gì?” Lục Chấn Đào vốn cho là cô sang đây thăm mình nhưng nghe được lời này của Bách Hợp lại nhìn thấy ánh mắt tươi cười của cô, không biết tại sao trong lòng Lục Chấn Đào sinh ra vài phần cảm giác cô quái, âm trầm. Mối gã run run hai cái, bàn tay dưới chân mềm nhưng theo bản năng nắm chặt chiếc điện thoại di động kim loại đã ấm áp.

Đây là vợ chồng Lục gia cho gã, làm như vậy là để cho gã tùy lúc có thể gọi về cho hai vợ chồng tới đây. Chiếc điện thoại kia đã được cài đặt một phím là gọi cho bác sĩ, còn bấm một phím khác là số của vợ chồng Lục gia, chỉ cần tay hấn hơi động một chút là gã có thể gọi cha mẹ tới. Lục Chấn Đào cả người đau nhức nhưng vẫn cắn răng chịu đựng lấy loại thống khổ này, cố mở điện thoại di động, ngón tay nhẹ nhàng động đến, gã cảm giác được thân điện thoại khẽ rung lên một chút, đây là dấu hiệu đã bấm thành công. Trong lòng Lục Chấn Đào thở phào nhẹ nhõm.

Hiện nay thân thể của gã đã rất yếu, chỉ cần nhúc nhích nhẹ nhàng, đơn giản là bấm điện thoại mà thôi nhưng gã giống như là chạy một trăm mét vậy, càng thở dốc hơn nữa, bên trong ống chụp thở ô xi rất nhanh đã có một lớp sương mù.

Thân thủ hiện nay của Bách Hợp tại giang hồ thời hiện đại cũng đã có thể xếp vào cao thủ hạng nhất, đẳng cấp của Cửu Dương Chân Kinh quả thật không hổ là có thể liệt vào kỹ năng tồn tại. Luyện tập năm năm thì so với người thường đã tốt hơn rất nhiều, nếu như luyện mười năm thì hiệu quả còn tốt hơn. Động tác nhỏ mà Lục Chấn Đào cho là bí mật kia thật ra cô đã thấy, thậm chí một chút rung động nhỏ xíu của điện thoại di động kia cô cũng cảm thấy, chẳng qua là giả vờ không biết mà thôi. Cô muốn để cho vợ chồng Lục gia chính mắt nhìn thấy Lục Chấn Đào chết ngay trước mắt họ. Không phải bệnh chết, không phải bởi nguyên nhân thân thể bài xích mà chết. Liền giống như nội dung câu chuyện khi vợ chồng Lục gia chính mắt thấy Lục Chấn Đào hại chết Bách Hợp nhưng cuối cùng lại lựa chọn che giấu giúp vậy, cô cũng phải để cho vợ chồng họ chính mắt nhìn thấy một chút, đứa con gái mà họ xem thường, chỉ coi như là một số liệu kia ngược lại lại tự tay giết chết đứa con trai mà bọn họ yêu mến là loại tình huống nào.

Nghe tới đây, thần sắc trong mắt Bách Hợp lại càng lãnh đạm hơn: “Anh cả, anh thật sự không hiểu ý em là gì sao? Nếu như em tặng cho anh một quả thận thì liệu anh còn có thể sống được hay không?” Cô nghiêng đầu hỏi một câu, trong mắt Lục Chấn Đào lóe lên một vẻ kinh dị. Bách Hợp mở miệng nói: “Chắc anh sẽ không để cho em chết trước mặt anh chứ? Anh cảm thấy em sinh ra đời chỉ vì giúp cho người anh trai này còn sống, nếu như anh không thể sống được nữa, có thể ở trong lòng anh thì em cũng không cần thiết phải sống tiếp, thuận tiện chôn theo anh, để cho sau khi anh chết không đến nỗi quá mức lạnh tanh chứ?”

Cả người Lục Chấn Đào run lên, mặt nạ dưỡng khí cũng theo dao động đó mà rời khỏi gò má một chút. Bách Hợp dứt khoát đưa tay ra thay gã rút bỏ mặt nạ dưỡng khí. Mặc dù Lục Chấn Đào vừa nói sinh tử nhẹ như mây khói nhưng vào lúc này thấy cử động của Bách Hợp thì trong mắt gã thoáng qua vẻ cuồng cuồng, cả người cũng run lên theo.

“Tiểu Hợp, nhưng anh là anh ruột của em mà!” Anh ta chỉ khẽ động đậy mà vết thương mới phẫu thuật liền truyền tới hàng loạt cảm giác đau nhức. Lục Chấn Đào thở dốc, hít mấy hơi thật sâu, cặp mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm Bách Hợp: “Anh là anh cả của em.”

Không biết có phải do mặt nạ dưỡng khí mới rời đi hay không mà gã cảm thấy hô hấp dần dần khó khăn, mỗi từ nói ra trong thân thể liền truyền tới một cảm giác khô khốc, đường hô hấp giống như bị ma sát vậy, đau rất.

“Đĩ nhiên em biết anh là anh cả của em cho nên em mới chuẩn bị tiễn anh một đoạn đường.” Bách Hợp nghiêm túc trả lời một câu. Lục Chấn Đào vừa sợ lại hoảng: “Nhưng mà, nhưng mà giết người là phạm pháp.”

Giết người đúng là phạm pháp vậy tại sao trong nội dung câu chuyện Lục Chấn Đào có thể dám giết người? Ban đầu hắn giết chết Bách Hợp, tận mắt nhìn thấy cô uống ly nước có độc kia thì trong lòng có cảm giác như thế nào? Lúc này hắn càng sợ thì có thể tưởng tượng được lúc đó Lục Bách Hợp tuyệt vọng biết bao nhiêu.

Chỉ số thông minh của Bách Hợp không phải cao, số liệu về mọi mặt cũng không phải đặc biệt tốt, nhưng cô đủ kiên nhẫn, máu chốt là sau nhiều năm làm nhiệm vụ, mặc dù cô cũng có lòng đồng tình nhưng cũng biết đạo lý lúc cần tàn nhẫn thì phải tàn nhẫn. Cô đối với tình hồng của Lục Chấn Đào thật ra thì cũng đồng tình, sinh ra trên cuộc đời này với một thể chất bệnh tật giống như khi thượng đế tạo ra con người đã đặc biệt lấy mất của anh ta một cái gì đó vậy nên anh ta có thể nhận được sự quan tâm, yêu thương cũng là nhiều nhất. Trong lòng Bách Hợp cũng không phải không đồng tình với tình huống của anh ta nhưng mà chính cô nên làm cái gì thì trong lòng cô biết rất rõ, có đồng tình với Lục Chấn Đào hơn nữa thì anh ta vẫn phải chết!

“Mày muốn làm gì?” Vợ chồng nhà họ Lục mới vừa rồi còn chuẩn bị đi đến chỗ ở của Bách Hợp để bắt đứa con gái này lại nhưng mới được nửa đường liền nhận được điện thoại của con trai, bên trong không truyền tới âm thanh nào. Hai vợ chồng rất sợ là con trai muốn cách xa nhân thế, bị sợ đứng tim cũng suýt nữa xảy ra tai nạn, một đường chạy như bay về đây, đúng lúc liền thấy Bách Hợp đem mặt nạ dưỡng khí của Lục Chấn Đào bỏ ra. Ba hồn bảy vía của hai vợ chồng lúc này đã tiêu tan mất hơn nửa, sững sờ nhìn cử động của Bách Hợp. Lúc tiếng hít thở khó khăn của Lục Chấn Đào truyền tới thì ông Lục mới phản ứng lại, nghiêm nghị hét lớn lên một câu.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Cô gái làm dự bị (hoàn)

Bách Hợp cười một tiếng, kéo mặt nạ dưỡng khí ra. Cô cũng đẩy lùi mấy thở ra một chút. Vốn là sau khi cô luyện nội công thì sức lực trở nên rất lớn nên vào lúc này không phí nhiều sức lực đã lấy đi mấy thở ô xy của Lục Chấn Đào, lại thấy trên tay anh ta đang cầm ống truyền thuốc duy trì huyết áp cũng rút ra nốt.

Lúc ông truyền rút ra thì máu cũng tuôn ra ngoài theo nhưng cô không để ý. Lục Chấn Đào không có những thứ dụng cụ này trợ giúp càng khiến cho họ hấp khó khăn. Anh ta giống như một con cá rời khỏi mặt nước vậy, trong cổ họng phát ra tiếng vang kỳ quái.

“Mày rốt cuộc muốn làm gì?” Bà Lục thấy tình huống như vậy thì trái tim đau giống như đang sống bị người ta xé ra làm hai vậy, trước mắt tối sầm lại, mềm nhũn liền ngã ngồi ở dưới đất.

“Anh cả quá đau khổ, con chỉ muốn giải trừ thống khổ thay anh ấy mà thôi.” Lúc Bách Hợp thốt ra lời này, ông Lục và Lục Chấn Đào quả nhiên không hồ là cha con, theo bản năng liền nói: “Nó có thể không cần đau khổ như vậy, chỉ cần mấy nguyên ý cắt thận cho nó.”

Nghe nói như vậy, Bách Hợp không nhịn được liền bật cười: “Cha, cha có từng nghĩ tới không, con cũng là con gái của cha mà? Tại sao con lại phải cắt thận? Tại sao con phải vì anh ấy mà hiến xương, hiến tủy rồi giờ lại hiến thận? Sau này lúc không còn gì để hiến nữa có phải là toàn bộ tâm can tỳ phế của con đều cho anh ấy? Nếu như thế giới thật sự có phương pháp đi đòi đi đau khổ gì đó thì sợ rằng cha mẹ đều chuyển hết đau khổ trên người của anh cả sang cho con rồi.” Bách Hợp mặt vừa nói, mặt rút từ trong ba lô ra lá bùa màu vàng đã sớm chuẩn bị, đưa ngón giữa sau khi cần chảy máu ra bắt đầu vẽ trên lá bùa đó.

Những năm này đạo thuật của cô thành tựu cũng không đặc biệt cao. Dù sao thời gian cũng ngắn quá. Nhưng ít ra nếu là dùng máu vẫn có thể vẽ ra một bùa chú có uy lực to lớn. Cô vẽ xong một lá cầm ở trên tay lại lần nữa lấy ra một lá khác.

“Mày là con gái tao. Nếu như đã biết mày là do tao sinh thì nên nghe lời tao. Lục Bách Hợp, nhân lúc bây giờ tao còn chưa tức giận thì mày tốt nhất nên nghe lời một chút. Nếu không tao sẽ khiến mày muốn sống không được, muốn chết không xong.”

Ông Lục nghĩ đến lúc trước con gái kỳ quái có thể nhảy xuống từ tầng mười bảy mà vẫn có thể bình an vô sự thì thật ra trong lòng cũng có chút sợ hãi. Nhưng lại thấy con trai ở bên cạnh phải chịu khổ thì vẫn không nhịn được uy hiếp một câu.

“Thiên địa...” Trong miệng Bách Hợp đọc lên khẩu quyết của Thiên địa môn Đạo đức kinh, xuất ra pháp quyết sau đó chỉ Lục Chấn Đào, đột nhiên trong cổ họng hắn phát ra một tiếng kêu kỳ lạ, một luồng khí tức màu xanh nhạt bay vào trong lá bùa. Bách Hợp lại hướng về phía thân thể mình một chút, tiếp tục làm như vừa rồi, cầm hai lá bùa đi về hướng vợ chồng nhà họ Lục.

Dường như không còn nghe được tiếng thở của con trai nữa, ông Lục theo bản năng phải đi xem sao. Động tác của Bách Hợp thật nhanh, đi nhanh về hướng ông ta. Ông ta muốn tránh nhưng lại không tránh thoát, trên lưng giống như có vật gì đó dán vào rồi lập tức biến mất trong thân thể ông ta, bà Lục

cũng vậy. Bà đưa tay sờ lên lưng nhưng thật giống như không có gì cả, không khỏi kinh ngạc: “Mày đã làm gì thế?”

“Con biết cha mẹ yêu thương nhất là Lục Chấn Đào cho nên con giúp hai người đó.” Lại còn tốt bụng giải thích: “Con phong ấn nỗi đau đớn khi rút ra tủy xương cũng với phẫu thuật hiển thận vào trong lá bùa rồi làm cho nó đi vào trong thân thể của mẹ rồi, mẹ yêu quý. Sau này hãy hưởng thụ thật tốt đi.” Loại đau khổ này sẽ từng ngày từng giờ quán trên người của bà Lục khiến cho bà ta thật sự muốn sống không được, muốn chết không xong.

Mà bên kia cũng vậy, nếu như ông Lục đã yêu thương con trai như thế thì dĩ nhiên muốn đau nỗi đau của anh ta, cảm nhận cảm giác của anh ta. Bách Hợp phong ấn cảm giác trước khi chết của Lục Chấn Đào xuống, cũng đánh nó vào trong cơ thể của ông Lục. Ông ta sẽ lúc nào cũng được thưởng thức cảm giác đó, để cho bọn họ suốt đời không được an bình.

Hai vợ chồng này danh tiếng quá tốt, sau này nói bọn họ yêu thương con trai đến mức phát điên. Mấy năm nay Bách Hợp vẫn muốn tìm kiếm phương pháp nào đó trừng phạt bọn họ nhưng cũng không tìm được một phương pháp vừa ý. Cô nghĩ tới việc muốn giết đôi vợ chồng này nhưng mà giết hai người cũng không giải quyết vấn đề gì, huống hồ bọn họ đối xử quá tàn nhẫn với một thiếu nữ đang tuổi thanh xuân, nếu như để cho bọn họ chết đi một cách đơn giản như vậy thì đã quá mức tiện nghi cho bọn họ rồi. Phá hủy danh tiếng của bọn họ cũng không đủ.

Vì vậy Bách Hợp muốn bọn họ nếm thử một chút đau khổ của nguyên chủ. Hai người họ không phải yêu thương con trai sao? Yêu con trai yêu đến mức thậm chí con gái cũng không thêm dè ý. Vậy thì cô thành toàn cho bọn họ, khiến cho một người bao nhiêu năm sống trên đời này cũng vĩnh viễn cảm nhận được nỗi đau của con trai, một người trên chính cơ thể mình tái diễn lại đau đớn khi rút ra tủy xương cùng với phẫu thuật cắt thận, để cho bọn họ sống thật khỏe mạnh, áo cơm không lo nhưng lại phải chịu hành hạ, đau đớn. Đối với bọn họ đó mới là hình phạt tốt nhất.

“A...” Trong miệng ông Lục phát ra tiếng kêu vang. Ông cảm thấy mình đã sắp không thở được nữa, sờ lên thân thể rõ ràng vẫn bình thường nhưng không biết tại sao chỗ sau lưng lại bứt rứt đau.

Trên giường bệnh, Lục Chấn Đào đã ngủ an tĩnh. Đôi mắt nhìn nguyên chủ có vẻ dịu dàng kia đã nhắm lại, hơi thở dần dần yếu ớt, nằm co quắp. Bách Hợp thấy tay chân hần đều co quắp, cuối cùng có thể bình tĩnh lại.

“Mày, mày là cái đồ nghiệt chủng!” Bà Lục cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỗ sau lưng đau đến mức khiến bà toát mồ hôi lạnh rồi sau đó nơi hông đau thật giống như bị người ta cắt vậy, thật giống như có người cắt bỏ một phần cơ thể của bà vậy. Bà theo bản năng đưa tay ra sờ nhưng cuối cùng cái gì cũng không sờ được.

Bách Hợp nhìn tình cảnh hai vợ chồng đau đến ngồi chồm hổm dưới đất không dậy nổi không khỏi cười lạnh hai tiếng:

“Quả thật con là một nghiệt chủng, nhưng mà cũng là do mọi người tạo nghiệt trước, sinh ra con.” Nếu như vợ chồng Lục gia không muốn có cái loại mục đích không thể để người khác biết, nếu như ý nghĩ của bọn họ đơn thuần một chút, không muốn đem thân thể cơ sở của con gái trở thành một cái kho bảo tồn các bộ phận của con người thì một người nhu nhược như nguyên chủ Lục Bách Hợp cũng sẽ không đến nỗi hận thành như vậy. Một con người từ chỗ không hiểu việc báo thù người khác như vậy mà cuối cùng lại bị buộc đến lúc muốn báo thù, trong lòng cô cũng không biết là đau khổ đến mức nào.

Vợ chồng nhà họ Lục không nên đối xử với cô như vậy, hơi đối xử với cô khá một chút sợ rằng đã đủ để thỏa mãn cô ấy rồi, cũng không đến nỗi cuối cùng phải rơi vào kết cục chết không được từ tế.

Đáng tiếc vợ chồng nhà họ Lục gia không hiểu được ý tứ trong lời nói của Bách Hợp. Lúc này cả người bà Lục đều khó chịu thật giống như là xương cũng đau. Bà đã trực tiếp cảm nhận được nỗi đau khổ của nguyên chủ Lục Bách Hợp mà không phải là thân thể sau khi Bách Hợp luyện Cửu Dương Chân Kinh. Thân thể Lục Bách Hợp không tốt, có dùng nhiều thuốc bổ hơn nữa cũng không thể bù lại việc cô đã phải hai lần hiến tủy xương. Cả người bà Lục toát mồ hôi lạnh, nhìn con trai nằm trên giường đã không còn động đậy nữa thì bà biết, Lục Chấn Đào nhất định là bị Bách Hợp hại chết.

“Đau đớn sao? Ban đầu Lục Bách Hợp cũng là đau đớn như vậy.”

Hai vợ chồng phát ra tiếng gào thét giống như dã thú. Bách Hợp mỉm cười, nhìn hai người một cái, trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Nửa tháng sau, đài truyền hình thành phố phát ra một tin tức, một đôi vợ chồng kỳ quái rõ ràng thân thể không có gì khác thường nhưng từng khoảnh khắc họ đều có thể cảm nhận được sự đau đớn không cách nào nhịn được.

Trong ti vi hiện ra hai vợ chồng thần sắc nhợt nhạt. Vợ chồng nhà họ Lục mồ hôi hột đầy đầu, dường như cả người co rút lại, sắc mặt tái xanh xám ngắt, cho dù ai cũng chỉ cần nhìn một cái liền có thể biết lúc này bọn họ đang chịu đựng nỗi đau mãnh liệt. Trong ti vi, các chuyên gia đang giới thiệu tới dân chúng bệnh tình kỳ quái này: “Hiện giờ có một căn bệnh thần bí chưa được phát hiện nào đó khiến cho mọi mặt đều khó chịu, sau này chúng tôi sẽ vì ông Lục, bà Lục tiến hành một cuộc kiểm tra cận kề.”

Sau khi nói xong lời này, người chủ trì cũng tranh thủ thời gian kết luận: “Chúng ta liền mong đợi các giáo sư có thể tìm ra bệnh tình không biết này, nếu như là từng thấy qua loại bệnh này, xin mời mọi người hãy gọi theo số điện thoại này, cùng giáo sư của chúng tôi tiến hành một cuộc thảo luận chi tiết.” Nói xong, phía dưới màn ảnh xuất hiện một chuỗi dài số điện thoại. Giọng nói tràn đầy từ tính của người chủ trì:

“Nếu như là muốn cùng tham khảo bệnh tình này, xin mọi người hãy gửi các câu hỏi liên quan đến căn bệnh kỳ quái này vào số điện thoại ở giữa, chúng tôi sẽ lựa chọn tên của một số khán giả may mắn...” Bách Hợp xem đến đây thì không chút do dự tắt ti vi.

Cô cười lạnh hai tiếng, biết cả đời vợ chồng nhà họ Lục sẽ chịu hành hạ vô tận mới có thể bỏ đi nỗi ác khí trong lòng.

Bởi vì Bách Hợp có năm mươi vạn cho nên mới thuê một căn nhà nhỏ bình thường, một mặt luyện võ công, một mặt đi học, rất nhanh thời gian đã trôi

qua năm sáu năm. Bây giờ Bách Hợp đã mười chín tuổi. Giá trị thuộc tính mị lực của bản thân cô mặc dù hơi thấp nhưng bởi vì vóc người của Lục Bách Hợp vốn thanh thuần mỹ mạo, nếu so với Phan Kim Liên lúc ban đầu tuy dung mạo có đẹp nhưng thật ra thì đạt được thắng lợi nhờ khí chất mị hoặc mà nói, tướng mạo của Lục Bách Hợp tinh xảo hơn rất nhiều. Hơn nữa Bách Hợp luyện tập Cửu Dương Chân Kinh nên trên người tự nhiên có một khí chất lạnh nhạt vì vậy sau khi lên đại học, mặc dù thành tích không được tốt lắm nhưng vẫn là người đẹp nổi danh giống như lúc ở trường trung học.

Bây giờ Lục Thiên Hợp đã vừa tròn hai mươi ba tuổi, cô dự thi nghiên cứu sinh. Bách Hợp học cùng một trường với cô. Trong nội dung câu chuyện, Lục Thiên Hợp đã đoạt đi đoạn tình yêu duy nhất trong tâm khảm Bách Hợp. Vợ chồng nhà họ Lục đã giải quyết, đương nhiên Bách Hợp không thể nào bỏ qua cho Lục Thiên Hợp. Vì vậy cô học cùng trường với Lục Thiên Hợp. Lục Thiên Hợp ở trường trung học cũng là một học sinh rất nổi tiếng, thành tích tốt đẹp, cũng rất khí chất. Nhưng sau khi Bách Hợp cũng lên trung học, những người ngày trước thảo luận về Lục Thiên Hợp dần dần chuyển qua thảo luận về Lục Bách Hợp. Lại bởi vì tên của hai người chỉ kém một chữ ngược lại lại khiến cho Lục Thiên Hợp nổi giận.

Tiếp theo chính là ác mộng của Lục Thiên Hợp. Mỗi người bạn trai mà cô qua lại thì Bách Hợp sẽ nhân cơ hội xuất hiện để gặp mặt. Nếu là ngầm ngầm có thăm mền cô ta thì Bách Hợp sẽ ở trong tối đánh những người này phải vào bệnh viện. Chỉ cần ai bày tỏ với Lục Thiên Hợp thì kết quả ngày thứ hai nhất định là ở trong bệnh viện, cũng không dám ra ngoài nữa.

Trong lúc nhất thời, Lục Thiên Hợp tựa như một ôn thần vậy, không ai dám bày tỏ với cô ta, không ai dám lui tới với cô ta. Mà trong trường đại học xuất hiện một tin tức là Lục Thiên Hợp có người theo đuổi thần bí hoặc kẻ thù, cứ như vậy liền đi đôi với cuộc sống luôn luôn phong phú, nhiều vẻ của Lục Thiên Hợp cho đến khi tốt nghiệp.

Cô ta cũng coi là một người ưu tú như vậy nhưng đến cuối cùng cũng không có người hỏi han. Lục Thiên Hợp là một cô gái tính tình không chịu được tình lạnh. Cô ta trời sinh vốn là người mạnh vì gạo, bạo vì tiền. Không có được sự yêu thương của cha mẹ, cô vội vã để nhận được trong tình yêu nam nữ. Không biết có gặp phải cô ta có số phận cô đơn hay không mà trong đời ngoại trừ hai người bạn trai ở trường học bị Bách Hợp cướp mất thì cô cũng không kết giao với người khác. Cho dù sau này có người vì nhà họ Lục mà tiến hành cưới xin thì chẳng biết tại sao trên người chồng cô ta thường xuyên có thương tích, trong ánh mắt nhìn cô mang theo oán hận và bất mãn, đến cuối cùng bắt đầu động chân động tay với cô, cô ta ắt nhận chịu đựng cũng cả đời không hạnh phúc.

Lúc vợ chồng nhà họ Lục năm mươi tuổi đã trông giống như người bảy tám chục tuổi. Đau đớn hành hạ khiến cho bọn họ sớm không thể chịu đựng được, nhịn được mấy năm cuối cùng tự sát mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Tận thế: Oán hận của mẹ kế (1)

Lúc Bách Hợp trở lại trong không gian, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Cô đã sớm chờ đợi ngày này. Sau khi dạy dỗ vợ chồng Lục gia xong, cuộc sống của cô ngoại trừ thu thập Lục Thiên Hợp ra thì chỉ còn luyện công và luyện tập nấu nướng. Sau đó cô tự mở một nhà hàng nhỏ, cuộc sống cả đời ngược lại chỉ đơn giản, bình thường, so với kết quả của người Lục gia mà nói, cuộc sống của cô như vậy có thể coi là thiên đường.

“Cô làm rất khá, Lục Bách Hợp vô cùng hài lòng.” Trong tĩnh không, âm thanh nam giới vang lên. Tiếp theo bóng dáng anh ta mặc áo bào màu mình hoàng lại lần nữa xuất hiện trong tĩnh không, cùng với hình dáng của anh ta trong dĩ vãng không giống nhau. Anh ta còn đi hai bước: “Tôi đưa cho cô một điểm, cô muốn thêm vào đâu?”

Nghĩ đến giá trị thuộc tính trí lực của mình đã là 59, Bách Hợp không chút do dự trả lời: “Tôi muốn thêm vào trí lực.”

Lý Duyên Tỳ gật đầu cái, tay áo bào của anh ta vung lên, cả người biến mất không thấy đâu, tại chỗ lại xuất hiện:

Giới tính: Nữ (có thể thay đổi giới tính)

Tên họ: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 60 (max 100 điểm)

Dung mạo: 60 (max 100 điểm)

Thể lực: 58 (max 100 điểm)

Võ lực: 15(max 100 điểm)

Tinh thần: 11 (max 100 điểm)

Kỹ năng: Cửu Dương Chân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh, Thiên Địa Môn Đạo Đức Kinh, Nam Vực Cổ Thuật

Sở trường: Nấu nướng trung cấp

Mị lực: 27 (max 100 điểm)

Sưu tầm: Tình yêu của Thi Vương, Chúc phúc của thánh nữ.

So sánh với giá trị thuộc tính lúc trước, lần này rõ ràng trừ trí lực tăng chậm một chút ra thì giá trị võ lực cũng tăng giống như trong tưởng tượng, tài nấu nướng cũng giống như cô suy đoán trở thành nấu nướng trung cấp. Cũng không uổng công cô cả đời ngoại trừ luyện võ thì phần lớn là dành cho quán ăn kia.

Mà khiến cho Bách Hợp ngoài ý muốn là mị lực của cô một lần tăng tới ba điểm.

Tăng mị lực có bao nhiêu khó khăn trong lòng cô hiểu rõ, lúc này chỉ một lần liền tăng đến 27. Bách Hợp có chút mơ hồ, theo bản năng liền hỏi: “Mị lực của tôi...”

Mặc dù Lý Duyên Tỳ không lộ diện nhưng giọng nói ý vị sâu xa của anh ta vọng vào trong tai Bách Hợp: “Cô báo thù thay Lục Bách Hợp thành công, thay cô ấy cướp được hai người yêu của Lục Thiên Hợp, đây là điều cô nên có được. Còn một điểm nữa chính là Lục Bách Hợp đưa cho cô. “Nói xong lời này, Lý Duyên Tỳ dừng lại một chút: “Lại lần nữa muốn tiến vào nhiệm vụ sao?”

Bách Hợp không nghĩ tới lần này mình làm nhiệm vụ còn có thể lấy thêm được quà tặng từ nguyên chủ. Trong lòng cô có chút cao hứng. Đây là lần đầu tiên sau mấy lần cô làm nhiệm vụ có thể thật sự nhận được thù lao từ trong tay nguyên chủ. Sau khi chấm dứt câu chuyện của Lục Bách Hợp, Bách Hợp nhìn những thuộc tính còn lại của mình còn không có tăng điểm thuộc tính, không chút nghĩ ngợi liền gật đầu một cái: “Tôi đồng ý lại lần nữa tiến vào nhiệm vụ”

Lần này Lý Duyên Tỳ không nói gì thêm, Bách Hợp trong lúc trời đất quay cuồng, cả người buồn nôn đã tiến vào trong câu chuyện.

Xung quanh hết sức an tĩnh, trong đầu cô xõng ra nhiều tư liệu cùng nội dung câu chuyện, trong đó còn kèm theo nỗi hận của một người phụ nữ. Bách Hợp cố nén cảm giác đau đầu giống như bị các tài liệu tàn phá, liều mạng cắn chặt hàm răng.

Lần này cô trở thành một người phụ nữ họ Lý, tên là Bách Hợp. Không giống với trước kia lúc mình làm nhiệm vụ gần như phần lớn đều trở thành cô gái trẻ tuổi, Lý Bách Hợp là một người phụ nữ đã ba mươi tám tuổi, cũng đã làm mẹ.

Sau khi tiếp thu toàn bộ câu chuyện, khoe miệng Bách Hợp co quắp. Mặc dù đã trải qua nhiều lần làm nhiệm vụ, bao gồm cả thế giới yêu ma quỷ quái cô cũng thấy nhưng duy chỉ có nội dung câu chuyện của nhiệm vụ lần này đúng là lần đầu tiên. Nguyên nhân chính là cô tiến vào trong một thế giới đang đến hồi tận thế, dùng lời thông tục để hình dung. Không trở thành nhân vật chính, cũng không phải là con chốt thí cướp nam chủ của vai chính nhưng giữa cô cùng nữ phối hợp lại có quan hệ không thể nói rõ được, ngay cả với vai chính cũng có một nút chết không hóa giải được.

Lúc này cô trở thành mẹ kế của vai chính, người mẹ kế bắt nạt con gái con vợ trước của chồng trong truyền thuyết cũ rích. Quan trọng nhất, đứa con gái kia là trọng sinh.

Một ngụm máu nghẹn nơi cổ họng Bách Hợp lại bị cô cưỡng ép nuốt xuống. Nói thật, mỗi khi trở về tiến hành nhiệm vụ thì cái gì lý kỳ, cổ quái cũng có, ngay cả ni cô cũng đã từng làm qua, làm cái gì mà tiểu tam, mẹ kế thực ra thì cũng không khiến cô cảm thấy kinh ngạc.

Trong nội dung ban đầu của câu chuyện, Lý Bách Hợp cùng với người chồng hiện tại, Lâm Kiến Á là thanh mai trúc mã từ nhỏ, cùng nhau lớn lên tại một thôn. Từ rất sớm trước kia giữa hai bên đã xác lập quan hệ yêu đương, cũng do cha mẹ làm chủ nên vào năm mười bảy tuổi đã thành hôn. Chẳng qua là hai người ra đời trong một thôn nhỏ vì vậy Lâm Kiến Á từ nhỏ đã có lý tưởng vĩ đại không muốn cả đời chịu khổ ở trong thôn, trải qua cuộc sống nghèo khổ do đó bắt đầu ra ngoài đi làm.

Lâm Kiến Á lớn lên phong độ nhẹ nhàng, diện mạo anh tuấn, mẩu chốt là y có khả năng ăn nói, trình độ học vấn mặc dù không cao nhưng lại có tinh thần phóng khoáng, thân thể cường tráng. Đối với những người trong thành phố thường tao nhã lịch sự, hẳn có sự thu hút của một nam tử hán, nam tính như vậy chỉ cần nhìn một cái liền dễ dàng bắt sóng tâm hồn thiếu nữ. Mà trong số tâm hồn thiếu nữ đó có một người chính là mẹ của vai chính kia, Vương Bái Chi.

Vương Bái Chi xuất thân từ gia đình thư hương môn đệ, không chỉ gia cảnh cực tốt mà khí chất cao quý. Mặc dù người trong lòng Lâm Kiến Á thực sự yêu thích là người đã tổ chức tiệc rượu ở quê nhà, đã là người vợ trên danh nghĩa của mình, Lý Bách Hợp nhưng có thể do y không kháng cự được mọi việc trong thành phố, y không muốn về lại trong thôn trải qua cuộc sống nghèo khổ vì vậy y đã đáp ứng tình cảm của Vương Bái Chi, kết hôn với cô.

Ban đầu mặc dù Lâm Kiến Á kết hôn với Lý Bách Hợp nhưng bởi vì nguyên nhân hai người còn nhỏ tuổi, việc kết hôn sớm cũng rất phổ biến trong thôn cho nên lúc hai người mười bảy tuổi không có làm giấy hôn thú, chẳng qua chỉ bày mấy bàn tiệc rượu trình báo mọi người mà thôi. Vì vậy lần này y kết hôn cùng Vương Bái Chi, người Vương gia mặc dù nhiều bản lĩnh nhưng cũng không tra ra quãng thời gian kia của Lâm Kiến Á.

Đôi vợ chồng này sau khi cưới sinh ra một người con gái tên là Lâm Huân. Bởi vì nguyên nhân nhà họ Vương gia cảnh giàu có khiến cho thân phận Lâm

Kiến Á cũng theo đó mà nước dâng thuyền cao. Lâm Huân từ nhỏ đến lớn được nuôi giống như công chúa vậy, tính cách kiêu căng, tự do phóng khoáng trong đó còn mang theo mấy phần cảm giác tình quái. Lâm Kiến Á sau khi kết hôn, một khi có thân phận, địa vị rồi thì rất lãnh đạm với Vương Bái Chi, Lâm Huân từ nhỏ đã nhìn thấy mẹ mình ôn nhu hiền lành nên bất mãn trong lòng đối với cha cũng càng ngày càng cao.

Mà ở nơi Lâm Kiến Á không biết, Lý Bách Hợp sau khi y vừa đi thi cũng phát hiện ra mình mang bầu. Mười tháng sau cô cũng sinh ra một đứa con gái giống như vậy, gọi là Lâm Tuyết. Cô nghĩ rằng chồng có công việc ở trong thành phố nên ở nhà một mực biết điều, bồn phận mà chăm sóc con gái. Lâm Kiến Á mặc dù kết hôn cùng Vương Bái Chi nhưng khoảng chừng mỗi tháng sẽ mượn danh nghĩa gửi tiền về quê nhà để gửi tiền cho mẹ con Lý Bách Hợp vì vậy cô cũng không hề hoài nghi Lâm Kiến Á có điều gì đó không đúng. Chẳng qua là cô cũng không biết rốt cuộc chồng ở nơi nào, số điện thoại cũng không biết, huống chi trong thôn căn bản còn không có điện thoại vì vậy chuyện Lý Bách Hợp sinh con gái Lâm Kiến Á cũng không biết.

Cho đến khi Lâm Tuyết được hai tuổi, Lý Bách Hợp rốt cuộc không chịu được cuộc sống chỉ có thể nhìn thấy tiền mà không nhìn thấy mặt chồng nữa. Cô quyết định dẫn con gái đi khỏi thôn, vừa rồi đi thì liền dẫn đến một loạt chuyện xảy ra sau đó.

Sau khi cô đi đến thành phố, lúc này Lâm Kiến Á đã trở thành một người rất nổi tiếng trong thành phố, cô dễ dàng hỏi thăm được chỗ của chồng. Lúc cô dẫn con gái đến cửa tìm Lâm Kiến Á mới biết chuyện Lâm Kiến Á đã có vợ và con gái khác. Lý Bách Hợp khóc lóc, làm ầm ĩ một hồi. Cô không cam lòng, cô cũng oán hận, hận Lâm Kiến Á, hận Vương Bái Chi nhưng cuối cùng vẫn chuẩn bị rời đi.

Tuy là xuất thân từ một sơn thôn nhỏ nhưng Lý Bách Hợp từ nhỏ đã tâm cao khí ngạo, tự ái của cô không cho phép cô lúc này còn ở lại trong thành phố. Cô nhìn thấy Vương Bái Chi ưu nhã, xinh đẹp nên lúc này trong lòng mặc dù hận nhưng cô quyết định mang con gái cao bay xa chạy để cho Lâm Kiến Á không thể thấy mặt Lâm Tuyết nữa.

Mặc dù Lâm Kiến Á cưới Vương Bái Chi nhưng thật ra trong lòng y lại yêu thương nhất Lý Bách Hợp vì vậy đã dùng mọi cách, mọi thủ đoạn ép Lý Bách Hợp lưu lại. Từ đó về sau, Lý Bách Hợp liền thay đổi.

Vốn là người đàn ông của cô nhưng cuối cùng lại cưới người khác. Rõ ràng là mình thật lòng yêu Lâm Kiến Á nhưng y lại vì tiền mà từ bỏ mình. Nếu cô không được người đàn ông này yêu, nếu Vương Bái Chi muốn tranh giành đàn ông với cô, bất kể Vương Bái Chi có biết sự tình hay không thì cô cũng phải đoạt tất cả của Vương Bái Chi lại, để cô ta cũng phải nếm chút mùi vị bị người khác đoạt mất tất cả.

Từ đó về sau Lý Bách Hợp an tâm sống ở bên người Lâm Kiến Á, làm một người phụ nữ trong bóng tối, khắp nơi khiến y vui vẻ. Lâm Kiến Á vốn thích cô, huống chi thì không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm, Vương Bái Chi có khá hơn nữa thì Lâm Kiến Á vốn đã không thích cô ta, cái gì dễ dàng đạt được thì căn bản y cũng không quý trọng vì vậy trái tim hoàn toàn đặt trên người Lý Bách Hợp. Hắn lập mưu lấy được toàn bộ tài sản của Vương gia, lúc này y trở thành một nhân vật nổi tiếng cả nước. Từ một tiểu tử nghèo nơi sơn thôn, càng về sau lại càng giàu có, một khi có tiền có thế Lâm Kiến Á lại càng không ưa Vương Bái Chi hơn. Y lập kế hoạch ép Vương Bái Chi ly hôn, cuối cùng lại cưới Lý Bách Hợp về nhà.

Tất cả vô cùng thuận lợi, nhưng có con gái Lâm Huân ở đây nên Lâm Kiến Á cũng gặp phải phiền phức nhỏ. Mặc dù y không thích vợ nhưng vẫn có áy náy với cốt nhục của mình, bởi vậy y lưu lại Lâm Huân ở bên người cũng giới thiệu Lý Bách Hợp với cô bé. Đối với một cô bé hơn mười tuổi mà nói thì trong lòng chỉ có mẹ mình thôi, hôm nay lại thấy Lâm Kiến Á lại giới thiệu là mẹ kế thì rất bất mãn, huống chi còn thấy bên người mẹ kế còn có người chị lớn hơn mình hai tuổi thì trong lòng Lâm Huân cho rằng Lâm Kiến Á phản bội mẹ mình nên rất hận Lâm Kiến Á và Lý Bách Hợp còn có cả Lâm Tuyết nữa.

Từ nhỏ Lý Bách Hợp đã cao ngạo rồi nên giáo dục con gái mình vô cùng nghiêm khắc. Tuy Lâm Tuyết xuất thân không bằng Lâm Huân nhưng khí chất hay giáo dưỡng cũng không kém, mấu chốt là Lâm Tuyết cũng không ngốc, mới còn nhỏ mà đã được Lý Bách Hợp dạy rất có tâm kế, sau khi từ vợ cả của Lâm Kiến Á thành người tình bí mật thì Lý Bách Hợp giáo dục con gái nghiêm khắc hơn gấp mười lần, Lâm Huân có cái gì thì cô cũng hy vọng con gái mình có cái đó, Lâm Tuyết cũng rất chịu khó, học cái gì cũng khá tốt, bất luận piano hay hội họa cô bé đều cố gắng học thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Tận thế: Oán hận của mẹ kế (2)

Thời gian dần trôi đi, khi Lâm Huân dành trọn tâm tư để làm khó mẹ con Lý Bách Hợp thì Lâm Tuyết đã bắt đầu không cần mẹ dẫn dắt mà liều mạng học tập mọi thứ giống như một tấm bọt biển vậy. Đồng thời, khi Lâm Huân ở khắp nơi tìm cách chinh cô thì Lâm Tuyết lại càng dùng nhiều thời gian, tâm huyết vào việc học tập. Dần dần, người quen biết Lâm Huân mỗi khi thấy cô chinh Lâm Tuyết thì bắt đầu có người nghiêng về phía bên Lâm Tuyết ôn nhu, dễ thân cận. Hai chị em gái cùng cha khác mẹ vẫn luôn đi học tại một trường, dần dần một người thì tiếng tăm rất tốt mà người còn lại thì mang tiếng xấu rõ rệt. Lâm Huân đem tất cả những điều này đổ lỗi cho mẹ con Lý Bách Hợp.

Cô cảm thấy mẹ con Lý Bách Hợp không chỉ cướp cha của mình, cướp người đàn ông của mẹ mình mà giờ con ranh Lâm Tuyết còn muốn cướp bạn của cô, cướp gia sản của cô. Tất cả của Lâm Kiến Á là của mẹ cô, cô làm sao có thể cho phép mẹ con tiện nhân đó cướp hết tất cả những thứ tốt của mình

được? Tất cả những mâu thuẫn, mệt mỏi đọng lại thành một mâu thuẫn lớn. Lâm Huân ba lần bốn lượt gây rối nhỏ nhẻ khiến cho Lý Bách Hợp cũng không thoải mái lắm. Vốn là Lý Bách Hợp cho rằng hai mẹ con Vương Phái Chi mới là người đoạt hết tất cả đồ của mình, bây giờ tài sản của nhà họ Vương cũng chỉ là đền bù những khổ sở ban đầu bà phải chịu mà thôi. Vì vậy trong lòng Lý Bách Hợp cũng oán hận, bà cùng con gái Lâm Tuyết đồng mưu, từ lúc đầu là nhẫn nại, càng về sau càng phản kích khiến cho danh tiếng Lâm Huân càng ngày càng kém.

Đến khi hai chị em trưởng thành, cho đến trước khi tận thế tới, Lâm Huân thích một người đàn ông môn đăng hộ đối với Lâm gia. Trước khi tận thế, Lâm Kiến Á cùng người nhà kia đã bàn luận, định xong hôn ước của hai người. Sau tận thế, Lâm Huân khắp nơi nhắm vào Lâm Tuyết mà về mặt Lâm Tuyết nhẫn nại chịu cường ép khiến cho trong lòng vị hôn phu kia cũng dần dần nghiêng về phía Lâm Tuyết, cho rằng Lâm Huân là một kẻ ác độc.

Cuối cùng, Lý Bách Hợp lại mang bầu con trai. Lâm Kiến Á biết được lại càng yêu thương Lý Bách Hợp, thậm chí cũng nói rõ phải đem gia sản sau này cũng để lại cho con trai. Điều này không nghi ngờ gì đã khiến cho Lâm Huân càng thêm oán hận.

May mà sau đó tận thế đến khiến cho những tiền tài mà Lâm Kiến Á chưa kịp cho con trai thì đã thành giấy vụn. Trong tận thế, Lâm Tuyết mở ra khả năng chữa trị đặc biệt khiến cho cô trở thành người được mọi người yêu mến. Lâm Huân rất oán hận nhưng cô phát hiện một cái vòng ngọc tổ truyền của mình suýt nữa từng bị Lâm Tuyết khóc suốt suốt đoạt mất, trong lúc vô tình dính máu sau đó mở ra không gian, bên trong đó có sông có núi, cô vốn không có dị năng nhưng sau khi uống nước đó xong thì đột nhiên có dị năng hệ mộc. Cho dù có không gian đó nhưng cô cũng không nghĩ tới vị hôn phu từng yêu cô sâu đậm sẽ phản bội cô, vòng tay của cô cũng bị vị hôn phu đập nát. Rồi sau đó cô bị Lý Bách Hợp ngấm ngấm khiến cho gần chết sau đó đẩy vào đám Zombie khiến đang sống sờ sờ mà bị rìa đến chết.

Oán hận của Lâm Huân khiến cho cô ta lại một lần nữa trọng sinh, trở lại lúc ban đầu khi mẹ con Lý Bách Hợp còn chưa vào cửa nhà họ Lâm, thừa dịp còn mấy năm trước khi tận thế, cô ta đã sớm lấy được thông tin cần thiết, mang không gian kia mở ra trước thời hạn, cô ta tự nhiên cũng lấy được dị năng hệ mộc của kiếp trước trước thời hạn. Mà sau khi uống nước của không gian kia, cô ta trở nên trắng trẻo xinh đẹp. Nhưng vị hôn phu đời trước đã phản bội cô ta cũng không còn hiếm lạ nữa. Cô ta trở nên hết sức ưu tú, mọi người đều yêu mến cô ta. Lâm Huân chẳng qua chỉ là mặt lạnh nhìn đám phàm phu tục tử sống qua tận thế, bọn họ không xứng nhận được sự quan tâm, yêu thương của cô ta nữa!

Sau đó lúc mẹ con Lý Bách Hợp vào cửa, cô ta dùng mọi cách lạnh nhạt đối xử nhưng cũng không ngu như kiếp trước nữa, quang minh chính đại đối đầu với hai mẹ con, cũng sẽ không dùng các phương pháp nhỏ vô dụng kia để đối phó hai người đó. Cô ta bắt đầu lợi dụng dị năng hệ mộc khiến cho Lâm Tuyết khắp nơi gặp trở ngại, để cho cô mất hết mặt mũi, dạy Lâm Tuyết hút thuốc phiện. Không phải kiếp trước Lâm Tuyết kiêu ngạo, lạnh nhạt giống như bông hoa trên núi cao (cao lãnh chi hoa) sao? Người người cầu mà không được, giống như thánh nữ vậy. Thế thì cô ta phải tính toán để Lâm Tuyết trở nên hèn mọn, hạ tiện. Trong tay có dị năng, hơn nữa còn có một không gian xuất quỷ nhập thần nên rất nhanh chóng cô ta hạ thuốc Lâm Tuyết, để cho cô bị một đám đàn ông làm nhục.

Rồi đến Lý Bách Hợp, cô ta lặng lẽ quan sát Lý Bách Hợp bởi vì thay đổi của con gái mà đau lòng, nóng nảy không dứt. Lúc đó cô ta nhân cơ hội tìm tới thế giới các đại mỹ nhân cao cấp vì Lâm Kiến Á. Lúc này Lâm Huân bởi vì khí chất, dung mạo xuất chúng nên đã bị một người đàn ông là người đứng đầu thế giới ngầm của phương đông, người ta gọi là Long Vương nhìn trúng. Anh ta cảm thấy hết sức hứng thú với một người như Lâm Huân vì vậy khắp nơi giúp đỡ cô ta, thay cô ta tìm được mỹ nhân vóc dáng, tướng mạo đều không kém. Chẳng qua là những người này trong mắt Long Vương giống như một khối thịt heo mà không thể sánh bằng cô gái phương đông xinh đẹp của mình được.

Có nhiều loại mỹ nhân nên tình cảm của Lâm Kiến Á với Lý Bách Hợp cũng phai nhạt. Ông ta bắt đầu chìm đắm trong một đám mỹ nhân, đương nhiên sau đó không phát sinh chuyện Lý Bách Hợp sinh con trai. Thừa dịp thời gian mấy năm này, Lâm Huân bắt đầu liều mạng học tập kiến thức. Có khả năng thay đổi không gian, trí nhớ của cô ta tốt hơn, học tập tốt, vóc dáng, tướng mạo tất cả cũng đều thay đổi tốt hơn, cũng không vì kiếp trước của mình mà lo lắng. Cô ta biết rất nhanh sẽ đến hồi tận thế, đối với Lâm Huân mà nói, không gì có thể so với việc ăn miếng trả miếng trả thù người nhà Lâm Kiến Á. Vì vậy cô ta cũng chưa từng nghĩ tới việc phải thừa dịp giết đám người Lý Bách Hợp. Chẳng qua chỉ từ lấy được tất cả công ty, mua nhiều thứ bỏ vào trong không gian của mình. Những thứ này đủ cho cô ta dùng trong ba trăm năm. Mười năm sau, cuối cùng tận thế cũng tới.

Mà trong mười năm này vợ chồng Lâm Kiến Á và Lý Bách Hợp cũng không có tình cảm ân ái như kiếp trước, hai người tranh cãi, chửi mắng không ngừng được, có lúc thậm chí còn đánh nhau. Lý Bách Hợp cũng sẽ không thể đến lúc tuổi cao vẫn còn đẹp như lúc ba mươi, người phụ nữ phong tình vô hạn giống như kiếp trước nữa. Bà trở nên hết sức già nua, cũng so sánh với Vương Bái Chi, người mẹ yêu thương của Lâm Huân đã được uống nước của không gian kia để đổi lấy tuổi trẻ thì bà ta giống như mẹ của Vương Bái Chi vậy.

Lâm Tuyết nghiện ma túy trong khi tận thế đã mấy lần suýt nữa hại chết người khác. Cô trở thành người không được hoan nghênh nhất. Vì để có tiền mua thuốc phiện, cô ta không thể không bán rẻ thân thể của mình. Lý Bách Hợp từng khuyên con gái vô số lần, bà vì cứu con gái mà một người bình thường nhiều lần đi theo người có dị năng ra vào khu vực Zombie, cuối cùng căn bản không có cách nào cứu vãn con gái. Lý Bách Hợp bị người hâm mộ của Lâm Huân đẩy vào đám Zombie, bị xác sống xé xác ăn thịt. Mà Lâm Tuyết cũng không có rạng rỡ như kiếp trước. Sau đó cô trở thành món đồ mà người ta cũng không muốn chơi đùa nữa, cuối cùng bị một đám Zombie đối bụng ánh mắt xám ngắt xé thịt nấu ăn.

Ban đầu Lâm Huân chết sau đó có thể có cơ hội sống lại lần nữa, có thể có được không gian, trở nên xinh đẹp lại không thiếu thốn lương thực, ở trong thế giới đồ nát bần thủ chỉ có cô ta có thể giữ được phần trong lành, xinh đẹp vì vậy mọi người đương nhiên đều thích đi theo cô. Lâm Tuyết thì biến thành vật hèn mọn đến nỗi không xứng để cô dẫm chân lên. Nếu như cô ta chết mà có cơ hội làm lại thì oán hận của Lý Bách Hợp lúc chết so với cô ta còn sâu hơn. Bà không có cơ hội làm lại nhưng đến lúc này Bách Hợp là người có thể thay bà hoàn thành tâm nguyện.

Từ trong nội dung câu chuyện có thể biết được thứ nhất Lý Bách Hợp hận Lâm Huân tới tận xương tủy. Đứa con gái mà bà mười tháng mang thai sinh ra tầm quan trọng còn hơn cả tính mạng của bà. Lâm Huân tính toán bà thì thôi nhưng cô ta ngăn cản lần lượt không nên đối xử với Lâm Tuyết như vậy. Hành vi của Lâm Tuyết quả thật không đúng nhưng thủ đoạn của cô cùng lắm cũng chỉ là sự ghen tị của bé gái mà thôi, không có lấy mạng của cô ta hay sắp xếp để cô ta mất đi trình tiết. Vậy mà Lâm Huân sau khi sống lại tính toán vụn vặt, hết lần này đến lần khác lại tìm người cường hiếp Lâm Tuyết khiến cho cô từ đây tự ti, trong lòng đau đớn, cuối cùng lại làm cho cô dính vào nghiện ma túy, trong thời kỳ đồ nát trở thành một người hèn mọn như vậy. Nếu như Lâm Huân sống lại một đời chỉ trả thù Lý Bách Hợp thì sợ rằng Lý Bách Hợp còn không có oán hận cô ta như vậy.

Cô nhìn con gái bị người ra xé xác ăn thịt nên đương nhiên oán hận trong lòng đối với Lâm Huân là vô cùng sâu sắc.

Nhiệm vụ lần này có hai nguyện vọng chủ yếu, một là dạy dỗ con gái Lâm Tuyết của mình cho tốt, bảo vệ cô bé thật tốt, một nguyện vọng nữa chính là bắt Lâm Huân phải trả một cái giá thật lớn, để cho cô ta cũng nếm thử một chút thống khổ kiếp trước của Lâm Tuyết. Không nhất thiết cô ta phải chết nhưng Lâm Tuyết, con gái của Lý Bách Hợp đã bị làm nhục cùng đau khổ như vậy, còn có lúc lên cơn ghen ma túy, cô muốn cho Lâm Huân cũng phải thường thức cảm giác bị người đàn ông yêu sâu đậm xem thường, bị người khác vứt bỏ, các loại cảm giác đau khổ Lý Bách Hợp đều hy vọng Lâm Huân nếm thử một lần.

Nói đơn giản chính là muốn để cho Lâm Huân tăng gấp bội xui xẻo, để cho cô ta chịu đau khổ hơn.

Muốn bảo vệ con gái Lâm Tuyết ngược lại cũng đơn giản nhưng phải làm như thế nào để cho Lâm Huân sống không bằng chết thì nhất thời trong lòng Bách Hợp vẫn chưa nghĩ ra được.

Kiếp trước Lâm Huân bị tổn thương, cô ta đối với đàn ông có bản năng phòng bị tự nhiên như vậy nếu muốn để cho cô ta thống khổ tột cùng sợ rằng cũng không dễ dàng như vậy. Cô ta đã bị tổn thương một lần nên rất cẩn thận, hơn nữa tâm tư hết sức tỉ mỉ, người như vậy lại có không gian, nước trong không gian kia có thể giải được bách độc, cho dù trong thân thể có nhiều độc tố đi chăng nữa thì chỉ cần uống một chút nước suối trong không gian kia toàn bộ cũng được tổng ra ngoài. Bách Hợp thờ dài một cái, trong lòng tạm thời chưa nghĩ ra chủ ý gì.

May mắn chính là lúc này thời gian còn dài. Lúc này thời gian vừa hay đến thời điểm Lâm Kiến Á cùng Vương Bái Chi cãi nhau đòi ly dị, cô vẫn còn chưa bị Lâm Kiến Á đón về Lâm gia vì vậy chuyện với Lâm Kiến Á vẫn lén lút lút lút. Tính toán thời gian hẳn là đúng lúc Lâm Huân sống trở lại, cô ta đang giống như trong nội dung câu chuyện khuyên mẹ vợ vàng ly dị Lâm Kiến Á, loại nam nhân cặn bã này, sau đó để cho cô chuyển vào Lâm gia, lại tiếp tục muốn gài bẫy mình?

Bách Hợp nghĩ tới nghĩ lui, dứt khoát tạm thời đem tất cả suy nghĩ bỏ qua một bên, ngược lại bắt đầu luyện võ công. Bất kể tình huống có loạn như thế nào, nếu như trong tình hình thực lực mạnh mẽ thì nhiều âm mưu quỷ kế hơn nữa cũng chỉ là vấn đề nhỏ mà thôi. Cũng tựa như Lâm Huân vậy, cô ta có trong tay không gian, có thể kích thích ra dị năng, tất cả phiền toái liền giải quyết dễ dàng. Những điều khiến cho cô ta oán hận kiếp trước, sau khi cô ta có dị năng tất cả mọi chuyện cũng không còn là phiền toái nữa.

Cũng không biết có phải vì nguyên nhân giá trị kỹ năng võ lực mỗi lần đều đang tăng điểm hay không mà Bách Hợp phát hiện mình bắt đầu luyện tập võ công tiến bộ nhanh hơn một chút so với lúc trước mới học Cửu Dương Chân Kinh. Mặc dù mỗi lần không thể hiện quá rõ ràng nhưng có lẽ bởi vì cô đã luyện qua số lần quá nhiều cho nên loại biến hóa này vẫn là hết sức rõ ràng.

Vào lúc này, Lâm Tuyết vẫn đi học trong trường học. Cô bé thừa kế những điểm nổi trội về tướng mạo của Lý Bách Hợp và Lâm Kiến Á, đáng đáp hết sức thanh thuần, đáng yêu. Mấu chốt là cô bé vẫn còn nhỏ tuổi, cũng rất là trầm đặc trụ khí (trầm đặc trụ khí: là người đôi mắt với khó khăn sẽ biểu hiện lạnh nhạt, đôi mắt với hiểu lầm thì biểu hiện hồ hững và không nồng nặc – nguồn: GG caca), nếu không phải là sau này dưới tình huống bị người hạ thuốc rồi làm nhục khiến cho trong lòng cô tạo thành tổn thương thì cô cũng sẽ không đến nỗi bị Lâm Huân tìm được cơ hội, cuối cùng hại cô đến mức như vậy. Bách Hợp nghĩ đến dung mạo của Lâm Tuyết trong trí nhớ, một mặt liền khẽ mỉm cười một cái.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Tận thế: Oán hận của mẹ kế (3)

Lâm Tuyết học tại trường nội trú, việc học tập của cô bé hết sức khắc khổ, vào lúc này đã là sắp vào trung học rồi. Vì để có thể thi vào được một trường điểm để làm mẹ về vang nên gần đây cô hết sức liêu mạng. Bởi vì nguyên nhân cho đến nay hai mẹ con vẫn sống nương tựa vào nhau, sau này lại bởi vì Lâm Kiến Á cưới người khác khiến cho hai mẹ con không thấy được ánh sáng nhưng Lâm Tuyết cũng không có vì vậy mà trở nên hận đời, sa đọa, ngược lại cô rất thương mẹ mình, càng thể hiện ra biết vì mẹ mà không chịu thua kém. Cũng đúng là như vậy, tình cảm của hai mẹ con rất tốt cho nên sau đó Lâm Tuyết xảy ra chuyện khiến cho Lý Bách Hợp hết sức oán hận Lâm Huân. Dù sao đối với Lý Bách Hợp mà nói, phá hủy con gái của bà so với phá hủy thế giới của bà còn làm cho bà đau lòng hơn.

Lâm Kiến Á bình thường cũng ít lui tới, vào lúc này y đang tiến hành ly dị với Vương Bái Chi. Tuy nói y đã nắm giữ phần lớn thế lực của Vương gia, đã sớm đem người của Vương gia bỏ qua một bên. Nhưng người này rất chuộng thể diện, trước khi làm mọi chuyện trở nên rõ ràng thì y không thể để người nào biết được gì đó mà có thể nắm được đằng chuôi. Y đã gần nửa tháng không đến rồi, trong nội dung câu chuyện là Lý Bách Hợp không kiên nhẫn, sau đó lúc con gái trở về không khỏi liền mắng chửi hai mẹ con Lâm Huân vài câu khiến cho Lâm Tuyết càng hận mẹ con Vương Bái Chi chưa từng gặp mặt hơn. Sau đó mới có chuyện hai chị em cùng học một trường, Lâm Tuyết khắp nơi tạo ra trở ngại cho Lâm Huân.

Nhưng lúc này Bách Hợp không hề để ý chút nào Lâm Kiến Á có muốn tới hay không. Trong vòng một tuần lễ luyện tập võ công rất nhanh khiến tinh thần cô lúc này tốt hơn trước kia nhiều. Bởi vì kết hôn sớm, sinh con cũng sớm nên mặc dù con gái đã mười hai nhưng năm nay Lý Bách Hợp còn chưa

tới ba mươi tuổi. Nhưng mà bởi vì trước kia trong lòng chất chứa quá nhiều chuyện, đối với Vương Bái Chi lại quá oán hận khiến cho khí sắc của cô nhìn rất kém. Giữa hai lòng mây đều mang một vẻ phiền muộn. Hôm nay chuyển thành Bách Hợp thì rất nhanh những điều vì cuộc sống không vừa ý mà sinh ra chanh chua cay nghiệt liền biến thành lạnh lùng cùng với dửng dưng.

“Mẹ, con về rồi.” Tiếng một cô bé lạnh lạnh vang lên, đi đôi với tiếng chìa khóa mở cửa. Khi mở mắt ra khỏe miệng Bách Hợp không tự chủ được lộ ra nụ cười. Một thiếu nữ vóc người mảnh khảnh mặc đồng phục đi vào phòng, lúc thấy Bách Hợp liền ném túi sách sang một bên, nhào luôn vào trong ngực mẹ: “Mẹ, con nhớ mẹ lắm.”

Trong lòng Bách Hợp mềm nhũn, vỗ sống lưng cô bé một cái: “Đi học có mệt hay không? Không dễ dàng mới về được một lần, buổi tối mẹ con ta mua chút thức ăn, mẹ làm đồ ăn ngon cho con, có được hay không?” Bách Hợp nở nụ cười hỏi con gái một câu. Lúc này Lâm Huân đã sống lại, cô nhìn khí sắc của con gái có vẻ hết sức hồng hào khỏe mạnh, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cô chỉ sợ Lâm Huân mất trí hạ thủ trước thời hạn, vào lúc này xem ra là không phải, đoán chừng cô ta đang vội vả muốn làm chủ không gian kia và thuyết phục Vương Bái Chi đòi Lâm Kiến Á một khoản phí ly dị lớn, lại còn mua những thứ như lương thực cất giữ vào trong không gian nữa chứ?

“Mẹ, cha có tới thăm mẹ chưa?” Lâm Tuyết nhìn Bách Hợp một cái, cau mày: “Con gọi điện thoại cho cha.”

Không biết có phải những đứa trẻ trong gia đình đơn thân luôn có bản năng chăm sóc mẹ hay không, mặc dù Lâm Tuyết tuổi còn nhỏ nhưng đã hiểu chuyện. Vừa muốn cầm tới điện thoại đi động, Bách Hợp đã đưa tay giữ cô bé lại, một mặt lắc đầu một cái: “Tiểu Tuyết, mẹ muốn tách rời khỏi cha con, con cảm thấy thế nào?”

Nếu trong tâm nguyện của Lý Bách Hợp không có Lâm Kiến Á thì Bách Hợp cũng không cho phép lại có dây mơ rễ má gì với y cả. Dù sao thì nhà mà mẹ con hai người ở là Lâm Kiến Á mua, hơn nữa Lâm Kiến Á để cho cô làm nhân tình trong vòng mười năm, hàng năm đều cho cô một khoản tiền đối với người khác coi như là rất nhiều, mười năm qua thật ra Lý Bách Hợp đã để dành được rất nhiều, đủ cho hai mẹ con sinh sống.

“Có phải người bên kia đã tới nói gì với mẹ phải không?” sắc mặt Lâm Tuyết âm trầm xuống, bàn tay nắm lại. Bách Hợp sờ đầu cô bé một cái: “Con phải cẩn thận một chút, Lâm Huân bây giờ với trước kia không giống nhau.”

Lâm Tuyết hừ lạnh một cái. Cô mặc dù thông minh nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một cô bé mới mười hai tuổi, không giống với Lâm Huân trở về sau khi đã trải qua vô số chuyện, lòng dạ ngoan độc còn không nói, hạ thủ lại nhanh. Dù sao cũng may là như trong nội dung câu chuyện Lâm Huân muốn phá hủy Lâm Tuyết còn phải sau ba năm nữa, đúng lúc là buổi tụ họp mừng Lâm Tuyết sinh nhật mười lăm tuổi. Còn có ba năm, Bách Hợp có thể đem võ công một lần nữa luyện lại, đến lúc đó cũng không đến nỗi để mặc cho người gây khó dễ, bất kể nội dung câu chuyện có thể thay đổi hay không. Nghĩ tới đây, Bách Hợp thở phào nhẹ nhõm.

Hiếm khi con gái về nhà một lần, tuy là cô bé còn muốn quan tâm tới tình hình của mẹ nhưng Bách Hợp lại không có nói thêm về Lâm Kiến Á, chẳng qua chỉ là lái xe đưa con gái đi mua thức ăn, trở về làm cho cô bé một bữa ăn phong phú. Hai mẹ con trải qua một kỳ nghỉ cuối tuần vui vẻ rồi lúc Bách Hợp đưa Lâm Tuyết đi học một mực dặn dò cô tạm thời không thể tiếp tục xảy ra va chạm với Lâm Huân, chỉ sợ Lâm Huân nhất thời không nhịn được liền ra tay hại người.

Lâm Tuyết luôn luôn rất nghe lời Lý Bách Hợp, mặc dù cô bé không hiểu nhưng vẫn đồng ý. Thấy vậy Bách Hợp mới thở phào nhẹ nhõm, hôn lên mặt cô bé một cái, kiềm chế mong muốn đi vào trường học.

Sau khi đưa con gái đi học, Bách Hợp liền bắt đầu cuộc sống luyện công. Lúc cô chọn mua nguyên liệu nấu ăn đều là chọn loại đơn giản nhất, hơn nữa lại mua nhiều. Trừ khi mỗi thứ bảy cùng cuối tuần lúc con gái trở về hai mẹ con sẽ ăn ngon một chút ra thì thời gian còn lại cô toàn dùng để luyện công. Sau khi Lâm Tuyết tốt nghiệp tiểu học, trong kỳ nghỉ hè tham gia hai tháng trại hè thì cô lại đem toàn tâm tư dành cho luyện công.

Lần này đối thủ của nhiệm vụ tương đối phiền hà, là một người lòng dạ ác độc hơn nữa còn có dị năng, có không gian, cô không lúc nào dám buông lỏng, khinh thường, chỉ sợ sơ ý một chút không bảo vệ được Lâm Tuyết không nói, nhiệm vụ tự nhiên cũng không làm được.

Sau nửa năm, Lâm Kiến Á ly dị thành công nhưng y cũng chỉ đến thăm Bách Hợp hai lần, còn không chú ý nói chuyện với Bách Hợp đã vội vả rồi đi. Không cần nghĩ cũng biết những điều này là thủ đoạn của Lâm Huân, chẳng qua là Bách Hợp cũng không ngại. Vào lúc này cô căn bản cũng không có thời gian ứng phó với Lâm Kiến Á. Hành động của Lâm Huân như vậy ngược lại lại rất vừa ý Bách Hợp. Nhưng có lẽ vào lúc này Lâm Kiến Á còn có cảm tình đối với cô, ba tháng sau đó còn đón cô về đại trạch Lâm gia, cũng chính thức cho cô một cái danh phận. Mặc dù sau đó không giống như trong nội dung câu chuyện cử hành một hôn lễ trọng thể nhưng cũng đủ để cho Lâm Huân hận Bách Hợp.

Cùng ở dưới một mái hiên, không biết có phải lúc này Lâm Huân đang chuẩn bị mua đồ đặc cùng với nghĩ đủ mọi cách kiếm tiền hay không mà Lâm Huân không có nhanh chóng chống đối Bách Hợp như trong tưởng tượng của cô mà ngược lại Lâm Kiến Á trong lúc vô tình gặp được mỹ nữ nhân tuyệt thế lại vừa ôn nhu, vừa quan tâm, trong lúc nhất thời chìm vào trong ôn nhu hương không chịu đi ra. Nhắc tới điều này, Bách Hợp không khỏi buồn cười.

Cái người gọi là Long Vương đó nhìn như rất điên cuồng, tàn bạo nhưng đẹp trai, Lâm Huân cũng mười phần mê mị, cái gì mà lạnh như băng sương, mang vài tia mê hoặc phụ nữ lại xen lẫn vài phần thanh thuần. Nhưng trên thực tế lúc này Lâm Huân mới mười một tuổi mà thôi, cho dù cô ta có trải qua nhiều nữa thì người ta cũng vẫn coi thường tuổi tác của cô ta. gương mặt một cô bé mười một tuổi thì không thể tránh khỏi non nớt, nếu như cái tên Long Vương kia không phải là tính tính quái gở luyện đồng thì nhất định là trong lòng có vấn đề.

Chỉ là bất kể Lâm Huân có bao nhiêu người theo đuổi thì Bách Hợp làm nhiều lần nhiệm vụ như vậy không sợ nhất chính là vấn đề này. Cô thừa dịp thời gian Lâm Kiến Á cùng những người đàn bà khác ở cùng một chỗ liền một lòng một dạ ở trong nhà luyện võ công của mình. Rất nhanh, ba năm thoáng cái đã thành quá khứ, giữa Lâm Tuyết và Lâm Huân không ngừng có mâu thuẫn nhỏ nhưng Lâm Tuyết vẫn nhớ lời dặn của mẹ mình- Bách Hợp nên không

hề mâu thuẫn trực diện với Lâm Huân, cho dù có phát sinh chuyện gì thì cô luôn nhớ phải nhẫn nại.

Mặc dù không biết tại sao Bách Hợp lại yêu cầu mình như vậy nhưng Lâm Tuyết từ nhỏ là do một mình mẹ nuôi lớn, biết mẹ có nhiều khổ cực, vì mình mà đã phải bỏ ra bao nhiêu vì vậy bất kể trong lòng có nghĩ như thế nào thì cô luôn hết sức nghe lời Bách Hợp. Chính bởi thái độ này của cô mà Lâm Huân một mực không tìm được cơ hội đối phó cô. Trong trường học, mặc dù phần lớn người ở đây dưới sự cố ý dẫn dắt của Lâm Huân đều biết Lâm Tuyết chỉ là đứa trẻ do người thứ ba sinh ra, là người cướp cha của Lâm Huân nhưng bất luận người khác nói thế nào thì cô có thể nhịn được tất cả, một lòng chỉ đọc sách của mình. Ba năm qua, ngược lại người trong trường học đối với chuyện Lâm Tuyết là con gái riêng so với trước kia nhìn nhận đã khác trước, thậm chí phần lớn trong những người này còn cho là Lâm Tuyết có chút đáng thương.

Cũng chính vì vậy, kế hoạch thứ nhất của Lâm Huân muốn cô lập Lâm Tuyết không thực hiện thành công, trong lòng cô ta không khỏi nở nụ cười lạnh.

Từ tận thế trở về đã hơn ba năm, gần bốn năm. Trong khoảng bốn năm kia, Lâm Huân một mực chuẩn bị. Dị năng mặc hệ của cô ta vào sáng sớm ba năm trước cũng đã kích thích. Hôm nay, trải qua quá trình cô ta liều mạng luyện tập đã sắp tới cấp dị nhân cao nhất. Tuy nói có không gian phụ trợ rất tốt nhưng rốt cuộc không có tinh thạch của Zombie nên việc thăng cấp dị năng cũng không nhanh. Nhưng dị năng này dùng để đối phó người bình thường thì uy lực đã cực lớn, huống chi còn có không gian giúp đỡ, cho dù có người khó giải quyết đi nữa thì cô ta cũng không sợ!

Cô ta một kẻ không thành liền sinh ra kẻ khác, chuẩn bị lúc sinh nhật mười lăm tuổi của Lâm Tuyết sẽ cho cô ta một sự dạy dỗ cả đời không quên được. Cô ta đã cùng Long Dật thảo luận qua, muốn phá hủy Lâm Tuyết giống như kiếp trước cô đã phá hủy mình vậy, để cho cuối cùng cô rơi vào kết quả sống không bằng chết!

Rất nhanh đã đến sinh nhật mười lăm tuổi của Lâm Tuyết, lúc này Lâm Kiến Á đối với mẹ con Bách Hợp đã lãnh đạm rất nhiều, ngược lại hẳn đối với con gái Lâm Huân có thể thường xuyên tìm tới cho mình nhiều loại mỹ nhân ngược lại rất nhiệt tình. Lâm Kiến Á đáp ứng đề nghị của Lâm Huân, thay Lâm Tuyết tổ chức tiệc sinh nhật mười lăm tuổi. Bây giờ y đã có tiền, dù sao cũng chỉ là phân phó thư ký một tiếng mà thôi. Chỉ cần là con gái bảo bối thích thì y sẽ thay Lâm Huân đạt thành tâm nguyện, huống chi Lâm Huân vẫn là vì muốn tốt cho một đứa con gái khác của mình, Lâm Kiến Á thấy hai cô con gái thân thiết như vậy y rất vừa ý.

Đã gần ba năm không ngừng luyện tập võ công, dĩ nhiên giờ đã đến lúc Bách Hợp ra mặt. Lâm Huân đã cho người đưa quần áo tới. Ở trong Lâm gia, không thời khắc nào mà Lâm Huân không thể hiện phong độ của một nữ chủ nhân, thay mẹ con Bách Hợp an bài cuộc sống, vì hai người mà làm chủ một số chuyện mà cô ta không nên làm chủ, đem tư thái chủ nhân bày ra mười phần, tựa như mẹ con Bách Hợp chẳng qua chỉ là ăn nhờ ở đậu vậy. Một chiều này đối với nguyên chủ sợ rằng sẽ gây tổn thương nhưng đối với Bách Hợp mà nói căn bản không có vấn đề. Lâm Huân đã trải qua một lần tận thế cho nên mong muốn chiếm hữu của cô ta rất mạnh, tựa như nếu cô ta không nắm giữ trong tay nhiều chuyện ở đây thì cô ta liền không có cảm giác an toàn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Tận thế: Oán hận của mẹ kế (4)

Điều này có thể coi như là ưu điểm của Lâm Huân nhưng giống như vậy cũng có thể coi như là nhược điểm của cô ta. Cũng chính bởi vì cô ta muốn nắm trong tay như vậy cho nên cô ta tự đại, không phát hiện ra thay đổi trong mấy năm qua của Bách Hợp và Lâm Tuyết, cho Bách Hợp có thể thừa dịp để luyện võ công.

Dưới lầu đại trạch Lâm gia đã náo nhiệt, Lâm Kiến Á thấy những nhân vật có danh vọng, địa vị trong thành phố đều rất đầy đủ. Y mời những người này tới tham gia tiệc sinh nhật của kẻ nữ trên danh nghĩa của y, Lâm Tuyết. Rất nhiều đại nhân vật trong thành phố đều tới, một ít kẻ xấu ẩn nấp trong bóng tối. Trên người Lâm Tuyết mặc một bộ dạ phục phương Tây màu trắng, nắm tay Bách Hợp đi xuống lầu đưa tới sự chú ý của rất nhiều người dưới lầu. Mọi người cũng tò mò nhìn hai mẹ con gặp may mắn này, lúc thấy Lâm Tuyết thanh thuần xinh đẹp, trong mắt rất nhiều người lộ ra thần sắc cảm thấy hứng thú.

“Chị hãy tới đây, em giới thiệu mọi người với chị.” Lâm Huân bung một ly rượu chất bị một đám người vây vào giữa, tựa như nữ vương trời sinh vậy, trên người tỏa ra một loại ánh sáng lạnh lạnh hấp dẫn người khác, trong nội dung câu chuyện hình dung cô ta như vậy nhưng theo quan sát của Bách Hợp chỉ thấy được một cô bé mới mười ba tuổi, bởi vì uống nước trong không gian kia nên mới trở nên khá tốt, nhìn qua giống như thiếu nữ mười sáu, mười bảy vậy. Rõ ràng khuôn mặt còn có chút non nớt nhưng có thể hết lần này đến lần khác làm ra bộ dạng tựa như người năm mươi tuổi đã nhìn thấu sự đời, cảm giác không cân đối như vậy mà không biết tại sao những người này không có phát hiện ra. Thấy Lâm Huân bung một ly rượu chất, trên người tỏa ra khí tức hiu quạnh, bên cạnh có một người đàn ông ẩn trong bóng tối phía trên, lúc ánh mắt đau lòng rơi xuống trên người cô ta, Bách Hợp suýt nữa không nhịn được, bật cười lên.

“Đây là bạn tốt của em, Giai Giai”. Lâm Huân đưa tay vuốt tóc, một động tác đơn giản nhưng ở cô ta làm ra thật giống như có sức hấp dẫn vô hạn vậy, quyến rũ tự nhiên, khiến cho người đàn ông đang ngồi trong bóng tối con người sâu hơn một chút, ánh mắt lộ ra vài phần ngọn lửa dục vọng, giống như là

đang nói: “Bé cưng của tôi, chớ ở khắp nơi phát ra kiều ngạo cùng mị lực của em tới người khác, không thấy nhiều người như vậy đều đang nhìn em sao? Đáng ghét!”

Xem lại trí nhớ trong đầu, Bách Hợp cũng biết người đàn ông trước mắt này tuyệt đối chính là người có biệt hiệu Long Vương, người có thể thống lĩnh các tổ chức ngầm của toàn Hoa Hạ, thủ đoạn lớn vô hạn lại tuấn mỹ cùng cuồng ngạo, lãnh khốc, Long Dật. Có thể nói hai người chính là người chiến thắng cuối cùng trong tận thế, thành lập nên căn cứ lớn nhất trong cả nước, cùng xưng là nhất vương nhất hậu.

Mặc dù anh ta ngồi trong bóng tối nhưng nội công bây giờ của Bách Hợp có thể coi là thâm hậu, nhìn Long Dật một cái liền đem toàn bộ vẻ mặt của anh ta thu thập hết vào trong mắt. Vì để tránh cho bị Long Dật phát hiện mình nhìn chăm chú, từ đó đưa tới sự chú ý của người khác, Bách Hợp chỉ nhìn một cái liền dời ánh mắt đi, ngược lại chuyển đến trên người được gọi là bạn thân nhất của Lâm Huân, Giai Giai.

Người tên Giai Giai này vốn họ Mộc, giờ cùng lớn lên với Lâm Huân. Hai người cảm tình cực tốt, mấu chốt là kiếp trước cô ấy chính là vì cứu Lâm Huân mà chết nên sau khi sống lại trở về, Lâm Huân hết sức chiều chuộng người bạn duy nhất này, không chỉ cho cô ta uống nước suối trong không gian kia mà còn dạy cô ta rất nhiều cách thức để sống sót trong tận thế, biết chuyện giữa cô ta và Long Dật cùng với việc phải trả thù Lâm Kiến Á, mẹ kế của mình và cả Lâm Tuyết. Lâm Huân toàn bộ đều không nói dối Mộc Giai Giai. Nhà họ Mộc cũng khá là có thân phận, địa vị nên chính vì vậy mà sau khi Lâm Tuyết xui xẻo như vậy, trở thành bộ dạng đó cũng không thể không có công của cô ta.

Mà hôm nay Bách Hợp cũng đã sớm chuẩn bị xong. Cô lần này chuẩn bị dùng phù, không sợ thủ đoạn cũ mà chỉ cần có thể dùng cho giỏi. Giống như trong nội dung câu chuyện vậy, cô nhìn tận mắt Lâm Huân ra hiệu cho người bung một ly rượu có thêm một loại rượu khác cho Lâm Tuyết. Đây là một loại rượu có thể làm cho không ai có thể nhúc nhích nhưng tất cả đều cảm nhận một cách rõ ràng hơn đến gấp mười lần. Chính vì vậy khi Lâm Tuyết bị làm nhục, mọi đau khổ cô bé đều cảm nhận thật rõ ràng, cuối cùng suýt nữa phát điên.

Lâm Huân cười lạnh để cho người đưa rượu cho Lâm Tuyết, lúc nhìn cô uống vào thì trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm. Mà ở một bên khác Long Dật đã nhìn bé cưng của mình đang hấp dẫn ánh mắt người khác, một khi thấy chuyện đạt thành thì cũng không chịu được nữa, thân hình cao lớn đứng dậy, ôm tiểu công chúa nhà họ Lâm vào trong ngực, kéo cô ta đi khiến cho mọi người ở lại có vô vàn ý nghĩ xa xôi.

Dù sao chuyện đã có Mộc Giai Giai để ý vì vậy Lâm Huân cũng không lo lắng. Cô ta vừa đi, lúc Bách Hợp đang muốn đi qua chỗ con gái thì lại thấy Mộc Giai Giai vung tay lên, tất cả mấy tên đàn ông vốn đang ngồi ở các nơi liền tràn tới bên này. Bách Hợp xoay người lại đi tới bên Mộc Giai Giai, lúc ụp lá bùa trong lòng bàn tay lên thân thể Mộc Giai Giai vô nhẹ, lá bùa lập tức đi vào bên trong thân thể Mộc Giai Giai, thân thể cô ta liền lập tức cứng lại.

Đối với những gã kia Bách Hợp cũng bắt chước làm giống như vậy, những tên này lập tức cứng lại, Bách Hợp khẽ đọc mấy tiếng thần chú, những người này liền choáng váng chuyển hướng đi theo sau lưng Mộc Giai Giai. Cô chẳng qua là đem nhiệm vụ vốn có của những người này chuyển mục tiêu thành một người khác mà thôi, cũng đồng thời để cho Mộc Giai Giai thay thế Lâm Tuyết mà thôi. Nếu như Mộc Giai Giai đã dám làm chuyện thất đức như vậy thì đến khi bản thân nhận được báo ứng sẽ tỉnh ngộ. Dẫu sao cho dù mẹ con Lý Bách Hợp có lỗi với Lâm Huân nhưng cho tới giờ vẫn chưa từng đắc tội với cô ta, nếu cô ta muốn giả mạo nghĩa khí thì đương nhiên Bách Hợp không thể nào bỏ qua cho cô ta.

Khoác lấy cánh tay con gái lúc cơ thể cô bé đã có chút không thể không chế được, Bách Hợp liền dễ dàng đưa cô bé vào trong phòng. Vào lúc này Lâm Kiến Á đang bận trêu chọc mỹ nhân, không có chú ý tới sự biến mất của hai mẹ con mà khách khứa tới nhà họ Lâm chủ yếu mục đích là hai cha con Lâm Kiến Á cùng Lâm Huân vì vậy cũng không chú ý đến tình hình chỗ Bách Hợp.

Lúc đến cửa sau, Bách Hợp vỗ lên lưng Lâm Tuyết hai cái, lại dẫn nội lực từ lòng bàn tay ra, cho đến khi nhìn thấy Lâm Tuyết khạc ra một ngụm rượu lớn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Mẹ, con vừa làm sao vậy?” Thiếu nữ mới mười lăm tuổi dù có đơn thuần hơn nữa thì có thể vào lúc này theo bản năng Lâm Tuyết cũng nhận ra được một chút không thoải mái. Chuyện đã tới lúc này, Bách Hợp cũng không có dự định lừa cô bé vì vậy đem chuyện tối nay Lâm Huân bỏ thuốc cô bé để chuẩn bị cho người làm nhục cô cùng với tình hình những người kia vừa mới bị mình đuổi đi nói cho cô bé nghe. Lâm Tuyết ngẩn ngơ, thật lâu sợ rằng vẫn không thể tiếp nhận một sự thật như vậy.

Cô bé mặc dù ngày thường cũng hận Lâm Huân, đối với cô ta cũng có gây chút trở ngại nhỏ nhưng dù sau những điều kia ngoại trừ là việc những thiếu nữ có lực độc nhỏ nhỏ với nhau ra thì cô bé cũng chưa từng dám làm qua những chuyện hại người chân chính. Cảm giác lạnh lẽo không thể tiếp nhận khiến cô tối sầm mặt, cả người cô đều ngây người.

Bách Hợp cho cô thời gian tiếp nhận chuyện này, thấy Lâm Tuyết dờ dẩn mới hỏi nhỏ: “Tiểu Tuyết, con cái gì cũng không cần hỏi nhưng bây giờ mẹ có thể cho con hai lựa chọn. Một là mẹ đảm bảo sẽ bảo vệ con, từ đây Lâm Huân không thể làm tổn thương đến con được, hơn nữa cô ta trừ tính hại con, từ nay về sau mẹ sẽ trả lại cho cô ta gấp bội. Thứ hai chính là mẹ sẽ dạy cho con một số điều có lợi để cho sau này con có thể đối phó với Lâm Huân tốt hơn, cũng có thể nhà được ngụm ác khí này.”

Giống như trong tưởng tượng của Bách Hợp vậy, Lâm Tuyết không chút do dự liền gật đầu một cái: “Mẹ, con sẽ học tập”

Trong các loại võ học mà Bách Hợp biết, trừ Cửu Dương Chân Kinh cùng Cửu Âm Chân Kinh ra cũng chỉ có Đạo Đức Kinh cùng cổ thuật. Bây giờ còn cách tận thế rất nhiều năm nữa nhưng lúc này việc Lâm Tuyết học tập là không còn có thể trì hoãn. Bách Hợp suy nghĩ một chút, kiếm pháp của phái Nga Mi trước kia linh hoạt, kỳ ảo, nhẹ nhàng, là một loại võ công rất thích hợp cho nữ giới luyện tập. Còn như Cửu Dương Chân Kinh và Cửu Âm Chân Kinh, một người chưa bao giờ tiếp xúc qua võ công như Lâm Tuyết, cho dù mình có nhìn chăm chăm cô bé thì cũng có thể xảy ra chuyện rắc rối. Quan trọng hơn, Bách Hợp có dự cảm rằng hai loại võ công này không thể tùy tiện dạy cho người khác, vì vậy suy nghĩ một chút, cô vẫn dùng Cửu Dương Chân Kinh dung hợp với một ít tâm pháp của phái Nga Mi có thể miễn cưỡng nhớ được, tự chế ra một bộ dạy cho Lâm Tuyết.

Cũng không biết có phải bởi nguyên nhân võ công của mình không có cùng học cùng võ công của người ta hay không mà khiến cho lúc Bách Hợp nhớ lại võ công của phái Nga Mi phải cố hết sức. May mà căn nguyên võ học đều là giống nhau, cô chỉ cần hiểu một loại thì có thể biết rất nhiều loại khác. Cứ

như vậy một mặt tự mình nhớ lại hơn nữa dung hợp với kinh nghiệm của mình, lấy nền tảng là cô đã luyện nhiều lần hai tuyệt thế nội công tâm pháp có thể sáng chế ra một loại võ công thích hợp với Lâm Tuyết.

Sáng sớm ngày thứ hai sau đó, Lâm Huân mặt đầy đắc ý trở lại. Cô ta hẳn không còn nhớ tới bạn tốt của mình Mộc Giai Giai, lúc này nhìn chằm chằm Lâm Tuyết chẳng qua là một đêm suy nghĩ quá nhiều chuyện mà không ngủ được, cho là cô đã gặp phải chuyện làm tổn thương, trong lòng lúc này mới đắc ý thờ phào nhẹ nhõm. Mặc dù không biết tại sao sáng sớm gọi điện thoại cho Giai Giai thấy cô ấy còn chưa trở về nhưng Lâm Huân đoán chừng là cô ấy có chuyện gì đó.

Bởi vì đã trải qua kiếp trước, theo suy đoán của Lâm Huân thì Mộc Giai Giai không thể nào xảy ra chuyện được. Chỉ cần mình không để cho cô ấy lại vì cứu mình mà chết thì cô ấy không thể nào lại gặp những tai vạ khác được. Vì vậy lúc Mộc Giai Giai hai ngày cũng không liên lạc với cô ta, Lâm Huân cũng chỉ cho là mình cùng người bạn này không còn thân thiết, sau khi trải qua tận thế, tính cách Lâm Huân lạnh lùng vô cùng, mặc dù mất đi một người bạn đáng tiếc nhưng cô ta là như vậy, người mất đi không phải sinh mạng của bản thân mình thì cô ta cũng không sao. Dù sao lúc này cũng không giống như kiếp trước xảy ra chuyện Mộc Giai Giai cứu cô ta, cô ta cũng không thiếu Giai Giai cái gì, nếu như cô ấy không muốn làm bạn cùng với mình, đó cũng chỉ là tổn thất của cô ấy mà thôi!

Trong mấy năm kế tiếp, cô ta không ngừng lợi dụng Long Dật để lôi kéo Lâm Tuyết, từ lúc mới bắt đầu là dùng ma túy, càng về sau lại muốn lợi dụng vật này ép Lâm Tuyết bán đứng thân thể mình. Mà mấy năm nay Lâm Tuyết đi theo Bách Hợp luyện võ công, sau khi cô biết Lâm Huân dụng tâm hiểm ác đã đối với cô ta hết sức phòng bị, tự nhiên không thể nào trúng chiêu nhưng cô cũng từ trong lời nói của Bách Hợp biết mình phải học cách chịu đựng vì vậy làm bộ mình trúng chiêu để mê muội Lâm Huân.

Đúng như dự đoán, mấy lần Lâm Huân thấy cô hốt hoảng tìm người mượn tiền, thấy mưu kế của mình được như ý, mắt thấy không đến vài năm nữa sẽ đến tận thế, chuyện cô ta phải làm còn rất nhiều, dù sao theo như cô ta quan sát thì Lâm Tuyết đã bị phá hủy vì vậy lực chú ý dĩ nhiên không còn đặt trên người cô nữa. Bảy năm sau, tận thế quả nhiên phủ xuống. Mà vào lúc này, Bách Hợp đã luyện được mười năm võ công, trừ việc Lâm Huân có không gian còn có chút kiêng kỵ thì dĩ năng hệ mộc của Lâm Huân đối với cô mà nói đã không có gì đáng lo ngại.

Bên ngoài một vùng đen nhánh, mặc dù lần đầu tiên Bách Hợp chờ đợi tận thế tới, nghĩ đến những Zombie chán ghét, mặt mũi dữ tợn trong nội dung câu chuyện, ngoại trừ số lượng nhiều một chút ra thì cũng không có các loại cương thi xuất quỷ nhập thần vì vậy cũng không hề sợ. Lâm Tuyết cũng từ chỗ Bách Hợp mà biết tin tức tận thế, mặc dù không biết vì sao mẹ lại biết những điều này nhưng cô vẫn an tĩnh ngồi bên cạnh Bách Hợp.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Tận thế: Oán hận của mẹ kế (5)

“A...” bên ngoài truyền vào một tiếng kêu thảm thiết, mấy phút sau, “bang” một tiếng cửa đã bị người ta đập ra. Lâm Huân mặc quần áo thể thao một tay cầm một con dao phay xuất hiện ngoài cửa lớn. Hôm nay cô ta đã hai mươi một tuổi, nhìn đáng dấp lòm, trong trẻo, lạnh lùng, dao kia còn đang nhỏ xuống vài giọt máu. Cô ta nhìn Bách Hợp và Lâm Tuyết một cái, kiểu ngạo giương lên đôi môi đỏ mọng, lộ ra một tia nụ cười thị huyết:

“Lý Bách Hợp, Lâm Tuyết, chị gái tốt của em, em tới đón mọi người”

Bên ngoài lúc này đang binh hoàng mã loạn, theo như tính cách có thù phải trả như Lâm Huân, cô ta sẽ để cho Bách Hợp bị chết vô cùng thảm mà cô ta sẽ không để cho Lâm Tuyết dễ dàng chết đi. Vì vậy lúc này cô ta còn phải bảo vệ mẹ con Bách Hợp, cùng nhau lao ra bên ngoài nhà họ Lâm. Bên ngoài Long Dật đã sớm dẫn bảy tám đàn em của mình tới, lái một chiếc xe chở hàng quân dụng lớn chờ ở bên ngoài, cũng không biết lúc này bọn họ lấy xe được từ chỗ nào, lúc thấy người trong nhà họ Lâm đi ra ngoài, mấy tên đàn em ôm súng nhảy xuống xe, chĩa vào mẹ con Bách Hợp, buộc hai người leo lên xe.

Lâm Kiến Á mặt đầy chặt vật cũng cùng ở phía cuối. Lão vừa mới chính mắt nhìn thấy mỹ nhân ở cùng mình biến thành Zombie, suýt nữa hù chết hẳn. Lão phúc lớn mạng lớn, không bị bắt, vội vàng liên tề ra quần chạy ra, thấy bên ngoài có xe tiếp ứng lại thấy được con gái Lâm Huân của mình luôn ôn nhu hiền lành giống như biến thành một người khác vậy, sạch sẽ linh hoạt đứng ở bên xe, nhất thời liên vui mừng vậy tay:

“Huân Nhi, cha còn ở đây mà”

Lâm Huân nhẹ nhàng cười lên, đôi môi đỏ mọng giống như đã hút máu vậy, đầy đặn lại diêm dúa: “Cha yêu quý, cha mau lên xe đi, mẹ đã sớm nóng lòng chờ cha.” Trong nội dung câu chuyện, cô ta mang Lâm Kiến Á theo, để cho lão đến lúc thấy Vương Bái Chi sau khi đối lại tuổi trẻ trở nên khí chất bất phàm không có thua các cô gái trẻ tuổi mà đặc biệt hối hận. Đến cuối cùng cô ta an bài gả mẹ mình cho cha của Long Dật, người có ngoại hiệu là “Long thần”, Long Minh – người chân chính nắm quyền phía sau màn. Cuối cùng hai mẹ con gả cho một đôi cha con cũng coi như thành giai thoại...

Vào lúc này, Lâm Huân không nỡ giết Lâm Kiến Á bởi vì cứ như vậy cô ta sẽ giảm đi rất nhiều vui thú vì vậy biết rõ Lâm Kiến Á là phiền toái nhưng cô

ta vẫn mang Lâm Kiến Á theo. Xe chờ hàng một đường hướng bên ngoài thành chạy vùn vụt, thấy Zombie liền dừng tới, thời gian không lâu lắm đã có thể thấy được xe tải lái qua mang theo một lớp bụi màu, phía sau xe chờ hàng đã dính không ít thịt vụn. Lâm Tuyết mặc dù cũng sớm từ trong lời Bách Hợp biết sẽ đến hồi tận thế nhưng khi cô thật sự thấy sự thấy được vẫn giật mình, an tĩnh dựa vào trong ngực Bách Hợp.

Bách Hợp vào lúc này cảm thấy có cái gì đó không đúng, trong đầu cô giống như là có một lực lượng vô danh chạy tới chạy lui, từ đầu đi tới các góc ngách thân thể tứ chi khiến cho nội lực trong thân thể cũng không chịu an phận theo. Bách Hợp thận trọng hướng dẫn nội lực trong cơ thể trấn áp lực lượng vô danh. Bên kia Lâm Huân đã từ trong đầu xe phía trước, mở cửa xe làm một động tác lộn ngược ra sau đẹp mắt, lộn vòng vào trong xe chờ hàng phía sau.

Động tác này của cô ta khiến cho rất nhiều binh lính cảm sung trong mắt lộ ra vẻ sùng bái. Nhưng cô ta lạnh lùng liếc xung quanh, trên mặt không hề có chút biểu tình nào:

“Mấy người sau này đồ ăn uống đều có hạn chế, dầu sao người vô dụng cũng không có tư cách nào ăn no, thức ăn càng phải để lại cho người hữu dụng. Từ nay phải giải quyết vấn đề đi vệ sinh.” Cô ta nói tới chỗ này, tay run lên một cái giống như làm ảo thuật, trên người liền cầm mấy cái túi nilon, đồ nhẹ bỗng bị cô ta ném một cái nhưng không bởi vì xe tải đang chạy tạo ra gió bay đi mà ngược lại giống như một món đồ nặng vậy, đập về hướng mặt Bách Hợp. Lâm Tuyết vừa thấy liền vội vàng đưa tay đón, cô vận nội lực, nhận lấy đồ dễ như trở bàn tay. Sắc mặt Lâm Huân càng thêm khó coi: “Đi vệ sinh luôn ở bên trong, đến nơi thì vứt đi, chúng ta sẽ không vì các người có ba điều gấp mà dừng xe.”

Kiều ngạo giống như công chúa vậy, cô ta nói xong lời này cũng không lo sắc mặt Lâm Kiến Á xanh mét, lại lần nữa lật trở về an toàn trong phía đầu xe.

“Ba...” Lâm Kiến Á trong quá khứ cũng là Lâm tông cao cao tại thượng, đâu có chịu được đối đãi như vậy, lão đang muốn mở miệng nói chuyện nhưng mới chỉ đứng dậy, trên đỉnh đầu liền truyền đến một tiếng chim hót thanh thúy, một bóng mờ to lớn nhào xuống, mấy người lính đem súng tự động nhắm ngay Lâm Kiến Á, nghiêm nghị quát lên: “Yên lặng.”

Tiếng nói vừa dứt, con chim bay quanh quần trên khoảng không trên đầu lao xuống, quắp lấy một tên binh lính cầm súng liền bay lên ngay. Biến cố này khiến mọi người kinh hoàng thật lâu vẫn chưa thể tỉnh táo lại, sau một hồi ngầy ngẩn người, người khá hơn chút cũng suyết nữa nổi điên.

Bọn họ chỉ cho là phải đề phòng Zombie dưới đất mà thôi, không nghĩ tới trên bầu trời cũng có nguy cơ. Bách Hợp dù là vào lúc này trong thân thể cảm giác thật giống như có cái gì không đúng nhưng thấy tình huống như vậy cũng không nhận được suyết nữa bật cười.

Sau khi đến tận thế, không chỉ phần lớn người biến thành Zombie mà ngay cả động thực vật cũng bắt đầu tiến hóa tạo nên nguy cơ. Người khác không biết chuyện này thì thôi, Lâm Huân đã trải qua tất cả nhưng cô ta lại để mặc cho Long Dật chuẩn bị một chiếc xe hàng lớn, nhìn như đối phó với Zombie hết sức an toàn nhưng người ngồi ở phía sau trên đỉnh đầu không có vật gì ngăn, che chắn, không phải là đưa thức ăn cho loài chim trên trời sao?

Cũng không biết cô ta có ý để cho hai mẹ con mình sợ hay lòng dạ đã lạnh lẽo, cứng rắn như sắt thép, coi mạng người như cỏ rác rồi.

“Huân Nhi, con mau mở cửa xe để cho cha đi vào, cha là cha con mà.” Lâm Kiến Á ngửa đầu thấy trên trời, binh lính kia đã bị con chim khổng lồ rất dễ dàng xé ra làm hai nhét vào miệng, suyết nữa bị sợ đến phát điên vậy. Máu kia cứ như mưa to mà rơi xuống, gần như đều văng vào người hắn, người khá hơn một chút cũng bị vậy máu, lúc này cũng che lại.

Bách Hợp từ trong nội dung câu chuyện biết rằng những thứ như loài chim này bị biến dị ảnh hưởng nên từng loại sẽ trở nên cực kỳ lớn. Một con ruồi nhỏ cũng sẽ trở nên to lớn giống một con mèo béo mập vậy. Như thế có thể tưởng tượng được một con chim sẽ có thể biến thành tình trạng nào. Quan trọng nhất là thân thể bọn chúng trở nên lớn hơn nên giống như vậy, khẩu vị của chúng cũng không còn nhỏ nữa, ăn một người là không đủ no, nhất định là sẽ vô nhiều mỗi vài lần rồi mới rời đi.

Cô âm thầm nhìn cảm giác thân thể khác thường, lại gần Lâm Tuyết hơn: “Tuyết Nhi, chốc lát nữa nếu thấy tình huống không thoải mái thì trước hết hãy tránh đi”.

Lâm Huân muốn dùng phương pháp như vậy để chinh cô, để cho người sau xe tải sợ hãi, cô ta cũng không phải là ngu, đứng yên không động, đoán chừng Lâm Huân cho rằng hai mẹ con mình cũng không khác gì Lâm Kiến Á, cũng phải dựa vào cô ta mới có thể sống sót cho nên không chút kiêng kỵ dùng phương pháp như vậy để muốn mình bị sợ hãi đến hồng lá gan đi.

An toàn trong đầu trước xe, khắp thân xe đã dùng đồ kiên cố nhất tăng thêm từng tầng, từng tầng bảo hiểm, đừng nói đụng phải Zombie không sao mà ngay cả con chim khổng lồ kia cũng không thể nào xé rách. Cô ta yên lặng ngồi ở trong xe, nhìn phía sau rối loạn, la hét chói tai. Phía sau đã gắn micro, tiếng mọi người gào thét toàn bộ đều truyền rõ ràng vào buồng xe phía trước. Long Dật nhìn tình cảnh phía sau một cái, một bên ngậm nụ cười nhìn chăm chăm Lâm Huân:

“Công chúa của tôi, hài lòng chưa?”

Lâm Huân cao ngạo ngẩng đầu, hai tay khoanh trước ngực: “Em sẽ để cho tất cả bọn họ chết nhưng không phải bây giờ. Anh chú ý một chút, em cũng không muốn để cho bọn họ bị chết quá mức đơn giản.” Thù lớn của cô ta vẫn chưa báo được hoàn toàn, vào lúc này thấy tiểu tiện nhân Lâm Tuyết rúc vào trong ngực Lý Bách Hợp cô ta hết sức không vừa mắt. Kiếp trước Lâm Tuyết giỏi nhất chính là làm bộ làm tịch, ở trước mặt mỗi người đàn ông đều là bộ dạng giả vờ nhu nhược, thật giống như có ai đó bắt nạt cô ta vậy, làm hại tên nam nhân đề tiện đó cuối cùng lại phá hủy không gian của mình, để cho mình chết thảm. Cô ta tuyệt đối sẽ không tha thứ những người này, cô ta muốn cho hai mẹ con Lâm Tuyết chết đi hết sức thâm độc để an ủi cho kiếp trước của mình!

Long Dật nhẹ nhàng cười lên, anh vừa sinh ra đã là thiên chi kiêu tử cao cao tại thượng, cả đời chưa bao giờ gặp qua thất bại, duy chỉ có khi gặp phải cô bé Lâm Huân này liền gặp trắc trở. Nhưng anh thừa nhận anh thật sự chịu thua cô bé này. Anh thích nhìn vẻ mặt xấu xa của Lâm Huân khi thiết kế người

khác, trên người cô bé luôn luôn cao quý mà đẹp lạnh lùng này thật giống như có một cảm giác thần bí bẩm sinh khiến anh đi tìm kiếm, thăm dò.

Có lúc cô lại chợt lóe lên ưu thương khiến cho anh hết sức đau lòng, muốn đi bảo vệ cô, an ủi cô, đương nhiên những người hại cô kia cũng nên chết. Lại lịch, thân phận của hai mẹ con Lý Bách Hợp hẳn đã điều tra xong, chỉ là vợ con trước của tên họ Lâm kia thôi, muốn giết hai người này còn dễ dàng hơn so với bóp chết một con kiến, chẳng qua là Long Dật muốn để cho Lâm Huân tự mình động thủ để cho cô nhả ra được ngum ác khí này thôi.

Đến nỗi những binh lính phía sau cửa xe kia, chết thì cũng liền chết, người tài giỏi dưới tay hắn đông đảo, không thiếu đi một hai người.

Thời điểm đôi trai gái ở đầu trước xe bung ly rượu chất cạn ly thì phía sau xe là cảnh binh hoảng mã loạn. Lâm Kiến Á sau khi quỷ khóc sói tru vô dụng nhìn lên đỉnh đầu thấy con chim khổng lồ sau khi ăn người xong lại lần quần muốn lao xuống, rất nhiều các binh lính giờ lên súng tự động liền hướng lên trời cản quét. Đạn kia là chết nhưng chim là sống, từng hàng đạn không thể thực sự làm bị thương chỗ trí mạng của chim mà ngược lại còn chọc giận con chim kia khiến nó kêu to lao xuống, trong một lát thời gian lại cấp một người lính trên trời cao.

“Huân Nhi, nhanh mở cửa!”, Lâm Kiến Á tựa như nổi điên chạy đến hướng đầu xe, liều mạng đưa tay vỗ lên cửa kính chống đạn thật dày. Lúc này sắc mặt hắn đã có chút vằn vẹo, Lâm Huân ngồi ở phía trước hình như có chút chán ghét, bĩu môi.

Hành động của Lâm Kiến Á đã khiến cho con chim khổng lồ trên bầu trời chú ý, đối với người săn mồi mà nói, càng chạy trốn thì càng đưa đến sự chú ý của họ, ngược lại cứ ngồi an tĩnh trong góc giống như Bách Hợp và Lâm Tuyết vậy thì còn có thể có một đường chạy thoát. Chim khổng lồ lần nữa nuốt xong binh lính trực tiếp nhào tới Lâm Kiến Á. Lâm Huân trong xe nhìn thấy rõ ràng, không khỏi nhếch đôi môi dò mòng, thầm mắng một tiếng phiền phức, một mặt đẩy tay lái xe, phóng người lên phía sau buồng xe, trong tay hất một cái, chuỗi mây màu xanh liền hướng con chim kia quần lại.

Lúc này cô ta không thể nào để cho Lâm Kiến Á chết, ông ta còn chưa bị hành hạ làm sao có thể dễ dàng chết như vậy? Cũng chính vì vậy Lâm Huân muốn đi cứu Lâm Kiến Á, hơn nữa con chim khổng lồ này nhìn như hung tàn, giống như đạn cũng không bắn thùng được nhưng dù sao cũng chỉ là loại chim biến dị đơn thuần thời kỳ đầu thôi, bản thân ngoại trừ lực mạnh cũng không có những bản lĩnh khác, còn không khó đối phó bằng một con Zombie cấp một, đương nhiên Lâm Huân nguyện ý hỗ trợ.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Tận thế: Oán hận của mẹ kế (6)

Binh lính thấy hành động của Lâm Huân thì nhất thời đều sợ ngây người. Vào lúc này chẳng qua mới chỉ là ngày thứ nhất của tận thế mà thôi, bọn họ cũng không biết sự tồn tại của người có dị năng, có thể ở giai đoạn trước mở ra dị năng đó lại là ít lại càng ít, cơ hồ chỉ có người thiên phú hơn người hoặc là tổ chất thân thể cũng mạnh hơn người bình thường mới có thể may mắn mở ra dị năng vì vậy động tác này của Lâm Huân huyền ảo như vậy khiến cho rất nhiều người lại nói không ra lời.

“Đánh vào mắt nó!”, lúc này dị năng của Lâm Huân còn chưa tiến vào cấp hai, thấy đáng về mọi người ngây ngốc, cô ta nhủ mảy một cái, quát một câu. Tuy nói là sẽ sớm tiến vào cấp hai rồi, lực sát thương cũng như khắp các mặt của hệ mộc cũng lớn hơn, cô ta có thể khôn trụ con chim khổng lồ này nhưng lại không có tính lực giết chết nó, vừa quát một tiếng như vậy, rất nhiều người cũng phục hồi tinh thần lại, vội vàng giờ súng trường trong tay lên đánh tới con chim khổng lồ này.

Khi mọi người đồng tâm hợp tác, rất nhanh con chim này đã kêu gào một tiếng, nặng nề rơi xuống.

Tận thế thiếu quần áo, thiếu lương thực, thịt của động vật biến dị có thể ăn được, giai đoạn đầu bắt kể là động vật biến dị hay Zombie thì thực lực cũng đều yếu hơn, nếu như thừa dịp lúc này thu thập nhiều thịt hơn một chút, giai đoạn sau cũng không đến nỗi đói bụng. Kiếp trước Lâm Huân ý vào không gian, càng về sau, cô ta chính mắt nhìn thấy rất nhiều người đói đến nỗi ngay cả đất bùn cũng muốn ăn, sau khi ăn xong bởi vì thân thể không thể tiêu hóa, cuối cùng không thể chịu đựng được thống khổ mà chết.

Cô ta đã góp nhặt không ít thức ăn, con chim biến dị này vốn là Lâm Huân không để vào mắt. Nhưng cô ta không để vào trong mắt thì cũng không cho đám người Lâm Tuyết có thể lưu lại một chút cơ hội sống. Cô ta muốn Lâm Tuyết không còn chút tự ái nào quý xuống trước mặt mình xin thức ăn và nương tay, cô ta muốn Lâm Tuyết thậm chí không thể thậm nữa mới chết đi, mới có thể giải mối hận trong lòng.

Nghĩ tới đây, Lâm Huân nhắc thân thể của con chim biến dị đi. Con chim này so với thân thể của mấy người bình thường còn lớn hơn rất nhiều lần nhưng cô ta dựng dậy dễ như trở bàn tay. Lâm Kiến Á và các binh lính thấy như vậy lại là một trận giật mình. Lâm Tuyết cũng là lần đầu tiên thấy cái gọi là dị năng, sợ đến tim cũng đập nhanh hai nhịp, liền nhẹ giọng hỏi: “Mẹ, đó là cái gì?”

“Đó là dị năng hệ mộc.” Bách Hợp nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, từ trong nội dung câu chuyện, cô biết kỳ sau sẽ xuất hiện nhiều người có dị năng khác nhau: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, dị năng của các hệ nguyên tố nhưng cũng có người đặc biệt sẽ sinh ra dị năng biến dị, ví dụ như: hệ băng, hệ lôi, hệ tinh

thần cùng hệ không gian, còn có giết người với hệ hắc ám vô hình cùng với hệ quang minh trị liệu. Trong nội dung câu chuyện, kiếp trước Lâm Tuyết chính là thức tỉnh hệ quang minh, là một loại dị năng hiếm thấy, cũng chính vì vậy kiếp trước Lâm Tuyết trở thành người rất được yêu mến, trở thành mục tiêu theo đuổi của rất nhiều người đàn ông. Dù sao trừ sắc đẹp cùng tính cách ra mà nói, chỉ riêng điểm Lâm Tuyết có thể trị bệnh đã thắng được rất nhiều người.

Cũng chính vì vậy Lâm Huân đặc biệt căm ghét cô, hai chị em gái cùng cha khác mẹ cuối cùng không nhìn vừa mắt lẫn nhau. Chuyện thứ nhất sau khi Lâm Huân sống lại chính là làm hỏng Lâm Tuyết, có lẽ trong nội dung câu chuyện Lâm Huân thấy kiếp trước Lâm Tuyết cao cao tại thượng giống như thánh nữ vậy cuối cùng lại trở thành một tiện nhân chỉ cần tốn chút nước bọt đã đồng ý lên giường cùng người ta, cảm giác thỏa mãn trong lòng thì không cách nào hình dung được.

“Dị năng hệ mộc?” trong mắt Lâm Tuyết lộ ra vẻ nghi hoặc, ngay sau đó lại trở nên có chút không cam lòng và ghen tỵ: “Tại sao con lại không có chứ?” Lúc cô nói lời này, ánh mắt Lâm Huân nhìn lại, mang một loại châm chọc cùng cười nhạt, hận ý khắc cốt cũng không che giấu, lộ ra nụ cười thị huyết với Lâm Tuyết.

Bách Hợp cảm giác bên trong thân thể trừ nội lực Cửu Dương Chân Kinh ra thật giống như có nhiều thêm một lực lượng khác. Cô thấy ác ý trong mắt Lâm Huân, theo bản năng nhú mày, thật giống như có cái gì thực sự phóng ra bên ngoài, tựa như đem hút ra hết lực lượng thần bí nào đó trong cơ thể cô vậy. Chính là trong nháy mắt sắc mặt Lâm Huân âm trầm, trên trán thấm ra từng giọt mồ hôi lớn nhỏ như hạt đậu nành vậy, con mồi trong tay liền “Bành” một tiếng rơi xuống trên sàn xe khiến xe chở hàng bị lay động một trận theo. Nếu không phải xe tải này là do Long Dật dùng quan hệ lấy ra được từ trong quân đội thì sợ rằng trên sàn xe đã bị đập ra một cái hố lớn.

“Dị năng tinh thần lực?” sắc mặt Lâm Huân một trận âm trầm, cô ta mới vừa bị một trận công kích tinh thần. Tuy nói kiếp trước cô ta không gặp phải người có dị năng tinh thần lực, có thể chính cô là người có dị năng nên tự nhiên đối với dị năng hết sức nhạy cảm. Mới vừa rồi trong đầu cô ta có một trận đau nhức, suy nghĩ trong đầu giống như bị cầm cố vậy, loại cảm giác đó hết sức kinh khủng. Mấu chốt nhất là ở một khoảnh khắc kia cô ta cảm thấy mình không có cách nào tiến vào không gian. Sắc mặt Lâm Huân một trận âm trầm, sau khi phục hồi lại tinh thần quyết định nhất định mình phải trước tiên tìm ra người có dị năng tinh thần lực này rồi giết chết.

Cái này hoàn toàn giống như là khắc tinh của cô ta vậy, khiến cho cô ta không vào được không gian, thật là còn khiến cô ta bất an hơn việc lấy mất dị năng của cô ta vậy. Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, không gian vẫn luôn là thứ để cô ta dựa vào tồn tại mà dị năng tinh thần lực sẽ ngăn cô ta lại, không cho cô ta tiến vào trong không gian. Cô ta sẽ tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho việc trên thế giới này ngoài cô ta ra còn tồn tại thứ có thể khắc chế cô ta!

Bách Hợp thấy trong mắt Lâm Huân lóe lên một vẻ sợ hãi sau đó thật giống như lại lộ ra sát ý. Không biết thế nào cô liền theo bản năng cảm thấy biến hóa kỳ lạ vừa rồi của Lâm Huân hẳn là có liên quan tới thứ gì đó mới từ bên trong thân thể mình phóng ra. Chính cô bất kể là trong nội dung câu chuyện kiếp trước hay sau đó khi Lâm Huân sống lại đều là không có dị năng vì vậy cô trong lúc nhất thời không thể xác định cái này có phải là dị năng hay không. Dù sao Bách Hợp vốn còn muốn thử một lần nữa nhưng ngoại trừ có thể vận nội lực ra cũng không thể vận cái năng lực kia được, hơn nữa cả người thật giống như còn phát hiện vài phần cảm giác mệt mỏi, cuối cùng đành phải không biết làm sao thôi.

Vào lúc này Lâm Huân luôn cảm thấy thật giống như mình bị một người có dị năng tinh thần lực không biết tên theo dõi, sắc mặt cô ta hết sức khó coi, nhìn bốn phía một cái. Vào lúc này, sau khi bị công kích tinh thần, trước mắt cô ta cảm thấy một trận mất mớ tối khó chịu, trong lòng có một cảm giác buồn nôn xông lên nơi cổ họng khiến cho cô ta tâm hoảng ý loạn, đầu giống như là muốn nổ tung vậy. Hậu di chứng sau khi bị công kích lại nghiêm trọng như vậy! Lâm Huân đã quen lệ thuộc vào không gian, vào lúc này cô ta theo bản năng liền muốn lấy nước suối trong không gian uống để hóa giải cảm giác khó chịu này của mình nhưng ai có thể đoán được tinh thần lực của cô ta vừa định thăm dò mở ra không gian nhưng một chuyện khiến cho cô ta sợ hãi đã xảy ra, tinh thần lực của cô ta căn bản không thể vào được không gian, cũng không thể tự do xem xét tất cả mọi thứ trong không gian giống như ngày thường. Vào lúc này tựa như liên lạc giữa cô ta và không gian đã bị cắt đứt vậy, căn bản không cảm giác được sự tồn tại của không gian.

Điều này khiến cho cô ta lập tức có chút luống cuống. Cô ta lao đảo lắc đư bước hai bước, người mềm nhũn ngã xuống đất.

Mọi người mới vừa thấy Lâm Huân còn có một thần thái lạnh như băng, giống như nữ vương bất khả xâm phạm lập tức giống như cả người mất đi khí lực vậy, sắc mặt nhợt nhạt ngã xuống đất liền nhất thời hoảng hốt. Long Dật ở phía đầu xe vừa thấy người yếu ngã xuống đất nhất thời khản trương, cũng lộn trở lại phía sau, thậm chí ôm Lâm Huân vào trong ngực, một bên lạnh lùng nhìn mọi người một cái:

“Huân Nhi làm sao lại bất tỉnh?” lúc hắn nói lời này lại nhìn sang Lâm Kiến Á đứng gần Lâm Huân, thấy Lâm Kiến Á cả người đỏ mặt hồi lạnh, theo bản năng lắc đầu: “Tôi không biết”

Long Dật hừ lạnh một tiếng, ánh mắt giống như cánh cáo quét tới mọi người: “Huân Nhi không sao thì thôi, nếu không tất cả các người đều phải chết!”

Lời này vừa thốt ra, hai người Bách Hợp với Lâm Tuyết thì thôi nhưng trong thâm tâm Lâm Kiến Á cùng với một đám binh lính xuất hiện chút không thoải mái. Bọn họ đối với Long gia đúng là vô cùng trung thành, nhưng cũng không giống Long gia nuôi chó, Long Dật vì một người đàn bà liền nói muốn giết người với nhiều người như vậy, cũng không có hỏi qua hai binh lính vừa mới bị chìm khổng lồ tha lên trên trời ăn thịt, khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy lòng nguội lạnh.

“Cậu có quan hệ thế nào với con gái tôi?” Lâm Kiến Á cũng có chút bất mãn, cho dù là ai nhìn thấy con gái mình bị người đàn ông khác ôm ấp thì trong lòng cũng sẽ cảm thấy không thoải mái, huống hồ Lâm Kiến Á còn không biết Long Dật có thân phận gì. Con gái của ông từ nhỏ đã ưu tú, khi lập gia đình cũng tuyệt đối không thể nào gả cho người đàn ông thông thường, bất kể là vào thời kỳ yên bình hay là vào lúc này. Lời của ông vừa ra khỏi miệng, Long Dật hung tợn nhìn ông ta một cái, lạnh giọng bỏ lại một câu: “Người đàn ông của Huân Nhi.” Sau đó ôm Lâm Huân rồi lại một lần nữa nhảy vào trong đầu xe, bất luận Lâm Kiến Á vỗ vào thủy tinh như thế nào cũng không có nửa âm thanh.

Mọi người đã đợi cả ngày, sau khi ra khỏi thành phố, lúc trời sắp tối thì xe mới dừng lại ở sân của một gia đình nông dân, bên trong đã không có người,

bốn phía cũng bỏ hoang không có người ở, trong lúc nhất thời khiến cho mọi người có cảm giác hết sức vắng lặng. Lâm Huân lúc này cũng không có tình lại, bị Long Dật ôm trong tay. Sau khi xuống xe, Lâm Kiến Á đã náo loạn một ngày cũng đã sớm đói bụng cuồng lên, lúc xuống xe ngay cả khí lực cũng không có bèn đưa tay về phía Lâm Tuyết:

“Tiểu Tuyết, đỡ cha với.” Mặc dù trong lòng Lâm Tuyết cũng hận Lâm Kiến Á phụ lòng mẹ mình nhưng lúc này nhìn bộ dạng đáng thương của ông ta vẫn không nịn được đưa tay kéo ông ta một cái.

Dù Mẹ con Bách Hợp cũng đói cả ngày nhưng dù sao hai người đều là người luyện võ, không giống như Lâm Kiến Á bên ngoài nhìn mạnh mẽ nhưng bên trong đã sớm bị nữ sắc móc rỗng, hôm nay không chịu nổi một kích. Lâm Tuyết ung dung đỡ Lâm Kiến Á xuống xe xong Lâm Kiến Á mới đưa tay về phía con gái: “Chỗ con có đồ ăn chưa? Cha đã đói cả ngày rồi.”

Nghe nói như vậy, Bách Hợp không nịn được nở nụ cười lạnh: “Ông không thấy Tiểu Tuyết cả ngày cũng không ăn gì sao? Làm loạn cái gì?” Hai mẹ con không chỉ không có ăn gì mà ngay cả một giọt nước cũng không uống. Lâm Tuyết mặc dù luyện võ công nhưng người là sắt, cơm là thép, ngừng một lát không ăn đã đói bụng phát hoảng, mọi người đều giống nhau thế mà Lâm Kiến Á một người đàn ông còn không sánh bằng một người đàn bà, vào lúc này lại tìm đến con gái để đòi đồ ăn.

Tâm tình Lâm Kiến Á vốn không tốt, ông ta vốn là chủ tịch tập đoàn Lâm gia cao cao tại thượng hôm nay lại bị người ta lạnh nhạt suốt, bây giờ ngay cả Bách Hợp cũng dám chống đối ông khiến cho lửa giận trong lòng ông ta nhất thời không nịn được phát tiết ra:

“Không có ăn? Không có ăn thì đi tìm đi! Tôi đang đói bụng đây.” Ông ta nói xong lời này liền quay đầu hướng các binh lính nói: “Các anh có đồ ăn gì hay không? Tôi có tiền, tôi cho các anh tiền”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Tận thế: Oán hận của mẹ kế (7)

Một người lính mặt lạnh nhìn hắt một cái, hòng súng trường trong tay chĩa vào Lâm Kiến Á một cái, lúc trên đường đi mọi người đều đã thấy qua uy lực của súng này, vào lúc này bị hòng súng đen thui chĩa vào, hai chân Lâm Kiến Á liền run lên, không có cốt khí giờ tay lên:

“Không có thì không có, cũng đừng trở mặt nhanh như vậy chứ? Tôi là cha của Lâm Huân đấy.”

Các binh lính nghe thấy ông ta là cha của Lâm Huân mới nhớ tới Lâm Huân kia thực lực cường đại, sắc mặt hòa hoãn lại: “Trước sau Long Vương tự có sắp xếp!”

Nghe được xưng hô của cái người khiến người khác khó chịu, Bách Hợp không khỏi nhăn mặt. Dọc đường đi, lực đạo kỳ quái trong thân thể cô kia dường như đã hòa hoãn rất nhiều, vào lúc này nghe được lời các binh lính muốn ăn, con người không khỏi chuyển một cái: “Không thì tôi cùng con gái ta đi tìm một chút thức ăn trước, cũng không cần làm phiền mọi người”. Cô dò xét hỏi mộ câu, nếu như là theo cách nhìn người thông thường, một đường mang theo hai người đàn bà bệ ngoài nhu nhược nhất định là một phiền toái vì vậy muốn chủ động nói tự đi tìm đồ ăn mà không cần làm phiền bọn họ. Người bình thường cũng sẽ đồng ý nhưng ai có thể biết được mấy người lính không chỉ không đồng ý, ngược lại hừ lạnh: “Biết điều một chút, nếu không đánh chết hai người tại chỗ đấy.”

Sau khi lời này thốt ra, Bách Hợp biết là nhất định Lâm Huân và Long Dật đã thỏa thuận xong, phải đem hai mẹ con trông chừng ở chỗ này để cho hai người sợ vỡ mặt lại bị cô ta thu thập., chủ ý đưa ra ngược lại là tốt vô cùng. Bách Hợp khẽ mỉm cười, vừa muốn mở miệng nói chuyện, Lâm Kiến Á đã không nịn được nói: “Đề cho hai mẹ con họ đi đi, tôi đói bụng rồi, lát nữa tôi sẽ nói với Huân Nhi một tiếng. Nó là con gái tôi, chẳng lẽ còn không nghe lời tôi?”

Ông ta vừa nói xong liền hướng hai mẹ con Bách Hợp phát phát tay: “Mau đi đi”

Đến mức này, trong lòng Bách Hợp dâng lên một ý kiến hay. Vốn cô còn muốn đối với Lâm Huân làm một thử nghiệm nữa vì vậy ý định ban đầu là nửa đường tách ra khỏi đám người này, chờ đến sau đó lại âm thầm trở lại giết chết Lâm Huân nhưng chủ ý tự nhiên thay đổi. Cô cũng không thêm đề ý đến việc Lâm Kiến Á yêu cầu mẹ con hai người đi tìm thức ăn, chỉ cho con gái một cái nháy mắt mới nói với các binh lính mặt không cảm xúc nói: “Nếu không thể đi tìm thức ăn thì chúng tôi muốn đi vệ sinh.”

Nhìn cả ngày trời, đây cũng là chuyện bình thường của con người, dẫu sao hôm nay hai người đã nhịn cả một ngày. Mấy người lính do dự một chút, dứt khoát phân bố mọi người, đem tòa biệt viện canh gác đến một giọt nước cũng không lọt rồi mới hướng Bách Hợp phát phát tay: “Đi đi”

Lâm Kiến Á còn đang có chút bất mãn, Bách Hợp đã kéo con gái đi tìm nhà vệ sinh. Một căn nhà nhỏ phía sau bị bỏ trống, rất bừa bộn nhưng cũng có

nhà vệ sinh bên trong. Mẹ con hai người vừa mới đi vào thì liền truyền ra một tiếng kêu gào như dã thú, con người Bách Hợp co rút lại, một Zombie sắc mặt trắng xanh, ánh mắt úm máu trở nên có chút màu đỏ, nước miếng chảy xuống liền vọt ra nhanh như tia chớp, cũng không biết nó đã trốn ở đây bao lâu, nhìn dáng dấp không giống với Zombie thông thường. Lúc nó lao ra đến bên người Bách Hợp thì dừng lại một chút, không có ý tấn công cô ngược lại lại đưa tay về hướng Lâm Tuyết.

Tuy đã sớm nghe mẹ nói sau khi tận thế sẽ phát sinh vấn đề, hôm nay lúc trên xe cũng nhìn thấy rất nhiều Zombie nhưng ở một khoảng cách gần như vậy cũng là lần đầu tiên, Lâm Tuyết bị dọa sợ đến hoa dung thất sắc, người đứng ngẩn ngơ tại chỗ. Bách Hợp nắm tay thành quyền, vận nội lực, hung hãn đánh một quyền về phía đầu của Zombie đang không hề đề phòng cô chút nào, một quyền đó liền xuyên thủng đầu của Zombie, trong tay đọng phải một đồ vật tròn nhẵn liền cảm trong lòng bàn tay mọc ra, một mặt chịu đựng chán ghét, vậy vậy tay:

“Không cần sợ hãi”, cô vừa mới hỏi liền đánh chết đầu của một Zombie, động tác này khiến Lâm Tuyết sợ ngây người, cô quả thật đã quên mất sợ hãi, thấy Zombie này “đông” một tiếng ngã trên đất, về mặt Bách Hợp tràn đầy chán ghét, Lâm Tuyết mới hoàn hồn lại. Xung quanh cũng không có chỗ rửa tay, vào lúc này lại không có nước, Bách Hợp cũng đành chỉ tạm thời xoa xoa vào quần áo mặc trên người Zombie, một mặt mở tay ra.

“Đây là cái gì?” Lâm Tuyết vừa mới hỏi một câu, Long Dật liền hai tay rút túi từ trong phòng đi ra, ánh mắt còn chưa nhìn về phía bên này, Bách Hợp liền một cước đá bay Zombie trên đất ra ngoài.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Long Dật có chút không chịu đựng được phiền toái, người yêu của anh lúc này đang vì một nguyên nhân không rõ mà ngắt xiu, cái này làm cho anh vừa có chút đau lòng lại có chút lo âu, đầu sao tất cả lương thực của bọn họ đều ở chỗ Lâm Huân, nếu như Lâm Huân ngắt xiu thì cho dù hắn có thể lực hơn nữa thì một lần nữa kiểm lương thực cũng không dễ dàng. Quan trọng hơn nữa là người yêu hắn, Lâm Huân luôn luôn kiên cường vô cùng, lúc này đột nhiên ngắt xiu cũng không biết là bởi vì nguyên nhân gì, Long Dật thật sự rất đau lòng.

Bách Hợp bĩu môi, nhìn bốn phía một cái: “Có lẽ là ở đó có Zombie thì phải”. Cô tròn tròn mắt nói khiến cho Lâm Tuyết bên cạnh cũng tròn tròn mắt, vừa là buồn cười, lại vừa khần trương. Sự xuất hiện của Long Dật này không giải thích được, nhìn dáng dấp cũng rất nguy hiểm, sợ là không dễ lừa. Thế nhưng ngoài dự đoán của Lâm Tuyết, Long Dật đi khắp nơi kiểm tra qua một lần, sau khi phát hiện căn bản cũng không có gì khác thường, mặc dù trong lòng hoài nghi nhưng bởi vì quả thực không tìm được chứng cứ vì vậy cũng chỉ có thể phỏng đoán, gật đầu một cái:

“Nhìn chăm chú một chút, phát hiện Zombie cũng không cần kêu gào ầm ĩ đến Huân Nhi của tôi, nếu không, các người chết chắc!”

Bỏ lại lời độc ác này, Long Dật mới lại xoay người tiến vào. Lâm Tuyết về mặt đầy phức tạp thở dài: “Con cho rằng anh ta rất khôn khéo, không nghĩ tới cũng dần như vậy”

Bách Hợp nhin cười, gật đầu một cái: “Không ai quy định người đáng đáp mặt mũi khôn ngoan thì nhất định sẽ khôn ngoan.” Lúc cô nói xong lời này mới đưa tay mở ra, thấy bên trong có một viên tinh thạch màu hồng xinh đẹp, Hợp liền lập tức nhận ra đây chính là tinh thạch cấp hai, không khỏi có cảm giác ngoài ý muốn: “Nơi này lại có Zombie cấp hai”

Thấy Lâm Tuyết có vẻ khó hiểu liền giải thích với cô một hồi, sau khi tận thế, tinh hạch dường như đều sẽ lưu hành giống như tiền, hàng hóa vậy, giống như cách dùng tiền trong xã hội bình an vậy. Đến sau tận thế, tiền sẽ trở thành một đồng giấy vụn, lưu hành chỉ có tinh hạch hữu dụng đối với dị năng mà thôi. Vật này có thể đổi thức ăn, đổi đàn bà, đổi các loại đồ đạc. Nhưng trong nội dung câu chuyện, sau đó Lý Bách Hợp cũng không có cơ hội có được, mà về sau Lâm Tuyết vì lấy được tinh hạch đổi ma túy, qua tay nhiều người đàn ông, cuối cùng càng ngày càng hạ thấp, bị người ta nấu lên ăn thịt.

“Vật này có thể nâng cao dị năng, hôm nay con nhìn thấy tay Lâm Huân thả ra dây mây xanh chính là dị năng”. Bách Hợp giải thích với Lâm Tuyết xong thấy cô mới thận trọng chìa tay ra: “Mẹ, là cái này sao?”

Trong bóng tối, trong tay của cô tỏa ra một chút ánh sáng nhỏ bé, ảm áp màu vàng nhạt, mới chỉ dựa vào một chút đã khiến cho người cảm thấy từng đợt ảm áp. Bách Hợp không nghĩ tới Lâm Tuyết sớm như vậy đã sinh ra dị năng rồi, có thể tưởng tượng được đến trong nội dung câu chuyện nếu sau đó cô bé không bị Lâm Huân phá rối cũng xuất hiện dị năng hệ trị liệu, vào lúc này chính mắt cô nhìn thấy liền cảm thấy ngạc nhiên, không khỏi đến gần nhìn hai lần mới do dự nói: “Chắc là vậy rồi.”

Nếu tinh hạch có thể thăng cấp dị năng, Bách Hợp cảm thật chặt tinh hạch ở trong tay, tinh hạch từ trong tay tràn vào trong cơ thể, hóa thành năng lượng bắt đầu dâng lên trong thân thể. Bách Hợp ban đầu còn sợ hết hồn nhưng ngay sau đó phát hiện trong thân thể cũng không có gì khó chịu, vận nội lực cũng không phát hiện điều gì bất thường, ngược lại là năng lượng thần bí khác trong thân thể càng hùng hậu hơn. Lúc này cô dám khẳng định là mình có dị năng, chẳng qua là dị năng này không thuộc về năm thuộc tính lớn, ngược lại đáng vẻ lại giống như có chút khác chế đối với Lâm Huân. Bách Hợp suy nghĩ một hồi cũng không nghĩ ra nguyên nhân liền dứt khoát không nghĩ nữa.

“Tiểu Tuyết, bây giờ con đã có dị năng nên điều quan trọng nhất chính là trước tiên chúng ta phải thăng cấp dị năng”. Bách Hợp nhìn Lâm Tuyết một cái, giải thích với cô: “Tinh hạch như vừa rồi nếu như vận khí tốt mẹ có thể tìm được ở trong đầu của Zombie. Trong tận thế này, mặc dù thân thù của con không tệ nhưng nếu năng lực bảo vệ tính mạng là hạng nhất thì vẫn tốt hơn.” Song quyền nan địch tứ thủ (tạm hiểu: hai tay không thể đánh lại bốn người), huống hồ người của Long Dật còn mang theo súng. Dị năng của Lâm Tuyết sẽ khiến cho các căn cứ lớn giành giật, từ nay về sau cô sẽ trở thành người được cung chiều trong lòng mọi người nhưng điều kiện tiên quyết chính là thực lực của cô phải đạt tới một mức độ nhất định, đầu tiên không cần phải làm thuộc hạ của người ta thì sau đó mới có thể nói đến chuyện tự do.

Lâm Tuyết gật đầu một cái, hai người thừa dịp bóng đêm chạy ra khỏi căn nhà của nông dân này, một đường bắt đầu tìm Zombie. Nơi đã ngoại hoang vu cũng không có nhiều Zombie lắm nhưng một ít Zombie và những động vật nhỏ bị lây nhiễm thì cũng không thiếu. Một đêm trôi qua, hai người phối hợp cực tốt, đánh được bốn, năm khối tinh hạch không nói đến mà thân thù của Lâm Tuyết càng thành thạo hơn trước. Quả nhiên cô chính là dị năng hệ quang, mỗi khi bị thương chỉ cần dị năng phủ lên người một cái thì rất nhanh lại có thể khôi phục như lúc ban đầu, cứ như vậy không chỉ là rèn luyện võ công của cô mà ngay cả dị năng của cô cũng càng ngày càng tốt lên.

Mà vào lúc này Bách Hợp cảm thấy có chút cổ quái chính là cô phát hiện ra những Zombie này căn bản không hề tấn công cô mà hơn thế dường như còn có chút sợ cô. Suốt đêm qua, Lâm Tuyết mấy lần bị thương, dị năng dần dần không chịu được nữa chỉ đành phải nghỉ ngơi. Vậy mà Bách Hợp phát hiện những Zombie này căn bản không chạm mặt cô, mỗi khi cô đến gần Zombie thì những Zombie này không chỉ sẽ không cắn xé cô mà ngược lại còn tránh theo bản năng. Bách Hợp thử tầm vài lần, sau khi thấy mình thực sự sẽ không bị Zombie tấn công thì liền giống như mảnh hổ nhập quần, trực tiếp mang Lâm Tuyết quay trở lại thành phố.

Hai người có luyện khinh công, thời gian một đêm chạy trở lại vào thành phố, mang theo một ít thức ăn lại nhặt vài món đồ, tắm rửa thay quần áo xong đến lúc gần sáng thì quay trở lại căn nhà kia, dường như một hồi lúc đó sắc trời mới sáng.

Lúc gần sáng thì Lâm Huân mới tỉnh lại, Bách Hợp nhận ra được việc cô ta tỉnh lại nên lại cho cô ta một đợt tấn công tinh thần, cứ như vậy lặp đi lặp lại, một đường đến khi mọi người sắp đến căn cứ thì thời gian Lâm Huân tỉnh táo rất ít. Mà thừa dịp cơ hội này, thực lực của Bách Hợp và Lâm Tuyết đã tăng rất nhiều, đến khi đến khi tới căn cứ tạm thời tiếp theo, Bách Hợp gần như đã có thể tấn công tinh thần Lâm Huân ba lần khiến cho cô ta ngủ mê man, khó chịu, khả năng trị liệu của Lâm Tuyết cũng có thể nói là tăng lên một bậc.

Ở trong nội dung câu chuyện, Lâm Huân có thể nhanh chóng trở thành người được mọi người sùng bái cũng bởi vì cô ta biết rất nhiều chuyện ở phía trước mà người khác không biết, lại giành trước cơ hội khiến cho dị năng của chính mình trong thời gian ngắn ngủi nửa năm lên tới ba bậc, có thể là người giỏi nhất trong mấy người đứng đầu các căn cứ khiến cô ta ở một vị trí cường hãn cho nên sau đó mới trở thành thần thoại.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Tận thế: Oán hận của mẹ kế (8)

Nhưng hiện nay, khi người khác đã dần dần xuất hiện dị năng áo diệu thì cô ta vẫn bị Bách Hợp công kích trở thành trạng thái ngủ mê man nên đương nhiên không thể nào tăng cấp dị năng.

Lâm Huân ngủ mê man đứt quãng khoảng ba tháng sau, Long Dật bề ngoài tuơng tất dần dần trở nên có chút hung bạo. Ở thời thái bình thịnh thế việc chăm sóc một người cũng không dễ dàng chứ đừng nói tới cái thời tận thế này. Hàng ngày Lâm Huân ngủ mê man, không chỉ anh phải thay cô rửa mặt, bón cơm mà còn phải hầu hạ cô ta đi vệ sinh, cái này làm cho Long Dật vốn quen cao cao tại thượng để người ta hầu hạ có chút không chịu nổi. Hai ba ngày đầu coi như là mới mẻ nhưng thời gian dài thì có ai mà chịu được?

Như trước đây Lâm Huân và Long Dật thương lượng đường đi xong, mọi người chuẩn bị đi căn cứ tại kinh đô để tụ họp nhưng hôm nay đường đã đi được một nửa, dọc đường không chỉ là Long Dật có dị năng mà ngay cả mấy người lính cũng xuất hiện dị năng, có vài người đã đem dị năng lên tới mức cao nhất của cấp một mà Lâm Huân còn chưa có tỉnh lại.

“Chi Chi, Huân Nhi đã tỉnh lại chưa?” Mỗi ngày Lâm Kiến Á cũng sẽ cách tám kính phía sau xe chờ hàng hỏi Vương Bái Chi một câu. Ông ta bây giờ đầu tóc tán loạn, râu ria xồm xoàm đứng ở phía sau xe chờ hàng, đã sớm không còn dáng vẻ hăng hái như trước. Long Dật căn bản không mắc nợ ông ta, mỗi ngày đều cho ông ta ăn uống thật là ít ỏi, căn bản không thể no bụng, tối đa chỉ có thể nói không chết đói thôi. Bây giờ không ai mong Lâm Huân tỉnh lại bằng Lâm Kiến Á. Ông ta thấy Vương Bái Chi ngồi ở phía trước xe chờ hàng. Vào sáng sớm khoảng hai tháng trước, Long Dật liền cho người đi đón bà ta, bà ta nhìn rất đẹp, so với trước kia càng thêm mê người, trên người có thêm một loại khí chất thần bí. Trong thời tận thế, ở nơi này thấy người vợ ngày xưa mình chê bai biến thành bộ dạng này, gần đây hai mẹ con Bách Hợp lại là buổi tối hành động, ban ngày ngủ cho nên tự nhiên lá gan của Lâm Kiến Á đối với Vương Bái Chi cũng lớn hơn, thỉnh thoảng muốn nói đôi câu với bà ta, muốn khơi dậy tình yêu của bà ta với mình.

Vương Bái Chi có chút chán ghét nhìn Lâm Kiến Á một chút, trong ngực bà ta đang ôm Lâm Huân sắc mặt trắng bệch, trong lòng hết sức lo âu. Con gái ngủ mê man một cách không giải thích được cũng không biết là do nguyên nhân gì. Bây giờ thời thế rối loạn lại không thấy được vấn đề, Lâm Kiến Á phía sau tranh cãi làm cho bà ta càng tâm phiền ý loạn liền dứt khoát cảm loa ở bên cạnh, hướng về Bách Hợp ở phía sau liền hô lên:

“Lý tiểu thư, xin cô hãy quản người đàn ông của mình cho tốt, không nên để cho ông ta quấy rầy tới hai mẹ con tôi!”

Gần đây dị năng của Bách Hợp tăng rất nhanh, không biết có phải bởi vì cô có căn cơ tốt hay không mà khi sử dụng phương thức vận hành nội lực để vận hành dị năng thì hiệu quả lại tốt hơn. Hơn nữa, Zombie dường như sợ cô, căn bản sẽ không tổn thương cô cho nên cô thu thập tinh hạch liền dễ dàng giống như cắt rom rạ vậy. Hôm nay cô đã lên đến cấp ba trung kỳ, lúc này Bách Hợp cũng tìm tòi ra thấy mình chắc là dị năng hệ tinh thần trong nội dung câu chuyện đã ít lại càng ít hơn, đối với mỗi ngày làm sao để tấn công Lâm Huân, làm sao để cho cô ta ngủ mê man cũng ít nhiều có chút tâm đắc. Gần đây Lâm Tuyết cũng sắp lên cấp ba, hiệu quả mỗi lần trị liệu cũng tốt hơn nhiều, cũng có kỹ năng công kích nhất định, cô cũng nên chuẩn bị để Lâm Huân tỉnh lại, lúc này hận thù giữa hai bên cũng nên có một ngày chấm dứt.

Đối với việc Vương Bái Chi kêu gọi mình, Bách Hợp phớt lờ không hề để ý, cô chẳng qua chỉ hết sức điều chỉnh nội tức trong cơ thể mình, lấy trạng thái thể lực tốt nhất để buổi tối thu thập tinh hạch. Thái độ cô phớt lờ không để ý tới trong mắt Vương Bái Chi chính là cao ngạo, xem thường bà ta, trong

lòng không khỏi càng thêm tức giận: “Lý tiểu thư, nếu như cô đã cướp được Lâm Kiến Á thì nên quý trọng cho tốt, nhìn xem bây giờ xảy ra chuyện gì đây?”

Gần đây vốn trong lòng Long Dật không được tốt, thấy Bách Hợp lại phách lối như vậy, hần hừ lạnh một tiếng, mở cửa xe liền xoay mình đi ra ngoài, chỉ vào Bách Hợp lạnh lùng nói: “Cha mẹ vợ tôi gọi bà, không nghe thấy sao?”

Quả đám người nào mạnh, người đó là lão đại! Bách Hợp thấy trong mắt Long Dật chợt hiện lên sát ý, đoán chừng anh ta đã cảm thấy hai người là một phiền toái, Lâm Huân lại chậm chạp chưa tỉnh cho nên anh ta sinh ra ý định muốn giải quyết hết mẹ con Bách Hợp. Bách Hợp mỉm cười đứng dậy, gần đây trên người cô đã chuyển sang quần áo thể thao để thuận tiện cho hành động, đáng tiếc đám người Long Dật lại một người cũng không có chú ý tới thay đổi của hai người cô và Lâm Tuyết.

“Không nghe thấy, Long tiên sinh có ý kiến gì?” Bách Hợp mỉm cười, lời nói đã hoàn toàn chọc giận Long Dật. Anh ta mất nhiều nhân lực vật lực vậy để mang hai mẹ con này rời đi, cũng có lúc còn phải chia thức ăn cho hai người, lãng phí lương thực. Trong tình huống Lâm Huân chưa tỉnh lại, không thể lấy lương thực ra, chính anh ta đã hết sức khó khăn còn phải dẫn theo một đám phế vật lãng phí lương thực như vậy, trong lòng Long Dật sinh ra sát ý, ánh mắt híp một cái, trong tay liền xuất hiện sấm sét màu tím, cũng phát ra tiếng vang “chì chì”.

Long Dật không hổ là người đàn ông sau đó đi theo bên người Lâm Huân, anh ta đã xuất hiện dị năng hệ lôi vừa mạnh mẽ lại vừa hiểm hoi, lực sát thương vô cùng cường đại. Nhưng không đợi ý động thủ, nụ cười trên mặt Bách Hợp sâu hơn, không đợi Long Dật đem sấm sét trong tay đánh ra ngoài, trong đầu bắt chợt xuất hiện một trận đau đớn kịch liệt khiến cho sấm sét trong tay anh ta chợt lóe lên rồi nhất thời biến mất không còn thấy tăm hơi bóng dáng, một mặt ngã ngổ trên đất, ôm đầu kêu đau.

“Bà, bà có dị năng?” Tận thế đã được bốn tháng, người có dị năng cũng dần dần xuất hiện nhiều thêm, lúc Long Dật có chút hoảng sợ thốt ra lời này xong, mọi người mới lấy ánh mắt không dám tin dừng lại trên người Bách Hợp. “Nô sủng bắn chết bà ta?”. Sau khi xác định Bách Hợp là một người có dị năng, Long Dật không chút do dự hạ lệnh cho người nô sủng, Bách Hợp chặn trước mặt Lâm Tuyết, nhẹ giọng phản phó:

“Cẩn thận một chút, tự mình tránh đi, không cần lo cho mẹ.” Hiện nay dị năng của Lâm Tuyết đã sắp đến cấp ba, chỉ cần mình không có bị thương trí mạng thì dù cho bị súng bắn trúng còn có một hơi thở Lâm Tuyết cũng có thể đem mình cứu lại được, thừa dịp thời gian dị năng cấp ba của cô có thể cứu được vết thương của mình cũng đủ để Bách Hợp thu thập đám người này.

Súng tự động không ngừng nhả đạn, thân hình Bách Hợp tựa như quỷ mị vọt tới binh lính gần mình nhất. Tuy nói cô có võ công nhưng uy lực của súng cũng không thể khinh thường, bắn trúng người vẫn sẽ khiến cô bị thương, bị đau. May mà Lâm Tuyết ở bên cạnh thì thoáng chú ý cô, thấy Bách Hợp bị thương một cái liền trị thương thay cô. Hai mẹ con phối hợp rất tốt, rất nhanh các binh lính cầm súng đều bị quật ngã.

Long Dật tròn to mắt, nhìn Bách Hợp ném tất cả súng qua một bên, những binh lính nhà họ Long nuôi bấy lâu giờ đã dồn thành một đống. Mặc dù y giật mình đối với thực lực của những người đàn bà mà trước đây mình không để vào mắt nhưng y lại càng giật mình khi thấy dị năng của Lâm Tuyết lại là hệ chữa trị. Tuy nói Long Dật đối với Lâm Huân có một loại hứng thú dị thường nhưng lúc này đây thấy Lâm Tuyết, trong lòng không khỏi có chút nóng như lửa: “Cô là hệ chữa trị?”

Lâm Tuyết nhìn y một cái, không để ý đáp lại, ngược lại lại hỏi Bách Hợp: “Mẹ, làm sao bây giờ?”

“Lâm Huân đã ngủ quá lâu, cũng nên dậy rồi.” Bách Hợp vẫy vẫy cổ tay, ánh mắt quét qua Vương Bái Chi kinh hãi vô cùng đang ngồi ở đầu trước xe. Cô mỉm cười một cái, Lâm Huân vốn nằm trong ngực Vương Bái Chi mới chậm rãi mở mắt.

Mà sau khi tỉnh lại, Lâm Huân phát hiện tất cả dường như đều bất lợi đối với mình. Hai tiện nhân Lý Bách Hợp với Lâm Tuyết lại cũng thức tỉnh dị năng mà tận thế đã diễn ra hơn ba tháng rồi, sau khi rất nhiều người đã phát hiện bí mật của tính hạch thì dị năng của cô ta chẳng qua vẫn là cấp một thôi, cô ta cũng không giống như trong nội dung câu chuyện ở vào thời kỳ tốt đỉnh mà ngược lại cô ta đã rơi ở phía sau, nghiêm trọng hơn là không gian của cô ta thật giống như bị ảnh hưởng lớn, trong thời gian ngắn căn bản không mở ra được.

Khiến cho cô ta khó chịu là Long Dật những năm gần đây đối với cô ta một lòng một ý dường như thay đổi thành người khác vậy. Tuy nói là hần đối với mình vẫn coi trọng nhưng Lâm Huân có thể nhạy bén phát giác ra sự chú ý của anh ta rơi vào trên người Lâm Tuyết, mang theo mừng rỡ cùng khát vọng, có mấy phần nhất định phải có được. Mỗi khi Lâm Huân thấy một màn này tựa như lại nhớ tới cảnh tượng lúc vị hôn phu mình yêu sâu đậm kiếp trước nhìn Lâm Tuyết. Hôm nay sự kiện lại lần nữa tái diễn. Tuy nói sau khi Lâm Huân sống lại trở về liền cảnh cáo mình không thể lại đem tình cảm đặt trên người nam nhân nhưng nói thì dễ mà làm thì khó khăn, cô ta một mực khồng chế mình không thể quá thích Long Dật, dẫn sau sự dạy dỗ của kiếp trước nói cho cô ta biết đàn ông đều là loại động vật hạ tiện, đạt được quá dễ dàng thì liền không hề quý trọng.

Cô ta vẫn luôn đối xử với Long Dật như gần như xa như vậy, nhìn y điên cuồng vì mình, nhìn y vì mình mà tức giận nhưng hôm nay tất cả dường như đều thay đổi, hần mặc dù vẫn thích cô ta nhưng không có vẻ không coi trọng bằng trước đây. Lâm Huân tỉnh lại hai ngày nhưng thời gian hần thăm cô thật là ít ỏi, ngược lại phần lớn chú ý lại rơi vào trên người Lâm Tuyết, mọi người đều như vậy.

“Anh Dật, khoảng thời gian em ngủ mê man này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Huân có chút không nhịn được trách móc Long Dật. Giọng của cô ta như vậy khiến cho trong lòng Long Dật hết sức không thoải mái. Trong quá khứ, Lâm Huân tự có thực lực cho nên khi cô ta dùng giọng điệu như vậy nói chuyện có cảm giác lãnh diễm nhưng cô ta hiện nay đã bốn tháng chưa từng vào không gian, không thể uống nước suốt thần kỳ trong không gian nữa nên làn da liền không còn trắng trẻo mịn màng như trước mà lại lộ ra mấy phần vàng vọt, sắc đẹp giảm mấy phần thì khí chất tự nhiên cũng có chút thay đổi theo. Dị năng của Lâm Huân bây giờ chẳng qua chỉ là sơ cấp, trong mắt Long Dật thì cô ta cũng chỉ là vận khí tốt nên trước khi tận thế xuất hiện dị năng mà thôi, cũng không có thần kỳ như trong tưởng tượng của mình, cảm giác thần bí của Lâm Huân trong lòng hần đã biến mất rất nhiều.

Cô ta bây giờ thực lực không đủ mà còn lộ ra thần sắc cao cao tại thượng như vậy, Long Dật có chút không chịu được phiền nhiễu: “Để mẹ em nói cho em nghe đi.”

Anh ta nói xong lời này liền quay mặt về hướng Lâm Tuyết phía sau vẫy vẫy tay: “Tuyết Nhi, có muốn ngồi lên phía trước hay không?”

Dị năng của Lâm Tuyết khiến cho Long Dật có cảm giác nóng như lửa. Đây chính là hệ trị liệu đấy. Trong tận thế, thứ mà tất cả mọi người đều thiếu nhất ngoại trừ thức ăn chính là thuốc men, có một người thuộc hệ trị liệu bên cạnh giống như thêm một cái mạng vậy nên dĩ nhiên khiến anh ta cảm thấy Lâm Tuyết hết sức trân quý. Nếu như Lâm Tuyết và Bách Hợp không có thực lực gì thì thôi, anh ta có thể cưỡng ép đem Lâm Tuyết giữ bên người làm tùy tùng, hạ nhân. Nhưng hôm nay thực lực của Bách Hợp cường hãn đã khiến cho Long Dật hơi sợ, tự nhiên liền không dám dùng thái độ đối xử với hạ nhân để đối đãi hai mẹ con, ngược lại muốn chiêu mộ hai người trở thành đối tác.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Tận Thế: Oán hận của mẹ kế (9)

“Anh Dật, anh có ý gì?” Lâm Huân vừa nghe thấy lời của Long Dật, sắc mặt liền khó coi: “Anh biết rõ cô ta là kẻ thù của em”.

Long Dật nhìn cô ta không thoải mái nhưng cố nén trong lòng, gượng gạo trấn an nói: “Em đừng âm ỉ, Lâm Tuyết có dị năng, hơn nữa đối với chúng ta có tác dụng lớn, anh lưu cô ta lại là có dụng ý, chẳng lẽ em ghen?”

Theo sự cao ngạo của Lâm Huân thì đương nhiên không thể nào thừa nhận mình ăn dấm chua của Lâm Tuyết, chỉ là nghĩ đến Lâm Tuyết có dị năng thì trong lòng cô ta nổi lên sóng gió lớn, trong miệng cảnh cáo nói:

“Anh cũng biết cô ta là loại mặt hàng gì, đã sớm bị người khác hủy rồi.” Trong mắt của Lâm Huân, Lâm Tuyết đã bị người khác luân phiên làm nhục lại hút thuốc phiện, cô ta biết tính cách kiêu ngạo của Long Dật vì vậy cảnh cáo anh ta một câu. Thái độ trong lòng Long Dật rất bất mãn cô ta, sau khi tận thế thì một người tôn quý như anh cũng cần phải tự tay làm mọi việc, cuộc sống đương nhiên không thể tiêu sái như trước, món đồ chơi yêu thích này tự nhiên lúc này cả mạng cũng không thể gánh vác nổi lại vùng dậy, Lâm Huân luôn luôn tinh táo cũng bắt đầu tranh đoạt tình nhân, điều này không khỏi khiến cho Long Dật cảm thấy có chút tê nhạt vô vị, chỉ là suy nghĩ một chút thấy Lâm Tuyết quả thật cũng không phải là tâm thần hoàn bích, trên mặt hân hân lộ ra vài phần do dự.

Long Dật có thể vì lời nói của mình mà dừng lại, nhưng theo thực lực cường đại mà Lâm Tuyết và Bách Hợp bày ra, Long Dật vẫn động tâm, không có một người đàn ông nào trong tận thế nhận được lòng đã tâm, anh cũng như vậy, nếu như anh có hai người cường đại như vậy giúp đỡ, từ nay về sau khai sáng căn cứ, trở thành bá chủ một phương tự nhiên không phải là nằm mơ. Mà Lâm Huân trước kia nhìn như có khả năng giờ đã không giúp được anh, anh dùng một khoản tiền lớn mua lương thực đã bị cô ta khóa lại trong không gian, bây giờ không gian của Lâm Huân cũng không thể mở ra, sự bất mãn của Long Dật đối với cô ta tự nhiên cũng lên cao. Sau khi một lần nữa Lâm Huân thử mở không gian không được, Long Dật hoàn toàn nổi giận:

“Lương thực đâu? Bây giờ mọi người đều đang há miệng chờ, mau lấy đồ ăn ra.” Vào lúc này, mọi người đang đậu sát ở ven đường hạ trại, đồ đều đã chuẩn bị xong, may mà những thứ đồ ngày thường vẫn dùng không có thu vào trong không gian của Lâm Huân, nếu không vào lúc này mọi người chỉ có vậy quanh rừng ngủ ngồi cả đêm. Đống lửa cũng đã sớm nhóm lên, trên đường nhặt được một cái nồi lớn do người có dị năng thui hệ đồ đầy nước, vào lúc này nước đã đun sôi, tất cả chuẩn bị ổn thỏa, chỉ chờ có gạo. Thế nhưng chỗ Lâm Huân hết lần này tới lần khác gặp rắc rối, Long Dật không thể nhận được, nghiêm nghị quát cô ta: “Ban đầu cô nói cô có không gian dị năng nhưng bây giờ tại sao lại không mở được? Mọi người đều đang há miệng chờ ăn cơm.”

Tận thế không có nước, không có lương thực, Long Dật cũng không duy trì được phong độ của quý công tử, trở nên vô cùng chật vật. Anh trước kia cũng đã hưởng qua nước trong không gian của Lâm Huân, thấy cô ta ở trong không trung lấy ra một số đồ, bởi vì trong lòng thích cô ta cho nên đối với điều này rất tin tưởng, không hề nghi ngờ, không nghĩ tới bây giờ Lâm Huân đùa bỡn khiến cho lúc này tính khí của anh ta có tốt hơn nữa cũng không nhận được.

Bí mật lớn nhất của mình lại bị Long Dật trách nặng lộ ra như vậy. Sau khi trải qua chuyện kiếp trước bị vị hôn phu giết người đoạt vật quý, Lâm Huân đặc biệt sợ chỗ dựa lớn nhất của mình là không gian bị người ta phát hiện. Cô ta phải nói cho Long Dật điều bí mật này cũng là vạn bất đắc dĩ, cô ta muốn hợp tác cùng Long Dật kiểm soát lượng lớn vũ khí cho nên lúc đó mới dùng không gian để lấy tin nhiệm của hắn. Ai ngờ bây giờ không gian không mở được, sau khi mình nói với Long Dật chuyện không gian giờ hắn lại lớn tiếng nói lên, trong nháy mắt Lâm Huân chỉ cảm thấy mình thật giống như bị người ta bóc trần đẩy ra dưới ánh mặt trời. Cô ta cảnh giác nhìn hai người Bách Hợp và Lâm Tuyết đứng bên cạnh một cái, trợn mắt nhìn Long Dật, trong mắt là một mảnh lạnh như băng.

“Nhìn tôi làm gì?” Long Dật lúc này phân phó người đi tìm thức ăn, một bên kéo Lâm Huân vào trong lều vải, nhỏ giọng cầu xin tha thứ: “Huân, anh sai rồi, anh cũng chỉ là quá gấp.”

Lâm Huân mím môi không nói lời nào, trong quá khứ cô ta lãnh đạm cùng cao ngạo thường khiến cho Long Dật chịu thua, hai người chiến tranh lạnh

hiều lần nhưng mỗi lần đều là Long Dật chủ động cầu xin tha thứ. Nhưng vào lúc này tình huống không giống nhau, Lâm Huân bây giờ đã không có thực lực còn bày ra loại tư thái này, huống hồ người làm chuyện sai căn bản không phải là mình, Long Dật không nhận được có chút tức giận, cười lạnh bất đầu tấy máy tay chân với Lâm Huân.

“Anh muốn làm gì?” Lâm Huân kinh hãi. Cô ta quen biết Long Dật nhiều năm nhưng vẫn luôn tự giữ mình thật tốt, chính vì vậy cô ta không có bị Long Dật ăn vào trong miệng, không có được vĩnh viễn là tốt nhất, tình cảm của Long Dật đối với cô ta càng ngày càng sâu, trong lòng cũng càng ngày càng tôn kính cô ta, không nghĩ tới vào lúc này lại sẽ tấy máy chân tay đối với mình. Lâm Huân vẫn không vào được không gian, dị năng của cô ta căn bản không phải là đối thủ của Long Dật, bây giờ cô ta cùng lắm mới chỉ là dị năng cấp một mà Long Dật với sự giúp đỡ của thuộc hạ đã là cấp hai. Cô ta bị Long Dật tùy tiện chế phục, lệ nóng trong mắt cuộn cuộn chảy xuống, miệng vốn còn muốn tức giận nhưng rất nhanh liền không thốt ra được.

Sau khi trong tai Bách Hợp nghe được trong lều trưởng truyền tới tiếng thở, không khỏi cười lên. Cô đã làm qua nhiều nhiệm vụ như vậy, nghe được loại chuyện này coi như còn cảm thấy có chút không thoải mái nhưng cũng không đến nỗi khiến cô khó chịu phải xoay người chạy. Không nghĩ tới Lâm Huân cả đời ngông cuồng tự cao tự đại trong nội dung câu chuyện lại chỉ bởi vì ngu mê man mấy tháng liền rơi vào kết cục như vậy. Cô tính toán để cho Lâm Tuyết bị người khác lừa phiền làm nhục, hôm nay cô ta cao ngạo như vậy nhưng cũng giống như thế bị Long Dật coi như là cưỡng ép lấy được, điều này đối với Lâm Huân có thể nói là một đả kích lớn, nhất là sau khi cô ta sống lại, có thể tưởng tượng trong lòng cô ta khó chịu thế nào.

Không nghĩ tới vòng trả thù thứ nhất lại là Long Dật trong nội dung câu chuyện yêu Lâm Huân sâu đậm làm ra, thật sự là khiến cho người ta có chút bất ngờ đồng thời lại cảm thấy hết sức sáng khoái.

Long Dật ở trong lều bật hơn một giờ. Trước giờ anh vẫn không có được Lâm Huân, không thể miễn cưỡng cô ta cũng thích nhìn thần sắc kiêu ngạo của cô ta. Nhưng tận thế tới một cái thì áp lực đè nén cũng lớn hơn, hơn nữa anh đã mấy tháng không gần nữ sắc, Lâm Huân ở trước mặt mình thấy mà không ăn được nên trong lòng anh tự nhiên có một cây đuốc. Huống hồ thực lực bây giờ của Lâm Huân đã không bằng trước kia, không gian cũng không biết lúc nào mới có thể mở được, cô gái nhỏ này trước kia có không gian nên luôn là lúc hấn muốn đụng liền chạy vào không gian, hôm nay có thể coi như là hấn đã nắm được cơ hội.

Mùi vị của cô gái này còn trúc trắc cũng không tệ lắm, hơn nữa trước đây cũng là nữ thần mà mình cầu không được, Long Dật cũng nhanh cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Sau khi xong chuyện, anh mặc quần áo, dụ dỗ Lâm Huân ngủ thêm một lúc nữa còn mình thì đi ra ngoài lều bật.

Anh không biết là sau khi anh ra khỏi lều bật, ánh mắt oán hận của Lâm Huân đã sớm đem lưng anh bắn thủng! Ở nơi này, dưới kích thích cường đại, không gian của cô ta một mực bị tinh thần lực của Bách Hợp phong khóa lại giờ đột nhiên lại có dấu hiệu liên lạc lại với cô ta. Trong lúc cô ta ngập trời oán hận thì liên kết với không gian càng ngày càng mạnh, Lâm Huân một trận kích động mừng rỡ, cả bóng người vịn vẹo sau đó biến mất ở trong lều bật.

Ngồi ở bên cạnh đồng lửa bên ngoài, Bách Hợp nhay bèn quay mặt về hướng lều bật. Cô mới vừa nhận ra được nơi đó có một chút tinh thần chấp chôn. Từ sau khi xuất hiện dị năng tinh thần lực, thật đúng là khiến cho cô sáng khoái, một chút tinh thần nhỏ chấp chôn cô cũng có thể cảm giác được. Nếu như nói trước kia sau khi luyện tập võ công nội lực tăng lên khiến cho năm giác quan của cô nhạy cảm hơn rất nhiều thì bây giờ mở ra tinh thần lực thật giống như là bổ thêm cánh, ngoại trừ nội lực, võ công có thể công kích thân thể người thì tinh thần lực còn có thể tấn công linh hồn người khác không tới.

“Làm sao?” Mới vừa đi ra từ lều bật Long Dật có chút không tự nhiên khi thấy Bách Hợp vừa mới nhìn chăm chăm nơi mình vừa cùng với Lâm Huân làm việc, cho dù anh có da mặt dày đi nữa thì lúc này cũng có chút lúng túng. Mới vừa hỏi một câu, Bách Hợp liền cảm giác được trong lều thiếu đi khí tức của một người: “Không thấy Lâm Huân nữa”

“Cái gì?” Lúc mình vừa mới đi ra rõ ràng đã để Lâm Huân ở lại trong lều bật, làm sao giờ cô ta đã không thấy tăm hơi? Sắc mặt Long Dật có chút ngạc nhiên nghi ngờ nhưng cùng trải qua cuộc sống với Bách Hợp trên đoạn đường này anh thấy người phụ nữ này thực lực cường đại, cũng không dám khinh thường giống như trước đây nữa, vội vàng sửa lại thất lung da vọt vào trong lều, quả nhiên không thấy Lâm Huân.

“Chẳng lẽ cô ta mở ra không gian?” Lâm Tuyết hỏi một câu, con người Long Dật liền lập tức thu lại.

Trước kia anh thích Lâm Huân cho nên mang phần lớn tài sản đổi thành lương thực đặt trong không gian của Lâm Huân nhưng hôm nay hai người trở thành như vậy, y theo tính cách có thù tất báo của người đàn bà kia mà thấy thì vốn cô ta đã không dễ dàng tin tưởng người khác, một khi bây giờ mình làm tổn thương cô ta thì sợ rằng đã trở thành kẻ thù ở trong tâm khảm cô ta rồi, nhất định cô ta sẽ muốn báo thù.

Nghĩ tới đây, trong mắt Long Dật không tự chủ được thoáng qua một tia sát ý thâm độc. Anh vốn chính là một nhân vật trong hắc đạo, trở mặt còn nhanh hơn lật sách là chuyện bình thường. Bây giờ nếu như Lâm Huân thực sự lần nữa mở ra không gian hoặc là trước kia cô ta giả vờ không mở không gian được, hoặc chính cô ta bây giờ không biết chịu kích thích gì mà lại mở ra được không gian nhưng từ nay về sau ngoại trừ muốn giết chết mẹ con Bách Hợp ra thì nhất định cô ta sẽ tới tìm mình báo thù. Mà giả thiết Lâm Huân giả vờ không mở được không gian rất nhanh đã bị Long Dật loại bỏ. Hấn hiểu cách làm người của Lâm Huân, nếu cô ta có thể mở ra không gian, trước kia cô ta nhất định trốn tránh. Như vậy là vì một nguyên nhân nhất định mà cô ta không mở ra không gian cho nên bây giờ sau khi mở ra nhất định sẽ hận mình thấu xương!

“Di Lý, tôi muốn hợp tác cùng hai người.” Long Dật nghĩ tới đây trong lòng không khỏi khẽ động. Anh quen Lâm Huân nhiều năm, biết rõ chỗ thân bí của cái không gian kia của cô ta, có thể tùy ý ra vào không nói, hơn nữa còn giết người vô hình, máu chốt là súng còn không đối phó được cô ta. Một kẻ thù xuất quỷ nhập thần như vậy quá khó chịu, giống như cấn ở cổ họng người khác. Long Dật nghĩ đến cảnh tượng lúc lần trước mình muốn giết Bách Hợp, lúc ấy mình cho rằng thân thủ của bà ta chính là dị năng nhưng lúc này nghĩ một chút liền biết là sai rồi. Hấn nghĩ đến trận đau đầu kịch liệt kia của mình cùng với việc Lâm Huân ngu mê man một cách khó hiểu ba tháng liền, toét miệng cười lên: “Cùng nhau đối phó Lâm Huân!”

Lâm Tuyết tuổi tác còn nhỏ, nghe nói như vậy liền lập tức tròn mắt nhìn. Cô cũng luyện võ công nên tự nhiên biết được lúc trước trong lều bật xảy ra chuyện gì, không nghĩ tới vào lúc này Long Dật liền muốn trở mặt giết người, dưới sự khiếp sợ trong lòng, ánh mắt nhìn Long Dật cũng thay đổi.

Nếu là lúc này Long Dật còn nói tình cảm gì đó sợ rằng Bách Hợp sẽ coi thường hấn nhưng không nghĩ tới người này ngược lại đã nhanh chóng quyết

định, vừa nghe thấy Lâm Huân mở ra không gian liền biết nên làm thế nào, trong lòng Bách Hợp đối với anh ta cũng coi trọng thêm chút. Ở trong tận thế, người như vậy thật ra lại là người có thể sống lâu nhất bởi vì hắn có thể chớp được thời cơ cũng như tìm ra biện pháp sống tiếp rất nhanh, đây chính là một người lãnh tụ trời sinh.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Tận Thế: Oán hận của mẹ kế (10)

“Cậu muốn hợp tác như thế nào?” Bách Hợp nhìn đồng lửa bên cạnh Vương Bái Chi một cái, Lâm Kiến Á lúc này đang cuốn lấy bà ta đến mức sắp phát điên rồi, hai người cũng không có chú ý đến chuyện bên này, Bách Hợp vừa cười một tiếng, Long Dật mới u ám nói:

“Không gian của Lâm Huân mở ra, cô ấy đã tiến vào rồi. Tôi nghĩ chuyện lúc trước cô ta ngủ mê man đi Lý không thể thoát khỏi quan hệ đúng không? Dĩ nhiên là người có dị năng tinh thần lực.” Lúc Long Dật tự mình nói đến lời này trong lòng cũng không khỏi phát rét. Nếu quả thật là như vậy, Bách Hợp không biết tại sao có thân thủ cường đại, nhà họ Long mình đặc biệt nuôi những binh lính kia mười mấy năm, chỉ hai ba động tác đã bị bà ta cướp súng tự động, bà ta dù sao cũng chỉ là một người đàn bà mà thôi, trước kia Lâm Huân còn tưởng rằng bà ta là một người đàn bà chỉ biết ham muốn hư vinh, đoán chừng đã nhìn nhầm, không chỉ là võ lực mạnh mẽ còn có dị năng bên người, nếu Lâm Huân muốn báo thù, lúc này thật đúng là khó khăn.

Bách Hợp nghe Long Dật nói như vậy, cũng không phủ nhận: “Vậy thì thế nào? Cậu muốn báo thù thay cô ta?”

Tinh thần Long Dật chấn động, lắc đầu một cái, muốn ngồi lại gần Bách Hợp một chút nhưng Lâm Tuyết nhất một cành cây quất hất hai cái: “Ngồi xa ra một chút.”

“Dì Lý chỉ cần tiếp tục cấm chế không gian của cô ta, để cho cô ta không thể đi vào nữa là được rồi.” Long Dật cười với Lâm Tuyết một tiếng, lúc này mới lại tiếp tục thương lượng với Bách Hợp: “Chỉ cần cô ta không có không gian, cô ta chính là một tên phế vật, dị năng chỉ cấp một mà thôi, vài phút có thể giết chết cô ta. Còn nếu cô ta có không gian thì rất phiền toái, xuất quỷ nhập thần thì mọi người đều lo lắng.”

Vào lúc này Lâm Huân đã tiến vào trong không gian, Bách Hợp không đối phó được cô ta, nghe được lời này của Long Dật thì gật đầu một cái: “Tôi quả thật có thể cấm chế cô ta tiến vào trong không gian nhưng nếu ngay như vậy đã giết chết cô ta thì không thoải mái rồi. Cô ta đối phó với mẹ con chúng tôi như vậy, tôi còn chưa nghĩ ra đối phó với cô ta như thế nào đâu.”

Long Dật nghe nói như vậy có chút khó hiểu, đoán chừng là trước kia Lâm Huân tự nhận là phải bí mật đối phó Bách Hợp cũng không biết tại sao bị Bách Hợp biết được. Lâm Huân cho là chính cô ta ở trong bóng tối trả thù nhưng không ngờ lại bị bà ấy tính toán giống như cũng đã sớm theo dõi cô ta rồi. Long Dật có chút buồn cười nhưng cố nhịn lại, đột nhiên hỏi: “Dì Lý vừa nói như vậy, thế thì lúc Lâm Tuyết mười lăm tuổi...”

Da mặt của anh ta cũng thật dày, Bách Hợp cười như không cười nhìn hắn một cái:

“Mộc Giai thay thế.”

“Thật là thủ đoạn.” Long Dật vỗ tay tán thưởng, tâm tư muốn kết minh cùng hai mẹ con Bách Hợp càng kiên định hơn. Lúc này xem ra Lâm Huân rốt cuộc vẫn quá non nớt, trước kia không có được liên thôi, cho là cô ta như thế có vẻ thần bí động lòng người, bây giờ một khi lấy được cô ta rồi, lại cùng cô ta kết thù oán, cô ta có không gian không phải chuyện tốt, người có địa vị cao hơn nữa thì cũng sợ chết, đương nhiên Long Dật cũng sợ. Trước kia đối với Lâm Huân anh vô cùng yêu thích nhưng bây giờ khi dưới tình huống sinh mạng bị uy hiếp thì điều nhất định hắn phải làm chính là diệt trừ uy hiếp mà thôi.

Một đêm cứ như vậy trôi qua, Long Dật rất sợ Lâm Huân đột nhiên xuất hiện giết hắn ngay lập tức. Tuy hắn có người bảo vệ, cũng có dị năng nhưng không gian của Lâm Huân thật sự là quá kỳ diệu, anh cũng sợ chết vì thế mặt dày mày dạn đòi ở cùng một chỗ với hai mẹ con Bách Hợp. Lúc Bách Hợp trầm mặt xuống anh ta liền canh giữ ở bên ngoài xe, dù sao chỉ cần không thấy mặt anh ta là được. Bách Hợp biết anh ta sợ chết, lúc này cũng đang tạm thời cần dùng anh ta vì vậy cũng mặc kệ.

Ngược lại, Vương Bái Chi và Lâm Kiến Á lại không phát hiện ra điều kỳ quái ở đây. Sang ngày thứ hai, lúc trời sáng lên, mọi người vừa mới thu dọn đồ đạc lên xe chờ hàng, lúc này Long Dật cũng không dám núp trong xe nữa, chuẩn bị dọn ghế băng để ngồi cùng với hai mẹ con Bách Hợp phía sau xe chờ hàng, mọi người chuẩn bị lên đường thì Lâm Huân cả người ẩm ướt mới xuất hiện. Từ trên xuống dưới người cô ta giống như bao phủ một tầng hắc khí, tóc có chút ướt át, hiển nhiên là vừa mới gội đầu. Vương Bái Chi thấy con gái ánh mắt không khỏi sáng lên:

“Huân Nhi, đứa nhỏ này, sao lúc này mới xuất hiện?” Vương Bái Chi cũng sớm biết chuyện Lâm Huân có không gian, cũng biết con gái thỉnh thoảng sẽ biến mất một chút, chẳng qua là đêm qua thời gian Lâm Huân biến mất quá dài. Cô ta mới lấy được không gian liền vội vã muốn ở lại trong không gian không muốn đi ra, nhất là lấy được không gian sau khi suýt nữa mất đi một cách không giải thích được. Cô ta ở bên ngoài bị tổn thương liền một mực

muốn trốn trong không gian, chỉ là sợ những người này bỏ đi để lại mình, mẹ mình còn ở cùng một chỗ với súc sinh Long Dật, kẻ thù của mình còn sống, Lâm Huân liền ép buộc mình đi ra, một đôi mắt âm lãnh liền nhìn chằm chằm Long Dật cùng Bách Hợp, Lâm Tuyết:

“Mẹ yên tâm, con không sao. Kẻ thù cũng còn chưa chết, sao con có thể cam lòng chết đi?” Cô ta nói xong liền cười âm độc.

Dấu vết hôm qua Long Dật để lại trên người cô ta vào lúc này đã biến mất không thấy. Qua thời gian một đêm, làn da vàng vọt của cô ta cũng không thấy đâu, ngược lại da thịt trở nên bóng loáng, mềm mịn. Sự biến hóa rõ ràng như vậy mẹ con Bách Hợp và Long Dật đều thấy được nhưng những người còn lại có dáng vẻ giống như không hề phát hiện ra. Mấy người không khỏi trao đổi với nhau một chút thần sắc quỷ dị. Lúc xe chờ hàng chuẩn bị mở, trừ Long Dật ra, Lâm Huân lại sống chết cũng không chịu ngồi ở đầu trước, cô ta đứng bên người Long Dật làm lòng máng cả người Long Dật dựng đứng lên.

Còn gần một tháng đi đường nữa là đến thủ đô, đường đi còn phải trải qua một tỉnh thành. Tỉnh thành này vốn cũng hết sức rộng lớn cho nên Zombie bên trong cũng nhiều lạ thường. Lâm Huân không lấy thức ăn trong không gian ra nên mọi người cũng cần phải vào trong thành phố tìm thức ăn. Ban đầu Lâm Huân cương quyết muốn đi đường này để đến thủ đô, lúc đó Long Dật đương nhiên là cô ta nói gì thì nghe vậy, bây giờ hai người rạn nứt như vậy nhưng đã đi đến nơi này, Long Dật lại để cha hội họp với mình ở thủ đô nên cũng đành nhắm mắt đi tiếp.

Trước kia là một thành phố náo nhiệt vậy mà vào bên trong lại chỉ là cảnh tượng tĩnh mịch, tựa như là to một tiếng còn có tiếng vang vậy. Tiếng vang của xe hơi đã kinh động Zombie phân tán ở khắp nơi, dần dần phía sau xe chờ hàng đã có Zombie đi theo, từ lúc bắt đầu mới chỉ bốn, năm tên bị binh lính cầm súng giết chết, sau đó số lượng càng ngày càng nhiều. Bên khỏe miệng Lâm Huân lộ ra nụ cười có vẻ dữ tợn. Sau khi xe chờ hàng đi vào thành phố, phía sau có một đoàn Zombie đuổi theo. Tận thế đã bắt đầu được gần năm tháng, rất nhiều Zombie cũng đã bắt đầu thăng cấp, giữa đám Zombie cũng đã xuất hiện một số Zombie biến dị, lực đạo lớn đến kinh người lại có tốc độ nhanh vô cùng. Đột nhiên, Lâm Huân biến mất trong không gian.

Đang lúc mọi người ngạc nhiên, nghi ngờ thì cô ta đột nhiên xuất hiện bên cạnh Lâm Tuyết và Bách Hợp.

Sáng sớm nay, lúc cô ta tiến vào trong không gian Bách Hợp cũng đã có lòng đề phòng cô ta rồi, lúc này thấy cô ta đi ra, đang muốn động thủ lại thấy Lâm Huân bắt lấy tay của mình, đẩy mình về hướng đám Zombie:

“Đi chết đi Lý Bách Hợp, bà cũng nên chết trong miệng của Zombie!”

Long Dật nhìn thấy tình cảnh này trong lòng vừa giận vừa sợ. Bây giờ Bách Hợp là tấm bùa hộ mạng của anh, không cần Bách Hợp lên tiếng anh cũng biết cần phải bảo vệ Bách Hợp thật tốt bởi nếu theo như tính cách của Lâm Huân thì cô ta sau khi giết chết Bách Hợp sẽ giết ngay mình và Lâm Tuyết. Đang lúc Long Dật sốt ruột vạn phần lại thấy bên khỏe miệng Lâm Tuyết lộ ra nụ cười, không khỏi sùng sốt một chút, sấm sét trong hai lòng bàn tay lại biến mất, sau đó thấy thân thể Bách Hợp nhẹ bỗng rơi trên mặt đất, bà ta lộn vòng trên không rồi văng vẳng đáp xuống mặt đất.

Ngoài dự liệu của mọi người là những Zombie kia thấy Bách Hợp rơi xuống lại như những con ruồi không đầu vậy, “Oanh” một tiếng toàn bộ liền nhanh chóng tránh ra tựa như nhìn thấy khắc tinh đáng sợ nào đó vậy. Loại tình cảnh này giống như một Zombie rơi vào đám người, đám người nổi điên chạy trốn vậy, chẳng qua là tình huống lúc này lại ngược lại khiến cho người ta có một loại cảm giác vui mừng vô hình.

“Đây là chuyện gì xảy ra vậy?” Lâm Huân thật sự muốn phát điên. Nếu như không phải tận mắt cô ta trông thấy thì người khác nói như vậy với cô nhất định cô ta sẽ không tin. Ai có thể tin được là Zombie ăn thịt người lại còn sợ người được? Vào lúc này, Bách Hợp đi tới chỗ nào thì Zombie chỗ đó dường như phát điên trốn tránh, lúc không tránh được lại chui xuống gầm xe, Bách Hợp cố ý đi tới bên cạnh một Zombie có năng lực, bởi vì Zombie kia thức tỉnh là năng lực chứ không phải khí lực cho nên cũng chạy không nhanh nhưng trên gương mặt xám xanh cũng lộ ra vẻ sợ hãi giống con người, thấy Bách Hợp như là thấy được vật gì đáng sợ vậy.

“Như thế nào? Chơi đủ chưa?” Bách Hợp hỏi Lâm Huân một câu, Lâm Huân có chút không dám tin nhìn tình cảnh như vậy, lắc đầu một cái: “Không thể nào!”

Đang trong lúc nói chuyện, trong tay cô ta bất chợt xuất hiện một con dao găm. Cô ta cắt cổ tay mình, mùi máu khiến cho mấy Zombie vừa mới chạy trốn lại có chút rục rịch thêm muốn, chẳng qua là vào lúc này sợ Bách Hợp, không dám tới mà thôi.

“Bà đi chết đi!” Trong tay Lâm Huân lại đột nhiên xuất hiện một cái túi nylon, nhìn đầu hứng lấy máu của mình sau đó ném tới hướng Bách Hợp. Túi máu kia đúng lúc bị Bách Hợp tiếp lấy, túi nylon mà Lâm Huân dùng là loại túi cực mỏng, vừa nắm như vậy một cái liền vỡ ra, một tay Bách Hợp chảy đầy máu. Zombie ngửi thấy mùi máu lại chảy nước miếng, Bách Hợp đi về hướng Zombie gần mình nhất nhưng Zombie kia thấy cô, ngay cả đồ ngon cũng không cần, xoay người một đường chạy trốn.

Bách Hợp nhìn cười, thân thể vừa nhẹ bỗng lại sử dụng khinh công một lần nữa bay trở về trong xe, vẫy vẫy tay, Long Dật liền chân chó cảm một chai nước suối đưa tới cho Bách Hợp:

“Đi Lý rửa tay đi.” Thấy được một màn Zombie lại sợ Bách Hợp kia, trong lòng mọi người đều bị rung động thật lớn. Ánh mắt Lâm Kiến Á nhìn Bách Hợp thật giống như sắp phát ra ánh sáng đến vạn dặm vậy. Ông ta nhìn chằm chằm Bách Hợp không rời mắt, trong lúc nhất thời thật giống như có chút không dám tiến lên vậy.

Long Dật liền đổ nước ra rửa tay, vào tận thế, nước suối là thứ vô cùng trân quý, có người có thể mang một mạng sống đi đổi lấy một chai nước. Nhưng vừa mới thấy được sự mạnh mẽ của Bách Hợp, bất kể là chuyện Zombie sợ cô hay cảnh cô phi thân lên xe đều để lại ấn tượng vô cùng mạnh mẽ, rung động trong lòng rất nhiều người cho nên không ai đi trách cứ việc cô dùng nước rửa tay, tựa như đều cảm thấy đó là chuyện đương nhiên vậy.

“Lâm Huân, đã chơi đủ chưa? Tiếp theo nên đến lượt tôi rồi.” Bách Hợp rửa tay xong, vẫy vẫy bàn tay ướt nhẹ, cảm giác bàn tay vừa mới dính đầy máu tanh khiến cho cô hết sức không thoải mái. Vào lúc này nhìn gương mặt Lâm Huân phờ phạc, cô ta theo bản năng gấp chuyện thì phải tránh. Đối với

Lâm Huân mà nói, tận thể cũng không phải là vô đài để cho cô ta thi triển quyền cước, bóng ma của kiếp trước đã ám ảnh trong đầu cô ta, trở thành một nơi khiến cô ta cảm thấy hết sức đáng sợ, mỗi khi gặp thất bại cô ta theo bản năng liền muốn trốn vào không gian, chỉ có không gian không có người mới sẽ không làm tổn thương đến cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Tận thể: Oán hận của mẹ kế (Hoàn)

Lâm Huân sợ người, xem thường người khác nhưng đồng thời cũng cần người khác.

Chỉ trong nháy mắt cô ta muốn tránh đi thì cảm giác đầu đau đớn kịch liệt như kim châm lại truyền tới. Lâm Huân lúc này muốn chửi bậy, cô ta lại không vào được không gian! Thật giống như lại mất đi liên lạc với không gian vậy. Loại chuyện này khiến cho Lâm Huân cực kỳ sợ hãi. Đau đớn trong đầu rất nhanh trở lại bình thường nhưng cô ta không vào không gian được, chỉ có thể trở mắt nhìn Bách Hợp đi về phía mình. Cô ta nghĩ đến việc mình vừa mới vứt túi nilon máu về phía Bách Hợp đang ở giữa đám Zombie mà không có uy hiếp gì liền sợ hãi đến cả người phát run, co rút lại thân thể theo bản năng:

“Bà muốn làm gì?”

Mới vừa rồi cô ta muốn giết mình nhưng bây giờ lại hỏi mình muốn làm gì? Bách Hợp không nhịn được buồn cười, một mắt nhìn cô ta co lại thành một đống, đáng vẻ vừa cảnh giác lại vừa sợ hãi: “Cô yên tâm, tôi sẽ không để cho cô chết nhanh như vậy đâu. Mặc dù cô vừa muốn hại tôi nhưng làm sao tôi có thể để cho cô chết nhanh như vậy đâu, giống như chủ ý trước kia của cô vậy, cô nói có đúng hay không?”

Nghe được mình sẽ không chết, dường như Lâm Huân thở phào nhẹ nhõm vậy. Cô ta nghĩ đến không gian của mình, dù sao cũng phải tìm ra cách để đi vào trong không gian, chỉ cần giết người có dị năng tinh thần lực vô hình đó xong thì cô ta có thể ngay lập tức trốn vào không gian, Lý Bách Hợp có muốn giết cũng không giết được cô.

Mỗi người đều có chủ ý riêng, lúc xe đi tới trong thành phố, vừa mới dừng ở trước một cái siêu thị, Bách Hợp liền xuống xe đuổi đi một đám Zombie đang vây lại thì mọi người mới nín cười xuống xe tiến vào trong siêu thị. Tận thể đã được năm tháng, bọn họ cũng coi như một lần nhìn thấy chuyện lạ, Zombie lại không ăn thịt người mà không biết thế nào lại sợ Bách Hợp, vừa mới nhiều Zombie vây quanh như vậy nhưng không một tên dám nhảy lên xe. Đứng ở cuối xe phía xa xa, Bách Hợp vừa mới xuống xe, một Zombie mất mạng còn những tên còn lại liền bắt đầu trốn. Có mấy người lính nếu không phải sợ bầy Zombie còn trở lại thì bọn họ cũng muốn nhanh chân đến xem Zombie vừa mới bị giết chết trong đầu có tinh hạch hay không.

Mấy người vào trong siêu thị lấy được rất nhiều đồ, dẫu sao mọi người còn phải lên đường, không biết trên đường có còn siêu thị nữa hay không vì vậy lấy rất nhiều mì ăn liền và đồ đun nấu. Không ngờ trong siêu thị lại đột nhiên xuất hiện bảy tám người nam nữ, cầm đầu là một người đàn ông nhìn tác phong nhanh nhẹn, khoảng chừng hai mươi tuổi, dáng dấp hết sức cao lớn, phía sau có ba bốn thanh niên trẻ tuổi giống như vậy đem hán vây lại vào giữa, hai người phụ nữ quần áo xốc xếch yếu đuối đi theo phía sau bọn họ.

Lúc thấy đám người này, con người Lâm Huân liền co lại, Bách Hợp nhìn một cái cũng không nhịn cười được.

Khó trách Lâm Huân bắt phải đi con đường này, hóa ra cô ta còn muốn trả thù người đàn ông trẻ tuổi này.

Người đàn ông trẻ tuổi đó chính là vị hôn phu kiếp trước của cô ta, sau đó phá hủy vòng tay không gian của cô ta và cũng là người đàn ông thích Lâm Tuyết, Ôn Như Tịnh. Cái tên này thật giống như của phụ nữ vậy. Người đàn ông dung mạo, dáng dấp hết sức tuấn mỹ này trong tâm khảm Lâm Huân chính là một tên đàn ông mặt người dạ thú. Trong nội dung câu chuyện, sau khi Lâm Huân sống lại, mặc dù hán ta cũng khá có tâm kế, đã trốn khỏi nhiều lần Lâm Huân hăm hại nhưng rốt cuộc bởi vì không có sở trường hay vận khí đặc biệt tốt nên cuối cùng vẫn chết dưới sự liên thủ của Long Dật và Lâm Huân.

Nhưng điều đáng để cho người ta chú ý là tâm cơ của hán vô cùng sâu, mặc dù thực lực không bằng Lâm Huân có không gian nhưng đầu óc của hai người không phải cùng một cấp bậc, là một nhân vật kiêu hùng. Kiếp trước hán vừa thấy Lâm Tuyết đã yêu, sau đó trong nội dung câu chuyện nếu không phải Lâm Tuyết bởi vì bị ma tủy phá hủy khiến cho hai người không đồng thời xuất hiện, nếu như hai người thật sự sớm gặp thì sợ rằng hán ta cũng sẽ vẫn thích Lâm Tuyết.

Vào lúc này, một khi chạm mặt, ánh mắt Ôn Như Tịnh liền lập tức rơi xuống trên người Lâm Tuyết, trong mắt phát ra ánh sáng giống như hai mặt trời nhỏ sáng ngời vậy, tiến lên chào một câu: “Quý cô xinh đẹp, tôi họ Ôn, tên là Như Tịnh...”

Mấy người đàn ông đi theo phía sau lưng hán trên mặt đều lộ ra vẻ không dám nhìn thẳng. Khóe miệng Lâm Tuyết khẽ giật một cái. Trong mắt Lâm Huân lộ ra vẻ oán hận liền đẩy Lâm Tuyết ra. Bởi vì oán hận nên lực đạo và động tác của cô ta cũng cực nhanh, thoáng cái đã đẩy Lâm Tuyết ra bên cạnh. Trong mắt Ôn Như Tịnh liền lộ ra một tia âm lệ.

“Vị này là ai?”

“Ôn Như Tịnh, người không biết ta sao? Thật tốt, nếu đã như vậy ta cũng không cần hạ thủ lưu tình với anh!” Lâm Huân kiêu ngạo nâng cằm lên, cô ta nhìn tên đàn ông dễ tiện kiếp trước đã phụ lòng mình, cô ta phải giết sạch toàn bộ bọn họ. Trong mắt Lâm Huân lộ ra sát ý khiến Ôn Như Tịnh cảnh giác. Hắn là một người đàn ông thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, vào lúc này Lâm Huân đối với hắn có địch ý, hắn tự nhiên muốn tiên hạ thủ vi cường.

“Không biết trong đội ngũ của mọi người thì ai là đội trưởng?” Ôn Như Tịnh hỏi một chút, tao nhã lễ độ nhìn mọi người một cái. Long Dật dưới sự ra hiệu của Bách Hợp liền có chút không thoải mái đứng ra: “Là tôi.”

Người đàn ông này vừa xuất hiện liền đưa ánh mắt dính trên người Lâm Tuyết mà Lâm Tuyết là ứng viên cho một nửa của hắn sau này, lúc này có người mơ ước nên đương nhiên hắn không vui. Ánh mắt Ôn Như Tịnh lóe lóe, chỉ vào Lâm Huân nói: “Tôi dùng mười bao gạo cùng với thay mọi người làm việc một tháng, vì anh em của tôi đổi lấy người phụ nữ này.”

Lâm Huân không nghĩ tới mình nói vài lời vậy mà sẽ bị làm nhục như vậy. Cô ta nổi cơn tam bành, vừa muốn mở miệng quát Ôn Như Tịnh vọng tưởng, Long Dật do dự một chút lại gật đầu một cái.

“Long Dật? Anh điên à? Anh đừng quên tôi là ai!”. Cô ta đường đường là một người có dị năng hệ mộc, cô ta có không gian thể mà vào lúc này những tên đàn ông dễ tiện này lại coi cô ta làm hàng hóa để đổi qua đổi lại như vậy. Chỉ nhìn hai người phụ nữ kia một cái cũng biết là đã làm những gì, giờ khác này Lâm Huân cũng không duy trì được tinh táo cùng trang nghiêm, cô ta vừa định chửi ầm lên thì Long Dật cười lạnh một tiếng: “Tôi không quên cô là ai nhưng cô cho rằng cô có thể vào không gian nữa sao?”

Có Bách Hợp ở đây, Lâm Huân đứng hòng trốn vào không gian, có cơ hội hành hạ cô ta đương nhiên Long Dật sẽ không bỏ qua. Vào lúc cô ta có ý giết mình thì hai người đã là kẻ thù, cô ta còn tưởng rằng mình sẽ coi cô ta như bảo vật trong lòng bàn tay, khắp nơi thương yêu giống như trước kia, không dám làm phật ý cô ta sao?

Nghe được Lâm Huân có không gian, trong cơn người Ôn Như Tịnh lộ ra mấy phần tàn độc, quan sát Lâm Huân trên dưới mấy lần, cuối cùng không biết thế nào mà ánh mắt dừng lại trên người Bách Hợp. Trong mắt hắn đầu tiên lộ ra chút đáng vẻ mê mang, tiếp theo giống như là có chút giãy giụa vậy, sau đó nửa quỳ xuống trước mặt Bách Hợp, chìa tay ra: “Quý cô xinh đẹp, ta họ Ôn, tên là Như Tịnh. Không biết cô tên gọi là gì?”

Khóe miệng Bách Hợp giật giật một cái, lời này cùng với lời hắn vừa nói với Lâm Tuyết giống nhau như đúc, không biết có phải hắn cứ thấy phụ nữ là đến gần như vậy. Bách Hợp nhìn hắn một cái, chỉ vào Lâm Tuyết nói: “Cậu vừa mới hỏi thăm mẹ của quý cô xinh đẹp này.”

“Cô đã kết hôn rồi? Trẻ như vậy đã kết hôn rồi?” Hắn ôm ngực giống như bị cái gì kích thích vậy, trong lúc bất chợt lại toét miệng cười: “Dù sao cũng đã là tận thế, không biết chồng của quý cô xinh đẹp ở đâu?”

Long Dật có chút cảnh giác nhìn chằm chằm hắn, thấp giọng hỏi: “Cậu muốn làm gì?”

“Hỏi xem hắn ta có đồng ý cạnh tranh công bằng hay không, nếu như không muốn, thật đáng tiếc là tôi phải đưa hắn ta về Tây Thiên”. Trên mặt Ôn Như Tịnh lộ ra vẻ đau buồn, u sầu, tiếc nuối nhưng lại mỉm cười, nhìn giống như là hết sức đáng tiếc thay đổi thủ vậy. Lâm Huân nghe được điều này, cặp mắt đỏ bừng liền mắng hắn: “Ôn Như Tịnh, anh có biết xấu hổ hay không? Ngay cả một người đàn bà lớn tuổi đã sinh con như vậy cũng dễ ỷ?” Cô ta không dám tin, kiếp trước Ôn Như Tịnh thích Lâm Tuyết cũng được nhưng bây giờ thấy Lý Bách Hợp lại cũng phải bắt chuyện với bà ta, chẳng lẽ người đàn bà hạ tiện này cướp chồng của mẹ mình không nói đến, giờ còn phải cướp đàn ông với con gái của mình?

Tuy nói sau khi Lâm Huân trọng sinh trở về liền quyết định muốn hành hạ đến chết tên đàn ông cận kề này nhưng thắng làm vua thua làm giặc, hôm nay dưới tình huống mọi việc của cô ta không thuận lợi, cái gì cũng không làm được, huống hồ lúc cô ta thấy Ôn Như Tịnh không biết có phải bởi vì Long Dật mà cô ta cho là một lòng yêu mình đã phản bội lại quan hệ đó cho nên hận ý của cô ta đối với Ôn Như Tịnh không hề nồng đậm giống như trước đây. Ngược lại, bởi vì hắn ta vẫn không thích mình nên Lâm Huân có loại xúc động muốn giết chết hắn ta để cho sau này ai cũng không có được hắn.

Ôn Như Tịnh nhẹ giọng cười quay đầu về phía Lâm Huân, nháy mắt một cách quyến rũ với cô ta. Lâm Huân ngẩn ngơ, còn chưa phục hồi lại tinh thần thì chỗ bà vai đã truyền tới một cơn đau nhức. Cô ta cúi đầu nhìn thì thấy nơi đó đang cắm một nhũ băng tỏa ra ánh sáng xanh da trời. Ôn Như Tịnh là dị năng băng hệ, hơn nữa lúc này đã đạt đến dị năng cấp hai. Cô ta làm sao quên, làm sao lại quên được người trước mắt này chính là một người thực lực cường đại lại là ác ma giết người trong lúc cười nói mà không chớp mắt? Kiếp trước cô ta cũng bởi vì Ôn Như Tịnh mạnh mẽ cho nên yêu hắn không cách nào khống chế, ý lại vào hắn, kiếp này chẳng lẽ bởi vì sau khi có không gian nên liền khinh thường?

“Tặng cho mấy người đấy.” Ôn Như Tịnh lười biếng vuốt tóc, lúc thấy Bách Hợp thì trong mắt lại lộ ra nụ cười lấy lòng, vội vàng muốn tiến tới nhưng Bách Hợp không chút khách khí cho hắn một chút công kích tinh thần. Sắc mặt hắn hơi đổi một chút nhưng cũng rất nhanh lại trở về bộ dạng tươi cười, nhưng trong đôi mắt kia cũng lộ ra vài phần cảnh trọng.

“Quý cô xinh đẹp, hãy tiếp nhận tình cảm của tôi đi! Tình yêu của tôi tựa như những đám mây trên trời, thuần khiết mà hờ hững...” Cho dù là Long Dật bị công kích tinh thần một lần cũng không thể chịu được mà quỳ sụp xuống đất thế nhưng hắn bị mình tấn công mà lúc này vẫn có thể đứng vững, mặt không đổi sắc, cho dù có khó chịu cũng chỉ là trong nháy mắt đó. Công kích tinh thần tốt ở chỗ Bách Hợp có thể tùy thời phát ra, không chỉ vô hình hơn nữa không có cách nào phòng bị. Nhìn từ chuyện Lâm Huân bị công kích sau đó bất tỉnh, ngủ mãi không dậy liền có thể nhìn ra được, di chứng của một đòn này cường đại đến mức nào. Vậy mà Ôn Như Tịnh lại có thể chịu đựng được. Sợ rằng hắn ta cũng không phải người dễ đối phó như trong nội dung câu chuyện vậy, chỉ sợ cuối cùng Lâm Huân có thể giết hắn như trong câu chuyện cũng không dễ dàng.

“Mẹ tôi không phù hợp với anh.” Lâm Tuyết nhìn Ôn Như Tịnh có chút cảnh cáo. Lúc này bởi vì lý do Bách Hợp luyện nội công tâm pháp nên nhìn dung mạo không khác gì mười mấy năm trước nhưng cũng không phải là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp nếu không thì sau đó đã không xảy ra chuyện

Lâm Kiến Á có mới nói cũ. Sau tận thế cái gì cũng quý giá, chỉ riêng có đàn bà là không đáng tiền nhất, nếu như Ôn Như Tịnh thật sự mạnh mẽ không thể nào lại bỏ qua Lâm Tuyết mà nhìn trúng cô. Chân mày Bách Hợp nhíu lại, thấy lần công kích tinh thần lực đầu tiên đối với hắn vô dụng liền dứt khoát tấn công thêm một lần. Lần này sắc mặt Ôn Như Tịnh trong nháy mắt có chút tái nhợt, mặc dù hắn vẫn giữ được nụ cười nhưng trên trán đã nổi gân xanh, có thể thấy hắn ta cũng không dễ dàng như trong tưởng tượng của mình.

Thấy Ôn Như Tịnh vẫn phải chịu ảnh hưởng, trong lòng Bách Hợp thờ phào nhẹ nhõm. Lần này bước vào tận thế để hoàn thành tâm nguyện thay Lý Bách Hợp, chỗ dựa của cô chính là loại thực lực cường đại này. Tính cách của Bách Hợp luôn muốn mọi chuyện mình phải giấu nghề, không muốn để cho mọi người sớm nhìn thấy là bài tây của mình. Giả dụ như Long Dật cho là hắn đã biết nhiều về cô, biết cô có võ công và dị năng tinh thần lực nhưng cô còn có đạo thuật mà hắn không biết.

“Chiều cao không phải là vấn đề, tuổi tác cũng không phải chênh lệch...” lúc Ôn Như Tịnh cẩn thận nói xong lời này, Bách Hợp không nhịn được lại cho hắn một đòn nữa. Lúc này hắn không thể chống đỡ nữa, sau khi bước chân lao đảo thì ngã lên người một người trẻ tuổi sau lưng hắn.

“Đại ca?” người trẻ tuổi kia nhìn sắc mặt hắn có chút trắng bệch cho là nơi đó của hắn bị thương, vừa mới kêu hai câu thì Ôn Như Tịnh đã khoát tay với hắn, quay đầu nhìn Bách Hợp toét miệng cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, trong mắt mang theo mấy phần bất đắc dĩ.

Tính cách người đàn ông này thật quá đáng sợ, ngay cả khi chịu ba lần công kích của cô mà cũng không bất tỉnh, không ngã cũng không nổi điên, vào lúc này vẫn còn có thể giữ được tỉnh táo. Bách Hợp phát ra ba lần công kích cũng cảm thấy mệt mỏi không nhẹ. Lúc trước cô vừa mới ra tay với Lâm Huân, dị năng tinh thần lực đúng là mạnh mẽ nhưng thật ra vẫn có khuyết điểm, sau khi lên tới cấp ba thì lực sát thương trở nên lớn hơn nhưng số lần có thể phát ra công kích lại ít đi. May mà Bách Hợp không định dựa vào khả năng này để giết Zombie nếu không ngoại trừ chiến đấu đơn độc ra, loại dị năng này cũng chỉ là đồ bỏ đi.

Dù sao dùng để đối phó với Lâm Huân là đủ rồi. Bất kể là chiêu số giảm đi không ít nhưng chỉ cần đối phó được với cô ta là được.

“Trước tiên đưa người lên xe đã.” Long Dật có chút chua chát phản phó vài câu. Ôn Như Tịnh vừa tới một cái hắn thật có cảm giác có một nguy cơ nào đó theo bản năng, giống như là đồ thuộc về mình sẽ bị cướp đi vậy, hết sức khó chịu. Nhưng hắn nghĩ đến mình vừa mới thu được một đám đàn em như vậy lại thấy không cần tiếc nuối, dù sao phía sau xe chờ hàng được lắp đặt có thể chở đến mấy chục người vì vậy hắn vẫn để cho người lên xe.

Mấy tên đàn ông đỡ Ôn Như Tịnh lên xe rồi cũng nhảy theo lên. Hai người phụ nữ quần áo xốc xếch đáng vẻ có chút sợ hãi nhưng nghe tiếng kêu gào của Zombie khắp nơi vẫn cố nén nước mắt đi theo lên xe. Lâm Huân bị một người đàn ông mới lên xe kéo đến trong góc, mấy người trẻ tuổi kia liền đi đến vây quanh. Vương Bái Chi gấp đến mức chảy nước mắt, vọt lên. Dung mạo, dáng dấp của bà ta không tệ hơn nữa bởi đã uống qua nước của không gian kia nên giờ nhìn vừa trắng trẻo lại mềm mại, so với hai người phụ nữ đầu bù tóc rối, bẩn thỉu kia thì sạch sẽ, xinh đẹp hơn rất nhiều liền dứt khoát bị kéo vào.

“Chờ một chút” Bách Hợp cau mày nhìn Lâm Kiến Á ngồi bên cạnh mặt đầy hoảng sợ một cái, nhíu mày một cái rồi nói với Ôn Như Tịnh dường như rất nhanh khôi phục tinh thần: “Lâm Huân thì tôi mặc kệ nhưng mấy người thả người phụ nữ vừa rồi ra”.

Trong nội dung câu chuyện, Vương Bái Chi cũng không phải người xấu, bà ấy chỉ là một người đàn bà nhu nhược, vô dụng, cho dù sau đó trong câu chuyện Lâm Huân có làm nhiều việc như vậy thì thật ra cũng không liên quan đến bà ấy. Lý Bách Hợp cũng không nói là muốn tìm Vương Bái Chi trả thù nên nếu như vậy thì việc làm tổn thương bà ta hay không đương nhiên do Bách Hợp quyết định.

Ôn Như Tịnh nhìn Bách Hợp một cái, trong mắt toát ra vài phần nghi hoặc. Hắn hướng về phía mấy người trong góc nói một câu: “Đùa quá trốn rồi, thấy tiểu thư Bách Hợp giận chưa?” Sau khi từ trong miệng Lâm Tuyết biết được tên của Bách Hợp, hắn vừa mới lên xe đã gọi tên Bách Hợp giống như đã quen biết từ lâu. May mà Bách Hợp cũng không phải thật sự là người bốn mươi tuổi nên lúc này cũng không cảm thấy chỗ nào kỳ quái. Người như Ôn Như Tịnh nhìn bề ngoài thì như là luôn tươi cười vui vẻ nhưng thực ra ý chí cũng kiên định hơn bất kỳ ai, sợ rằng không dễ dàng thay đổi vì vậy Bách Hợp cũng lời tranh cãi với hắn.

Trong chốc lát, Vương Bái Chi bị ném ra lúc người đã ngã ngửa, quần áo đã bị xé rách phân nửa, lúc thấy Bách Hợp cũng không để ý cô có phải là kẻ thù cướp chồng của mình hay không mà ôm cô khóc.

Bà ấy vẫn có chút bận tâm Lâm Huân, sau khi khóc xong liền nhìn Bách Hợp một cái:

“Cô Lý, bây giờ tôi đã biết cô là người tốt, cô hãy cứu Huân Nhi của tôi một lần đi.” Bách Hợp chỉ coi như không nghe thấy. Lúc chạng vạng, xe dừng lại ở bên cạnh một con đường nhỏ, người ở trong góc tản ra, bên trong Lâm Huân trên người hỗn độn, cặp mắt tàn mắt lộ ra một vẻ u ám không bình thường. Cô ta nhìn Bách Hợp ngồi bên cạnh Ôn Như Tịnh âm trầm cười hai tiếng:

“Ôn Như Tịnh, rồi anh sẽ gặp báo ứng.” Cô ta dường như là tiểu thư Lâm gia, con cưng của trời, sau khi sống lại có không gian của mình vậy mà lại trở thành món đồ trao đổi để cho bọn đàn ông thỏa mãn dục vọng. Cũng không biết có phải bởi vì cô ta quá hận hay không mà trong lúc nhất thời đột nhiên phong tỏa của Bách Hợp đối với không gian của cô ta biến mất, thân hình cô ta vận vẹo một cái rồi biến mất ở bên trong xe chờ hàng.

Người bình thường thấy tình cảnh như vậy cũng sẽ bị dọa cho giật mình, nhưng có thể bởi vì nguyên nhân tận thế cho nên rất nhiều người chẳng qua là chết lặng nhìn nơi Lâm Huân biến mất một cái rồi lại quay về làm việc mình nên làm.

Lúc Lâm Huân xuất hiện lại đã là buổi sáng ngày hôm sau, vết thương trên người đã biến mất sạch sẽ lại còn xinh đẹp hơn trước. Thế nhưng Bách Hợp tin rằng trong lòng cô ta đã có một bóng ma sâu sắc.

Cô ta nhào đến Lâm Tuyết nhanh như tia chớp, trong tay vận một cái thùng. Lúc cảm giác được khí tức của cô ta xuất hiện, Bách Hợp kiên quyết đá văng cô ta ra xa, dùng tinh thần tấn công cô ta một lần. Nhưng không biết có phải lúc này tâm thần Lâm Huân bị thương quá nặng hay sao mà lần này

công kích tinh thần hoàn toàn không khiến cho cô ta thiếp đi mà chẳng qua chỉ là khiến cô ta đau đến ôm đầu. Cô ta hất đồ trong thùng xách theo ra, sau một thời gian liền khiến xe chở hàng thùng ra một cái lỗ hổng.

“Có phải cô nổi điên rồi không?” Long Dật có chút đau lòng nhìn thành xe, ánh mắt đỏ bừng: “Nếu cô không muốn ở lại nữa thì cút đi!”

“Tất cả các người đều phải chết.” Lúc này Lâm Huân giống như một người điên vậy, một lát thời gian không lâu lắm cô ta lại vịn xăng cùng bật lửa, hiển nhiên là chuyện ngày hôm qua đối với cô ta là một kích thích quá lớn, vào lúc này cô ta có chút không khống chế được mình. Mọi người vừa nhìn thấy tình cảnh của cô ta như vậy liền nhất thời giật mình.

Bất kể trước đây là người yêu hay đồng bọn nhưng lúc đang uy hiếp đến sinh mạng của mình thì mỗi người đều có những hành vi có lợi cho bản thân mình.

Băng nhũ của Ôn Như Tịnh lập tức bắn thùng tay xách theo thùng xăng của Lâm Huân, có người đem cô ta đá ra thật xa, cũng khiến cho bật lửa trong tay cô ta phát ra lửa.

Trong nhất thời, Lâm Huân hét lên một tiếng hét chói tai, cô ta lăn mấy vòng sau đó mới thật nhanh biến mất không thấy.

“Con đàn bà điên này!” Long Dật cắn hận mắng một câu. Nửa giờ sau, bóng dáng Lâm Huân lại lần nữa xuất hiện. Lần này cô ta không mang theo xăng hay axit mà mang đến rất nhiều dao, ném về hướng mọi người như phát điên vậy, cũng không để ý tới có phải trong đám người đó còn có mẹ của cô ta hay không. Cô ta giống như một dã thú bị kích thích, kẻ này không thành lại sinh ra kẻ khác.

Cách nửa tiếng cô ta lại đi ra một lần, mỗi lần đi ra có thể làm tổn thương người khác mà bản thân cô ta cũng sẽ bị thương nhưng cô ta vẫn không để ý, mỗi lần đi ra đều có thủ đoạn mới, thời gian lâu dài Long Dật có chút không chịu được phiền toái, âm độc nói: “Di Lý có biện pháp nào tốt có thể một lần giải quyết tai họa ngầm này không?” Người có kiên nhẫn hơn nữa cũng sẽ không nhịn được việc ba lần bốn lượt đối mặt với việc ám sát của một người đàn bà điên, nhất là trong hoàn cảnh tận thế như vậy, mỗi ngày phải đối mặt với rất nhiều nguy cơ, lấy đầu ra thời gian đối phó với sự quấy phá của Lâm Huân tựa như âm hồn không tan vậy?

“Cái gì mà di Lý? Rõ ràng là Tiểu Bạch Hạc của ta.” Ôn Như Tịnh ném cho Bạch Hạc một ánh mắt quỵn rũ. Liên tiếp gặp phải sự quấy rầy của Lâm Huân, trên mặt rất nhiều binh lính tổ chức thân thể tốt đều khó tránh việc lộ ra vẻ mệt mỏi, thậm chí mấy người còn bị thương nhưng Ôn Như Tịnh vẫn đáng vẻ như cũ, ngay cả ngày hôm qua bị mình công kích tinh thần ba lần nhưng lúc này giống như là không hề lưu lại chút di chứng nào vậy. Ánh mắt người này thâm sâu, Bạch Hạc nhìn từ từ thế đi lại có thể thấy được thân thủ của hắn chắc không kém, một người như vậy quả thực quá cổ quái, dưới tình huống có thể không trở thành kẻ địch của hắn thì dĩ nhiên có thể làm bạn càng tốt hơn.

“Được rồi, cô ta lại xuất hiện thì trò chơi sẽ kết thúc.”

Vương Bái Chi ở bên cạnh nghe nói như vậy nước mắt liền chảy ra, cũng không dám lên tiếng nữa. Đến khi một lần nữa Lâm Huân điên cuồng một lần nữa xuất hiện Bạch Hạc liền dồn hết toàn bộ tinh thần lực sang phía cô ta. Mặc dù Lâm Huân đã điên cuồng nhưng gặp mấy lần tấn công tinh thần lực cũng có chút không chịu nổi, cô ta lập tức ngã ngổ trên đất, trong lúc bất chợt giống như là biết cái gì vậy, chỉ về phía bên Bạch Hạc: “Trong số các người có người có dị năng tinh thần lực.”

“Không sai”, Bạch Hạc đi về phía cô ta, cũng không sợ cô ta sẽ dùng thủ đoạn gì nữa. Cô lại tấn công Lâm Huân một lần nữa, thấy cô ta có vẻ không cách nào chịu đựng được cảm giác nhức đầu mới cười lạnh nói: “Tôi chính là người có dị năng tinh thần lực, một đường để cho cô ngủ mê man lâu như vậy khiến cho kế hoạch trả thù của cô không thể thực hiện, thật là xin lỗi.”

Cho dù ai là người có dị năng tinh thần lực Lâm Huân cũng có thể tiếp nhận nhưng giờ đây nghe được người khiến cho kế hoạch lúc tận thế của mình chưa bắt đầu đã thất bại lại là Bạch Hạc thì suýt nữa Lâm Huân thổ huyết, vẫn không thể hỏi đối phương tại sao phải làm như vậy!

“Mùi vị ngày hôm qua có dễ chịu không? Lúc cô muốn tính toán Lâm Tuyết thì chắc hẳn nó cũng sẽ cảm thấy như vậy.” Bạch Hạc nhìn Lâm Tuyết cách đó không xa đang nắm chặt tay lại một cái, lại quay đầu trở lại: “Bí mật của cô thật ra tôi đã sớm biết, nhìn cô diễn kịch mười năm thật đúng là xuất sắc. Thu thập lương thực vượt qua tận thế à, Lâm Huân, tại sao cô lại biết sẽ phát sinh tận thế chứ?”

Tinh thần của Lâm Huân hai ba lần gặp phải công kích vốn cũng đã mệt mỏi không chịu nổi, vào lúc này bị Bạch Hạc hỏi một câu không nhịn được liền khóc, cũng không biết nhớ ra điều gì, che đầu lại liền kêu: “Bà im đi!”

“Kiếp trước chết rất bi thảm, đời này không cam lòng, muốn làm lại lần nữa chứ?”. Bạch Hạc nhích tới gần cô ta thêm một chút, ở bên tai cô ta nhẹ giọng nói: “Chết dưới tay thủ hạ của vị hôn phu của mình, không gian mà cô dựa vào để sinh tồn cũng bị hủy.” Bạch Hạc nói đến chỗ này, đưa ngón tay ra búng một cái lên chiếc vòng mà cô ta đang đeo trên cổ tay. Lúc này đầu ngón tay của cô mang theo nội lực, lực đạo cực kỳ lớn, trên vòng ngọc bóng loáng xuất hiện từng vết nứt. Lâm Huân thấy tình cảnh như vậy suýt nữa liền phát điên, liều mạng hét chói tai: “Bà muốn làm gì?”

Sau khi trải qua một lần chuyện vòng tay bị hủy, Lâm Huân liền giống như một người đàn bà vô dụng mặc cho người ta xâu xé, không có không gian, không có cái gọi là nước suối, thật ra thì cô ta cũng chỉ là một người đàn bà bình thường mà thôi.

“Nỗi khổ kiếp trước Lâm Tuyết phải chịu tôi đã trả lại cho cô, mùi vị bị người khác luân phiên làm nhục cô đã ném qua, bây giờ tôi cũng không cần ép cô hút thuốc phiện, trên thực tế khi cô không có không gian thì thật ra cũng không khác hơn chút nào, không gian đối với cô mà nói chính là một độc dược trí mạng rồi.” thật ra trong nội dung câu chuyện Lâm Huân phong quang vô hạn cũng chỉ là bị trúng một loại độc gọi là không gian thôi. Không có không gian, Lâm Huân cái gì cũng không phải, Bạch Hạc cũng sẽ không xuất thủ đối phó cô ta. Từ giờ, cô ta chỉ là một người có dị năng cấp một thông thường, ở nơi này người có dị năng dần dần nhiều lên, thậm chí cũng có nhiều cường giả xuất hiện, cô ta sớm muộn cũng sẽ luân lạc trở thành người phạm tội, lại cũng không thể được rạng rỡ như trong nội dung câu chuyện.

Lâm Huân ngơ ngác thấy vết nứt trên vòng ngọc càng ngày càng nhiều, trong lúc bất chợt đưa tay lên cổ mình. Cô ta muốn chết, sau khi không có không gian, cô ta ngay cả đứng khi để sống tiếp cũng không có nhưng làm sao Bách Hợp sẽ để cho cô ta tùy tiện chết đi? Vào lúc tận thế, chết cũng không sợ, có lẽ lại là một loại giải thoát, chỉ có người còn sống lại không thể không vì sống còn mà liều mạng giãy giụa đó mới là thống khổ lớn nhất. Trong tay Bách Hợp cầm một lá bùa đã sớm chuẩn bị đánh vào trong thân thể Lâm Huân, nếu như sau này cô ta muốn tìm chết thì từ nay về sau chỉ có thể ném được cảm giác đau khổ hơn chết đi nhiều, hơn nữa căn bản không thể tự sát. Chỉ cần vài lần như vậy thì đối với người như Lâm Huân mà nói thì sợ rằng liền sẽ sợ hãi.

Bách Hợp lại đi trở về bên người Lâm Tuyết, mọi người cũng không nhìn đến Lâm Huân lại tiếp tục ngã ở bên đường không dừng được kêu rên, vòng ngọc trên cổ tay của cô ta đã vỡ thành mấy mảnh rơi vào bên cạnh người cô ta, cắt vào thân thể máu tươi đầm đìa nhưng lại cũng không có gì biến hóa.

Hai năm sau, Bách Hợp giúp Lâm Tuyết gây dựng một căn cứ, Long Dật cũng ở lại trong căn cứ này, Lâm Tuyết mà hắn còn đang theo đuổi hôm nay đã trở thành người mà các căn cứ lớn tranh nhau để cưới được. Ôn Như Tịnh cũng không có rồi đi, chẳng qua là lần này kỳ quái là hắn không theo đuổi Lâm Tuyết ngược lại lại theo đuổi Bách Hợp nhưng bởi vì căn bản Bách Hợp không có ý muốn tiếp nhận hắn mà trở thành trò cười nổi tiếng trong căn cứ.

Bởi vì Zombie sợ hãi Bách Hợp nên tòa căn cứ này trở thành căn cứ an toàn nhất trong cả nước, người người đều biết chủ nhân của căn cứ là Lâm Tuyết, một cô gái có khả năng trị liệu lại thêm ôn nhu, xinh đẹp và vẫn còn độc thân. Cô lại còn có một người mẹ mà Zombie rất sợ hãi, rất nhiều người nghe danh mà tới. Trước cửa căn cứ, một người phụ nữ trung niên vẻ mặt tang thương trầm thấp giới thiệu mình:

“Lâm Huân, dị năng mộc hệ cấp hai”. Lúc nghe được cái tên Lâm Huân, người tới kiểm tra thân thể của người phụ nữ trung niên đó toét miệng cười, quay đầu nhìn cô ta một cái: “Huân Nhi, tôi là Mộc Giai Giai, cô còn nhớ tôi hay không?”

Mộc Giai Giai vĩnh viễn không thể quên được chuyện mình bị hủy diệt ngày hôm đó. Nếu không phải là Lâm Huân, cô không cần phải rơi vào cái kết quả này. Nếu không phải tại Lâm Huân, cô sẽ không suýt nữa phát điên. Nếu không phải Lâm Huân...

Trong căn cứ, mỗi ngày đều phát sinh chuyện có người bị khi dễ nhưng nếu bị khi dễ lại một người có dị năng hệ mộc cấp hai lại không dám trả thù thì cũng hiếm thấy. Vai chính trong nội dung câu chuyện phong quang vô hạn nhưng sau khi không có không gian cuối cùng vẫn trở thành một người hết sức bình thường, lại không trở thành nữ vương như trong nội dung câu chuyện.

Lần này thời gian làm nhiệm vụ lâu hơn một chút, trừ lần trở thành Đào Bách Hợp bởi vì việc tu luyện đạo thuật nên sống đến mấy trăm năm ra thì lần này Bách Hợp cũng sống đến hơn trăm tuổi như vậy. Lâm Tuyết đã lập gia đình, cô cũng không lấy Long Dật mà chỉ thu làm thuộc hạ. Bây giờ cháu trai của mình đã trưởng thành, Bách Hợp nhắm mắt lại, tựa như thấy Ôn Như Tịnh đã quán lấy cô cả đời xuất hiện, trong mắt hắn lần đầu tiên không có cảm giác tươi cười vui vẻ như trước mà ngược lại chỉ mang vô số ưu thương tựa như hắn thật sự bị tổn thương.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Cuộc đời bị hủy (1)

Lúc trở lại trong không gian kia, Bách Hợp không nhìn được mà muốn bật cười rồi, Ôn Như Tịnh là một người đàn ông giỏi giang thay đổi thất thường rồi lại chơi trò phong trần, cả đời Bách Hợp cũng không có thăm dò được thực lực đích thực của anh ta là ở nơi nào, cho dù về sau dị năng tinh thần lực của mình tăng đến cấp mười, lúc công kích anh ta biểu hiện ra ngoài cũng chỉ là hơi hợt, Bách Hợp dám khẳng định dị năng của anh ta cao hơn mình, nhưng cả đời không cưới vợ sinh con, cũng không vây quanh Lâm Tuyết, ngược lại ở bên cạnh mình, Bách Hợp nhận ra Lâm Tuyết hơi thích anh ta đấy, nhưng cũng không biết về sau như thế nào lại đột nhiên gả cho người khác.

Dù sao nhiệm vụ cũng đã hoàn thành, cô lắc lắc đầu, trong không gian Lý Duyên Tử rất nhanh xuất hiện ở trước mặt, trên người chàng trai này giống như phảng phất mang theo một hồi nhàn nhạt ánh huỳnh quang, cả người thoát nhìn tươi đẹp và chói mắt. Trên mặt anh ta tựa như thêm mấy phần nhân khí, không giống như trước kia lạnh lùng xa cách như băng rồi lại giống như có chút cảm giác không giống con người.

“Chúc mừng cô, Bách Hợp.” Anh hướng phía Bách Hợp khẽ gật đầu một cái, áo khoác nhẹ nhàng đung đưa, cả người không thấy chút chuyển động, thoáng cái xuất hiện ở trước mặt Bách Hợp.

“Lần này nhiệm vụ hoàn thành không tệ, làm cho tôi bất ngờ, không ngờ vận khí cô tốt như vậy. Lần này tặng cô một điểm, cô muốn thêm ở đâu?” Bách Hợp trước kia xem chàng trai này đều là đứng cách mình rất xa, lần này anh ta thật giống như biểu tình càng thể hiện phong phú chút ít, không hề cho người khác cái loại cảm giác bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, Bách Hợp không biết có phải ảo giác hay không, nhìn thấy trong ánh mắt anh ta như vậy mà có thêm vài phần u buồn, thật giống Ôn Như Tịnh.

“Tôi muốn thêm vào võ lực.” Trí lực và dung mạo đều có số điểm bằng nhau, Bách Hợp thấy giá trị của mình ít ỏi vô cùng, quyết định tăng lên giá trị võ lực trước rồi nói sau, vừa nói đến chính sự, Bách Hợp liền áp chuyện Lý Duyên Tỳ vừa đến gần mình trở về trong lòng. Lý Duyên Tỳ mỉm cười gật đầu. Tay của anh ta giờ lên, tựa như sắp đụng đến đỉnh đầu, Bách Hợp theo bản năng muốn tránh đi, nhưng mà kịp thời phản ứng liền cứng rắn đứng lại.

Giữa không trung lại xuất hiện tư liệu của cô:

Giới tính: Nữ (Có thể biến đổi giới tính)

Tên: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 61 (max 100 điểm)

Dung mạo: 60 (max 100 điểm)

Thể lực: 59 (max 100 điểm)

Võ lực: 18 (max 100 điểm)

Tinh thần: 15 (max 100 điểm)

Kỹ năng: Cửu Dương Chân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh, Thiên Địa Môn Đạo Đức Kinh, Nam Vực Cổ thuật

Sở trường: Nấu ăn trung cấp

Mị lực: 28 (max 100 điểm)

Cất giữ: Tình yêu của Thi Vương, Chúc phúc của Thánh nữ

Bách Hợp xem các thuộc tính thì lập tức kinh hãi: “Sao lại thêm nhiều như vậy?” Không chỉ trí lực của cô tăng hơi cao một chút, mà ngay cả thể lực và võ lực đều được tăng thêm điểm, tinh thần lực tăng liền bốn điểm, ngay cả mị lực cũng được thêm qua. Không biết mình đã làm được chuyện tốt gì, thoáng cái giá trị các thuộc tính được tăng thêm nhiều như vậy.

“Cho nên, tôi không phải nói cô gặp may sao?” Lý Duyên Tỳ mỉm cười, ở cột kỹ năng Cửu dương chân kinh ánh sáng lại phai nhạt xuống. Bách Hợp vừa mới vì giá trị thuộc tính đồng loạt tăng mà suýt không để ý đến tính huống này, lúc này nhìn thấy tim suýt nữa nhảy ra khỏi cổ họng, liền vô thức hỏi: “Vậy, vậy cái kỹ năng này?”

“Cửu dương chân kinh có thể xuất hiện ở bên trong thanh kỹ năng của cô là vì có tính thần bí. Hơn nữa bởi vì nguyên nhân lớn nhất là sau khi luyện xong sẽ rất mạnh.” Lý Duyên Tỳ khi nói đến chỗ này, trên mặt lộ ra thần thái lãnh đạm.” Nhưng nhiều người học thì nó không còn thần bí nữa, tự nhiên cũng sẽ không xuất hiện lại ở phía trên.”

Bách Hợp nghe được điều này, tim cũng suýt nữa lại dâng tới cổ họng. Khi cô đang dạy Lâm Tuyết võ công, trong lòng liền có một loại bản năng dự cảm, cũng giống như không thể dạy nàng quá nhiều, lúc này quả nhiên báo ứng đã tới rồi, trong lòng cô có chút phát rét, vào lúc này mơ hồ có chút hối hận, dù sao Cửu dương chân kinh là một phần trợ lực của cô, cô có nhiều kỹ năng liền nhiều cơ hội bảo toàn tánh mạng, nếu sớm biết dạy võ công cho người khác, võ công của mình liền chẳng còn đáng giá tiền thì chắc chắn Bách Hợp sẽ không dám dạy đấy, cô tình nguyện chính mình tự đi báo thù.

“Có được tất có mất” Lý Duyên Tỳ nhàn nhạt nói một câu, tiếp tới mới mở miệng hỏi: “Cô có muốn tiếp tục nhiệm vụ?” Bách Hợp luôn rất chăm chỉ, cô là một trong những người đang thực hiện nhiệm vụ ở chỗ Lý Duyên Tỳ, không phải là thiên tư tốt nhất nhưng lại là người kiên trì có thời gian lâu nhất, rất nhiều người không phải sau khi tiến vào thế giới đánh mất chính mình thì chính là không nỗ lực làm nhiệm vụ trong thế giới có danh vọng, địa vị, tài phú thậm chí còn có đàn ông, thế nhưng cô có thể kiên trì thực hiện, có lúc luôn là ngoài dự đoán mọi người làm cho anh ta ngạc nhiên.

“Đúng vậy.” Bách Hợp gật đầu một cái, Lý Duyên Tỳ hơi vui vẻ, cuối cùng trong đầu Bách Hợp cũng chỉ còn lại nụ cười này mà thôi, tựa như những ngôi sao kia trong không gian đều đã vì nụ cười này mà mất đi màu sắc vậy.

“Ừ, à, nhẹ một chút, nhẹ một chút, lại nhẹ một chút đi, thật là đau. Một giọng nói của cô gái truyền vào đầu Bách Hợp, trong nháy mắt đầu cô như muốn nổ tung vậy, nội dung võ kịch còn chưa truyền vào nhưng từng cảm xúc rất không cam lòng cùng oán hận truyền tới trong lòng cô, thân thể cô khẽ động, trên người tựa như bị một ngọn núi lớn đè vậy, cô cau mày, bàn tay vừa mới động một cái, nhưng có một tiếng đàn ông rên rỉ ở bên tai cô vang lên, hình như chỗ bàn tay chạm vào là bộ ngực đàn ông rắn chắc, không biết có phải hay không bởi vì sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần trước tinh thần lực gia tăng mặc dù lúc này đầu cô đang đau nhưng rất nhanh tỉnh táo lại.

“Vương Bách Hợp, mẹ nó, cô quay mặt về phía này một chút, lộ ra một chút vui vẻ, trưng vẻ mặt cầu xin cho ai xem.” Bách Hợp mở to mắt, nhìn thấy ngay trên thân thể là một người đàn ông đang ** lấy thân thể mình, mà chính mình cũng toàn thân không mảnh vải che thân, cô hí mắt hung hăng dùng hết sức bình sinh, một tay đẩy người đàn ông này ra.

Người đàn ông kia nhất thời không phản ứng, đoán chừng do vừa vận động quá nhiều, lúc này đang ngu ngơ thì lại bị Bách Hợp ở phía dưới đạp một cái té ngửa ra sau, đâm vào đôi nam nữ cũng đang bận rộn bên cạnh.

Đây là một căn phòng màu trắng ước lượng hai mươi mét vuông, bên trong có bảy tám nam nữ, mỗi người đều giống như Bách Hợp vừa rồi, chỉ là bọn hắn đã tiến nhập mà Bách Hợp còn không có tiến vào mà thôi. Bốn phía liên tiếp vang lên tiếng rên rĩ, vì người đàn ông bị đá mà đỉnh trệ chỉ chốc lát, rất nhiều người đàn ông đang phập phồng đều ngẩng đầu lên nhìn ra mấy cái khung máy chụp ảnh phía sau có mấy người đàn ông đang đứng nhưng khác với những người trong phòng, những người này đều mặc quần áo đầy đủ, một người đàn ông tóc dài quần đang cầm cây gậy vốn đang bắt chéo hai chân ngồi trên ghế, vừa nhìn thấy Bách Hợp đập người đàn ông trên người cô ra thì ngăn người rồi nổi trận lôi đình:

“Vương Bách Hợp cô định không muốn làm? Không muốn thì rút nhanh cho tôi! Đến đến cái chỗ này rồi mà còn giả trang cái gì trinh tiết liệt nữ, sau này cô có yêu cầu tôi quay phim thì tôi cũng không thèm quay, rút cho tôi. Còn muốn mười vạn, đi ăn rút đi!”

Bách Hợp lúc này không phải người ngu, đã hiểu được đây là dạng địa phương nào, trong lòng không khỏi tuôn ra một cổ cảm giác tức giận, bất kể là làm vài lần nhiệm vụ, cô còn chưa có trần truồng ** trước mặt nhiều người như vậy, trong lòng cô rất tức giận, lúc này trong đầu nội dung vở kịch như cảm nhận được phản nộ của cô, toàn bộ bùng lên.

Người đàn ông tóc dài quần thấy mặt Bách Hợp trắng bệch, không nhìn được mắng lên “Cmn, bây giờ cô không phải là muốn giả bệnh lừa bọn này chứ? Nói cho cô biết, cửa nhỏ cũng không có, người khác còn không có chính thức lên người đây này, quần áo của cô đây, chính mình rút mau! Anh ta nói xong thì ném một bộ quần áo tới, Bách Hợp thực sự không chịu được nữa rồi, tranh thủ thời gian gọi Lý Duyên Tỷ trong không gian đem linh hồn mình ra ngoài, chứng kiến Vương Bách Hợp theo bản năng mặc quần áo đi ra khỏi toàn nhà rồi, cô mới một lần nữa vào lại thân thể.

Ra khỏi đại sảnh Bách Hợp cố nén cơn đau đầu kịch liệt, một mặt tìm cái góc tối không người trốn vào, một mặt tiếp thu nội dung vở kịch, làm nhiều nhiệm vụ như vậy, chỉ có lần này vừa bắt đầu dễ dễ cô chịu khổ, vừa xuyên đã đến studio quay lại phim như vậy, mà lúc này một lượng lớn nội dung vở kịch tràn vào đầu, ước chừng ba giờ sau, Bách Hợp mới tiếp thu hết nội dung vở kịch, không nhìn được muốn nhắm một câu cmn.

Lần này cô xuyên đến nhiệm vụ nguyên chủ họ Vương, cũng gọi là Bách Hợp, vốn xuất thân từ một thôn sơn nghèo khó ở Hoa Quốc, từ nhỏ Vương Bách Hợp đã có một khuôn mặt xinh đẹp, thanh thuần thanh nhã, trong thôn nổi danh một tiểu mỹ nhân, cha mẹ rất yêu thương cô, cô được nuôi dưỡng trong một gia đình hoà thuận, chỉ là tiểu Vương Bách Hợp nhìn thấy trên TV các minh tinh tướng mạo xinh đẹp rực rỡ, nên cũng có một giấc mộng minh tinh, cô hi vọng dựa vào bản lĩnh của mình, sau này có thể để cho cha mẹ hưởng phúc, cô hướng tới một cuộc sống tốt đẹp trong thành phố, cô cho rằng bằng vẻ ngoài của mình mà cố gắng sau này có thể rời khỏi cái thôn sơn nghèo khó này, tiến vào trong thành phố cùng mang cha mẹ theo.

Còn chưa tốt nghiệp cấp ba, cô liền thu dọn đồ đạc cũng không để ý đến cha mẹ phản đối mà vào thành phố, thành phố hết thảy đều làm cô nương thôn dã này vui mừng nhanh chóng, hết thảy bị phồn hoa sinh ra đã tâm, bởi vì cô xinh đẹp mà ngây thơ cho nên được quản lý của công ty nhìn trúng tuyển vào dưới cò, trở thành minh tinh mà cô luôn luôn mộng tưởng.

Nhưng sau khi tiến nhập công ty, cô mới phát hiện cuộc sống minh tinh này không có náo nhiệt như cô tưởng tượng, cô không có địa vị, cũng không có tiếng tăm gì, càng không có hậu trường, diễn viên chính thì không tới phiên cô đi diễn, một ít vai diễn phụ nhỏ cô cùng một nhóm nữ diễn viên khác tranh giành, cũng không có người đại diện nào nguyện ý nhận cô làm nhân vật mới, cô mới dựa vào chính mình liều một phen, một diễn viên phụ giấu mặt mà diễn còn dùng quần áo của chính mình cũng phải tranh đoạt với người khác.

Cuộc sống như vậy rất nhanh khiến cho Vương Bách Hợp bắt đầu thấy sợ hãi, nhất là khi không có đạo diễn nào để mắt tới cô, nhưng hết lần này đến lần khác có rất nhiều người ưa thích bộ dạng ngây thơ của cô, quản lý công ty ép buộc cô tiếp khách, một khi không nghe theo càng về sau càng bị ghẻ lạnh, thời điểm cô chán nản thì cô cho rằng mình đã gặp bạch mã hoàng tử của cuộc đời, về sau làm hại cô rơi vào vực thẳm, một diễn viên hạng ba Tổng Thiên Tề, người này đồ đạc ngọc ngà lồi lõm bay bướm rất nhanh làm Vương Bách Hợp như con thiêu thân lao vào anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Cuộc đời bị hủy (2)

Tổng Thiên Tề ở giới giải trí lăn lộn đã nhiều năm mà vẫn không thấy danh tiếng gì, nhưng tinh thông mọi thứ phóng túng, anh ta từng bước một tựa như đan một cái lưới bắt cá lớn vậy, đem Vương Bách Hợp ngu ngốc như hồ điệp bắt vào, Vương Bách Hợp cố gắng làm việc nhiều năm, thỉnh thoảng đi đóng vai phụ, thỉnh thoảng lại đi làm thêm một chút, cô cái gì cũng làm qua, những năm này cắt một chút tiền nhỏ cũng không nhiều, ngân quỹ có nửa năm lại bị Tổng Thiên Tề lừa hết sạch, cuối cùng còn giả bộ đáng thương tìm Vương Bách Hợp mượn tiền, làm hại Vương Bách Hợp vì anh ta mà gánh một khoản nợ.

Nếu chỉ là như vậy cũng không sao, vì muốn lấy được tiền của Vương Bách Hợp nên cuối cùng lừa gạt Vương Bách Hợp đi quay phim sex, nói chỉ cần cô làm xong một lần, từ nay về sau liền thu tay không cần làm gì cả, ngược lại anh ta cũng sẽ không chê mà lấy cô.

Đối với một cô gái hương thôn mà nói, ngay cả trước kia cùng người ăn cơm thỉnh cầu ông chủ lớn cũng không chịu đấy, vào lúc này lại bị Tổng Thiên Tề lừa đến quay cuồng, nhẫn nhịn mà đáp ứng thỉnh cầu của anh ta. Vương Bách Hợp có kỹ thuật diễn tốt nhưng lại không có vận khí có thể đóng phim

sex, nhưng tựa như trời sinh đã được người người yêu thích vậy, cô có gương mặt ngây thơ nên phim sex chiếu ra cơ hồ thành tích tiêu thụ lại tốt, thời gian dần trôi qua cô cũng có chút danh tiếng, kinh tế so với trước kia cũng dư dả một chút, chẳng qua trên đời lừa chẳng thể nào bọc được giấy, chuyện của cô cuối cùng vẫn là truyền về trong son thôn kia, cha mẹ cô bị tức chết mà trước khi chết không chịu nhận đứa con này, mà ngay lúc cô cho rằng mình vẫn còn Tống Thiên Tề thì lại bị ai phát hiện mình đã bị nhiễm bệnh AIDS

Ban đầu Tống Thiên Tề đổ dành sẽ cưới cô về sau khi cầm đủ tiền nhưng ngay cả mặt cũng không gặp, Vương Bách Hợp ngu ngốc rồi cuộc cũng thông minh một lần, cô tìm người đi thăm dò Tống Thiên Tề thì phát hiện anh ta có một người bạn gái thanh mai trúc mã, hai người tình cảm cực sâu, đang lúc chuẩn bị nói chuyện cưới gả nhưng vì Tống Thiên Tề không đủ tiền cho nhà gái mà hai người bị chia rẽ, gả bạn gái của Tống Thiên Tề cho người khác.

Từ đó về sau, Tống Thiên Tề liền thể đàn bà trên đời này đều không thể tin, anh ta muốn cho những người xem thường anh ta phải hối hận, anh ta cho rằng toàn bộ đàn bà trên thế giới đều dơ bẩn, anh muốn trả thù đàn bà, anh ta muốn chỉ cần để cho anh ta gặp được thì chết không yên lành.

Chỉ là kế hoạch không ngờ lại có biến hoá, khi anh ta đang cùng Vương Bách Hợp gặp nhau thì lại lần nữa gặp lại mối tình đầu, bạn gái kia nói cho anh ta biết thật ra trong lòng cô chỉ có anh ta, chỉ có điều cha mẹ dùng cái chết đe dọa, không đành lòng liên lụy anh ta cho nên mới nhẫn nhịn chia tay. Hôm nay cô kết hôn với người đàn ông khác thế nhưng cuộc sống trôi qua cũng không sung sướng, mối tình đầu như đang xoa dịu vết thương bên trong lòng của Tống Thiên Tề, anh ta rất nhanh tha thứ cho cô ta, sau đó hai người say rượu nên phát sinh chuyện không nên làm nhưng lúc này Tống Thiên Tề lại cảm giác hạnh phúc như có được toàn bộ thế giới.

Mối tình đầu đã kết hôn, nếu như muốn ly hôn, nhất định phải thanh toán tiền dứt khoát cho nhà trai một lần cả trăm vạn, tuy Tống Thiên Tề nửa đời trước đã tham gia vào giới văn nghệ, thế mà luôn luôn bất ôn bất hoà đây (không tốt), cũng không có cơ hội kiếm được nhiều tiền, hơn nữa trước kia hẳn là một làng tử tình trường, bốn phía đều lưu tình, có tiền liền mua rượu mua thuốc mua đàn bà, lúc này ngay cả một vạn đều không có thì như thế nào lấy ra trăm vạn?

Đang lúc hai người lo lắng thì Vương Bách Hợp tựa như một con mèo nhỏ, tiến vào tầm mắt của anh ta, quả nhiên, con mèo nhỏ này vừa nghe lời vừa mềm thuận, bảo cô trả thù lao liền trả thù lao, bảo cô chụp ảnh liền chụp ảnh, càng quan trọng hơn, là vì hôm nay trong lòng Tống Thiên Tề đã có người, lại chứng mất dung chi tục phấn (chi người con gái lăng ló, lơ lớt), cô cũng ngoan ngoãn nghe lời không hướng hấn cầu hoàn, còn cho rằng mình tôn trọng cô, không miễn cưỡng cô, vì mình đi quay phim sex, cô gái như vậy đi đâu mà tìm?

Vương Bách Hợp vì tình yêu nên cắn răng cố nén, bán đứng thân thể mình, tự ái cùng linh hồn, Tống Thiên Tề đang cùng mối tình đầu ân ái, đợi đến khi mấy năm trôi qua, chờ Vương Bách Hợp dốc sức liều mạng quay phim, cuối cùng nhiễm AIDS, không thể thay bọn hắn kiếm tiền nữa, lúc này tính toán một chút được gần 200 vạn.

Phải biết đối với loại phim này, Vương Bách Hợp từ lúc mới bắt đầu quay tiền kiếm được hai ba chục vạn gần trăm vạn, có thể tưởng tượng được cô đã ra sức quay bao nhiêu phim, vì Tống Thiên Tề nói đủ chuyện hoang đường, cái gì mà kiếm tiền mua phòng, sau này sinh đứa bé tạo thành gia đình, cô liền liều mạng, thậm chí lần đầu tiên của cô chính là tắm thân trong sạch, cũng chính vì vậy, bộ phim đầu tiên của cô giá đặc biệt cao, chừng mười vạn, mười vạn này mua cái cô luôn luôn bảo vệ, vì Vương Bách Hợp cho rằng mình vì yêu mà hi sinh, Tống Thiên Tề sẽ không ghét bỏ chính mình, mà khi Tống Thiên Tề cùng mối tình đầu cầm được trăm vạn này thì vui vẻ điên cuồng.

Càng về sau Vương Bách Hợp càng thấy mình đã dơ bẩn, một lần là bẩn, hai lần cũng là bẩn, cô là vò đã mẻ lại nứt, trong nghề không ai dám nhận phim, chỉ có cô dám, cô trở thành người liều mạng nhất trong nghề, cho đến khi sau này dính bệnh AIDS, khiến mọi người cách xa với cô, khi cô biết được Tống Thiên Tề đã ở cùng với mối tình đầu, cô cảm thấy cuộc sống của mình bị người ta lừa gạt, cô cuối cùng không thể chịu nổi.

Cô vì Tống Thiên Tề mà bán rẻ thân thể, cứ như thế chà đạp chính mình làm cha mẹ tức chết, cô vì Tống Thiên Tề cho tới bây giờ kết cục là ốm đau quần thân, thế nhưng Tống Thiên Tề từ đầu đến cuối đều vì lừa gạt cô. Nếu như lừa gạt tiền là vì cung cấp cho mình tiền tiêu xài, có lẽ trong lòng Vương Bách Hợp còn đỡ hơn một chút, nhưng anh ta lại vì một người phụ nữ khác lừa gạt mình, Vương Bách Hợp không nghĩ ra, cô có một ước mơ được làm ngôi sao, càng về sau càng phát hiện con đường này vốn không dễ dàng, cô càng lui về sau mà ước cái tiếp theo, chỉ hi vọng có một người yêu thật lòng, lại phát hiện nguyện vọng đơn giản như vậy cũng khó có thể thực hiện.

Cuối cùng cô cầu xin Tống Thiên Tề hồi tâm chuyển ý, nhưng Tống Thiên Tề chỉ cười nhạo cô một câu:

“Một cái môi vạn người nếm, cánh tay vạn người gối, cô cảm thấy tôi thực sự muốn? Thân thể kia chỉ sợ đàn ông đều nhìn chán rồi, cô cho rằng tôi sẽ như vậy mà nhặt một cái nón xanh lên đội? Huống chi cô có bệnh, cô bị bệnh có biết không? Cô như vậy còn sống cũng chỉ là một cái tai hoạ, không bằng dứt khoát chết đi! Hơn nữa chẳng phải cô luôn muốn biết rằng cha mẹ cô làm sao biết chuyện của cô phải không? Là tôi nói cho bọn họ biết đấy!” Lúc Vương Bách Hợp quý gối cầu xin anh ta cũng là lúc biết cha mẹ mình chính vì vậy mà tức chết, đây hết thảy do mình hi sinh cho hắn, Tống Thiên Tề cười lạnh hai tiếng: “Cha mẹ cô đều đã chết, vì sao cô không chết đi cùng bọn họ đoàn viên?”

Vương Bách Hợp bị lời nói lạnh như băng đâm bị thương, sự thật này cũng làm cho trong lòng cô như ngàn vết dao đâm, cô coi bỏ quần áo, leo lên toà nhà Hoa Hạ Đê Đô nhảy xuống, tử vong tại chỗ.

Trước khi chết, Vương Bách Hợp oán hận Tống Thiên Tề, cô hận Tống Thiên Tề cùng với mối tình đầu của hắn đến tận xương, hai người bọn họ lừa cô, hại cô mang bệnh nan y, cô không cam lòng chết đi nhưng thật sự không thể sống thêm nữa. Nhiễm căn bệnh như vậy về sau không có người muốn lại gần cô, cô không có bạn bè, không có người thân, thậm chí tiền bạc cũng đều không có, cô đã trở thành con chuột chạy qua đường kia, bị mỗi người hù dọa, cô nhớ tới bản thân trước kia đơn thuần mơ ước làm ngôi sao, nghĩ đến khuôn mặt cha mẹ ôn hoà trong trí nhớ, nghĩ đến chính mình hôm nay là loi một mình, thân thể ngàn vết lở loét, bị hành hạ vô tận, mang ôán hận mà giải thoát.

Lúc Bách Hợp tiếp thu toàn bộ nội dung vở kịch, đầu óc không khống chế được mà đau. Trên thực tế nhiệm vụ lần này hết sức rõ ràng, tâm nguyện của Vương Bách Hợp nhiều hơn một chút, có thể trừ một chuyện phiền toái ra, còn lại mấy chuyện đều không phải là khó khăn, cô hy vọng có thể thực hiện giấc mộng ngôi sao, chân chính làm một Minh Tinh, mà không phải đứng trước ống kính mà tạo đủ tư thế khiêu gợi, cũng không phải thoát y mặc người

hiếp dâm lấy thân thể mình, cuối cùng mà bán đứng chính mình chỉ nhằm thành danh, đời trước cô phải bỏ xiêm y nhiễm lấm, từ vừa mới bắt đầu đã cảm thấy thẹn đến chết lặng, cô đã chịu đựng đủ mọi người đàn ông xem cô là thứ lẳng lơ, cô muốn như một thiếu nữ thời đại bình thường với ước mơ, trở thành một minh tinh có một chút thành tích

Mà tâm nguyện thứ hai chính là muốn cha mẹ về vãng, không hề như nội dung vở kịch trong kia vì cô ta mà hồ thẹn, cuối cùng bị tức chết, trở thành tâm bệnh cùng khúc mắc của Vương Bách Hợp về sau.

Đương nhiên cái tâm nguyện trọng yếu thứ ba, chính là Tống Thiên Tề cùng mối tình đầu Vương Huệ Trân chết không được tự tử, muốn cho bọn họ thâm hại hơn Vương Bách Hợp, để làm lắng xuống sự tức giận của Vương Bách Hợp, nhất là khi biết rõ Tống Thiên Tề có liên quan đến cái chết của cha mẹ cô, Vương Bách Hợp hết sức oán hận.

Đại khái sắp xếp nội dung vở kịch trong đầu, ngược lại Bách Hợp rất nhanh bình tĩnh lại, muốn cho Tống Thiên Tề và Vương Huệ Trân chết không tự tử hết sức đơn giản, chỉ cần thực lực của cô mạnh, muốn trả thù hai tiện nhân thế nào thì liền có thể trả thù như thế, ban đầu Tống Thiên Tề ở cùng một chỗ với Vương Bách Hợp, ngoài trừ hai đầu lông mày của cô có một ít ngứa thoi, ngẫu nhiên là có chút giống Vương Huệ Trân, là vì cô giống họ Vương Huệ Trân, đều cùng họ Vương đấy, cho nên Vương Bách Hợp oán hận tận xương, muốn thấy bọn họ có một kết cục thống khổ.

Chiều cổ cha mẹ Vương Bách Hợp cũng không tính là khó, nuôi sống bọn hắn lại để cho bọn hắn an hưởng lúc tuổi già mà không phải mất sớm, điều này cũng rất dễ dàng, dựa vào trù nghệ của Bách Hợp, cô có thể dùng vốn ban đầu kia mở một quán cơm, đến lúc đó có thể nuôi sống cha mẹ Vương Bách Hợp, mà về phần dùng làm họ tức chết thì càng đơn giản, bởi vì cô căn bản không có chuẩn bị đi chụp những cái kia... không tham gia quay phim sex, đừng nói là cô, chỉ sợ nguyên chủ tái thế cũng tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện như vậy, vì một gã đàn ông để tiện huy đi cả đời mình thật không đáng, trước khi chết Vương Bách Hợp đã hiểu được sự thật này, chỉ là đáng tiếc có hối hận thì cũng đã muộn

Khó khăn mấu chốt nhất vẫn là muốn trở thành minh tinh, Bách Hợp không phải là những người thuộc cái thế giới này, cô chỉ xem bản thân mình là khách qua đường mà thôi, có khi coi như là có thể ở nhiệm vụ trong thế giới vượt qua vài chục năm thậm chí trên trăm năm thế nhưng trong lòng cô cũng chỉ là chớp mắt như mây khói, cô không hề để vào trong mắt, qua mấy lần nhiệm vụ hoàn thành, cô lại càng lặng lẽ hơn, hơn nữa đều vì nguyên nhân làm nhiệm vụ, cho nên cô tốt nhất không làm người khác chú ý, bình thường đều là ở trong nhiệm vụ của mình, yên lặng làm nhiệm vụ mà thôi, lần này Vương Bách Hợp lại muốn ngôi sao sáng vạn người chú ý, Bách Hợp không khỏi có chút đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 111: Cuộc đời bị hủy diệt (3)

May mà vào lúc này thời gian Bách Hợp tới không tính là muộn, đúng lúc nguyên chủ muốn quay bộ phim đầu tiên, có lẽ lúc này là lúc nguyên chủ khó khăn nhất, cho nên nhiệm vụ của cô bắt đầu tại đây, dưới người không có cảm giác đau đớn, ngoại trừ bàn tay vừa mới lưu lại sờ đến còn làm trong lòng cảm thấy buồn nôn, thân thể cũng không có không khoẻ, cũng không có cảm giác khó chịu, đây là phim đầu tiên cô ấy làm, cũng chính bởi thế mà hãng phim cho giá cao mười vạn, hẳn là lúc này chính mình không có làm như vậy, nghĩ đến bản thân tự mình đưa cho Tống Thiên Tề nào số tiết kiệm, nào là thế, Bách Hợp không khỏi co quắp khóe miệng.

Cô từ dưới đất chậm rãi bò dậy, nguyên chủ được trời ưu đãi có một đôi chân thon dài thẳng tắp, trong nội dung vở kịch, cô ngoại trừ có một khuôn mặt ngây thơ ra đây cũng là một trong những nguyên nhân giúp cô thành danh, lúc này chân đi trần, vừa mới theo quay phim từ bên trong đi ra giày của mình cô cũng không mang, toàn thân là một kiện áo khoát hết sức rẻ tiền, bên trong nội y đồ lót cũng đều không có, vô cùng keo kiệt.

Ngay cả trường cấp ba cũng không tốt nghiệp, cô gái dốc sức tại đây làm việc trong hơn bốn năm, gần hai vạn khối tiền, ngày thường nàng không nề ăn không nề uống, lại bị Tống Thiên Tề lừa đi, bên ngoài còn nợ tiền, theo trong nội dung vở kịch anh ta tìm cha mẹ cô mà lừa trả năm vạn, mà số tiền năm vạn đó của vợ chồng nhà họ Vương không chỉ là tích cóp cả đời mà còn có bán của cải ruộng đồng lấy tiền mặt.

Vương Bách Hợp vì cái tình yêu này, tình nguyện chính mình ăn mặc cũ nát, cũng muốn cho Tống Thiên Tề ăn mặc chỉnh tề, xinh đẹp, trên người cô quần áo tìm trong cửa hàng là có thể mua được, mà Tống Thiên Tề lại mua đủ loại quần áo, dù cho hiện tại anh ta cũng không nổi danh, thậm chí đã qua thời, nhưng anh ta vẫn như trước cũng chỉ mặc loại trang phục nhập khẩu nước ngoài, nghĩ đến những thứ này, Bách Hợp không khỏi càng có chút nghiêng rằng nghiêng lợi... mà bắt đầu nhiệm vụ.

Đến để đô vài năm, Bách Hợp ở thuê trong một tầng hầm, lúc này Bách Hợp không có đồng nào trên người lại bị đạo diễn đuổi ra, chân cũng đi trần, lúc này theo trí nhớ mà nghĩ tới nơi ở âm u kia, cũng đành phải kéo hai chân theo phương hướng đó mà đi. Cô kì thật đã xem là không tệ, so với nguyên chủ mà nói đã tốt lên rất nhiều lần, nguyên chủ lại là quay phim lần đầu tiên phá thân, cuối cùng tiền kiếm được trong thế bị Tống Thiên Tề lấy đi rồi, cô ấy cố nén toàn thân đau đớn mà trở về nhà, về đến nhà liền khóc hai ngày hai đêm, gọi điện cho Tống Thiên Tề nhưng anh ta căn bản không tiếp, mấy ngày sau khi cùng Vương Huệ Trân vượt ve an ủi đã xong, muốn tới tìm cô tiếp tục quay phim, mới không cam lòng xuất hiện.

Lúc này Bách Hợp vừa đi vừa bắt đầu muốn thử luyện Cửu Dương Chân Kinh, nhưng không biết có phải bởi vì võ công đã như ẩn như hiện hay không, cô bị ai phát hiện mình đã không nhớ được chỗ nào đó rồi, nghĩ đến đây, Bách Hợp quả thực có muốn xúc động xuất huyết, cô đành đem Cửu Âm Chân Kinh luyện thành trước.

So với Cửu Dương Chân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh là công pháp thiên về âm nhu, Cửu Dương Chân Kinh khi bắt đầu luyện dễ dàng hơn nhiều, không đến nửa năm liền có thể học cấp tốc, nhất là mấy thứ chiêu pháp trong đó, càng lợi hại vô cùng, thế nhưng mà sau khi luyện xong có khả năng gặp phải một loại cải biến mà chính Bách Hợp không muốn phát sinh, nhất là muốn luyện tập Cửu Âm Chân Kinh, cần có chút hoàn cảnh hà khắc, hơn nữa bộ công pháp này dùng thủ đoạn công kích làm chủ, uy lực mặc dù cường hãn nhưng lại không giống Cửu Dương Chân Kinh luyện qua nội lực thâm hậu, nội tính đánh cho đầy đủ, đến lúc cuối cùng Bách Hợp thấy rằng Cửu Dương Chân Kinh luyện tốt hơn Cửu Âm Chân Kinh nhiều.

Nhưng mà lúc này cũng không còn biện pháp thay đổi rồi, cô chỉ đành phải luyện Cửu Âm Chân Kinh trước, rồi quay đầu lại nhìn hi vọng có thể hay không tìm cách phục hồi Cửu Dương Chân Kinh như cũ. Cô cúi thấp đầu một đường hướng cái nơi ở tạm thời âm u ẩm ướt mà đi, đôi chân trần trụi trắng nõn, bước chân lại không nhanh không chậm, thon dài thẳng tắp xinh đẹp kinh người, trên thân chỉ có một kiện áo khoác, mái tóc dài che toàn bộ khuôn mặt, phớt xá xảm uất òn ào làm cho con người ta sinh một loại cảm giác chán chường, cô lại giống như không để ý hết thảy, làm cho nhiều cỗ xe qua lại chú ý, có người lấy di động ra quay phim cô, một thanh niên trong xe màu đen sắc mặt nhợt nhạt vô tình hướng ra ngoài nhìn thoáng qua, rồi cuộc không thể dời mắt.

Thật vất vả trở lại căn phòng dưới đất, lúc này bởi vì Bách Hợp không có võ công, cho nên cũng cố hết sức mà đi, may mà điện thoại chia khoá bên trong áo khoác không có ném đi, cô vừa móc chìa khoá ra mở cái cửa sắt cũ kỹ, điện thoại bên trong áo liền vang lên.

Cô lấy điện thoại ra nhìn, đây là một điện thoại kiểu dáng hết sức lỗi thời, bây giờ các cô gái trẻ tuổi xinh đẹp gần như đều đã đổi điện thoại thông minh, Vương Bách Hợp còn dùng đến điện thoại có bàn phím, bên trên hiển thị “Thiên Tê”, tiếng chuông không ngừng vang lên.

“Alô” Bách Hợp đưa điện thoại lên trả lời, đầu kia Tổng Thiên Tê liền vang lên giọng nói như là có chút hỗn hển: “Tiểu Hợp, hôm nay em không đến quay phim, vì sao hiện tại không có gọi điện thoại cho anh, trong thẻ cũng không có tiền? Anh đang chờ đây này, cuối cùng là chuyện gì xảy ra, có phải nhà làm phim đổi ý hay không? Em tranh thủ thời gian mau mau đi...” Anh ta la vô cùng lớn tiếng, âm thanh không những không mê người, ngược lại mang theo một cỗ hèn mọn bỉ ổi, không biết trước kia Vương Bách Hợp nhìn trộm người đàn ông này chỗ nào, Vương Bách Hợp năm nay mới hai mươi một, Tổng Thiên Tê đã 37 rồi, lớn hơn cô gần mười sáu mười bảy tuổi, lớn tuổi không nói mà còn làm trai bao!

Theo như trong nội dung vở kịch, Tổng Thiên Tê cũng không vì Vương Bách Hợp quay phim mà vội vàng gọi điện thoại đến an ủi cô, ngược lại còn làm cô thương tâm tuyệt vọng không thèm nghe điện thoại, cuối cùng trực tiếp cầm điện thoại lên tắt, Vương Bách Hợp thương tâm không biết tâm sự cùng ai, cô cũng không có bạn bè, cuối cùng chỉ có thể giam giữ chính mình khóc lóc vài ngày, Tổng Thiên Tê đợi đến lúc cô khóc xong rồi, sau khi xuất hiện cho cô một chút đồ dành, lại dụ dỗ cô ngoan ngoãn đi quay phim.

Huyết dịch trong cổ Bách Hợp lại bắt đầu khởi động, suýt nữa một ngụm phun tới, cô nghe giọng nói lo lắng của Tổng Thiên Tê trong điện thoại, lạnh lùng ngắt lời anh ta mà nói: “Cái gì? Vừa mới không nghe thấy, tín hiệu không tốt” Cô nói xong, trực tiếp tắt điện thoại.

Trước kia tắt điện thoại thế chỉ có Tổng Thiên Tê độc quyền, nếu như có lúc cô không cẩn thận mà cúp hơi sớm, một lần nữa gọi cho Tổng Thiên Tê thì anh ta sẽ chẳng thèm nghe, Vương Bách Hợp phải tự mình không ngừng gọi điện thoại mới có thể dỗ dành anh ta hồi tâm chuyển ý, lúc này Bách Hợp vừa cúp máy, điện thoại lại liên mạng dốc sức vang lên.

“Vương Bách Hợp, em đến cùng làm sao vậy? Em đừng có làm càn như vậy được không? Anh làm thế cũng vì suy nghĩ cho hai chúng ta thôi!” Tổng Thiên Tê lúc này như là kiềm nén phần nộ cũng như bất mãn, anh ta sợ là cũng biết giọng điệu lúc này không tốt lắm, sợ làm cho cây sinh tiền trẻ tuổi xinh đẹp này nóng nảy, cho nên giọng nói lại hết sức êm dịu “Tiểu Hợp, cái này không phải đều vì tương lai chúng ta sao? Em nghĩ đi, về sau có tiền rồi, chúng ta mua một ngôi nhà xinh đẹp, lại sinh hai đứa trẻ, một trai một gái, trai thì giống anh, gái xinh đẹp như em...”

”Tôi sắp hết tiền điện thoại rồi, anh có chuyện khác muốn nói không?” Trần Bách Hợp nổi gân xanh, lạnh giọng nhắc nhở một câu, một lần nữa cúp điện thoại. Không có qua bao lâu, vậy mà có tiếng chuông báo tin nhắn tới, cô mở ra xem xét, tin nhắn nói cô được người khác chuyển 100 đồng vào điện thoại.

Trước kia Vương Bách Hợp là cái cây sinh tiền, Tổng Thiên Tê tựa như Tỳ Hưu, chỉ để ý lấy tiền mà không hề nhả ra, lúc này lại nạp tiền điện thoại cho cô, Bách Hợp cảm thấy không biết nên khóc hay cười, thật sự nói không ra lời, Tổng Thiên Tê lại không ngừng gọi điện, cô không nhận, ngày hôm nay vốn mệt mỏi, nên cô muốn nghỉ ngơi thật tốt một ngày, chẳng muốn cùng Tổng Thiên Tê nhiều lời.

Lần này bởi vì nguyên nhân không thể tu luyện Cửu Dương Chân Kinh được, cho nên Bách Hợp chuẩn bị luyện cổ thuật, cô suy nghĩ trong thủ đô nơi nào có nhiều rân, côn trùng, chuột, kiến hơn, kết quả bị ai phát hiện, đúng là mình thuê một nơi tiện nghi và âm u chính là nơi và chạm với những vật này đây, cho nên một đêm nghỉ ngơi trước, ngày thứ hai bắt đầu bật đèn pin bố trí một ít hố bẫy để thu thập côn trùng đến.

Một đêm qua đi, Bách Hợp bắt đầu lúc sáng sớm, đang lúc cảm bình sắt muốn xem xét bên trong bao nhiêu côn trùng rồi, đột nhiên cửa sắt truyền đến thanh âm “bành bành bành” kịch liệt, Vương Bách Hợp không có bạn bè nào, bởi vậy lúc này đến tìm cô ngoại trừ Tổng Thiên Tê, cô thật sự không có người khác rồi.

Quả nhiên, cô mở cửa phòng ra, Tổng Thiên Tê hai mắt đỏ bừng thoáng cái tiến đến thò tay muốn bắt vai của cô, Bách Hợp hơi nghiêng người tránh qua, ngửa đầu nhú mày nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang chặt vật này.

“Anh muốn gì?” Thái độ lãnh đạm của cô làm cho Tổng Thiên Tê đột nhiên sững sờ, sau khi phục hồi tinh thần lại là lúc nổi giận vô cùng: “Vương Bách Hợp, em có phải muốn nổi điên rồi hay không? Cả ngày hôm qua em căn bản không có quay phim?” Anh ta nói xong lại muốn thò tay tới bắt Bách Hợp, Bách Hợp lùi một bước, lại tránh được tay hắn.

Gian phòng ở tầng hầm này cửa ra vào có mấy bậc cầu thang, cô như vậy đứng tại cửa né tránh, Tống Thiên Tề căn bản không bắt được chỉ đành rơi theo xuống cầu thang, có chút ghét bỏ liếc nhìn xung quanh, giống như ngồi tù, hẳn không bình tĩnh mà nói: “Tiểu Hợp, rốt cục em làm sao vậy? Chúng ta không phải bàn xong rồi? Em đi chụp ảnh kiếm tiền, sau này chúng ta mua phòng ở, ngày hôm qua em không có quay phim, sáng nay anh tới hỏi rồi, đạo diễn còn mắng anh một trận, đuổi anh đi ra.”

Tống Thiên Tề nghĩ đến đây cố nén giận, anh ta thật sự không nghĩ tới bình thường Vương Bách Hợp nghe lời mình lại tạo phản không chịu quay phim, anh ta đã nghĩ kĩ cái mười vạn này bắt tới tay chính mình thế nào cùng Trần Trần ra ngoài chúc mừng một phen, hai người bọn họ chè chén say sưa hai ngày chúc mừng tiền tới tay, nhưng anh ta đợi lại đợi cả ngày hôm qua, âm thanh tin nhắn báo tiền đến không có, Vương Bách Hợp cũng không có gọi điện cho mình, cuối cùng Tống Thiên Tề ngồi không yên, tranh thủ thời gian gọi điện tới.

”Tôi không có quay, hơn nữa cũng sẽ không quay phim” Bách Hợp thần nhiên gật nhẹ đầu, nhìn Tống Thiên Tề bộ dạng lại muốn nổi giận, cười lạnh nói: “Kỳ thật anh cũng có thể đi chụp ảnh, tôi hỏi qua rồi, đàn ông chụp ảnh một lần 500, anh chụp mười lần có 5000, trăm lần liền có năm vạn, nếu như ngại thiếu tiền, cũng có thể đi trước làm “con vịt”, càng có thể bán thân, nếu như anh cần dùng gấp tiền..., dù sao tôi cũng không cần tiền gấp.”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Cuộc đời bị hủy diệt (4)

Tống Thiên Tề chưa kịp nghe hết lời Bách Hợp nói..., chỉ nghe được câu chính mình cần tiền gấp, cũng không biết là anh ta có tặc giết mình, hay trong lúc vô tình Bách Hợp nói lên mà thôi, nghe nói như thế anh ta thấy bản thân không tự nhiên một hồi, đợi đến lúc lấy lại tinh thần hiểu rõ Bách Hợp nói gì đó, anh ta tức giận vô cùng: “Cái gì gọi là trước đi làm “con vịt” lại bán thân, em cam lòng cho người em yêu đi làm chuyện như vậy cùng những phụ nữ khác?”

Vậy anh ta cam lòng sao? Bách Hợp cười lạnh một câu, cùng loại người ngày kia thật căn bản không có gì để nói đấy, cô thấy Tống Thiên Tề như là nhớ ra gì đó, con mắt đều sáng lên, “Tiểu Hợp, nếu không bán thân cũng được đấy, anh đi tìm nơi cần, bán cái tám mười vạn có lẽ không thành vấn đề, em lại đi quay phim, chúng ta có hai mươi vạn rồi.”

Loại đầu óc có vấn đề hơn nữa nghe không vô lời người khác nói, người đàn ông như vậy không biết Vương Bách Hợp làm sao tìm được đấy, quả thực là một đóa tuyết linh trên núi hiểm thấy, thái độ mình bây giờ đã kiên định vậy rồi, mà anh ta còn dựa vào cái gì cho rằng mình nguyện ý vì hắn đi quay phim, Bách Hợp không chút nghĩ ngợi liền mở hộp côn trùng vừa bắt được ra, đồ ập xuống người Tống Thiên Tề: “Cút đi, quay cái ông nội anh, muốn quay thì tự mình quay đi”

Côn trùng kia mặc dù chưa chế thành cổ, không cần người nhưng lại rất buồn nôn, nhất là đối với người hèn yếu mà nói đến là toàn thân nổi da gà, Tống Thiên Tề nguyên rủa hai câu, thò tay đập côn trùng trên người đi, tức giận mắng:

“Sao em có thể đùa bỡn tình cảm của anh như vậy? Ngày hôm qua anh còn nạp cho em 100 tiền điện thoại...”

Hắn không nói lời này còn may, vừa nói ra Bách Hợp liền phát bực, không chút nghĩ ngợi liền quay người từ hành lý trên giường lấy ra một quyển nhật kí. Viết xoát xoát trên giấy vài cái. Hành lý của Vương Bách Hợp đơn giản dị thường. Đồ đạc ở đâu vừa sờ liền biết, thừa dịp Tống Thiên Tề đang đuổi côn trùng trên người, cô viết xong tờ giấy, kéo tay Tống Thiên Tề, hung hăng cầm ngòi bút đâm, lấy ngón tay cái bị đâm về phía sau, thoáng chọc ấn lên giấy.

“Đau quá, cô điên rồi sao?” Tống Thiên Tề lúc này liền nổi giận. Mười vạn trong dự liệu không những không thu được, ngược lại còn bị tiểu tiện nhân Vương Bách Hợp này lừa gạt 100, hôm nay anh ta còn chưa có ăn sáng, đoạn phim đó hỏi qua công ty rồi, tiền xe cũng bỏ ra rất nhiều, hẳn đến gặp Bách Hợp lúc này vẫn là ngồi tắc xi, muốn cho Trần Trần cùng tình yêu hiện tại của hai người vượt qua chướng ngại vật ly hôn trước mặt, cần trăm vạn.

Tống Thiên Tề hận bản thân không thể tách thành hai nửa, lúc này dùng một chút liền không nổi, tuổi của anh ta cũng không nhỏ rồi, mà ngành giải trí lại dựa vào khuôn mặt để ăn cơm. Hôm nay cái gì cũng không biết làm, cũng không muốn đi làm. Dù sao lúc trước anh ta từng làm diễn viên, hiện tại kinh tế chi có thể dựa vào Vương Bách Hợp, anh ta tính toán qua rồi, Vương Bách Hợp tuổi trẻ lại xinh đẹp, nếu quay một bộ phim hai vạn, mười bộ chính là hai mươi vạn, cô chỉ cần quay 50 bộ, liền có thể góp đủ một trăm vạn rồi, đến lúc đó chính mình có thể làm cho Trần Trần ly hôn với chồng, hai người còn có thể cầm 10 vạn tiền bộ phim đầu tiên của Vương Bách Hợp xa chạy cao bay.

Thế nhưng lúc này lại không tốt đẹp như tưởng tượng, về sau căn bản không có tiền, Tống Thiên Tề bạo phát, vừa muốn nói giận, Bách Hợp đã đưa tờ giấy trong tay lên: “Lập tức cút đi, bằng không tôi gọi điện thoại báo cảnh sát, đây là giấy nợ anh mượn tôi hơn bảy vạn, như thế nào, anh có ý kiến?”

Không biết như thế nào, lúc này Bách Hợp cho Tống Thiên Tề một loại cảm giác hết sức nguy hiểm, anh ta theo bản năng lui về sau hai bước, một tay trở thành nắm đấm, trên mặt hiện ra vai phần xấu hổ, Bách Hợp vậy mà tính toán chính mình viết xuống giấy nợ, hẳn ho hai tiếng, giận dữ hét:

“Cái gì giấy vay nợ? Không phải cô vì tình yêu mà đưa tôi sao? Hiện tại cô muốn đổi ý? Tôi thấy rõ bộ mặt của cô rồi, Bách Hợp, tôi thật sự đau lòng rồi, khó chịu, cô đã như vậy, về sau đừng tới tìm tôi nữa, tôi cũng sẽ không thừa nhận cái giấy nợ này đâu.” Anh ta biết rõ tính cách Vương Bách Hợp, bản thân càng làm cho cô đừng tới tìm chính mình, cô liền càng không bỏ nổi cái mối tình đầu này, Tống Thiên Tề cười lạnh rồi khỏi cái phòng dưới đất, dương dương đắc ý sửa sang lại cổ áo sơ mi.

“Bệnh tâm thần” Nhìn Tống Thiên Tề dương dương đắc ý đi xa, Bách Hợp hít mắt.

Cô thuê căn phòng dưới đây này bởi vì tối tăm lại không có ánh sáng, cho nên lúc thuê vô cùng dễ dàng, cô bình thường đều vì đầu năm nghiêm chỉnh trả hết tiền thuê, sau đó năm thứ hai lại trả. Ở nơi này cô đã thuê ở vài năm lâu rồi, cho nên chủ thuê cũng tín nhiệm cô, cái chỗ này âm u ẩm ướt, cơ hồ không có cái gì để phá, không có đồ dùng trong nhà để sắp xếp, ngoại trừ một cái giường đơn cùng ngăn tủ bên ngoài, chỉ còn một cái toa-lét gián dị rồi, chủ thuê nhà cũng không sợ cô làm hư cái gì cần phải bồi thường.

Tính toán thời gian vừa mới giao nhà hai ba tháng mà thôi, lần tiếp theo trả tiền nhà đã là nửa năm sau, Bách Hợp cũng an tâm, chuẩn bị bắt đầu còng tròng để chế thành cô, sẽ tìm việc làm nuôi sống chính mình.

Mà Tống Thiên Tề hung ác ngày đó về sau phát hiện quả thật Vương Bách Hợp không tìm chính mình rồi, trong lòng không khỏi tuôn ra một cảm giác bị lừa gạt, anh ta cắn răng nhẫn nhịn hai ngày, lúc nào cũng nắm điện thoại trong tay đợi Vương Bách Hợp gọi điện thoại tìm đến mình, ai ngờ lúc này con bé họ Vương như là kẻ tàn nhẫn, thật sự không tìm hắn rồi, chẳng lẽ ngày đó quá độc ác? Tống Thiên Tề tự mình hỏi lỗi, một mặt thương nghị với Vương Huệ Trân, cô phải nên cho Bách Hợp một chút ngon ngọt hay không, đoán chừng cô mới bằng lòng nghe lời. Hắn lại vừa cứng rắn đã nửa tháng, cuối cùng ngồi không yên, anh ta đã quen lúc trước lấy tiền trong tay Vương Bách Hợp, hiện tại lạnh nhạt thoáng cái không có người để ý tới hắn rồi, Tống Thiên Tề cũng sốt ruột rồi.

Vừa nhận lời mời của một đầu bếp trước tới thử việc, mới thu thập ra ngoài liền thấy Tống Thiên Tề đang đứng tại cửa ra vào bên cạnh cầm một cành hoa hồng, Bách Hợp cả người lẫn mặt đều đen rồi.

Sáng sớm lại chứng kiến cảnh buồn nôn này, quả thực làm ảnh hưởng tâm tình cả ngày của cô. Tuy nói đã qua vài lần nhiệm vụ, thế nhưng cô thực sự lần đầu tiên chứng kiến đàn ông đề tiện như Tống Thiên Tề, bất kể người nào trong nhiệm vụ của mình, thoát nhìn đều thấy tốt hơn Tống Thiên Tề nhiều lắm, một tên đàn ông hèn mọn bỉ ổi như vậy, cũng không biết Vương Bách Hợp trước kia thấy thế nào, lại nguyện ý hi sinh vì hắn đến nước này đây. Bách Hợp lúc này chứng kiến Tống Thiên Tề, cũng không nề mặt anh ta, trực tiếp hừ lạnh một tiếng:

“Chó ngoan không cần đường.”

“Vương Bách Hợp, em có chuyện gì vậy? Em thực sự không sợ anh mặc kệ em?” Tống Thiên Tề thấy mình sáng sớm đợi cô, muốn cho cô một kinh hi, Bách Hợp mở miệng liền nói mình là chó, hắn cố nén lửa giận trong lòng, một mặt đi theo Bách Hợp: “Em cũng biết, anh cho em đi quay phim kia, anh thực sự rất đau lòng, nhưng đó không phải là vì chúng ta về sau hay sao? Thừa dịp bây giờ em còn trẻ nếu không làm, chẳng lẽ về già rồi em mới nguyện ý? Đến lúc đó đều không ai tìm em nữa rồi!”

“Anh yên tâm, anh già như vậy mà còn có tôi mất mù cần, tôi đẹp mắt hơn anh gấp trăm lần, còn sợ không có người yêu thích tôi?” Bách Hợp nghe Tống Thiên Tề lúc này còn chưa mất hết hi vọng, không khỏi cao thấp đánh giá hắn, hừ lạnh một tiếng: “Nếu anh lại không thông suốt, có tin anh hôm nay muốn đi bệnh viện rồi hả?” Tốc độ luyện Cửu Âm Chân Kinh nhanh hơn Cửu Dương Chân Kinh nhiều, cũng không biết có phải hay không nguyên nhân do cô thuê tầng hầm ngầm vốn âm u ẩm ướt, cô bắt đầu luyện càng nhanh, gần một tháng công phu tuy không thể đánh thắng được cao thủ chân chính, nhưng thu thập một Tống Thiên Tề cũng đủ rồi.

Cô nghĩ như vậy, kéo chặt cái túi hơn một chút, nắm tóc Tống Thiên Tề liền bắt đầu hướng trên người hắn chào hỏi.

Không ngờ tới người phụ nữ này lòng dạ ác độc như thế, nói đánh liền đánh, Tống Thiên Tề những năm gần đây chơi trò trả thù đời, đã sớm bị lấy hết sức lực, lúc này bị đánh liền kêu cha gọi mẹ, xung quanh có người đi làm ngang qua, chứng kiến cảnh như vậy đều quay đầu sang đây xem, Tống Thiên Tề thê lương hô: “Cứu mạng...”

Cũng có người tốt bụng muốn giúp, Bách Hợp liếc mắt những người này: “Ân oán cá nhân, không liên quan tới người khác. Nếu muốn giúp cái tên đàn ông đề tiện này, đừng có trách tôi thù hận vô tình!” Cô đánh Tống Thiên Tề gào khóc thảm thiết, vốn khuôn mặt Vương Bách Hợp vô cùng ngây thơ, lúc này lộ ra vẻ mặt lạnh lùng hung ác, ngược lại có hơi chút diễm lệ, lại nhìn Tống Thiên Tề đang bị trừng trị mặc dù ăn mặc chỉnh tề, dù sao tuổi cũng không còn nhỏ rồi, có người lại nhìn Bách Hợp giẫm lên hoa hồng dưới chân, còn nghĩ tới cô nói ân oán cá nhân, đều suy đoán có phải Tống Thiên Tề lừa tình cảm Bách Hợp, cho nên lúc này bị mỹ nữ trả thù, vừa nghĩ thế, người xem náo nhiệt nhiều hơn, nhưng chẳng có ai đến giúp Tống Thiên Tề.

Đánh cho Tống Thiên Tề nằm rên rĩ trên mặt đất, Bách Hợp mới hát tót, trực tiếp xách giò một lần nữa, rất bình tĩnh sửa sang dung nhan, lúc này mới đi tới chỗ nơi làm, cô không biết vừa ly khai, lúc này trên mạng một cái tên là: mỹ nữ hành hung thanh niên cường tráng, nội dung hay ho bắt đầu truyền đi, phía trên không có chân tướng, hơn nữa Vương Bách Hợp lại xinh đẹp, rất nhanh trở thành chủ đề hot ở trên mạng.

Đi quán ăn nhận lời mời đầu bếp, dự theo khả năng trừ nghệ cấp hai, Bách Hợp rất dễ dàng liền thông qua được khảo nghiệm, cô coi như là đã có một công việc ổn định, chỉ là còn chưa mừng rỡ hai ngày, bình thường gần đây không có người nào tìm đi động của cô lại vang lên:

“Vương Bách Hợp, ngày mai mười giờ sáng, cô tới công ty một chuyến!” Một giọng nói không kiên nhẫn vang lên, nói xong lời này liền dập máy, trên màn hình hiện hai chữ công ty, Bách Hợp mới nhớ tới nguyên chủ có ký với một quản lý của công ty, tuy nhiên không biết lúc này sao người quản lý lại tìm cô rồi, nhưng cô nghĩ tới cái giấc mơ ngôi sao kia, không khỏi cau mày lại.

Ngày hôm sau xin tiệm cơm nghỉ một buổi, lúc Bách Hợp đi vào công ty, người gọi điện thoại cho cô ngày hôm qua vừa thấy cô liền biểu hiện khó coi:”

Sao cô lại mặc thành cái dạng này mà tới?” Vốn Vương Bách Hợp không được hoan nghênh, tính cách cô vô cùng quật cường, người như vậy ở giới văn nghệ căn bản chính là không lẫn lộn được, không khéo đưa đẩy cũng không biết nịnh nọt, sinh ra một gương mặt xinh đẹp lại không biết cách đi lên vị trí công ty an bài, lại không chịu cho người ta một chút ngon ngọt, tự nhiên liền bắt ôn bất hoà, nếu không phải lúc này trên mạng cô thật sự có chút danh tiếng, công ty vốn cũng không muốn tìm

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Cuộc đời bị hủy (5)

Người gọi là chị Lục này tùy ý mắng chửi một mạch đi vào thang máy màu bạc, lúc tới trước cửa phòng, chị Lục mới gõ cửa.

“Tới đây để làm gì?” Trong trí nhớ hồi tưởng lại có mấy lần công ty muốn làm thay mình tìm khách, hơn nữa ngay khi vừa tiến vào nhiệm vụ lại là hoàn cảnh không chịu nổi như vậy, sau lưng Bách Hợp đều dựng lông tơ cả lên, lạnh lùng chăm chăm vào chị Lục hỏi một câu, chị Lục nhìn ánh mắt lạnh như băng của cô lại càng hoảng sợ, khi phục hồi tinh thần lại liền quát khê: “Cô im miệng cho tôi! Lần này là cơ hội tốt, nếu cô dám lãng phí thì cô vĩnh viễn chờ tuyết tảng đi” Cái ngữ khí uy hiếp này cũng không đủ để Bách Hợp thấy sợ hãi, hiện tại cô vốn tương đương với tuyết bị tảng, trên thực tế nếu như không phải tâm nguyện của nguyên chủ, cô căn bản sẽ không tiến vào cái vòng lẩn quẩn này, bị chị Lục uy tiếp, nhưng lúc này Bách Hợp vẫn im lặng, không có lên tiếng.

Bên trong cửa phòng rất mau mở ra, một người đàn ông trẻ tuổi tóc dài lộ đầu ra, kể từ ngày đó chứng kiến cái đạo diễn tóc quăn kia, trong lòng Bách Hợp sinh ra bóng ma tâm lý, theo bản năng nắm chặt tay lại, người bên trong cũng lên tiếng:

“Vào đi? Là người phỏng vấn kế tiếp sao?”

Trong phòng có bảy tám người ngồi, nam nữ đều có, máu chó là đều mặc quần áo chỉnh tề, Bách Hợp không hiểu nhẹ nhàng thở ra, bị chị Lục dẫn theo vào, lưng cô thẳng tắp, ngồi bên trong là một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi, dáng người bình thường không cao không thấp biểu lộ có chút không kiên nhẫn, người đàn ông này vừa thấy Bách Hợp thì con mắt liền sáng lên: “Không nghĩ tới công ty của các anh vẫn có hạt giống tốt đấy.”

“Đây là đạo diễn An Kiều, đạo diễn lớn nổi tiếng trong nước, nếu không phải ông chủ của chúng ta cùng An tiên sinh có chút quan hệ, cô cũng không có cơ hội tốt như vậy.” Chị Lục ngoài mặt mỉm cười, căn răng rất nhanh nói nhỏ bên tai Bách Hợp một câu. Nghe được cái tên An Kiều này thì Bách Hợp cuối cùng rất an tâm. Cô xác thực biết rõ đạo diễn An Kiều này, ở trong nước danh tiếng vô cùng vang dội, ở nước ngoài cũng có chút nổi tiếng, máu chó là đạo diễn này không phải quay phim khiêu dâm, mà là những bộ phim bom tấn đứng đầu, tuy nhiên không rõ tại sao lại để mình đến tham gia tuyển vai, thế nhưng lúc biết không phải quay cái loại phim kia, Bách Hợp nhẹ nhàng thở ra. Trên mặt lộ ra vẻ tươi cười:

“Chào đạo diễn An” Xem cô cuối cùng cũng biết nở nụ cười, chị Lục cũng bỏ được gánh nặng xuống, kỳ thật nếu không phải công ty quá nhỏ rồi, không có người nào xuất thủ được, hơn nữa gần đây Bách Hợp lại rất có tiếng, kỳ thật cô cũng không gọi Bách Hợp tới, nhưng may mắn đạo diễn An là đạo diễn lớn nổi tiếng nghiêm khắc, tuyển người chỉ nhìn hành động cùng cảm giác có thích hợp không, không có phát sinh sự tình xấu xa nào, cũng không sợ Vương Bách Hợp bởi vì việc này mà đắc tội. Vì vậy mới cả gan gọi Bách Hợp tới.

Nhưng nghĩ đến diễn xuất của Bách Hợp căn bản không có qua lớp đào tạo chính quy nào, chị Lục lại có chút lo lắng.

“Bộ phim lần này là bộ phim thời kì dân quốc, nữ chính và nam chính là thanh mai trúc mã, nhưng bởi vì dương sai mà về sau cả nhà bị giết, bị ép phân ly với nam chính.” Bên cạnh một người con trai trẻ tuổi đeo kính bắt đầu giải thích về kịch bản, Bách Hợp nghe thì cảm thấy có chút cổ quái, cái này giống như nội dung vở kịch mà mình tiến vào nhiệm vụ lúc trước, cô không có lên tiếng chỉ im lặng mà nghe: “Vai diễn của cô chính là một cô gái vốn có tính cách lạnh nhạt, cùng nữ chính vốn là chị em tốt của nhau, chỉ vì chiến tranh mà hai người tách ra, cô bị nam phụ lừa tài sắc, một lòng yêu nam chính, lại bởi vì tình chị em mà không dám nói ra, cuối cùng vì cứu nam chính mà chết dưới súng của nam phụ.”

Đem kịch bản đại khái nói một lần, đạo diễn An mới nhẹ gật đầu: “Cô thử diễn lúc nhìn thấy nam phụ lừa tình tiền của cô.”

Bách Hợp nghe xong lời này thì tinh thần chấn động, cái khác có khả năng cô không có gì nắm chắc, nhưng nói đến biểu hiện ra bị người ta lừa gạt tình cảm, đó căn bản không cần phải diễn, mà là bản năng rồi. Cô nghĩ tới nội dung kịch bản gốc Vương Bách Hợp thương tâm tuyệt vọng, cuối cùng từ trên lầu nhảy xuống, biểu lộ lập tức thay đổi, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng cùng với thương tâm sâu sắc, nước mắt không tự chủ mà chảy xuống, tiến lên hai bước, có chút nhỏ giọng như là kim lòng không được mà nói: “Tại sao phải lừa gạt em, tại sao phải lừa gạt em?”

Nam phụ là dạng tâm ngoan thủ lạt bại hoại, cũng là do nữ chính cùng nam chính hữu tình, bởi vì hẳn thực tâm yêu nữ chính, vì chia rẽ hai người mà làm rất nhiều việc không từ thủ đoạn, Bách Hợp hôm nay muốn thử cảnh sấm vai nhân vật cùng nam phụ có quan hệ vừa hận lại vừa có vô số dây dưa không rõ, không phải thuần túy yêu, ngược lại giống như là một thứ trong sáng lại bị phá huỷ, cái loại cảm giác này chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt bằng lời, đạo diễn An kia cho rằng hôm nay tới chỉ thêm lãng phí thời gian, vốn là nể mặt bạn cũ của mình trước đây từng giúp đỡ, tùy ý tới một chuyến mà thôi, lại

không nghĩ thoáng cái đã nhận được một hạt giống tốt như vậy, Bách Hợp biểu hiện không giống như đang diễn, phảng phất chính là nữ thứ kia.

“Tốt! Chắc là cô rồi.” An đạo diễn phất tay, đôi mắt như chiếu sáng chăm chăm vào Bách Hợp mà nhìn: “Cô thu thập một chút, đại khái ba ngày sau tập hợp ở sân bay.” Bởi vì Kiều Dĩ Thu là nữ phụ, phần diễn của cô thậm chí còn liên quan tới nữ chính từ khi muốn báo thù liền ẩn tại chỗ tối, nhiều khi xuất hiện là dựa vào tình thế tạo ra, nên để cho Kiều Dĩ Thu phối hợp trợ diễn để tạo ra cảm giác hiện hữu của cô, đây không thể nghi ngờ là rất cần khảo nghiệm công lực đấy, nhưng đồng thời cũng là một cơ hội tuyệt hảo, mỗi bộ phim của đạo diễn An đều là danh gia danh tác, chỉ cần cùng đạo diễn An tạo nên quan hệ thì đừng nói là nữ phụ, dù là đánh xi dầu (đánh đấm giả bộ cho có khí thế) cũng đủ để cho người ta nể tình rồi.

Bách Hợp vui mừng tranh thủ thời gian lau nước mắt, cùng chị Lục nói lời cảm ơn, trước kia cô vốn là một cô bé nông thôn cái gì cũng không hiểu, vậy mà lúc này còn có vài phần đạo lý đối nhân xử thế khiến cho chị Lục có chút giật mình, dặn dò cô về nhà nghỉ ngơi thật tốt, lúc này mới đưa Bách Hợp về.

Một khi tìm được công việc, dù sao hoàn thành vai diễn này mới là yếu tố quan trọng nhất, bất kể thế nào cũng cùng đạo diễn An tạo nên mối quan hệ, như vậy liền chứng minh rằng cô đã hoàn thành được tâm nguyện của Vương Bách Hợp chỉ cách một bước là tới mình tỉnh rồi, Vương Bách Hợp chỉ muốn mọi người biết mình chính là một diễn viên, cũng không nói là muốn chính mình trở thành ngôi sao lớn, cô cũng biết như vậy có rất nhiều khó khăn, bởi vậy chỉ cần tập trung diễn thật tốt, nhiệm vụ sau này liền đơn giản hơn nhiều, bởi vậy Bách Hợp không chút do dự đến quán ăn xin nghỉ việc, thức ăn cô làm mùi vị không tệ, hai ngày nay trong quán đã có nhiều khách hàng quen rồi, cũng có người chỉ đích danh muốn thức ăn cô làm, quán lý giữ lại hai ngày, gấp thái độ kiên quyết của Bách Hợp nên cũng thôi.

Ba ngày sau thu thập hành lý đi theo đạo diễn An lên máy bay để đến nơi quay phim, bộ phim này đã chuẩn bị năm năm nhưng tới lúc này mới chính thức khởi quay, nam chính và nam phụ đều đã thành danh, nam chính là diễn viên lớn, mà nam phụ đang là một diễn viên thần tượng đang nổi, giải thưởng điện ảnh nhiều vô số kể, nghiêm túc mà nói cơ hồ đoàn phim bốn phía đều thấy ngôi sao lấp lóe, chỉ có một mình cô là gương mặt mới, có thể vì Bách Hợp đã qua rất nhiều nhiệm vụ, cô một chút cũng không có luống cuống, ngược lại ở cô còn có một khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nữ phụ tựa như là một chiếc lá rơi trong gió thu, tướng mạo ngây thơ nhưng mang theo vài phần lạnh lùng như băng, giống như xa cách nhân thế, chỉ từ điểm này Bách Hợp đã vô cùng phù hợp rồi, cô giống như từ kịch bản bước ra, càng quan trọng hơn, trên người cô có một loại khí chất thực nữ vô cùng phù hợp với thời dân quốc, khi mặc vào trang phục dân quốc, so với nữ chính còn dễ làm người khác chú ý vài phần. Giống như là người đến từ thế kỷ trước, mang theo một loại khí chất trong trẻo nhưng lại lạnh lùng u buồn.

Đạo diễn An mừng rỡ như điên, khí chất Bách Hợp vô cùng đầy đủ, dung mạo cũng đẹp, thế nhưng dù cô tôi luyện mấy đời, diễn trước mặt những diễn viên chuyên nghiệp này mà so sánh vẫn chênh lệch thêm vài phần, lúc bắt đầu quay có chút cố hết sức, nhưng cũng may cô chăm chỉ, mỗi ngày trở lại khách sạn, cô ít nghỉ ngơi, mà đứng trước tám gương làm đủ loại biểu lộ, nửa tháng sau cô đã có thể cùng những minh tinh lớn này phối hợp diễn lên, cứ như vậy dưới sự nỗ lực, tiến trình quay phim hết sức thuận lợi, phần diễn của cô trong bốn tháng liền quay xong, nếu không phải là phần diễn của cô có chút cần lấy cảnh, mà đạo diễn An lại cố chấp không chịu làm ra tràng cảnh, thì thực chất kịch bản của cô có lẽ đã sớm quay xong.

Vì để tránh cho tổ kịch trực tiếp đưa tiền đến tay của tên căn bã Tổng Thiên Tề kia, cô trực tiếp cùng quản lý nói chuyện điện thoại, lúc này tổ kịch của đạo diễn An là đại chế tác, tuy nói ông kiên trì phân công một ít nhân vật mới làm cho bên đầu tư bất mãn, nhưng vì đạo diễn An có tiếng tăm lớn, rất nhiều người lại hết sức coi trọng bộ phim này, một ít công ty đầu tư đến xem tất cả các buổi quay, phát hiện vô cùng đúng trọng tâm rồi, cũng không có dị nghị gì, đại tác phẩm này hoàn thành là trở thành bom tấn, trở về để đồ về sau lúc chính mình cầm 30 vạn khối trong tay Bách Hợp nhận không được vui mừng nở nụ cười.

Cô không để ý đến tiền, thế nhưng mà trong một thời gian ở trong tầng hầm, suốt ngày không có nhìn thấy mặt trời, Bách Hợp phát hiện không có tiền thì rất gò bó, bởi vậy sau khi có tiền việc đầu tiên cô làm chính là thuê một cái phòng nhỏ, còn chưa kịp chọn mua một ít chăn các loại, vừa mới mở điện thoại đã tắt máy năm tháng ra, điện thoại liền không thể chờ được mà kết nối:

“Alo?” Bách Hợp nhìn đầu số lạ hoặc cau mày, bên kia đoán chừng có chút không dám tin điện thoại kết nối được, thật lâu sau giọng của Tổng Thiên Tề mới vang lên:

”Vương Bách Hợp, cô chết ở nơi nào vậy! Mấy tháng này cô chạy đi đâu, tôi nghĩ đến cô đã chết rồi, cho mẹ cô đến kinh đô tìm cô, cô chính mình đi liên lạc với bọn họ đi!” Hơn bốn tháng không gặp, Tổng Thiên Tề đã nhìn ra Bách Hợp nhất định muốn chia tay hắn, mới đầu hắn còn không cam lòng, lúc nào cũng đi tìm chỗ hầm đó...; thời gian qua lâu rồi không thấy bóng người, lại luôn không liên lạc được với Bách Hợp, hắn trước kia lừa gạt tiền của Vương Bách Hợp, đối với cô không hề có quan tâm, chỉ là nảy sinh suy nghĩ gọi cha mẹ Vương Bách Hợp ở quê lên để giữ cô lại; lần này tìm không thấy Vương Bách Hợp nhưng hắn lại không cam lòng cứ như vậy mất đi một cái cây sinh tiền, dứt khoát nói hươu nói vượn một phen lừa gạt cha mẹ Vương Bách Hợp đến thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạm Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Cuộc đời bị hủy (6)

Sau khi lừa gạt vợ chồng Vương gia, Tổng Thiên Tề tưởng rằng có cha mẹ Vương Bách Hợp thì Bách Hợp sẽ xuất hiện, ai ngờ Bách Hợp đi nơi khác quay phim, lúc này căn bản không ai biết chuyện này, tự nhiên không tìm ra tung tích của cô, Tổng Thiên Tề cho rằng một chiêu này cũng không dùng được rồi, sau khi lừa gạt họ đến thành phố, nói cho bọn họ biết Vương Bách Hợp có khả năng xảy ra chuyện rồi liền ném người ở thành phố mà mặc kệ.

Một đôi vợ chồng từ nông thôn đến đây tìm con gái tâm lực tiêu tụy, suốt ngày hết lo lại sợ, trên người bọn họ tiền lại không nhiều lắm, cũng hơn nữa không nỡ tiêu xài, lại muốn lưu lại toàn bộ để tìm con gái, cho nên tạm thời ngủ ở dưới gầm cầu, suốt ngày kiếm tiền lật vật mà sống, thỉnh thoảng còn dùng tiền mua quảng cáo để tìm kiếm con gái, đã qua nửa năm rồi, khóc đến con mắt đều mù.

Lúc Bách Hợp biết rõ cái tình hình này, nếu không có trùng cũng như hết cả bi lên, trong lòng cô đem tên khốn Tổng Thiên Tề mắng đến cầu huyết phun đầy đầu, thật vất vả bỏ ra nửa tháng cuối cùng mới tìm được cha mẹ.

Theo trí nhớ trong nội dung vở kịch vợ chồng nhà họ Vương gia sinh ở trong một thôn trang nhỏ, sinh hoạt hàng ngày bình thường yên ả, lúc này phải chứng kiến vợ chồng Vương gia đầu tóc rối bù, phải chứng kiến tình cảnh bọn họ nhặt trà sữa người ta không uống hết mà uống, cho dù Bách Hợp làm qua rất nhiều nhiệm vụ, lòng cô có thể nói đã không có gọn sóng hay sợ hãi, thế nhưng chứng kiến tình cảnh như vậy không nhịn được mà tim đập thật mạnh.

“Cha, mẹ.” Cô hô lớn một câu, Cha Vương đang ở dưới cầu buộc giây các tông vô thức ngăn người ra, quay đầu nhìn Bách Hợp, hôm nay Bách Hợp mặc gì đều có công ty thay cô thiết kế, bởi vậy lúc này thoát nhìn như người khác, tóc dài mềm mại nhìn như tự nhiên, kỳ thật đã trải qua cắt tỉa tỉ mỉ, hoàn mỹ tôn lên ưu điểm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, tăng thêm mỹ lực.

Cha Vương vốn có chút ngu ngơ rồi sau đó hết sức kích động, mẹ Vương nước mắt chảy ra, hô một tiếng “Con gái của mẹ...”

Người một nhà đang khóc rống nghẹn ngào thì thấy con gái mặc bộ váy mới xinh đẹp, mẹ Vương thấy mình hai tay vô cùng bản quần áo lại cũ rách, thật không dám chạm vào cô, Bách Hợp kiên trì để họ thu thập đồ đạc rồi cùng trở về, cha Vương ban đầu còn có chút không nỡ bỏ những thứ rách rưới vừa nhặt này, nhưng thấy bộ dạng con gái kiên trì, nên đưa đồ đạc cho một người nhặt ve chai bên cạnh, vui mừng cầm đồ vật mang theo từ quê đến đi theo sau lưng Bách Hợp.

Tuy nói Bách Hợp tự tìm phòng ở nhưng kỳ thật là do công ty trả tiền, bởi vậy cô thuê phòng tại khu vực mà chính mình ưa thích, gian phòng thuê rất lớn, sau khi đạo diễn An quay phim xong còn khoa trương xác định Bách Hợp là một diễn viên hết sức xuất sắc, điều này đối với nhiều minh tinh lớn mà nói là một điều vô cùng khích lệ, bởi vậy lúc này công ty đã coi cô trở thành cái cây rụng tiền mà đối đãi, vô cùng thận trọng, chăm sóc cô rất thoải mái, không chỉ có người đại diện, còn có một trợ lý, lúc này hai vợ chồng Vương gia ở trong gian phòng này đương nhiên không thành vấn đề, rất nhanh an bài thoải mái, cha Vương rửa mặt rồi đi thay quần áo mà trợ lý mua giúp, một mặt bất an ngồi ở ghế sofa, có chút muốn hỏi con gái nhưng lại không dám mở miệng.

Đôi vợ chồng họ lúc trước hưởng ứng chính sách chỉ sinh một đứa con, nên vô cùng yêu thương cô con gái duy nhất này, Bách Hợp thấy bộ dáng này, nghĩ đến tâm nguyện của Vương Bách Hợp, trực tiếp nói:

“Cha mẹ, hiện tại con đã có tiền rồi, con hi vọng mọi người có thể ở lại trong thành phố cùng con, cũng cho con một cơ hội tốt hiếu kính mọi người, nửa năm vừa rồi con là đi nơi khác quay phim, vốn muốn về quê liên lạc với mọi người, không nghĩ tới hai người đã tới rồi.” Cô căn bản trước khi ra nước ngoài không gọi điện thoại cho vợ chồng Vương gia, đó là bởi vì son thôn nhỏ chỉ có một số điện thoại, hơn nữa không phải thuộc về vợ chồng Vương gia, chỉ là văn phòng thôn ỹ, nếu làm cho nhiều người biết cũng không tốt lắm, nghĩ đến sau khi trở về liền gọi điện thoại báo cho bọn họ đến thành phố, không nghĩ tới cái tên tiểu nhân Tổng Thiên Tề không biết xấu hổ, đã đưa họ đến rồi lại bỏ mặc.

“Cái kia, cái kia, vị Tổng tiên sinh kia...” Mẹ Vương vốn là nông dân, có chút muốn hỏi con gái, lại không tiện mở miệng, chỉ phải nói xong lời này, lại vô thức quay đầu nhìn sang chồng.

“Đó là một tên tiểu nhân vô sỉ, lúc trước anh ta muốn dụ dỗ con đi quay phim cấp ba.” Bách Hợp nói đến chỗ này, làm người đại diện đang ngồi bên cạnh cười mà giật nảy mình, cô nói hết mọi chuyện ra, vợ chồng Vương gia tức giận đến toàn thân run rẩy, người đại diện trước gọi một hồi điện thoại lại để cho cô đi gặp chị Lục, nghe thế liền sốt ruột hỏi “Cô thì sao? Đến cùng là có quay hay không?”

“Không có, tôi bỏ đi nhưng đã cởi bỏ quần áo rồi.” Bách Hợp lắc đầu, sắc mặt chị Lục một hồi biến ảo, thật lâu sau mới cắn răng: “Cái tên Tổng Thiên Tề chết tiệt này, thực sự chà đạp thứ tốt lành gì, cũng may mắn cô không có hủy, nếu không tôi cùng công ty biết xử lý thế nào?” Chuyện như vậy cũng là một việc lớn, chị Lục tranh thủ thời gian gọi điện báo cáo, đã bị mắng cho một trận, chuyện này liền giao cho công ty giải quyết.

Liên tiếp qua đi hai ba tháng, Tổng Thiên Tề đã không xuất hiện nữa, ngược lại một bộ phim mới tên là Dân Quốc Phong Vân đã bắt đầu quá trình tuyên truyền, trên poster Bách Hợp có khí chất hồn nhiên nhu nhược, là gương mặt mới đưa tới mọi người hứng thú thật lớn, mọi người đều biết đạo diễn An quay bộ phim lớn nhưng trước đây chưa bao giờ có quyết định khinh suất dùng một nhân vật mới, ông quay phim đã hơn mười năm, lần đầu đưa ra quyết định như vậy, bởi vì thể Dân Quốc Phong Vân truyền bá rộng rãi, đồng dạng Bách Hợp cũng hot dần, kể cả video trước kia khi chưa có thành danh từng hành hung Tổng Thiên Tề, cùng với ảnh chụp cô đi trên đường với đôi chân trần trắng nõn đều bị truyền bá ra.

Mấy diễn viên còn lại của Dân Quốc Phong Vân chủ yếu đều là nhân vật có tiếng tăm tốt đỉnh, cùng với một ít nhân vật phối hợp, nhận được chỗ tốt chính là Bách Hợp, liên tiếp rất nhiều ngày chuyện cũ của cô đều được trên mạng luân phiên truyền bá, thời gian dần trôi người hâm mộ của cô cũng nhiều hơn, thẳng cho đến khi ngày Dân Quốc Phong Vân chính thức phát sóng, ở phòng bán vé đã xảy ra kỷ tích, ngày đầu tiên trong nước đạt gần một tỷ, tác phẩm vốn hấp dẫn, hơn nữa có rất nhiều minh tinh tham gia, nhóm người hâm mộ cũng sớm chờ đợi lâu, lúc này có thể tận mắt xem, rất nhiều người hưng phấn đi ra ngoài nhưng là vừa đi vừa khóc đấy.

Bộ phim đang vô cùng hot này, tạo thành một tình cảnh khó mà cầu, tất cả rạp chiếu phim lớn tạm thời thêm rất nhiều buổi chiếu.

Mà rất nhiều người chờ phê bình vô cùng bất ngờ, ban đầu mục tiêu là nhân vật mới Bách Hợp, mà cô người biểu diễn tốt nhất. Khi cô chết trong ngực nam chính, trong rạp toàn tiếng khóc, người hâm mộ vì cô tự động lập page fan, trong vòng một đêm cái tên Vương Bách Hợp đã trở thành người đứng đầu mọi bảng xếp hạng tìm kiếm.

Rất nhiều người yêu cầu đạo diễn An lại ra phần tiếp theo, cần phải để Vương Bách Hợp cùng nam chính Lưu Hán Lâm quay một bộ phim cảm động lòng người, ngược lại nữ chính bị nhét vào bên cạnh.

Chỗ quản lý công ty của Bách Hợp suýt nữa bị người ta đập phá cả cửa, đến đây mai phục có đám chó săn, cùng các cô gái muốn làm mình tỉnh mà đến, ông chủ công ty mừng đến mức suốt ngày cười không thấy mắt.

Bộ phim vẫn còn đang ở thời kì tuyên truyền, chỉ Lục hai ngày trước cũng đã an bài cho Bách Hợp cái thông báo, nhiệm vụ của cô hiện tại là đi theo đoàn điện ảnh tuyên truyền, lần này chính là tham gia một tiết mục vô cùng nổi tiếng trong nước, người chủ trì tiết mục vừa thấy Bách Hợp liền đùa nghịch yêu cầu cô kí tên, còn mở miệng hô hào lấy dùng, hoàn toàn là một bộ hình tượng fan cuồng nhiệt, đưa tới tiếng cười cho mọi người, lời nói chuyện hợp tình hợp ý, đột nhiên người chủ trì xoay chuyển lời nói, trên mặt lộ ra vẻ nuối tiếc:

“Dĩ Thu tiểu thư, từng có người tiết lộ, cô từng vì tiền, liều lĩnh muốn quay lại phim sex, chuyện này có thật không vậy?” Đột nhiên người chủ trì ngừng lời nói vui vẻ mà hỏi một câu như vậy, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, trên mặt đạo diễn An có chút khó coi, ông vốn bối phận cao, hơn nữa giao thiệp rộng, không thích nhất điện ảnh của mình có phát sinh những việc bất nháo này, nếu ảnh hưởng một ít việc nhỏ không sao, có thể gia tăng nổi tiếng cho bộ phim, do đó lại để cho về phòng phim rất tốt, thế nhưng mà loại lời này rõ ràng rất khó nghe, vu oan diễn viên ông tuyển, đạo diễn An vô cùng bao che khuyết điểm, lúc này biểu lộ đã bắt đầu hết sức khó coi.

Lúc này người chủ trì trong lòng cũng âm thầm kêu khổ, ai bảo cấp trên biết rõ hôm nay Vương tiểu thư danh tiếng tốt đỉnh có như vậy một scandal như thế cảm thấy hết sức hứng thú vì tỉ suất người xem, bắt anh ta ra câu hỏi, lúc này khí tràng trên người đạo diễn An càng mạnh, lại làm cho anh ta có chút xấu hổ, Bách Hợp mặt lạnh hỏi một câu: “Tôi không có gì giải thích, nếu như vậy, mọi người cứ đọc báo xem thử bộ phim như vậy tôi quay lúc nào truyền bá là được rồi!”

Cô căn bản không có quay qua, sau đó cô đi uy hiếp một cái, hần cũng không có gan nói ra chân tướng trừ khi hần không muốn sống nữa. Nghĩ tới những thứ này, trong mắt Bách Hợp có chút tỉnh táo, không có cảm giác sợ hãi bối rối, đạo diễn An và Bách Hợp ở chung một thời gian ngắn, có chút lãnh đạm, vô cùng cần cù, nhưng ngoài dự liệu mọi người, cô cũng không có phẩm tính xấu gì, đồng hành cùng những nhân vật tai to mặt lớn, cô cũng không có đi đứt lốt nịnh nọt, càng không bởi vì thân phận của mình mà làm ra sự tình bất nháo, cái này làm cho đạo diễn An có một ấn tượng rất tốt về cô, phải biết là nữ chính đều từng muốn đêm khuya đến tìm ông thảo luận kịch bản, bẳng vào những cái này đạo diễn An liền thay Bách Hợp nói chuyện:

“Đây là ám chỉ tôi làm một bộ phim mới có lẽ sẽ tìm đến Bách Hợp? Hoặc cô nhóc này biểu diễn lộ nhiều biến hoá, cho rằng tôi tạm thời không có phát triển ra được toàn bộ ưu điểm của cô ấy?” Ông trong giới đã nhiều năm, dạng sóng to gió lớn gì chưa từng gặp qua, lúc này cố tình bảo vệ một người, lời nói ra rất nhanh đem lời này mà đáp lại, và một nhân vật bên cạnh thanh danh xuất chúng, lượng hâm mộ không lồ, gần đây đang được nhiều người hô to cùng quay phim với Bách Hợp, nam chính cũng liền nói: “Tiểu Hợp nếu muốn thành danh, cần gì quay lại phim này? Chỉ cần tìm tới tôi là được rồi, hôm nay chúng ta mà lại có cùng mục đích nha.” Lời này vừa nói ra, nữ chính bên cạnh liền xấu hổ nở nụ cười.

Vốn cô là nữ chính, nhưng hôm nay lại bị nữ phụ đoạt phong thái, chỉ có thể đành phải ở phía sau Bách Hợp, hiện tại nhân vật nam chính đều công khai muốn đóng phim với Bách Hợp, lại khiến cô thật sự xấu hổ vừa tức phần.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Cuộc đời bị hủy (7)

Liên tiếp hai người giải vây giúp Bách Hợp, hơn nữa thân phận mỗi người đều không thể trâu vào đây, hơn nữa đạo diễn An càng nói rằng bộ phim sắp tới muốn tìm Bách Hợp làm nhân vật chính, phải biết có thể để đạo diễn An quay phim nhất định sẽ khiến người đó thành danh, cho dù có cô tình gây ấn tượng ông cũng không nhất định có thể để ý, lúc này Bách Hợp lại có thể nên có thêm vài phần kính trọng.

Người chủ trì cũng chỉ cười khan được một tiếng, liền mang chủ đề khác đến.

Sau khi xong tiết mục tổng nghệ này, Bách Hợp thay một trang phục khác, búi tóc lên, lại đội một mũ lưỡi trai, sau khi cùng nhóm người đạo diễn An tách ra, cô hướng về chị Lục cười cười:

“Tôi có việc trước ra ngoài một chuyến.”

Lúc này Bách Hợp cũng không còn là một tiểu nhân vật mới trong công ty, hiện tại cô danh tiếng tốt đỉnh, toàn bộ công ty đều phải dựa vào cô mà chống đỡ, ông chủ gặp cô còn phải cười, nên chị Lục không dám hỏi cô đi nơi nào, chỉ phải dè dàng khuyên: “Cái này nếu sau này truyền ra có thể có vài người nói một chút lời ong tiếng ve, không bằng cô về nhà trước im lặng một thời gian ngắn, giao cho công ty giải quyết là được rồi.”

Bách Hợp lắc đầu, nghĩ tới Bao bao, nửa năm qua cô bên trong bắt được bảo bối này đã thành hình tầm mười đầu sâu độc, nếu lúc trước mà nói thì cứ nhiên không thể chịu nổi một kích, nhưng mà hiện tại đã tiến hoá rồi, cô thô ráp chế ra một sát nhân vô hình sâu độc rồi. Trở thành minh tinh được người người yêu thích là ước mơ của Vương Bách Hợp, cô tuyệt đối không thể nhẫn nhịn nhìn người khác phá hư.

May mắn lúc này cô luyện chính là Cửu Âm Chân Kinh, dùng võ công làm chủ mà cũng không phải là dùng để phòng ngự, nếu dùng chức nghiệp game online thông tục để giải thích, Cửu Dương Chân Kinh liền như là dùng nội lực phòng ngự làm chủ, mà Cửu Âm Chân Kinh chính là công kích, cô cũng đã sớm điều ra rõ thân phận tên tóc dài kia, trực tiếp tiến vào trong nhà của hắn, mới đầu người này còn tỏ vẻ hung hãn, Bách Hợp cho hắn ăn một đầu côn trùng, lại làm cho hắn ném đến toàn cơ thể kịch liệt đau nhức, hắn mới lộ vẻ mặt sợ hãi mà trung thực trả lời.

“Lúc trước ông có quay phim tôi không?” Bách Hợp bắt chéo chân ngồi trên ghế sofa phía trước tên tóc dài, vẻ mặt hân hạnh bệch mồm hỏi đầm đìa, quỳ gối trước mặt cô mà khóc lóc tìm lem: “Không có mà đại tiểu thư, cô lúc trước không có quay mặt lại, huống chi, huống chi cô vẫn là người mới, lại chưa có đến tình huống tiến vào, chỉ mới thoát ý, kinh phí lại ít, tôi làm gì dám lãng phí thước phim trên người cô ah.” Hắn giải thích cả buổi dường như Bách Hợp không tin, cô cho hắn ăn hết một đầu côn trùng, lúc này lại để cho hắn nghĩ tới là đã buồn nôn vừa sợ hãi, khiến cho tên tóc dài sợ hãi chính là ăn cái côn trùng này vào bụng, hắn liền giống như cảm giác được có cái gì chui vào lục phủ ngũ tạng, chỉ cần Bách Hợp vỗ tay một cái là bụng hắn liền đau.

“Nếu đã như vậy, mang phim đến cho tôi xem, nếu ông nói sự thật, có thể giữ được đường sống, nếu có chút giả dối, haha, côn trùng sẽ chui vào phá mạch máu của ông, từ thịt của ông ở bên trong mà chui ra, toàn thân vị thùng lỗ chỗ mà chết!” Uy hiếp tên tóc dài một câu, tại sao phải sợ hắn không tin, cô ra hiệu cho côn trùng trên mu bàn tay hắn chui ra, tên tóc dài tận mắt thấy trên mu bàn tay hiện một cái đầu vừa mịn vừa kéo dài ra, lúc mới ăn vào không đến nửa cm, thoáng cái biến thành ba cm, lập tức dọa hắn khiếp vía, từ trên mu bàn tay truyền đến một cơn đau nhức kịch liệt, nhìn thấy máu chảy ra mới phục hồi tinh thần nhìn lại, hắn hoảng hốt vội vàng lấy máy tính của mình đem cho Bách Hợp xem.

Phía trên màn hình xuất hiện mấy gương mặt quen, chính xác là gương mặt người đàn ông đã ở trên người nhàn, đúng là gian phòng ngày đó, bỗng chốc xuất hiện một đoạn chính mình, cô chỉ lấy: “Cắt bỏ, nếu như bị người nhìn ra được dấu vết gì, chính mình đi chết đi”

Tên tóc dài khóc đến nước mắt nước mũi tìm lem, thu thập xong hắn, Bách Hợp mới đứng dậy đi, tên tóc dài bộ dạng muốn hỏi cô chuyện côn trùng nhưng lại không dám, mặt mũi như đưa tiễn đại gia mang Bách Hợp đưa ra ngoài.

Cứ như thế, đem tất cả mọi người có mặt trong phòng ngày đó hoặc là hạ cấm chế hoặc cho ăn trùng độc rồi, lúc này Bách Hợp mới thả lỏng, ngày đó bất kể là người quay phim hay diễn viên nam nữ đều xử lý xong rồi, xác định danh sách nhân viên mà tên tóc dài đưa không có sai lầm, cũng phân biệt bóng người trong phim xóa bỏ, đem hết những người cần uy hiếp đã uy hiếp xong rồi, Bách Hợp lúc này mới nhìn đúng hướng mà lặng lẽ đi về nhà.

Vào ngày thu, tiết mục tổng nghệ vậy mà sớm đã cũng tới ngày truyền bá rồi, đang lúc thời điểm Bách Hợp đang náo nhiệt, tin tức này làm cho mọi người nhất trí khiếp sợ, có thất vọng cũng có bảo vệ thần tượng, hai bên mắng chửi nhau túi bụi, lúc sáng sớm ngày hôm sau, Tổng Thiên Tề mất tích đã lâu dương dương đắc ý gọi điện tới: “Tiểu Hợp, chúng ta quay lại đi, anh vẫn yêu em mà, em xem, hiện tại đối với em có nhiều bất lợi như vậy mà anh vẫn nguyện ý ở bên em chứng tỏ anh rất thích em đi? Em quay Dân Quốc Phong Vân được bao nhiêu tiền? Em nha, thật là một tiểu mê hồ, suốt ngày cái gì cũng không để tâm, anh không thấy tiền của em chuyển tới thẻ của anh, có phải hay không đạo diễn An khát nợ tiền phim của em rồi?”

Ngày hôm sau Bách Hợp không có công tác, bởi vì gièm pha ngày hôm qua, khó được công ty thả cho một ngày nghỉ, lúc này nghe được giọng nói của Tổng Thiên Tề, cô không nhìn được mà bật cười, giống như cho rằng cô không biết chuyện này là Tổng Thiên Tề làm, đoạn thời gian trước bề bộn những nhiệm vụ khác, không rảnh thu thập tên đề tiện này, hắn lại trời dậy, lúc này vừa vận xin được phép của công ty, thu thập hai kẻ Tổng Thiên Tề và Vương Huệ Trần này.

Cô như có vẻ không nói chuyện, Tổng Thiên Tề bên kia lại chỉ nghe được tiếng cười, càng không khỏi thêm mê say, hắn đề tiếng nói xuống, đang lúc muốn nói tiếp thì Bách Hợp đã lạnh lùng lên tiếng: “Ài vậy, gọi nhầm số rồi, không biết” Nói xong liền đem điện thoại cắt đứt.

Còn chưa nháy mắt xong, điện thoại kia lại vang lên, vẫn là dây số kia, Tổng Thiên Tề lúc này đã nghiêng rằng nghiêng lợi rồi, điện thoại vừa kết nối liền có nén giận mà nói:

“Anh là Tổng Thiên Tề, là bạn trai em, em đã quên sao? Tiểu Hợp, em đừng quên, em đi quay phim là anh có chứng cứ đây, em bây giờ không sợ anh đi nói lung tung sao?”

“Tuỳ anh.” Dù sao trước khi chết nhảy nhót thì sẽ có ai quan tâm, Bách Hợp đã xử lý tốt những sự kiện tiếp sau đó, Tổng Thiên Tề có lẫn mình không tạo thành bọt nước, hắn có một trăm cái miệng cũng vô dụng. Huống chi ông chủ công ty cũng không phải kẻ ngốc, bây giờ mình rõ ràng có lợi với công ty, nếu ông ta còn có thể để tuỳ ý Tổng Thiên Tề náo loạn, nhưng Bách Hợp lại không tin ông chủ lại có tốt bụng như vậy.

Có thể ở thủ đô mà mở một công ty giải trí, tuyệt đối là có vài phần thủ đoạn, Tổng Thiên Tề đã hết thời, đến lúc đó hắn mất cả chỉ lẫn chài, vừa vận cô trả thù cũng sáng khoái.

Nói xong mặc kệ Tổng Thiên Tề, Bách Hợp tắt điện thoại rồi kéo dây số này vào sổ đen, quả nhiên cùng ngày Tổng Thiên Tề cũng đã xuất hiện ở đài truyền hình, hắn dùng thân phận bạn trai Vương Bách Hợp xuất hiện, nói được một cái là nước bọt tung bay, nói hắn thâm tình cỡ nào với Vương Bách Hợp, lại là ưa thích Vương Bách Hợp cỡ nào, ai ngờ cô nay nổi tiếng liền không nhận người rồi, có người nhận ra hắn đúng chính là người đàn ông bị Bách Hợp hành hung trên mạng, trong lúc nhất thời giống như đã xác định hắn đúng là bạn trai của Vương Bách Hợp, có chút hi vọng nam chính của Dân

Quốc Phong Vân với Bách Hợp cùng một chỗ, người hâm mộ có cảm giác bị tổn thương, bắt đầu dốc sức liều mạng công kích Bách Hợp, trên mạng mắng chửi người, sau lưng giống như có người bắt đầu thuê người đến mắng Bách Hợp, hướng gió lập tức giống như đạo hướng bên Tổng Thiên Tề kia.

Nhưng không đến nửa ngày sau, trên mạng lại xuất hiện quá khứ Tổng Thiên Tề đùa cợt phụ nữ, kể cả trong khi hắn cùng Vương Bách Hợp kết giao, một chân đạp hai thuyền, hơn nữa một cái thuyền là phụ nữ có chồng, càng quan trọng hơn, có người bới ra được hắn cùng Vương Huệ Trân có ước định trăm vạn, cũng chính vì cùng một chỗ, phát sinh bên trên một trăm vạn, tự nhiên cũng liên quan đến Tổng Thiên Tề lừa gạt tiền của Vương Bách Hợp.

Bách Hợp trong nhà nghỉ ngơi vài ngày, lúc này mở tivi ra xem, chứng kiến tất cả đài truyền hình hiện tại cũng đang chiếu chuyện này, có phóng viên tràn đầy bị phần nói:

“Thanh danh Di Thu tiểu thư của chúng ta bị vu oan như thế, lúc trước tin đồn Di Thu tiểu thư quay phim nóng chính từ Tổng tiền sinh mà ra, mà nguyên nhân là chính hắn muốn lấy đêm đầu tiên của Di Thu tiểu thư bán giá cao cho nhà sản xuất rồi thu mười vạn cùng tình nhân cũ hẹn hò.” Tin tức một khi truyền ra, Tổng Thiên Tề lập tức như con chuột qua phố, ngày tiếp theo Vương Huệ Trân cũng bắt đầu bị người tìm đến, mỗi ngày ở trong nhà đều nhận được điện thoại quấy rầy cùng uy hiếp, Tổng Thiên Tề tức thì bị đánh không lý do, hiện tại không dám đi ra ngoài cửa, giống như chim sợ cành cong.

Đám người hâm mộ nghĩ đến lúc trước đã hiểu lầm thần tượng, đều cảm thấy vô cùng có lỗi, người quản lý công ty thừa dịp lúc này, bắt đầu yêu cầu Bách Hợp ra mặt quay phim, cô đã cùng người quản lý còn có hiệp ước hai năm hợp đồng, lúc trước người quản lý này không nghĩ tới chính mình đã kí một cái cây rụng tiền như thế này, chỉ cho là một người đóng vai phụ bởi vậy chỉ kí có năm năm, hiện tại cũng đã qua hơn ba năm, còn lại một chút thời gian, công ty muốn kiếm vốn liếng, thuận tiện thỉnh cầu Bách Hợp lại tiếp tục hợp đồng.

Chỉ là Bách Hợp vẫn hướng xin công ty nghỉ nửa tháng giả nghỉ ngơi, cô bỏ ra mấy ngày, giả trang cho tìm một thám tử tư, mặc dù cô không có kỹ năng dịch dung, nhưng trước kia ở nội dung vở kịch giang hồ cũng học được ít nhiều, kinh nghiệm cũng không ít, lúc này dường như đơn giản làm ra, thêm nữa cô có võ công cũng dễ dàng cho người khác không nhìn ra được thật giả, Cửu Dương Chân Kinh mặc dù có chút nội công tâm pháp nhớ không rõ rồi, thế nhưng đại bộ phận võ công cô lại nhớ rõ, trong đó hạng nhất chính là Súc Cốt Công, lúc này chỉ cần cải biến ngoại hình, thoáng chốc lại thay đổi tư thái, tuyệt đối dám cam đoan người ta nhận không ra.

Muốn thám tử tư tìm hai nữ nhân xinh đẹp lại đã nhiễm bệnh AIDS, nữ nhân như vậy có rất nhiều, đều là vì các loại nguyên nhân nhiễm bệnh đấy, dựa theo bên trong nội dung vở kịch giống như Vương Bách Hợp, đợi thám tử tư tìm được người rồi, Bách Hợp ra năm vạn muốn hai người này đi câu dẫn Tổng Thiên Tề, đến khi nào hắn ra nhiễm bệnh mới thôi.

Yêu cầu như vậy cũng không quá mức cổ quái. Có lẽ cái tên gọi là Tổng Thiên Tề kia đắc tội người khác, hai nữ nhân một phần vì tiền, hơn nữa thân cũng đã nhiễm bệnh rồi, có một loại suy nghĩ muốn tìm cách trả thù, Bách Hợp bởi vì đã tiếp thu tư tưởng của nguyên chủ, đối với loại cảm giác này cũng không xa lạ gì, bởi vậy thuyết phục thêm chút tiền, rất dễ dàng làm cho hai nữ nhân này không chút do dự đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Cuộc đời bị hủy (hoàn)

Bách Hợp trước giao tiền cho các cô, cũng không sợ hai người phụ nữ này đổi ý, cô còn nhiều phương pháp để cho hai người này sống không bằng chết, đến lúc đó nếu hai người này đổi ý, các cô tuyệt đối sẽ được chết thê thảm. Mà cô cũng không sợ bị lộ thân phận, dù sao lúc này cô hoá trang chỉ sợ đến cả vợ chồng Vương gia đều nhận không ra rồi, cũng tuyệt đối không ai có thể nhận ra được người phụ nữ đáng người cao to trước mắt này sẽ là mình tình được người yêu mến Bách Hợp.

Hơn hai tháng sau, hai nữ nhân kia theo lời hẹn sớm đã đến nơi gặp mặt, giao cho Bách Hợp một đơn xét nghiệm mà các cô vụng trộm lấy dịch thể của Tổng Thiên Tề để mà đi xét nghiệm kết quả, bên trên tờ đơn thể hiện tổng thiên tề đã bị nhiễm bệnh, chính hắn lúc này không có cảm giác gì, chờ đến lúc hắn phát hiện đã là lúc vô cùng nghiêm trọng rồi.

Nghĩ được như vậy, Bách Hợp mới gạt đầu cười. Hai nữ nhân hoàn thành nhiệm vụ, cầm tiền rời khỏi thành phố, đợi đến lúc Tổng Thiên Tề phát hiện không đúng, thân thể của hắn đã bắt đầu xuất hiện khác thường rồi.

Lúc này Bách Hợp cũng tiếp tục quay một bộ phim tiên hiệp, là sự muội của nhân vật nam chính, có thể nói nhân vật nam chính là thần thánh trong lòng tất cả mọi người trong tổng môn, không ăn khói lửa nhân gian, ngay từ đầu cô đã thầm mến nam chính thế nhưng cô cùng nam chính lại không có duyên, chuyện tình yêu u buồn triền miên cùng tuấn nam mỹ nữ đều là điểm sáng của bộ phim, hai năm sau lúc khởi chiếu, lại trở thành bộ phim hot hơn cả Dân Quốc Phong Vân, có thể nói chiếm vị trí đầu của toàn bộ bảng xếp hạng.

Bách Hợp có cảm giác tiên khí trong trời nhưng lạnh lùng, nhất là bản thân Vương Bách Hợp là hình dạng thanh thuần, càng khiến cho cô có khí chất lãnh đạm hiện ra vài phần cảm giác xuất trần thoát tục, vai diễn phảng phất là vì cô giống như tự thân làm theo yêu cầu, nhất là bản thân cô lại có võ công.

Bộ phim tiên hiệp khởi quay cũng đã thuận buồm xuôi gió rồi. Hơn nữa cô ngày đêm tự mình luyện tập kỹ năng về sau hướng chỉ đem toàn bộ tâm tư chính mình dung nhập vào diễn xuất.

Bằng hai bộ phim này, Bách Hợp rất nhanh một đường bước vào hàng ngũ đại minh tinh, người hâm mộ cô càng nhiều, trên thực tế tính tình Bách Hợp không tính là tốt, nhưng người thích cô lại thích loại tính cách trực tiếp này của cô, trong mắt người hâm mộ, cô xấu tính cũng ngẫu nhiên không đủ khéo xử sự đưa đẩy đại biểu trở thành ngọc mạnh đáng yêu, theo thân phận địa vị lại tăng thêm mãnh liệt. Cô hoàn toàn khác xưa.

Cùng công ty hiệp ước hợp đồng rất nhanh đến kỳ rồi, bọn người chị Lục vô cùng khẩn trương, cũng rất muốn hỏi cô ký kết, lại sợ cô mất hứng, nhưng kỳ thật Bách Hợp định không muốn tiếp tục ký kết, cô không định quay phim tiếp rồi, trên thực tế cô có chút không thích chính là cảm giác vạn người chú mục, cô rất sợ mình nếu trở thành thói quen rồi, trong nhiệm vụ sau này có khả năng làm mình thảm bại, cho nên cô không định tiếp hợp đồng, chỉ là công ty muốn ép giá trị còn lại từ cô. Vì vậy để cô sau bộ phim tiên hiệp lại quay thêm một bộ điện ảnh Tinh Tế Tương Lai.

Nhờ danh tiếng Bách Hợp đem lại, quy mô công ty cũng đã sớm mở rộng, hai năm qua công ty từ trên người cô kiếm không ít tiền, bởi vì thanh danh của cô ở Hoa Hạ, bộ phim này là cùng một đại đạo diễn quốc tế nước ngoài nổi danh hợp tác, đạo diễn kia cho rằng trên người cô có tính chất phương đông thần kỳ nào đó, cho nên đã chỉ đích danh muốn hợp tác cùng cô. Có thể tưởng tượng lần điện ảnh này qua đi thanh danh của cô tiếp tục cao thêm một tầng, công ty vì chuyện này mà khẩn trương hồi lâu, bọn người chị Lục đã trong lúc lo lắng, một sự tình ngoài ý muốn lại đã xảy ra.

Đêm qua ở bên ngoài biệt thự có một người đàn ông cổ quái đi tới đi lui, thẳng đến buổi sáng hôm nay cũng không có lý khai, lúc bị bắt hấn lại còn nói là bạn trai Bách Hợp, bởi vì đang mang trách nhiệm trọng đại, vị đại minh tinh này hiện ở công ty lại chưa bao giờ phát sinh chuyện xấu gì, thanh danh thật quá tốt, lúc này một hồi nghe được có người nói là bạn trai cô, chị Lục không rõ nội tình, liền dẫn người trở về.

“Tiểu Hợp” đã qua hơn hai năm, lại nghe được tiếng Tống Thiên Tề khiến người buồn nôn kia, toàn thân Bách Hợp liền nổi da gà, cô thấy Tống Thiên Tề đã già đi rất nhiều kéo xuống khẩu trang, vẻ mặt của hắn đều là nốt đỏ, có rất nhiều cái đã hoá mủ, thân hình gầy vô cùng, trên mặt chỉ còn da bọc xương rồi, hơn nữa hắn đã đến tuổi, lại bị ốm đau tra tấn, bộ dáng đương nhiên không tốt, lúc hắn tháo khẩu trang xuống, chị Lục lập tức hoảng sợ, thoáng cái liền đẩy Bách Hợp về sau hai bước.

“Tiểu Hợp, anh đến để cùng em quay lại đây.” Tống Thiên Tề lúc này lo lắng tiến lên muốn cùng Bách Hợp nói chuyện, hắn biết rõ Bách Hợp yêu hắn đây, hắn thật sự đã đến bước đường cùng rồi, đã không có tiền, lại nhiễm bệnh AIDS, thân thể miễn dịch đều hạ đến mức thấp mang đến cho hắn thống khổ, có khả năng một cái cảm mạo bình thường đều đã có thể muốn mạng hắn, hắn vốn không có bản lĩnh gì, cũng không có năng lực mưu sinh, tiền mà hắn lừa gạt Bách Hợp đã nhìn không được mà tiêu hết, Vương Huệ Trân cũng bởi vì nguyên nhân nhiễm bệnh mà hận chết hắn, hai người suốt ngày đánh nhau, không còn ân ái cùng ăn ý lúc trước.

Đến nước này, Tống Thiên Tề mới nhớ tới một kẻ ngu Vương Bách Hợp, mặc dù hắn biết Bách Hợp hiện tại đã trở thành ngôi sao nổi tiếng, nhưng hắn biết rõ Vương Bách Hợp đối với chính mình biết bao nhiêu tình ý, bởi vậy vô cùng tự tin tin tưởng chỉ cần mình xuất hiện trước mặt, cô nhất định sẽ mừng rỡ đấy, những năm gần đây luôn luôn không có nghe qua tin cô yêu đương, Tống Thiên Tề cảm thấy cô nhất định là không quên được mình, cho nên lúc này mới nghĩ hết phương pháp thăm dò địa chỉ của cô đi tìm qua, lúc này gặp Bách Hợp liền thâm tình nói:

“Bởi vì không có cuộc sống của em ở bên, anh cảm thấy trái tim mình luôn rất đau, chỉ là hôm nay em công thành danh toại rồi, anh không dám đến tìm em, sợ làm chậm trễ tiền đồ của em...” Tống Thiên Tề trong miệng thao thao bất tuyệt biểu đạt mình rất yêu Bách Hợp, lại chứng kiến Bách Hợp dùng vẻ mặt xem bệnh tâm thần nhìn hắn, lập tức có chút chịu không được: “Bách Hợp, chẳng lẽ em đã thay lòng đổi dạ rồi hả?”

Hai người trên thực tế cho tới bây giờ đều chưa tính là đã bắt đầu, hướng chỉ khi chính mình đi vào cái thế giới này về sau đã biểu đạt được rất rõ ràng cho cái tên đàn ông đề tiện này không được đến tìm mình, hơn hai năm không có xuất hiện, hiện tại vừa ra mặt là nói mình thay lòng đổi dạ rồi, bọn người chị Lục có khả năng đã sớm quên đó chính là cái tên Tống Thiên Tề tam lưu qua khí nam minh tinh, dù sao Tống Thiên Tề chưa từng có thành danh qua, một người như vậy rất khó để cho người nơi này thời đại minh tinh thân tượng liền kẻ nhớ kỹ hắn đấy.

“Chị Lục, cô đã quên Tống Thiên Tề lúc trước vu oan tôi quay phim cấp ba?” Bách Hợp có lòng tốt nhắc nhở một câu, chị Lục lúc đầu mê muội, lại càng về sau bình tĩnh đại ngộ. Sự kiện kia lúc ấy huyền ảo rất lớn đấy. Lúc này chị Lục nhớ tới tự nhiên phát cáu. Hung hăng mắng một hồi rồi gọi bảo an, một mặt liền cầm đồ đạc muốn đánh đuổi Tống Thiên Tề, Bách Hợp mỉm cười nói:

“Chị Lục cũng phải cẩn thận một tí, tôi xem sắc mặt hắn vàng khè, không có sức lực, đã lớn tuổi mà trên mặt lại có nhiều vết ban, chỉ sợ là bệnh gì đó, có khả năng là bệnh truyền nhiễm. Không nên bị hắn đụng phải”

Tống Thiên Tề nghe lời này, liền như là mèo bị dẫm vào chân, nhảy dựng lên: “Em nói bậy”!

Hắn xác thực là bị bệnh AIDS, nhưng hắn lúc này lại không dám nói ra, hắn nhìn xem Bách Hợp lúc trước đối với hắn một mảnh thâm tình hiện lại bộ dáng lạnh nhạt, đau lòng như cắt, miệng thờ dài nói: “Bách Hợp em thay đổi, em biến thành kẻ nhẫn tâm rồi, ngành giải trí chính là một cái chảo nhuộm...” Nói còn chưa dứt lời, nhìn thấy chị Lục cầm dao phay đi ra, hắn cũng không dám tỏ lộ nữa, trực tiếp chạy ra cửa.

Từ đó về sau Tống Thiên Tề không hề hết hy vọng, hắn bốn phía bạo xuất nói bản thân là bạn trai Bách Hợp, cuối cùng bị một người hâm mộ Bách Hợp nào đó trên mạng bạo xuất hết thấy tài liệu về Tống Thiên Tề, kể cả hai năm trước hắn nghĩ như thế nào theo Bách Hợp kiếm chỗ tốt, như thế nào lừa gạt cô nương đơn thuần này, cuối cùng lại bị lấy bệnh AIDS, nhưng bây giờ dụng tâm hiểm ác muốn cùng Bách Hợp quay lại đều bị người vạch trần ra.

Đám người trên mạng phản nộ, Tống Thiên Tề trở thành chuột chạy qua đường, bởi vì Bách Hợp thanh danh quá mức vang dội, cho nên hắn đi đến chỗ nào cũng bị người nhận ra, hắn đi mua thuốc cũng có người bắt đầu làm khó dễ hắn rồi, hắn đi bệnh viện lại bị ánh mắt bác sĩ y tá làm Tống Thiên Tề không chịu được, chủ nhà hắn thuê bắt hắn phải xéo đi, lại không có người nào nguyện ý đem phòng ở thuê cho hắn sử dụng, hắn không thể làm gì, học lúc trước vợ chồng nhà họ Vương ở dưới đáy cầu vượt, suốt ngày không có tiền mua đồ ăn, thậm chí cha mẹ hắn sau khi biết chuyện đều biểu thị không có sanh ra đứa con trai này.

Vốn thân thể không tốt rồi, trải qua tra tấn như vật, thân thể Tống Thiên Tề rất nhanh suy sụp, nhưng hắn không cam lòng cứ như vậy chết đi, hắn nghĩ tới muốn tìm người quyền tiền, nghĩ tới muốn tìm cách vay tiền, càng là nghĩ tới muốn đi trộm tiền, nhưng không trộm được tiền, ngược lại bị người đánh chết.

Thủ đô trời đông giá rét vốn lạnh giá, sáng sớm chết một hai người thực sự là sự tình bình thường. Đợi đến lúc sáng sớm công nhân bảo vệ môi trường phát hiện hắn cuộn túc một cùng một chỗ đã thành thi thể chảy mủ, liền gọi điện thoại hỏa táng.

Không có người quan tâm Tống Thiên Tề cuối cùng kết quả là như thế nào, mặc dù Tống Thiên Tề không có nhảy lầu như Vương Bách Hợp trong nội dung vở kịch, cuối cùng vẫn bị chết thể lương.

Về sau kết thúc hợp đồng, Bách Hợp tuyên bố giải nghệ, cô ở kiếp này thanh danh quá lớn, muốn chính thức quy ẩn căn bản không có khả năng, cô nghĩ tới nội dung vở kịch vương Bách Hợp nhiễm bệnh AIDS, cuối cùng hết sức thống khổ mà chết đi, cả đời cô lại không định kết hôn, dứt khoát quyền hết phần lớn bộ phận gian sản, lập thành một cái quỹ ngân sách, chuyên môn giúp những người nhiễm bệnh mà không có tiền trị liệu.

Trong lúc nhất thời thanh danh Bách Hợp bắt đầu ở Hoa Hạ được truyền vang dội, cô nguyện ý tiếp tế trẻ em nhèo, nguyện ý đi địa phương nghèo nhất, cô đi đến nơi tập trung người mang bệnh AIDS, cả đời về sau tận sức sự nghiệp, cô đối với người bệnh AIDS cũng không chể, thậm chí tự mình đi đến nơi nhiều người bệnh AIDS nhất, ôn nhu cổ vũ những người này, cô biết rõ Vương Bách Hợp ở tiền thể đau khổ cùng thấp kém, cô cuối cùng không có quay thêm bộ phim nào nhưng lại trở thành minh tinh nổi tiếng nhất thế giới.

Cô không có tiếp tục đóng phim, nhưng mỗi khi hình của cô xuất hiện lại được người điên cuồng thông báo, cuộc đời cô giống như truyền kỳ, đồ đến đột nhiên, cũng đột nhiên quy ẩn, không quyền luyện hết thầy ngành giải trí bên trong, cũng không lưu luyến vinh hoa phú quý, thậm chí trong mắt mọi người cô xem tiền tài như cặn bã, ngoại trừ lưu lại một phần nhỏ tiền để tiếp tục cuộc sống bản thân cùng chăm sóc cha mẹ, cơ hồ tất cả đều dùng để trợ giúp người nghèo xem bệnh, nhất là đối với bệnh AIDS lập một cái quỹ ngân sách. Về sau cô không phải diễn viên Hoa Hạ trẻ tuổi nhất mê người, lại đã trở thành truyền kỳ trong suy nghĩ rất nhiều người.

Bách Hợp lúc ở nhiệm vụ này sống đến tám mươi rồi chết, ngày cô nhắm mắt lại, toàn bộ thế giới vì cô mà khởi nhạc buồn, tuy nói lúc còn sống có người mừng cô ra về thanh tú, nhưng hôm nay cô nhắm mắt, mọi người đều đắm chìm trong bi thống, trong quốc gia xa xôi, một người già tóc đã sớm bạc trắng xem như là kỳ tích đem tính mạng kéo dài vài chục năm, vốn có lẽ hắn sẽ không sống nhiều năm như vậy, nhưng không biết tại sao lúc trước từng nhìn qua liền trở thành tâm ma của hắn, giống như hữu duyên kiếp trước nhận thức được cô, lại ghi nhớ lấy tuyệt đối không thể quên nhiều cô, yên lặng chăm chú nhìn lên người được cả thế giới yêu mến, đoán chừng không nghĩ tới có người bởi vì gặp mặt một lần liền yêu cô nửa thế kỷ.

Có một loại yêu cũng không phải là muốn đến, cũng không phải là muốn chiếm hữu, mà là xem cô khoái hoạt, không trói buộc chặt buộc bộ của cô, trong đầu người già yếu yếu không biết như thế nào nhớ tới nhiều năm trước như vậy một cái ý niệm trong đầu nảy sinh, giống như trong lòng cảm thấy cô thuộc về mình, rồi lại không đành lòng lại quấy rầy cô, cứ như vậy yên lặng nhìn chăm chú cô cả đời. Hôm nay nghe được cô đã quy về trời, hắn cũng đi theo nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Công chúa với Tàn Hương Liên (1)

“Chúc mừng cô, nhiệm vụ lần này cô hoàn thành cực kỳ tốt, Vương Bách Hợp vô cùng hài lòng, bởi vì về sau cô ấy bị bệnh AIDS hành hạ, nên có một tâm nguyện mà cô ấy chưa nói ra.” E rằng chính Vương Bách Hợp cũng không ngờ rằng, một căn bệnh khiến cô khó chịu như vậy, khiến cô không thể mở miệng, chính cô ta cũng không biết xấu hổ mà nói thành bệnh tình của nhiệm vụ, sau cùng Bách Hợp lại sẽ cho cô một cách thực hiện (nhiệm vụ) khiến cô vừa lòng như vậy.

Bách Hợp gật gật đầu, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Lý Duyên Ti lại nói tiếp: “Bởi vì lí do Vương Bách Hợp thích cô, cho nên lần này không theo lệ cũ nữa mà tặng cho cô hai điểm, cô muốn thêm ở đâu đây?”

“Vô lực.” Bách Hợp nghĩ đến hiện giờ Trí lực đã đạt đến trình độ của người bình thường, trạng thái hiện tại của cô giống như là chú lùn trong đó chọn cao từng thứ một, chỉ số thông minh không phải cực kỳ cao, nhưng cũng không kém đến nỗi có phản hồi ngu như trước đây vậy, hiện giờ cô phát hiện rất nhiều giá trị thuộc tính của mình vẫn chưa đạt được mức nhất định, Cửu Dương Chân Kinh cũng bởi vậy mà bị một chút tổn hại, cô cũng không biết gia tăng giá trị Vô lực có thể tu bổ hay không, nhưng theo bản năng cũng hiểu được nếu trực tiếp hỏi Lý Duyên Ti thì có lẽ anh có thể sẽ không nói với mình, bởi vậy cô trực tiếp lựa chọn đem thêm vào trên Vô lực.

Lý Duyên Ti lộ ra một nụ cười tươi đầy ý vị sâu sắc về phía cô, mặt khác liền vung tay áo dài lên, trong Tinh Không tư liệu của Bách Hợp hiện ra:

Giới tính: Nữ (Có thể biến đổi giới tính)

Tên: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 61 (Max 100 điểm)

Dung mạo: 61 (Max 100 điểm)

Thể lực: 59 (Max 100 điểm)

Võ lực: 21 (Max 100 điểm)

Tinh thần: 15 (Max 100 điểm)

Danh vọng: 20 (Max 100 điểm)

Kỹ năng: Cửu Dương Chân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh, Thiên Địa môn Đạo Đức Kinh, Nam Vực Cổ thuật

Sở trường: Trù nghệ trung cấp, Kỹ xảo biểu diễn trung cấp

Mị lực: 33 (Max 100 điểm)

Cất giữ: Tình yêu của Thi Vương, Chúc phúc của Thánh nữ, Trái tim của Thiên Sư

Bách Hợp nhìn đến giá trị thuộc tính của bản thân, không khỏi có chút giật mình, đã qua không biết bao nhiêu cái nhiệm vụ rồi. Điểm của thuộc tính Dung mạo kia từ trước đến giờ không hề tăng lấy một điểm thể nhưng lần này tăng một điểm không nói. Hơn thế nữa lại còn tăng thêm một thứ tên là thuộc tính Danh vọng. Duy nhất còn tăng thêm hai mươi điểm, đây chính là sự thật chưa bao giờ có, khiến cho cô không khỏi kinh hãi cực độ, ngoại trừ trừ này giá trị Võ lực tăng thêm ba điểm, để cô thật sự thấy ánh sáng ở cột kỹ năng Cửu Dương Chân Kinh kia so với trước đó sáng hơn chút, khiến cô cảm thấy nhiệm vụ lần này thu hoạch không ít, thể nhưng ở cột Sở trường kia thừa ra Kỹ xảo biểu diễn không nói, hơn nữa Cất giữ cũng còn tăng thêm một cái nữa.

“Danh vọng cùng cái Kỹ xảo biểu diễn kia của tôi. Còn có trái tim của Thiên Sư, là chuyện gì đang xảy ra vậy?” Tuy Bách Hợp biết rõ hỏi Lý Duyên Ti không nhất định sẽ có đáp án, nhưng cô vẫn không nhịn được hỏi một câu. Cô vốn không nghĩ Lý Duyên Ti sẽ trả lời, ai ngờ tiếng nói vừa mới kết thúc, thì Lý Duyên Ti vậy mà mở miệng trả lời: “Tôi nghĩ cô cũng sẽ hỏi chuyện này. Danh vọng là do nhiệm vụ lần này của cô không chỉ được phần lớn người yêu thích, hơn nữa mọi người nhất định tâm sinh tôn kính với cô, cho nên mới mở ra giá trị thuộc tính này, bởi vì là lần đầu tiên cô bằng vào bản lĩnh chính mình đem danh vọng mở ra, nên tặng cô mười điểm, và lại do trong nhiệm vụ lần này của cô danh vọng cần đạt đến trình độ nhất định. Cho nên thêm mười điểm khác, về phần có lợi ở chỗ nào. Về sau trong nhiệm vụ cô tự nhiên sẽ cảm nhận được.”

Lý Duyên Ti nói đến đây, thì dừng một lát: “Mà Kỹ xảo biểu diễn còn lại là do bởi vì chức nghiệp của cô, cô chăm chỉ luyện tập, cho nên giống như Trù nghệ, tự đến một trình độ nhất định thì có thể liệt vào trong Sở trường của cô, chỗ có lợi là về sau cô chỉ hươu bảo ngựa, xác suất người ta tin tưởng cô sẽ tăng lên dựa theo Sở trường Kỹ xảo biểu diễn của cô mà độ tin nhiệm sẽ có phần khác nhau.” Bách Hợp đã hiểu rõ việc này, ý của nó hẳn chính là về sau Kỹ xảo gạt người của chính cô mà thành thực, thì chính là trọn mắt nói dối cũng sẽ có thể khiến cho người ta tin tưởng.

Mí mắt Bách Hợp giật giật, trên mặt lộ ra ý cười cứng ngắc, Lý Duyên Ti lại nói tiếp:

“Đến trái tim của Thiên Sư, cô có thể dùng lý giải ở thế giới trước kia của cô để hiểu rõ hơn, quang sáng của Thánh mẫu.” Nói xong lời này, nhìn thấy bộ dạng Bách Hợp giống như vẫn chưa hiểu rõ, Lý Duyên Ti nhẹ giọng thở dài: “Nói cách khác ở trong mắt rất nhiều người, cô là một con người tình yêu tràn đầy, khiến cho người ta vừa nhìn thấy cô bản năng sẽ sinh ra hảo cảm, người khác tin tưởng cô là một con người thiện lương, cam tâm tình nguyện thân cận cô, tuy rằng nhìn như không có lợi gì, nhưng thật ra tôi cho rằng cái Cất giữ này mới là một cái Cất giữ hữu dụng nhất với cô.” Lực tương tác càng cao, càng dễ dàng hấp dẫn người ta yêu mến, đối với nhiệm vụ là trợ giúp rất lớn.

Ngày trước cũng không phải không có ai tiến công chiếm đóng qua nhiệm vụ này, nhưng đều không được thưởng thứ này, Bách Hợp ở trong nhiệm vụ lần này thể nhưng có thể thu hoạch thật nhiều lợi ích như vậy, thật sự mà nói Lý Duyên Ti đối với cô cũng đã có thêm vài phần kính trọng.

Lúc này trải qua giải thích liên tục của anh, Bách Hợp ước chừng cũng đã hiểu được, Mị lực của mình sở dĩ thoát cái tăng thêm hơn năm điểm, là do muốn cô làm mình tình, nên sẽ gặp rất nhiều người yêu thích. Lần này cô chẳng qua là làm nhiệm vụ đơn giản, thậm chí ở dưới cái nhìn của Bách Hợp căn bản cũng không có gì khó khăn, nhưng thu hoạch so với nhiệm vụ khác lại vẫn nhiều hơn, cô không khỏi cảm thấy vui mừng đối với nhiệm vụ che kín lần này của mình, sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này phần thưởng nhận được, so với làm năm sáu cái ngày xưa thu hoạch còn nhiều hơn.

“Bây giờ cô muốn tiếp tục nhiệm vụ, hay là nghỉ ngơi một lát?”

Ngay cả làm nhiều nhiệm vụ hơn, sống lâu hơn, có vài người tham luyện thanh danh địa vị, có vài người không muốn xa rời vinh hoa phú quý, cũng có người luyện tiếu các nam nhân ưu tú cùng với tình cảm đơn giản trong nội dung vở kịch này, rất nhiều Nhiệm vụ Giã (Có thể hiểu là người làm nhiệm vụ) ưu tú hơn Bách Hợp nhiều, nhưng Lý Duyên Ti đối với cô gái gốc nghèo này ngay từ đầu chính anh kỳ thật cũng không coi trọng nhưng lại nhiều hơn vài phần bảo vệ.

“Tôi muốn tiếp tục tiến hành nhiệm vụ!” Sống đến bây giờ, sống sót gần như đã trở thành tín niệm chống đỡ bản thân, Bách Hợp không có vẻ ngoài xinh

đẹp, cũng không có đầu óc thông minh, nhưng cô có một tấm lòng kiên trì chăm chỉ, một khi quyết định chuyện gì thì sẽ rất kiên định không dễ dàng bị người khác ảnh hưởng, cô không muốn mỗi lần sống trong kiếp sau của bản thân cứ thế mà biến mất, không ngừng lưu lại bóng dáng của bản thân ở trong nội dung vở kịch mà thôi, cô cần chính là sống cuộc sống thật dài thật lâu.

Đáp án này của cô cũng không khiến cho Lý Duyên Tĩ bất ngờ, bởi vậy anh chỉ gật gật đầu, khi bóng người biến mất ở trước mặt Bách Hợp, thì bóng ảnh của Bách Hợp cũng dần dần biến mất ở giữa mảnh Tỉnh Không này.

Khi đầu óc từ mê man mà tỉnh lại, thì hình như cô đang nằm dựa vào trên một vị mỹ nhân, một cánh tay nhỏ trong suốt trắng nõn chống ở hàm dưới của cô, bên cạnh có hai cô gái mặc cung trang chải đầu nha kế đang cầm quạt tiểu mỹ nhân (quạt có hình mỹ nhân) nhẹ nhàng phe phẩy cho cô, khi trong đầu Bách Hợp truyền đến lượng lớn nội dung vở kịch, thì bên cạnh giống như có người đang quỳ xuống bẩm báo cái gì đó.

“Công chúa, tiệc tối đã chuẩn bị ổn thỏa, phò mã xin công chúa hãy rời giá.” Trong lỗ tai Bách Hợp chỉ nghe thấy giọng nói của cô gái nhẹ nhàng nhỏ nhẹ, như kiểu muốn đánh thức cô, nhưng bởi vì lúc này cô đang tiếp nhận nội dung vở kịch mà đầu đầu muốn nứt ra nghe thấy lời này trong đầu như kiểu bị đánh đấm đau nhức không chịu được như trước. Bách Hợp vừa cố nén khó chịu, vừa không kiên nhẫn phát phát tay:

“Bốn cung đã biết, lui xuống đi, để ta nằm thêm chút nữa, hơn nửa canh giờ hãy đến gọi ta.” Trên mặt cô gái kia lộ ra vẻ nhu thuận, khẽ lên tiếng, vừa cúi người vừa lui ra ngoài.

Bách Hợp chịu đựng cơn đau nhức ở đầu, đem tư liệu trong đầu toàn bộ tiếp nhận xong, không nhận được liền nở nụ cười khổ.

Sau khi trở thành Diệt Tuyệt sư thái rồi lại làm Phan Kim Liên, theo lý mà nói cô hẳn đã không còn xa lạ đối với việc tiến vào trong loại tình tiết hí kịch cùng kiểu nữa mới đúng, nhưng hiện giờ sau khi hiểu rõ nội dung vở kịch, rồi lại tiếp nhận hồi ức cô thật sự không biết nên nói gì mới tốt.

Nhiệm vụ lần này là tiến vào trong Trát mỹ án nổi tiếng, nếu như nghe tên chỉ sợ rất nhiều người còn có phần xa lạ, nhưng nếu như nhắc đến Bao Chửng và Trần Thế Mỹ, Tần Hương Liên, chỉ sợ rất nhiều người cũng đã hiểu được nơi này là chỗ nào rồi.

Lần này cô trở thành công chúa sau khi đã cưới Trần Thế Mỹ, trở thành kẻ cướp nam nhân người khác bị báo ứng, rồi về sau lại bị người cười nhạo, trở thành tai tiếng của toàn bộ hoàng thất, quả phụ mất trượng phu.

Ở trong nội dung vở kịch, Tần Hương Liên trung trinh, hiếu thuận, đã thiện lương lại còn cần cù, nàng ta và Trần Thế Mỹ lập gia đình nhiều năm, nhưng vợ chồng vẫn ân ái vô cùng, Trần Thế Mỹ gian khổ học tập khổ đọc mười năm sau đó lên kinh đi thi, Tần Hương Liên thay hán sinh con đường cái, hơn nữa lúc hán lên kinh đi thi thì thay hán hầu hạ mẹ già, nếu không phải do sau này gặp thiên tai mất mùa dân chúng lâm than, Trần mẫu vì tiết kiệm một ít đồ ăn cho tôn tử (cháu trai) ăn mà treo cổ tự sát, e rằng Tần Hương Liên cũng sẽ không lên kinh tìm chồng.

Sau khi Trần Thế Mỹ đến trong kinh thì không thư từ với người nhà nữa, hai năm liên tiếp không nói bóng người, đến ngay cả một lời nhắn cũng không gửi, Tần Hương Liên mang theo một đôi nam nữ ở quê nhà chịu đựng không nổi nên đi tìm, một đường đi tới kinh thành, sau khi tìm hiểu xung quanh nghe được tin tức của trượng phu Trần Thế Mỹ, cuối cùng cầu kiến Trần Thế Mỹ, nhưng ai ngờ Trần Thế Mỹ lại trốn tránh mà không gặp, cuối cùng nàng ta hết cách, buộc phải hóa trang thành người hát hí khúc tiến vào trong phủ công chúa, nhục nhã Trần Thế Mỹ một phen, cuối cùng khiến Trần Thế Mỹ thẹn quá hóa giận, phái người truy sát.

Ai ngờ người truy sát mẹ con Tần Hương Liên không đành lòng xuống tay, cuối cùng tự sát để bảo toàn trung nghĩa, Tần Hương Liên được người khác chỉ điểm, tìm được Bao Chửng Bao Thanh Thiên nổi tiếng, lấy mấy tội danh lớn khai đường vấn thăm (có thể hiểu là mở công đường để tra xét), cuối cùng chém đầu Trần Thế Mỹ cho xong việc.

Nội dung vở kịch này chỉ sợ chỉ cần là người Hoa Hạ (tên cũ của Trung Quốc), thì không thể không biết rõ, mọi người đời sau gọi nam nhân vong ân phụ nghĩa hơn nữa còn đi tình biệt luyện là Trần Thế Mỹ, người người đều đồng tình cảnh ngộ của Tần Hương Liên, lại không một ai nhớ đến vị công chúa bị ức hiếp kia rơi vào cái kết cục gì.

Nàng ấy vốn là kim chi ngọc diệp, bởi vì hoàng đế yêu tài hỏi rõ Trần Thế Mỹ có thể thất không sau đó mới gả nàng cho người tài mạo song toàn trẻ tuổi này, thời gian đầu hai vợ chồng tình cảm nồng nàn, vị công chúa này vốn căn bản cũng không hề ngờ được Trần Thế Mỹ ở quê nhà đã có thể có tử, Tần Hương Liên tìm đến giống như đã cho nàng một kích vào đầu, khiến nàng không chịu nổi. Tuy rằng đã mang ác danh cướp trượng phu người khác trên lưng, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên công chúa lập gia đình, thời đại này đối với nữ tử vốn đã chứa rất nhiều hà khắc, nàng thân có là công chúa đi chăng nữa cũng khó tránh khỏi bị người lên án, hơn nữa Trần Thế Mỹ mặc dù lừa nàng, nhưng rốt cuộc hai người hiện giờ đã có vợ chồng chỉ nghĩa cùng vợ chồng chỉ thật, bởi vậy nàng tiến cung cầu Thái hậu làm chủ, vốn định cứu Trần Thế Mỹ một lần, ai ngờ Bao Chửng ghét ác như cừu (coi cái ác, ghét cái ác như kẻ thù), cuối cùng không những không nghe cầu khẩn của nàng, ngược lại lại chém đầu Trần Thế Mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 118: Công chúa với Tần Hương Liên (2)

Trong lòng công chúa sinh ra oán hận, nàng ấy vốn là thiên chi kiều nữ (con cưng của trời) cao cao tại thượng, cuối cùng lại trở thành nữ nhân ý thể hiếp người trong miệng người khác, nàng ấy vốn là mây trắng nơi chân trời, lại khắp nơi bị người ta so sánh với Tần Hương Liên, một án Trần Thế Mỹ thành toàn cho mỹ danh của Bao Chửng, thành toàn cho kiên trinh của Tần Hương Liên, lại thành toàn cho kẻ trung nghĩa Hàn Kỳ truy sát Tần Hương Liên, cuối cùng cũng không nhẫn tâm hạ thủ.

Trần Thế Mỹ sau cùng bị một đao chém chết, xú danh tự nhiên thêm vào thân, nhưng hắn vừa chết trăm ngày, lại không có một ai hỏi thăm qua trong lòng cái vị công chúa còn sống kia có cảm nhận gì.

Ai cũng đều cho rằng nàng ấy là công chúa, ý thể hiếp người đoạt phu, xứng đáng nhận được báo ứng vào lúc này, lại không nghĩ tới, xuất thân tốt kỳ thật cũng không phải lỗi sai của nàng, không nên trở thành lý do để người dân công kích nàng!

Nàng vốn tưởng rằng đã tìm được phu quân, ai ngờ cuối cùng phu quân lại biến thành loài lang sói (lang ở đây ý chỉ lang quân, không phải chỉ sói), tức khắc bị người cứng nhắc chém chết, nàng vốn trong bụng đã hoài thai cốt nhục, nhưng mà sinh ra đứa nhỏ lại trở thành cô nhi không cha, nàng vốn nên có một hôn nhân tốt đẹp, cũng bởi vì Trần Thế Mỹ lừa gạt, chính nàng một vị đường đường là công chúa cuối cùng vẫn phải rơi vào kết cục người người kêu đánh ché giễu.

Một vị công chúa hoàng thất mất trượng phu dù là được sủng ái đi nữa cũng sẽ phải chịu hết chế giễu của người khác, hoàng đế buồn phiền không dùng được miệng người đồng đức trong thiên hạ, đứa nhỏ nàng sinh ra cũng sẽ ở trong tiếng chế giễu của mọi người mà lớn lên, nàng vốn cái gì cũng không làm sai, hôn nhân nữ tử đầu thế được như ý bản thân? Cũng chỉ bởi vì nàng thân đã gả cho tên nam nhân gạt người, chứ nàng cái gì cũng không làm sai, cuối cùng lại bị nghìn người chỉ chỏ, rơi vào kết cục tuổi còn trẻ đã phải thủ tiết.

Công chúa hận Bao Chửng, hận Trần Thế Mỹ, càng hận Tần Hương Liên, nàng đường đường là nữ nhi của hoàng đế, nhưng lại bởi vì Trần Thế Mỹ mà bị một người phụ nhân bình thường như vậy dẫm nát dưới chân, lòng tự trọng của nàng vốn rất cao, trong lòng chịu không nổi phản bực bội này, hơn nữa sau khi Trần Thế Mỹ chết, việc này cũng được coi là tai tiếng hoàng thất, cho nên hoàng đế xa lánh nàng, sau cùng ngay cả mẫu thân nàng cũng lại chán ghét mà vứt bỏ nàng, sống trong buồn bực không vui, nàng trở thành trò cười của toàn bộ Tổng Triều, sớm một mạng quy thiên.

Sau khi chết không một ai thông cảm cho nàng, khi nhắc đến nàng rất nhiều người liền lộ ra vẻ khinh thường, dù đã chết cũng phải bị vạn người phi nhổ gánh xú danh thiên cổ, trong lòng cô oán hận đến không tưởng được.

Bách Hợp tiếp nhận hết nội dung vở kịch, không khỏi thở dài, hiện tại cô đã là công chúa, tất nhiên có thể cảm nhận được ý nghĩ trong lòng nguyên chủ, kể ra thì nguyên chủ vốn cũng không sai, chỉ là lòng tự trọng quá mức cùng với kiêu ngạo khiến cho nàng không chấp nhận được sự việc bị Trần Thế Mỹ giấu diếm mà thôi, chẳng qua cũng bởi vì từ nhỏ nàng đã phải chịu loại giáo dục này, Bách Hợp cũng có thể hiểu được cái loại tâm tình này của nàng.

Nhất là ở dưới tình huống oan khuất đến mức tố cáo của Tần Hương Liên, nàng ấy chỉ là kiểu người từ nhỏ đã chiếm lợi thế xuất thân cao, không ai nghĩ đến thật ra trong lòng nàng cũng có oan khuất. Hiện tại tâm nguyện của nguyên chủ tổng cộng có ba cái:

Một là phải hướng thể nhân rửa sạch oan khuất bản thân phải chịu, nàng cũng không phải là nữ nhân không biết xấu hổ cướp trượng phu người khác, nếu như Trần Thế Mỹ thật sự có thể thất, nàng cũng không hiếm lạ, công chúa hoàng thất cũng chẳng hề ưu sầu việc lấy chồng, một tên nam nhân hơn ba mươi tuổi, thật ra nàng gả cho Trần Thế Mỹ đã vốn thiệt thòi, hơn nữa cuối cùng còn phải bởi vậy mà bị Tần Hương Liên làm nhục, nàng không cam lòng!

Thứ hai chính là không được suy bại đến kết cục của kiếp trước bị người chế giễu, từ đường đường là kim chi ngọc diệp biến thành cây cỏ đuôi chó, vẫn là cái loại người người đều có thể chế giễu này, lần này phải thay đổi kết cục, nàng là công chúa hoàng thất phải sống đến độ ngẩng đầu ưỡn ngực.

Thứ ba là cái quan trọng nhất, tuy rằng Trần Thế Mỹ đáng đời nhưng hắn không thể cứ bị Bao Chửng chém như vậy, nếu phải dẫm lên thanh danh của Bao Chửng để làm tròn thể diện hoàng thất của nàng, nếu thật sự phải như vậy thì thôi, nhưng nàng không cam lòng, cho dù Trần Thế Mỹ phải chết, cũng nên chết ở dưới tay cái người bị lừa gạt bởi chính hắn, mà không phải bên trong Trát đao của Bao Chửng!

Nhìn như mấy cái điều kiện này cũng không khó lắm, hơn nữa lại có liên quan với Trần Thế Mỹ, chỉ cần giải quyết hai người Trần Thế Mỹ và Tần Hương Liên này, những khó khăn còn lại thì dễ giải quyết rồi, vị công chúa này hiệu Chiêu Minh, nhũ danh gọi Bách Hợp, lúc này Bách Hợp tới vừa đúng lúc, vừa đúng là ngày sinh nhật của Trần Thế Mỹ, cũng là nguyên nhân dựng lên tất cả mọi việc sau này.

Đầu tiên là cha mẹ Trần Thế Mỹ chịu đói mà chết, Tần Hương Liên không có sức một mình nuôi lớn một đôi nam nữ, cho nên dọc đường xin cơm đi lên kinh tìm phu, nàng ta nghe ngóng đến phủ Công Chúa sau đó tiến đến bên ngoài phủ cầu kiến, tiểu quan thủ vệ ban đầu không cho nàng tiến vào, sau đó lại thông báo cho Trần Thế Mỹ, lúc này Trần Thế Mỹ đã biết Tần Hương Liên tới đây, lại sợ hãi, chỉ hận biết rõ chân tướng sự thật, bởi vậy che giấu thân phận chính xác của Tần Hương Liên, chỉ nói nàng là đồng hương trước kia thôi, Bách Hợp trước kia tin là thật, thật sự không hề truy cứu, nhưng sau đó Tần Hương Liên lại báo cáo thân phận của mình, trong lòng tên canh cửa thông cảm cho nàng ta, lại sợ nàng ta thật sự là nguyên phối (người đang là vợ/chồng) của phò mã, cho nên nghĩ biện pháp thả nàng ta đi, lại làm bộ là bản thân vô lực ngăn cản nàng ở lại.

Hôm nay đúng lúc là ngày sinh là Trần Thế Mỹ, Tần Hương Liên đúng lúc gặp được Tể tướng Vương Diên Linh, cầu hắn hỗ trợ mang nàng vào trong phủ Công Chúa, đàn hát trách mắng Trần Thế Mỹ một chút, cuối cùng khiến cho công chúa bị người chê cười rồi lại lừa gạt nàng.

Công chúa vốn lấy cơ thân thể của chính mình không khoẻ, hơn nữa sau khi Trần Thế Mỹ lại biết Tần Hương Liên đến đây thì trong lòng có quỷ, hắn đã muốn vinh hoa phú quý, rồi lại có ít nhiều nhớ mong đối với đôi nam nữ của mình, bởi vậy lúc này thật sự tâm phiền ý loạn, Bách Hợp một khi sinh bệnh, hắn ngược lại mừng như điên, giả tình giả ý lừa nàng ấy ở trong phòng nghỉ ngơi, không để cho nàng ra mặt, bởi vậy sau đó một đoàn người người phần

nộ, vỗ tay tán thưởng Tần Hương Liên, Bách Hợp cũng không biết việc này, cuối cùng ngược lại bởi vậy mà trên lưng mang thanh danh đoạt phu, xứng đáng làm thiếp.

Bách Hợp hiện tại nếu đã tiếp nhận trí nhớ của nguyên chủ, thì đầu tiên phải xử lý chính là tên canh cửa kia, cũng không nên trách nằng tâm nhãn nhỏ, chỉ là tên này ăn com của bản thân, cầm bông lộc bản thân cho, cánh tay khừ tay rẽ lại ra bên ngoài, người như tên canh cửa này chẳng hiếm lạ gì, chẳng qua trước kia không thấy hẳn cũng không sao, lúc này đã muốn đưng lên trên lưỡi đao, dĩ nhiên trước phải bắt hẳn khai đao, ngum ác khí này nhỏ ra rồi hãy nói.

Nghĩ đến đây, Bách Hợp ngồi dậy, lạnh giọng nói: “Hôm nay nghe nói có người xông vào trong phủ, tên nô tài thủ vệ kia hành sự bất lực, còn dùng hấn làm gì? Đánh ba mươi trượng đưa vào trong cung giao cho người bên cạnh mẩu hậu giúp dạy dỗ, dạy hẳn lành lợi hơn mới tốt.” Hiện tại trong lòng Bách Hợp hạ quyết tâm nhất định phải giết gà dọa khỉ, miễn cho sau này thủ vệ ngoài thuận trong chống (trước mặt phục tùng, sau lưng chống lại), chỉ một chút ích lợi đã bán chủ từ đi.

Nàng vừa nói lời này ra khỏi miệng, trong phòng hai cung nữ đang quạt toàn thân run rẩy, khẽ đáp vâng, hai cung nữ ở bên ngoài nghe thấy động tĩnh trong phòng tiến vào đáp lời, lại vội bước nhỏ lên: “Công chúa đã đỡ hơn chưa?”

Cung nhân này nói xong, còn thật cẩn thận dè dặt ngẩng đầu liếc mắt nhìn Bách Hợp, Bách Hợp không để ý tới nàng ta, chỉ hỏi: “Phò mã mời khách ở đâu?”

Phủ Công Chúa vô cùng rộng lớn, vả lại nguyên chủ còn rất được Hoàng đế sủng ái, bởi vậy đình đài lầu các ở phủ Công Chúa mọi thứ đều tinh xảo, nơi có thể mời khách đã chừng ba bốn chỗ, tiểu cung nga kia âm thầm kêu khổ, trước đó phò mã sai người đến đây truyền đạt, căn dặn, nói là nếu thân thể công chúa không khoẻ, thì bảo nàng ở trong phòng nghỉ ngơi, đừng đi ra ngoài để bị nhiễm gió lạnh, dù sao sinh nhật mỗi năm đều có. Nàng hiện tại còn chưa kịp đáp lời, đã thấy Bách Hợp chỉnh trang ổn thỏa, một bộ dạng chuẩn bị ra ngoài.

“Bẩm thưa công chúa, phò mã từng nói.” Tiểu cung nga nhút nhát mới vừa mở miệng, Bách Hợp đã nhìn nàng ta, nở nụ cười lạnh: “Ngươi chỉ cần nhớ rõ, phủ này ta vẫn là đương gia quyết định, đây là phủ Công Chúa, chứ không phải phủ Phò Mã.” Bị lời này dọa, tiểu nha đầu toàn thân run rẩy kịch liệt rồi nhận tội đi ra ngoài, Bách Hợp theo như trong trí nhớ mà đối chiếu, xác định đúng vị trí, lúc này mới chỉnh lại xiêm y để người đỡ lên liễn (xe vua) đi đến đó.

Khi đi vào bên trong lầu các, sân khấu kịch nhỏ dưới lầu đã bố trí thỏa đáng, tuồng vào buổi chiều vừa đúng là xướng ở nơi này, hiện giờ Trần Thế Mỹ vẫn chưa tới, đầu tiên Bách Hợp sai người đi vào cung truyền lời, bảo người ngăn chân Vương Duyên Linh, khiến cho hẳn hôm nay không thể mang Tần Hương Liên tham dự nữa, lúc này mới dặn người đừng rêu rao, chính mình đi lên lầu trước, để người khác trước ăn uống đầy bụng, đợi cho hoa đăng sáng lên, sau khi một đám khách nhân tiến vào cùng phò mã Trần Thế Mỹ giao hảo, thanh âm khua chiêng gõ trống ‘keng keng đùng đùng’ mới vang lên.

Bách Hợp ngồi ở trên lầu trông xuống, không biết có phải do sắc trời mờ tối còn phía dưới đèn đuốc sáng trưng hay không, cô ngồi ở bên trên không nhìn thấy, ngược lại phong cảnh phía dưới bị cô nhìn thấy rất rõ ràng, Trần Thế Mỹ vẻ mặt tươi cười ngồi ở trong đám người, mặc một bộ áo bào mắng long, tuy rằng đã là ba mươi có thừa, nhưng nhìn lên cũng vẫn phong độ nhẹ nhàng, hơn nữa lại khổ đọc nhiều năm, trên người luôn có khí chất văn nhân, khó trách sau khi được chọn trúng làm Trạng nguyên đã trực tiếp bị hoàng đế tuyển làm phò mã.

Trên đài đang hát hí khúc, mọi người ở dưới chờ mong, đã thấy một người đàn bà xiêm y cũ nát dẫn theo một đôi nam nữ lên đài, trừng mắt chỉ vào Trần Thế Mỹ:

“Trần Thế Mỹ, vợ cả đến đây, sao ngươi không nhận nhau?” Trần Thế Mỹ ngồi dưới đài suýt phun ra một ngụm nước, lúc này nhìn chằm chằm trên đài, cả người cứ run run.

Bách Hợp đã sớm đoán ra, cho dù Tần Hương Liên không được Vương Duyên Linh tự mình mang đến, nàng ta cũng tuyệt đối có biện pháp có thể thuyết phục tên canh cửa để trà trộn vào trong phủ, hiện giờ xem như, quả thế thật.

Chỉ là trong nội dung vở kịch nàng ta tiến vào phủ phò mã dễ dàng, lúc này nếu muốn giống như trong trí nhớ nguyên chủ tùy tiện ra vào vậy lại khó khăn!

Mỉm cười liếc mắt nhìn Tần Hương Liên, Tần Hương Liên trong nguyên kịch dạng như cực kỳ đáng thương lại nhu nhược bất lực, Tần Hương Liên trong thực tế cũng không phải là loại nữ nhân kia, nàng ta nuôi con cái lớn lên, lại thay nam nhân của mình đọc sách đi thi hiếu thuận cha mẹ chồng, nàng ta nếu nhu thuận, đã sớm bị người khác ría đến vụn xương cũng không thấy, nàng ta dám nghĩ dám làm, tính cách mạnh mẽ đánh đá, lúc trước trong nội dung vở kịch khi nhìn thấy công chúa cũng không quý xuống, còn cãi lại xưng bản thân làm chính mà công chúa làm thiếp, đồng thời nói luận quốc pháp bản thân nàng ta nên quý, nhưng luận gia quy công chúa lại nên quý xuống kính nàng ta, nhanh mồm nhanh miệng cực kỳ bản lĩnh, khi đó trong nội dung vở kịch có thể nói công chúa đến mức mắt sạch mặt mũi, thì lúc này cũng có bản lĩnh chửi Trần Thế Mỹ đến mức đầu cũng không ngẩng lên được.

“Ngươi lên kinh đi thi, vài năm không tin tức, nghe thấy người ta nói ngươi ở trong kinh tốt hơn, ta tay dắt con cái một đường lên đây, ai ngờ ngươi vậy mà lại là kẻ phụ lòng!” Tần Hương Liên cười mỉa một tiếng, lưng dựng thẳng tắp: “Cám bà chỉ thể khổ nhận hết, ân tình hoạn nạn tựa biển sâu. Ngươi lên kinh vừa đi đã không tin tức, ta mong ngươi ngày đêm dựa công tre. Sao gặp lại không nhận nhau, ngươi quên cũ yêu luyện tân hôn. Ngươi lợi lộc hun lòng quên gốc, nào biết phú quý tựa mây trời. Lòng ta như dao xoăn lệ khó nhìn, cương đạo ắt là tâm bằng sắt!”

Chương 119: Công chúa và Tần Hương Liên (3)

Khi Tần Hương Liên nói chuyện âm vận (chỉ thanh, vận, điệu trong chữ Hán), người trong gánh hát nhanh chóng gõ phách không ngừng, ngược lại khiến cho nàng ta xướng đến hợp phách, vô cùng êm tai, dưới đài có người nghe đến như mê như say, phía trên lầu cao Bách Hợp cũng nở nụ cười lạnh, nhìn Trần Thế Mỹ kia trung ra vẻ mặt thấp thòm lo âu lại xen lẫn áy náy, nhẹ giọng phản phỡ:

“Bất hết những người liên quan đến gánh hát lại, đưa vào phủ Khai Phong, sai người trông coi chặt chẽ, bổn cung cho rằng người trong gánh hát không chỉ mưu đồ gian trá, đã trà trộn vào trong phủ tất có mưu toan, nếu như muốn mưu hại tính mạng bổn cung, chỉ bằng đại hình trên thân mới có thể khiến cho hần phun lời nói thật!” Vị công chúa này là một chủ tử lòng dạ hẹp hòi, lúc trước Tần Hương Liên đánh mặt của nàng đã có thể khiến nàng canh cánh trong lòng đến mức sau này sinh khí mà chết, người trong gánh hát này cũng giống tên canh cửa giúp Tần Hương Liên trà trộn vào trong phủ, hiển nhiên cũng nên phạt.

Cung nga nhẹ giọng đáp dạ, lúc này mới đi xuống lầu, dưới lầu Trần Thế Mỹ đã vừa hoảng vừa sợ, một bên là con cái, một bên là phú quý, nếu muốn phú quý, thế ắt phải thành tâm hồ lang, nếu không một khi sự tình bị vỡ lở, vậy sẽ không chỉ là bản thân có khả năng phú quý khó giữ, cũng có khả năng ngay cả mạng cũng mất! Nghĩ đến đây, ánh mắt Trần Thế Mỹ âm u lạnh lẽo liếc mắt nhìn nhi tử Anh Ca chính hần đang ôm trong ngực, nó còn đang nói:

“Cha, con đói, nếu như cha có cơm thừa ăn không hết, thì cho con cùng Đông muội một ít đi.” Nó vừa nói lời này ra khỏi miệng, mọi người liền nhìn thấy ánh mắt Trần Thế Mỹ thay đổi, Tần Hương Liên không nhịn được lộ ra vẻ mặt tươi cười: “Nếu như người nhận con cái, ta làm nô tỳ cũng thôi, nhưng quyết không được ủy khuất bọn chúng.” Trần Thế Mỹ dường như bị nàng ta nói đến mức mặt sung huyết đỏ bừng, toàn thân như bị rét lạnh trong lúc nhất thời không định ra được chủ ý nào.

Theo như Bách Hợp thấy thì Tần Hương Liên cũng không phải cái đèn cạn dầu, hai đứa con tuy rằng khờ dại đơn thuần, nhưng câu nói bảo Trần Thế Mỹ cho chút cơm thừa canh cặn linh tinh để ăn đã thể hiện ra tâm địa hồ lang của Trần Thế Mỹ. Cho dù lúc này Trần Thế Mỹ đuổi mẩu tử Tần Hương Liên ra khỏi phủ. Thì bây giờ thanh danh hần cũng đã bị thối. Nhìn thấy phía dưới diễn xướng cũng đã đến lúc. Cũng đến thời điểm nàng nên gạt hái, bởi vậy chậm rãi từ trên lầu đi xuống, chờ nàng từ trong bóng tối hiện thân, khi dư quang nơi khóe mắt Trần Thế Mỹ thấy được thân ảnh của Bách Hợp, thì sợ tới mức hai chân mềm nhũn, suýt nữa đã quý xuống trên mặt đất, cả người cứ run run không đứng nổi.

“Không phải công chúa, công chúa thân thể không khỏe. Đang ở bên trong tấm cung nghỉ ngơi sao?” Trần Thế Mỹ mở hôi lạnh đầm đìa, lúc này Tần Hương Liên quay đầu liếc nhìn, nhìn thấy Bách Hợp chậm rãi đi tới, không những không sợ ngược lại trong mắt còn lộ ra vài phần vui mừng, ưỡn thẳng lưng hất cằm nhìn chằm chằm vào Bách Hợp.

“Điều phụ lớn mật, thấy công chúa sao không quỳ xuống?” Cung nữ bên cạnh Bách Hợp lớn tiếng khiển trách một câu, nhưng Bách Hợp lại biết, Tần Hương Liên nhìn như nhu thuận, nhưng cung nữ này vừa khiển trách không những không thỏa đáng, ngược lại có khả năng sẽ phải chịu một phen chèn ép. Quả nhiên, Tần Hương Liên cười lạnh hai tiếng, lưng ưỡn càng thẳng hơn:

“Nếu luận quốc pháp ta phải quỳ. Nếu luận gia pháp người phải xuống! Thú ta trước nên ta làm chính, thú người sau nên người làm sù!”

Bách Hợp liếc mắt nhìn Tần Hương Liên, không lên tiếng, nếu giống như nguyên chủ trong nội dung vở kịch tranh chấp với nàng ta, đó mới là mặt mặt của bản thân, xuất thân của cô nếu như cùng Tần Hương Liên nổi lên tranh cãi, chỉ khiến cho mình lưu lạc tới trình độ thấp hèn, lúc này hồ hững với nàng ta, dựa theo tính cách của Tần Hương Liên, nàng ta ngược lại sẽ tức giận đến gần chết.

Quả nhiên, Tần Hương Liên thấy Bách Hợp không hề để ý tới nàng ta, vẻ mặt biến đổi, vừa muốn nói chuyện, Bách Hợp đã nhìn Trần Thế Mỹ mà nở nụ cười lạnh: “Phò mã nhiều năm trước từng ở trong nhà thú thê thất?” Cô liếc mắt nhìn Trần Thế Mỹ ôm nhi tử, cười lạnh hai tiếng: “Ngày xưa lúc cho triệu phò mã, phò mã cũng vẫn chưa nói qua trong quê nhà còn có thể thất khác, bổn cung chính là kim chi ngọc diệp, điều phụ tướng mạo bực này há cùng bổn cung xứng tỳ nói muội?” Bách Hợp không trực tiếp nói chuyện với Tần Hương Liên, ngược lại hướng về phía Trần Thế Mỹ khiển trách:

“Người lừa trên gạt dưới, tiện cho bổn cung ngày xưa mất bị mù, nhìn nhầm một kẻ như người vậy, chẳng qua nếu muốn ta làm mẹ kế nhận hai đứa con người thì nghĩ cũng đừng nghĩ đến chuyện này, bổn cung ngày mai tức sẽ tiến cung hướng phía mẫu hậu thưa lời, cùng người hòa ly, người tạm thời tự giải quyết cho tốt, hôm nay dẫn phụ nhân với đứa nhỏ này đi ra ngoài đi!”

Nghe thấy như vậy, không những Tần Hương Liên mê mẩn, mà ngay cả Trần Thế Mỹ cũng kinh ngạc đến ngây người thậm tệ, được nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần sau đó đưa tay ôm đùi Bách Hợp, nhưng Bách Hợp lại vẻ mặt ghét bỏ tránh thoát, Tần Hương Liên cốt khí mặc dù mủi phần, nhưng hiện giờ nàng ta là người làm mẹ, lại không thể không kiên cường vài phần, nàng ta mang theo con cái tiến vào trong phủ Thiên tuế tìm người, nhưng chỉ là muốn mưu cầu một miếng cơm ăn, kiếm được một bộ y phục để mặc, để cho một đôi nam nữ không đến mức đói chết. Bây giờ hàng năm thiên tai, nàng một nhân gia nữ tặc mang theo đứa nhỏ thật sự sống hay chết, trong lòng nàng rất rõ ràng, nếu như Trần Thế Mỹ xảy ra chuyện, nàng không chỗ nương tựa, một đôi nam nữ lại đi đâu xin cơm ăn?

Lúc này nếu như Trần Thế Mỹ thật sự bị đuổi đi, thì hôm nay nàng tiến vào muốn cầu cho đứa con sống yên ổn, đã tương đương với đánh rơi xuống nước, trong lòng Tần Hương Liên mù mờ, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Trần Thế Mỹ tuy đối xử với nàng bạc tình quả nghĩa, nhưng trong lòng nàng vẫn có tên Trần Thế Mỹ này, chỉ hận hần gặp lợi quên nghĩa thôi, chính nàng

lúc trước cùng hân vợ chồng vài năm, vì hân sinh con đường cái, lại thay hân hầu hạ cha mẹ, tạo điều kiện cho hân đọc sách không nói, hiện giờ hân quay đầu liền cười người khác, Tần Hương Liên tâm cao khí ngạo cũng nuốt không trôi khẩu khí này, cho nên mới tìm cách muốn vào phủ đại náo Trần Thế Mỹ một hồi, trong lòng nàng là hi vọng Trần Thế Mỹ cùng trở về với nàng, nhưng nếu như vợ chồng hai người trở về liền có cơm ăn, thì nàng cũng không đến nỗi bỏ đói cha mẹ chồng.

Nghĩ đến đây, trong vẻ mặt Tần Hương Liên lộ ra vài phần giãy dụa, Bách Hợp lại không cho nàng ta thời gian tự hỏi, trực tiếp sai người vớt mấy người Trần Thế Mỹ cùng mẫu tử Tần Hương Liên này ra ngoài, cũng không để ý tới cầu xin của Trần Thế Mỹ, một mực sai người đem người gánh hát đưa vào, người gánh hát này vào Nam ra Bắc, vốn tưởng rằng lời nói của Tần Hương Liên là thật, cố ý giúp nàng ta tiến vào bảo thủ, nàng ta vốn nhân lời đến lúc đó, nếu như Trần Thế Mỹ nhận nàng ta, chắc chắn sẽ cho người gánh hát an toàn ra phủ, không nghĩ tới hiện giờ công chúa xuất hiện, nhưng cũng lại đem đám người họ khiêng vào trong, vốn hiện tại thân phận địa vị hát hí khúc đã thấp kém, vừa nghe sắp bị kéo vào đại lao, tất cả không khỏi chửi ầm lên với Tần Hương Liên:

“Phụ nhân hại người rất nặng!”

Tần Hương Liên vừa hoảng vừa vội, nàng vốn không nghĩ ở trước mặt Bách Hợp lộ ra vẻ sợ hãi, dù sao ở trong lòng Tần Hương Liên thì Bách Hợp mới là cái loại nữ nhân đoạt trượng phu của mình, nhưng bây giờ nhìn đến tình cảnh như này, Bách Hợp lại không có ý nghĩ phải nên giận, ngay cả Trần Thế Mỹ cũng giống như không cần, nàng tự nhiên cũng không kiên cường được nữa, cuống quýt kéo nữ nhi quỳ xuống:

“Công chúa tha mạng, tiểu phụ nhân nói năng bậy bạ, việc này chỉ là việc nhà, cũng không liên quan đến người trong gánh hát, cũng cầu công chúa khai ân.” Trong lòng nàng lộ ra vài phần cảm giác nhục nhã, vì mình phải quỳ gối trước mặt Bách Hợp mà hết sức bất mãn, trên mặt cũng lộ ra vẻ căm hận, lúc này Bách Hợp mới liếc mắt nhìn cô: “Người coi phủ Công Chúa này của bốn cung là nơi nào, muốn tiến thì tiến? Nói cho người biết cũng được, quan thủ vệ bây giờ có cái kết cục gì.” Bách Hợp nói xong, sai người đem quan thủ vệ kia kéo lên, lúc này hân đã bị tịnh thân (ò bị thiến, bị cắt dương vật hay còn gọi vật nam tính, JJ?, chim, giải...), do là vẫn tự bán đứt, nên lúc này không những bị tịnh thân yếm cắt (giai đoạn đầu của quá trình tịnh thân, sử dụng ‘yếm’ dao để cắt), cho dù muốn mạng hân cũng không có người giúp đỡ, Tần Hương Liên nhìn thấy quan thủ vệ này vẻ mặt trắng bệch oán hận nhìn bộ dạng của chính hân, trong lòng vừa hoảng vừa sợ.

Hoảng chính là mình liên lụy đến người khác, còn sợ lại là công chúa này tâm ngoan thủ lạt như thế, nàng vốn tưởng rằng công chúa đoạt trượng phu của mình, mình kiện Trần Thế Mỹ chính là thiên kinh địa nghĩa, ngay cả công chúa ở trước mặt mình cũng nên làm thiếp mới đúng, ai ngờ lúc này lại bị Bách Hợp hăm dọa như vậy, cả người đều run lên, nàng vốn cũng không phải hỗn thế ma vương, hại người còn để ý là đương nhiên, lúc này trong lòng áy náy, chỉ vào Bách Hợp mà nói:

“Thân là kim chi ngọc diệp hoàng gia, nhưng lại tâm ngoan thủ lạt như thế, thật sự khiến cho người ta thất vọng!” Lúc này nàng cũng không dám nhắc lại chuyện muốn con cái lưu lại, nhìn đến tình cảnh trước mắt, Tần Hương Liên cũng sợ một ngày nào đó Bách Hợp hưng trí đem mạng một đôi nam nữ của chính nàng lẫn qua lộn lại, nàng oán hận liếc mắt nhìn Bách Hợp, vội vàng kéo nữ nhi dậy, một bộ dạng cảnh giác nhìn chăm chăm vào Bách Hợp.

Sai người đem đám người Tần Hương Liên vớt ra ngoài, thấy Trần Thế Mỹ còn muốn cầu tình nữa, Bách Hợp lười nghe hân nhiều lời, trực tiếp sai người lấp kín cái miệng của hân rồi đẩy hân ra ngoài, mỗi người trong gánh hát hai tay bị trói sau lưng khi đưa đến phủ Khai Phong, vẻ mặt đều đa màu, trong miệng mắng không ngớt.

Bách Hợp nghĩ rất rõ ràng, phải cùng Trần Thế Mỹ kết thúc trận kiện cáo này, thì chi bằng sớm hòa ly với Trần Thế Mỹ, phải ở trước khi Tần Hương Liên còn chưa ồn ào liền đem chuyện này dao sắc chặt đứt rồi (giải quyết dứt khoát nhanh chóng), may mà lúc này cô đuổi Trần Thế Mỹ đi, hân đã không còn cơ hội gọi Hàn Kỳ về nữa, tin rằng cũng sẽ không thể xảy ra chuyện sai Hàn Kỳ đuổi giết Tần Hương Liên nữa, chi cần không có chuyện này, Tần Hương Liên nhiều nhất cũng chỉ kiện trách mắng Trần Thế Mỹ tái giá, tội khi quân cùng bất hiếu với cha mẹ ba tội nhỏ thôi, nếu như mình không có quan hệ với Trần Thế Mỹ, này cộc kiện cáo loạn thất bát tao này hân là sẽ không có quan hệ với chính mình, chính cô không hề trộn lẫn cùng với tương ái tương sát (yêu nhau lắm cần nhau đau) đến trong hai vợ chồng này, đến lúc đó cũng sẽ không xảy ra chuyện nàng trở thành trò cười cho người ta này nữa, lại càng không thể trở thành truyện cười hoàng thất, bị người cười nhạo nữa.

Công chúa hoàng thất hòa ly tuy ít, nhưng như vậy cũng không phải là hoàn toàn không có, tuy rằng hòa ly cũng không phải chuyện tốt gì, nhưng bởi vì lúc trước khi hoàng đế tự mình kén phò mã thì có mắt như mù, nghĩ tới không có người nào dám to gan lớn mật đi cười nhạo hoàng đế, bốn phận của chính nàng chỉ cần diễn một vai người bị hại nữa, từ nay về sau liền chiếm được thông cảm của mọi người, sẽ không bị miệng người đồng đức trong thiên hạ phi nhổ, có lẽ nhiệm vụ lần này liền nên hoàn thành.

Bách Hợp nghĩ đến mức cực tốt, buổi đêm cùng ngày cô lại một lần nữa bắt đầu chuẩn bị luyện võ công, sau khi cộng thêm vài điểm giá trị Võ lực, quả nhiên rất nhiều chỗ trong Cửu Dương Chân Kinh cô vốn không nhớ được lúc này lại nhớ ra, phát hiện điều quan trọng của giá trị Võ lực, trong lòng Bách Hợp cảm thán một phen, một đêm cứ như vậy mà trôi qua.

Ái ngờ ngày hôm sau cô vừa mới tiến cung không lâu, gặp được Thái hậu, còn chưa kịp hồi báo với Thái hậu, đã có nội thị cuống quýt báo lại, nói là dân phụ Tần thị Hương Liên, kiện cô cùng phò mã Trần Thế Mỹ lên phủ Khai Phong phủ!

Khai Phong phủ doãn (chức quan thời xưa) Bao Chứng tính cách cương trực công chính, và lại lại không sợ quyền thế, một khi nghe thấy có người cáo trạng công chúa, người khác không dám đón cái cộc vụ kiện này, nhưng Bao Chứng cổ tình lại khác, hân dám đón cái cộc án kiện này, cũng phải người mời công chúa đến.

Chương 120: Công chúa và Tàn Hương Liên (hoàn)

Khi nghe thấy chuyện này, Bách Hợp cười lạnh hai tiếng, nhìn thấy vẻ mặt tức giận của thái hậu, liền nói: “Thái hậu, con muốn hòa ly với Trần Thế Mỹ! Hẳn ban đầu đã có thể thất khác, lại dám lừa gạt Hoàng thượng, hiện giờ nguyên phối Tàn thị của hắn tìm thấy hắn trong phủ, luôn miệng nói con nên lấy nàng ta, Thái hậu, con thật sự không chịu nổi vũ nhục như vậy!” Lúc này nàng vừa khóc vừa thỉnh cầu, tác dụng tuyệt vời của kỹ xảo biểu diễn liền hiện ra, Thái hậu không chút hoài nghi Bách Hợp, ngược lại vừa nghe nàng nói liền tin, lại thấy nữ nhi khóc đến mức thương tâm như thế, không khỏi vừa đau lòng, vừa phẫn nộ: “Tàn thị lớn mật, thật khinh người quá mức, bây giờ ta sẽ sai người đi cầu ý chỉ phía Hoàng đế, Bao Chứng kia nếu không phải người đến thì thôi, nếu dám phái người, đầu trên người hắn khó mà giữ được!”

Vừa mới dứt lời, thì đã có người bẩm báo, nói là phủ Khai Phong phái người tới đón công chúa, hiện giờ đang chờ ở bên ngoài cửa cung.

Thái hậu vừa nghe thấy lời này, trong lòng giận dữ, cười lạnh hai tiếng: “Ai gia ngược lại muốn đi nhìn một cái xem, Bao Chứng này có phải ý vào Hiến vương liền dám to gan lớn mật hay không, huyết mạch của hoàng thất hắn cũng có thể thâm vấn sao?” Hình phạt không được đến đại phu là quy tắc của thời này, vương tử phạm pháp cũng giống như thứ dân phạm tội chẳng qua chỉ là một lời kịch tốt đẹp trong hí văn (loại hình nghệ thuật sân khấu miền nam thời xưa) mà thôi, thời này cho dù quan viên phạm tội, nhiều nhất chẳng qua cũng chỉ cởi áo bào đánh vài cái mà thôi, trường hợp nghiêm trọng thì dùng roi lên thân, thật ra Bách Hợp cũng rất ngạc nhiên tại sao cuối cùng Bao Chứng có thể chém đầu người.

Trần Thế Mỹ là người đọc sách đứng đắn cảm công danh, lại là Trạng nguyên lang chính miệng thánh thượng chọn, đối với pháp luật bây giờ mà nói, chỉ là kẻ lưu thê tái giá chẳng qua cũng chỉ hơn năm mươi, bảy mươi roi mà thôi, tội không đáng chết, và lại tội khi quân của Trần Thế Mỹ về sau ở trong nguyên nội dung vở kịch Bách Hợp đã cầu tình phía thái hậu sau đó đã nhận được khoan dung tha thứ, Hàn Kì mặc dù chết cũng là do hắn ta tự mình động thủ, và lại ăn lộc vua là phải trung quân. Nếu như mỗi người đều giống như Hàn Kì. Không xử lý xong việc liền tự sát lưu cái chậu cúť úp ngược ở trên đầu chủ thuê. Chỉ sợ không ai dám dùng người như hắn, Trần Thế Mỹ tuy không đứng, nhưng Bao Chứng làm việc cũng quá mức quyết liệt, chẳng qua là chém đầu Trần Thế Mỹ, thành toàn thanh danh cương trực công chính của hắn mà thôi.

Nhưng lần trở lại này Bách Hợp vốn không nghĩ cùng ông ta so đo quá mức, dù sao ở trong tính toán của Bách Hợp nếu như mình hòa ly với Trần Thế Mỹ, thì cũng đã không còn mối quan hệ với Tàn Hương Liên, ai ngờ Tàn Hương Liên lúc này lại chủ động tiến sát lại. Bách Hợp tự nhiên không đồng ý bỏ qua cho nàng ta nữa!

Thái hậu giận dữ cũng muốn xuất cung, khi phượng liễn nâng mẫu nữ hai người một đường đi vào phủ Khai Phong, thì Tàn Hương Liên và Trần Thế Mỹ đã quỳ gối xuống trước công đường, Tàn Hương Liên cũng thôi đi, nhưng Trần Thế Mỹ cũng bị ép quỳ trên mặt đất, một đêm không thấy, trên mặt hắn lộ ra vài phần tiêu tụy, nhìn thấy Bách Hợp thì ánh mắt liền sáng lên, cuống quýt nói: “Công chúa cứu ta.”

“Người câm miệng!” Thái hậu khiển trách hắn một câu, lúc này mới đi vào trong phía công đường, Bao Chứng vội đứng dậy hành lễ. Cộng thêm Vương Triều Mã Hán nhanh chóng mang hai cái ghế dựa ra giúp hai mẫu nữ Bách Hợp ngồi xuống, hai đứa tiểu hài nhi Anh ca cùng Đông muội quỳ gối bên cạnh Tàn Hương Liên. Về mặt cảnh giác nhìn chằm chằm vào Bách Hợp.

“Nghe nói có điều phụ lớn mật cáo trạng công chúa đương triều, Bao Công (công của công chúng) đã thăm vấn chưa?” Thái hậu ngồi ổn định, đã cười kín đáo hỏi một câu. Vốn sắc mặt Bao Chứng cũng có chút trắng bệch, tại cái thời đại hoàng quyền tối thượng này, hắn làm như vậy thật ra cũng liều lĩnh gánh vác số nguy hiểm, lúc này lại thấy Thái hậu đích thân tới, không khỏi có chút khản trương, theo phản xạ liền nhìn qua phía Tàn Hương Liên, đã thấy Tàn Hương Liên cúi sấp xuống phía hắn, trong miệng chỉ kêu gào: “Cầu đại nhân làm chủ.”

Nàng ta vừa nói như thế, Bao Chứng nghĩ đến chỗ đáng thương của nàng ta, tâm vốn đã có chút dao động liền kiên định lại: “Bao Chứng to gan lớn mật, được dân xin giúp đỡ, hôm nay lớn mật thăm vấn công chúa, nếu như ngày sau Hoàng thượng có trách tội, Bao Chứng nguyện lấy mũ cánh chuồn để bồi tội!” Hắn nói xong, trưng ra bộ mặt lạnh nhạt thật sự lấy mũ quan tướng xuống cầm ở trong tay: “Hôm nay Công chúa không thể không thăm vấn, đừng nói Thái hậu cầu tình, cho dù là Hiến vương đích thân đến, Bao Chứng cũng chắc chắn nhất định thăm vấn!”

Bao Chứng vốn xuất thân tiến sĩ, ở đây chức tiến sĩ này mặc dù có thể là nhậm chức quan, nhưng cũng lại không đại biểu thời đại này nhất định có thể làm quan, hắn là được Bát Hiến vương đặc cách nâng lên, mới có thành tựu hôm nay, cũng bởi vì như vậy, ý trong lời nói của hắn chính là đừng nói Thái hậu tới đây, dù là ân nhân Bát Hiến vương của hắn tới đây, hắn cũng tuyệt không giằng tình cảm.

Đã tới tình trạng này, kỳ thật cũng không phải là Bao Chứng nhất định muốn Trần Thế Mỹ chết, mà là Tàn Hương Liên có lẽ là hận Trần Thế Mỹ tận xương, muốn hắn phải chết. Trong lòng Bách Hợp cân nhắc, liền không tiếng động ngồi ở trên ghế, lời nói nhỏ nhẹ nhàng nói:

“Bao đại nhân quả là quan thanh minh mà, hay là ý trong lời nói chính là đang nói, trong mắt người chỉ có Hiến vương, mà không có Thái hậu?” Bất được một lỗi trong lời nói của Bao Chứng, Bách Hợp chỉ mới mở miệng, Bao Chứng đã có chút bối rối, thái độ làm người của hắn là cực chính trực, cũng không phải loại người miệng lưỡi lợi hại, luôn luôn đều lấy sự thật, chứng cứ thuyết phục người, không ngờ được lúc này Bách Hợp xảo quyết túm ‘gót chân Asin’ trong lời nói của hắn, thấy tiếng Bách Hợp nói vừa dứt, sắc mặt Thái hậu liền trầm xuống, Bao Chứng không khỏi có chút thấp thòm lo âu, vội lên tiếng:

“Cũng không phải như vậy.”

Thái hậu cười lạnh hai tiếng, quay đầu nói với Bách Hợp: “Con của ta, Trần Thế Mỹ kia, hiện giờ con còn muốn không? Nếu còn muốn, thì đưa một đôi nam nữ kia của hần đường ở dưới gối.” Nghe thấy như thế, Tần Hương Liên sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt, gất gao đem hai đứa nhỏ ôm chặt: “Cầu đại nhân làm chủ.”

“Công đường phía trên, không được ồn ào! Khai đường!” Đã tới nông nỗi như vậy, Bao Chứng cũng biết rõ đường đi phía trước đầy hiểm trở, hần vẫn muốn kiên trì đi tiếp. Tần Hương Liên kiện Trần Thế Mỹ tổng cộng ba tội: một là lưu thê tái giá, hai là khi quân giầu thượng, ba là bất hiếu cha mẹ, khác với trong nguyên nội dung vở kịch, là về sau còn muốn mưu hại con ruột, cũng hại trắng sĩ Hần Kì một mạng.

Mà nàng ta kiện công chúa tổng cộng hai tội, một là đoạt phu quân là tội không thể tha, hai là đã thương người vô tội, tâm như xà lang.

Bách Hợp khi nghe đến đây, suýt nữa không thể nhịn được, nở nụ cười: “Tần thị cáo trạng Trần Thế Mỹ thì thôi, kiện ta thì có gì liên quan đây? Đoạt phu quân tuy nói khiến thanh danh bổn cung bị vấy bẩn, nhưng bổn cung trước đó cũng không biết chuyện này, tất cả đều do Trần Thế Mỹ giấu diếm, việc này cùng việc người cáo trạng hần lưu thê tái giá khi quân giầu thượng đã không mưu mà hợp, tại sao bổn cung còn có lỗi? Việc khác là cho dù bổn cung có dùng gậy đánh kẻ canh cửa thì sao lại sai đây? Hần là người hoàng gia, vừa không biết áo cơm đều là từ trong phủ bổn cung trong mà ra, vừa không biết thiên vị chủ nhân, ngược lại khuy tay hướng ra ngoài, tiểu nhân như thế, có nên đánh hay không?”

Tần Hương Liên bị Bách Hợp hỏi đến mức á khẩu không trả lời được, sau khi suy nghĩ một lát lại vội hỏi: “Người gánh hát kia giúp ta tìm được vị hôn phu, sao lại có tội, tại sao công chúa lại đưa bọn họ vào trong đại lao, đại hình trên thân?”

“Phủ đệ của bổn cung nếu như mỗi người đều tùy tiện xông vào, chẳng phải là loạn sao? Nếu có vài thích khách theo đó mà chui vào, đến lúc đó đừng nói chém đầu bọn chúng. Giết cửu tộc bọn chúng cũng chẳng quá đáng!” Bách Hợp đứng lên. Nhìn chằm chằm vào Bao Chứng trên đài: “Đều nói Bao Văn chính trực như thanh thiên. Hiện giờ xem ra chẳng qua cũng chỉ như thế này mà thôi, cáo trạng như thế này khiến người ta vừa thấy liên biết rõ sơ hở nổi bật, Bao đại nhân thế nhưng cũng sẽ triệu bổn cung đến đây, Vương huynh nổi danh nhiều năm, không ngờ chẳng quan cũng chỉ như thế mà thôi. Và lại Tần thị dưới phạm thượng, cáo trạng bổn cung như vậy, đại nhân chỉ và miệng quở trách thôi sao?” Bách Hợp không ngừng hỏi Bao Chứng đến nói không lên lời, nhân vật kinh điển trong chuyện xưa này không ngừng dần đo. Do chuyện xưa này vốn nàng đã biên soạn (ý nói biên soạn trí nhớ trong đầu), nên Bát Hiền vương hiện tại chính là Vương huynh được nói đến trong miệng của Bách Hợp.

Bản thân Bao Chứng bị nói đến mức khuôn mặt cũng sung huyết đỏ bừng, hiện tại lại nghe thấy ý kiến của Bách Hợp, bản thân còn liên lụy đến ân nhân, trên mặt lúng túng, không khỏi cảm thấy hổ thẹn.

Tuy rằng Bao Chứng tính cách cương nghị, chẳng qua thứ nhất hiện tại Trần Thế Mỹ chưa từng phái người đuổi giết Tần Hương Liên, thứ hai tuy có tội khi quân, nhưng do công chúa cầu tình, nên Hoàng thượng đã miễn xá tội của hần, tuy nói hần vứt thê tái giá. Chẳng qua lúc này văn bản pháp luật quy định rõ ràng, nếu người có thê mà tái giá. Từ một năm, nếu nhà gái biết chuyện này cũng phạt, nhưng bởi vì do Trần Thế Mỹ lừa gạt, công chúa cũng không biết chuyện này, và lại thuộc người bị hại, lại tự nguyện cùng Trần Thế Mỹ hòa ly, Tần Hương Liên có kiện cô đoạt phu tề đi nữa, dĩ nhiên là gót chân cũng không đứng nổi. Mà cho dù Trần Thế Mỹ có tội lừa gạt, chẳng qua cũng nhiều nhất là bị bảy mươi roi, nhưng do Trần Thế Mỹ là tam giáp Trạng nguyên, hần thân lại là quan viên, bởi vậy cho dù đang làm quan, dù có miễn đi cái thứ nhất thân chịu tội, cũng không thoát tội.

Nên xử phạt trước đoạt tất cả vinh hoa phú quý của Trần Thế Mỹ, có thể nói xử phạt này đối với hần cực kỳ nghiêm trọng, dân chúng canh giữ ở bên ngoài luôn miệng trầm trồ khen ngợi, Tần Hương Liên vốn đang không phục, nhưng thấy đại thế đã mất, Trần Thế Mỹ hiện giờ đã thoát được tội chết, nàng ta cũng đành phải tạm thời thôi, chỉ là quê hương gặp phải thiên tai, hiện giờ Trần Thế Mỹ đã không còn phú quý, nếu như hai vợ chồng bị trả về nguyên quán nữa, chẳng qua cũng chỉ là nghèo khổ chán nản, và lại lúc này Trần Thế Mỹ hận Tần Hương Liên tận xương, bây giờ vừa nghĩ tới Trần Thế Mỹ chưa chết, ngược lại phải theo bản thân mình hồi hương, Tần Hương Liên nghĩ đến đây trong lòng không khỏi cũng có chút sợ hãi, theo bản năng liếc mắt nhìn một đôi nam nữ.

Bao Chứng trong lòng thông cảm, không chút nghĩ ngợi đã phân phó: “Vương Triều lấy ba trăm lượng phụng ngân (bạc bóng lộc), giao vào trong tay Tần thị.”

Nhóm bách tính ngoài cửa trông coi vừa nghe thấy lời này, mỗi người đều kêu tốt quá, người người đều nói Bao Văn chính trực thanh minh đại nghĩa, là một quan tốt. Bách Hợp nghĩ đến trong nội dung vở kịch thanh danh một đời của nguyên chủ bị hủy, lúc này đứng lên nói: “Bao đại nhân là quan tốt hay không trong lòng bổn cung rất không hiểu rõ.”

“Thình công chúa giải thích!” Hiện tại vụ án đã thẩm vấn xong, hôm nay vụ án này thật ra mà nói bởi vì có thái hậu cùng Bách Hợp chen vào, nên ngay cả chính Bao Chứng cũng khó tránh khỏi cảm thấy có một tia áp lực, cảm thấy cực kỳ không vừa ý, lúc này thấy vụ án đã kết thúc, không ai bị trừng phạt, Bách Hợp còn muốn mở miệng, Bao Chứng khó tránh khỏi có hơi không kiên nhẫn, mảy mui lại.

“Mọi người đều biết, Bao công nhân ái hiếu thuận tuân thủ chính nghĩa, hai mươi tám đậu Tiến sĩ, giữ đạo hiếu thẳng tới ba mươi sáu mới vào làm quan, Bát Vương huynh tuệ nhãn nhận thức nhân tài, khiến ông mới ngần ngừ hai năm đã một bước lên mây, hiện giờ mới chỉ vài năm, đã tọa trấn phủ Khai Phong, thật sự rất đáng mừng.” Bách Hợp chuyển đề tài, đầu tiên là chúc mừng Bao Chứng một câu, thấy bộ dạng của hần có hơi nghi ngờ, lúc này mới nói tiếp: “Chỉ là bổn cung biết hoàng đế khai tổ luôn luôn yêu quý nhân tài, tiền đế gia (ông nội) cũng như vậy, bổng lộc quan viên hàng năm đều có chế độ cố định, trừ bỏ các loại gạo mì nước trà từ triều đình phân phát ra ngoài, mặt khác bổng ngân (bạc bóng lộc) mỗi tháng mặc dù không ít, nhưng Bao đại nhân phá án như thần, nếu như mỗi lần đều bố thí ba trăm lượng bạc, không biết chi phí sinh hoạt phía bản thân như thế nào?”

Trong lịch sử Tống Triều là nổi danh hậu đãi quan viên, nhưng Bao Chứng lấy ba trăm lượng bạc cho Tần Hương Liên cũng thật sự một chỗ sơ hở lớn nhất trong hi văn, Bao Chứng tuy nói hiện giờ thăng chức phủ Khai Phong, nhưng hần cũng là thanh danh chính trực lại còn liêm minh, như vậy dựa theo tình hình hần làm tri huyện ngồi đến giờ, bạc trong tay hần là cũng không nhiều mới đúng, vì giúp Tần Hương Liên dưỡng một đôi nam nữ, thế nhưng hần ra tay đã là ba trăm lượng, thì dù Tống Triều có hậu đãi quan viên đi nữa, nhưng Bao Chứng lúc này cũng chưa tiến vào Long Đồ các, thời điểm phụng ngân gấp bội, hiện giờ bạc của hần chẳng qua cũng chỉ là vừa đủ cho cuộc sống mà thôi, làm quan lại là từ ba mươi sáu mới làm, hiện giờ mới chỉ vài năm,

bạc của hần sao lại tích trữ được như thế này?

Không biết có phải do Danh vọng vào lúc này mới phát huy tác dụng hay không, lời nói của Bách Hợp dân chúng canh giữ ở ngoài nha môn gần như đều tin, trong lúc nhất thời nha môn lặng ngắt như tờ.

“Thần một lòng trung can soi sáng nhật nguyệt, nếu như công chúa không tin, thần nguyện lấy mũ cánh chuồn trên đầu để bảo đảm!” Bao Chứng vừa nghe thấy lời này của Bách Hợp, gấp đến độ sắc mặt sung huyết đỏ bừng, còn muốn nói thêm nữa, Bách Hợp đã nhẹ giọng nở nụ cười: “Quan viên triều đình vốn nên vì dân mưu lợi, đáp ứng quyền lợi hạng nhất mà Thiên Tử cho, Bao đại nhân hơi một chút liên mồm miệng nói từ quan, người biết rõ tình hình thì cho là người uy hiếp bốn cung thôi, nếu không biết rõ tình hình, chỉ sợ lúc này lại cho rằng đại nhân muốn thông qua bốn cung uy hiếp Hoàng thượng, ra tay giúp dân phụ mà phải từ quan, hiện giờ miệng bốn cung chẳng qua chỉ nhiều một câu, đã lại muốn từ quan, anh danh (tên tuổi anh hùng lấy lừng) của Bao đại nhân, chẳng nhẽ là dựa vào từ quan mà được?”

Cái cộc vự án này Bao Chứng bởi vì không sợ cường quyền mà nhận được mỹ danh, nhưng Bách Hợp hận nhất chính là điểm này, mỹ danh của hần được xây dựng từ việc hy sinh thanh danh của một nữ nhân, bởi vậy mục đích của công chúa, là muốn cho Bao Chứng không bao giờ có thể nhờ nằng ấy mà đạt được thanh danh thanh chính cương trực nữa!

Lúc này Bách Hợp đã nói xong, cũng không nói thêm với Bao Chứng nữa, nói nhiều ngược lại dễ làm hư việc, cô liếc mắt nhìn Thái hậu, đỡ Thái hậu ra khỏi nha môn lên phượng liễn, dân chúng bên ngoài quỳ xuống đất, mỗi người mở miệng hô công chúa thiên tuế, rất nhiều người lại chỉ vào nha môn khe khẽ nói nhỏ, Tần Hương Liên không xuất hiện uy phong của kiếp trước khi thăng kiện, nghe nói về sau lại thu dọn hành trang cùng Trần Thế Mỹ hồi hương, Bao Chứng ngày ấy bị Bách Hợp chỉ trách, tự nhiên là đem gia sản kiểm kê dự định ứng phó Ngự sử hoàng đế phái tới xét xử hần, đâu còn dám đưa bạc cho Tần Hương Liên? Chỉ sợ đến lúc đó không những không có lực giúp nằng ta một chút, ngược lại lại chỉ hại nằng ta thôi.

Tuy nói Bách Hợp hòa ly với Trần Thế Mỹ, nhưng bởi vì việc này sau cùng không thể ồn ào đến cực đại biến thành tai tiếng của hoàng gia, trong lòng Hoàng đế thương tiếc cô muội muội cùng mẹ này, thấy nằng không chủ động tranh cãi âm ỉ, ngược lại tâm cảm thấy áy náy, giúp nằng tuyển phải một tên phò mã như vậy, bởi vậy thương yêu nhiều kiểu hơn, dưới công lao cao quý (ý nói dưới công lao thương yêu của hoàng đế) rốt cuộc không ai dám nói Bách Hợp giống như trong nội dung vở kịch vậy, nằng một mình một người nuôi lớn con trai độc nhất, không tái giá, ngược lại trở thành phụ nhân mẫu mực được dân gian khen.

Mà Tần Hương Liên nghĩ đến bản thân nhiều lần cung đường trượng phu, cuối cùng Trần Thế Mỹ lại ngược lại vì phú quý bên ngoài thú người khác, lòng mang ác khí không tiêu, hơn nữa lại cáo trạng Trần Thế Mỹ nhưng không dồn hần vào chỗ chết được, bị Bao Chứng đuổi về nguyên quán hai người vẫn làm phu thê, chỉ là Tần Hương Liên không ngừng hận Trần Thế Mỹ, Trần Thế Mỹ cũng giống nằng ta cũng hận nằng ta phá hư tiền đồ của bản thân hần, lại cáo trạng bản thân hần mưu đồ hiểm ác, bởi vậy trong thời gian này quan hệ cực kỳ không tốt với nằng ta, không còn ân ái của ngày xưa, thường xuyên đánh nhau chửi bậy. Việc Trần Thế Mỹ chưa chết khiến cho Tần Hương Liên được mọi người xem thành người bị hại, ngược lại do bởi vì Trần Thế Mỹ khắp nơi đồn đãi, người người đều cho rằng nằng ta không phải đền cạn đâu, bởi vậy đối với nằng kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không gần gũi), hai vợ chồng thường xuyên cãi nhau đánh nhau, vốn nhà đã cực kỳ bần cùng, việc Trần Thế Mỹ tái giá còn trở thành trò cười của mọi người ở quê nhà, đến nỗi sau khi hai đứa trẻ con trưởng thành bị người khinh thường xoi mói.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Ở trong bệnh viện tâm thần (1)

Lúc Bách Hợp trở lại trong tỉnh không, đã thấy Lý Duyên Tỳ đứng trong không gian đợi cô mà không phải lúc cô xuất hiện trong không gian mới có mặt, lúc này nhiệm vụ so với trước kia mà nói, dường như đã không có khó khăn gì, cô vừa muốn nói, Lý Duyên Tỳ giống như khế thờ ra:

“Tôi đợi cô đã lâu, lần này nhiệm vụ cô hoàn thành không tệ, sẽ cho cô một điểm, cô muốn thêm vào đâu?” Anh ta mở miệng khiến cho Bách Hợp có chút ngạc nhiên, lúc tỉnh táo lại thì suy nghĩ, đáp lại: “Tôi muốn thêm vào điểm vô lực” Hiện tại điểm số phổ biến của cô đều không quá cao, trong lúc trí lực đã đạt tiêu chuẩn sau mình lại có vẻ do dự, Lý Duyên Tỳ khẽ gật đầu, trong tỉnh không xuất hiện tư liệu của Bách Hợp:

Giới tính: Nữ (có thể biến đổi giới tính)

Tên: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí Lực: 61 (max 100 điểm)

Dung mạo: 61 (max 100 điểm)

Thẻ Lược: 59 (max 100 điểm)

Vũ lực: 22 (max 100 điểm)

Tinh thần: 15 (max 100 điểm)

Danh vọng: 20 (max 100 điểm)

Kỹ năng: Cửu Dương Chân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh, Thiên Địa Môn Đạo đức kinh, cổ thuật Nam Vực.

Năng khiếu: nấu ăn trung cấp, diễn xuất trung cấp.

Mị lực: 33 (max 100 điểm)

Suru tâm: Tình yêu của Thi Vương, chúc phúc của Thánh Nữ, trái tim của Thiên Sứ.

Nhiệm vụ lần này vô cùng đơn giản, Bách Hợp đã đoán được có khả năng phần thưởng cũng không cao, nhưng mà lúc này thấy mình làm xong nhiệm vụ tất cả thuộc tính đều không được thêm điểm, ngược lại chỉ có một điểm cộng vào võ lực thì thất vọng, đạo lý cầu phú quý trong nguy hiểm vẫn được áp dụng vào lúc này, nhiệm vụ nguy hiểm điểm thưởng càng cao, như lần này trong việc Trần Thế Mỹ khôn nạn và công chúa. Chỉ cần cô có phòng bị rồi biết lợi dụng thân phận thì chắc chắn sẽ thắng, chính bởi vì như thế, cho nên ban thưởng cũng rất ít.

“Bây giờ có một nhiệm vụ không thuộc về cô nhưng tôi hi vọng cô sẽ đi, nếu cô có thể đi, ở trong phần thưởng vốn thuộc về cô, tôi sẽ cho thêm một phần, đương nhiên nếu như cô không muốn đi. Cũng có thể tiếp tục tiến vào nhiệm vụ vốn thuộc về cô.” Sau khi Lý Duyên Tỳ nói về giá trị thuộc tính công việc xong, thì bắt đầu nói đến một chuyện khác. Trước kia tuy Bách Hợp đã từng nghe Lý Duyên Tỳ đã từng nói qua người làm nhiệm vụ không chỉ có một mình mình, nhưng mà cô đã làm nhiều nhiệm vụ như vậy, cũng chưa từng gặp người khác, hơn nữa về sau cũng chưa nghe thấy Lý Duyên Tỳ nói những lời tương tự, cho nên lúc này tự anh ta nói ra, Bách Hợp hơi tò mò nhìn anh ta.

“Nhiệm vụ này có hệ số nguy hiểm cao, nếu người không có tâm chí kiên định sau khi tiến vào sẽ bị hủy hoại, nếu cô không muốn thì tôi cũng không miễn cưỡng. Nếu như bây giờ cô muốn vào nhiệm vụ, tôi cũng sẽ nguyện ý đưa cô vào.”

Lý Duyên Tỳ thấy cô im lặng. Lại tiếp tục nói thêm mấy câu, Bách Hợp tò mò nhìn anh ta, từ khi mình bắt đầu gặp Lý Duyên Tỳ làm nhiệm vụ đến nay, tuy thái độ anh ta có chút lạnh lùng, nhưng mà cho tới nay cũng coi như là chiếu cố mình, càng quan trọng hơn là nhiều lần ở trong nhiệm vụ, anh ta đã từng giúp đỡ mình, mặc kệ là trong Tiểu ngạo giang hồ miễn chết cho bản thân, vẫn là về sau cô có mấy lần cầu xin Lý Duyên Tỳ, anh ta đều giúp mình vượt qua.

Bách Hợp cũng biết trên đời này không có bữa cơm nào miễn phí, cũng không cho rằng việc người ta giúp mình là việc điều tất nhiên, chỉ cùng một người khác giữ mối quan hệ, nếu sau còn muốn Lý Duyên Tỳ trợ giúp mình, lúc này, nếu như không có gì uy hiếp tính mạng thì Bách Hợp tình nguyện trợ giúp anh ta.

“Sau này lỡ như nhiệm vụ thất bại, sẽ phải chịu phạt thế nào?” Cô nghiêng đầu hỏi một câu, trong mắt Lý Duyên Tỳ lộ ra chút vui vẻ trả lời: “Nếu là tiến vào trong nhiệm vụ không thuộc về cô, sau khi thất bại tôi có thể không tính đây là nhiệm vụ của cô, nhưng tôi muốn nói cho cô biết, đây chính là một nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm, nếu như thất bại, có khả năng cô sẽ không đợi được đến ngày trừng phạt.” Anh ta nói có vẻ bí hiểm, Bách Hợp chưa hiểu nhìn anh một cái, sau khi suy nghĩ một chút thì khẽ gật đầu.

“Tôi tình nguyện giúp chuyện này.” Bách Hợp cũng đã làm vài lần nhiệm vụ, cô rất rõ nếu trong nhiệm vụ mà chết đi thì cùng lắm cũng chỉ là nhiệm vụ thất bại mà thôi, đã là thất bại cũng không có trừng phạt, cô cũng không nghĩ ra lý do gì mà không giúp Lý Duyên Tỳ, bản năng của Bách Hợp mách bảo mình không nên bỏ qua nhiệm vụ này, nếu không nhất định cô sẽ hối hận.

“Nhân tình này của cô, tôi sẽ nhớ kỹ.” Lý Duyên Tỳ thấy cô đồng ý, cũng không tỏ vẻ có gì bất ngờ, khoe miệng của anh nhếch lên thấy vui vẻ hơn, liếc nhìn Bách Hợp: “Nếu mà không thể tiếp tục, cô có thể trở về sớm.” Có thể trở về trong không gian, cách làm chỉ có một, đó chính là khi cô chết, chỉ khi tự mình giải thoát như vụ của Lam Dụ kia, tuy nhiên trong lòng Bách Hợp cảm thấy có lẽ không nhất thiết phải đi đến tình trạng đó, nhưng nghĩ lại Lý Duyên Tỳ cũng có ý tốt, vì thế cũng khẽ gật đầu.

Giống như cảm giác quay trở lại tỉnh không, cô vùng vẫy một chút, cả người cứng ngắc giống như không thể cử động được, bốn phía ồn ào làm cho cô đau đầu như muốn vỡ nứt, trong đầu là ký ức lộn xộn và tình tiết nhiệm vụ, lại khiến cho Bách Hợp không nhận được mà suýt nữa kêu rên thành tiếng.

Bốn phía truyền đến những tiếng người khóc, người hét chói tai, mũi người thấy mùi thuốc, cô đang nằm duỗi thẳng trên một thứ gì đó, tay chân giống như đều bị trói lại.

“Đương Bách Hợp, nếu như mày trung thực một chút đối với mày mới là có lợi đấy, mày tưởng rằng mày vẫn là đại tiểu thư nhà họ Dương gì đó sao?” Một giọng nữ chói tai vang lên trong phòng, sau đó là một giọng cười lạnh: “Anh Bạch Dương đã không còn cần mày nữa rồi, mày vẫn còn mặt dày muốn sống ư, nếu tao mà là mày, tao đã sớm chết đi cho rồi!”

“Câm miệng, câm miệng!” Cơ thể theo bản năng phản kháng, trong đầu Bách Hợp mới chỉ tiếp thu được hơn một nửa trí nhớ, còn chưa có tiếp nhận xong, đã có một kim tiêm đâm vào trong mạch máu của cô, lúc chất lỏng lạnh buốt được tiêm vào trong người cô, cả người nhanh chóng đã không còn ý thức.

Dường như cô đang mơ một giấc mộng vừa dài dòng vừa buồn chán, trong mộng là từng mốc cuộc đời của một người phụ nữ tên là Dương Bách Hợp, từ lúc ngây ngô, đến thời kỳ trở mã, tỉnh lại là lúc Bách Hợp cười tỉnh lại đây, cô rõ ràng đến làm nhiệm vụ mà, lúc này sao lại mơ một giấc mộng rồi, sau khi Bách Hợp mở to mắt thì không cười nổi rồi, lúc được liệu gia chạy trong máu cô khiến cô mê man đi, trí nhớ của cô chỉ có tiếp nhận được một nửa, chỉ là nội dung thì chưa có tiếp nhận xong, chỉ mới tiếp nhận đến một nửa đời trước của người phụ nữ tên Dương Bách Hợp này, đúng lúc là sau khi cô ta vào bệnh viện, về sau kết cục cô ta thế nào vậy mà không có nhắc tới rồi.

Mí mắt Bách Hợp nháy liên tục, trong lòng không khỏi oán hận nguyên rủa một vài câu, bắt đầu trong lòng cô kêu gọi Lý Duyên Tỳ ra, nhưng không biết là có chuyện gì xảy ra, cô đã gọi rất lâu, gọi đến khi hoa mắt chóng mặt, bóng ảnh của Lý Duyên Tỳ cũng không xuất hiện nữa, Bách Hợp không nhận được muốn chửi tục, chỉ là nhớ lại những ký ức trong đầu kia, cô không nhận được thật sự chửi ra:

“Con mẹ nó!” Làm rất nhiều nhiệm vụ không có khiến cho chỉ số thông minh và các loại thuộc tính có giá trị tăng lên, thế nhưng mà sự kiểm chế lại được tăng lên, thật ra giờ đây cô đã không dễ dàng tức giận, thế nhưng mà mặc kệ là ai sau khi tỉnh dậy thấy mình ở bệnh viện tâm thần, biểu cảm nhất định sẽ giống với cô lúc này.

Thân thể này của cô vốn là họ Dương, tên Bách Hợp, xuất thân trong gia đình giàu có nhất nhì của thành phố. Tổ tiên họ Dương dựa vào buôn bán nhỏ để lập nghiệp, thời gian dần trôi qua, các đời sau đều phát triển, ngày nay trở thành siêu thị Dương Thị, trong thành phố họ Dương cũng là nhà có tiền số một số hai, trong thành phố nhà họ Dương cũng là nhân vật đứng đầu, ở thế hệ này, bố của Dương Bách Hợp là Dương Thiên Thành cũng chỉ có mỗi một cô con gái này, từ nhỏ đến lớn đều được ngân vạn cung chiều.

Dương Thiên Thành nghĩ hết cách để có một cậu con trai, nhưng không biết có phải trong mệnh bị thiếu cậu con trai hay không, mà ông ta đã cố gắng nửa đời người vẫn chỉ có một đứa con, tuy là bên ngoài cũng có hai đứa con gái riêng, nhưng vì là con gái cho nên cũng không có đón về nhà. Vào năm Dương Bách Hợp bảy tuổi, tuổi của Dương Thiên Thành cũng đã lớn, thời gian dần trôi cũng đã chết cái tâm tư muốn sinh con trai này, quyết định dồn hết hi vọng trên người con gái, tính tình con gái của ông lạnh lùng cao ngạo, từ nhỏ đã chịu ảnh hưởng từ người vợ có xuất thân từ gia đình hương môn, không có gì thì không nói, đối với việc làm ăn cũng không chút nào để ý, Dương Thiên Thành mới này ra ý định muốn nuôi dưỡng mười đứa con trai nuôi, sau này đợi bọn nó lớn lên, để cho Dương Bách Hợp tự mình lựa chọn một người chồng để cưới gả, muốn tiếp tục có người kế thừa họ Dương.

Vốn ý nghĩ như vậy quá khác người, nhưng bởi vì thế lực của Dương Thiên Thành trong thành phố rất rộng lớn, sau lại nói nhận nuôi con cũng là một chuyện tốt, vì thế cũng không có ai dám ở sau lưng bàn luận, Dương Bách Hợp cứ như vậy bình an lớn lên, cô chỉ cần làm chuyện mà mình yêu thích, sau này chỉ cần chọn một người anh nuôi mình thích là được, trời sinh giống như không có việc gì phiền lòng, cứ như vậy không có tim không có phổi khi qua sinh nhật tuổi hai mươi, bỗng nhiên ngay thời gian đó Dương Thiên Thành người luôn yêu thương cô đã ngã bệnh, lúc vào bệnh viện vào phòng cách ly, hôn mê nửa tháng vẫn chưa tỉnh lại.

Sau khi ông ấy ngã xuống, nhà họ Dương bỗng nhiên bị rối loạn, bắt đầu là cô không hiểu ở trong nhà phát hiện có hình ảnh của ma quỷ, mỗi ngày đều không ngủ ngon, thường xuyên mất ngủ sau đó thể nhìn thấy rất nhiều thứ khủng bố, trước đây cô gái này giống như một đóa hoa nhỏ sống trong nhà kính, không phải chịu mưa giông bão giạt nào, một tháng liên tục gặp sự kinh hãi, ngay cả đám anh nuôi cũng nói trong biệt thự có ma quỷ.

Anh nuôi vốn xưa đã luôn yêu thương cô đều cho rằng đây là ảo giác của cô, vì vậy sau khi an ủi cô, mấy người đó liền bàn bạc đưa cô vào trong bệnh viện, ai ngờ lúc này cô càng nhìn thấy những thứ cổ quái nhiều hơn, sau đó lúc nửa đêm khi về bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười quỷ dị, rõ ràng biệt thự chỉ có toàn người hầu, nhưng lại yên tĩnh giống như là quỷ, có khi cô còn nhìn thấy Dương Thiên Thành là người thực vật vốn đang nằm trong bệnh viện hơn một tháng cũng xuất hiện trong nhà, Dương Bách Hợp đã sớm bị khủng hoảng, cô bắt đầu la hét kêu rất sợ hãi, suốt ngày không dám ở một mình một chỗ, cuối cùng bị mấy anh nuôi không thể làm gì khác là đưa vào bệnh viện tâm thần, từ đó về sau cứ nửa tháng mấy người đó lại thay nhau đến đây thăm cô, đến nay cũng đã được nửa năm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Ở trong bệnh viện tâm thần (2)

Trong nửa năm này Dương Bách Hợp chưa từng liên lạc với người bên ngoài qua, cũng không có liên lạc với cha mình, không biết tình trạng của Dương Thiên Thành, càng không biết khi nào mình mới có thể rời khỏi chỗ này, càng quan trọng hơn, Dương Bách Hợp cũng bắt đầu nghi ngờ có phải mình đã bị bệnh tâm thần hay không, giống như anh cả Dương Diệc Phong nói, cô bị chứng hoang tưởng, bởi vì khi cô ở trong bệnh viện đều có thể nhìn thấy bên ngoài có bóng trắng bay qua, kèm theo tiếng cười đáng sợ, tất cả thực sự muốn tra tấn một gái trẻ muốn phát điên, ngay cả khi bản thân bị chán ghét mà vứt bỏ hoài nghi trong lòng, tâm hồn cô thường xuyên bị tra tấn.

Có khi thật sự bị dọa đến, sẽ gấp y tá cưỡng ép tiêm thuốc an thần cho cô, một cô gái mới chỉ hai mươi một tuổi còn bất mãn mà bị vào bệnh viện tâm thần sau nửa năm ánh mắt nhìn ngây dại, cũng giống như người đã ba mươi tuổi.

Giọng nói cô nghe được trước khi mê man thuộc về một trong những con gái riêng của Dương Thiên Thành là Dương Tĩnh Như, từ nhỏ cô ta luôn nhìn vị

trí con gái vợ cả không vừa mắt, mẹ Dương Bách Hợp đã mất khi cô mười ba tuổi, thế nhưng mà mặc kệ mẹ của Dương Tĩnh Như ám chỉ như thế nào, cũng không biết ông suy nghĩ như thế nào cũng không có ý đón hai đứa con gái riêng về nhà, vì thế Dương Tĩnh Như vô cùng căm hận Bách Hợp, sau khi Bách Hợp vào bệnh viện tâm thần, người vui mừng nhất chính là cô ta, cứ cách năm hay mười ngày sẽ đến kích thích cô một chút, nhìn cô mỗi lần đều không chịu đựng được phát điên, lại bị tiêm thuốc an thần, dường như như vậy thì Dương Tĩnh Như tìm được cảm giác khoái cảm.

Bởi vì từ khi còn nhỏ Dương Tĩnh Như đã không thể có được sự sùng ái như Dương Bách Hợp, lại còn là con gái “chính thống” cho nên ở trong lòng thực sự rất căm ghét cô, giờ đây dường như đã tìm được cơ hội, năm lần bảy lượt tới kích thích cô, kích thích tới mức Dương Bách Hợp nhìn thấy cô ta lại vừa hận vừa sợ, mỗi lần đến đây thấy cô kêu gào mắng chửi, cô ta mới đắc ý.

Bách Hợp mới chỉ tiếp nhận được có một nửa nội dung câu chuyện, lúc này ngay cả muốn ỏi ra máu cũng muốn, khó trách Lý Duyên Tỳ nói nhiệm vụ lần này vô cùng nguy hiểm, thì ra khi đã vào bệnh viện tâm thần thì tất cả khả năng đều có thể xảy ra, cô vừa muốn gào lên, bên ngoài đã có người gõ lên tấm cửa sổ, Bách Hợp quay đầu ra nhìn, thân thể không nhúc nhích được chút nào, cô mới nhận ra là mình bị trói trên giường bệnh.

Thì ra mỗi lần Dương Tĩnh Như đến, bình thường cô sẽ nổi giận hoặc hét lên, bác sĩ sẽ tìm y tá đến trói cô lại ở trên giường, rồi tiêm thuốc an thần cho cô hoặc là thuốc mê, kể từ đó trí nhớ của cô ngày càng kém, tình huống nhìn thấy ảo giác ngày càng nghiêm trọng, người cũng dần dần chậm chạp đi rất nhiều, nếu cứ như thế này mãi, người sống không còn thành bị điên mất.

“Tiểu Hợp, ăn thịt nướng thôi!” Người cửa nhìn thấy người đánh thức Bách Hợp, nhếch miệng, cười với cô, đó là một người phụ nữ tóc cắt ngắn khoảng ba mươi tuổi, lúc này trên mặt cô ta dính dầu mỡ cùng với tro bụi rất bẩn thỉu, nhếch miệng cười lộ ra hàm răng trắng, lúc cười lên mặt lộ rõ vẻ ngu dần, giờ đang vẫy tay với Bách Hợp, Bách Hợp không nhận được có một cảm xúc muốn quay đầu đi.

Nhưng cô không nhận được đã trả lời mất rồi, bởi vì lúc này bụng đang như có tiếng sấm vang lên, cô vừa ngửi thấy mùi thịt nướng, trong miệng đã ứa nước miếng: “Cô xem tôi đã bị trói thành như vậy, làm sao ra mà ăn thịt nướng được?”

Người phụ nữ có vẻ mặt thô tục ở bên ngoài nghe được lời này, vội vàng đẩy cái cửa sổ kia ra, người cứ giống như con khỉ linh hoạt trèo vào, khoe miệng Bách Hợp giật giật, trong đầu hiện lên hai chữ “Lão Lưu”, đây là nữ bệnh nhân phòng bên cạnh, đã vào bệnh viện hơn hai năm rồi, ở trong bệnh viện rất có địa vị, nửa năm trước trong lúc vô tình phát hiện Bách Hợp ở trong phòng một người này sau đó thường xuyên đến tìm cô, đầu tiên là muốn dụ dỗ Dương Bách Hợp đổi phòng, lúc này thì không nhìn ra là bị bệnh tâm thần, trái lại còn có mấy phần khôn vặt, từ việc muốn đổi phòng bệnh có thể nhìn ra cô ta không ngốc.

Còn có lần Dương Bách Hợp nghe nói cô ta ăn hết thuốc trắng dương rồi cường bạo cả một cô gái khác, đã biết rõ tên này thực sự bị bệnh, hơn nữa bệnh còn không hề nhẹ, lại không biết sao cô ta cảm được rất nhiều thuốc, đi đâu cũng nói là thuốc trắng dương, lừa bán lấy tiền hoặc trao đổi đồ đặc cho rất nhiều bệnh nhân trong bệnh viện, từ đó Dương Bách Hợp có chút sợ cô ta, thế nhưng mà Lão Lưu lại thường xuyên tới tìm Dương Bách Hợp chơi đùa, đôi đôi với cô theo bộ kiểu cô chính là đối tượng yêu đương của bản thân mình.

Lúc này Lão Lưu đã tiến đến, vừa thay Bách Hợp tháo đai thừng buộc trên người, vừa chém gió không biết ngượng “Những bác sĩ này....suốt ngày ở cùng bệnh nhân cũng đã ngu dần đi rồi, hơi một tý là sử dụng bạo lực với những đồng chí của chúng ta, như vậy thật không tốt đâu...” Khóe miệng Bách Hợp giật giật, thấy cô ta không ngừng kéo dây thừng, lại định nhẹ nhàng ra để cản, vốn đã hoài nghi chỉ số thông minh của cô nàng này, những dây buộc cô đều là cao su, từng lớp quấn chặt và dày, ngay cả tay chân cô bị trói cũng mất cảm giác rồi, thế này lấy gì để có thể cắt được ra?

Nhưng ai ngờ Lão Lưu lại mở miệng cản, “phụt” một tiếng đã đứt rồi. Mắt Bách Hợp mở to, không nhận được đã hỏi “Làm sao cô cắt đứt được vậy?”

“Mỗi ngày tôi đều luyện công đây, răng vô cùng chắc...” Cô ta tỏ vẻ xa xăm đứng dậy, vừa thấy Bách Hợp không có chú ý tới bộ dạng của mình, nhếch miệng đứng trước Bách Hợp chỉ vào hàm răng trắng của mình: “Thấy chưa? Cứ cách một hai ngày tôi lại cắn một vài lần, tôi cũng đã thay em cắn nhiều lần như vậy rồi, sao em không nhớ được những thứ này, Tiểu Hợp, có phải em bị ngốc không? Em cứ như vậy về sau sao làm được bạn gái của tôi? Mang em đi ra ngoài, tôi quá mất mặt luôn...”

Gân xanh trên trán Bách Hợp giật giật, ở bên vừa đẩy Lão Lưu đang hớn hờ ra, lại vừa để cho cô nàng nhanh chóng cắn đứt dây trói trên người mình, dùng một tay để làm cho máu lưu thông, đôi khi trên chân cũng đã thoải mái hơn nhiều, cô mới nhảy xuống giường, vừa cố gắng sử dụng Cửu Dương Chân Kinh, vừa nhìn Lão Lưu đi mở cửa, đi ở phía sau cô ta.

Hai người đi được vài bước lại rẽ hai lần, cái sân nhỏ mà các nhân chơi đùa bị khóa đã được mở ra, bên trong còn có mùi thơm phát ra.

Bách Hợp nuốt nước miếng, không tự chủ hỏi: “Mấy người lấy thịt ở đâu thế?”

Trong bệnh viện tâm thần mỗi ngày cơm canh cung cấp cũng có hạn chế đấy, có một vài bệnh nhân cứ như bị tàn phế, ít các đồ vật nhọn như trâm cài tóc, chiếc đĩa lúc đang dùng cơm cũng bị người ta nhìn chăm chăm đấy, lại không được ăn quá nhiều, sợ sau này âm ỉ các y tá không đủ lực để đàn áp, cho nên ở đây từng người bệnh đều không được ăn quá no bụng, thật sự không đến mức chết đói, mà ngay cả một ít gia vị sinh hoạt tự nhiên cũng không có...đừng nói đến bát đĩa càng không dễ, càng đừng nghĩ đến các đồ vật nguy hiểm như bật lửa rồi.

Lúc này cũng không biết từ chỗ nào đám người này lấy được nguyên liệu nấu ăn, lúc Bách Hợp đi theo Lão Lưu sang, khoảng bảy tám bệnh nhân đang vây quanh một đồng lửa, lúc này chỉ còn mùi thơm của thịt nướng.

“Lão Lưu trộm được chìa khóa từ trên người bác sĩ Vương, lấy được muối và ớt, còn về thịt...” Lão Lưu nói đến chỗ này, lộ ra điệu cười sâu xa, vẻ mặt khôn nặn: “Là mọi người cùng nhau góp đấy...”

Cô ta thần bí nói xong mấy lời này, mấy người bệnh đều quay lại nhìn Bách Hợp cười, mấy người kia hoặc trên tay hoặc trên đùi chảy máu, Bách Hợp quan sát, không chỉ môi run rẩy mà ngay cả hai bên má cũng run lên: “Mấy người không phải là xẻo thịt trên người mình nướng đấy chứ?”

Trong khung trời của người bệnh tâm thần bạn sẽ không giờ hiểu được, bởi vì từ phi bạn cũng thành người trong giới! Bách Hợp nhìn thấy mấy người gật đầu nhếch mép cười, dù trong dạ dày không có gì đó nhưng lúc này cũng muốn trào lên.

“Tôi không ăn nữa” Cho dù cô có đói cũng không đến mức đi ăn thịt người! Lão Luru coi cô như là đối tượng yêu đương, lúc này thấy Bách Hợp cự tuyệt thật có chút lo lắng, vẻ mặt nghiêm túc vội vàng nói: “Tôi cam đoan, không phải thịt trên người bọn họ”

Nhìn thấy lão Luru lắc đầu với mấy người bệnh rõ ràng vừa mới xẻo thịt, Bách Hợp mặt ngây ra! Đừng coi cô như kẻ ngu, cô vừa mới vào bệnh viện, rất bình thường, cứ như vậy trợn mắt nói dối, thật sự xem cô là kẻ ngu sao? Tuy đã đói lắm, nhưng Bách Hợp vẫn kiên định cự tuyệt mấy người có lòng muốn chia sẻ đồ ngon với cô, nhìn thấy từng người cắn thịt bộ dạng ăn ngon, mà ngay cả thịt người mấy người kia cũng thấy ăn ngon, Bách Hợp trầm lặng...

Cứ sống giữa một đám bệnh nhân tâm thần này, rất dễ khiến cho người ta sinh ra cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ, ban ngày phòng bệnh không mở ra, vì trong phòng bệnh vì tránh cho người bệnh nổi điên, sẽ có lắp đặt một camera giám sát đây, hai ngày liên tiếp Bách Hợp không có kêu gào “Quý kìa” đã khiến cho bác sĩ Vương là bác sĩ điều trị cho cô chú ý, đó là một người đàn ông khoảng 50 tuổi béo ục ịch, nhìn thấy trong mắt cô là sự dò xét và cảnh giác, bộ dạng rất phòng bị.

“Dương tiểu thư, tới giờ uống thuốc của cô rồi, thuốc này không thể ngừng, tình huống của cô lại càng nghiêm trọng rồi!” Bác sĩ Vương liếc nhìn Bách Hợp, rất nhanh đã đồ ra rất nhiều thuốc, ra hiệu cho y tá rót nước, Bách Hợp nhìn thoáng qua, nhất quyết muốn cự tuyệt, nhưng mà cô nhìn thấy phía sau bác sĩ Vương là bốn cô y tá lực lưỡng, sau khi âm thầm so sánh thực lực hai bên, sau đó lại trầm mặc.

Bây giờ căn bản vô lực của cô không theo kịp, chính là học lại cũng phải mất ít nhất là nửa năm đến một năm mới có thể dùng được, nhưng mà cô tiếp nhận trí nhớ của Dương Bách Hợp cũng biết tình cảm bây giờ chỉ là chó trong ngõ cụt mà thôi.

Mỗi ngày cô đều bị ép uống rất nhiều thuốc, còn không biết thành phần là cái gì, từ sau khi cô nàng này nhớ lại càng ngày càng thấy hoảng loạn, có khả năng... những thuốc này có vấn đề đấy, cô không rõ cứ thế phát điên, mà bản thân Bách Hợp cũng chính là một đại tông sư bắt quỷ, thế nào là quỷ thật, mà thế nào chỉ là thủ đoạn âm hiểm trong lòng cô đều rõ ràng, chắc Dương Bách Hợp trúng ám toán của người khác, cho nên mới phải rơi vào kết cục như hiện tại.

Nhưng rốt cuộc âm hiểm ở chỗ nào cô cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà có lẽ cũng liên quan đến khối gia sản khổng lồ của nhà họ Dương, nếu không phải hôm nay cô rơi xuống kết cục ở bệnh viện tâm thần, quan sát hai ngày, lúc này lại thấy sắc mặt bác sĩ Vương nghiêm túc và hoài nghi, Bách Hợp càng không dám uống thuốc trong tay ông ta, rất sợ không cẩn thận một chút thì mạng nhỏ khó bảo toàn thì cũng thôi, cô thật sự sợ mình cũng trở thành bệnh nhân tâm thần thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Ở trong bệnh viện tâm thần (3)

Lúc này Bách Hợp không khỏi nhớ đến lời cảnh báo của Lý Duyên Tỷ, kết thúc không hoàn thành nhiệm vụ cũng không quan trọng, trái lại có khả năng lại đánh mất bản thân, chắc là ý tứ này, nếu như cô trong câu chuyện phát điên, chỉ sợ lúc trở lại trong tỉnh không cũng phát điên, mà Lý Duyên Tỷ không cần một người bị điên, vậy thì cô sẽ bị phế đi, một khi bị phế đi, những cô gắng lúc trước của cô nhiều như vậy, cũng sẽ trôi theo dòng nước, Bách Hợp suy nghĩ cẩn thận, lúc này mới hiểu được lần này sự nguy hiểm của nhiệm vụ ở mức nào.

Chết cũng không sợ, đáng sợ là sau khi chết ngay cả ý thức của mình cũng biến mất không thấy!

Thuốc bác sĩ Vương cho cô uống rõ ràng đã gấp 5 lần đợt trước, nghĩ đến mình đã hai ngày không có bị điên khủng gào “Quý đến rồi” cũng không hoa chân múa tay vui sướng, chắc khiến cho bác sĩ Vương này hoài nghi, trong lòng Bách Hợp đã cho rằng bác sĩ Vương có quỷ, nhưng vào lúc này thật đáng buồn khi nhìn thấy trước mắt là những y tá lực lưỡng này, rõ ràng nếu cô không uống thuốc sẽ phải bị cưỡng chế nhét vào cô hòng, càng có khả năng bị tiêm thuốc an thần, bản thân biết rõ bác sĩ Vương có vấn đề mà hết lần này tới lần khác không có cách gì đối phó được với hắn!

Làm nhiều nhiệm vụ như vậy, đây là lần đầu tiên khiến cho Bách Hợp cảm thấy có chút khó giải quyết, khó trách Lý Duyên Tỷ nói ai cũng không hoàn thành được nhiệm vụ này, trong lòng cô cười khổ, trên mặt lộ vẻ nghiêm túc, đã không có cách nào nữa rồi, cô cao ngạo hất cằm lên: “Đây là thuốc gì?”

Thấy cô lộ ra thần sắc tỉnh táo, trong lòng bác sĩ Vương đang không ngừng tự suy đoán có phải bệnh của Bách Hợp đã dần tốt lên rồi không, rồi hắn nghĩ đến thế lực phía sau đại tiểu thư họ Dương, nghĩ đến việc lúc trước mình đã làm, trong mắt có chút bối rối, miệng lại vẫn cười nói: “Dương tiểu thư xin yên tâm, đây là thuốc rất hiệu quả với bệnh của cô, uống xong cô sẽ thấy tốt hơn.”

“Ông lừa ai thế! Đêm qua bốn tiểu thư mới xem thiên tượng được thần tiên truyền cho tôi một bộ võ công, có thể trừ tà tăng cường sức khỏe thân thể!”

Trong lòng Bách Hợp lệ rơi đầy mặt, trên mặt lại càng lộ rõ vẻ nghiêm túc, một bên vừa đưa chân lên, vừa bày ra tư thế vận công, bàn tay đẩy mạnh về phía trước, trong thân thể bắt đầu thử luyện Cửu Dương Chân Kinh, ngoài miệng vẫn gào: “Tôi muốn luyện võ công!”

Cô thật sự muốn luyện võ công, nhưng bộ dạng này lời nói ra, bác sĩ Vương nhanh chóng thở phào, cho rằng bệnh điên của cô nghiêm trọng thêm chút nữa, lúc này lại ảo tưởng muốn luyện võ công gì đó, nghĩ như vậy, bác sĩ Vương có chút khinh miệt động tác của Bách Hợp, cảm thấy động tác của cô như một con khỉ, trong lòng càng cảm thấy đại tiểu thư họ Dương thật sự bị điên không có thuốc cứu chữa, chỉ cần ở thêm nửa năm hay một năm nữa, chỉ sợ không cần mình tiêm thuốc, chính bản thân cô ta cũng sẽ không tỉnh được nữa.

Nghĩ đến bản thân mình đã từng nghi ngờ cô ta có khả năng đã tốt hơn, lúc này xem ra cô ta đã vào đây mà cũng muốn tốt, thì đó là nói chuyện hoang đường rồi.

“Võ công của Dương tiểu thư thật sự uy phong, không biết tên gọi là gì?” Trong lòng bác sĩ Vương tuy đã cho rằng Bách Hợp bị điên nặng, nhưng trong miệng vẫn dò hỏi thăm dò: “Không biết có thể dạy tôi không?”

Lúc này trong lòng Bách Hợp suy nghĩ muốn chết cũng có, cô đang luyện võ công, nhưng hôm nay không thể giả ngây giả dại, đường đường Cửu Dương Chân Kinh, lại trở thành cái tên cho kẻ điên đùa giỡn, hết lần này tới lần khác cô còn phải giả bộ bị điên rất nặng, cô làm nhiều nhiệm vụ như vậy, từ lúc ở trong Tiểu ngao giang hồ chính thức bị mất đi chỉ số thông minh lúc đó ngốc nghếch gây ra bao chuyện cười, đã nhiều năm như vậy cô chưa làm qua việc mất mặt thế này, lúc này nghe bác sĩ Vương đặt câu hỏi, cô tức giận: “Cửu Dương Chân Kinh, ông có thể hiểu được sao?”

Họ Dương chỉ là một gia đình thương nhân bình thường, tổ tiên cũng không có ai là tài ba dị sĩ, nếu không vì Dương tiểu thư này lại ở đây, bác sĩ Vương rõ ràng không tin thật sự có Cửu Dương Chân Kinh, nhưng mà hôm nay nhìn thấy Bách Hợp bộ dạng thần trí mơ hồ, trong lòng cũng yên tâm, cũng không cưỡng ép Bách Hợp uống thuốc đã chuẩn bị trước, dù sao thì Bách Hợp cũng không có bản lĩnh chạy thoát khỏi bàn tay của mình, đời này cô ta đã vào bệnh viện tâm thần, thì vĩnh viễn đừng mong ra ngoài, dù là giả ngây giả dại về sau cũng phải ở yên trong này cả đời!

Nghĩ như vậy, bác sĩ Vương cười hai tiếng, liếc mắt với các y tá một cái, mọi người đều đi ra ngoài, cửa lúc này đã khóa.

Bách Hợp không biết mình có nên vì đời sống bị thảm tiếp theo của mình mà khóc rống lên không, lúc này đã bị Lý Duyên Tỷ lừa rồi, tên kia nhìn tiên khí đầy mình, không nghĩ cũng làm cái việc lừa người này, lần tới nghe thấy nếu anh ta nói là muốn giúp đỡ mình thì không thể lại bị lừa được, bất kể thế nào nhiệm vụ lần này có thể hoàn thành hay không, nhất định cô phải duy trì thần trí thanh tỉnh, nếu không bản thân kiểm cũi ba năm thiêu một giờ rồi!

Nhưng cũng không phải không có tin tốt, tin tốt chính là cô có thể quang minh chính đại luyện võ công, trước camera đi tới đi lui, ngồi xuống luyện công, có thể trong mắt người giám thị cô thì cô đã bị điên không có thuốc chữa, không chỉ bác sĩ Vương nghĩ cô đã điên rồi mà ngay cả lão Lưu đến thăm cô, cũng lắc đầu thờ dài nói Bách Hợp điên rồi!

Mẹ nó bị đám người tâm thần chỉ vào mình rồi nói mình bị điên, cảm giác này Bách Hợp thật sự muốn giết người rồi.

Thời gian đã trôi qua nửa tháng, bác sĩ Vương có vẻ đã gọi điện thoại cho người nhà họ Dương, nửa tháng nay cũng không có ai đến thăm cô, mà ngay cả Dương Tĩnh Như cũng không xuất hiện, bác sĩ Vương cũng để cho người giám thị cô cả ngày lẫn đêm mấy ngày, phát hiện cô đều gào thét luyện công gì đó, từ đó cũng mặc kệ cô luôn rồi, cũng bởi vì Bách Hợp bị điên nặng, dường như người ta cũng quên tiêm thuốc an thần cho cô, cũng khiến cho Bách Hợp thờ phào.

Không nghĩ tới giả ngu giả điên có thể tránh thoát được cửa ải này, thời gian một tháng đã qua, cảm tạ lúc trước cô có dự kiến nâng điểm võ công trước, vốn là mất đến hai tháng mới có thể tìm được cảm giác chân khí, cuối cùng cô cũng đã tìm được!

Tuy không có không gian riêng, nhưng lúc Bách Hợp luyện công cũng không có ai đến làm phiền cô, quả thực so với những nhiệm vụ lúc trước phải lên lư luyện cộng còn tự tại hơn, một khi đã tìm được cảm giác của khí, cảm giác nội lực chạy trong cơ thể, tuy chỉ là bé như hạt gạo nhưng cũng khiến Bách Hợp thỏa mãn, Cửu Dương Chân Kinh lúc mới bắt đầu luyện cũng không chỉ là uy lực cường đại, mà càng về sau càng lợi hại, cô chỉ cần luyện một năm, đến lúc đó cô cũng thể đi ra bệnh viện tâm thần, phải rời khỏi nơi quỷ quái này, cũng là kết thúc nhiệm vụ để cho Bách Hợp cũng có thể thả lỏng.

“Tiểu Hợp.” Ngoài cửa sổ lão Lưu vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Tiểu Hợp xếp chân ngồi một tư thế cổ quái, lắc đầu thờ dài: “Ăn thịt nướng nào, đừng luyện võ công gì đó, lúc này lão Tiền đang muốn nướng lỗ tai đây...”

Lông mày Bách Hợp dựng lên, mặt không biểu cảm không để ý đến cô ta, cô cũng không suy nghĩ là lỗ tai từ đâu mà có, bộ dạng lãnh đạm này trong mắt nhiều người giám thị cô trở thành trò cười, cảm thấy cô thật sự bị điên rồi, trái lại so với trước khi cô luôn mồm kêu “Có quỷ” càng làm cho người ta tin rằng cô bị điên thật rồi. ...

“Ăn lỗ tai, tai nhỏ mùi thơm thơm...” Lão Lưu thấy Bách Hợp không thèm nhìn mình, vừa ở phía sau lưng sờ sờ lỗ tai ra một bình thuốc nhỏ, bên trong không biết có viên thuốc gì màu đen, cô ta đổ ra như nhai kẹo rồi như nuốt xuống rồi, vừa hào phóng đưa về phía Bách Hợp: “Em có muốn hay không?”

Lúc này Bách Hợp miễn cảm phát hiện được có một chuỗi tiếng những bước chân đang đi về phía bên này, nghe tiếng động có vẻ có khoảng 7-8 người, trong đó có một tiếng là thuốc về bác sĩ Vương, còn vài tiếng kia thì không biết, hẳn là không phải người bệnh trong bệnh viện này, hướng họ đi cũng là căn phòng này của mình!

Đây là một bệnh viện tâm thần loại nhỏ của tư nhân, bên trong người bệnh cũng không nhiều lắm, nhưng địa vị của mỗi người cũng không hề kém, kém nhất là gia thế của lão Lưu cũng là xuất thân từ gia đình phú quý, còn có cao hơn là giống như Dương Bách Hợp là con gái của Dương Thiên Thành người nổi danh của tỉnh, những tiếng bước chân đến thăm bệnh trước đây Bách Hợp gần như nhận ra được, lúc này cô thấy tiếng bước chân đi về phía mình, cô vội vàng vẫy tay với lão Lưu, trong lòng suy đoán có phải là mấy anh nuôi của Dương Bách Hợp, lúc này cô còn chưa đủ thực lực để chống lại, nếu bị nhìn ra chỗ kỳ lạ, nghĩ đến kết quả kia, Bách Hợp vội vàng gào lên: “Vị gin giữ hòa bình thế giới và vũ trụ, lão Lưu, cô có nguyện đi theo tôi, bước

chân vào cuộc hành trình này!” Vừa nói xong, bản thân Bách Thân cũng không nhận được mà toàn thân run rẩy, nhưng mà nghĩ đến người tới không biết là ai, lưng lại thẳng lên chút, lộ ra dáng vẻ nghiêm túc.

Lão Lưu ngẩn ngơ, trên gương mặt thanh tú lộ ra vẻ khiếp sợ: “Hả, chắc rồi, em, em chính là truyền thuyết sao....”

“Đúng vậy!” Bách Hợp không đợi cô ta nói xong, đã cắt ngang lời lão Lưu nói... rất sợ khi lão Lưu vừa nói xong bản thân mình không nhận được mà muốn ra tay đánh chết cô ta....

Như là đã nhận được câu trả lời thuyết phục, ánh mắt lão Lưu sáng chói, bỗng nhiên ngay lúc đó che miệng lại, nước mắt chảy ra, Bách Hợp đã thấy vẻ mặt kinh hi này của cô ta, mặt không khỏi đen đi một nửa, lão Lưu này ngày thường tự nhận mình là đàn ông, chỉ đồ máu đồ mồ hôi quyết không đồ lệ, đương nhiên gần đây trên người cô ta đều là máu và mồ hôi của người khác, thế mà lúc này lại bật khóc, đang có chút nghi hoặc, bỗng nhiên Bách Hợp thấy lão Lưu xoay người bỏ chạy, vừa chạy vào rú lên:

“Đã tìm được Thánh Chủ rồi, tìm được Thánh Chủ rồi, mấy tên đàn này, còn nường lỗ tai làm gì? Tranh thủ thời gian cầm lấy vũ khí, chúng là vệ sĩ vũ trụ, bảo vệ hòa bình và Trái Đất!”

“...” Bách Hợp nhìn chằm chằm vào bóng lưng biến mất, nói không nên lời.

“...” Một đám người vừa mới đi tới mở cửa ra, cũng là trầm mặc.

Trong phút chốc mặt Bách Hợp đỏ bừng, mặc dù có lúc thâm nghĩ bản thân mình còn phải điên hơn để qua được cửa ải này, nhưng thật sự bị người nhìn thấy mình “không phải là người”, cô vẫn cảm thấy xấu hổ không ngẩng đầu lên được.

“Tiểu Hợp, em, em còn nhận ra anh sao?” Đứng trước mặt bác sĩ Vương là một người đeo kính, ăn mặc một bộ trang phục thuần màu trắng thoải mái, tuổi khoảng hai mươi lăm, gương mặt nho nhã nở nụ cười lễ phép, ánh mắt nhìn Bách Hợp có chút lo lắng cùng có chút kìm nén, dáng người cao lớn ngăn cản bác sĩ Vương to béo, anh ta tựa vào bên cạnh cửa ra vào, có chút thương cảm nhìn Bách Hợp.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Ở trong bệnh viện tâm thần (4)

“Lớn mật! Gọi ta là thánh chủ!” Vừa mới chịu ảnh hưởng của lão Lưu, câu này vừa nói ra, Bách Hợp quát xong cảm thấy đầu trống rỗng, chàng trai trẻ tuổi tuổi mười tám mang theo chút u buồn, chiếc mặt nạ thần sắc nho nhã hoàn mỹ dường như cũng có vết nứt, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, nhìn Bách Hợp chằm chằm: “...”

Lúc này đã đủ mất mặt, Bách Hợp cũng chỉ có thể tự an ủi bản thân mình bây giờ trong mắt người khác là đồ bị điên, cũng may người ta sẽ không cười nhạo cô, chỉ có nghĩ như thế, trong lòng cô mới có thể tỉnh táo thêm chút, nếu không lúc này cô nghĩ đến lời mình mới gào lên, cũng không nhận được mà cho mình hai cái tát rồi.

Người trẻ tuổi trước mắt này là Dương Diệc Nho, là con nuôi thứ hai mà Dương Thiên Thành thu dưỡng, cũng là anh hai, người đứng thứ hai trong danh sách hôn phu của Dương Bách Hợp, là một người dịu dàng hòa nhã, ở bên trong có chút u sầu, tính cách chu đáo săn sóc, trước đây Dương Bách Hợp rất thích cùng anh ta ở chung, trong một đám anh nuôi, quan hệ với Dương Diệc Nho không phải là tốt nhất, nhưng tuyệt đối không phải là kém cỏi nhất.

Không biết có phải bởi vì không tiếp nhận hết trí nhớ hay không, lúc này theo bản năng cô cảm thấy Dương Diệc Nho không phải người mà cô thích nhất, trong đầu có chút trống rỗng. Trong lòng Bách Hợp không khỏi có chút muốn mắng chửi, chỉ là sau khi cô tự nói mình là Thánh Chủ xong, cũng không có mặt mũi mở miệng rồi, Bách Hợp cũng không cảm thấy vừa rồi vô cùng mất thể diện, bởi vì chuyện mất mặt đã tới rồi, lão Lưu dẫn một đội ngũ các bệnh nhân tâm thần có vẻ như đang nói điện giống lợn rừng xông vào, thấy người là đâm mạnh vào, mà ngay cả Dương Diệc Nho nhả nhận cũng bị bọn họ tông va vào cửa, trên mặt mắt kiếng gọng vàng cũng bị lệch mất rồi, ngay cả mái tóc gọn gàng cũng có chút xộc xệch. Nhìn qua có cảm giác có chút cuồng dã.

“Tham kiến Thánh Chủ!” Một đám bệnh nhân tâm thần đều quỳ xuống mặt đất, trong lúc nhất thời Bách Hợp cảm thấy thật đau trứng.

“...”

“...”

Tất cả mọi người đều nói không ra lời. Bách Hợp cố nén gương mặt đỏ bừng bừng, vươn tay ra: “Cách khanh bình thân.”

“Tạ Thánh Chủ!” Lão Lưu kích động, trong mắt có thêm ánh sáng hừng khởi, đang muốn tiến về phía Bách Hợp, bác sĩ Vương đã không nhận được khước mặt co giật: “Mấy người đến phòng này của Dương tiểu thư làm gì...”

Lão ta còn chưa nói xong, lão Lưu đã vung tay tát một phát lên đầu lão, khiến cho bác sĩ Vương cũng ngây ra, nhìn thấy gương mặt phúng phính kia lộ vẻ giận dữ âm u. Lão còn đang định mở miệng nói chuyện, lão Lưu ỷ vào thân hình cao hơn bác sĩ Vương, lại vươn tay đánh vào gáy lão một cái: “Loại ngu dốt này, phải gọi Thánh Chủ, mày còn muốn luyện võ công không, có muốn cứu Trái Đất không?”

Bác sĩ Vương bị đánh vẫn còn ngơ ngẩn, đến lúc lão bình thường lại thì đã nổi trận lôi đình!

Lão là bác sĩ trong bệnh viện tâm thần, lão tựa như là chúa tể là thần của bọn bệnh nhân tâm thần này! Lão muốn bọn này uống thuốc thì phải uống thuốc, muốn tiêm thì phải tiêm, bọn phế vật này còn dám đánh lão. Bác sĩ Vương giận dữ không kiềm chế được: “Cứu vớt thế giới cái mẹ gì, bọn mày....”

“Loại ngu dốt này! Nhanh bịt mồm nó lại!” Một đám bệnh nhân tâm thần nghe thấy lời nói của bác sĩ Vương dám vũ nhục Thánh Chủ của mình, liền nhào về phía bác sĩ Vương, người đánh mặt, người kéo quần áo, trong bọn họ có rất nhiều người đã chịu ngược đãi, phản kích trong của bác sĩ Vương trong mắt bọn họ không đáng để ý chút nào, ngay cả thịt của mình bọn họ cũng dám cắt nướng ăn, càng chưa nói đến những người ta đã đánh mình rồi cũng không làm gì được, lúc này chỗ đáng sợ của bệnh nhân tâm thần cũng lộ ra, không mất nhiều thời gian quần áo bác sĩ Vương đã bị lột sạch hơn nửa, lão Lưu vòng tay ra sau lưng, không hiểu từ đâu ra lấy được một quả dưa chuột:

“Mọi người tránh ra để tôi tới!”

Mắt người nhanh chóng giải tán ngay lập tức, bác sĩ Vương còn chưa kịp phản ứng, lão Lưu đã cầm dưa chuột đâm vào bờ mông chỉ còn mặc quần lót của lão, trong miệng còn hét lên: “Tao đâm!”

“Á!” bác sĩ Vương che lấy bên mông, nhảy dựng lên, lão Lưu lúc này mới cười hai tiếng “Hehe: “Lão Vương, nào, dưa leo của tao mua, đã quên mất nó...”

“Quên con mẹ mày...” lúc này bác sĩ Vương thật sự tức điên rồi, đang ở trước mặt thần tài lớn như vậy bị xấu mặt, còn bị một đám bệnh nhân tâm thần đánh cho nữa, nếu không phải lão Lưu này đã nằm viện được một năm rồi, có ít người thậm chí đã ở hai ba năm, có lúc lão cũng hoài nghi có phải giả vờ điên đại không, lúc này giọng của bác sĩ Vương cũng như đang khóc, đám người này đánh lão còn chưa nói, còn khiến cho lão không còn mặt mũi gặp người, lúc này ngay cả ý muốn giết người lão cũng có.

“...” Bách Hợp đối mặt với tình cảnh náo loạn trước mắt, thật sự không nói nên lời, để cho mọi người đều phát điên duy mình tỉnh táo, vì không thể rơi vào kết cục giống của bác sĩ Vương, biện pháp duy nhất cùng chỉ có nổi điên theo mà thôi. Cô đã trầm mặc một lúc, lúc mà thiếu niên ở cửa vẫn đang nhìn chăm chăm vào cô, tim đang đập mạnh, Bách Hợp từ từ ngẩng đầu lên, nghiêm túc hỏi: “Người anh em, có muốn gia nhập Thánh Chiến Đoàn không? Tôi phong anh là tiểu đội trưởng.”

“Tôi muốn làm đại đội trưởng!”

“Tôi muốn làm phó đội trưởng!”

“Tôi làm tướng quân!”

“Tôi làm nguyên soái!”

Lúc tranh giành vị trí, những người này không bị ngu đần nữa rồi, tranh cãi đến đỏ mặt mang tai, suýt nữa thì vung tay đánh nhau, bác sĩ Vương tức giận trán nổi gân xanh, cũng không biết ai đã làm liên lụy đến lão, thoáng cái đã đụng ngã lão trên mặt đất.

“Bọn súc sinh này!” Liên tiếp mất mặt hai lần trước khách quý, lúc này bác sĩ Vương thực sự muốn giết người, lão hung dữ nhìn chăm chăm vào người đã đẩy lão ngã, bệnh nhân tâm thần quay đầu nhìn lão một cái, không chút nghĩ ngợi vươn tay, dùng ngón trỏ và ngón giữa hơi cong, thoáng cái đã đâm vào mắt lão: “Nhìn cái gì, nhìn nữa tao đâm mày giờ!”

“...” Mẹ nó nếu muốn đâm cũng lên tiếng cảnh cáo trước rồi đâm chứ, đâm xong rồi mới nói lời cảnh cáo là sao?

Bác sĩ Vương ngồi xồm trên mặt đất, mắt còn rớt nước mắt, thật sự không muốn ở lại cùng bọn người này nói thêm một chữ, sau này nhất định phải cho bọn này uống thuốc gấp đôi!

“Tiểu Hợp, em cũng đã biến thành như vậy rồi sao...” Dương Diệc Nho ngây ngốc nhìn Bách Hợp, ánh mắt có chút phức tạp, gương mặt dịu dàng của anh ta lúc này đang cúi thấp xuống, những lọn tóc nhỏ mềm mại rủ xuống che gương mặt của anh ta, tạo thành một khoảng tối, chỉ thấy chiếc mũi cao và bờ môi nhợt nhạt, tạo ra một loại cảm giác ác lệ khác hẳn khí chất của anh ta, anh khẽ cười: “Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt, gì cũng không biết, là hạnh phúc rồi, lần tới anh sẽ trở lại thăm em!” Anh ta nói xong, hai tay đút vào trong túi quần, cũng không có để ý đến bác sĩ Vương đang chật vật ở trên mặt đất gọi mình là “nhị thiếu gia”, xoay người đi ra ngoài.

Bóng lưng của anh ta ngược sáng, cao lớn nhìn có chút tiêu điều, trong lòng Bách Hợp đang suy đoán quan hệ của Dương Diệc Nho và Dương Bách Hợp là như thế nào, tình cảm của hai người vốn là thế nào, cuối cùng thì lão Lưu cũng từ trong quần lót lôi ra mấy viên vitamin, lúc này không biết mục làm gì mà đổi thành một thứ đen như mực gọi là thuốc trắng dương đổi lấy vị trí Đại tướng quân.

Bách Hợp buồn cười, những y tá kia thấy người bệnh như vậy, cũng không dám đến lôi kéo, chỉ sợ rơi vào kết cục giống như bác sĩ Vương. lúc này Lão Tiền chính là kẻ cầm đầu leo suýt nữa đâm vào hoa cúc của bác sĩ Vương, các cô cũng không muốn bị bọn bệnh nhân tâm thần này cho ăn đòn, vì thế rất ân ý lui ra ngoài.

Đội những người kia đi rồi, thấy một đám người ngoan ngoãn ngồi ở trước mặt mình, cả đám đáng ngồi đều là đáng khoan chân, vẻ mặt rất kiên định, cuối cùng Bách Hợp cảm nhận được cái gọi là tự làm tự chịu!

Cô vì muốn xóa bỏ nghi hoặc của kẻ đến, cố ý giả làm bộ dạng tâm thần, không ngờ đã đuổi Dương Diệc nhỏ đi rồi, nhưng lại còn cái cục diện rối rắm này.

“Truyền công đi!” Vẻ mặt lão Lưu nghiêm túc, nháy mắt với Bách Hợp: “Đừng vì anh là một đóa hoa yêu kiều mà thương tiếc anh!” Lúc này Bách Hợp muốn đánh người rồi.

Ở cùng đám người này trong một thời gian ngắn, tuy nói mỗi người đều không được bình thường, đến cùng vẫn là có chút cảm tình, nhất là khi bản thân từng ở trước đám bác sĩ Vương muốn xây một cái Thánh Chiến Đoàn nghĩ đến mà thấy đau cả trứng, Bách Hợp không khỏi nuốt hận, quyết định tự mình tạo ra một loại võ công để dạy mấy người này luyện,

Dù sao đám người này đều là đầu óc không bình thường, kiên trì cùng lắm được hai ba ngày mà thôi, cô cũng không dám dạy Cửu Dương Chân Kinh cho người khác, vì điểm võ thuật này đã tăng thêm hai điểm, Cửu Dương Chân Kinh mình đã từng quên mất giờ đã nhớ lại hơn nửa, cô tuyệt đối sẽ không thể tái phạm việc dạy người khác võ công rồi suýt chút nữa làm hại bản thân mình, vì thế dùng võ công trụ cột đơn giản sáng chế ra một bộ tâm pháp nội lực đơn giản, riêng lẻ để dạy cho bọn họ.

Vượt ngoài suy nghĩ của Bách Hợp, vốn tưởng rằng đám người này sẽ không thể nào kiên trì lâu dài, nhưng đã qua một tháng, rồi lại hai tháng, đám người không chỉ tiếp tục duy trì, mà còn mỗi ngày đều chạy đến báo tin cho cô, mà chỗ tốt của việc luyện võ cũng đã lộ ra, đám người bác sĩ Vương cho rằng bọn cô điên ngày càng nặng, đám người này đem cảm giác luyện công lộ rõ ra, đi đường nhẹ nhàng hơn nhiều, thân thể cũng nhẹ hơn, đi đường cũng có lực hơn, ánh mắt cũng sáng hơn trước rất nhiều.

Người bị bệnh tâm thần vì do đầu óc mơ hồ, trái lại khiến cho bọn họ mỗi việc mình làm đều rất chăm chú, cũng chính bởi vì như thế, mỗi người đều luyện công, mọi khi tu luyện võ công, mọi người người cũng không náo loạn nữa, tự nhiên cũng sẽ không đi hành hạ bản thân đi cắt thịt để nướng, lão Lưu cũng không đi chế tạo thuốc giả nữa, lão Tiền không đi trộm đồ, bác sĩ Vương và các y tá thở phào một hơi, bọn họ đều tự giác uống thuốc hơn, bởi vì chỗ nhà vệ sinh trước kia ném thuốc đã không còn thấy viên thuốc nào nữa rồi.

Lúc này Bách Hợp đã luyện được ba tháng, Cửu Dương Chân Kinh quả nhiên danh bất hư truyền, tuy nói tăng tốc so với Cửu Âm Chân Kinh chậm hơn nhiều, nhưng trụ cột vững chắc, chỉ cần cho cô thêm thời gian nửa năm nữa, cô nhất định có thể bay ra khỏi cái bệnh viện tâm thần tầng tầng lưới điện vây quanh này.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Ở trong bệnh viện tâm thần (5)

Y tá vừa kiểm tra đi ra ngoài, bọn người lão Lưu lại kéo tới, gần đây bác sĩ Vương không có dám xuất hiện nữa, lần trước lão ta bị đưa chuột đâm bị thương, về sau nhìn thấy đưa chuột và thịt nướng thì sợ hãi, cũng may đám người ngoài Bách Hợp tinh táo, gần như không có người phát hiện điểm này.

“Anh em đã uống thuốc chưa?” Lão Lưu hỏi một câu, trong tay mục ta còn có dấu vết của viên thuốc màu trắng, hiển nhiên là cho thuốc xuống bồn cầu rồi, hiện tại võ công lão Lưu luyện được khá ổn, đừng nói tới bóp nát thuốc quá dễ dàng, kể cả bóp nát một viên gạch cũng không phải là việc khó, đáng tiếc trong bệnh viện tâm thần không có gạch cho mục ta bóp.

Lão Tiền cười lạnh, lắc đầu: “Không có, tao ném đi rồi.”

Một người trẻ tuổi khác khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, thân hình cao lớn, đeo kính, bộ dáng có chút tuấn tú, cũng lắc đầu theo: “Tôi cũng không uống.”

Anh ta gọi là Sở Ngọc, nguyên là con trai của một người đứng đầu trong thành phố này, cứ nhìn một bộ dáng này, lại vẻ mặt lạnh lùng, nếu không biết rõ các em gái nhìn thấy tên này nhất sẽ thấy xấu hổ tim đập nhanh, thật ra Bách Hợp lại biết rõ, tên này bị bệnh nặng nhất đấy.

“Tôi đã giữ lại hết.”

Nghe thấy lời này của Sở Ngọc, lão Lưu quay lại nhìn anh ta một cái: “Chú giữ lại làm gì?”

“Đám kia thật ngu dốt, cho rằng anh đây sẽ nghe lời mấy đứa đó uống thuốc đúng giờ sao?” Anh ta cười lạnh hai tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ lợi hại, vừa đẩy kính mắt lên: “Anh đây giữ lại nhiều hơn để uống cùng một lúc, bọn lũ ác ma kia, đừng hòng không chế được anh đây!”

“...” Bách Hợp đã không còn biết nên nói gì cho phải nữa rồi, nhìn một đám bệnh lộ ra vẻ hối hận, tiếc nuối, lại giống như ý kiến của Sở Ngọc là một điều hay ho mà bọn họ không thể nghĩ ra, bọn họ đều là bộ dạng vô cùng hối hận và ức chế. Không khỏi cảm thấy có chút bất lực. Xoa trán rồi hô: “Được rồi. Bôn vương ra lệnh các người đến giờ luyện công rồi.”

Nghe nói như thế, tất cả mọi người kể cả Sở Ngọc cũng lập tức ngồi ngay ngắn, bắt đầu ngoan ngoãn luyện công rồi.

Đám y tá vừa bị Sở Ngọc chửi là lũ ngu dốt thật vất vả mới kiểm tra hết tất cả các phòng để trở về văn phòng, quan sát từ camera giám sát một đám bệnh nhân đang ngồi bao quanh, giống như là cùng nhau gia nhập tổ chức gì đó, không nhìn được đều chửi một câu: “Ngu không đỡ được!”

Thời gian cứ từng ngày từng ngày trôi qua như vậy, không biết có phải vì hành động của Bách Hợp có tác dụng, mọi người đều thấy bệnh đã không hề nhẹ rồi. Cô không giống như trước mỗi ngày đều hô hào “Quý đến rồi” cũng không kêu gào cứu mạng, trái lại mọi người càng tin tưởng cô đã bị điên rồi, cũng không có ai đến tiêm thuốc an thần cho cô, thời gian cứ như vậy trôi qua đã được gần nửa năm.

Lúc này đã sắp đến thời điểm năm mới, y tá bác sĩ trong bệnh viện tâm thần cũng cần được nghỉ ngơi đấy, rất nhiều người nhà của bệnh nhân cũng mang đồ qua thăm người nhà, tất cả mọi người đều có người nhà đến thăm, ngay cả bố mẹ lão Lưu cũng đến, thế mà hết lần này đến lần khác đám anh nuôi của Bách Hợp không một ai tới. Trái lại ngày 30 tết hôm đó, Dương Tinh Như đã nửa năm không có xuất hiện. Cô ta mặc một chiếc áo lông đỏ chót, phía dưới là một đôi giày màu xám phủ đầy tuyết, trên có quần khăn, trên đầu có đội mũ, phía trên còn có thể lộ mờ nhìn thấy tuyết, cô ta vừa bước vào, dường như mang theo cả luồng không khí lạnh.

Cô ta đẩy cửa ra, bên cạnh cũng không có ai, có mấy y tá đang nghỉ ngơi, hơn nữa gần đây biểu hiện của Bách Hợp rất tốt, tuy nói trong miệng cô hô hào luyện võ công, nhưng mà cô cũng không có hứng đập phá đồ, vì thế các y tá trông giữ cô cũng thả lỏng hơn nhiều, không giống như trước kia mỗi lần Dương Tinh Như đến phải bảo hộ, rất sợ cô ta bị thương.

“Dương Bách Hợp, mày cũng có ngày hôm nay? Nghe nói mày đã luyện võ công rồi, còn trở thành Thánh Chủ gì đó? Thật sự là buồn cười chết mất.” Dương Tinh Như vừa bước vào cửa đã đánh giá Bách Hợp vài lần, nhìn thấy cô dù trong môi trường mùa đông khắc nghiệt, điều hòa trong phòng cũng không mở, trên người chỉ mặc một bộ đồ bệnh nhân cộc tay, trong lòng không khỏi càng thêm sáng khoái: “Đồ chó, hôm nay mày còn gì mà đác ý? Nhà họ Dương đại tiểu thư con vợ cả, ha ha, hôm nay chỉ có thể ở trong cái chỗ này, ngay cả điều hòa cũng không có, nếu bố biết cô con gái lão coi như hòn ngọc quý trên tay rơi vào kết cục thế này, không biết ở trong lòng có tư vị gì đây?”

Dương Tinh Như giống như là phát điên, nói xong mấy câu lại không nhìn được mà cười... trong mắt cô ta lộ ra vài phần điên loạn, vừa cùng lúc nghịch ngợm mấy lọn tóc quần được uốn nhuộm tím: “Tao tới đây là để nói cho mày biết, tao và anh Triết đã sắp kết hôn rồi, mà em gái tao Dung Dung đấy, cũng sắp cùng anh Minh kết hôn, Dương Bách Hợp, mày không nghĩ tới sao?”

Nghe thấy cái tên Minh này, theo bản năng trong lòng Bách Hợp có một cảm giác đau đớn dâng trào, cô khẽ nhíu mày, cố nén cảm giác khó hiểu này, cô nghe thấy cái tên Minh này cảm thấy trong đầu cứ quay cuồng, nghĩ một lúc cũng không nghĩ ra được, Dương Tinh Như chăm chú nhìn mặt cô, thấy cô không có động tĩnh gì, đến lúc này nếu như Dương Bách Hợp giả vờ, cũng khẳng định không được lâu như vậy, dưới cái nhìn của Dương Tinh Như, nếu Dương Bách Hợp nghe thấy danh tự của Dương Diệc Minh mà còn không có phản ứng, như vậy nhất định là bị điên rồi.

Trước đây khi lúc cô ta còn giả thân giả quý nghe thế tên của Dương Diệc Minh, cũng ít nhiều có phản ứng, đồng tử bắt đầu co lại..., thân thể cứng ngắc là không thể lừa người được, lúc này thấy cô đã không có cảm thụ, Dương Tinh Như mới thực sự tin cô đã bị điên rồi.

“Đi ra ngoài, bôn vương muốn luyện công rồi.” Trong đầu cảm giác bị thương lại truyền đến, khiến cho Bách Hợp không thích ứng được phải nghiêm mặt, mượn danh nghĩa giả điên muốn đuổi Dương Tinh Như ra ngoài, nhưng không biết nguyên chủ trước kia rất hiếm lộ ra dữ tợn với cô ta, Dương Tinh Như cũng không có chạy trái lại còn vươn tay ra hung hăng muốn bóp cằm Bách Hợp: “Đồ chó, sao mày không chết luôn đi, còn sống làm gì để lãng phí lương thực và không khí, chết rồi lãng phí cả đất, đồ chó má, mày với mẹ mày đều là đồ chó má!”

Trong lòng Bách Hợp rùng mình, thấy móng tay Dương Tinh Như đã sắp cứa vào mặt mình, lúc này cô không thể bộc lộ võ công thật sự của mình, không có nắm rõ tình huống, Bách Hợp sẽ không dễ dàng để lộ ra lá bài tẩy của mình, cô nhìn Dương Tinh Như cười lạnh, trong đó lúc cô gào lên: “Còn không mau tới hộ giá!”

Dương Tinh Như không biết đến trường hợp lúc trước của bác sĩ Vương, lúc này nghe thấy lời nói của Bách Hợp chỉ cười lạnh: “Mày cũng có ngày hôm nay, đồ chó má, mày với mẹ mày đều là loại thấp hèn, cũng dám cản đường tao à, hôm nay rơi vào kết cục như vậy thật đáng đời, vì sao mày còn chưa chết đi? Mày thế này thì sống làm gì, trời lạnh như đông lạnh mà mày vẫn không chết, sao lại chó như mày lại mệnh lớn như vậy...”

Đang lúc nói không ngừng nghỉ, bên ngoài một loạt tiếng bước chân như ngựa hoang chạy trên mặt đất, mặt Dương Tinh Như biến sắc, cửa phòng nhanh chóng bị đập ra, “rầm” một tiếng đổ trên mặt đất, lão Lưu tiến lên trước, phía sau mấy người khác ngồi xổm bên cạnh cái cửa bị đổ: “Lão Vương có thể bắt chúng ta bỏ tiền sửa cửa?”

“Khẳng định là có đấy, túi tiền lão già kia so với hoa cúc của lão còn chặt hơn ấy, không lời ra được đồ gì cả.” Lão Tiền thờ dài nói ra một câu, Sở Ngọc ở bên thân sắc lạnh nhặt quay đầu lại nhìn lão: “Chú đã thử qua?”

Dương Tinh Như mới thấy Sở Ngọc cũng ngây ngốc một chút, hiển nhiên không nghĩ tới trong bệnh viện lại có người như vậy, sau một lúc lâu cô ta mới tỉnh táo lại cười nhạt: “Dương Bách Hợp, hôm nay mày cũng luân lạc đến mức đường này sao? Đã không có bố bảo vệ, mày cũng chỉ đến thế thôi à?”

Cô ta vốn định mở miệng nói chuyện thì lão Lưu đã vươn tay túm lấy tóc cô ta, quay đầu cười hi hi hỏi Bách Hợp: “Thánh Chủ, cái loa tinh (ý là mồm to) làm hại nhân gian sao?”

Đã bị tự nói là loa tinh đã khiến Dương Tĩnh Như sợ ngây người, tóc cô ta uốn nếp gọn gàng lúc này bị một người nắm chặt trong tay, hơn nữa người phụ nữ thô lỗ này còn nắm rất đau, à vừa định hét lên thì đã có người cho bàn tay nắm chặt vào mồm ả, khiến cho miệng Dương Tĩnh Như mở to không thể khép được, ả dùng sức cắn một cái, miệng đầy mùi máu lại thấy chủ nhân của cánh tay kia về mặt nhận nhạo rên rĩ nói: “Dùng sức nữa đi, tiếp tục đi!”

“...” Bách Hợp bị làm ồn đến đau đầu, nhìn về mặt tái xanh của Dương Tĩnh Như, cười lạnh hai tiếng, làm một hình tượng còn cao ngạo hơn cả Dương Tĩnh Như, phát tay: “Kéo yêu vật này xuống, tùy các khanh xử trí thế nào cũng được!” Nghe xong lời này mọi người đều vui mừng đến phát điên, khiêng Dương Tĩnh Như không giẫy dựa nổi bỏ chạy, bộ dạng rất sợ Bách Hợp đối ý, tựa như chúng tiểu yêu khiêng Đường Tăng, cho đến khi Bách Hợp bụng đau vì phải nhịn cười.

Đội mấy người này vừa đi, trên gương mặt cô nét vui vẻ dần phai nhạt, họ Dương sao? Dương Diệc Minh? Vì cái gì cô nhớ tới Dương Diệc Minh thì nguyên chủ lại có phản ứng lớn như vậy, cô nhất định sẽ điều tra ra đây!

Gần sang năm mới ở bên trong bệnh viện tâm thần vẫn náo nhiệt như cũ, một đám người bệnh đều chen đến chỗ của Bách Hợp, một đám nghiêm nhiên coi cô là thủ lĩnh, hiện tại đã không có người cho rằng Bách Hợp là giả bộ rồi, mà ngay cả bác sĩ Vương đối với bệnh tình của Bách Hợp cũng không nghi ngờ dù sao cô đã gần một năm rưỡi uống thuốc, ngày thường lại cùng đám bệnh nhân này ở chung, như là bản thân bác sĩ Vương ở chung với một đám bệnh nhân tâm thần một ngày, tinh thần tuyệt đối cũng không bình thường, không có ai có thể cùng đám người này vượt qua nửa tháng mà không thật sự phát điên ấy, mà Nà họ Dương cũng cho là như thế rồi, trước kia nửa tháng sẽ có người tới thăm cô, cho đến giờ hai tháng cũng không có người qua thăm nom cô.

Lúc này Bách Hợp lại có chút lo lắng cho Dương Thiên Thành vẫn còn trong bệnh viện, sự an nguy của cô đã được bảo toàn rồi, nhưng chỉ có khi nguyên chủ được đưa vào bệnh viện tâm thần, nhà họ Dương có người không hi vọng kẻ thừa kế như cô tồn tại, mà tình cảnh Dương Thiên Thành thì có thể biết được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Ở trong bệnh viện tâm thần (6)

Theo trí nhớ của nguyên chủ cô biết rõ người bố này đối với người ngoài thì tâm ngoan thủ lạt, nhưng đối với bản thân cô lại sủng ái hết mực, lúc trước vì sợ cô khó mà chịu được, thậm chí Dương Tĩnh Như lớn hơn cô vài tuổi, thế mà kể từ khi mẹ Dương Bách Hợp qua đời, mặc kệ bên ngoài hai người kia âm ỉ như thế nào, ông ta cũng không mang Dương Tĩnh Như và mẹ cô ta về nhà họ Dương, cho hai người một danh phận.

Tuy nói kịch tình đã bị thuốc an thần cắt đứt, nhưng bố Dương vẫn phải cứu ra đây, cũng không biết tình huống ông ấy như thế nào. Bách Hợp tin tưởng bố Dương cũng là một bước trong nhiệm vụ, có thể lúc này thực lực của cô chưa đủ, lại tạm thời không muốn kẻ khác để ý, vì thế mà có chút u sầu.

Ngày đầu năm mới, một đám người theo thường lệ tới luyện võ công, trong thời gian nửa năm này võ công mọi người đã sớm luyện được, tuy nhiên không thể cùng luyện Cửu Dương Chân Kinh với Bách Hợp được, cũng không có khả năng cùng với cao thủ nhất đẳng trong thế giới võ hiệp, nhưng còn tốt hơn lúc trước một số đệ tử phái Nga Mi đã học Cửu Dương Chân Kinh, bọn họ nhiều, một năm luyện công còn hiệu quả hơn người luyện mười năm, nguyên nhân cũng vì những người tâm tư đơn thuần, vì thế luyện công cũng rất dốc lòng, bắt đầu luyện võ cũng có thể nhận được sự tỉnh mạch mà người thường không thể chịu được, vì thế khi mới bắt đầu hiệu quả cũng rất tốt.

Mọi người vừa mới tới không bao lâu, Bách Hợp cũng ngồi cùng xuống, theo bản năng cô cảm thấy có gì đó không đúng, vừa quay đầu lại, nhìn ra vào cửa có một bóng người trẻ tuổi cao gầy, đang dựa vào cạnh khung cửa, đối mặt với Bách Hợp, một bên tóc che phủ vàng trần và ánh mắt của người đó, lộ ra cảm giác âm u lạnh lẽo.

Cũng không biết tên này đã đến đây được bao lâu rồi, Bách Hợp không có phát hiện ra! Bây giờ giác quan của cô đã rất mất cảm, vậy mà để hồng một người như vậy, trong lòng Bách Hợp siết lại. Trên mặt lại lộ vẻ nghiêm túc.

“Các hạ là người phương nào! Mau xưng họ tên!” Cô đã nhận ra người trẻ tuổi này là anh nuôi của Dương Bách Hợp – Dương Diệc Nho, nhưng lúc này cô đang giả vờ là người bị bệnh tâm thần, cho nên cô sẽ biểu hiện là không biết gì. Dương Diệc Nho thở dài, vừa đứng thẳng thân thể, thân hình cao lớn nhìn còn cao hơn chút, từ lúc anh ta đứng ở cửa đều cúi đầu, đang sai bước như có vẻ đi về phía Bách Hợp.

Khi mà đã biết rõ bản thân mình không ở giai đoạn uy hiếp, vậy mà tên này vẫn quay lại thăm mình, điều này khiến cho trong lòng Bách Hợp có sự nghi hoặc và thoáng giật mình, trong trí nhớ Dương Diệc Nho không biết võ công, anh ta theo Dương Thiên Thành học kinh doanh, nhưng lúc này tiếng động bước chân của anh ta lại giấu được bản thân, điều này thì quá không bình thường rồi, lại cứ như quỷ vô tung vô ảnh, hoặc là biểu hiện người này cũng có

chút thực lực. Chỉ là vô lực tuy kém một chút, lại có thể ẩn nấp được, tuyệt đối không chỉ có chút nông cạn.

Bất kể là loại nào, đều bị Bách Hợp cảnh giác, trong mười anh nuôi của cô, lão Đại Dương Diệc Phong là người cuồng dã cao ngạo, như một chú sói bắt bại, mang theo dã tâm mãnh liệt, cũng vì nghĩ đến nhà họ Dương, trước kia có lòng chiếm hữu mãnh liệt với Bách Hợp, trái lại khiến cho Dương Bách Hợp có chút sợ hãi, mà khi sau khi lão Tam vào sau, ở trên phương diện kinh doanh có thiên phú hơn người, lại được Dương Thiên Thành trọng dụng.

Lão Tứ chính là Dương Diệc Triết trong miệng Dương Tĩnh Như ngày đó, nhà họ Dương làm buôn bán nhiều như vậy, cả hai giới đen – trắng đều có, Dương Diệc Triết chính là vào thế giới màu đen đó, sau này sẽ tiếp quản thế lực đen tối của Dương Thiên Thành. Về phần lão Ngũ là một nghệ sĩ piano nổi danh, từ nhỏ đã bá danh sự, bây giờ rất có danh tiếng trên thế giới, coi tiền tài như cỏ rác.

Lão Lục chính là Dương Diệc Minh người trong miệng Dương Tĩnh Như sẽ lấy em gái à ta, cũng là người khiến cho Dương Bách Hợp theo bản năng có gì đó không ổn, anh ta tham gia vào lĩnh vực chính trị, tuổi còn trẻ đã là một trong những nghị viên của tỉnh, lại phong độ, tiền đồ tương lai rộng lớn, mấu chốt trong trí nhớ Bách Hợp có thể cảm giác khi nhớ tới người này, Dương Bách Hợp có chút kích động đấy.

Mà lão Thất lão Bát lại là anh em song sinh, có sở trường trong lĩnh vực máy móc, bây giờ chủ yếu là ở nước ngoài, về phần lão Cửu thì là bác sĩ, về lão Thập của nhà họ Dương phụ trách mảng tin tức mảng tối của nhà họ Dương, tương đương là lão Đại ngành gián điệp.

Nhóm người này không phải theo thứ tự tuổi tác mà là theo thời gian thứ tự vào nhà họ Dương làm con nuôi, mà quan trọng nhất là Dương Thiên Thành cổ vũ đám người này tự đấu tranh tự nỗ lực phấn đấu, vì thế mấy cái anh nuôi này cũng không hòa thuận, ngay cả bề ngoài nhìn ưu nhã thoát tục như lão Ngũ Dương Diệc Phàm ngoài mặt xem thường tài sản nhà họ Dương, sau lưng cũng không chịu buông tay.

Nhưng so với những anh em danh tiếng trên thế giới thì Dương Diệc Nho chỉ là một trợ lý bên người của Dương Thiên Thành, vô cùng bất ngờ, tuy nói là quản lý mọi thứ của Nhà họ Dương nhưng cũng chỉ tương đương một chức vụ quản gia mà thôi. Nhưng Bách Hợp cũng không dám coi thường anh ta, mặc kệ trước kia anh ta yếu kém thế nào, trong trí nhớ chỉ nhớ rõ Dương Diệc Nho luôn dịu dàng tươi cười nhẹ giọng an ủi, cô vẫn cảm thấy Dương Diệc Nho nguy hiểm.

Có thể bất tri bất giác, tiến gần đến cô như vậy, khi thấy gương mặt bình thường dịu dàng như ánh mặt trời xen lẫn u buồn, phảng phất anh ta đã dung nhập được hai loại khí chất rất khác, lúc mới nhìn thì không cảm nhận được, nhưng càng nhìn kỹ, càng hấp dẫn người khác.

Dung mạo của anh ta không phải là đẹp trai nhất trong số anh em nhà họ Dương, dù sao so với dung mạo yêu nghiệt của lão ngũ Dương Diệc Phàm mà nói, bề ngoài của anh ta không thu hút người khác, nhưng nếu so về khí chất trong một đám, tuyệt đối anh ta sẽ là người hấp dẫn ánh mắt người khác nhất.

“Tiểu Hợp, em vẫn khỏe chứ?” Dương Diệc Nho đi đến bên cạnh giường bệnh ngồi xuống, mà ngay cả Sở Ngọc âm thầm muốn đuổi chân ra làm vấp anh ta, anh ta cũng như mọc thêm con mắt vượt qua, lão Lưu liếc mắt nhìn anh ta, ngồi bệt xuống trước mặt Bách Hợp không có chút mờ ám nào, điều này không giống phong cách của cô ta hàng ngày chút nào, lại khiến cho Bách Hợp không nhận được mà liếc nhìn cô ta vài lần.

“Mi là vì ngưỡng mộ nên muốn gia nhập Thánh Chiến Đoàn của bọn tao sao, trở thành một trong những chiến sĩ vĩ đại?” Trong mắt người khác mình đã điên thế này rồi, Bách Hợp dứt khoát cam chịu: “Nhìn mi rất có tính giác ngộ đấy, bổn vương phong mi làm bật mã ôn!”

Bách Hợp vừa dứt lời, trên mặt lão Tiền lộ ra ý ngượng ngùng: “Thuộc hạ nguyện ý làm con ngựa kia....”

“Lão Tiền, mi bị điên rồi hả?” Một bệnh nhân mặt đầy chính nghĩa đá lão Tiền một cái, hiên ngang nói: “Ta thấy phải tìm bác sĩ Vương đến trị cho mi! Có phải gần đây mi giấu thuốc đi, học theo Sở Ngọc giữ lại uống một lần không đó?”

Bản thân cũng là một người tâm thần, còn không biết xấu hổ nói người khác bị điên, Bách Hợp im lặng ngẩng đầu nhìn trần nhà, thật sự là không nói nên lời.

“Gần đây trong máy tính của lão Vương có không ít phim sex, tất cả đều là hàng mới đấy....ta...” Lão Tiền muốn nói rồi lại thôi lại liếc nhìn Dương Diệc Nho, trên mặt lộ ra mấy phần ngượng ngùng, rồi lại uốn éo xoay người ra chỗ khác, giống như làm nũng hét lên: “Đáng ghét à!”

Đừng nói cả người Bách Hợp thấy lạnh, mà ngay cả mặt Dương Diệc Nho cũng cứng đờ, anh ta ngồi xuống bên giường, vươn tay muốn vuốt tóc Bách Hợp, bên khóe miệng nhếch lên như là không vui như là mang theo chút thương cảm cũng mang theo mấy phần vô tình: “Tiểu Hợp, nhớ nhà sao? Chắc bố nuôi rất nhớ em, nghe thấy tin tức của em, ông ấy đã có phản ứng, nhưng em cần phải nhanh một chút nếu không tất cả đều đã muộn.” Anh ta cứ như đang thờ dài nói một câu, cũng mặc kệ Bách Hợp có hiểu hay không: “Nhiều người ở phía sau lưng đã bắt đầu hành động, khối thị nhà họ Dương ai cũng muốn gặm một cái.” Anh ta có chút vui vẻ vươn tay vuốt ve gương mặt ấm áp của Bách Hợp, lại giống như nghĩ đến điều gì đó, cười hai tiếng, cời áo khoác choàng lên người Bách Hợp, lúc này mới đứng lên.

“Bảo trọng.” Anh ta quay lưng về phía Bách Hợp, ngẩng đầu lên, sắc mặt Bách Hợp không nhìn thấy rõ, nhưng theo bản năng cả người đều căng thẳng. Giác quan thứ sáu của cô thật sự rất nhạy cảm, do năm tháng nhàm chán làm nhiệm vụ tích lũy được, khiến cho cô có cảm giác được Dương Diệc Nho trước mặt này vô dụng nguy hiểm, nhưng rốt cuộc nguy hiểm ở chỗ nào cô lại không nói nên lời, nhắm mắt lại gần như cô có thể nhớ lại nụ cười mỉm của Dương Diệc Nho, có một chút gì đó nhẹ nhàng, lại có chút gì đó thần bí khiến người ta không đoán được.

Anh ta bước ra ngoài, không quay lại nữa, kỳ thật sau khi luyện Cửu Dương Chân Kinh Bách Hợp đã không còn sợ lạnh nữa, lúc này vì chiếc áo của anh ta có cảm giác được chút dịu dàng.

Là một gã đàn ông cổ quái và mâu thuẫn, bộ dạng dịu dàng nhưng nguy hiểm.

Dương Diệc Nho vừa đi, nửa năm sau vẫn không hề có tin tức của người nhà họ Dương, giống như tất cả mọi người đều đã quên cô là tiểu thư nhà họ Dương chính thống vẫn còn ở trong bệnh viện tâm thần, xuân đi thu đến, cô đã ở trong bệnh viện hai năm cùng các bệnh nhân trong bệnh viện đã sớm thân quen, ở chỗ mà đám bác sĩ Vương không chú ý, một đám bệnh nhân đã có cái biến nguy hiểm.

Bách Hợp đã luyện Cửu Dương Chân Kinh hơn một năm, xem như có thể dùng khí rất tốt, cô đang chuẩn bị hai ngày gần đây sẽ tìm thời gian để thử vượt qua lưới điện kia, ai ngờ ban ngày bác sĩ Vương và một nhân viên tuần phòng cô lần thứ hai nhìn cô với ánh mắt tựa như nhìn người chết.

“Sau này không cần cho cô ta uống thuốc. Nhà họ Dương cũng sẽ không bỏ tiền vì cô ta nữa, tôi cũng không có tiền nuôi một kẻ rảnh rỗi như vậy.” Bác sĩ Vương chỉ vào Bách Hợp lại chỉ đạo: “Cho cô ta chuyển tới gian phòng bệnh bình thường đi, gian phòng kia dọn dẹp xong sẽ để trống.” Gian phòng kia của Bách Hợp vốn là gian phòng đặc biệt, bên trong còn có camera giám sát, lúc này bác sĩ Vương nói vậy là không cần giám thị cô, ánh mắt Bách Hợp lạnh lẽo, lại nghe y tá hỏi có chút tò mò: “Bác sĩ Vương, chẳng lẽ nhà họ Dương xảy ra vấn đề gì sao?”

“Nhà họ Dương không có vấn đề gì, chỉ là Dương Thiên Thành đã sắp không được, người nhà họ Dương đã gọi điện thoại nói Dương Thiên Thành sắp không được mấy tháng rồi, không cần ở trên người Dương Bách Hợp lãng phí tiền và nhân lực.” Nói xong lời này, bác sĩ Vương có chút khinh miệt nhìn Bách Hợp: “Còn Thánh Chiến Đoàn, đường đường là đại tiểu thư nhà họ Dương, lại còn thể lưu lạc tới kết quả cùng bệnh nhân tâm thần chơi đùa, thật sự là buồn cười.”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Ở trong bệnh viện tâm thần (7)

Bách Hợp không có đề cập nói mỉa mai của lão vào trong tai, cô chỉ chú ý tới bác sĩ Vương nói Dương Thiên Thành không được, bản năng trong thân thể này truyền tới một cảm giác đau đớn.

Đây là tình cảm mà nguyên chủ còn lưu lại, thật sự là quá sâu, vì thế lúc này cô mới cảm nhận được, Bách Hợp vốn đang chuẩn bị luyện tập thêm rồi sẽ đi ra, nhưng xem ra bây giờ thời gian không đợi người rồi, Dương Thiên Thành không thể chết được, không phải vì ông ta là người quan trọng nhất của Dương Bách Hợp, chết tiết kịch tình có phải vì bị tiêm thuốc an thần mà khiến cô chỉ tiếp nhận một nửa, sau này những chuyện gì xảy ra cô hoàn toàn không biết, cũng không có khả năng từ trong kịch tình đoán được tâm nguyện của Dương Bách Hợp mà thay cô hoàn thành, nhưng Bách Hợp biết là Dương Thiên Thành không thể chết được.

Đội mấy người bác sĩ Vương ra khỏi phòng, bọn lão Lưu mấy người tới luyện công, Bách Hợp khẽ giật mình, đã bị Sở Ngọc nhìn ra: “Lão đại nghĩ đến đàn ông!”

“...” Tuy lời này của tên này quả thực có phần đúng, thế mà không hiểu sao Bách Hợp có một xúc cảm muốn đè tên này xuống đất đánh một trận.

Không biết có phải là bệnh về tinh thần hay không hay tại vì trên người vì có chỗ nào đó thiếu thốn, mà ở trên phương diện khác lại nói là có chút thông minh, ví dụ như về mặt của mình sợ là bác sĩ Vương cũng không nhìn ra, hết lần này tới lần khác lại bị Sở Ngọc nhìn ra, lão Lưu và mấy người đều vây quanh, may mắn là bác sĩ Vương và mấy người khác đã đến gỡ camera giám thị rồi, nếu không lúc này Bách Hợp cũng không dám nói rõ, nhưng bây giờ tình trạng đã như vậy, cô cũng không định tiếp tục giấu diếm nữa, tuy những người này đều bị bệnh, thế nhưng đã ở cùng nhau hơn một năm, ít nhiều cũng có chút tình cảm, vì thế cô thành thật khẽ gật đầu: “Tôi phải đi.”

“Thuộc hạ cũng muốn đi!” Lão Lưu nói xong lời này, hơi nhếch miệng giống như là đang cười: “Mẹ nó! Thuộc hạ vốn đã khỏi bệnh có thể xuất viện. Hết lần này tới lần khác lão Vương kia cứ làm khó xử. Nói bệnh của thuộc hạ vẫn rất nặng. Nếu không phải vì Thánh chủ, tôi không được ra viện thì đã sớm đánh lão ý rồi.”

Một đám người này ở trong mắt bác sĩ Vương vừa luyện võ công mất một năm rưỡi nếu ở trong mắt người thường hành động này không phải là bất thường sao?

“...” Khóe mắt Bách Hợp giật giật, hơn nữa lão Lưu vẫn còn cho rằng cô không biết cô ta đang chế cái thuốc gì để bán sao? Đám người này trừ cô đang giả ngu, đầu óc những người này thật sự có vấn đề đó, người ta không cho phép họ ra viện đương nhiên là việc quá bình thường!

“Lão Lưu, nếu như Thánh Chủ ăn phân, cô cũng muốn ăn sao?” Sở Ngọc đẩy gọng kính màu vàng, làm bộ dạng đang hoàng, lão Lưu liếc nhìn anh ta một cái, vậy mà có chút do dự, còn chưa mở miệng nói đã có một gã đàn ông trung niên tên là Phương Chính đã lắc đầu nói: “Phân không thể ăn.”

“...” Dứt lời, tất cả mọi người đều trầm mặc nhìn gã, gã như chợt bừng tỉnh, cười “ha ha” hai tiếng, ngại ngần đi ra chỗ khác, bên tai đồ ừng.

Bách Hợp không nâng mí mắt, thờ dãi một hơi: “Tôi nói tôi phải xuất viện! Mấy người cảm mến cho tôi!”

“Tiểu Hợp, người nhà cô đến đón cô à?” Lão Lưu hỏi một câu, nghe xong cả đám bình thường không tim không phổi đột nhiên trầm mặc, Bách Hợp cười lạnh nhìn cô ta một cái: “Tôi không cần ai đón, tôi tự bay ra ngoài.”

Biện pháp tốt! Hai mắt mọi người tỏa sáng, còn chưa kịp mở miệng nói, da đầu Bách Hợp đã run lên, cảnh cáo: “Không được phép đi theo tôi!” Tuy cô nói như vậy, đám người lão Lưu vẫn nhìn nhau một cái, cùng nở nụ cười gian xảo.

Ban đêm, mấy y tá trong bệnh viện đang ngồi ở quầy tiếp tân lên mạng nói chuyện phiếm, trong căn phòng đã tắt đèn tối đen để nghỉ ngơi từ lâu, có một bóng người chui ra. Cô vừa mới bước chân rồi đi không lâu, các phòng kế cận vốn đang đóng kín cũng từ từ mở ra, lộ ra đầu người, Bách Hợp cầm mấy bộ quần áo của bệnh nhân đã giặt sạch, đi thẳng ra phía sau viện. Trong hơn một năm qua, Bách Hợp đã ghi nhớ kỹ sơ đồ bệnh viện, khoảng thời gian này là lúc bảo vệ đang nghỉ ngơi, bình thường ở đây chưa từng xảy ra chuyện bệnh nhân trốn trại, cho nên cô đi ra ngoài cũng vô cùng dễ dàng, không gặp phải sự ngăn cản của ai.

Sau khi hơi đề khí, thân thể cô linh hoạt giống như chim yến, nhẹ nhàng bay ra ngoài. Quả nhiên, dễ dàng bay qua hàng rào điện.

Chỉ cách một bức tường mà thôi, Bách Hợp ở trong bệnh viện tâm thần một năm rưỡi, rốt cục cũng cảm nhận được bầu không khí tự do ở bên ngoài. Không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý hay không mà cô cảm thấy trăng bên ngoài đặc biệt tròn, những ngôi sao cũng sáng hơn rất nhiều. Bệnh viện này ngụ ở trên núi, lúc này đang là tháng sáu, con đường trên núi cong cong quẹo quẹo yên tĩnh lạ thường, chỉ thấy cách vài bước chân lại có một cột đèn đường, ngay cả một chiếc xe qua đường cũng không có. May mà cô còn có khinh công. Lúc cô đang chuẩn bị khởi động khinh công, định dẫm lên cây cối, xuống chân núi tìm một chiếc xe đi tới bệnh viện của Dương Thiên Thành thăm dò tin tức, thì nào ngờ cô còn chưa đi được mấy bước, liền quay đầu lại theo bản năng.

Trong bóng tối, hàng loạt bóng người đồng loạt đứng sau lưng cô, dưới bầu trời sao, cười không thấy tổ quốc, “hì hì” nhìn cô.

Đêm hôm khuya khoắt nhìn thấy cảnh tượng này, người bình thường cũng sẽ bị dọa sợ đến phát điên, sau khi Bách Hợp phục hồi lại tinh thần, không khỏi nổi giận: “Sao các người cũng đi ra đây?”

Lão Lưu đã dùng viên thuốc màu đen không biết tên đổi lấy chức vị Đại đội trưởng thành công, đương nhiên lúc này cô ta phải tiến lên trả lời:

“Đương nhiên là Thánh chủ đi đâu thì chúng ta phải theo đó rồi.”

“Đứng, Tiểu Hợp, chúng tôi giúp cô báo thù.”

Nói xong lời này, Lão Tiền bị mọi người vây xung quanh, trên mặt đám người này đều lộ ra vẻ mặt đắc ý, nở nụ cười gian không kẻ xiết.

Dự cảm xấu trong lòng Bách Hợp dâng lên cao, cô không nhìn được, hỏi: “Giúp tôi báo thù gì?”

“Chúng tôi làm cho bệnh viện nổ...” Sở Ngọc vừa dứt lời, quả nhiên bệnh viện tâm thần ở cách đó khoảng hơn trăm mét đột nhiên truyền đến tiếng vang “ầm ầm”, rồi giống như có đám mây hồng xuất hiện, bầu trời đêm trên đỉnh núi được chiếu sáng, mặt mọi người cũng được chiếu đỏ, vậy mà những người này vẫn còn cười ha ha, như thể người làm bệnh viện phát nổ không phải là bọn họ.

“...” Trước kia chỉ cảm thấy đám người này ngốc, sao chưa từng nghĩ tới bọn họ lại có lúc nguy hiểm như vậy? Nghĩ tới các y tá, bác sĩ còn ở trong bệnh viện, Bách Hợp trầm xuống.

“Đi nhanh lên nào, không cả lão Vương đuổi kịp mất.” Sở Ngọc thúc giục, khoe miệng Bách Hợp co giật, lúc này sợ là Lão Vương đã đi tới tây phương cực lạc rồi, ông ta sẽ không đuổi theo nữa.

Nhưng khi nghe thấy chữ “đuổi theo”, không hiểu sao cảm giác hưng phấn khi trốn chạy trong lòng mọi người đột nhiên dâng cao, trong bệnh viện truyền ra nhiều tiếng nổ mạnh, mấy người bệnh tâm thần giống như ngựa hoang thoát cương, chạy như bay trên đường cái trong núi.

Chạy khoảng hơn một giờ đồng hồ thì mọi người mới tới chân núi, Bách Hợp dựa vào đường đi lúc tới trong trí nhớ mà chạy về phía đường cao tốc, đến mức này rồi mà vẫn có đám con đàn cháu đông chạy theo thì kiểu gì cô cũng chạy không thoát, huống chi sợ là lúc này cô đã bị người ta coi là một trong số những hung thủ chế tạo bom để khủng bố, cho dù cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch để chứng minh mình vô tội.

Đào tẩu khỏi viện tâm thần và đặt bom bệnh viện tâm thần là hai tội, đám người Lão Lưu ngốc nghếch không sợ hậu quả, nhưng Bách Hợp là người bình thường, nghĩ tới chuyện mình bị ép phải lẫn lộn cùng đám người này, cô chợt có loại cảm giác tương lai tăm tối đang chờ đón.

Sáng sớm, xe đi trên đường cao tốc không nhiều, nhưng sau khi đi bộ hơn một giờ, vẫn là cừ Sở Ngọc cầm một chiếc xe. Bởi vì ngoại hình của hắn là bình thường nhất, tuy rằng thực tế rất ngốc, nhưng gã lại có bộ dáng thông minh khôn khéo, do vậy dễ gã đi bắt xe là có khả năng thành công cao nhất.

Quả nhiên, sau khi gã cầm một chiếc xe Hummer, chỉ chỉ trỏ trỏ sang bên này, không lâu sau liền vui vẻ vẫy vẫy tay: “Mau lên, chủ xe tốt bụng đồng ý đưa chúng ta vào nội thành rồi!”

Bệnh viện tâm thần xây ở trên núi, trước không có thôn xóm, sau không có khách sạn nhà nghỉ, nếu cứ đi vào nội thành như vậy thì e là cho dù mọi người có nội công thâm hậu hơn nữa cũng sẽ phải chịu chút ít mệt mỏi, lúc này có xe cho ngồi miễn phí, đương nhiên là mọi người vô cùng cao hứng.

Người ở trên xe giống như là một đôi vợ chồng, người đàn ông thì lái xe, mặc áo sơ mi được là phẳng phiu, đeo cà vạt, còn người phụ nữ ngồi ở bên cạnh hắn thì kẻ mắt mèo, bộ dáng rất hiện đại. Bọn họ không biết là mình vừa mới đưa một đám người bệnh tâm thần có độ nguy hiểm không thấp lên xe,

chỉ là khi thấy nhóm người này mặc bộ đồ giống như quần áo của bệnh nhân, trong mắt người phụ nữ lộ ra mấy phần cảnh giác:

“Chẳng lẽ các người ở bệnh viện?”

Sở Ngọc khẽ mỉm cười, trên người lộ ra mấy phần lãnh đạm, xen lẫn một chút rụt rè, nói: “Bọn tôi là bác sĩ, chỉ là bệnh viện có chút sự cố nhỏ nên mới đi ra đây!” Gã trợn mắt nói dối, vậy mà người phụ nữ kia lại tin sái cổ, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Sở Ngọc thì mặt cô ta hơi đỏ ửng. Bách Hợp thấy vậy, khước mắt chỉ trực co giật, quyết định nhắm mắt lại, đẩy việc tán gẫu cho Sở Ngọc lo.

Chiếc xe đi một mạch vào trong nội thành, tới hừng đông thì dừng lại trước cổng một bệnh viện trong nội thành. Bách Hợp mở mắt xuống xe, Sở Ngọc không chỉ thành công trong việc thuyết phục đôi vợ chồng này đưa mọi người vào nội thành miễn phí, còn thuyết phục được người phụ nữ cho gã mượn năm ngàn đi mua quần áo...

Dù đứng bên đường giả vờ là học sinh hay là quý bên cạnh làm bộ người nhà bị bệnh cũng kém một chiều này của Sở Ngọc, chỉ cần anh ta dựa vào cái lười không xương của mình, dụ dỗ một người xa lạ cho anh ta năm ngàn tệ!

Đây là một thế giới điên cuồng, bệnh nhân tâm thần phải uống thuốc lại có thể dễ dàng dắt mũi người khác, mà người cần phải uống thuốc lại đi lại như người thường.

Cầm năm ngàn tệ, mấy người liền đi mua quần áo, rồi lại đi vào trong quán ăn, TV trong quán đang phát cảnh thượng một bệnh viện tư nhân ở ngoại thành bị nổ bom dẫn tới hỏa hoạn lúc sáng sớm, lão Lưu nhìn thoáng qua, lắc đầu thờ dài:

“Đáng thương, thật là đáng thương.”

Đáng thương cái đầu cô ý! Rõ ràng chính là cô làm. Bách Hợp lườm cô ta một cái, trên TV, người dẫn chương trình vẫn đang đưa tin: “Hiện vẫn không rõ nguyên nhân tại sao bệnh viện bốc cháy, nhân viên cứu hộ lúc này đang tìm mọi cách để đi vào bên trong đám cháy. Những người lính cứu hỏa đang tìm mọi cách để dập lửa. Chúng tôi sẽ tiếp tục đưa tin khi có tin tức mới!”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Ở trong bệnh viện tâm thần (8)

Thật ra thì đám bệnh nhân trong viện đã trốn thoát ra ngoài từ lâu rồi, chỉ là nhóm bác sĩ Vương không trốn ra được, cũng có thể thấy lãnh ít dừ nhiều. Bách Hợp có chút thông cảm nhìn những anh lính cứu hỏa chạy tới chạy lui trong đám cháy, thờ dài một hơi, cũng không để ý tới chuyện này nữa, ngược lại bắt đầu nghĩ tới bệnh viện của Dương Thiên Thành ở đâu.

Muốn biết chuyện này cũng không khó, nên nhớ Dương Thiên Thành là một nhân vật nổi tiếng, chỉ cần bớt chút thời gian hỏi thăm là biết được ngay, sau khi mọi người ăn xong điểm tâm, hỏi thăm vị trí bệnh viện của Dương Thiên Thành rồi vội vàng gọi xe đi tới đó.

Dọc đường đi tài xế vẫn luôn run như cây sậy nhìn đoàn người chen chúc, tụ tập thành đám, phía sau mái hiên còn hai người đang nằm, vốn dĩ anh ta không muốn đi, nhưng nào ngờ vừa mới định trở mặt từ chối thì bị một người phụ nữ có vẻ mặt hung hãn, được người ta gọi là lão Lưu nhét viên thuốc vào mồm, còn nói nếu anh ta không chịu nghe lời thì sẽ khiến cho anh ta bị trúng độc mất mạng! Cũng không biết đây là thuốc gì, đã quá hạn dùng chưa, quan trọng nhất là thuốc không được uống lung tung, chẳng may uống xong người chết thì phải làm sao bây giờ? Nhưng anh ta vừa nhìn thấy đám người có vẻ mặt kì dị, sao còn dám cự tuyệt? Nhưng cũng rất sợ gặp phải cảnh sát giao thông, rồi bị mời vào cục cảnh sát...

Anh lái xe nhát gan rất vất vả mới tới được bệnh viện, Bách Hợp cũng thiếu chút nữa là bị ngạt thở, bảy tám người chen nhau trên một chiếc xe con, có thể tưởng tượng được cảm giác ngồi ở đây “tốt đẹp” như nào. Lão Tiền là người cuối cùng xuống xe, tài xế thấy không ai có bộ dạng trả tiền xe, nhất thời nóng ruột, cũng bất chấp sợ hãi, vội vàng kéo lão Tiền lại: “Mấy người còn chưa trả tiền mà?” Không đưa tiền thì thôi, còn không biết đã nhét cho gã thứ gì, lỡ như bụng bị làm sao, gã còn phải đòi lại tiền thuốc men.

Lão Tiền nghe vậy, chột bưng tỉnh, gật gật đầu. Vừa phun cái kẹo cao su nhặt được, nhai trong miệng không biết tự bao giờ, vừa dấn vào lòng bàn tay tài xế:

“Không cần thôi lại!”

Nói xong, để lại lái xe với vẻ mặt khóc không ra nước mắt, thoải mái vỗ mông đi theo phía sau đám người Bách Hợp đi vào bệnh viện.

Trong bệnh viện, lúc này Bách Hợp muốn nghe ngóng tin tức của Dương Thiên Thành cũng không khó khăn, dù sao thân phận địa vị của Dương Thiên

Thành cũng không tầm thường, có lẽ y bác sĩ đều biết ông đang ở đâu, chỉ có điều khó khăn duy nhất chính là người ta biết nhưng không nói. Đối mặt với tình huống như vậy, Bách Hợp chỉ cần vỗ vỗ vai Sở Ngọc, để cho hắn đi tìm một hộ sĩ trẻ tuổi, buồn đưa tán phét. Không lâu sau, Sở Ngọc mang về mặt bất mãn quay về: “Trong phòng bệnh ở tầng trên cùng, à đàn bà này... trên khoe miệng bên trái lại có chín mươi bảy sợi ria mép...”

Người bình thường ai lại đi đếm xem người ta có bao nhiêu sợi ria mép...

Bách Hợp liếc mắt, sau đó dẫn đám to đầu này vào thang máy. Đám người này nhìn qua thì người đông thể mạnh, hơn nữa bộ dạng còn rất kỳ quái, mọi người nhìn thấy người trong thang máy khí thế hùng hãn, có người muốn bước chân vào đều lạng lẹ lui ra ngoài.

Tầng cao nhất không chỉ có một gian phòng bệnh, còn có phòng khách với phòng nghỉ, thậm chí ngay cả phòng vận động cũng có, giống như một tầng biệt thự cỡ lớn, vô cùng xa xỉ. Bách Hợp đi về phía phát ra tiếng nói, không lâu sau liền tìm thấy phòng bệnh. Một căn phòng vô cùng rộng rãi, một giọng nam xa lạ đang đọc gì đó, xung quanh đều yên tĩnh, sau đó Bách Hợp liền nghe thấy Dương Diệc Phong nói.

“Có nên tháo mặt nạ ô xi xuống không?” Nghe vậy, Bách Hợp không khách sáo cầm tay nắm cửa, vặn hai vòng, cửa đã bị khóa trái ở bên trong, không thể mở được, nếu dùng sức quá mạnh sẽ kéo gãy tay nắm cửa.

“...” Ngày thường, người làm loại chuyện này không giống như là Bách Hợp, lần đầu thấy cô như vậy, trên mặt Lão Lưu lộ ra vẻ vui mừng. Bách Hợp đỏ mặt, đang định nói lại thì cửa lại được mở từ bên trong: “Không phải đã nói đừng làm phiền sao... Đại tiểu thư.” Một gã đàn ông trẻ tuổi vốn còn không kiên nhẫn, quát to, chỉ là sau khi biết người ở bên ngoài là ai, không kim được mà hoảng sợ thét to. Bách Hợp cười lạnh hai tiếng, dùng một tay đẩy hắn ra, đi phăm phăm vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh chật ních người, ai nấy đều mặc veston màu đen, bầu không khí nghiêm túc khiến người ta có cảm giác người gầy yếu đang nằm trên giường bệnh sắp ngừng thở, rời khỏi thế gian. Người đó gầy như que củi, không còn hình ảnh khỏe mạnh, tươi vui, y giống như một cành cây đã khô héo từ lâu, tạo cảm giác già nua, nặng nề.

Nên hiểu, năm nay Dương Thiên Thành vẫn chưa quá bốn mươi tuổi, vậy mà ông cụ nằm trên giường bệnh lúc này thoạt nhìn đã quá tuổi tám mươi, quan trọng hơn, trong sắc mặt nhợt nhạt của ông ta hơi có màu tím nhạt, đôi môi lại đỏ ửng, nhìn qua rất đáng sợ.

Trên mặt ông ta đeo mặt nạ dưỡng khí, trên cổ tay thì có kim truyền dịch để duy trì sự sống, theo bản năng Bách Hợp đi về phía ông, đột nhiên giọng nói của Dương Tĩnh Như vang lên:

“Tiện nhân, mày đứng đó cho tao!” Á giống như là có chút khó thở, hỏn hển nói, người nhà họ Dương ở trong phòng như tỉnh táo lại, trên mặt Dương Diệc Phong như lộ ra mấy phần bất mãn, ngừng đầu nói với những người đang có mặt trong phòng: “Từ lúc nào mà bản lãnh của nhà họ Dương chỉ có như vậy, ai cũng có thể tùy tiện đi vào phòng này.” Góc cạnh gương mặt anh ta rất rõ nét, thoạt nhìn có mười phần đàn ông, tuy không phải mỹ nhân tinh xảo, nhưng lại có cảm giác rắn rỏi vô cùng quyền rừ.

Bách Hợp cười lạnh hai tiếng, không để ý đến anh ta, lúc này cô đã nhìn ra bệnh của Dương Thiên Thành không đơn giản, cô không để ý tới ánh mắt dị thường của người nhà họ Dương, đi về phía giường bệnh, Dương Tĩnh Như vừa muốn rít lên thì một người cầm xấp tài liệu, tuổi chừng năm mươi, là một người đàn ông tóc hoa râm, lên tiếng: “Tiểu Hợp, cháu tỉnh táo chứ?”

“Chú Cố.” Bách Hợp quay đầu nhìn thoáng qua, nhận ra đây chính là một người trong đoàn luật sư làm thuê cho nhà họ Dương, được Dương Thiên Thành cực kỳ tín nhiệm- Cố luật sư, người vừa mở miệng nói chuyện cũng là ông, chắc đang đọc di chúc gì đó, sau khi Bách Hợp lên tiếng, chú Cố liền vui mừng nói: “Cháu nhận ra chú là à?”

Dương Tĩnh Như đứng ở bên cạnh, trên mặt lộ ra vẻ số ruột, trong mấy anh em nhà họ Dương, có người có vẻ mặt vô cùng khó coi, có người thì lộ vẻ phức tạp, duy chỉ có một người đứng dựa vào vách tường- Dương Diệc Nho là cong cong khóe môi, nở nụ cười vô cùng khoái trá.

“Bọn mày còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau cản người ta lại đi!” Dương Diệc Triết âm trầm, quát to với đám người mặc đồ đen đứng ở chung quanh phòng, chỉ là con nuôi của nhà họ Dương có vẻ sĩ, bên cạnh Bách Hợp lại có một đội quân bệnh tâm thần, thấy đám người lão Lưu chủ động ngăn cản họ, Bách Hợp vừa mới cảm thấy thả lỏng, không ngờ bọn đồ đen lại cho tay vào túi quần, ai cũng lôi ra một khẩu súng.

Đã là người bình thường, bất kể võ công lợi hại như nào, một khi gặp phải vũ khí thì nhất định không phải là đối thủ, trong lòng Bách Hợp trĩu nặng, cho dù là đám người lão Lưu không đáng tin, nhưng dù sao cũng là “chiến hữu” chung đưng với mình hơn một năm nay, hơn nữa bọn họ lại đi cùng mình tới đây, nếu như xảy ra chuyện ở đây...

Lúc Bách Hợp đang lo lắng, Sở Ngọc lại nhìn chỗ súng lục đó một cái, đột nhiên mở miệng: “Nếu như bây giờ bọn tôi giả chết nhận thua, không biết các anh có thể thu súng lại không?”

Bình thường thằng cha này luôn có bộ dạng lạnh như băng, bây giờ vừa mở miệng là đã cầu xin tha thứ, hơn nữa sao hắn có thể nghĩ ra loại cầu xin không đáng tin này vậy! Lúc Bách Hợp đang muốn mở miệng chửi mạt nó thì Dương Diệc Triết lại cười lạnh hai tiếng, phát phát tay: “Đối phó với loại tiểu lâu la này thì không cần dùng thứ đó...” Hắn vừa dứt lời, quả nhiên nhìn thấy đám người mặc đồ đen cất súng đi!

“...” Như vậy cũng được? Bách Hợp suyt chút nữa thì ngã đập đầu xuống đất, lại nhìn thấy đám người Sở Ngọc đang ngây ngô cười ha ha mấy tiếng, ra tay nhanh như chớp, vừa rồi còn ở tình thế chắc chắn sẽ thua, đột nhiên lại đảo ngược tình thế.

Cô sẽ không bao giờ tin đám người Dương Diệc Triết, nhìn tướng khôn khéo ai ngờ trong đầu chứa toàn rom rạ nữa! Bách Hợp không chớp mắt, im lặng ngừng đầu nhìn trời, thở dài một hơi, trên mặt Dương Tĩnh Như vẫn còn ý cười, bây giờ vẫn chưa phục hồi tinh thần, vẻ mặt tươi cười cứng đờ, thật lâu sau ả ta rít lên: “Chuyện này không thể nào!”

Trong phòng trở nên tĩnh mịch, tất cả mọi người đều đang mắt chữ A mồm chữ O nhìn đám người bệnh tâm thần đang ra tay lưu loát, đột nhiên lão Lư mang về mặt nghiêm túc hồ lớn: “Vì bảo vệ thể giới và hòa bình!”

“...” Nếu như cô ta không la lên câu này, Bách Hợp còn có thể quyết định cùng cô làm bạn bè, vừa nghe thấy lão Lư la câu khẩu hiệu này, đám người lão Tiền còn nghiêm trang phụ họa, Bách Hợp liền muốn quay đầu đứng về phe người nhà họ Dương, móc súng ra giết chết bọn họ!

“Bố.” Bách Hợp đi về phía giường bệnh của Dương Thiên Thành, mặt ông ta có màu xám vô cùng không bình thường, giống như là màu tử khí, nhưng khi đi tới gần, Bách Hợp nhận ra giữa đầu lông mày ông có một sợi tơ màu hồng, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén.

Dương Thiên Thành không bị bệnh, đây là dấu hiệu của trúng cổ thuật! Giữa hai đầu lông mày của ông có sợi tơ màu hồng, điều này chứng minh cổ độc đã xâm nhập vào nội tạng ông từ lâu, bây giờ chỉ cần nó đi tới trán, e là cho dù Đại La thần tiên có trên đời cũng không cứu được tính mạng ông ta. Không ngờ kiếp này lại tồn tại người biết sử dụng cổ thuật, tuy nói xem chừng đây chỉ là hồng tuyến cổ- loại cổ bậc thấp, nhưng Bách Hợp vẫn không khỏi nhủ mày.

Cô ngồi xuống bên giường, cầm cổ tay Dương Thiên Thành lên để bắt mạch, ở bên cạnh, Dương Tĩnh Như thấy đại sự của mình sắp thành thì lại xảy ra biến cố như vậy, trong lòng vừa sợ vừa giận:

“Dương Bách Hợp, con khốn này...” Á còn chưa dứt lời, Sở Ngọc (đứng bên cạnh á từ lúc nào) đã quăng cho á một bạt tai, “Chát” một tiếng, cú bạt tai khiến cho đầu Dương Tĩnh Như bị nghiêng sang một bên, hần mới nghiêm trang đẩy đẩy gọng kính, sửa lời: “Phải gọi Thánh chủ.”

“...” Dương Tĩnh Như ôm mặt không lên tiếng, nhưng lúc này tất cả mọi người đều cảm nhận được, nếu như á ta mở miệng, nhất định chính là một trận mưa chửi kinh thiên động địa, bên kia Bách Hợp đang duỗi ngón tay, để ở trên trán Dương Thiên Thành.

Chỉ trong mấy cái chớp mắt, sợi tơ hồng như sống dậy, đang đi từ lông mày đến trán ông, nhưng Bách Hợp vẫn luôn đè chặt ở đó, sợi tơ hồng kia cũng không di chuyển được chút nào, lại giống như phát điên mà cựa quậy liên tục, nó ngo nguậy, da thịt trên trán Dương Thiên Thành cũng không trụ được mà co giật theo, không lâu sau, gân xanh bốn phía trên trán đều nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Ở trong bệnh viện tâm thần (9)

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, mọi người đều lấy làm kinh hãi, một cô gái lạnh lùng đứng dậy, về mặt đầy chán ghét nhìn Bách Hợp: “Cô muốn làm gì?”

Cô mím môi, lúc này trên dung mạo mỹ lệ là lạnh lùng và sát ý, Bách Hợp không hề quay đầu lại, lúc này năm ngón tay đều đặt ở giữa mi tâm, người ngoại đạo chỉ cho là cô đang ấn lung tung, nhưng thực ra năm đầu ngón tay của cô đã chặn hết mấy huyết đạo quan trọng để cổ độc chui ra khỏi não, nếu chờ được đám cổ độc này chui ra thì Dương Thiên Thành sẽ được cứu. Nếu như ông ta gặp phải người khác thì nhất định sẽ không được cứu, nhưng ai bảo ông ta gặp được mình, Bách Hợp học được cổ thuật Nam Vực là do Lam Dự đích thân truyền dạy, có thể sánh ngang với Cửu Âm Chân Kinh, như vậy cũng đủ để thấy chỗ bá đạo của nó.

Lúc này Bách Hợp đưa tay đè trán Dương Thiên Thành xuống, một mặt hồ lớn với phía sau: “Chú Cố, giúp cháu cầm một con dao tới đây.”

Vừa dứt lời, một con dao đã được tháo ra khỏi vỏ được đặt vào trong lòng bàn tay của cô, Bách Hợp không dám quay đầu lại, chỉ nói một tiếng cảm ơn, rồi đặt dao rạch trán Dương Thiên Thành.

“Em muốn làm gì?” Đám người Dương Diệc Phong thấy tình cảnh như thế, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng ngay sau đó vẻ mặt của bọn họ đổi thành kinh hoàng và sợ hãi.

Giữa mi tâm của Dương Thiên Thành có một vết thương, một sợi tơ hồng dài mảnh như vật còn sống bò từ bên trong ra, nó giống như phát điên, sợi tơ này sau khi chui ra khỏi miệng vết thương lại muốn bò xa hơn, muốn chui vào mũi và tai Dương Thiên Thành, Bách Hợp lại dùng ngón tay đầy máu kéo sợi tơ hồng đó lại, sợi tơ đầy mảnh mai đến lạ thường, đỏ đến vô cùng diễm lệ, nếu không phải thỉnh thoảng lại thấy nó nhúc nhích, e là người ta sẽ tưởng nó là một sợi tơ bình thường. (Editor: vừa edit vừa gãi người vì thấy ngứa, ngứa toàn thân, cảm giác như thể con sán dài ngoằng nó đang bò bò khắp người -_-)

“Đây là cái quỷ gì vậy?” Dương Diệc Minh không nhịn được mà lên tiếng kinh hô, Bách Hợp không để ý đến hắn. Chỉ yên tĩnh nhìn những sợi tơ hồng chui ra. Cô biết đặc tính của cổ tơ hồng. Thích nhất là máu, chỉ cần ngửi thấy mùi máu, sẽ không nhịn được mà muốn chui ra, trên thực tế, so với việc sống ký sinh trong cơ thể người, chúng thích xông ra miệng vết thương hơn. Trông chúng vô cùng dọa người, nhưng không phải không có khuyết điểm,

chỉ cần không có miệng vết thương, chúng sẽ khiến cho không ai có thể làm gì được chúng, mà muốn giết chết chúng cũng rất dễ dàng, chỉ cần dùng nước ấm đun nóng là có thể hòa tan, chỉ là bọn chúng sinh sôi nảy nở rất kinh người, hơn nữa trưởng thành rất nhanh, vì thế nhìn thấy cũng có chút kinh sợ.

“Hay cho một con cở tơ hồng.” Bách Hợp cười không ngừng, nâng một đám cở tơ hồng đang quấn chặt nhau trong lòng bàn tay cô, giống như một búi tơ mình thường, đám này đang hết sức giãy dụa muốn tìm miệng vết thương, nhất thời giống như không thể rời khỏi mùi tanh trên tay Bách Hợp, vết thương trên trán Dương Thiên Thành đang chảy ra máu màu đen, không còn cở tơ hồng chui ra nữa rồi.

Khoảng thời gian hai năm đủ để cho cơ thể của ông trở thành nguồn dinh dưỡng cho cở tơ hồng sinh trưởng. Nhưng ông còn sống tới nay, có thể thấy ông đã phải chịu biết bao nhiêu là khổ sở. Bách Hợp nhìn thấy Dương Thiên Thành như thể thờ phào nhẹ nhõm do toàn bộ cở tơ hồng trong cơ thể được loại bỏ, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ thương hại.

“Tiểu Hợp, thứ này... thứ này...” Lúc này giọng nói của chú Cố mới vang lên, Bách Hợp đang cầm trong tay một cục cở tơ hồng đang cuộn tròn lại, giống như cầm món đồ chơi mà tung hứng, đồng thời nhìn chằm chằm vào đám người trước mặt, nói: “Có bản lĩnh, chẳng trách sau khi bỏ tôi hôn mê còn có khả năng tỉnh dậy để dọa tôi, là ai hạ cở ông thì tự mình đứng ra đi, bằng không đợi đến lúc tôi tự ra tay, thì sẽ dùng mấy người để thử cở, nhét mấy con này vào trong cơ thể từng người một.” Bách Hợp nói xong, nhếch miệng cười: “Mấy người cũng nhìn thấy tình trạng cơ thể bỏ tôi, ai muốn giống ông nào?”

Anh em nhà họ Dương sợ xanh mặt, lắc đầu lia lịa.

Trong đám người này, Bách Hợp vừa mới nhận ra người đưa dao cho mình lúc này là Dương Nhị- Dương Diệc Nho, tuy bây giờ trên mặt hắn mang theo ý cười ôn nhuận, nhưng trong mắt ả không khỏi lộ ra mấy phần hoảng sợ pha lẫn nghi ngờ, khỏi nói tới những người khác, bọn họ càng không chịu nổi, Dương Diệc Phàm vừa quay đầu liền nôn mửa, bộ dáng không thể nào chịu nổi.

Ngoài dự liệu của Bách Hợp, ngay cả Dương Tĩnh Như cũng hoảng sợ như nhìn thấy quỷ, nhưng có một người ngoài dự đoán của cô, tuy ả giả vờ vô cùng tốt, nhưng trong mắt ả không khỏi lộ ra vài phần giật mình và bối rối. Tuy nét mặt ả cũng là sợ hãi, nhưng nó giống loại sợ hãi khi bị người phát hiện ra bí mật mình giấu giếm đã lâu hơn là sợ hãi khi nhìn thấy loại côn trùng sâu bọ cử động.

Thông thường, người bình thường khi thấy cở thuật sẽ có loại cảm giác sợ hãi đối với loại sinh vật không biết tên, cảm giác này phát ra từ trong lòng, nhưng ả thì không giống vậy, ả giống như đang kim nén thứ gì đó, Bách Hợp thật sự bất ngờ, cô đã từng nghĩ có thể là Dương Tĩnh Như hung hăng, lớn lối, duy chỉ chưa từng nghĩ tới một người cô thấy vô cùng bình thường- Dương Tĩnh Dung.

“Vậy mà lại là cô?” Bách Hợp vung vẩy con trùng trong tay, ả ta vốn đứng bên cạnh anh em nhà họ Dương, sau đó đã lần đi rất xa, ả rất sợ cô không cẩn thận vứt con sâu lên người bọn họ, câu nói không đầu không đuôi này, người khác có thể không hiểu nó có ý gì, nhưng Dương Tĩnh Như vừa nghe đã hiểu, bởi vì ánh mắt sắc bén của Bách Hợp đã nhìn thấy đồng tử ả co lại, bất kể ả ra vẻ trấn định như nào đi chăng nữa, chỉ một chi tiết nhỏ trong nháy mắt đã bán đứng ả.

Đã tìm được người trốn trong bóng tối, Bách Hợp cầm đám trùng đang cuộn tròn ở trong tay đi về phía Dương Tĩnh Dung, ả khẽ mỉm cười, trong mắt lại lộ ra mấy phần sợ hãi, nhìn Dương Diệc Minh một cái:

“Anh Minh...”

Dương Diệc Minh liền do dự một chút, đứng chắn trước mặt Dương Tĩnh Dung: “Tiểu Hợp, em...em xuất viện rồi à, anh...”

“Suýt! Bọn tôi trốn viện!” Lão Tiền xông lên phía trước, một ngón tay chặn ở trước môi, đồng thời cũng dụ dằng đi tới, thuận tay bóp mũi Dương Diệc Minh một cái, sắc mặt Dương Diệc Minh lập tức tái mét, nhìn chằm chằm vào lão Tiền, mặt đỏ bừng, nói không nên lời.

Bách Hợp cảm thấy trong ngực có loại cảm giác đau đớn kịch liệt xông vào tim, cô nhìn thanh niên trẻ tuổi bộ dáng tuấn tú trước mặt, gần như đau lòng tới nỗi không thở nổi, giữa chân mày gã mang theo sự ôn nhu, nó không giống loại cảm giác trong ôn nhu lộ ra âm lãnh của Dương Diệc Nho, ấn tượng đầu tiên mà anh ta tạo cho người ta là cảm giác ấm áp nhưng không nóng như ánh nắng mặt trời, rất hợp lòng người và thoải mái.

Lông mày của anh ta cực nhạt, giống như ngọn núi phía xa, khóe mắt hơi cong, như là mang theo ý cười, khiến cho người ta nhìn thấy, trong lòng vô cùng thoải mái, lúc này anh ta nhìn chằm chằm Bách Hợp, trong lòng Bách Hợp không khỏi dâng lên cảm giác hận.

Trong ký ức hình như không có cảnh Dương Bách Hợp và Dương Diệc Minh ở cùng nhau, nhưng lúc này Bách Hợp lại cảm thấy hận Dương Diệc Minh, Bách Hợp nhíu mày, cố nén cảm giác khác lạ trong lòng, đồng thời cau mày nói: “Dương Diệc Minh, nếu anh không tránh sang một bên, tôi sẽ mời anh ăn một bữa no!” Cô nói xong, giống như uy hiếp mà hơi gió tay lên, Dương Diệc Minh nghe thấy cô uy hiếp, giống như không thể tin nổi mà nhìn cô một cái, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra mấy phần giật mình cùng chán ghét, khiếp sợ, đủ loại vẻ mặt trộn lẫn vào nhau khiến cho khuôn mặt vốn ôn nhu của hắn lại thêm mấy phần vận vẹo:

“Tiểu Hợp, sao em lại trở nên như vậy?”

“Sao tôi trở nên như vậy, không phải là trong lòng anh biết rõ nhất sao?” Bách Hợp bật thốt một câu theo bản năng, nói xong câu này, chân mày cô cau lại, có chút nghi ngờ nhìn Dương Diệc Minh một cái, sự lạnh lẽo trong mắt tăng thêm một chút.

Dương Diệc Minh ngây người, lúc phục hồi tinh thần lại thì trong mắt lộ ra vài phần thương hại xen lẫn vẻ mặt chán ghét, thở ra một hơi, vô cùng mất mát nói: “Tiểu Hợp, em đừng như vậy, hiện tại anh thích Dung Nhi, không còn là em.” Gã nói như thể trước đây gã và chủ cũ của thân thể này, hai người đã từng thích nhau vậy, Bách Hợp cười lạnh nhìn hắn một cái, bất kể trước đây chủ cũ có thực sự thích người này hay không, hiện tại cô mới là chủ nhân của cơ thể này, Dương Diệc Minh nói với cô bằng giọng điệu như thể tình thánh, thực sự khiến cho người ta buồn nôn mửa.

Bách Hợp không để ý tới gã nữa, ngược lại nhìn lướt qua người Dương Diệc Minh, muốn nhìn người đứng sau lưng gã, Dương Diệc Minh có chút sợ hãi nhìn đám trùng tơ hồng đang không ngừng giãy dụa trên tay cô, đồng thời run rẩy đứng chắn trước mặt Dương Tĩnh Dung, sợ hãi nói: “Cô muốn gì thì cứ nhắm vào tôi, hy vọng cô không nhắm vào Dung Nhi, dù sao các người cũng là chị em ruột thịt, nếu như cha nuôi sống lại, cũng sẽ không hy vọng nhìn thấy cảnh hai người giết hại lẫn nhau...”

“Anh rút ngay đi, nói nhiều.” Bách Hợp đập một phát, nhìn gã đàn ông trông có vẻ cao lớn như vậy mà lại không chịu nổi một cú đá, Bách Hợp đuổi chân đi, gã lao đảo một cái rồi quả nhiên nhường đường, để lộ ra một thiếu xinh đẹp lạnh lùng đang cúi đầu đứng sau lưng hắn, không nhìn ra vẻ mặt.

Đang ở trước mặt nhiều người như vậy mà lại bị Bách Hợp đập, trong nháy mắt sắc mặt Dương Diệc Minh đỏ bừng, lớn tiếng nói: “Dương Bách Hợp, cô bị điên rồi à? Cô đối xử với tôi như vậy thì thôi, nếu như cô dám làm Dung Dung bị tổn thương một sợi tóc, sau này tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho cô!” Trong mắt hắn lộ ra vẻ đau đớn giống như tình thánh, thấy vậy Bách Hợp nhức hết cả trứng, nhìn nhìn cô tơ hồng trong tay, quyết đoán quay đầu, một tay đè Dương Diệc Minh xuống mặt đất, rút hai con cò tơ hồng định nhét vào trong mồm gã.

Dương Diệc Minh thấy tình cảnh như thế, suýt nữa thì sợ đến phát điên, sao dám há mồm, mím chặt môi lại, vừa rồi hắn cũng nhìn thấy kết cục của Dương Thiên Thành, biết là nếu mình ăn thứ này, nói không chừng sau này, cũng sẽ có kết cục giống Dương Thiên Thành, thứ này cực kỳ quỷ quái, sau khi Dương Thiên Thành mê man đã được đưa vào viện, lâu như vậy mà không ai biết nguyên nhân tại sao, nếu mình ăn thứ này, chẳng phải cũng sẽ giống Dương Thiên Thành sao?

“Tôi lúc này mới học cầm miệng, tôi bảo này, từ nay về sau anh ngậm chặt miệng một chút, bằng không có thể tôi sẽ không chịu nổi mà nhét tất cả cái cục này vào trong miệng anh, hiểu chưa?” Bách Hợp nhướn mày hỏi một câu, Dương Diệc Minh bị dọa sợ xanh mặt, lúc này nào dám nói có gì không hiểu, ngay cả sức đề thờ mạnh mẽ cũng không có, gã liều mạng gật đầu, nhìn thấy đám cò tơ hồng gần trong gang tấc, hắn nghĩ tới thứ này vừa mới bò ra từ cơ thể Dương Thiên Thành, không khỏi cúi người “ợ”, nôn ra hầu hết đồ có trong dạ dày, mùi hôi hôi chua chua trong phòng nồng thêm một chút, Bách Hợp chán ghét, vừa đứng dậy vừa nhăn mũi: “Tình tình như vậy mà cũng dám học người ta anh hùng cứu mỹ nhân, tôi chính chết anh!”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Ở trong bệnh viện tâm thần (10)

Nghe nói như thế thì mỗi người ở trong phòng có những biểu mặt khác nhau, Dương Diệc Minh mặt tái nhợt, bờ môi gật gật không nói ra tiếng.

“Được rồi, hiện tại tiểu thư Dương Tĩnh Dung, có thể nói cho tôi biết số cổ chỉ đồ này ở đâu ra?” Bách Hợp nhìn thiếu nữ cô quạnh này rồi lôi đám côn trùng trên tay ra quơ quơ trước mắt, khiến cho mọi người xanh cả mặt. Dương Tĩnh Dung lại đột nhiên cười cười: “Tiểu Hợp, thế mà cô cũng biết chỉ cô, cô học ở đâu?”

Lời này khiến mọi người sợ hãi mà ngay cả Dương Tĩnh Như cũng quay đầu nhìn chăm vào cô ta rồi vô ý thức nói: “Dung Dung...”

“Tôi xem thiên tượng được cao nhân truyền thụ, đừng có nói vớ vẩn nữa, muốn chiếm gia sản nhà họ Dương cho nên mới hạ độc bô?” Bách Hợp thấy cô ta không hề sợ hãi thì cũng cười cười, chỉ cô có vẻ đáng sợ nhưng nếu biết rõ nhược điểm của nó thì muốn đối phó cũng không khó, bởi thế cô đi đến chỗ bàn lấy một cái cốc không cho chỉ cô vào, lấy bình đựng ít nước sôi đổ vào cốc thì thấy chỉ cô hòa tan thành từng đoạn màu trắng rồi cô đổ nước ấm ra tráng tay cho đến khi bàn tay trắng nõn không còn dấu vết cô trùng nữa, cô quay đầu cười với Dương Tĩnh Dung.

“Cô muốn chiếm nhà họ Dương?”

“Không có khả năng.” Dương Diệc Minh thấy những côn trùng kia đã biến mất thì lại to gan lên, run rẩy bò dậy ê chề nói: “Dung Dung hiền lành như thế sao cô ấy có thể làm ra những chuyện như thế được.”

Trong trái tim Bách Hợp truyền đến cảm giác đau đớn bị thương, khiến cô rất khó chịu.

“Anh Diệc Nho, giờ bọn họ đã phát hiện ra, chúng ta nên làm thế nào?” Vừa mới làm bộ nhu nhược quanh quệ thế mà Dương Tĩnh Dung đã ngẩng cao đầu, cười dí dỏm, nhưng vừa nói xong thì sắc mặt mọi người đều thay đổi, mọi người ở đây không ngu lắm sao không hiểu Dương Tĩnh Như nói cái gì, khối bánh nướng nhà họ Dương ai cũng muốn chiếm nhưng ông già Dương Thiên Thành rất giáo hoạt, ông đã từng nói người thừa kế đầu tiên là con gái ruột Bách Hợp, nếu Bách Hợp có chuyện gì xảy ra hoặc mất mạng thì tất cả tài sản nhà họ Dương đều tặng cho tổ chức từ thiện.

Cũng bởi thế nên Bách Hợp mới không bị giết, an toàn mà sống, bởi vì Dương Thiên Thành đã thêm vào bản di chúc, sau này sẽ không thể thay đổi vì bất cứ cái gì, cuối cùng Dương Bách Hợp không chết nhưng lại bị đưa vào trại tâm thần. Có lẽ sau khi cô ấy bị bệnh thì đã không có quyền tự chủ, cô ấy là người mê hồ chỉ cần có ai đứng ra chăm sóc cô thì có thể tiếp nhận tài sản khổng lồ của nhà họ Dương. Mà Dương Bách Hợp ở trong bệnh viện tốt

hay xấu thì ai quan tâm chứ? Chỉ cần cô ấy không chết thì có thể bảo chứng người ta vận dụng tài sản nhà họ Dương, cho dù cô đi đến mức nào cũng không sao, càng có lợi với người khác.

Ôi lay thần, quá lợi hại.

Nhưng Bách Hợp nghĩ tới hung thủ sau lưng, cô nghĩ tới Dương Diệc Minh, cũng nghĩ tới qua Dương Diệc Triết, càng có thể là Dương Diệc Phong nhưng duy chỉ Dương Diệc Nho là cô không có nghĩ qua.

Tuy nói sản nghiệp nhà họ Dương không lồ nhưng Dương Diệc Nho thoát nhìn không phải là người tham tiền trọng tài, nhìn hần rất bản lĩnh không cần người khác giúp đỡ, nếu hần muốn cái này thì hần có thể cưới Dương Bách Hợp một cách quang minh chính đại, nếu như hần có dã tâm muốn cho cô gái trẻ như Dương Bách Hợp yêu hần là chuyện rất dễ dàng, thế nhưng mà hần không có làm thế.

Bách Hợp đã trầm mặc xuống, quay đầu nhìn người trẻ tuổi đưa dao găm cho mình, lúc này thấy hần đang nở nụ cười đầy kính mắt, trên mặt nở nụ cười như tấm gió xuân, khác với loại dịu dàng của Dương Diệc Minh. Dương Diệc Minh cười thì khiến cho người ta cảm thấy hần là người tốt dịu dàng còn Dương Diệc Nho cười lộ lên thì khiến cho người ta cảm thấy xa cách lạnh lùng, nhất là trong tình huống này mà hần có thể cười thì càng hiện ra cảm giác âm trầm.

“Theo như ý hợp tác của Dương tiểu thư hóa ra là mấy con côn trùng kia thì đúng khiến người khác giật mình.” Dương Diệc Nho không có ý phản bác lời Dương Tịnh Dung nói, hần chỉ mỉm cười nhìn cái chén đựng nước hồng hồng kia, trên mặt hiện lên sự khản phực, “Thiên hạ to lớn không thiếu cái lạ, có rất nhiều đồ đặc đều đáng giá ta đi thăm dò.”

“Lão Nhị.” Dương Diệc Phong không vui gọi một tiếng, hần vừa nói xong thì Dương Diệc Nho nhìn hần, Dương Diệc Phong chỉ cảm thấy sát khí đập vào mặt khiến hần vô ý thức lùi lại hai bước rút cục không nói ra lời.

“Được rồi, trò cười này tôi đã chơi chán rồi, Tiểu Hợp, vừa rồi em dùng phương pháp rất thần kỳ, có thể dạy cho tôi không? Dương Diệc Nho không nhìn Dương Diệc Phong nữa, rồi từ từ đi tới chỗ Bách Hợp, lão Lưu và Hầu tử lên tới bên người Bách Hợp nói khẽ: “Bách Hợp, người đàn ông này rất nguy hiểm.”

Cô cũng không ngờ cũng thấy có chỗ nào không đúng, Bách Hợp giờ tay đánh vào gáy cô ta “Vậy thì tránh xa ra.”

Dương Diệc Nho thực rất nguy hiểm, lúc này trên người hần tuôn ra khí thế giống như muốn bùng hết khí thế đã giấu kín trong quá khứ, khiến trong phòng hết sức khản trương.

“Có thể dạy cho tôi không?” Dương Diệc Nho lại hỏi, nhũ mày không vui, hai tay hần mở ra, trong lòng bàn tay lấy mắt thường có thể nhìn thấy được có một lỗ xoáy nhỏ tốc độ rất nhanh, hần đứng cách giường, ga giường giống như chuyển động dần dần, nếu như hần là người luyện võ có nội lực thì Bách Hợp cảm thấy nhiệm vụ này không thể hoàn thành rồi.

“Không thể.” Tuy nói nhiệm vụ có thể không hoàn thành nhưng Bách Hợp vẫn từ chối Dương Diệc Nho, nếu cô dạy người khác thì kỹ năng của mình sẽ biến mất, huống chi tính mạng của những người này chỉ có một nhưng với cô thì nói tính mạng kết khúc ở đây chỉ là bắt đầu ở chỗ khác mà thôi bởi vậy cô không sợ, chỉ phân phó bọn lão Lưu.

“Chạy đi, chạy càng xa càng tốt, về sau sống như người thường.” Có thể là di ngôn cuối cùng của cô nên bọn lão Lưu đều buồn rầu, do dự rồi nói: “Yêu cầu này quá khó khăn. Có thể đổi cái khác không?”

“...” Nếu không phải giờ đang nguy hiểm thì Bách Hợp rất muốn đập bọn này một trận, cô trừng mắt nhìn họ rồi quát lên “Đi ra ngoài.”

Đám người bệnh này tuy tâm tư đơn thuần nhưng do bọn họ tập võ ít quá, Dương Diệc Nho là nhân vật hung ác tu luyện hơn mười năm nên bọn họ không phải là đối thủ của người này.

Bách Hợp vừa nói xong thì Dương Diệc Nho đã mỉm cười, chẳng biết từ lúc nào Dương Tịnh Như đã đến bên cửa sổ khóa cửa lại.

“Bách Hợp, cô đừng nghĩ quá đơn giản, tôi cùng anh Diệc Nho cũng không như mọi người nghĩ chỉ muốn tài sản nhà họ Dương đâu.” Trên mặt cô ta lộ ra thần sắc khinh miệt tài sản là thứ gì, như là thần linh cao cao tại thượng đang nhìn chúng sinh nhỏ bé dưới mắt đất, Dương Diệc Minh nhìn thấy Dương Tịnh Như lạnh lùng trong trẻo thì không khỏi ngẩn ngơ “Dung Dung...”

“Các người đều phải chết cả anh Minh.” Dương Tịnh Dung quán lấy tóc tron mượt của mình nhìn rất ngây thơ đáng yêu, lúc cười lộ lên như cánh hoa sen mê người.

Người nhà họ Dương không hiểu ý cô ta nói, tất cả đều hoang mang nhưng Bách Hợp lại thờ phào nhẹ nhõm. Cô luôn luôn nghĩ mãi mà không rõ nội dung còn thiếu trong kịch tính kia là cái gì, lúc này thấy Dương Diệc Nho lộ ra chân diện mục, thấy Dương Tịnh Như nói muốn cô chết thì có thể đoán ra phía sau đã xảy ra chuyện gì.

Nếu như có không cô ngoài ý muốn làm rồi thì bất kể nguyên chủ Dương Bách Hợp cũng tốt hay người làm nhiệm vụ sau này cũng không thể tránh được bị tiêm thuốc, đến nửa năm sau mình sẽ chết. Mà đợi đến khi một năm sau Dương Thiên Thành bị cổ độc hại chết đến lúc đó nhiệm vụ gần như thất bại đây cũng là cục diện song thua, mặc kệ nhiệm vụ không hoàn thành hay mình bị đánh mất phương hướng, khả năng khỏi bệnh là rất nhỏ bé, như lão Lưu vào bệnh viện càng ngày càng thần kinh thì thấy, nhất là người trong bệnh viện không hề muốn Dương Bách Hợp tỉnh táo thì muốn tỉnh táo trở về không gian gần như là con số không.

Nếu thế người làm nhiệm vụ này tiền mất tật mang, cho nên những người làm nhiệm vụ trước đều thất bại, nên Bách Hợp có thể tưởng tượng ra kết quả của bọn hắn, không những nổi điên mà điên ở mức cảnh giới cao nhất.

Cho nên mới đến lượt mình, cũng may mình biết diễn xuất, cổ thuật, võ nên mới tránh thoát được sự tra tấn bệnh viện tâm thần, nên mới xem thấu tình huống của Dương Thiên Thành, vốn phải thua thảm mới có thêm con đường hy vọng.

Mà Dương Bách Hợp không cam lòng thì Bách Hợp cũng cảm thấy được, khi nhìn đến Dương Diệc Minh thì trong lòng cô chưa xót vừa đau lại khó chịu, đoán ra nguyên chủ và Dương Diệc Minh yêu nhau nhưng giữ bí mật với người khác cho nên Dương Diệc Minh mới có thể tự tin trước mặt mọi người nói hắn sẽ không tha thứ cho mình mà thái độ lại vô cùng cương quyết, cho thấy Bách Hợp yêu hắn đến mức muốn sống muốn chết.

Nghĩ thế Bách Hợp lắc lắc bàn tay đang ướt nhìn chằm vào Dương Diệc Minh rồi nở nụ cười.

“Dương Diệc Minh, tìm cách tống tôi vào bệnh viện, hiện nay anh có vui không?” Cô vừa nói xong thì trên mặt Dương Diệc Minh lộ ra thần sắc khiếp sợ và sợ hãi, hơi bối rối nhìn Bách Hợp, vô ý thức phản bác: “Cô nói vớ vẩn gì thế?”

Hắn run rẩy nói, Bách Hợp không ngờ tới nhân phẩm mình lại tốt đến thế, tuy tiện biên lời nói dối mà lại thành thật, cô cười lạnh hai tiếng, nghĩ đến Dương Diệc Minh vừa mới cố bảo vệ Dương Tịnh Dung, nếu làm nhiệm vụ này thì chắc cũng là phần nguyên chủ không cam lòng đấy, nhưng không biết kết cục nội dung câu chuyện ra sao nên cô mới không động thủ với Dương Diệc Minh.

Vừa mới rồi hắn như vô cùng coi trọng Dương Tịnh Dung, Bách Hợp cười cười: “Anh rất yêu Dương Tịnh Dung nhỉ? Không biết tôi giết cô ta hoặc tôi khiến cô ta giết anh thì anh có đau lòng không đến chết?” Cô muốn Dương Diệc Minh chết không yên lành, hoặc phải chết trong tay Dương Tịnh Dung, hoặc phải tận mắt thấy người hắn yêu chết trước mặt mình, trùng phất này đối với Dương Diệc Minh mà nói có lẽ mới là nặng nhất, bởi thế hắn vô cùng khiếp sợ.

“Bách Hợp, em đã thay đổi rồi, em trở lên độc ác, không còn là Tiểu Hợp trước kia anh biết nữa.”

Đến mức này rồi mà hắn còn không biết xấu hổ nói ra những lời này, Dương Bách Hợp vào bệnh viện tâm thần không thể kể đến công lao của hắn, khi nguyên chủ bị ngờ vực thì hắn ở chỗ nào? Đã sớm biết có ngày hôm nay cần gì phải lúc trước? Hiện tại mới nói cái gì thay đổi, con chó còn trung thành hơn hắn.

Bách Hợp từ trên cao nhìn hắn rồi lạnh lùng nói: “Câm miệng, nếu không tôi không ngại rút đầu lưỡi anh đâu.”

Dương Diệc Minh tái nhợt nghĩ đến thủ đoạn cổ quái của cô, trong lúc nhất thời không tin nhưng vẫn sợ hãi, hắn là nghị viện sau này còn có tiền đồ sáng lạn, hắn không thể mạo hiểm được, bởi vậy Dương Diệc Minh thức thời không có mở miệng chỉ dùng ánh mắt khiến trách nhìn Bách Hợp.

“Diệc Minh, anh thật đáng xấu hổ.” Lão Đại Dương Diệc Phong cười lạnh hai tiếng đang định mở miệng nói thì Dương Tịnh Như không nhịn được mà hô to: “Dương Bách Hợp con tiện nhân này, mày sẽ chết sớm thôi, lúc này còn nói đánh chết ai?”

Cô vừa dứt lời thì Bách Hợp mỉm cười đi tới chỗ Dương Tịnh Dung, cô đi cũng không chậm, lúc trước còn đang đứng tại chỗ thế sau một giây đã đứng ở bên người Dương Tịnh Dung, trong lúc mọi người còn chưa có tỉnh táo lại thì cô đã thò tay ra cầm cổ Dương Tịnh Dung, Dương Tịnh Như ngậm miệng, vừa mới phát hiện ra mình chỉ thấy tàn ảnh của Bách Hợp thì kinh hãi, cô trở mắt ếch nhìn bóng dáng Bách Hợp dần dần biến mất.

“Dương Tịnh Dung, cô muốn giết Dương Diệc Minh không, hay bị tôi giết?” Bách Hợp không thêm nói nhắm với Dương Tịnh Dung, thò tay bóp cổ cô đến mức không thể thở nổi.

Bách Hợp biết cổ thuật thế nhưng lại biết cả võ công nữa, Dương Tịnh Dung vừa mới có vẻ tỉnh táo đậm đặc thì đã bị bối rối sợ hãi thay thế, cô ta vô ý thức bắt tay Bách Hợp, bàn tay vốn dĩ phải mảnh khảnh thì tràn đầy vết chai như kim sắt kẹp cổ mình, cô ta thật sự muốn giết mình. Rõ ràng không phải như thế, trước kia Dương Bách Hợp không biết cái gì, cô ta là đồ ngu, mình bố trí nhiều năm như vậy không có khả năng nhìn lầm cô ta học võ, nếu cô ta có bản lĩnh thì tại sao lại bị đưa vào trại tâm thần.

Trên mặt Dương Tịnh Dung lộ vẻ gãy dựa, ả không dám tin nhưng sự thật bày ra trước mắt. Bách Hợp biết cổ thuật, ả ta từng thấy người luyện qua cổ thuật học lên nửa chiều thức đợi đến lúc ông trời cho mình sống lại, ả cho rằng mình có thể nắm mọi thứ trong tay, cho rằng có thể cải biến vận mệnh bi thảm, tất cả chỉ là tưởng tượng của mình mà thôi.

Cô không cam lòng.

“Đừng có nói nhảm, tôi đếm ba tiếng...” Bách Hợp nói đến chỗ này thì bóp chặt hơn nữa: “Một...” Vừa dứt lời xong thì cô dùng sức răng rắc một tiếng, mắt Dương Tịnh Như đột nhiên tròn to, cổ cô ta dùng góc độ quỷ dị lệch xuống, tay véo ở cổ cô ta thu về không có điểm chống đỡ nên người cô ta mềm nhũn đổ xuống sàn nhà, cô ta chỉ thấy Bách Hợp lãnh đạm chán ghét, lẩm bẩm một tiếng: “Cô...nói dối...rõ ràng...chỉ...đếm...có một tiếng”

Sở Ngọc đứng ở một bên không nhịn được thò tay đẩy mắt kính của mình lạnh lùng nói: “Đúng là ngu xuẩn. Cũng chưa nói đếm đến ba mới giết mày.”

Người bị tâm thần còn biết điều này thế mà Dương Tịnh Dung còn cho mình là cái hành tây gì, còn vọng tưởng cùng mình đấu trí.

Bách Hợp cao quý mà lạnh lùng nhìn Dương Tịnh Dung còn hơi run rẩy ở dưới sàn nhà, con khố miệng lên nhưng lại cảm giác có gì đó không đúng, quay đầu lại trừng mắt nhìn Sở Ngọc, nói thật ra tuy Sở Ngọc nói đúng nhưng bị người tâm thần hiểu ý thì thật không phải là việc vinh quang gì.

“Cô .. vậy mà cô...” Dương Diệc Minh thấy Dương Tịnh Dung đang nằm ở dưới đất kia thì kẻ đàn cũng biết vừa mới rồi Bách Hợp làm chuyện gì,

Dương Diệc Minh mặt như tro tàn, vẻ mặt tan nát cõi lòng như mẹ ruột vừa mới mất, không biết lấy sức ở đâu đứng dậy chỉ vào mặt Bách Hợp mà gào khóc cả giọng.

“Có gì xông vào tôi, tại sao lại đối đãi với Dung Dung như thế? Coi như tôi thật có lỗi với cô nhưng tại sao cô phải giết cô ấy?” Hắc gầm thét, gân xanh trên trán nhảy loạn nhìn rất đáng sợ.” Tôi hận cô, vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho cô, cô đừng tưởng cô giết Dung Dung thì có thể đạt được tôi, cô nằm mơ.”

“...” Bách Hợp thấy hắc như nổi điên, quay đầu nhìn lão Tiền: “Lão Tiền, người này đưa cho anh, tùy anh đùa bỡn.”

Ngày thường lão Tiền trong hình dáng hèn mọn bỉ ổi, thích đùa giỡn đàn ông nhất, trong bệnh viện chỉ có bác sĩ Vương thường xuyên xuất hiện, hắc cũng thỉnh thoảng mò tới phòng làm việc của bác sĩ sờ vật kỷ niệm, tưởng rằng mình đưa đàn ông cho hắc thì hắc sẽ vui về ai ngờ lão Tiền ghét bỏ.

Cmm! Bách Hợp cố nén xúc động muốn giết người, thở sâu một cái rồi quay ra nhìn Dương Diệc Nho.

Mỗi người nghe thấy Dương Diệc Minh nói thì có người mắng hắc không biết liêm sỉ, cũng có người hâm mộ ghen ghét, duy chỉ có người đàn ông ngồi ở phía trước cửa sổ không hề nói gì, hắc giống như đang nhìn trò khôi hài. Hai chân vắt chéo, tay chống cằm, Bách Hợp quay đầu nhìn hắc thì hắc còn vô cùng lễ phép gật đầu với Bách Hợp, mỉm cười nói: “Rất không tồi.”

Đáng tiếc Bách Hợp không hề cảm thấy thế, bị ép giết Dương Tịnh Dung thật ra cô muốn tin tức từ trong miệng cô ta mà thôi nhưng hết lần này đến lần khác Dương Tịnh Dung lại hiện ra vẻ mặt như kiểu thông minh nhưng thật ra rất ngu xuẩn, đến tình trạng này mà còn muốn làm ra vẻ, trong phim truyền hình hay có nhân vật phản diện bất được nhân vật chính còn lại nhai cả buổi, cuối cùng không giết được mà còn bị hốt gọn, tình huống này không thể rơi xuống người cô được, bởi vật cô ra tay trước. Lúc này tuy không hối hận nhưng lại có thêm phiền toái, cô cau mày lại nhìn chăm chăm vào Dương Diệc Nho, ngoài mặt cổ trần tình nhưng thật ra trong lòng bàn tay thấm mồ hôi lạnh.

“Tiểu Hợp, trước kia tôi lại không biết em có bản lĩnh thế, sao em nhận ra chỉ cô?” Dương Diệc Nho rất tò mò, hắc khiếm tốn thỉnh giáo, loại hào khí quý dị này chỉ vì hắc mà càng thêm trầm trọng.

Bách Hợp nhìn hắc mỉm cười thì tâm tư càng trĩu nặng, đến mức này mà Dương Diệc Nho còn thoải mái, hoặc hắc giả vờ hoặc hắc có thực lực có thể diệt hết người trong phòng này. Nghĩ đến lúc trước hắc đến gần mình mà không bị phát hiện thì Bách Hợp đã hiểu, cũng có hơi chút buồn bực, chỉ vì thời gian quá ngắn, nếu cho cơ hội thêm thời gian thì nhất định cô sẽ hoàn thành nhiệm vụ này, có thể nghịch chuyển tình huống.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phản Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Ở trong bệnh viện tâm thần (11)

“Tôi bảo này, nếu có một tối, thực sự xem thiên tượng lấy được truyền thừa, tôi nghĩ chắc là anh sẽ không tin.” Bách Hợp thuận miệng nói nhảm, lão Lưu ở bên cạnh gật đầu: “Đúng vậy.” Cô ta vừa dứt lời, Dương Diệc Nho liền cau mày, lập tức đứng lên, sắc mặt lão Lưu hơi tái nhợt, bên khóe miệng trào ra một chút máu, theo bản năng giấu tay ra sau lưng.

Chỗ đó cô ta giấu không phải là đồ nguy hiểm như súng ngắn hay dao găm, mà là thuốc viên cô ta tự điều chế ra, giống như một loại chấp niệm, lão Lưu lấy từ đó ra một cái bình nhỏ, đổ toàn bộ thuốc viên có trong bình vào miệng, ném bình rỗng xuống đất, không lâu sau lại lấy ra một cái bình, lại nuốt như vừa nãy, lại vứt đi, lại lấy ra một cái bình khác... sau khi nuốt chỗ thuốc đó, sắc mặt cô ta mới tốt hơn một chút, Bách Hợp cố nén cơn xúc động muốn đi tới sờ xem ở sau lưng cô ta giấu bao nhiêu cái bình, đồng thời đáp lão Lưu sang một bên.

“Tránh sang một bên, Bồn vương muốn lên rồi.”

Nếu không nói câu “Bồn Vương”, sợ rằng lão Lưu sẽ không chịu tránh sang một bên, cô ta cực kỳ tin tưởng, cho rằng thân là một chiến sĩ của Thánh Chiến Đoàn thì phải có chết cũng không từ. Đừng trông mặt mà bắt hình dong, bình thường trông lão Lưu thông minh khôn khéo, lúc có thịt nướng để ăn thì sẽ dụ dỗ người khác cắt thịt cho cô ta, nhưng dù sao cô ta cũng là bệnh nhân, nếu quả thực tới thời điểm nào đó phải đổ máu, vứt bỏ tính mạng... đối với cô ta mà nói, sợ là sẽ không để ý giống như người ta. Cô ta có chấp niệm của cô ta, chỉ cần là chuyện lão Lưu nhận định, sợ là có chết cũng không lùi dù chỉ một bước. Chỉ dựa vào chuyện đám người này dám làm nổ tung bệnh viện để trốn viện tập thể là có thể nhận ra.

Bách Hợp không nhẫn tâm nhìn thấy bọn họ đi tìm chết, cô làm nhiều nhiệm vụ như vậy, dưới tay không phải là không dính tới mạng người, nhất là lúc tiến vào nhiệm vụ Ý Thiên Đồ Long Ký, cô đã giết rất nhiều người trong Minh giáo, theo lý, lẽ ra cô đã sớm tâm lạnh như sắt. Nhưng không biết vì sao, khi đối diện với một quần thể nhỏ khiếm khuyết một phương diện nào đó, biết là bọn họ không sợ chết, nhưng cô vẫn có cảm giác không đành lòng. Ngay lúc này thôi, lúc thấy khóe miệng lão Lưu rỉ máu, trong lòng cô cảm thấy vô cùng không thoải mái, giống như thực sự coi đám bệnh nhân này thành thù hằn của mình.

Bách Hợp thăm mắng mình bệnh không nhẹ, nếu như lòng dạ ác độc, nên để cho đám bệnh nhân này xông lên, bản thân mình thì đứng ở phía sau hưởng lợi, nhưng không biết dây thần kinh nào của cô bị chập mạch. Đóng vai anh hùng gì chứ, quả nhiên vào bệnh viện tâm thần là sai lầm rồi!

“Tiểu Hợp, hay là cô gia nhập vào đội của tôi, tôi sẽ thả cho một con đường sống, thế nào?” Dương Diệc Nho mỉm cười nhìn Bách Hợp đang hiên ngang lăm lăm đứng giữa đám người trước mặt, bàn tay khẽ động, vừa có chút buồn bực gạt mấy sợi tóc rối vốn đang rủ trước trán ra sau ót, chỉ còn lại vài sợi tóc ngắn rủ trước trán, để lộ vàng trán cao ra ngoài, tăng thêm mấy phần ngang ngược bướng bỉnh, mang lại cảm giác tà mị, bớt đi mấy phần tao nhã trước đó. Gã tháo kính ra, để lộ đôi mắt đen trong suốt, đôi con ngươi sâu thăm thẳm, đẹp và có chút quý dị.

Hắn là người nhà họ Dương chưa ai từng thấy bộ dáng này của Dương Diệc Nho, Dương Diệc Phong vừa muốn mở miệng nói chuyện, Dương Diệc Nho gõ gõ ngón tay, “bùm” một tiếng, đầu của Dương Diệc Phong như nở hoa, trên đỉnh đầu có một thứ chui ra, đầu hắn giống như màn sương máu, vị trí vốn là nơi Dương Diệc Phong đứng như vừa trải qua trận mưa máu, thi thể không đầu rơi xuống mặt đất, một con trùng trong suốt nhanh chóng thoát kén thành bướm, từ từ bay đến trên tay Dương Diệc Nho rồi ngừng lại.

“Cổ thuật? Cổ tơ hồng là do mày dạy Dương Tĩnh Dung?” Biến cố đột ngột xảy ra như vậy khiến cho người nhà họ Dương ngẩn người, không nói nên lời, từ lúc nhìn thấy cổ trùng này, Bách Hợp như chợt hiểu rõ, trùng to mắt, theo bản năng chỉ vào Dương Diệc Nho nói: “Mày học được từ đâu?”

Dường như Dương Diệc Nho còn bất ngờ hơn cả cô, sau đó không nhin được mà cúi đầu cười khê: “Ha ha ha, lão già kia còn nói trên trời dưới đất chỉ có duy nhất cái này, không ngờ trên đời này cũng có chuyện lão đoán sai.” Dương Diệc Nho tự cười một mình cả buổi, giờ đây không có ai dám nói gì gã, còn thi thể của Dương Diệc Phong đang nằm trên mặt đất thì co giật theo phản xạ, mọi người nhìn thấy đều rét run trong bụng, thủ đoạn này quá đáng sợ, tận mắt nhìn thấy một người ở trước mặt mình nổ tung đầu, có người không chịu nổi hai chân run lấy bậy.

Vì chiếm đoạt tài sản của Dương Thiên Thành, sợ là sau khi lão chết thì mình hai bàn tay trắng, con nuôi của nhà họ Dương ở xa từ khắp nơi trên thế giới đều đồng loạt bay về đây, lúc này đang tập trung ở phòng khách, vừa khéo để cho Dương Diệc Nho có cơ hội một lưới bắt trọn. Bách Hợp nhìn thấy tình cảnh như vậy trong lòng cảm thấy rét run, đồng thời cũng có chút há hê. Đám con nuôi này của nhà họ Dương thấy lợi quên nghĩa. Vốn không phải là con cháu của người nhà họ Dương, Dương Thiên Thành nhận nuôi bọn họ, những người này không biết ơn thì thôi, lại còn đẩy đưa con gái ruột thịt duy nhất của Dương Thiên Thành vào trong viện tâm thần, hiện nay ác nhân có ác nhân trị, thật đúng là báo ứng mà, không sai chút nào.

“Sao Tiểu Hợp cũng biết cổ thuật vậy?” Ban đầu Dương Diệc Nho không hạ độc nguyên chủ, thực tế là do cô không xứng được như vậy, cũng chỉ là một cô đại tiểu thư được nuôi dưỡng trong khuê phòng mà thôi, suốt ngày chỉ biết ăn uống vui đùa đến trường đọc sách. Gã không cần hạ độc Dương Bách Hợp bởi tự gã cũng có thể loại bỏ, nhưng không biết tại sao mà Dương Tĩnh Dung lại sống chết muốn dọa cô ta đến phát điên, lại nhắc đến Dương Tĩnh Dung, cái gọi là quan hệ hợp tác cũng chỉ là suy nghĩ một chiều từ phía ả ta mà thôi. Dương Tĩnh Dung muốn hợp tác với hắn để chiếm đoạt nhà họ Dương, mà thực ra thì Dương Diệc Nho không có để nhà họ Dương vào trong mắt.

Thực lực của gã đã đạt tới mức này, đối với gã mà nói, lực hấp dẫn của tiền tài quyền thế thế tục không đủ lớn, gã chỉ muốn nhìn người của nhà họ Dương đi tìm chết, dùng nó để an táng đoạn quá khứ không lấy gì làm vui vẻ của mình, Dương Tĩnh Dung cũng là một đoạn trong quá khứ mà gã không thích, thực tế là từ trước tới nay Dương Diệc Nho không hề để tâm đến ả ta, căn bản cũng không chữa cho ả một con đường sống. Cái gọi là quan hệ hợp tác, cũng chỉ là do ả tự xưng, thực ra ả không xứng!

Hiện giờ Dương Diệc Nho nhìn thấy thực lực của Bách Hợp, ngược lại có chút tò mò, một cô đại tiểu thư bình thường, là một bao cô chỉ biết quần lụa áo là cùng với trang sức này nọ, bị dọa tới mức bị thần kinh, sau khi đưa vào viện cô ta lại giống như đổi thành người khác, không chỉ thông minh hơn rất nhiều, còn học được rất nhiều thứ thú vị. Dương Diệc Nho nhớ lại, trước kia sênh ra là cô cô này lại là hét luyện võ, lúc đó mọi người chỉ cho rằng cô ta bị điên nặng lắm rồi, gã tự nhận bản thân mình rất cẩn thận, vậy mà cũng bị cô qua mặt, hiện tại xem ra không phải là cô ta bị điên, mà là thực sự luyện võ.

Một thiên kim tiểu thư vậy mà lại không thầy tự tử, học xong võ công. Trước đây lúc mới biết đến cổ thuật, Dương Diệc Nho đã cảm thấy rất thần kỳ rồi, hiện giờ nhìn Bách Hợp gã lại cảm thấy thần kỳ hơn nữa, cũng là bởi vì sự cơ trí của Bách Hợp lúc trước khiến cho gã phải than thở.

“Dương Thiên Thành tự cho là mình thông minh cả đời, lại sinh ra một cô con gái thông minh như cô, vào viện tâm thần, thực ra là cô đã sắp xếp xong xuôi hết rồi đúng không? Quang minh chính đại khiến cho người ta tưởng là cô bị điên, thực ra là cô tu luyện võ công.” Dương Diệc Nho vừa nói, vừa vỗ tay cười: “Chỉ là tôi không hiểu, ở dưới mí mắt tôi, từ lúc nào cô nhận được truyền thừa kỳ diệu như vậy.”

“...” Uống thuốc bổ não cũng không được như vậy, và lại lời này còn phát ra từ miệng Dương Diệc Nho, Bách Hợp cảm thấy chuyện này giống như truyền giả tướng, thực ra cô vào bệnh viện tâm thần không phải là “có ý giả điên” như Dương Diệc Nho nói, cũng không phải là tương kế tựu kế gì đó, sự thực là nguyên chủ bị dọa sắp phát điên, mà cô thì lợi dụng chuyện luyện võ để dời khỏi sự chú ý của đám người bác sĩ Vương, cũng không phải là tính toán thông minh gì.

Nhớ đến mấy y tá cường tráng ban đầu, và cả tình cảnh vì không muốn ăn mà phải giả điên, cũng chỉ có thể nói mình mèo mù vớ cá rán, vô tình đẩy mọi chuyện về một hướng khác, thật ra thì cô không có thông minh và nhiều tâm kế như Dương Diệc Nho nói, nếu như gã biết chỉ số thông minh của mình chỉ vừa đạt tới tiêu chuẩn của người bình thường, chắc chắn gã sẽ không nói ra như vậy.

Nhưng Bách Hợp không muốn giải thích, không có ai ngại người ta khen mình thông minh cả, cô cố gắng ra vẻ thâm sâu khó lường, đứng thẳng lưng hùng hồn nói:

“Không sai! Tôi đã sớm biết âm mưu quỷ kế của anh. Dương Diệc Nho, có phải là anh rất hận bỏ tôi không?”

Ma xui quỷ khiến thế nào mà lúc này cô lại đoán trúng thêm một lần nữa, trong mắt Dương Diệc Nho lộ ra vẻ âm tàn, nhếch miệng khê cười nói: “Tôi hận lão? Không, tôi không hận lão, chẳng qua để không thẹn với lương tâm, lão nhất định phải chết thôi. Để chọn đàn ông giúp đại tiểu thư nhà họ Dương,

Dương Thiên Thành đã nghĩ rất nhiều cách để khiến cho rất nhiều trẻ mồ côi xuất hiện. Tiểu Hợp, có phải cô nghĩ trên thế giới này thật sự có chuyện trùng hợp như vậy, có mười đứa trẻ mồ côi có ngoại hình, gen di truyền đều không tầm thường được Dương Thiên Thành nuôi dưỡng?” Dương Diệc Nho đưa tay vuốt trán, đôi mắt dài nhỏ hơi nheo lại. “Dương Thiên Thành tưởng là tôi không nhớ được gì, thực ra vụ tai nạn xe cộ của cha mẹ ruột tôi là do con người gây ra, tôi trở thành một trong số những đứa trẻ mồ côi được Dương Thiên Thành nuôi dưỡng, là một trong số những người được chọn để làm phò mã của Dương đại tiểu thư, chờ cô chọn lựa.”

Ký ức về cha mẹ trước khi mất vẫn luôn xuất hiện trong giấc mơ của Dương Diệc Nho từ nhiều năm qua, trước mặt Dương Thiên Thành, gã vẫn luôn phải ra vẻ như cái gì cũng không nhớ, thực ra Dương Diệc Nho trời sinh tính tình lạnh nhạt, nếu không phải gặp được lão giả thần bí dạy gã võ công, cổ thuật, thì có lẽ tâm nguyện của gã chỉ là chiếm được nhà họ Dương, báo thù giúp cha mẹ, cùng nguyện vọng tâm thường như xung bá trong thương trường thế giới. Tới lúc học xong võ công, học được cả cổ thuật, như có cánh cửa sổ được mở ra trước mặt mình, gã liền muốn thay đổi.

Nhà họ Dương đã không còn gì được gã để ở trong mắt, gã theo đuổi là ở đẳng cấp cao hơn, chỉ có điều từng hành động của Dương Thiên Thành như một ngọn núi lớn đè chặt trên người gã, ngăn cản bước chân của gã, dùng từ thông tục hơn, nó giống như đã trở thành tâm ma của gã, không diệt không được.

“Còn Dương Tĩnh Dung ấy à, khoảng hai năm rưỡi trước, ả hẹn gặp tôi, nói cái gì mà muốn hợp tác diệt trừ nhà họ Dương, nói ả biết bí mật gì đó của nhà họ Dương, ta cho ả ăn cổ trùng, khiến cho ả nói thật, hình như là trọng sinh gì đó.” Dương Diệc Nho hơi hột nói đến đây, cũng mặc kệ người nghe đang mò hôi đầy đầu, “phỉ” cười một tiếng: “Bất kể là ả ta trọng sinh hay xuyên không, đồ chơi tới cửa sao lại không nghịch?”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Ở trong bệnh viện tâm thần (12)

Có lẽ là coi toàn bộ những người trước mặt thành người chết, cho nên lúc nói chuyện Dương Diệc Nho cũng không có ý định giấu giếm gì, thực lực của gã võ cùng cường đại, từ trong lời đàm tiếu của Dương Diệc Phong liền bị gã giết chết, là có thể nhìn ra được trước kia hẳn là thư ký bên người Dương Thiên Thành, chủ quản tất cả mọi chuyện liên quan đến đại trạch nhà họ Dương, ý vào công việc này, chắc gã đã hạ cổ tất cả mọi người trong nhà họ Dương, đối với gã mà nói, tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay, nói không chừng chỉ cần hất búng ngón tay, người nhà họ Dương chết sạch sẽ đã đành, lại còn không cần tốn nhiều sức.

Ngoại trừ chuyện Bách Hợp cùng đám người tâm thần lão Lưu đột nhiên xuất hiện là việc ngoài ý muốn ra, kế hoạch của Dương Diệc Nho có thể nói là nước chảy không lọt.

Dùng cổ giết người quả thực là khiến cho cảnh sát hiện đại không tìm ra bất kỳ chứng cứ nào, giết người xong gã còn có thể nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. Vậy mà Dương Thiên Thành lại có thể chọc vào nhân vật nguy hiểm như vậy. Bề ngoài Bách Hợp vẫn tỏ vẻ chẳng thèm quan tâm, nhưng trong lòng lại lệ rơi đầy mặt.

“Trọng sinh gì...” Nhiệm vụ lần này không chỉ có đối thủ biết dùng cổ độc, còn đột nhiên xuất hiện một người trọng sinh phá rối đội hình. Về chuyện sao Dương Tĩnh Dung lại trọng sinh, hay là sau khi trọng sinh ả có mục đích đích gì, cô cũng chẳng cần phải quan tâm, dù sao Dương Tĩnh Dung cũng đã chết ở dưới tay cô, nếu như Dương Tĩnh Dung đã chết rồi, bất kể ả đã từng làm gì, hoặc có ý định gì, trước kia bị ám hại như nào đều không liên quan đến mình nữa.

Dương Diệc Nho mỉm cười nhìn Bách Hợp, vẻ mặt quyến rũ: “Tiểu Hợp thấy thế nào? Cô có nguyện ý ở cùng tôi, mai táng nhà họ Dương, rồi cùng tiến vào kỷ nguyên mới không?”

Gã vừa dứt lời, lão Lưu mặt vẫn còn hơi tái nhợt đã không nhịn được mà cười phá lên:

“A ha ha ha, Thánh chủ. So với chúng ta, người này còn điên hơn kia. Tới giờ uống thuốc rồi!” Cô ta vừa dứt lời, Dương Diệc Nho liền hừ lạnh một tiếng, thân hình cao gầy nhanh như tia chớp, mọi người chỉ vừa chớp mắt một cái đã thấy hắn xuất hiện ở bên cạnh lão Lưu: “Nói lại lần nữa?”

“Để giữ gìn hòa bình và thế giới, phần tử phản động như này đều đáng chết!” Lão Lưu ưỡn ngực, vẻ mặt hiên ngang lắm liệt, chỉ là tay cô ta không ngừng lói ra một đồng chai lọ bình thuốc ở sau eo. Sau khi lấy được liền mở ra dốc vào trong miệng, từ hành động như vậy có thể thấy được lão Lưu có chút khản trương, trong lòng Bách Hợp căng thẳng, thăm mắng một tiếng “ngu ngốc”. Rõ ràng Dương Diệc Nho là một nhân vật nguy hiểm, lúc này lão Lưu lại đi chọc giận hắn, đang muốn mở miệng chửi, lão Lưu lại giơ tay lên nói:

“Thánh Chiến Đoàn...” Còn chưa dứt lời, Dương Diệc Nho đã áp lòng bàn tay hắn lên mu bàn tay của cô ta, một tiếng “bùm” nhỏ vang lên. Sắc mặt tái nhợt của lão Lưu trong nháy mắt như không còn chút máu nào, khóe miệng cô ta còn mang theo ý cười. Cả người ngã xuống đất, trong miệng còn một ít thuốc chưa kịp nhai nuốt cũng bị phun ra, rơi vãi bên khóe miệng cô ta, bên cạnh màu da trắng bệnh thoát nhìn rất kỳ dị.

“Đừng dậy đi lão Luru, đồ khốn nạn này.” Lão Tiền cười khan hai tiếng, đồng thời đưa chân muốn đá vào người lão Luru, bọn họ cùng vào bệnh viện đã nhiều năm rồi, đám người bệnh này không có công việc, không có người yêu, người nhà bọn họ gần như đã bỏ rơi bọn họ, trong bệnh viện cũng không có gì thuộc về riêng họ, ánh mắt của y bác sĩ nhìn bọn họ đều mang theo sự e ngại cùng cảm giác qua loa, trại an dưỡng tư nhân mặc dù xa hoa nhưng một chút tình người cũng không có. Về sau, thứ bọn họ có được cũng chỉ là tình cảm chung sống với nhau sau nhiều năm mà thôi. Thường ngày tuy bọn họ cũng đánh nhau, mắng chửi âm ỹ, nhưng bọn họ lại rất quan tâm tới đối phương.

Lúc Bách Hợp đang trầm nghĩ như vậy thì cô chợt thấy trên mặt Lão Tiền chảy ra hai hàng nước mắt, trong lòng cô đau xót, đang cảm kích định nói gì đó thì lão Tiền đã không nhìn được mà ngừng đầu cười:

“Ha ha ha, Lão Luru chết rồi! Từ nay về sau tao chính là Đại đội trưởng!”

“...” Lúc này Bách Hợp đang muốn đưa tay bóp chết lão, lão Tiền lại móc ra chiếc chìa khóa không biết nhặt được ở đâu, ném về phía Dương Diệc Nho, đồng thời cũng nhổ nước bọt về phía hắn. Lão cúi đầu muốn ôm thân thể lão Luru, Dương Diệc Nho bắt được chiếc chìa khóa, lại gờ chân đạp ở trên lưng lão.

Lão Tiền ho hai tiếng, cúi đầu muốn gọi lão Luru dậy, máu lại không ngừng tuôn ra từ khoe miệng lão, thay vì ôm lấy bộ ngực đã bị chấn thương nặng của lão, giọt máu kia rơi trên mặt lão Luru, lão lại run rẩy đưa tay lau vết máu trên mặt lão Luru.

“Dương Diệc Nho.” Ánh mắt Bách Hợp lập tức trầm xuống, người bệnh tâm thần không phải không có tình cảm, chẳng qua là trong đầu bọn họ như có một cánh cửa nào đấy bị khóa lại, chìa khóa lại mất nên không thể mở ra cánh cửa đó mà thôi, bọn họ là một người hoàn chỉnh, nhất là so với đám người vàng đồ nhẹ lòng son, bọn họ còn đáng yêu hơn nhiều! Bọn họ đáng yêu hơn một đám người gọi là anh em kết nghĩa của nhà họ Dương, quan trọng hơn, bọn họ đều xuống núi vì Bách Hợp. Giờ đây bởi vì công việc của cô mà lão Luru lão Tiền liên tục xảy ra chuyện, trong lòng Bách Hợp xông lên cảm giác phần nộ, tuy biết mình không phải là đối thủ của Dương Diệc Nho, nhưng cô vẫn không kiềm được mà xông tới Dương Diệc Nho.

Quá vội động rồi, trong lòng Bách Hợp hiểu rồi! Cơ thể nhẹ nhàng của cô bị Dương Diệc Nho đập một cú bay đụng vào vách tường. Vừa rồi còn ôm thi thể Dương Tĩnh Dung khóc không ngừng, Dương Diệc Minh thấy cô bay tới liền không ngừng né tránh, cũng mặc kệ thi thể của Dương Tĩnh Dung. Đây chính là nhân tính, khách quan mà nói, sau khi lão Tiền bị thương còn sợ máu của mình làm bẩn khuôn mặt của lão Luru, rõ ràng người có tâm tư đơn thuần còn sạch sẽ hơn nhiều.

Cô bò dậy, Dương Diệc Nho vừa sửa lại tóc tai vừa mỉm cười nói: “Rất tốt, mới có một năm rưỡi ngắn ngủi mà cô đã đạt đến trình độ như vậy, thật khiến cho người ta giật mình, nếu như cho cô mấy năm, rất có thể cô sẽ bỏ xa tôi.”

Ngực Bách Hợp truyền đến cơn đau kịch liệt, cô giãy dụa muốn đứng dậy, nụ cười trên mặt Dương Diệc Nho vẫn không thay đổi: “Tôi cho cô hai sự lựa chọn, lựa chọn thứ nhất, là vì sự sống chết của bố mình mà dạy tôi cái gọi là võ công từ xem trời sao buổi tối, sau đó cô lại đi tự sát. Hai ấy hả, cô cũng có thể lựa chọn không muốn, gia nhập với tôi, đích thân giết chết bọn họ!”

Lúc này Bách Hợp cảm thấy rất nặng nề, cô nhìn thấy lão Tiền đã không tự chủ được mà gục xuống bên cạnh lão Luru, nhưng để tránh không đụng vào cô ta lão còn lăn sang một bên, đám người Sở Ngọc muốn tới bên cạnh lão Luru nhưng lại ngại bầu không khí trong phòng, đi vô cùng chậm, cuối cùng là đứng phía sau cô. Cho dù cô không vì nhiệm vụ, không vì sự sống chết của Dương Thiên Thành, nhưng khi nhìn thấy đám người này, sao cô có thể nhẫn tâm để bọn họ đi tìm chết chứ?

“Nghĩ thông suốt chưa?” Dương Diệc Nho cho rằng Bách Hợp không thể nào đáp ứng đi tìm chết, bởi vì gã cũng đã trải nghiệm qua sự huyền diệu của võ công, loại cảm giác này thực sự khiến cho người ta cảm thấy bay bổng, ham muốn, phóng phát như toàn bộ thế giới đều được đắm dưới chân mình. Vì một lão già gần đất xa trời, sao cô lại có thể nhượng lại chuyện tốt như vậy chứ?

Là người ai cũng ích kỷ, nghĩ tới điều kiện này, không biết tại sao, Dương Diệc Nho lại cảm thấy nhạt nhẽo, vô vị. Gã không muốn chơi đùa nữa, hắn muốn sớm tiễn đưa toàn bộ người nhà họ Dương lên đường, sau đó sẽ đi theo lộ trình của mình. Ở đây lãng phí quá nhiều thời gian, gã đã hơi mất kiên nhẫn rồi.

Gã giơ tay lên, mọi người sợ nhất là cái tư thế nắm tay của gã, thậm chí Dương Diệc Minh còn bật khóc: “Tiểu Hợp, em vội vàng đồng ý với nó thật sao?! Chẳng lẽ em muốn tro mắt nhìn anh chết đi sao?”

Nghĩ tới câu nói vừa rồi của Dương Diệc Nho, sau khi mình dạy cho hắn võ công, mình lại phải đi tìm chết, bây giờ Dương Diệc Minh lại bảo mình mau đồng ý, vốn tưởng rằng trái tim sẽ nhói đau một cách khó hiểu, cô nhủ mày, nào ngờ cảm giác đau đớn trong tưởng tượng lại không xảy ra, Bách Hợp thở phào nhẹ nhõm, nhìn Dương Diệc Minh một cái: “Anh yên tâm, tôi sẽ không tro mắt nhìn anh đi tìm chết đâu.” Thấy trên mặt Dương Diệc Minh nở nụ cười rực rỡ như điên, Bách Hợp lạnh lùng nhếch môi: “Bởi vì tôi nhắm mắt lại!”

Nụ cười trên mặt Dương Diệc Minh lập tức cứng lại, hắn như không dám tin: “Tiểu Hợp, sao... sao em lại đối xử với anh như vậy? Em đã quên, đã quên tình cảm khi xưa của chúng ta rồi sao? Em đã quên hồi đó em yêu anh như thế nào rồi à? Em còn đồng ý là sẽ nói với bố nuôi, gả em cho anh, em đã quên tất cả rồi sao?”

“...Tôi đã quên hết rồi!” Thuốc mê chết tiệt, lúc này Bách Hợp lại thăm nguyên rửa loại thuốc mê kia làm cho cô tiếp nhận thiếu một đoạn nội dung võ kịch, nếu biết trước là sẽ như vậy, cô cũng sẽ không dẫn đám người kia xuống núi, nếu biết trước kết cục này, có chết cô cũng không đồng ý cho đám người lão Luru hộ tống mình cùng đi vào bệnh viện, lúc này nghe được lời Dương Diệc Minh nói, ngoại trừ việc khiến cho cô nhớ ra mình từng bởi vì thuốc mê mà tiếp nhận thiếu một đoạn nội dung võ kịch ra, cũng chỉ còn dư lại hồi hận cùng oán hận sâu sắc.

“Dương Diệc Minh, có phải là anh đã đưa tôi vào bệnh viện tâm thần không?” Bách Hợp quay đầu lại nhìn Dương Diệc Minh, lúc này trong lòng cô có

quá nhiều câu hỏi, nếu như trước đây nguyên chủ hận hò với Dương Diệc Minh, mà Dương Diệc Minh lại cặp kè với Dương Tĩnh Dung, vậy thì có thể hiểu được hận ý của nguyên chủ. Chẳng qua nội tình rối cuộc là như thế nào thì cô lại nghĩ không ra, bởi vậy lúc này về mặt lại có chút tàn khốc.

Thở dài một hơi, Dương Diệc Nho vừa nhét tay vào túi quần, khoe miệng lại hơi mỉm cười:

“Nếu là chuyện này thì để cho tôi nói cho cô biết, coi như là một ưu đãi nhỏ trước khi giao dịch của chúng ta thực hiện.” Lúc Dương Diệc Nho nói đến đây thì trừng mắt nhìn về phía Bách Hợp, trên mặt không có chút tàn nhẫn nào, nhưng chỉ cần gã hơi hơi tay nhắc chân là có thể dễ dàng đoạt lấy tính mạng của hai người lão Lưu và lão Tiền.

Lúc này Bách Hợp vừa hận gã lại vừa có chút kiêng kỵ, thấy gã hiếm khi muốn mở miệng giải đáp nghi hoặc trong lòng mình, cô liền cố nén lửa giận trong lòng, đồng thời cũng nhân cơ hội này mà điều tức nội lực đang rối loạn trong cơ thể mình, một phần khác thì chú ý tới lời nói của Dương Diệc Nho.

Thì ra là từ hơn ba năm trước, tuy Dương Diệc Minh còn trẻ tuổi, nhưng dưới sự giúp đỡ tiền tài quyền thế của nhà họ Dương mà tiến vào trung tâm chính trị của tỉnh thành. Tuổi trẻ mà lại tuân nỷ đa tài, đã vậy chẳng chặc lại còn ôn nhu, lúc hắn nói chuyện thì ánh mắt như chứa đầy tình cảm, thiếu nữ trẻ người non dạ sao có thể chịu được sự hấp dẫn như vậy? Dương Diệc Nho là dưới sự quyến rũ của hắn, nhanh chóng thích hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Ở trong bệnh viện tâm thần (hoàn)

Hành động của hai người Dương Bách Hợp cũng lừa gạt những người khác, Dương Diệc Minh tự hiểu mình còn trẻ, lại vừa mới bước chân vào con đường làm quan, tuy muốn chiếm được trái tim của Bách Hợp, lại càng muốn có được toàn bộ nhà họ Dương, nhưng hắn lại sợ những anh em kết nghĩa khác đoàn kết lại công kích hắn.

Dù sao thì hắn cũng hiểu rất rõ đạo lý “súng bắn chim đầu đàn”, vì vậy vừa dụ dỗ Bách Hợp lặng lẽ qua lại với hắn, đồng thời cũng vừa ra vẻ ôn nhu lại vừa xa cách với Dương Bách Hợp. Thậm chí, để lừa bịp người khác, hắn còn chủ động quyến rũ người có lòng muốn tiếp cận hắn (Dương Tĩnh Dung) để làm bia đỡ đạn.

Ban đầu Dương Diệc Minh chỉ định gặp dịp thì chơi, nhưng sau khi Dương Tĩnh Dung sống lại, lại đặc biệt muốn tìm người nhà họ Dương báo thù. Kiếp trước ả cùng Dương Tĩnh Như tranh giành nửa đời người, cuối cùng lại biết lão già đó không coi cô là con gái, cho nên rơi vào kết cục giỏ trúc mức nước, xe công dã tràng. Đáng sợ hơn chính là kẻ vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối- Dương Diệc Nho. Cuối cùng người nhà họ Dương đều chết trong tay hắn. Sau khi sống lại, Dương Tĩnh Dung đã không muốn tới nhà họ Dương lần nữa rồi, nhưng ả lại không cam lòng vì kiếp trước đã chết thê lương, bởi vậy ả cũng chuẩn bị trả thù giống Dương Diệc Nho.

Tuy chết ở dưới tay Dương Diệc Nho, nhưng bởi vì gã đàn ông này quá mạnh mẽ, Dương Tĩnh Dung biết mình không phải là đối thủ của hắn, trước khi chết ả lại nhìn thấy thủ đoạn gọi cô thần kỳ của gã, bởi vậy sau khi sống lại ả lại nghĩ cách hợp tác với gã đầu tiên, ả lợi dụng Dương Diệc Minh để tới gần gã, cũng là bởi vì biết kiếp trước Dương Diệc Minh là gã đàn ông mà Dương Bách Hợp thích nhất.

Chẳng phải Dương Thiên Thành thích con gái tâm can bảo bối của lão nhất sao, đã vậy ả sẽ phá hủy cô ta, để cho Dương Thiên Thành đau đến không muốn sống. Chẳng phải ở kiếp trước Dương Bách Hợp đã giành được sự yêu mến của anh Diệc Minh sao, lần này ả sẽ khiến cho Dương Bách Hợp phải nếm mùi vị bị Dương Diệc Minh phản bội.

Tất cả những chuyện này đều là Dương Diệc Nho dùng thủ đoạn hời ra được. Ngày đó Dương Tĩnh Dung không biết ả đã bị trúng cổ độc của Dương Diệc Nho, ả đã trút hết tất cả mọi bí mật sâu trong đáy lòng ả.

Mà đầu sao Dương Tĩnh Dung cũng là con gái của Dương Thiên Thành. ả lại lợi dụng sự tiện lợi của việc trọng sinh, biết Dương Diệc Minh thích loại phụ nữ như thế nào, sau lưng lại học tập không ít, dễ dàng quyến rũ Dương Diệc Minh, khiến gã quên mất Dương Bách Hợp, cũng yêu ả sâu sắc, thậm chí còn vì ả mà lợi dụng tình yêu của Dương Bách Hợp với gã, cho cô ăn uống đồ đã bị bỏ thuốc, để cho tình trạng nhìn thấy ảo giác của cô càng ngày càng nhiều, hàng đêm ngủ không yên giấc, ở trong phòng, đôi khi ả lại cho phát những đoạn ghi âm có quái âm trầm, lại phối hợp với cổ tơ hồng mà Dương Tĩnh Dung trộm được từ chỗ Dương Diệc Nho, hai người hợp mưu dùng Dương Thiên Thành dọa cho Dương Bách Hợp gần chết.

Cuối cùng mục đích của Dương Tĩnh Dung cũng đạt được, ả dọa Dương Bách Hợp sợ gần chết, thành công dọa Dương Bách Hợp sợ vỡ mật. Lúc Dương Bách Hợp cầu cứu Dương Diệc Minh, lúc cô nói với hắn sự sợ hãi trong lòng, lại không biết người đàn ông cô yêu và tin tưởng lại chính là hung thủ, cuối cùng cô bị Dương Diệc Minh dẫn dắt, khiến cô tưởng cô bị bệnh tâm thần thật. Một khi có lỗ thủng trong tư tưởng, giống như virus có cơ hội xâm lấn, Dương Bách Hợp vốn kiên định cho rằng mình là người bình thường, nhưng một khi sự hoài nghi và phủ định bản thân xuất hiện ở trong lòng, thì không thể nào lái đi được.

Mang theo sự chán ghét cùng với sự không tin tưởng bản thân, cô bắt đầu cảm thấy có khi nào cô đã bị bệnh rồi không, giống như Dương Diệc Minh đã nói, phải uống thuốc điều trị? Ngay từ lúc cô bắt đầu cho rằng mình đã bị bệnh, muốn quay lại đã không còn đơn giản nữa rồi. Cô bị đưa vào viện tâm thần, trước kia cô tin tưởng Dương Diệc Minh bao nhiêu thì bây giờ gã muốn hại cô lại dễ dàng bấy nhiêu. Sau khi cô vào viện tâm thần, kết cục là gì chính Dương Diệc Nho cũng không biết, dấu sao kiếp trước của Dương Tĩnh Dung là kết cục bi thảm của ả, mà không phải là kiếp này sau khi trọng sinh lại thành công.

Nghe xong tiền căn hậu quả, Bách Hợp thấy vẻ mặt của Dương Diệc Nho càng ngày càng lãnh đạm, cô rất rõ, trong nhà tổng cộng có gần ba mươi người, trừ bỏ chín người cô mang đến, hiện tại anh em kết nghĩa nhà họ Dương còn chín người, trừ Dương Diệc Phong đã chết cùng Dương Thiên Thành phải chết không thể sống, còn có một luật sư lão tin nhiệm ra, còn lại tất cả đều là đám người vệ sĩ.

Hiện tại Bách Hợp đã không còn đường lui, thời gian của cô quá ngắn, thời gian không đợi người. Loại tình tiết có chí ắt thành công không thể xuất hiện ở đây, giờ đây nếu cô tiếp tục liều mạng, có khả năng chỉ liên lụy tới người khác mà thôi.

Người nhà họ Dương thì không tính, bọn họ chết hay sống cũng không liên quan đến cô, tuy rằng bọn họ không phải là hung thủ thực sự hại Bách Hợp vào bệnh viện tâm thần, nhưng lúc Dương Bách Hợp bị đưa vào viện, những người này có thể biết được chuyện này có gì đó không ổn, nhưng lại không có ai chịu giúp cô. Có lẽ là thấy tài sản của nhà họ Dương quá khổng lồ, đều sinh ra ý định muốn độc chiếm nó, cho nên Bách Hợp cũng sẽ không quản bọn họ sống hay chết, cô muốn quản, chỉ có đám người tâm thần đầu óc ngu si, tứ chi phát triển mà thôi.

Nhớ lại trước kia, đám người này có lúc khiến cho cô dờ khóc dờ cười, có lúc làm cho cô phát hỏa, hiện tại khi nhớ tới, cô lại chỉ cảm thấy đáng yêu và buồn cười mà thôi. Trong nhiệm vụ của cô, rất ít khi gặp được người tâm tư đơn thuần đến trắng tinh như này, bọn họ tin tưởng cô, sẵn lòng vì cô- vị Thánh chủ giả mạo nào đó- mà đi tìm chết, cô cũng có thể như vậy.

“Tôi đồng ý với anh, Dương Diệc Nho, nhưng trừ Dương Thiên Thành ra, anh nhất định phải bỏ bỏ qua đám người kia.” Lúc Bách Hợp nói đến đây, thì cô chỉ chỉ vào đám người đã hộ tống cô trốn viện ở phía sau. Cô vừa dứt lời, trên mặt Dương Diệc Nho lộ ra vẻ kinh ngạc, mà đám người nhà họ Dương đầu tiên là có chút vui mừng, sau đó lại có chút nghi hoặc:

“Sao lại chỉ bỏ qua cho đám người kia, bọn tôi là người thân của cô mà Bách Hợp.”

Ý cười trên mặt Dương Diệc Nho dần tắt, rồi lộ ra vẻ buồn bực: “Dương Bách Hợp, cô đừng vớ vẩn nữa, tiềm lực của cô là vô cùng, thân thù lợi hại, lại còn có rất nhiều điều kiện để phát triển, vì một đám bệnh nhân mà đi tìm chết. Cô đừng làm trò cười nữa, cô cho rằng cô là ai, là hiệp sĩ cứu vớt địa cầu? Hay là thiên sứ bảo vệ hòa bình?”

Gã vừa dứt lời, Sở Ngọc liền dùng ánh mắt nhìn kẻ điên nhìn gã một cái, không phục nói: “Cô ấy là như vậy!” Loại tin tưởng này, không có một chút nghi ngờ và cũng không sợ bị chê cười, trái tim Bách Hợp mềm nhũn, không kìm được quay đầu lại trừng Sở Ngọc một cái, khề gắt: “Câm miệng!”

Trên mặt Sở Ngọc lộ ra vẻ uất ức, còn Dương Diệc Nho lại càng trầm xuống:

“Chỉ vì một đám phế vật như vậy mà cô tình nguyện đi tìm chết? Là diễn trò hay thực sự ngu xuẩn?” Dương Diệc Nho nói đến đây, lấy một cái điện thoại di động, ném tới: “Viết công pháp của cô vào đây. Cái chủy thủ đưa cho cô lúc trước, vừa lúc tự mình kết thúc đi.” Tới lúc này rồi gã vẫn còn không tin, giống như Bách Hợp đang đùa giỡn với gã. Bách Hợp đón lấy điện thoại, bắt đầu gõ chữ. Cô biết bản lĩnh của Dương Diệc Nho, gã cũng là một cao thủ, tìm cách giấu hãn chi là tự rước lấy nhục mà thôi. Bởi vậy Bách Hợp không hề có ý giấu giếm, lặng lẽ viết Cửu Âm Chân Kinh ra, chỉ là lúc viết đến chỗ quan trọng, cô nhớ một đoạn nhỏ trong nguyên tác, thực ra cô rất muốn nói theo Hoàng Dung khi đó, viết ngược lại võ công rồi giao cho Âu Dương Phong, chỉ là Hoàng Dung khi đó không có nhiều cổ kị, mà cô thì có quá nhiều.

Dương Diệc Nho ngoan độc hơn Âu Dương Phong nhiều, gã muốn cô đi tìm chết, đối với một số người mà nói, chết là điều rất đáng sợ. Nhưng đối với Bách Hợp mà nói, đó chỉ là bắt đầu nhiệm vụ. Mặc dù cô có chút luyến tiếc Cửu Dương Chân Kinh. Nhưng mà làm người khó có khi lại xúc động như vậy, cô đã đem bí kíp võ công viết ra, về phần còn một chút gì đó thì đương nhiên cô cũng không viết ra.

Lúc nhận được điện thoại, sắc mặt của Dương Diệc Nho rất khó coi: “Còn cổ thuật nữa, sao cô biết nó?”

Bách Hợp cười lạnh hai tiếng, hơi hắt càn: “Làm người đừng quá tham lam, tôi tự học thành tài, có thể biết được cổ to hồng đã là giỏi lắm rồi, anh nghĩ tôi còn biết cái gì nữa?”

Nói đến đây, Bách Hợp hơi dừng một chút:

“Hiện tại tôi đã nói được làm được rồi, hy vọng anh cũng sẽ làm được như anh đã nói tôi chỉ cần đảm bảo Dương Thiên Thành cả đời không chết, anh cũng đừng làm khó đám người Sở Ngọc.” Cô nói xong lời này, không chút do dự lấy chủy thủ vừa rạch trán Dương Thiên Thành ra, không đợi Dương Diệc Nho kịp phản ứng, đã tự cứa vào cổ.

Máu tươi phun cực xa, ánh mắt Dương Diệc Nho có chút hoảng hốt, gã nhìn thấy cô gái trước mắt cực kỳ quyết đoán, hình như cảnh tượng này rất quen thuộc, đầu hãn có cảm giác đau đớn dữ dội, gã cảm thấy như mình đã đánh mất thứ gì đó rất quan trọng, cảm giác hoảng hốt trong lòng dâng lên, khiến cho gã vô thức đưa tay đón lấy dòng máu nóng kia.

Chỉ là máu rơi vào trong lòng bàn tay gã đã có chút nguội lạnh, gã không nắm bắt được gì, nó chảy từ ngón giữa chảy xuống.

Cô gái này lại kiên quyết như vậy, một chút do dự cô cũng không có, đi tìm chết ngay được, chẳng lẽ cô chưa từng nghĩ muốn sống vui vẻ hạnh phúc sao? Còn sống là việc tốt đẹp cỡ nào, sao cô không muốn sống? Cha mẹ gã trước khi chết còn muốn đấu tranh mong được sống, để gã ở trong xe, căn bản chẳng quan tâm đến gã. Hai năm qua Dương Thiên Thành bị trúng cổ độc cũng không cam lòng chết, Dương Tĩnh Dung thì sau khi chết còn muốn

trọng sinh lại một kiếp, ai ai cũng không muốn chết, sao Bách Hợp lại không muốn sống?

Dương Diệc Nho cảm thấy rối loạn, có lẽ là bị hành động tự sát không chút do dự nào của Bách Hợp kích thích, gã nhớ lại nhiều năm trước, có rất nhiều chuyện gã đã quên, gã như nhìn thấy sau tai nạn xe cô máu tươi văng tung tóe khắp trời đất, gã như nghe thấy tiếng cười vui vẻ của Dương Thiên Thành, hỏi gã muốn ai chết. Dưới khát vọng được sống, Dương Diệc Nho không chút do dự lựa chọn cha mẹ từ vong để đổi lại cho gã được sống, gã được cứu, nhưng gã vẫn cho rằng mình không sai, gã vẫn cho rằng gã hận cha mẹ, thậm chí theo bản năng còn chuyển nỗi hận này sang Dương Thiên Thành, cho rằng tất cả mọi chuyện là do lão làm hại.

Nhưng thực ra, Dương Diệc Nho lại không nhận ra gã là kẻ hèn yếu ích kỷ từ trong xương, gã không nghĩ gã trách móc sau lưng Dương Thiên Thành, thực ra cũng có thể là gã đang trốn tránh gì đó, tưởng rằng sự cố tai nạn giao thông nhiều năm trước không tạo thành thương tổn trong tâm hồn gã, thực tế thì ngược lại.

Hại chết cha mẹ gã, đương nhiên là có một phần do Dương Thiên Thành, nhưng khi đối diện với cái chết gã cũng đưa ra một lựa chọn ích kỷ. Nhiều năm trước Dương Diệc Nho cho rằng tuy cả thế giới nói cha mẹ là người đối xử với con cái không vụ lợi nhất, nhưng thực tế thì cha mẹ cũng không dành cho con cái thứ tốt nhất. Gã vẫn luôn nghĩ gã không tin vào tình cảm, gã cho rằng tình cảm của con người là thứ yếu ớt nhất. Cho nên gã giết người không chớp mắt, cho nên gã coi mạng người là trò chơi. Cho tới hôm nay, bị máu của Bách Hợp bắn vào người, không biết tại sao, khi nhìn thấy thần sắc kiên quyết của cô, gã lại nhớ tới chuyện của nhiều năm trước kia.

Nếu như khi đó, lúc chạy trốn, đôi vợ chồng kia không muốn bỏ hân ở lại, mọi chuyện có phải là có kết quả khác không? Đến lúc này Dương Diệc Nho mới chịu thừa nhận, chuyện trước đây đã để lại bóng ma trong lòng gã, khát vọng trường sinh của gã càng dâng cao hơn, bởi bóng ma suýt mất mạng, gã sợ chết hơn bất cứ ai, so với người khác, khát vọng được sống của gã cũng lớn hơn nhiều. Nhưng thực ra trong lòng gã vẫn mơ hồ hăm dọa loại người có thể vì sự tồn tại của người khác mà hi sinh tính mạng của mình. Trước kia gã không tin, nhưng giờ đây có một kẻ đàn làm mình chứng trước mặt, trong lúc nhất thời gã muốn cười, nhưng lại có chút oán hận.

Bởi vì gã không gặp được một người như vậy. Bởi vì gã là một kẻ máu lạnh ích kỷ. Lúc cần không nhận được sự ấm áp, liền hận không thể khiến cho sự ấm áp đó vĩnh viễn biến mất!

Bách Hợp chết cũng tốt, chết đi rồi trên thế giới sẽ thiếu một người như vậy, nếu mình không thể chiếm giữ người như thế làm của riêng, chẳng thà để cô chết đi cho thoải mái! Dương Diệc Nho cúi đầu, trong mắt lộ ra sự nguy hiểm, thân thể của gã cứng đờ nhìn xác Bách Hợp rơi xuống, nặng nề nắm chặt tay.

“Nói lời... giữ lời...” Người sắp chết kia lại cong khóe môi lên cười cười, lúc này trông cô rất chật vật, trên cổ có một lỗ hồng rực lớn đang mở ra, khí quản đã bị cắt đứt, không biết cô làm thế nào mà có thể mở miệng nói chuyện. Dương Diệc Nho cho rằng đó là sức mạnh ý chí. Vết thương trên cổ cô đủ để chứng minh, cô kiên quyết biết bao, vì một lão già gần đất xa trời và một đám thần kinh không bình thường, trước khi chết cô cũng không có ý định che miệng vết thương, ngược lại còn giãy giụa cố gắng nói sợ mình đổi ý.

Dương Diệc Nho có chút buồn cười, cảm giác muốn hủy diệt tất cả lại bùng cháy trong lồng ngực, chưa bao giờ có người nào có thể vì bảo vệ tính mạng của gã mà ngay cả mạng sống cũng không cần như vậy. Kẻ ngu ngốc này, kẻ ngu ngốc này... Rõ ràng cô có võ công, cô chỉ cần cố gắng sống thêm vài năm nữa, nói không chừng võ công sẽ vượt qua cả gã, nhưng cô lại muốn chết để đòi lấy sự sống của đám phế vật này, những người này có gì tốt chứ, đáng giá để cô lưu tâm như vậy sao? Dương Diệc Nho có chút kinh ngạc nhìn đám người ngu ngốc Sở Ngọc một cái, khóe miệng lộ ra vẻ tàn nhẫn, nhưng trong mắt lại có vẻ mờ mịt.

“Tôi sẽ đáp ứng.” Ma xui quỷ khiến gã nói câu này, rồi nhìn Bách Hợp lúc này mới nở nụ cười. Tính tiết chỉ có ở trên TV lại xuất hiện trước mắt gã, Dương Diệc Nho miễn cưỡng cong môi, thực ra gã nên cười, gã là người thắng đậm nhất. Tuy rằng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, nhưng mà bỏ qua mấy tên không dự định giết chết để đòi lấy một bộ võ công bí tịch tuyệt thế, hẳn là gã đã hời to. Nhưng lúc này Dương Diệc Nho lại không thấy vui vẻ chút nào, thậm chí cảm giác đau đớn lại bùng lên trong lòng, thực sự là quá lạ lẫm rồi. Khiến cho gã muốn cười, nhưng lại không khỏi cảm thấy chán ghét mình như vậy.

Khóe miệng gã lại rũ xuống, trên mặt lộ ra vài phần tà ác, cúi đầu nhìn Bách Hợp dần dần nhắm hai mắt lại, không khỏi nhắm nghiền mắt theo, cười lạnh.

Không thuộc về gã, thì cho đến phút cuối vẫn không thuộc về gã.

Lần này, cảm thụ trước khi chết của Bách Hợp không được tốt lắm. Không phải cô chỉ có kinh nghiệm bị cắt cổ 1 lần, có lần, trong nhiệm vụ Lam Dự đã từng xoẹt qua cổ cô. Nhưng tự mình cắt cổ và bị người khác ra tay khác nhau hoàn toàn. Lúc này máu vẫn còn chảy ào ào ra bên ngoài, cô có thể cảm nhận được thân thể mình dần dần lạnh đi, nhưng cảm giác không thể thở khiến cho cô cực kỳ không thoải mái. Cô nhìn thấy Dương Diệc Nho hung ác bảo đám người Sở Ngọc rút, cũng hung ác ném bọn họ ra ngoài. Trong đầu chợt nổi lên một suy nghĩ, biết trước là gã không cần con tin, đã mặc kệ gã cho gã tự làm loạn một trận là xong. Bây giờ thật đúng là tiền mất tật mang.

Bách Hợp thấy Dương Diệc Nho giết sạch đám con nuôi của nhà họ Dương, giống như là phát tiết, Dương Tinh Như đã từng luôn kêu gào trước mặt Bách Hợp cũng không thể trốn thoát, chỉ còn lại một vị luật sư, không biết đã bị ép ăn cỏ trùng gì, cuối cùng may mắn được giữ lại mạng, chuyện tiếp theo cô không biết nữa. Cô không biết sau khi cô chết, người ta đã kéo xác cô ra khỏi vùng máu, Dương Diệc Nho chế cô thành cỗ sống mang theo bên người. Dương Thiên Thành cũng tỉnh lại, chỉ là lão cũng bị phế đi, cả đời lão chỉ có ba đứa con gái, giờ đây đã chết cả, đám con nuôi cũng chết, lão chỉ còn lại đồng tài sản, mấy đời nhà họ Dương ở thành phố này biến mất tại thế hệ này.

Trở lại trong không gian, Bách Hợp vẫn còn thần thờ hồi lâu, cô che cổ họng, ho khan hai tiếng. Tới khi cô nhớ ra cô không cần phải làm thế, Lý Duyên Tỷ đã đứng bên cạnh cô tự bao giờ rồi.

Anh ta xuất hiện, trong không gian lập tức như có thêm vài tia sáng, trước đây nhìn thấy Lý Duyên Tỷ, nói thực là trong lòng Bách Hợp thấy kính sợ, đầu

sao Lý Duyên Tỳ có quyền nắm giữ sự sống chết của cô, cô vừa kính vừa sợ, nhưng lần này bị lừa một cú, tuy Bách Hợp tự biết mình tay mỏng không thể vận chân to như cột đình của người ta, trong lòng vẫn buồn bực khó tả, Lý Duyên Tỳ đưa cô bộ đồ, khiến cho cô suýt nữa thì phát điên, nhìn thấy Lý Duyên Tỳ, vẻ mặt Bách Hợp thân nhiên, không giống như trước đây mở miệng hỏi thăm đầu tiên.

Lý Duyên Tỳ nhìn thấy vẻ mặt của cô là biết chắc chắn cô đang sốt ruột rồi, không khỏi khẽ mỉm cười, phát tay áo một cái, sau lưng anh ta đột nhiên xuất hiện một cái ghế, anh ta thoải mái ngồi lên trên, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, ôn hòa nói:

“Cô làm không tệ.”

Bách Hợp đáp lại một tiếng, cúi đầu nhìn chăm chăm chân của mình, thấy cô không cò kè mặc cả, anh ta cũng không hờn dỗi, bất mãn. Mặc dù Lý Duyên Tỳ thích cô thức thời, nhưng lúc này không khỏi thấy lúng túng khó xử, chẳng qua mình cũng chưa từng có kinh nghiệm đồ dành người khác, bởi vậy chỉ nhìn nhìn Bách Hợp, sau đó vô thanh vô tức biến ra một cái ghế khác: “Cô cũng ngồi xuống đi.”

“Không cần, tôi đứng là được rồi.” Bấy giờ Bách Hợp mới mở miệng nói chuyện với hân, Lý Duyên Tỳ thẳm thờ phào một hơi, sau đó đưa mắt nhìn một cái, trong mắt hiện lên một chút u ám: “Tôi biết, nhiệm vụ lần này, tôi không nói rõ với cô là tôi sai, suýt nữa thì gây nguy hiểm cho cô, coi như là tôi có lỗi với cô.” Anh ta chủ động mở miệng nói xin lỗi, không có “chết cũng không thừa nhận”, ngược lại, lại khiến cho ấn tượng của Bách Hợp với anh ta tốt hơn một chút, cũng không tiếp tục bất mãn như lúc đầu nữa, nghĩ lại Lý Duyên Tỳ cũng đã giúp đỡ mình vài lần, cũng có chút ngượng ngùng, nói:

“Thật ra thì cũng không phải là lỗi của anh, đây vốn là việc tôi phải làm. . .” Bách Hợp nói xong, lại cảm thấy có chút không đúng, rõ ràng là lúc đầu cô cảm thấy có chút hoảng sợ khi nghĩ lại, sao bây giờ lại trở thành cô giải thích nguyên nhân với Lý Duyên Tỳ, Bách Hợp trầm mặc một lúc. Thực sự là cô không biết vốn dĩ anh ta đã là một người phức tạp như vậy, chỉ là vừa rồi đã tự mình mở miệng nói như thế, cô cũng không phải thiếu nữ hai mươi tuổi kiêu ngạo, mà cho dù có phải, cô cũng không được chiều chuộng như vậy. Lúc này đã làm từng làm nhiều nhiệm vụ, lại sống bao nhiêu năm, giờ bảo cô đúng lý rồi không tha người, cô không làm được. Bách Hợp chỉ cảm thấy buồn bực muốn chết, con tức cứ quanh quẩn trong lòng.

Lý Duyên Tỳ thấy khuôn mặt cô xanh trắng đan xen, nín cười nói:

“Lần này do xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, lúc đưa cô kịch bản thì xảy ra, mà cô cũng biết rồi đấy, không phải lần nào cũng có thể nhận đủ 100% nội dung, chỉ cần xuất hiện nhân tố không thể khống chế được, cho dù không phải là con người gây ra, cũng có thể khiến cho cô không thể tiếp nhận đầy đủ ký ức và nội dung kịch bản. Cho nên lần sau hãy cẩn thận một chút.” Nói xong, Bách Hợp nghĩ tới nhiệm vụ lần này, cũng buồn không nói: “Vậy có thể thay đổi tình huống không?” Lúc này cô cũng không bày ra vẻ mặt buồn bực nữa, ngược lại hỏi chuyện quan trọng nhất: “Lần này không có kịch bản, tôi cũng không biết có thể hoàn thành nhiệm vụ được không. . .”

“Đã hoàn thành, chúc mừng cô.” Nghe được câu khẳng định này, Bách Hợp mới thờ phào nhẹ nhõm, nhưng cô còn nhiều chỗ không hiểu, Lý Duyên Tỳ như biết trong lòng cô đang nghĩ gì, mỉm cười phát vạt áo, anh ta cúi đầu, trong nháy mắt ánh mắt hân lãnh đạm, mang theo một loại tựa như xa hoa, lại như độc lập, cùng với thanh lãnh bên ngoài ôn ào, kết hợp với khuôn mặt tuấn mỹ lãnh đạm của mình, đối với phụ nữ, quả thực là vô cùng có lực sát thương.

“Đương Bách Hợp bị người yêu bán đứng, hãm hại, nhốt vào bệnh viện tâm thần, cuối cùng bị điên mà chết, thực ra thì cô ta không thể sống quá 25 tuổi, lúc chết không đau đớn, nhưng đúng vào ngày Dương Thiên Thành chết nên cô ta không cam lòng. Tình hình thì cũng không khác Dương Diệc Nho nói là bao, là cô ta hận Dương Tĩnh Dung quyến rũ người yêu của mình, lại không cam lòng bị người mình yêu và tin tưởng sâu sắc bán đứng, lại thêm cảm giác có lỗi với Dương Thiên Thành. Điểm khó khăn nhất của nhiệm vụ lần này là lúc Bách Hợp vừa xuất hiện ở bệnh viện tâm thần, đến bệnh viện này sợ là không bằng ngồi tù, ít nhất thì khi ngồi tù còn được đi ra ngoài một ngày, nhưng sau khi trở thành bệnh nhân tâm thần, lại còn bị người ta hãm hại, không thể nào cho cô đi ra ngoài, thuốc an thần và ma túy liều lượng cao đủ khiến cho người ta phát điên, cho nên người thực hiện nhiệm vụ này rất dễ thất bại ở giai đoạn này.”

Lúc phát hiện không thấy đường đi, rất nhiều người lựa chọn bỏ qua, cũng chỉ có cô nương Bách Hợp ngốc mới có thể biết trên núi có hổ, lại vẫn kiên nhẫn đi lên, hơn nữa còn có thể hoàn thành nhiệm vụ. Lý Duyên Tỳ không muốn thấy Bách Hợp thất bại, nhưng khi thấy cô hoàn thành tốt nhiệm vụ lần này, trong lòng vẫn có rất nhiều cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Lật người khỏi cảnh khốn cùng (1)

“Được rồi, bởi vì nhiệm vụ lần này cô hoàn thành cũng không phải thuộc về cô, vì thế tôi sẽ phá lệ cho cô thêm một điểm nữa, với lại nhiệm vụ lần này có độ khó cao, nên sẽ được cho thêm hai điểm thuộc tính, tôi tặng cho cô thêm một điểm nữa, cô muốn thêm ở chỗ nào?” Lý Duyên Tỳ chỉ luôn kể lại kết quả của câu chuyện cho Bách Hợp nghe, anh không thích nói nhiều, lần này nói liền một mạch như vậy, Bách Hợp cảm thấy có chút không thích ứng kịp, nghe được lời này của anh, tuy rằng lúc đó cô tự sát để đổi lấy đường sống, không ngờ lại được tặng thêm ba điểm, trong lòng không khỏi cảm thấy có

chút kích động: “Tôi nghĩ, thêm hết vào võ lực đi.”

Lần này cô dạy Cửu Dương Chân Kinh cho Dương Diệc Nho, không biết võ công của mình có biến mất hay không, Bách Hợp cũng chỉ mong thuộc tính võ lực cao thêm một ít, để bù đắp vào sự tổn thất của mình .

Lý Duyên Tỷ nhìn cô một cái, thờ dài một tiếng,

Bầu trời sao lại một lần nữa xuất hiện tư liệu Bách Hợp, phía trên cho thấy:

Giới tính: nữ (có thể biến đổi giới tính)

Họ tên: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 62 (max 100 điểm)

Dung mạo: 61(max 100 điểm)

Thể lực: 59(max 100điểm)

Võ lực: 25(max 100 điểm)

Tinh thần: 15(max 100 điểm)

Danh vọng: 21(max 100 điểm)

Kỹ năng: Cửu Dương Chân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh, Thiên Địa Môn, Đạo Đức Kinh, Nam Vực cổ thuật.

Sở trường: nấu ăn trung cấp, diễn xuất cao cấp

Mị lực: 34 (max 100 điểm)

Sưu tầm: tình yêu của Thi vương, chúc phúc của Thánh nữ, trái tim của Thiên Sứ.

Tuy đã sớm có linh cảm khi dạy Cửu Dương Chân Kinh cho Dương Diệc Nho có thể sẽ làm võ công của mình xuất hiện vấn đề, nhưng khi Bách Hợp thật sự nhìn thấy ánh sáng của Cửu Dương Chân Kinh âm đậm hơn phân nửa, thậm chí còn hiện ra cảm giác trong suốt sắp biến mất. Trong lòng cô không nhận được chìm xuống. Hối hận đến mức chỉ muốn hút vào hơi lạnh.

Tuy lần này không chỉ danh vọng và mị lực đều tăng. Ngay cả trí lực cũng được thêm một điểm, diễn xuất trung cấp cũng biến thành diễn xuất cao cấp, cho dù thuộc tính được thêm điểm nhiều hơn, cũng không làm cho Bách Hợp cao hứng trở lại, Cửu Dương Chân Kinh chính là bùa bảo mệnh của cô, nếu ngay cả cái đó cũng biến mất, Bách Hợp thật sự không biết nếu sau này gặp phải tình huống như vậy thì nên làm cái gì.

“Có được tất có mất.” Vào lúc này, Lý Duyên Tỷ có thể cảm thấy trong lòng Bách Hợp rất hối hận và khó chịu, hần sâu sa nói ra một câu. Cũng mặc kệ Bách Hợp có hiểu hay, trực tiếp mở miệng: “Bởi vì tình huống lần này khá đặc biệt, vì thế tôi sẽ cho cô một cơ hội để bảo toàn tính mệnh, cô muốn dùng lúc nào cũng được.”

Bách Hợp cũng biết đạo lý mình không thể quá tham lam, bởi vậy tiếng nói của Lý Duyên Tỷ vừa hạ xuống, cô miễn cưỡng gật đầu. Lý Duyên Tỷ lúc này xem ra cũng dễ nói chuyện, dù sao anh cũng nắm giữ quyền sinh sát ở trong tay, nói khó nghe, người ta không tự mình đi giúp đỡ mà trực tiếp để cô làm công việc này, cô vì mạng sống nên nhất định sẽ đi. Chẳng qua điều khác biệt chính là cô có bị thúc ép hay không thôi. Ít ra Lý Duyên Tỷ đứng ở trên cao mà còn nói thật không có lừa gạt cô, vừa nghĩ như thế trong đầu Bách Hợp lập tức đã nghĩ thông. Nói tiếng cảm ơn.

“Cô muốn tiến hành nhiệm vụ, hay là nghỉ ngơi một lúc.” Lý Duyên Tỷ nghĩ đến sau khi hoàn thành nhiệm vụ xong, Bách Hợp sẽ muốn nghỉ ngơi một chút để điều chỉnh lại tâm tình, hỏi một tiếng.

Nhìn Cửu Dương Chân Kinh của mình đang dần âm đậm đi, Bách Hợp nghĩ rằng chính mình có tư cách gì để nghỉ ngơi: “Tôi muốn đi vào nhiệm vụ.”

Lý Duyên Tỷ gật đầu, bóng người anh biến mất trước khi giọng nói truyền vào tai Bách Hợp: “Cô sẽ được bồi thường ở lần nhiệm vụ trước, nhiệm vụ lần sau cô có thể nghỉ ngơi cho khỏe.” Nói xong lời này, cảnh sắc trước mắt Bách Hợp mới dần dần biến mất.

Lúc cô tỉnh lại thì bên cạnh truyền tới tiếng mắng chửi của một bà lão: “Chưa thấy người phụ nữ có chồng nào mà từ sáng đến tối hết ăn rồi lại nằm, mặt trời đã lên cao mà còn không dậy, cô cho rằng cô là đại gia nên tôi phải hầu hạ cô sao. Cái thứ gì, lúc trước đã nói đừng cưới con gái thành phố mà không nghe, bây giờ lại bắt tôi hầu hạ con nhỏ này” Sau đó toàn dùng lời lẽ dơ bẩn mắng chửi, trong lòng Bách Hợp một luồng bi thương xông lên đầu, thân thể này phỏng chừng còn lưu lại một chút tình cảm của nguyên chủ, nghe nói như thế nước mắt không tự chủ tràn ra viền mắt.

Một trận tiếng bước chân dần dần đi xa, cửa ‘ loong coong ’ một tiếng rồi đóng lại, trong đầu tràn vào một lượng lớn nội dung câu chuyện, Bách Hợp khổ sở tiếp nhận hơn phân nửa nội dung câu chuyện, lúc này tự nhiên không dám nhúc nhích, cố nén lại cảm giác đau đầu như sắp nứt ra, lúc Bách Hợp nhắm mắt thì đã tiếp thu toàn bộ nội dung và hồi ức của câu chuyện, lúc này mới không nhận được cười khổ một tiếng.

Nhiệm vụ lần này không có báo thù cũng như không có ân oán, đúng như lời Lý Duyên Tỳ đã nói, ngược lại với nhiệm vụ lần trước thì nhiệm vụ lần này đơn giản đến không thể đơn giản hơn, chẳng qua chuyện lần này là chuyện xảy ra muôn thuở giữa mẹ chồng nàng dâu, chỉ vì lúc nguyên chủ chết cực kỳ không cam lòng, cho nên mới có nhiệm vụ như thế.

Nguyên chủ tên là Ôn Bách Hợp, từ nhỏ lớn lên ở thành phố Hoàng Thành, tuy không có gia thế hiển hách, cha của Ôn Bách Hợp chỉ là phó giáo sư trong một trường đại học, thế nhưng mẹ cô lại là chủ nhiệm khoa ngoại trong một bệnh viện ở thành phố, gia cảnh trung đẳng, hơn nữa cha mẹ chỉ có một đứa con gái là cô, cho nên vô cùng cưng chiều cô. Ôn Bách Hợp được cưng chiều từ nhỏ, không hề biết đến mùi vị sầu lo, cô từ nhỏ đã thông minh hiểu chuyện, cha mẹ đối với cô cũng vô cùng yên tâm, dung mạo của cô thanh tú, không quá mức mỹ lệ, nhưng cũng có thể gọi là một mỹ nữ, sau khi lên đại học lại nhận được mỹ danh hoa khôi trường học.

Mà cố sự bắt đầu cũng chính là ở trong trường đại học, Ôn Bách Hợp từ nhỏ thông minh hiểu chuyện, hơn nữa đáng đáp không tệ, vì thế lúc bắt đầu học sơ trung, không ít người đưa thư tình cho cô, trên người cô không có thái độ kiêu ngạo giống như các cô gái trong thành phố, cũng không có đẹp đến mức làm cho các chàng trai không dám tiến lên, cô ở trong lớp học khiến người ta yêu thích không thôi, người theo đuổi cô cũng không ít, chỉ có điều Ôn Bách Hợp lại không coi trọng ai, chỉ vừa ý Lục Thiếu Quan từ phương bắc xa xôi đến thành phố đi học.

Lục Thiếu Quan cao to anh tuấn, trên người hắn có một loại kiên định cứng chắc mà các chàng trai trong thành phố không có. Lúc các bạn học khác đang tùy ý trải qua tuổi thanh xuân, Lục Thiếu Quan không phải ở trong trường vui đùa học bài thi cũng làm thêm ở bên ngoài, nếu nói sau khi lên đại học chính thời gian để học sinh tự do phóng túng, nhưng Lục Thiếu Quan lại không có có thừa lòng mình, không giống như những người khác ăn mặc theo trào lưu cùng với đám bạn tốt hẹn nhau chơi bởi lêu lổng, hắn chỉ yên tĩnh ngồi ở trong phòng học đọc sách làm bài, rất nhiều người ở sau lưng hắn đặt cho hắn một biệt danh: Hàng thô sản. Mỗi khi hắn nghe người khác gọi hắn như vậy, cũng không để ý, chỉ khẽ mỉm cười.

Người như vậy khác hoàn toàn với những người mà Ôn Bách Hợp đã gặp trước đây, không giống với đại bộ phận nam sinh trong lớp đều yêu thích kiểu con gái thanh thuần ngoan ngoãn giống như Ôn Bách Hợp, Lục Thiếu Quan cũng không có đặt nhiều sự chú ý đến các cô gái trang điểm lộng lẫy, cũng chính vì thế, lúc Ôn Bách Hợp phát hiện sự chú ý của mình thường tập trung ở trên người Lục Thiếu Quan, thì Lục Thiếu Quan dường như phát hiện được điều gì, cũng bắt đầu thông qua một loạt các cơ hội để tạo quan hệ với Ôn Bách Hợp.

Nếu dùng phương pháp khác sợ rằng Ôn Bách Hợp sẽ không thích, cô không thích nam sinh bột chộp, cũng không thích những nam sinh hay mặc những bộ quần áo theo trào lưu, nhưng Lục Thiếu Quan lại chân thật trầm ổn như vậy, dần dần làm cho cô có chút động lòng. Rất nhiều nam sinh chơi bóng rổ để thu hút sự chú ý của nữ sinh, Lục Thiếu Quan cũng chơi bóng rổ rất hay, nhưng chưa bao giờ đi khoe khoang, mãi đến tận lễ tình nhân, Lục Thiếu Quan dùng tiền lương của mình mua một bó hoa hồng, Ôn Bách Hợp hoàn toàn bị hắn bắt làm tù binh, trở thành bạn gái của hắn.

Một đôi chẳng hề tương xứng nhau bị không ít người trong lớp đố kị, đồng thời cũng có không ít người chúc phúc Lục Thiếu Quan, nhân duyên của Lục Thiếu Quan ở trong lớp cũng không quá tốt, nhưng Ôn Bách Hợp rộng rãi nhiệt tình làm người ta yêu thích không thôi, bạn bè của cô rất nhiều, vì thế cũng có nhiều người chúc phúc cho chuyện tình yêu của cô, trước đoạn tình cảm trẻ con đơn thuần này, Ôn Bách Hợp giống như bị mê hoặc, không thấy rõ dưới đoạn tình cảm không tương xứng này ẩn giấu ý đồ đen tối.

Cô lớn lên ở trong thành phố, gia thế tuy không được coi là hiển hách, nhưng gia đình cũng khá giả, cha mẹ của Ôn Bách Hợp chưa từng bạc đãi đứa con gái duy nhất này, bọn họ cho rằng muốn nuôi dạy con gái thì cần có nguyên tắc, ngoại trừ hồi nhỏ phải dạy cô biết thiện lương lễ độ, thì còn lại chính là vô cùng cưng chiều cô. Mà Lục Thiếu Quan thì lại khác, hắn xuất thân ở một vùng nông thôn nghèo khó, trong nhà ngoại trừ hắn là anh cả ở bên ngoài, thì còn có hai người em gái và một người em trai, một cô em gái đã gả cho người khác, hai người em còn lại thì còn nhỏ tuổi, cha mẹ thì làm nghề nông, hàng năm thu nhập cũng không cao.

Khi biết Lục Thiếu Quan phải tự mình làm việc để kiếm thêm tiền sinh hoạt, còn phải đi mượn sách để học bài, Ôn Bách Hợp đối với người bạn trai của mình càng bội phục thêm mấy phần, cô cảm thấy con trai ngày nay không một ai có trách nhiệm giống như Lục Thiếu Quan, ở cái tuổi này bọn họ chỉ biết đòi tiền cha mẹ, Lục Thiếu Quan đã bắt đầu tự mình gánh học phí, cô có chút tự hào về người bạn trai của mình, đồng thời, tình cảm ngọt ngào tự nhiên che đi sự chênh lệch giữa hai người.

Bốn năm sau khi tốt nghiệp đại học, hai người đứng trước chuyện tìm việc mà có nguy cơ phải tách nhau ra, trải qua thời gian bốn năm, Ôn Bách Hợp đã yêu sâu sắc Lục Thiếu Quan, cô không đành lòng cùng người yêu tách ra, mà biểu hiện của Lục Thiếu Quan lúc này vô cùng âm trầm, hắn muốn ở lại thành phố, hắn chuẩn bị rất nhiều hồ sơ, đều bị không ít công ty trả về, hắn học chuyên ngành bất động sản, thế nhưng hắn chỉ là một người mới vừa mới tốt nghiệp, không một công ty nào trả tiền lương cao, tìm việc thất bại khiến Lục Thiếu Quan vô cùng thất vọng, hắn thỉnh thoảng nổi nóng, Ôn Bách Hợp ở trước mặt hắn cẩn thận lấy lòng từng li từng tí, những lúc ngọt ngào nhất chính là mỗi lần Lục Thiếu Quan phát khí xong, ôm cô dỗ, nói là phải cho cô một tương lai hoàn mỹ.

Ôn Bách Hợp lặng lẽ tìm cha Ôn Chính giúp một tay, tìm một chàng trai thay thế Lục Thiếu Quan đi xin việc, hắn thuận lợi ở lại thành phố, khoảng thời gian đó là khoảng thời gian ngọt ngào nhất của hai người, nếu sau đó không bàn luận chuyện cưới xin, nếu hai người chỉ yêu nhau mà không kết hôn, e rằng Ôn Bách Hợp sẽ không rơi vào kết cục sau này.

Chương 135: Lật người khỏi cảnh khốn cùng (2)

Lục Thiếu Quan thật vất vả mới tìm được em gái ở thành phố, người của nhà họ Lục rất sợ Lục Thiếu Quan bị Ôn Bách Hợp vứt bỏ, hai người vừa mới tốt nghiệp, Lục Thiếu Quan lại kiếm được việc làm, nhà họ Lục liền bắt đầu thúc giục hai người kết hôn. Tuy vợ chồng Ôn Chính cảm thấy tuổi hai người còn nhỏ, nên tìm hiểu thêm hai năm rồi hãy bàn chuyện cưới xin, thế nhưng Ôn Bách Hợp lúc này đã sớm bị tình yêu làm cho choáng váng đầu óc, cô nghĩ đến mẹ Lục lúc nói chuyện điện thoại với cô, thấy bà là một người nhiệt tình mà giản dị, Lục Thiếu Quan không hề che giấu sự hiện diện của cô, còn bàn luận chuyện kết hôn với cô, điều này chứng minh hẳn không có đùa giỡn cô. Ôn Bách Hợp không để ý đến sự phản đối của cha mẹ, cố ý gả cho Lục Thiếu Quan, bị kịch liền bắt đầu xảy ra từ lúc này.

Có một tập tục trước khi kết hôn, mặc kệ bên nhà trai có tiền hay không, cũng phải cho chút lễ hỏi để đối lấy sự coi trọng của bên nhà gái, thế nhưng mẹ Lục không có tiền, liền gọi điện thoại kể khổ với Ôn Bách Hợp, nói trong nhà còn hai đứa con cần phải đi học, trong nhà tạm thời không thể bỏ ra được nhiều tiền như vậy, xin Ôn Bách Hợp trước tiên trì hoãn lại, để bà nuôi hai con heo cho mập rồi bán lấy ba ngàn đồng làm lễ cưới hỏi!

Nghe nói như thế, Ôn Bách Hợp cảm động đến suýt nữa rơi nước mắt đầy mặt, cô không quan tâm đến số tiền đó, cô để ý nhất chính là phần tâm ý này của mẹ. Số tiền ba ngàn còn chưa đủ để cô tiêu vặt ở trường đại học, phần lớn số tiền cô đều tiêu vào trên người Lục Thiếu Quan, thế nhưng đối với mẹ Lục mà nói, số tiền đó chính là tiền sinh hoạt một năm của cả nhà, Ôn Bách Hợp còn không cho mẹ Lục trả tiền như yêu cầu, còn nhiệt tình đưa lại cho mẹ Lục một vạn tệ, nghe trong điện thoại mẹ Lục mở miệng gọi một tiếng con gái, Ôn Bách Hợp thỏa mãn nở nụ cười.

Tiếp nhận nội dung câu chuyện tới đây, Bách Hợp không thể không cảm thán nguyên chủ khi đó thực sự đại đột đến đáng yêu, nếu nội dung câu chuyện kết thúc ở chỗ này. Câu chuyện cứ như vậy kết thúc không còn tiếp diễn nữa. Nếu kết thúc như vậy. Thì sau này cô cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Ôn Bách Hợp gả vào nhà họ Lục, hôn lễ đầu tiên được cử hành ở trong thành phố, họ hàng nhà họ Lục không có mấy ai, Lục Thiếu Quan lại kiên trì muốn về nhà tổ chức hôn lễ một lần nữa, Ôn Bách Hợp cũng đồng ý, chỉ là chuyến đi này dường như hé ra bộ mặt thật của người nhà họ Lục, khiến Ôn Bách Hợp khóc không ra nước mắt.

Quy tắc ở nông thôn rất nhiều, Ôn Bách Hợp vừa đến nhà họ Lục. Phải ăn ít, làm việc nhiều, mẹ Lục rất sợ con dâu sau này sẽ không nể mặt mình, nên đối xử với cô không giống trước đây, huống chi mẹ Lục đã xem Ôn Bách Hợp là người của Lục Thiếu Quan, cô lại không còn một thân hoàn bích, cũng chỉ là một đôi giày rách ở bên cạnh Lục Thiếu Quan, bởi vậy cũng không sợ cô đối ý, sắc mặt đối với cô liền lạnh xuống, từ sáng tới trưa bắt cô nấu cơm giặt giũ, còn phải giúp đỡ luộc thịt heo. Hơn nữa vì thể diện của gia đình mà ở trước mặt bà con thân thích, nhiệt tình chào đón Ôn Bách Hợp. Trực tiếp giáo huấn cô so với con chó cũng không bằng, nhìn thấy người trong thôn thờ dài hiện ra sắc mặt hâm mộ, lại nhìn thấy vẻ mặt Ôn Bách Hợp tức giận mà không dám nói gì, lúc này mẹ Lục mới có cảm giác thỏa mãn, càng ngày càng tảo tợn hơn.

Ban ngày Ôn Bách Hợp không dám ở trước mặt mẹ Lục bày ra vẻ mặt bất mãn, từ nhỏ cô đã được cha mẹ nuôi dạy, không được tranh luận với trưởng bối, chỉ có thể làm nũng ở sau lưng Lục Thiếu Quan. Lúc đầu, Lục Thiếu Quan còn bình tĩnh dỗ cô vài câu, thời gian sau, dù sao không chiếm được mới là tốt, một khi đã có được Ôn Bách Hợp, xác định cô đã là người của mình, Lục Thiếu Quan liền không tính nguyên đối xử tốt với cô giống như trước đây, hơn nữa bởi vì mẹ Lục khoe khoang, nên nhiều người trong thôn đều gọi hẳn là phò mã gia, Lục Thiếu Quan vốn là người có tính cách kiêu ngạo, lúc này càng không chịu được, hoàn toàn mất kiên nhẫn với Ôn Bách Hợp, vì sợ mọi người hiểu lầm mình, vì thế hẳn càng ngày càng khác với Ôn Bách Hợp, có rất nhiều chuyện người phụ nữ ở nông thôn đều không nhất định phải làm được, thế nhưng hẳn lại áp đặt lên trên người Ôn Bách Hợp, mãi đến khi làm mờ đi sự kiêu ngạo của Ôn Bách Hợp, nhìn cô từng ngày từng ngày càng tuyệt vọng, trong lòng Lục Thiếu Quan xuất hiện một loại vui vẻ biến thái.

Sau khi kết hôn Ôn Bách Hợp mới bắt đầu phát hiện cuộc hôn nhân chẳng hề mỹ mãn như trong tưởng tượng của mình, lúc này cô mới nhớ tới lời khuyên lúc trước của cha mẹ cô, cô vẫn cho rằng những cuộc hôn nhân trên đời này đều giống như cha mẹ cô, hai người vô cùng ân ái, bà nội bà ngoại thấu tình đạt lý, lúc trước khi sinh cô, tên của cô còn lấy từ họ Ôn Bách của cha mẹ kết hợp lại, trong lòng cô lúc này vô cùng khổ sở, mỗi khi Lục Thiếu Quan xị mặt xuống làm ấm lên với cô, cô chỉ có thể nhớ lại quá khứ trước đây mà nhẫn nhịn.

May mà những ngày tháng ở dưới quê không quá dài, bởi vậy sau khi hai người làm xong hôn lễ, Ôn Bách Hợp không thể chờ đợi được nữa liền nhanh chóng lôi kéo Lục Thiếu Quan trở về thành phố, cô hành động giống như chạy nạn như vậy lại một lần nữa làm cho người đàn ông Lục Thiếu Quan có tính miễn cảm bị tổn thương, sau này trở thành một trong những tội lỗi mà hẳn gán cho Ôn Bách Hợp, cho rằng cô xem thường quê nhà của hẳn, không chịu ở quê nhà lâu hơn, không hiếu thuận cha mẹ...

Chẳng qua khi đó Ôn Bách Hợp quá đơn thuần, chưa nghĩ tới nhiều như vậy, sau khi kết hôn hai vợ chồng quả quyết muốn dọn ra ngoài ở, nhà ở trong thành phố tắc tắc tắc vàng, dựa vào tiền làm ruộng của người nhà họ Lục e rằng cả đời cũng không mua được nhà, Ôn Chính lấy ra ba triệu, thay con gái mua một căn nhà hai trăm mét vuông, lúc đó vì chuyện này, mẹ Lục còn có ý đến thành phố một chuyến, đối với Ôn Bách Hợp vừa dỗ vừa khóc, chỉ thiếu chút nữa đã quỹ xuống, Ôn Bách Hợp ngây thơ nên đối với thủ đoạn của mẹ Lục, làm sao chịu đựng được, đầu óc mê mang đồng ý ghi tên hai người vào hộ khẩu nhà, lấy điều đó chứng minh cô yêu Lục Thiếu Quan.

Lúc đó có rất nhiều họ hàng của cô đều khuyên nhủ qua, Ôn Bách Hợp thế nhưng lại quyết tâm muốn sống cùng Lục Thiếu Quan, người nhà khuyên cô nên đề phòng, cô còn cảm thấy người nhà đang chửi mắng chuyện tình cảm của cô và Lục Thiếu Quan, không chịu tin. Mua căn nhà kia xong, cô cũng mang thai, mẹ Lục liền dựa vào danh nghĩa muốn chăm sóc cô mà đến đó, bao lớn bao nhỏ chuyển đến thành phố hưởng phúc.

Từ sáng đến tối mẹ Lục hoàn toàn không có chăm sóc cô, ngược lại nói mình cả đời một nhọc cần người chăm sóc, bởi vậy liền sai một cô gái mang thai giặt quần áo nấu cơm, chưa kể, lúc sau mẹ Lục còn mang theo con trai con gái của mình lên thành phố, còn xuyên qua Lục Thiếu Quan dụ dỗ Ôn Bách

Hợp cho em bé của con gái lớn chuyển vào sống cùng căn nhà với Ông Bách Hợp. Bên trong căn nhà, người nhà họ Lục càng ngày càng nhiều, Ông Bách Hợp ở trong căn nhà này càng ngày càng không có tiếng nói, ngay cả nói cô cũng không có tư cách để nói, nhà họ Lục thường xuyên mở hội nghị gia đình, cô là người ngoài nên không có tư cách nghe. Cô ở trong nhà mình càng ngày càng giống một người ăn nhờ ở đậu.

Sau khi sinh em bé hai năm, thủ đoạn của mẹ Lục càng ngày càng cao minh, ở trước mặt cô thì thân thiết, sau lưng lại nói xấu cô, hàng xóm chung quanh nói cô ở sau lưng khất khe với mẹ Lục, Ông Bách Hợp càng ngày càng không vui, cô bị mắc bệnh u buồn, ý nghĩ muốn chết thường xuyên ở trong đầu cô. Một lần nào đó cô nhìn không được cãi nhau âm ỉ với mẹ Lục, Lục Thiếu Quan đã sớm không hài lòng việc cô suốt ngày muốn chết, hắn liền đưa tay đánh cô một trận, Ông Bách Hợp trong cơn tức giận ôm con mình trở về nhà mẹ đẻ, mẹ Lục giả bộ thu dọn hai bộ quần áo của mình rồi về quê, Lục Thiếu Quan hung hăng lôi kéo Ông Bách Hợp về quê nhà nhận lỗi với mẹ Lục.

Bị một đám người bắt quỳ gối ở trước mặt mẹ Lục, Ông Bách Hợp hối hận nói không nên lời, ánh mắt của mọi người chung quanh nhìn cô đã sớm không còn sự hâm mộ và tôn kính, mọi người đều cười nhạo cô, một cô gái nội thành gả vào nông thôn, ngược lại lại bị dẫn vật thành như vậy, mọi người đều ở sau lưng cười nhạo cô còn không bằng một con gái điểm thời xưa, ngay cả phụ nữ thấp hèn trong thôn khi cưới chồng cũng có tiền đồ hơn cô, không tốn một đồng cắt cũng không nói, bây giờ còn bị người nhà chồng chà đạp như vậy.

Nghiêm trọng hơn, sau khi Ông Bách Hợp hôn bay phách lạc trở lại thành phố, cô phát hiện mẹ ruột Bách Dung thể nhưng bị bệnh nặng, đã qua đời mấy ngày trước! Mẹ cô qua đời khiến cô không còn người thân ở bên, ngược lại còn bị người ta mạnh mẽ bắt quỳ gối ở trước mặt mẹ Lục, Ông Bách Hợp trong lúc nhất thời suýt nữa phát điên, cha Ông Chính vô cùng thất vọng với cô, bởi vì trước khi Bách Dung mất, ông từng gọi điện thoại vô số lần cho Ông Bách Hợp, nhưng Ông Bách Hợp lại không bắt máy.

Cô nhớ tới điện thoại của mình bị Lục Thiếu Quan đưa cho em gái của hắn dùng, chỉ vì em gái Lục Thiếu Quan nói rất thích chiếc điện thoại này. Ông Bách Hợp toàn hoàn điên rồi. Trước đây cô không có lý hôn là bởi vì không muốn cắt đứt phần tình yêu này, cũng bởi vì đứa con, cô không đành lòng để con trở thành đứa trẻ mồ côi cha, vì vậy lúc nào cũng nhẫn nhịn, hơn nữa cũng không có phát sinh chuyện gì lớn, cho nên cô vẫn cố nén, thế nhưng khi Bách Dung qua đời đã đánh nát cộng rơm cuối cùng trong cô, hơn nữa cha Ông Chính lại oán hận cô, Ông Bách Hợp bắt đầu kiên trì muốn ly hôn.

Khi Ông Bách Hợp quyết tâm, người nhà họ Lục lập tức sợ hãi, bọn họ bắt đầu cố hết giữ lại, về sau lại thấy Ông Bách Hợp không hề xoay chuyển, liền bắt đầu yêu cầu chia tài sản, lúc trước bởi vì tình yêu mà chủ động viết tên Lục Thiếu Quan vào hộ khẩu nhà, khiến cho cô vô cùng hối hận vì đã làm chuyện ngu xuẩn này, cô bắt đầu hối hận rồi, người của nhà họ Lục nhào lên toà án, khi đó vẫn chưa có luật hôn nhân, cô nhìn tiền mồ hôi nước mắt cả đời của cha mình bị người nhà họ Lục lấy đi một nửa, người nhà họ Lục còn giành quyền nuôi con của cô, cô không có cha mẹ chống đỡ, tứ cố vô thân, Lục Thiếu Quan những năm gần đây lại dựa vào tài sản của Ông gia mà sống vui vẻ sung sướng.

Bạn bè của hắn ở khắp nơi, cuối cùng đứa trẻ tự nhiên được đưa cho nhà họ Lục, đáng tiếc sau khi nhà họ Lục có được đứa trẻ lại không biết quý trọng, bởi vậy một thời gian sau đứa trẻ bắt ngờ chết non. Sau khi Ông Bách Hợp biết tất cả những chuyện này, suýt nữa phát điên, cô đi tìm Ông Chính, nhưng Ông Chính vô cùng hận cô, cô đi tìm các trưởng bối ra mặt giúp đỡ, bọn họ đều cho rằng cô gieo gió gặt bão, lúc trước khuyên cô đừng cưới Lục Thiếu Quan, cô lại không nghe, bây giờ rơi vào kết cục như vậy thật đáng đời.

Ông Chính hận con gái đến tận xương tủy, trước đây ông yêu thương đứa con gái này bao nhiêu, bây giờ lại vì cái chết của vợ mình mà hận cô bấy nhiêu, sau đó ông lấy một nữ giúp việc mà ông thuê để chăm sóc mình, để lại toàn bộ gia sản cho người ngoài, để Ông Bách Hợp một thân một mình, đứa bé không còn khiến cô càng mắc bệnh u buồn nghiêm trọng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Lật người khỏi cảnh khốn cùng (3)

Mất thấy nhà họ Lục dựa vào mình mà phát tài, trong khi đó mình lại lạc vào kết cục như vậy, không được gặp mặt mẹ yêu lần cuối mà còn phải lay người đàn bà cay nghiệt mình, Ông Bách Hợp không chịu được loại tra tấn này, mà quan trọng hơn là trong lúc vô tình cô biết được lúc Lục Thiếu Quan yêu đương kết hôn thì cũng không phải là thật lòng, chỉ bởi vì trong đám con gái thì nguyên chủ đáng yêu ngây thơ nhất hơn nữa cô không giống như nữ sinh khác thay bạn trai như thay quần áo, biết giữ mình trong sạch mà thôi.

Chỉ vì điểm này mà Lục Thiếu Quan mới nhìn trúng Ông Bách Hợp. Sau khi biết được chân tướng thì tựa như mất đi điểm tựa, tình yêu trong lòng Ông Bách Hợp hóa ra chỉ là tượng tượng mà thôi nên cô không còn sức kiên trì nữa.

Lúc Bách Hợp tiếp thu xong nội dung câu chuyện thì không biết nói gì cho phải, rõ ràng Ông Bách Hợp xuất thân khá tốt, nhà mẹ đẻ so với nhà họ Lục căn bản không cùng cấp bậc, hôn nhân của cha mẹ cô mỹ mãn, theo lý mà nói dù thế nào cô ấy cũng không thể rơi vào kết cục thảm hại thế này, chỉ vì một chữ tình mà mất cô bị che lại, cuối cùng cô phải chết không khổ.

Hiểu rõ câu chuyện rồi thì thấy nhiệm vụ này cũng không khó, chỉ cần hành hạ nhà họ Lục một phen thay nguyên chủ báo thù, chắc nguyên chủ cũng thỏa

mãn, về phần Bách Dung chết nếu như cô có thể cứu thì sẽ cứu, nếu không cứu được thì cô sẽ đền bù cho nguyên chủ, về phần đứa bé của Lục Thiếu Quan thì Bách Hợp không định sinh nữa, lúc cô đến thì thời gian đã hơi chậm đã là lúc Lục Thiếu Quan và Uông Bách Hợp vừa kết thúc tiệc đám cưới, nếu không cô sẽ càng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Lúc này chắc là sau khi kết thúc đám cưới, dựa vào lời mời của nhà họ Lục nên cô mới trở về quê Lục Thiếu Quan làm đám cưới. Buồn cười nhất là bất kể đám cưới ở thành phố hay ở quê thì tiền mừng đều thuộc về nhà họ Lục, lúc trước Uông Bách Hợp cảm thấy tình yêu không nói chuyện tiền nong, nghĩ đến giọng nói cay nghiệt kia chắc là mẹ của Lục Thiếu Quan rồi, Bách Hợp không nhịn được mà thờ dài.

Sau khi tiếp thu xong thì đầu Bách Hợp vẫn còn đau đang định mở cửa thì đã bị người đóng cửa lại, có một người cao lớn cúi đầu nói với Bách Hợp.

“Tiểu Hợp, em có chuyện gì thế? Đã gả cho anh thì sao còn để cho mẹ nấu cơm cho em?” người trẻ tuổi này ước chừng 24-25 tuổi, khuôn mặt vuông vắn mày rậm mắt to hơn nữa thân hình cao lớn thật hơi có sức quyến rũ. Bách Hợp nhận ra Lục Thiếu Quan thì trong lòng dâng lên cảm giác buồn nôn.

Đã làm nhiều nhiệm vụ rồi, vô luận Tống Thiên Tề không quá quyết vô si không biết xấu hổ thì Bách Hợp đã thấy nhiều rồi, duy chỉ có Lục Thiếu Quan mặt dày tâm hồn đen tối mới thấy lần đầu, cho dù hắn không có tình cảm với Uông Bách Hợp nhưng Uông Bách Hợp vì hắn làm nhiều việc như thế, ban đầu ở trường học quần áo giày dép của Lục Thiếu Quan toàn do Uông Bách Hợp mua cho, ngay cả hiện tại hắn dùng laptop, điện thoại đều cho Uông Bách Hợp trả tiền, thế mà còn không biết hắn còn mặt mũi mà quát tháo nguyên chủ, nguyên chủ yêu hắn chứ không có nghĩa mình cũng thế.

May mà lúc này mới chỉ là thời điểm Uông Bách Hợp về quê Lục Thiếu Quan làm đám cưới, thời gian vẫn còn sớm không phải là lúc mua phòng ốc hay sinh con, cũng bởi vì sáng sớm nay mẹ Lục chanh chua chửi cô vài câu, từ nhỏ Uông Bách Hợp được cha mẹ cưng chiều đâu chịu phải oan ức thế này, hơn nữa cô không quen ngủ giường đất, mất ngủ cả đêm đến gần sáng mới chợp mắt được một lúc, cũng mặc kệ cô dâu có ba ngày nghỉ ngơi, mẹ Lục liền không coi cô là người ngoài, sai cô theo đám đàn bà nông thôn đi giặt quần áo nấu cơm, bị quát tháo như nô lệ, mà lúc này đang là mùa đông sau khi Uông Bách Hợp làm xong việc thì đôi tay thon ngọc của cô đã nứt nẻ ra, Bách Hợp mới không ngu như thế, thấy Lục Thiếu Quan còn dám quát mình, cô cười lạnh hai tiếng vừa gấp chăn vừa chỉ vào quần áo của mình rồi nói.

“Cầm áo lông tới cho em.” Cô vừa nói xong thì Lục Thiếu Quan theo bản năng cầm áo cho cô, cửa bị người khác đẩy ra, mẹ Lục cao to chui vào, chỉ vào mặt Bách Hợp mà mắng: “Hàng nát không biết xấu hổ, lật trời rồi, dám sai con tao, ngay hôm qua nó đề lên người mày thì chứng minh cả đời này mày phải theo nó, lúc này còn không hầu hạ chồng còn bảo nó cầm áo cho mày...” Mẹ Lục trước kia gọi điện thoại tố khổ không phải tình tình như thế này, giọng nói của bà ta khi đó rất dịu dàng nhỏ như là tám trăm năm không được ăn cơm.

Lúc này lại cao giọng mắng to, nếu là người nhất gan thì đã bị bà ta chửi đến mức phải xấu hổ trốn đi, Bách Hợp lại không có lên tiếng chỉ cau mặt lại nhìn chằm chằm vào mẹ Lục, lát sau quay đầu lại mắng Lục Thiếu Quan: “Anh là đàn ông không biết xấu hổ, có phải anh lừa tôi không hả? Đây là mẹ anh? Rõ ràng người đàn bà chanh chua không biết ở đâu chui ra, người như thế mà cũng dám bảo tôi gọi là mẹ, Lục Thiếu Quan có phải anh bị điên không?”

Lúc này hai người mới kết hôn, Lục Thiếu Quan chưa có sự nghiệp thành công nên lúc này hắn đối mặt với Bách Hợp thật ra trong lòng cũng không nắm chắc, nếu không phải Uông bách bao bị hắn dạy dỗ từng bước thành bộ dáng nhu nhược nên yếu không dám phản kháng thì hắn cũng không có gan nói ly hôn đấy, có thể nói Lục Thiếu Quan lấy được vợ thành phố thì rất hạnh diện đấy, hắn vẫn rất coi trọng Uông Bách Hợp, về sau bị mẹ Lục tẩy não cũng tự cho rằng mình làm phá thân thể Uông Bách Hợp rồi nên mới không thêm sợ hãi nữa.

Lục Thiếu Quan rất sĩ diện, hắn là người có tiền đồ nhất ở nhà họ Lục, càng về sau là tổng giám đốc công ty nào đó, nhưng thật ra trong lòng hắn vẫn tự ti, vì xuất thân chênh lệch mà tự ti. Chính vì thế kết giao bốn năm mà hắn chưa từng đưa Uông Bách Hợp về quê, chỉ sợ có vẻ nhìn thấy quê nghèo khó thì sẽ chia tay với mình, thẳng đến lúc đám cưới ở thành phố xong thì mới dám mang cô về quê, trong lòng hắn nhận định rằng Uông Bách Hợp kết hôn với hắn thì không có khả năng ly hôn nên mới dám làm vậy. Về sau hắn nhu nhược vô năng đều đổ tội lên đầu Uông Bách Hợp.

Cũng bởi vì cô cao ngạo tiểu thư cho nên mới khiến cho mẹ mình biết rõ mình có con dâu tương lai nhưng bốn năm chưa gặp lần nào, về sau hai vợ chồng mâu thuẫn thì hắn liền đổ tội hết cho Uông Bách Hợp, nói đến mức khiến cô áy á khẩu không trả lời được thì mới thỏa mái không thêm nhìn cô áy nữa.

Nhưng Bách Hợp không dễ ăn hiếp như nguyên chủ, mẹ Lục muốn ra oai phủ đầu cũng phải xem mình có chịu không. Cô biết rõ tính cách của Lục Thiếu Quan, lúc này cô không cần mặt thể diện đi cãi nhau với mẹ Lục, chỉ cần khinh miệt trước mặt Lục Thiếu Quan thì Lục Thiếu Quan sẽ xử lý hết.

Hắn hiếu thuận nhưng tiên quyết không suy giảm tới lợi ích của hắn, bất kể trong nội dung câu chuyện Uông Bách Hợp hầu hạ cả nhà hắn nhưng chỉ cần hắn động động mồm mấp thì toàn nói theo hướng tốt, nếu là hắn thì hắn đã buông tay mặc kệ rồi nói gì đến hiếu thuận có mà hắn giả hiếu ý. Nhà họ Lục vốn đã rất nghèo rồi hắn tự ti rất sợ người khác biết hắn có một người mẹ như thế, về sau Lục Thiếu Quan công thành danh toại thì hắn rất sợ người ta xem thường mẹ hắn. Nhưng lúc này hắn đang trắng tay, hành vi của mẹ Lục mà khiến hắn bị khinh miệt thì hắn rất bất mãn đấy.

Dĩ vãng Uông Bách Hợp rất sợ tổn thương lòng tự trọng yếu ớt của hắn cho nên không dám lộ ra ánh mắt này. Ngay cả lúc nói chuyện cũng phải qua suy nghĩ trong đầu mấy lượt mới dám nói ra, sống ở trong nhà mình mà còn phải cẩn thận từng ly từng tí một, nghĩ tới con gái mà Uông Chính và Bách Dung yêu thương thì Bách Hợp không khỏi thờ dài.

Nhưng suy nghĩ cho tự tôn Lục Thiếu Quan là Uông Bách Hợp chứ không phải là cô nên cô muốn làm cho Lục Thiếu Quan không thoải mái, dù sao nguyên chủ tốt với Lục Thiếu Quan như thế cuối cùng bị hắn hành hạ đến chết, lúc này hai người đã kết hôn rồi, xem ra nhà họ Lục chắc chắn sẽ không thể nào bỏ qua một gốc cây rụng tiền được, nếu không thừa cơ thay nguyên chủ trả giận thì chỉ sợ nhiệm vụ này không dễ hoàn thành.

Bách Hợp vô cùng khinh khinh liếc nhìn mẹ Lục, trên người cô có khí chất khiến cho mẹ Lục không dám nói lên lời, làm vài lần nhiệm vụ chương môn cũng diễn qua, lúc này nhìn người mang theo khí thế không giận mà uy, tuy mẹ Lục ghê gớm nhưng nói cho cùng cũng không có văn hóa hơn nữa thấy hai vợ chồng cãi nhau nên thấy hơi khân trương cúi đầu liếc nhìn con trai.

Lúc này sắc mặt Lục Thiếu Quan xanh trắng lẫn lộn, hần bị ánh mắt khinh bỉ của Bách Hợp làm cho tổn thương, khiến hần rất hận Bách Hợp lại hơi giận mẹ hần làm cho hần mất mặt. Hần nghĩ đến tính tình tiểu thư của Uông Bách Hợp, không muốn cô cãi nhau với mẹ làm trò cười cho người khác, nên buồn bực cảm quần áo ném tới chỗ Bách Hợp: “Chỉ là cảm quần áo thôi, mẹ vào làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Lật người khỏi cảnh khốn cùng (4)

Bị con trai tức giận quát tháo khiến mẹ Lục hơi luống cuống, môi bà giật giật định nói điều gì lại không đợi bà mở miệng thì Bách Hợp vừa mặc áo vừa nói: “Hãy mức chậu nước cho tôi, tôi muốn rửa mặt, chỗ rách nát gì thế này ngay cả hơi ấm cũng không có, lạnh chết tôi rồi, ngay cả WC cũng không có, Lục Thiếu Quan tôi nói cho anh biết tôi đã sang năm tôi đi, nếu anh muốn ở lại thì cứ ở.”

“Uông Bách Hợp, mày đừng quá đáng” Nghe nói như thế, mẹ Lục định nổi giận, con trai giỏi giang của mình sao có thể mức nước hầu hạ thế được? Đàn bà hầu hạ đàn ông là chuyện đương nhiên, trước kia mẹ Lục sợ Uông Bách Hợp xuất thân cao lại là người thành phố sợ con trai không bảo ban được, có thể con trai không thích cô ta hơn nữa Uông Bách Hợp lại cho bà gần mười vạn. Nên nể mặt tiền nên mẹ Lục không thể buông tha cái thân tài này được, hơn nữa hai năm trước trong điện thoại thì mẹ Lục cảm thấy Uông Bách Hợp là người không có đầu óc, sợ về sau ghét nhà họ Lục nghèo khó cho nên chuyện này mẹ Lục còn định ra oai phủ đầu ai ngờ lúc này ngược lại bị Bách Hợp chinh cho.

“Mày là cái thá gì, đã bị đàn ông ký lại còn dám bảo con tao giúp mức nước rửa mặt, cũng không sợ phúc khí quá sớm về sau ông trời thu lại mạng à...” Mẹ Lục hùng hổ há mồm chửi, tuy nguyên chủ Uông Bách Hợp không phải là thư hương môn đệ nhưng cha mẹ đều là người có giáo dục nên chưa từng nghe lời nhục mạ thế này, nếu là bản tôn chắc là sợ tức chết đi, nhưng Bách Hợp không đổi sắc mặt chỉ cười lạnh hai tiếng.

“Lục Thiếu Quan, anh giỏi nhỉ, tìm diễn viên quần chúng lừa gạt tôi à? Anh định trêu chọc tôi?” Bách Hợp tỏ vẻ chắc chắn Lục Thiếu Quan đùa cô, Lục Thiếu Quan phát khô trong lòng nhưng ngoài miệng nói: “Đây là nương anh...”

“Nương anh? Quê chết thôi, thời đại này còn ai gọi là nương nữa. “ Bách Hợp khinh thường nói rồi sửa sang lại tóc mình: “Chỗ này nghèo kiệt xác lại không có cửa hàng hay siêu thị nào, tôi muốn về.”

Hôm nay đúng là ngày đầu tiên mở tiệc cưới, mẹ Lục định làm ba ngày tiệc, mới ngày đầu tiên Uông Bách Hợp muốn chạy thì vài ngày sau hần tìm đâu cô dâu đây. Lục Thiếu Quan không ngờ tới Uông Bách Hợp sẽ tùy hứng như thế, vừa giận vừa xấu hổ, hần tự ti vô cùng nên đặc biệt tự đại, lúc này Bách Hợp nói chuyện vô lễ với hần tuy trên miệng hần không nói gì nhưng trong lòng Lục Thiếu Quan hy vọng mọi người đều coi hần như đại gia.

Lúc này hần muốn trở mặt nhưng hần không thể phát cáu nếu không Bách Hợp sẽ chạy mất đến lúc đó mất mặt chính là hần.

Hần hiểu thuận nên mới nén tức giận lại ở trong lòng, một mặt lạnh lùng đưa mẹ Lục ra ngoài lúc này mới quay đầu lại nhìn Bách Hợp, trong mắt lóe lên vẻ không kiên nhẫn, hít sâu vào rồi ngồi xổm xuống trước mặt Bách Hợp cố nặn ra nụ cười: “Tiểu Hợp, sao lại thế này? Chẳng lẽ ngại chồng nghèo hả? Trước kia em cũng không phải không biết rõ gia cảnh nhà anh mà, hiện tại sao lại giận thế?”

Bách Hợp cố né buồn nôn lại nhìn hần một cái: “Lục Thiếu Quan, trước kia tôi biết rõ nhà anh nghèo nhưng không biết nghèo đến mức độ này, anh phải nói sớm với tôi, tôi sẽ cho 5- 6 vạn để tu sửa nhà cửa, 5-6 vạn đủ không? Bây giờ để cho tôi ngủ cái nhà này, nhà anh nghèo thế này sẽ không phải ngay cả phòng ở cũng phải thuê?” Cô tùy hứng và tức giận mang theo cảm giác bị lừa cưới.

Lục Thiếu Quan nghe cô nói nhà mình nghèo vượt quá tưởng tượng của cô thì trong lòng như bị đâm nhưng trên mặt lại không dám biểu hiện ra.

“Tiểu Hợp, em ngoan nào, em hãy làm xong đám cưới đã rồi em muốn ăn gì thì chồng sẽ mua về cho, em nhịn một chút nhé, van xin em đó.” Lục Thiếu Quan trong trí nhớ của Uông Bách Hợp cho tới bây giờ chưa từng ăn nói khép nép như thế qua, lúc này Bách Hợp tùy hứng khiến hần phải cúi đầu, Uông Bách Hợp vô cùng nghe lời hần thì đôi lần Lục Thiếu Quan lạnh lùng và nhà họ Lục bắt nạt, giờ Bách Hợp hung hăng, không thèm nhìn nài cô ký Lục Thiếu Quan nữa thì hần không chỉ khép nép van xin mà còn nguyện ý mua đồ ăn cho mình.

Đôi tốt với hần thì hần không thèm, không tốt thì hần lại cười theo. Khóe miệng Bách Hợp cong lên lộ ra vẻ châm chọc, không có để ý tới Lục Thiếu Quan mà hừ lạnh đồng ý hần.

Ở giữa mùa đông mà trán Lục Thiếu Quan chảy mồ hôi, thấy Bách Hợp không định đi nữa thì trong lòng mới thở phào một hơi, nghĩ tới tình cảnh hần phải đỡ cô thì cảm thấy không thoải mái nên đứng dậy: “Anh đi xem mẹ đã làm xong bữa sáng chưa, rồi bảo Liên Tử bê nước rửa mặt cho em, em chấp nhận nhé.” Rất sợ Bách Hợp nháo nên Lục Thiếu Quan miễn cưỡng trấn an một hai câu rồi đi ra ngoài.

Sau khi rửa mặt xong thì bạn của Uông Bách Hợp gọi điện tới, lúc cô móc điện thoại còn dán hình xinh đẹp ra trước mặt Lục Liên thì Lục Liên sáng mắt lên đợi đến khi Bách Hợp rửa mặt xong mà còn không chịu đi, đợi cô nói xong điện thoại rồi định xin điện thoại.

Bách Hợp biết rõ ý định của cô ta nhưng cố tình không chịu tắt điện thoại, em chồng tuy còn nhỏ tuổi mới học cấp hai nhưng rất ranh ma, nguyên chủ cũng bị cô ta hành hạ không ít, bởi vì cô ta mà nhiều lần bị mẹ Lục tức giận. Bách Hợp thấy Lục Liên nên cố ý nói chuyện cả buổi, cô làm qua nhiều nhiệm vụ nếu muốn nói chuyện thì đừng nói là vài tiếng đồng hồ thậm chí vài ngày cũng không hết chuyện, Lục Liên muốn ngắt lời nhưng Bách Hợp không để ý tới cô ta, cho đến một giờ sau thân thích bạn bè trong thôn lục tục kéo tới muốn gặp cô dâu mới thì lúc này mẹ Lục mới tiến đến gọi người.

“Mấy năm chết ở trong phòng ả, cũng không phải là ở cử không được ra gió, người bên ngoài chờ cả buổi, mày ở đâu hẹn hò với đàn ông khác hay sao?”

Sáng sớm đã bị Bách Hợp làm cho tức giận, trong lòng mẹ Lục vô cùng tức giận, bà biết rõ Bách Hợp là người thành phố, vì không để cho Bách Hợp xem thường mình mà muốn ra oai với cô, phải làm cho nó biết sợ thì mới không dám chống lại mình, thế mà đêm qua bà hỏi kỹ con trai mình, nhà họ Uông là nhà có tiền, cha Uông Bách Hợp là giáo sư gì đó thu nhập một năm hai ba mươi vạn đây còn có các loại phụ cấp nữa, còn mẹ Uông Bách Hợp nữa cũng rất giàu, bà ấy là chuyên gia ngoại khoa một năm thu nhập cũng hơn hai ba mươi vạn, hai vợ chồng này tiết kiệm cũng khá nhiều tiền. Lúc trước mẹ Lục thấy Bách Hợp cho bà hai vạn đã cảm thấy rất vui rồi, giờ nghe cái gì mười vạn mười vạn suýt nữa khiến bà choáng váng đầu óc.

Chỉ cần mình chần chừ được Uông Bách Hợp, cô ta gả vào nhà họ Lục thì đã là người của nhà họ Lục, vợ chồng nhà họ Uông không có tiền đồ chỉ sinh có một đứa con gái, về sau không phải mình nói cái gì thì là cái đó sao. Chỉ cần đàn ông Uông Bách Hợp thì tiền của nhà họ Uông cũng là tiền của mình, sau này nhà họ Lục phát tài rồi.

Cũng chính bởi như thế mà sáng sớm đã ra oai với Bách Hợp, bà muốn Bách Hợp sợ hãi thừa dịp cô không có chuẩn bị mà gieo xuống tâm ma, nghe lời mình, ai ngờ chuyện còn chưa bắt đầu thì con nhóc kia lại bày ra vẻ cao ngạo.

Âm thầm chỉ cây dâu mắng cây hòe, mẹ Lục mắng con gái nhưng ai mà chẳng biết bà ta đang mắng ai. Bách Hợp thấy sắc mặt mẹ Lục thì có ý to tiếng, “Được rồi, chỗ tớ có một chuyện rất buồn cười, trong nhà Lục Thiếu Quan có một đồng em, anh ta còn gọi mẹ là nương đây, ha ha ha cậu nghe thấy cách gọi quê mùa thế chưa?” Cô vừa nói xong nhìn sắc mặt đen xì của mẹ Lục thì trong lòng mới vui vẻ hơn nhiều, cố ý làm bộ kiêu căng. “Được rồi, tớ tắt máy đây, mẹ anh ra còn đang chờ tớ, cái gì? Cậu nói tớ sợ hãi giận? Chỉ bằng Lục Thiếu Quan? Anh ta ngoài trừ tớ lấy thì ai thèm lấy. Nếu dám tỏ vẻ gì với bản cô nương thì tớ bỏ anh ta. Cóc ba chân khó tìm chứ, còn đàn ông hai chân thì ngăm trời này còn nhiều mà, cũng không phải anh ta không thể, ba mẹ tớ tùy tiện giới thiệu một cái thì người ta xếp hàng đợi tớ hàng dài.”

Mẹ Lục vẫn cho rằng con gái sau khi đã lấy chồng thì phải giúp chồng dạy con nhưng lại không ngờ lại nghe thấy Bách Hợp nói ly hôn, ở nông thôn ly hôn là chuyện vô cùng mất mặt lại còn bị người khác chỉ trích, mẹ Lục có quan niệm như thế cho rằng Uông Bách Hợp đã lấy con trai mình thì tuyệt đối sẽ không dám ly hôn, dù sao cô ta đã không phải là xử nữ nữa rồi. Thế mà Bách Hợp không hề tâm đến chuyện này còn dám nói sẽ tìm người khác chẳng lẽ định cho con mình đội nón xanh sao? Mẹ Lục vừa tức vừa sợ, mặt âm trầm quay người đi lúc đi qua cửa chính còn đập một cái.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Lật người khỏi cảnh khốn cùng (5)

“Đừng” khiến cho ván cửa lay động hai cái, tro bụi rơi xuống theo, mẹ Lục lại đau lòng ván cửa nhà mình, nhưng nghĩ tới những lời Bách Hợp nói thì bà đi phăm phăm tìm con trai rồi nói hết ra. Lục Thiếu Quan nghe thấy thế thì nghĩ tới lúc trước ở trong trường học Uông Bách Hợp rất nổi tiếng, đã xinh đẹp tính tình lại tốt, gia thế cũng không kém, người như thế sẽ không khiến người khác có cảm giác khó với tới, lại kiểu con gái rượu nên thành đối tượng chọn vợ, hơn nữa giáo sư Uông dạy học nhiều năm học trò khắp thiên hạ, nói không chừng cũng có người thích Bách Hợp.

Trên thực tế trong trường học hoa khôi không phải là Bách Hợp nhưng có rất nhiều người theo đuổi, với lại thành phố cũng không để ý vấn đề trinh tiết như trước kia nữa.

Tuy không biết tại sao lúc trước Uông Bách Hợp lại chọn hán nhưng đàn ông đều thích cạch tranh đấu, không có người tranh đoạt với hán thì ăn thịt rồng cũng không bằng bánh bột ngô, chỉ khi nào có người tranh đoạt với hán, Lục Thiếu Quan lập tức cảm thấy trong lòng khó chịu, trên mặt hán bóng rất âm thầm hơi hơi hán mình không nên nghe lời mẹ mang Bách Hợp về quê làm đám cưới, nếu thật khiến cho cô ấy không thoải mái mà ghét bỏ mình thì sau này cô ấy muốn ly hôn thì biết làm sao giờ.

Cô ấy không phải là người ở quê mình, cho dù người ta nói lời ông tiếng ve thì cũng không phải chịu tội, còn mình lại là người ở đây, ai mà không biết mình đồ đại học ở thủ đô? Sau này nhờ bị con gái thành phố bỏ thì sẽ bị người trong thôn chê cười. Cho dù Bách Hợp chỉ nói đùa thì cũng vô cùng mất mặt, Lục Thiếu Quan thở dài cúi thấp đầu xuống không nói chuyện, mẹ Lục đẩy hán: “thằng cả, con nhìn rõ loại đàn bà không coi trọng chồng mình, sớm biết thế lấy con gái trong thôn còn hơn, hàng ngày biết hầu hạ con.”

Mẹ Lục nói làm nhảm khiến cho Lục Thiếu Quan phiền não: “Mẹ, con chương mất con gái trong thôn, về sau đừng có nói nữa, huống chi con gái trong thôn có cho mẹ nhiều tiền như thế không?” Lục Thiếu Quan vô cùng khó chịu, trước mặt bạn bè hắn là người thật thà hiền lành nhưng người hiền lành cũng chương mất những cô gái nông thôn lời thôi lệch thếch, suốt ngày đi chân đất theo đuôi đàn ông, nói năng còn thoải mái hơn cả đàn ông. Tuy có cần cù chăm chỉ nhưng không tốt, không có văn hóa mang theo người hắn ngại mất mặt, huống chi về sau hắn muốn làm việc ở thủ đô chứ không phải ở quê.

Bị con trai quát lại, bà lại nghĩ tới Uông Bách Hợp cho mười vạn nên bà ta không nói nữa, bà dựa vào mười vạn này mà trong hai năm qua sống rất dư giả, nhắc tới chuyện khác bà ta còn có thể giải thích nhưng nói đến tiền nong thì mẹ Lục liền không nóng nhiệt nữa: “Đúng rồi, lần này cô ta về đưa một vạn chỉ sợ không đủ dùng, phải làm tiệc rượu nữa con bảo cô ta cho một vạn nữa đi.”

Trên thực tế trong thôn làm tiệc rượu chỉ cần một vạn là đủ rồi, mẹ Lục muốn ăn gian tiền cưới, mắt thấy con út sắp học trung học rồi phải chuẩn bị tiền học cho nó, nghe nói tiền học một kỳ hơn hai ngàn cộng thêm tiền sinh hoạt nữa, mẹ Lục cũng không muốn con mình chịu khổ, nếu chỉ dựa vào mấy mảnh ruộng thì cả đời bà cũng không có tiền đóng học cho con trai.

Dù sao nhà họ Uông chỉ có mỗi đứa con gái, tiền của họ không phải sau này cũng là của nhà mình à, có điều dùng sớm thôi mẹ Lục coi như là đương nhiên.

Lúc này Lục Thiếu Quan mới đi làm nên hắn cũng không có tiền, không như sau này làm Lục tổng ngừng đầu ưỡn ngực, hiện tại hắn biết tình huống trong nhà, mặc dù chán ghét tính tình của mẹ mình nhưng hắn cho mình là một người đàn ông trưởng thành đã học thành tài phải nuôi sống gia đình là chuyện bình thường đây, tuy hắn không lấy ra tiền nhưng nhà họ Uông có tiền. Nhà họ Uông có mỗi mình Uông Bách Hợp lại thờ phụng nguyên tắc cung chiều con gái nên cuộc sống của cô ấy rất đầy đủ, một tháng thu nhập của vợ chồng nhà họ Uông có năm vạn nên cho Uông Bách Hợp một vạn tiền tiêu vặt, cho nên lúc hắn đang học tập thì Uông Bách Hợp trả cả tiền học phí cả tiền sinh hoạt vì cô sợ mình sa lãng việc học, khiến cho hắn tập chung học tập lấy được bằng ưu.

Uông Bách Hợp rất có tiền huống chi cô ấy đã là người của mình nên Lục Thiếu Quan cảm thấy mẹ Lục làm thế cũng không sai. Hai mẹ con thương lượng xong, Bách Hợp đã tắt điện thoại đi bỏ qua ánh mắt của Lục Liên đi ra ngoài cửa, cô tới nhà họ Lục từ hôm qua không những thế trong nội dung câu chuyện cũng có tình hình nhà họ Lục nên cô quen nẻo ra khỏi phòng ngủ tới phòng khách ngồi xuống, cô cũng không ngu như nguyên chủ bị mẹ Lục sai khiến, lúc này cô lấy điện thoại ra chơi tiếp vừa chơi vừa mắng tin hiệu không tốt, bộ dạng được nuông chiều không ai dám tới gần.

“Uông Bách Hợp, to gan nhỉ, chồng của mày đang tiếp khách mà mày là đàn bà còn chơi được?” Mẹ Lục bàn xong với con trai lúc đi ra thì nhìn thấy Bách Hợp đang ngồi cùng với một đám người, trong thôn có rất nhiều người không có điện thoại cũng chưa từng thấy điện thoại xa hoa như thế nên nhiều người bu lại gần cô, nhìn thấy trò chơi trong điện thoại thì hơi tò mò, rất nhiều trẻ con vây quanh cô. Cô không nói lời nào nhưng khí thế cao sang.

Mẹ Lục không thích cô là trung tâm như thế, muốn cũng phải là bà, bà muốn được mọi người coi như lão phật gia được mọi người vây quanh, Uông Bách Hợp hầu hạ mình đang định mở miệng quát thì Bách Hợp đã đứng dậy nói “Bà không phải là đàn bà? Bà không phải do đàn bà sinh ra? Đàn bà thì sao?”

Ở trong nhà họ Lục ngoài trừ con trai trưởng thì bà là người nói một không hai, giờ nghe thấy Bách Hợp dám chống đối mình trước mặt mọi người, hơn nữa ánh mắt cô ta còn mang theo cười ngạo cùng với khinh miệt thì khiến bà rất tức giận, lao tới định đánh Bách Hợp nhưng bị Bách Hợp cản lại: “Bà đánh đi, nếu bà dám đánh thì tôi sẽ tiến Lục Thiếu Quan vào tù. Nếu bà dám đụng vào một sợi tóc của tôi thì tôi sẽ lập tức ly hôn với Lục Thiếu Quan.”

Những lời này trấn rụi mẹ Lục rồi, bà chỉ là người đàn bà ở trong thôn làm sao biết được cái gì ly hôn báo án, nghe thấy mình đánh Bách Hợp thì Lục Thiếu Quan ngồi tù khiến cho bà ta sợ đến nổi không dám nhúc nhích oán hận nhìn chăm chăm vào Bách Hợp.

Bách Hợp bóc đậu phộng ra ăn rồi ngồi một bên nhìn mẹ Lục nói cười: “Một bà già nông thôn còn dám ra oai với tôi, bà nghĩ bà là ai? Còn muốn dạy dỗ tôi, mẹ tôi còn không nổi một ngón tay vào tôi mà bà còn dám, Lục Thiếu Quan anh út ra đây cho tôi, tôi phải về, mẹ anh còn cầm một vạn của tôi, coi như bố thí bà ta.”

Đám người không dám thờ mặt đều cảm thấy người thành phố cao cao tại thượng, rất nhiều người nghe mẹ Lục khoe khoang con dâu thành phố đều nghe lời bà, hôm nay không ngờ con dâu này cũng không phải là đồ ngu, lúc trước bà ta còn khoác lác cô gái này còn mang theo nhà mẹ đẻ gả vào nhà họ Lục giờ thấy bà ta không chán được Uông Bách Hợp cũng không khỏi cười nhạo bà ta.

“Có chuyện gì thế?” Lục Thiếu Quan còn chưa ngồi ấm chỗ đã nghe thấy Uông Bách Hợp ở ngoài hét gọi hắn, lúc hắn đi ra còn thấy cánh tay của mẹ Lục còn chưa buông xuống, lại thấy vẻ mặt Bách Hợp không tha thì trong lòng rất mệt mỏi buồn phiền.

“Mẹ, có chuyện gì thế?” Hắn không dám gọi nương khiến cho Bách Hợp càng hiểu rõ tính cách người đàn ông này, trong lòng không khỏi cười lạnh hai tiếng, trên mặt càng kiêu căng hơn.

“Mẹ anh dám đánh tôi, Lục Thiếu Quan anh là đồ vô dụng, ngay cả vợ cũng không bảo vệ được, tôi lấy anh để làm gì? Ly hôn!”

Bị Bách Hợp mắng trước mặt mọi người thì Lục Thiếu Quan rất xấu hổ nhưng lúc này hắn lại không dám nổi giận rồi kéo tay Bách Hợp: “Vợ à, mẹ anh không hiểu chuyện, em từ từ nói với chồng, làm gì nói khó nghe thế.” Vừa mới bày tiệc mà Bách Hợp đòi ly hôn thật quá tùy hứng, trong lòng Lục Thiếu Quan điên tiết nhưng cũng không dám làm gì Bách Hợp, đành phải dỗ ngọt bóc đậu phộng cho Bách Hợp ăn, lúc này Bách Hợp mới nhìn sát mặt tức giận của mẹ Lục rồi đắc ý ngồi xuống.

Người xung quanh nhìn chăm chăm vào Lục Thiếu Quan nhưng lúc này hắn chẳng quan tâm, dỗ xong Bách Hợp thì tính sau, mẹ Lục thấy tình huống này thì mặt đen lại, nếu hôm nay không chán được Uông Bách Hợp thì bà hiểu về sau bà sẽ không chen được vào giữa hai vợ chồng này nữa.

Tuy nói mẹ Lục không được người ta dạy dỗ tâm kế nhưng bà ta sống ở nhà họ Lục vài chục năm đã thu được rất nhiều kinh nghiệm, bà định ra oai với Bách Hợp nhưng lại không thành, sau này mình cũng không lên mặt được với Bách Hợp. Bà phải hưởng phúc của con trai, muốn con dâu thành phố này phải hầu hạ bà, đưa tiền cho bà.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Lật người khỏi cảnh khốn cùng (6)

Nghĩ như thế, mẹ Lục liền ngồi xuống đất vỗ đùi rồi gào thét: “Tôi khổ lắm, thật vất vả mới nuôi được một đứa con trai như vậy, thế mà vì con đàn bà kia mà giận tôi, từ hôm qua đến giờ còn chưa gọi một tiếng nương...”

Bách Hợp biết rõ đám người trong thôn này luôn đồng tình kẻ yếu, đương nhiên quá yếu thì họ không nhìn chỉ xem người chê cười, nhưng mẹ Lục là người lớn lại trước mặt mọi người kẻ lễ con dâu bất hiếu nên hầu hết đồng tình với bà ta, Bách Hợp không muốn mẹ Lục có danh tiếng tốt bởi vậy sẽ không để cho dư luận đứng ở phía nhà họ Lục, cô muốn nhà họ Lục không ngẩng mặt lên được, thấy mẹ Lục gào khóc thế rất hợp tâm ý cô, bởi vậy Bách Hợp cười lạnh hai tiếng rồi cúi đầu nhìn chằm chằm mẹ Lục.

“Bà vất vả nuôi con trai? Trong bốn năm qua là tôi nuôi Lục Thiếu Quan, có sữa thì là mẹ, tôi thay anh ta trả hơn mười vạn học phí, chẳng lẽ anh ta nên gọi tôi là mẹ? Hơn nữa tôi còn trả tiền hôn lễ? Lục Thiếu Quan phải ở rể nhà họ Ưông, tôi nói cho bà biết phí gọi lại xưng hô đã đưa rồi còn chưa có gọi lần nào, không bảo bà gọi tôi là tổ tông thì cũng không tệ rồi.”

Bách Hợp nhanh mồm nhanh miệng nói đến mức người nhà họ Lục xấu hổ, trong mắt mẹ Lục chột lóe lên hung hãn, Bách Hợp nhếch miệng đang định nói tiếp thì có một đàn bà ôm đứa trẻ lách vào.

“Chị dâu, không nên nói như thế...” Đây là em gái khác của Lục Thiếu Quan, ở nông thôn mọi người lấy chồng sớm, bình thường 16-17 tuổi đã lấy chồng rồi, trước khi lấy được giấy đăng ký kết hôn thì bày ra hai bàn rượu, chờ đến khi đủ tuổi thì mới kết hôn, bởi vậy Lục Mẫn mới có hai mươi tuổi đã có con ba tuổi.

Vừa nhìn thấy Lục Mẫn, thù mới hận cũ xông lên. Con của Lục Mẫn rất chán ghét thích càu véo người khác hơn nữa càu rất đau bầm tím cả người, Ưông Bách Hợp trong câu chuyện cũng từng bị càu đã báo cho Lục Mẫn biết nhưng lại bị cười nhạo. Nói cô so đo với trẻ con không biết xấu hổ về sau thằng bé càng bắt nạt Ưông Bách Hợp hơn, hết lần này tới lần khác còn gánh tội bắt nạt trẻ con rồi bị mẹ Lục và Lục Thiếu Quan dạy dỗ, mỗi khi Ưông Bách Hợp nghĩ tới mẹ con Lục Mẫn thì nước mắt chảy ròng.

Nếu hiện giờ Lục Mẫn không nói lời nào thì cũng thôi nhưng trong lúc mấu chốt này mà cô ta còn xông tới, Bách Hợp nhìn cô ta một cái rồi lạnh lùng nói: “Đây là người nhà ai không có buộc kỷ mà thả ra thế hả? Chỉ là đàn bà mà còn dám chen mồm vào nói, về nhà mà hầu hạ chồng cô đi.” Trong câu chuyện kia mẹ Lục luôn lấy lời này để qua loa tắc trách nguyên chủ. Có thể trên thực tế thì ở nhà họ Lục cũng không phải tất cả đàn bà không có quyền lên tiếng, chỉ do đàn bà gả vào nhà họ Lục mới không có quyền lên tiếng mà thôi. Con gái nhà họ Lục muốn nói gì thì nói, tất cả quy củ đàn bà đều nhắm vào người ngoài.

Bách Hợp muốn cho nhà họ Lục khó chịu nên cũng không hề nhẫn nhục chịu đựng như nguyên chủ, bởi vậy mới chỉ cây dâu mắng cây hòe khiến cho sắc mặt Lục Mẫn đỏ ửng lên lúc này mới trở về ngồi chỗ cũ.

Mẹ Lục đầu kêu ong ong, từ xưa đến giờ chưa từng có con dâu nào bảo mẹ chồng phí đôi xưng hô chứ, ý tứ trong lời nói của Bách Hợp khiến cho mẹ Lục rất nhục nhã, muốn bà đối xưng hô thế gọi Bách Hợp là gì? Hơn nữa con mình thành ở rể, con mình vất vả nuôi lớn để dưỡng lão chứ không phải để nuôi nhà khác, vợ chồng nhà họ Ưông không sinh được con trai lại còn nhớ thương con nhà khác. Mẹ Lục gào ầm lên: “Ưông Bách Hợp, mày đồ không biết xấu hổ hàng nát bị hàng người ky. Bố mẹ mày không biết đẻ con trai thì muốn con nhà người ra, tao nhỏ vào, cửa nhỏ đều không có, còn ở rể, không cần cưới nữa. Mày cũng chả còn là con gái nữa, tao xem còn có người nào nhặt gậy nát của con tao không?”

Bà ta nói rất cay nghiệt mắng chửi vũ nhục người không ngừng, nguyên chủ bị chiêu này của mẹ Lục mà ăn không biết bao nhiêu đau khổ, cũng bởi vì nghe được những lời này mà cảm thấy xấu hổ nhưng giờ mẹ Lục cho rằng bà ta dựa vào chửi loạn mà thắng mình thì bà ta quá ngây thơ rồi, Bách Hợp mỉm cười ngồi xuống: “Tôi hàng nát? Con của bà cũng chỉ là hàng tôi đã sử dụng qua mà thôi, không muốn cưới cũng được, trả lại tiền cưới đây, còn tiền trước kia coi như tôi bao trai.” Cô khinh miệt cùng với lời nói kia làm mọi người chấn động khiến cho Lục Thiếu Quan không ngẩng đầu lên được, nhất là chuyện mẹ Lục nhận tiền của Bách Hợp cũng là sự thật, vì bà ta khoe khoang khắp nơi rằng con gái thành phố rất coi trọng bà coi bà như ông trời, suốt ngày hạ thấp Ưông Bách Hợp, lúc này Bách Hợp nói bà ta cảm tiền thì cũng không nói lại được câu nào.

Con trai tài giỏi của mình lại từ trong miệng Bách Hợp nói ra thành trai bao, mẹ Lục thực sự rất tức giận vọt lên định đánh Bách Hợp, Lục Thiếu Quan cố nén lửa giận kéo bà ta lại cắn răng thấp giọng nói: “Mẹ, mẹ đủ chưa hả, đây là đám cưới của bọn con, sao mẹ lại làm thế?” Lục Thiếu Quan ở thủ đô đã vài năm, hẳn biết rõ mình xuất thân không bằng người ra, mạng lưới quan hệ cũng không có, lúc học đại học do hèn tự ti thành tự đại nên không có bạn

bề thân gì, công việc hiện tại đều là do Ông Chính giúp đỡ.

Ông Chính trở thành giáo sư đại học đã nhiều năm, quan hệ rộng rãi, học trò khắp thiên hạ, sau này mình muốn chỗ tốt cần phải nhờ bố vợ nhiều, mẹ Lục không có kiến thức nếu bà áp chế được Bách Hợp thì cũng thôi nhưng hiện tại xem ra Bách Hợp không sợ bà, Lục Thiếu Quan không thể để mẹ Lục đắc tội Bách Hợp, vạn nhất Bách Hợp muốn ly hôn trở về thành phố thì mình cũng bị mất việc.

Hắn vất vả lắm mới trụ lại ở thủ đô, thế phải làm lên sự nghiệp tuyệt đối không thể như trước. Lục Thiếu Quan trừng mắt nhìn mẹ mình rồi mới cầu khẩn Bách Hợp cuối cùng mới giải quyết xong chuyện này.

Sau khi trải qua chuyện này Bách Hợp và mẹ Lục trở mặt thành thù, cùng ngày mẹ Lục trở về phòng khóc một trận ngoài trừ hai đứa con gái an ủi ra thì không có ai để ý tới bà ta, bà ta khóc một lúc sau cảm thấy không ý nghĩa gì thì lại ra khỏi phòng. Lúc này Bách Hợp đang bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình, Lục Thiếu Quan thấy thế thì nhanh chóng ngăn lại. Vốn định làm tiệc cưới ba ngày, mới làm được một ngày nếu Bách Hợp đi thì nhà họ Lục mất mặt chết, hắn lại dễ kích lệ chỉ kém không có quỹ xuồng thì Bách Hợp mới miễn cưỡng ở lại.

Thấy buổi chiều Lục Thiếu Quan cố nén phần nộ bụng nước rửa chân cho mình thì Bách Hợp mới nở nụ cười, cô không thèm Lục Thiếu Quan hầu hạ, trên thực tế cô không muốn tiếp xúc thân thể với Lục Thiếu Quan nhưng hôm nay thấy hắn hèn mọn ngồi xổm trước mặt mình thì cũng rất hả giận, không phải hắn rất cao ngạo sao chỉ vì mình muốn ly hôn mà hắn hạ thấp mình xuống, người đàn ông này bị nguyên chủ cưng chiều đến mức hắn không nhìn thấy đồng tây nam bắc rồi khiến cho hắn quên mất hắn chỉ là tên cận bã còn dám lên mặt với mình, nếu thực sự ly hôn thì hắn sợ hơn bất cứ ai.

Nếu không dạy dỗ hắn từ đầu thì khiến hắn to gan hơn chịu khổ vẫn là mình.

Lục Thiếu Quan ở nhà họ Lục ba ngày quả thực như một ngày như một năm, lúc này hắn rất hối hận mình mang Bách Hợp về quê, hắn nhớ tới Bách Hợp trước kia luôn nghe lời hắn, xem Bách Hợp hiện tại đã biết tình huống chân thật của nhà mình thì lại xem thường hắn, hắn cảm thấy đàn bà trên đời này đều là cẩu mã xem người thấp, trong lòng hắn cho rằng Ông Bách Hợp thực lòng yêu mình hóa ra cũng chỉ là lừa gạt mà thôi, hắn vừa tức vừa giận, giận chó đánh mèo lên người mẹ Lục.

Đám cưới ngày thứ ba cũng đã xong, không đợi ăn bữa tối thì Bách Hợp báo muốn đi, mấy ngày qua khiến cho Lục Thiếu Quan rất mệt mỏi quả thực mệt hơn cả tuần làm thêm giờ, mất hắn đã quảng thâm thấy Bách Hợp quậy thế thì hắn không muốn đỡ nữa dứt thoát im lặng cầm đồ đạc mình ra, mẹ Lục không muốn con trai đi nhưng Bách Hợp sống chết muốn đi khiến mẹ Lục vừa hận vừa sợ, bà trước kia cảm thấy mình chân trần không sợ đi giày, cho rằng Lục Thiếu Quan đã chiếm được cơ thể Ông Bách Hợp thì tuyệt đối sẽ không ly hôn với Lục Thiếu Quan, cũng không có đàn ông nào muốn cưới, không ngờ thế sự thay đổi, khắp nơi đều có đàn bà ly hôn, kết giao mấy bạn trai cũng không có ai nói gì, lúc bà nghe thấy còn không tin rồi hỏi lại hai con trai con gái đang học thì nghe được có nữ sinh cấp ba còn yêu đương kia, lúc này mới biết sợ.

Nếu nhà họ Lục không có con dâu như Ông Bách Hợp thì nhà mình mất đi một thần tài lại còn bị chê cười. Mẹ Lục cứ gào lên nói tại sao con trai mình phải lấy đàn bà như thế nhưng khi con trai lấy được một tiểu thư có tiền thì bà vui mừng hơn ai hết.

“Chị dâu, bây giờ chị đã là chị dâu em rồi, điện thoại của chị cho em mượn chơi hai ngày được không?” Lục Liên rất muốn có điện thoại từ lâu rồi, trong lớp có hai bạn nhà có tiền đã mua điện thoại rồi, cô rất muốn có, không nghĩ tới Bách Hợp không những có điện thoại mà còn đẹp hơn điện thoại của bạn học kia gấp mười lần.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Lật người khỏi cảnh khốn cùng (7)

Bách Hợp thấy Lục Liên thì nghĩ tới nội dung câu chuyện nguyên chủ cho mượn điện thoại thì bị cô ta đoạt luôn, bởi thế mới không nhận được điện thoại khẩn cấp của Ông Chính làm hại Bách Hợp không biết tin mẹ mất, cho đến khi trở về mới phát hiện, trái tim của cỗ thân thể này như bị dao cắt khiến cho sắc mặt cô tái nhợt, cổ nhin đau này rồi liếc Lục Liên. “Không được.”

Nói xong thì Bách Hợp cảm valy của mình đi, Lục Thiếu Quan thấy em gái mình buồn bực xấu hổ thì đuổi theo nói: “Em cho em ấy mượn hai ngày thì sao, cũng không phải sẽ không trả em, sao em nhỏ mọn thế.”

“Anh hào phóng, anh hào phóng thì sao không lấy điện thoại của anh cho nó mượn?” Bách Hợp không kiên nhẫn nhìn Lục Thiếu Quan, tuy nói tìm nhà họ Lục báo thù nhưng cô càng ngày càng ngứa mắt nhà này, biết rõ mình lợi dụng tầng quan hệ này để dày vò họ nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của Lục Thiếu Quan thì trong lòng cô rất khó chịu. Lục Thiếu Quan nhìn thấy cô nói chuyện không khách khí như thế, chính mình mọi thứ đều nghe lời cô, cô cãi nhau với mẹ Lục thì cũng bên cô, giờ cô còn không nể mặt nên trong lòng hắn rất bất mãn.

“Điện thoại di động của anh dùng công việc sao có thể tùy tiện mượn được.” hiện tại hắn cảm thấy Bách Hợp có tình gây sự, điện thoại của mình muốn

dùng cho công việc sao có thể cho người khác mượn chơi, đến lúc đó nếu có chuyện sai lầm gì thì mình cũng mất việc. Hắn là thằng đàn ông hai ngày này đã phục thấp làm thiếp trước mặt Bách Hợp rồi, giờ lại thấy bộ dạng tiểu thư của Bách Hợp thì lại thấy giống mấy bạn nữ sinh trong lớp trước kia, trong lòng phiền chán,” Sớm biết em không khác gì những người kia thì lúc trước sẽ không theo đuổi em rồi.” Hắn nhìn trúng Uông Bách Hợp là bởi vì tính cách cô dịu dàng lại giữ mình trong sạch, tuy Lục Thiếu Quan học ở thành phố nhưng bản chất hắn vẫn bảo thủ, hắn không tiếp thu được những cô gái cởi mở, những cô gái đã từng yêu đương hắn tuyệt đối không cần, từ nhỏ bị ảnh hưởng bởi mẹ Lục nên hắn cảm thấy những cô gái như thế giống như tàn hoa bại liễu.

Ai ngờ thật vất vả mới tìm được một người trong sạch thì tính cách khiến hắn mệt mỏi, trước kia không có nhìn ra, sau khi kết hôn thì mới phát hiện, Lục Thiếu Quan không nhận được cảm giác bị lừa hôn.

“Cút, anh không muốn lấy tôi còn không muốn gả đây này. Sớm biết nhà anh là loại này, mẹ anh khiến tôi mất mặt, nếu biết tôi có một mẹ chồng như thế thì mặt tôi để chỗ nào. Nếu anh nói nhà anh như thế thì đánh chết tôi cũng không gả cho anh, anh không hài lòng, thì ly hôn, tôi còn ngại mất mặt đây này.” Bách Hợp không thắng khí nói đến mức Lục Thiếu Quan đỏ mặt tới mang tai rồi mới quay đầu bước đi.

Ngồi ô tô đường dài ra sân bay hai người giận dữ, Lục Thiếu Quan không hề nói chuyện với Bách Hợp, hắn muốn dùng phương thức này khiến Bách Hợp phải xin lỗi hắn, trước kia hắn cũng làm như vậy, sau khi cưới cũng đối đãi Uông Bách Hợp như thế, Uông Bách Hợp từ nhỏ thấy cha mẹ hòa thuận nên vô cùng hâm mộ, cô cũng khát vọng mình có tình cảm lãng mạn, không bỏ được Lục Thiếu Quan, hắn không thèm nhìn mình thì Uông Bách Hợp khóc một trận xong lại tìm hắn giảng hòa bởi vì sợ cảm giác bị vắng vẻ, cho nên Lục Thiếu Quan nắm được tính cách này nên mới dùng chiến tranh lạnh trừng phạt cô, ai ngờ Bách Hợp không sợ, cô ngóng trông Lục Thiếu Quan đừng có làm phiền mình làm sao mà như ước nguyện của hắn tới làm hòa, bởi vậy một đường hai người không nói chuyện với nhau cho đến khi máy bay hạ cánh thì Lục Thiếu Quan không nhận được nữa, mắt thấy đã trở về thủ đô rồi nếu đến nhà họ Uông mà còn tình trạng này thì chỉ sợ Uông Chính có ấn tượng không tốt với mình.

Nghĩ tới tiền đồ của mình thì Lục Thiếu Quan mới chủ động cầm lấy hành lý của Bách Hợp xem như biến tướng cúi đầu xin lỗi.

Bách Hợp không thèm nhìn Lục Thiếu Quan cho đến khi gần về tới nhà, Lục Thiếu Quan thấy cô vẫn như thế thì trong lòng vừa hận vừa sợ, một mặt nịnh nọt Bách Hợp: “Tiểu Hợp, sao thế? Sao lại giận chồng lâu thế? Trước kia không phải là rất vui vẻ sao, dù sao cũng là mẹ anh không nể mặt anh chút nào à?” Lục Thiếu Quan thông minh ở chỗ là hắn nói thật giả xen, cũng không nói rõ ý nghĩ trong lòng thế nên cứ thật thật giả giả khiến người khác không phân biệt được, Uông Bách Hợp trước kia cũng bị hắn lừa cho thảm hại như thế.

Lúc này hắn nói vì Bách Hợp bất kính với mẹ Lục khiến cho hắn không thoải mái chỉ có nửa phần sự thật còn lại hơn nửa là vì hắn không có đạt được mục đích khiến cho hắn cúi đầu dỗ mình, dù sao trong suy nghĩ của Lục Thiếu Quan là mình phải dỗ hắn chứ không phải hắn dỗ mình.

Nhưng Bách Hợp lại không ngu như thế bị hắn nói dăm ba câu dỗ ngọt mình, nghe thấy Lục Thiếu Quan nói xong thì cười lạnh hai tiếng rồi tiến lên bấm chuông cửa. Vợ chồng nhà họ Uông ở biệt thự có sân nhỏ, tại nơi thủ đô tất đất tất vàng này đã xem như khá giàu rồi, cô nhấn chuông cửa liền có người ra mở cửa, nhìn thấy Bách Hợp thì bà mở cửa sáng mắt lên gọi một tiếng: “Tiểu thư trở về rồi.”

Bà Ngô đã làm thuê cho nhà họ Uông đã hơn mười năm, coi như là nhìn Bách Hợp trưởng thành đấy, vốn cũng tốt với Bách Hợp cũng rất chiều có hai vợ chồng Uông Chính, trước kia bà ta để tang chồng mình nuôi hai đứa con gái, Bách Dung thương tiếc bà khó khăn nên thuê bà thì thuê hơn mười năm.

Bách Hợp trước kia thấy bà Ngô thì nhất định sẽ vui vẻ nhào vào ngực bà, thế nhưng giờ nhìn thấy bà Ngô nhớ tới sau khi Bách Dung chết thì Uông Chính cưới bà Ngô làm vợ lại để tất cả tài sản cho hai con gái bà Ngô thì trong lòng lẩn cẩn, thấy bà Ngô nhiệt tình thì chỉ lạnh lùng gật đầu sau đó vào nhà hô to: “Cha mẹ, con đã về.”

Lúc này Bách Dung đang nằm trên ghế salon, Uông Chính đang xoa bóp đầu cho bà, thật ra hiện giờ sắc mặt Bách Dung rất khó coi, trông rất mệt mỏi, dĩ vãng Uông Bách Hợp chỉ lo yêu đương bởi vì kết hôn quá vui vẻ nên không có chú ý tới mẹ mình khác thường, Bách Dung cũng sợ con gái lo lắng nên luôn không có nói chuyện này ra, Bách Hợp thấy Bách Dung thì trong lòng không khỏi xiết chặt vừa đá giày thay dép le rồi đặt mông xuống ngồi bên cạnh Bách Dung, lay lay cánh tay bà.

“Mẹ làm sao thế? Con thấy sắc mặt mẹ rất nhợt, hay mai đi khám xem sao?” Cô cứ thế đi vào nhà cũng không để ý tới bà Ngô cầm dép trên tay đang xấu hổ, sau đó Lục Thiếu Quan vào cửa thấy Bách Hợp coi mình như người hầu, trên tay hắn vẫn cầm valy lại đi sau khiến cho hắn vô cùng khó chịu lại thấy bà Ngô cũng thế thì trong lòng Lục Thiếu Quan càng ghét Bách Hợp hơn cho rằng Bách Hợp kiêu căng tùy hứng, khi nghĩ tới địa vị bà Ngô trong nhà họ Uông thì mới lễ phép chào bà ta.

“Lục thiếu gia vào nhà ngồi đi, những chuyện này để tôi làm” Bà Ngô cũng thực bất mãn, bà ở nhà họ Uông đã nhiều năm nên đã coi nhà họ Uông như nhà mình, mà vừa rồi Bách Hợp đối xử bà như thế khiến bà khó chịu, Lục Thiếu Quan lễ phép làm cho bà hưởng thụ, tuy bà Ngô làm ở nhà họ Uông đã nhiều năm trên danh nghĩa là người làm trong miệng luôn hô Bách Hợp là tiểu thư nhưng lòng bà không coi mình là người làm, lúc này khó tránh khỏi nghĩ như Lục Thiếu Quan Bách Hợp quá tùy hứng nhưng ngoài miệng không dám nói, trực tiếp nhận valy từ tay Lục Thiếu Quan.

Bách Dung cũng nhìn con rể vừa mới vào cửa, thấy hắn tình nguyện chào hỏi bà Ngô ở cửa mà không có nhìn thấy hai vợ chồng mình thì cảm thấy không thoải mái, chỉ nghĩ tới con gái mình yêu hắn, kiên quyết gả cho hắn, hai vợ chồng cũng không nỡ trái ý con gái, bởi vậy nhận xuống vô vô tay con gái, miễn cưỡng nói cười: “Thiếu Quan cũng về rồi, ba mẹ cậu ở quê vẫn khỏe chứ?”

Lục Thiếu Quan bất mãn nghĩ Bách Dung cũng giống như con gái bà ta, thông gia cũng không gọi, hắn cau mày đang định mở miệng nói thì Bách Hợp không cho hắn cơ hội, trực tiếp chen ngang Lục Thiếu Quan, nói với về khinh miệt.

“Tốt cái gì mà tốt, quê nghèo kiệt xác, mẹ anh ta hung ác, trong nhà ngay cả giường cũng không có, quan trọng hơn, mẹ mẹ, mẹ anh ta còn muốn đánh con đây.” Bách Hợp bất bình cáo trạng, trong câu chuyện Uông Bách Hợp quá ngu ngơ nên mới phải chịu đau khổ, bị mẹ Lục cùng với Lục Thiếu Quan đổ một phát thì cô ấy nhận nhận lại, tốt khoe xấu che đến nỗi cô ly hôn lâu rồi mà cha Uông còn không biết, cho đến khi cô chết đi thì nhiều người vẫn

còn nhớ cô hà khắc mẹ chồng, Bách Hợp cũng không có ngu thể mình phải cáo trạng trước.

Nghe thấy con gái cáo trạng không chỉ sắc mặt Ông Chính thay đổi mà ngay cả Bách Dung cũng thế, lồng ngực bà phập phồng, giận dữ nói: “Hoang đường.” Bà gả chồng là người đọc sách, bố mẹ chồng cũng có văn hóa nên cả đời chưa bao giờ cãi cò, tuy không có thân cận nhưng vẫn tương kính như tân nên chưa từng nghe thấy mẹ chồng đòi đánh con dâu, trong lúc nhất thời đau lòng con gái lại có chút hận Lục Thiếu Quan, tuy theo lý mà nói Bách Dung phải đứng về phía Lục Thiếu Quan mà trách cứ con gái, nhưng con gái bảo bối của bà lại bị người nhà họ Lục đối đãi như thế thì Bách Dung thật sự không muốn mắng con gái, không nhìn được thò tay chỉ vào mặt Lục Thiếu Quan.

“Lục Thiếu Quan, tôi nhìn thấy lúc trước anh cam đoan sẽ đối tốt với con gái tôi nên tôi mới đồng ý gả nó cho anh, hiện tại anh muốn gì đây? Từ nhỏ đến lớn tôi còn không sờ chạm vào một cọng tóc của nó thế mà mẹ anh còn dám đánh nó, thật to gan.”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Lật người khỏi cảnh khốn cùng (8)

Lúc này Lục Thiếu Quan bị Bách Dung chỉ thẳng mặt mà mắng thì trong lòng vô cùng khó chịu dĩ vãng vì mình dẫn đi được Bách Hợp nên hai vợ chồng nhà họ Ông cũng nề mặt hẳn làm đám cưới hẳn chứ, hẳn cảm thấy khó thích ứng vừa hận Bách Hợp lạnh lùng lạnh miệng nói hết chuyện ra, giờ xem Bách Dung tức giận đến mức mặt đỏ lên, Ông Chính cũng thế không khỏi hơi sợ hãi nhanh chóng giải thích.

“Tiểu Hợp nói linh tinh đấy, di cũng biết cô ấy hay bốc đồng mà.”

Nghe thấy Lục Thiếu Quan lật ngược phải trái nói ra loại lời nói không biết xấu hổ này, khoe miệng Bách Hợp giật giật, thấy Bách Dung tức giận khó thở thì mới thuận tay vỗ vỗ lưng bà cũng không đành lòng lời hết mọi chuyện ra để kích thích bà, giờ Bách Dung không được khỏe nhưng do bà không chú ý chỉ nghĩ là bệnh vặt mà thôi, Bách Hợp định khuyên bảo bà đi bệnh viện kiểm tra, Bách Dung chết là khối sẹo trong lòng nguyên chủ khiến cho cô ấy không có động lực sống sót, lần nhiệm vụ này cô phải cứu được Bách Dung khiến bà sống lâu hơn, nếu không được thì canh giữ ở giường bệnh chăm sóc bà đến khi mất.

“Nói linh tinh chính là anh, tôi nói chuyện với bố mẹ tôi liên quan gì tới anh? Anh cũng đòi làm người một nhà tôi hả?” Đã kết hôn với mình, mẹ Lục Thiếu Quan ra rất nhiều yêu sách với mình, Bách Hợp không có gọi mẹ Lục là mẹ khiến hẳn còn không thoải mái một hồi lâu, thế mà đối mặt với Bách Dung hẳn lại gọi một tiếng di, thần thái kia muốn kiêu ngạo bao nhiêu thì kiêu ngạo bấy nhiêu, phảng phất như nhà họ Ông thiếu nợ hẳn vậy, không biết tại sao nguyên chủ lại yêu đàn ông như thế, Bách Hợp càng nhìn càng ngứa mắt hẳn. Bởi thế nói chuyện càng không khách khí: “Kết hôn rồi còn muốn gọi mẹ tôi là di, nếu không muốn thì ly hôn đi.”

Khi vợ chồng nhà họ Ông nghe thấy Bách Hợp nói như thế thì rất kinh ngạc. Lục Thiếu Quan thì tức giận nắm tay lại gần trên mu bàn tay cũng lồi ra, khuôn mặt đỏ bừng mạch máu ở huyết thái dương cũng nổi hẳn lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Bách Hợp. Hẳn đương nhiên biết rõ sau khi cưới thì gọi hai vợ chồng Ông Chính và Bách Dung là cha mẹ, nhưng hẳn không muốn gọi, nếu như cứ thế mà gọi thì có vẻ không đáng giá, hẳn đang định hai vợ chồng Ông Chính cho hẳn nhiều chỗ tốt thì hẳn mới gọi.

Dạng này Lục Thiếu Quan được mẹ Lục truyền thừa lại, nhìn hẳn đối phó với Ông Bách Hợp thì rõ, có thể nắm cô nương này trong tay ngoại trừ Ông Bách Hợp ngu vì tình yêu ra thì còn bởi Lục Thiếu Quan tính toán thiệt hơn.

Lục Thiếu Quan định đối xử hai vợ chồng nhà họ Ông như với Bách Hợp, sau khi làm việc cho mình thì mới cho ngon ngọt, từ nay về sau hình thành cho họ một tư duy theo quán tính khiến cho họ tốt với hẳn theo bản năng, Lục Thiếu Quan chưa đạt được mục đích thì đã bị Bách Hợp vạch trần lòng dạ hẹp hòi ra khiến cho Lục Thiếu Quan bối rối.

Nhưng rất nhanh hẳn tỉnh táo lại, nặ ra nụ cười xin lỗi rồi nhanh chóng quỳ xuống sàn nhà, sáng khoái cúi đầu thừa nhận: “Thực xin lỗi ba mẹ, nhờ có Tiểu Hợp nhắc nhở mà con mới chú ý tới.” Hẳn nói với ý vô cùng sâu xa, so với hẳn thì vừa này Bách Hợp mở miệng nói mẹ Lục Thiếu Quan thì khó tránh khỏi không tôn trọng người lớn, huống chi hẳn đã xin lỗi, hẳn thể hiện ra tính cách phóng khoáng khiến cho sắc mặt Ông Chính có vẻ hòa hoãn lại định đỡ hẳn dậy.

“Nói hay hơn hát, nếu như là mẹ anh thì đã tát tôi hai cái rồi.” Bách Hợp cười lạnh một tiếng, Ông Chính nghĩ tới con gái mình suýt nữa bị mẹ ck đánh thì khó chịu.”Tiểu Lục, cậu cũng biết hai nhà chênh lệch hơn nữa Tiểu Hợp còn nhỏ tuổi, hai đứa đòi kết hôn sớm, nếu thực sự không hợp thì đợi hai năm nữa nói sau, ngàn vạn đừng đánh con gái tôi, từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng động một ngón tay vào nó đâu, tuy nói hai người có tranh cãi thì mắng con gái tôi cũng được nhưng nếu có ai đánh con gái tôi thì không xong với tôi đâu.”

Lục Thiếu Quan nghe nói thế thì trong lòng thầm mắng ông già Ông Chính này nói ra hai nhà chênh lệch kỳ thực ghét bỏ nhà mình nghèo khó, tuy hẳn đã hận nghiêng răng nghiêng lợi thì trên mặt lại hiện ra vẻ đã hiểu, chỉ là ánh mắt xem Bách Hợp càng lạnh lẽo hơn mà thôi.

“Con đã biết thừa ba, con lên lầu sắp xếp quần áo để Bách Hợp trò chuyện với hai vị.” Nếu không phải lần này Bách Hợp như phát điên còn lãnh đạm hẳn thì Lục Thiếu Quan đã lên lầu từ sớm, Ưông Chính phát phát tay, hấn nén giận đi lên lầu.

Biệt thự này có ba tầng, bà Ngô và bảo mẫu khác ở tầng một, vợ chồng Ưông Chính ở tầng hai, về phần Bách Hợp và Lục Thiếu Quan thì ở tầng ba, Lục Thiếu Quan vừa đi lên lầu thì Bách Hợp nghiêm túc hỏi: “Rốt cục chuyện gì xảy ra?”

“Mẹ, mẹ hãy đi khám bệnh đi đã.” Bách Hợp vừa muốn nói điều gì thì Bách Hợp đã tựa vào vai bà: “Mẹ à, con sai rồi, đáng lẽ con nên nghe lời ba mẹ, hiện tại con phát hiện con không hiểu Lục Thiếu Quan nữa rồi, trước mặt người nhà anh ta mà anh ta không bảo vệ con, nếu như không phải con tức giận lên thì chỉ sợ rằng mẹ anh ta bắt con hầu hạ cả nhà anh ta.”

Ưông Chính trầm mặc lúc lâu mới thở dài: “Hôn nhân đại sự không thể đùa, con xem có thích hợp hay không, nếu không thì ly hôn, cha thấy Tiểu Lục...” Ưông Chính trước kia không dám nói xấu Lục Thiếu Quan chỉ sợ con gái cưng trở mặt với ông, hiện tại thấy Bách Hợp nghĩ thông rồi nghĩ tới Lục Thiếu Quan thì ngẩng đầu lên.

Đêm đó Lục Thiếu Quan lấy cớ công việc đi thư phòng không có trở về, hấn cho rằng mình còn yêu hấn, Bách Hợp cười lạnh không thèm chào hỏi hấn trực tiếp ăn mặc tử tế lái xe đi bệnh viện khám, Bách Hợp không muốn đi nhưng vì con gái kiên trì, khó thấy được con gái trưởng thành hiểu chuyện biết quan tâm đến mình, bởi vậy cũng đành đồng ý với cô, dù sao cũng chỉ là khám tổng quát, bà cũng là bác sĩ ngoại khoa, khám bệnh ở bệnh viện mình làm việc cũng không mất tiền đây là phúc lợi của bác sĩ.

Chụp x quang, kiểm tra máu, Bách Hợp tưởng mình sẽ không sao ai ngờ lại tra ra trong não có khối u. Hiện tại khối u cũng không lớn bởi vì chưa có phân tích bệnh lý nên không biết là u lành hay u ác tính, nhưng trong não có vật này thì cũng không phải là chuyện tốt, may mắn phát hiện sớm nếu không chỉ cần thêm một năm nữa thì u lành cũng hóa thành u ác tính rồi.

Tin tức này khiến hai vợ chồng Ưông Chính sợ hãi đổ mồ hôi lạnh, Bách Hợp cảm thấy nhẹ nhõm hấn, thời gian phẫu thuật định vào nửa tháng sau, trong nửa năm này có thể làm xét nghiệm kiểm tra diễn biến khối u, hy vọng Bách Hợp sống lâu hơn một chút, tuy nói kiểm tra ra có khối u không phải là chuyện tốt nhưng sớm phát hiện ra điều trị dứt điểm còn tốt hơn lúc chuyển biến xấu thì mới phát hiện bởi vậy cả nhà đều cao hứng.

Mà lúc này Lục Thiếu Quan đang ở trong nhà chờ Bách Hợp sau khi rời giường thì đi tìm mình làm nũng xin lỗi đấy, ai ngờ sau đó phát hiện trong nhà không còn ai cả, ngay cả ăn sáng cũng không gọi hấn, hấn tức giận xuống lầu tìm bà Ngô thì mới biết cả nhà đi bệnh viện rồi, trong lòng hấn tức giận phải chết, lạnh lùng đi lên phòng không thèm ăn sáng nữa, đợi đến lúc Bách Hợp về nhà tranh thủ lúc Bách Hợp đang thay quần áo thì hấn xông vào phòng.

“Làm gì?” may mà Bách Hợp đã mặc xong quần áo rồi chỉ thiếu mỗi áo khoác mà thôi, trong nhà có mồ mảy sườn nên chỉ cần mặc một bộ là đủ rồi nhưng khi nhìn thấy Lục Thiếu Quan thì Bách Hợp cảm giác mình mặc ít đi, ánh mắt Lục Thiếu Quan chỉ lướt qua người cô, hai người còn trẻ nên hấn thực có biến hóa nhưng khi nghĩ tới chuyện sáng nay thì hấn nghiêm túc lại: “Tiểu Hợp, hiện tại trong nhà không coi anh là người một nhà thì phải? Tại sao lúc sáng mọi người ra ngoài không báo với anh một tiếng?”

Bách Hợp lôi kéo cổ áo cười một tiếng: “Tại sao tôi phải thông báo với anh, chính anh không có lỗi tại à? Ngày hôm qua tôi nói với mẹ đi bệnh viện, anh không có chủ động nói muốn cùng tôi đi đưa mẹ tôi đi thì cũng xong, hiện tại còn hạch hợ tôi?”

“Tiểu Hợp em đã thay đổi.” Lục Thiếu Quan định ép hỏi cô rồi thuận tiện nói muốn chuyển ra ngoài sống, hiện tại bị Bách Hợp nói khiến cho anh ta hoảng hốt vô cùng: “Trước kia chúng ta vốn rất tốt mà?”

Trước kia tốt là vì Ưông Bách Hợp bắt kẻ trong lòng hay hành động đều nghe lời hấn, Bách Hợp hiện nay không chịu nghe lời thì hấn cảm thấy không đúng nhưng lại không nghĩ lại xem hấn đối xử với Bách Hợp như thế nào, tình huống giờ chỉ là đổi vai mà thôi, mới có mấy ngày mà hấn đã kêu mệt mỏi.

“Có chuyện gì khác không?” Bách Hợp nghe nói hấn trước kia ra sao không nhịn được mà bật cười, trước kia hai người rất hòa hợp, nếu không phải nhà họ Lục vô si, Lục Thiếu Quan không có nhiều dã tâm nói không chừng sẽ không có nhiệm vụ này rồi, nhưng lúc này mọi chuyện đã xảy ra mà hấn còn nói trước kia, chính mình không phải là Ưông Bách Hợp nên nghe thế cũng chỉ buồn cười mà thôi.

Lục Thiếu Quan cố nén cái gì đó rồi lạnh lùng nói: “Chúng ta mua nhà khác rồi chuyển ra ngoài đi.”

Nghe thấy lại nhìn thần sắc cường thế của Lục Thiếu Quan thì Bách Hợp suy nghĩ rồi bật cười. Ở bên cạnh Lục Thiếu Quan đã nhiều năm không ai hiểu rõ tình cảnh thật sự của Lục Thiếu Quan hơn Ưông Bách Hợp, lấy hình ảnh người không đồng xu dính túi để hình dung hấn vô cùng chính xác đấy, nếu không phải là Ưông Bách Hợp trả tiền học phí tiền sinh hoạt thì sợ rằng hiện tại hấn nợ đầy người, làm gì có xu nào? Hấn đang làm việc chưa đến nửa năm, có tiền thì cũng toàn bộ gửi về cho nhà họ Lục, mà tất cả ăn ở đều do nhà họ Ưông bao, lúc này muốn đòi mua nhà, không phải Bách Hợp cười nhạo hấn mà cho dù Lục Thiếu Quan bán hai quả thận đi cũng không mua nổi một chỗ nhỏ bằng nhà vệ sinh ở thủ đô.

Chương 142: Lật người khỏi cảnh khốn cùng (9)

Thủ đô tất đất tất vàng, nhà họ Lục là cái tình cảnh gì thì trong lòng Bách Hợp rõ nhất, ngay cả lời hết tiền lúc trước đã lừa nguyên chủ ra thì cũng không bằng một phần mười tiền đặt cọc, thế mà giờ hắn đề nghị mua nhà thì có nguyên nhân sâu xa rồi.

Bách Hợp cười lạnh hai tiếng trong lòng rồi nghĩ tới trong câu chuyện Lục Thiếu Quan sau đó luôn lên mặt với Uông Bách Hợp cuối cùng Uông Bách Hợp câu hắn chuyển ra ngoài mua nhà, rồi mẹ Lục mặt dày tỏ vẻ mẹ chồng hiền từ trước mặt nguyên chủ thì nằng giắt mình, gặt đầu đáp ứng: “Cũng được, mua nhà đi.”

Thấy cô đồng ý dứt thoát thì Lục Thiếu Quan sáng ắt lên rồi nở nụ cười tươi tắn, giống như hắn rất hài lòng thái độ sáng khoái của Bách Hợp vừa định nói chuyện thì Bách Hợp đã hỏi tiếp: “Nhà anh có thể ra bao nhiêu tiền?”

Lục Thiếu Quan nghe thấy thế thì sắc mặt khó chịu: “Tiểu Hợp, anh nghĩ rằng em khác đàn bà khác sẽ không nói đến chuyện tiền nong, em khiến anh quá thất vọng.”

“Tôi cũng thấy anh khác đàn ông khác nhưng không nghĩ rằng anh lại là người thích ăn cơm chùa, thế nào Lục Thiếu Quan, cưới vợ cũng không lấy ra tiền, giờ mua nhà cũng để tôi mua? Anh ở rể luôn nhà họ Uông đi, như thế việc mua nhà cũng không cần anh phải vất vả nữa.” Bách Hợp đứng dậy hát tót ra sau không quản xem Lục Thiếu Quan thế nào tự đi xuống lầu.

Lưu lại mình Lục Thiếu Quan tức giận chết mất, hắn nắm tay lại cứ nói lỏng rồi lại xiết chặt lại, giờ phút này hắn chưa bao giờ tức giận như thế, hắn đã chịu đựng đủ rồi, tuy nói phòng ở nhà họ Uông không nhỏ cũng đủ cho hai vợ chồng ở. Thế nhưng Uông Chính và Bách Dung đối xử với hắn cũng không nhiệt tình, ở trong nhà này hắn không làm chủ được cho nên muốn mua nhà chuyển ra, Lục Thiếu Quan học bất động sản thì cũng biết rõ vài năm nữa giá nhà có khả năng tăng lên, nếu có thể mua nhà ở thủ đô thì sau này hắn không làm việc nữa thì cũng có tiền.

Chủ ý vô cùng tốt này lại bị Bách Hợp ngăn trở, trong lòng hắn oán hận vô cùng nên không hề nịnh nọt Bách Hợp trước mặt Uông Chính nữa, lãnh đạm cô còn cầm quần áo đồ đạc sang thư phòng, muốn dùng chiều này bức Bách Hợp cúi đầu nhưng hắn không ngờ hành động này khiến Bách Hợp rất vui vẻ làm gì dễ hắn nữa, cũng chỉ có nguyên chủ ngu ngốc kia mới để ý tới Lục Thiếu Quan, Bách Hợp mặc kệ hắn lãnh đạm tốt nhất là không làm phiền mình nữa, lúc này Bách Hợp không có thời gian đi chinh nhà họ Lục, cô phải đợi Bách Dung phẫu thuật xong rồi nói sau, giờ Lục Thiếu Quan chuyển ra ngoài vừa vặn giảm đi phiền phức.

Liên tiếp vài ngày Bách Hợp không có nói chuyện với Lục Thiếu Quan, Lục Thiếu Quan giận dữ cảm thấy Bách Hợp to gan rồi hay không, hắn cho rằng mình làm chưa đủ nên dứt thoát thu thập đồ đạc của mình chuyển ra ngoài đúng lúc này Bách Dung phải nằm viện nên hắn đi Bách Hợp cũng chẳng quan tâm, nửa tháng sau Bách Dung phẫu thuật thành công, sau khi xét nghiệm xác định đã khỏi, bởi vì phát hiện sớm nên chưa kịp chuyển biến xấu thì ba người mới thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời lúc này Bách Hợp mới phát hiện ra Lục Thiếu Quan mất tích.

Trong trí nhớ Lục Thiếu Quan dùng nhiều chiêu này để uy hiếp Uông Bách Hợp, lúc đại học hắn lừa Bách Hợp mua máy ảnh cho hắn rồi tìm không thấy người đâu khiến cho Uông Bách Hợp phải đi tìm, sau đó Uông Bách Hợp khóc lóc cầu khẩn hắn nguôi giận. Bách Hợp không nói gì trực tiếp gọi người đến đổi khóa nhà.

Sau khi Bách Dung ra viện, đoán chừng Lục Thiếu Quan đang chờ mình cúi đầu xin lỗi bởi thế không có gọi điện thoại tới nên cũng không biết nhà họ Uông thay khóa, lúc Bách Dung ra viện không nhìn thấy Lục Thiếu Quan tới đón bà thì trong lòng rất bất mãn.

“Tiểu Lục xảy ra chuyện gì? Biến mất mấy ngày rồi, Tiểu Hợp, có phải nó bắt nạt con không?” Bách Hợp gặt đầu kể lại chuyện Lục Thiếu Quan đòi mua nhà, Bách Dung đã khỏi bệnh rồi nên Bách Hợp không sợ nữa: “Cha mẹ đều do con tùy hứng, thực xin lỗi cha mẹ.”

Hai vợ chồng nhìn thoáng qua: “Thật ra ba nghĩ qua, con trưởng thành rồi không nên ở cùng với cha mẹ nữa, trong tay cha mẹ có một chút tiền, mấy hôm nay cha con cũng nói qua, nói nên mua nhà cho con, con nhìn xem con thích nhà kiểu gì thì con mua.” Bách Dung cũng đã sớm vì con gái mà nghĩ tới chuyện này chỉ lo lắng con ngốc đến lúc đó không đầu lại được với Lục Thiếu Quan mà thôi, giờ nhìn con gái đã trưởng thành hơn nhiều, lại nghĩ tới may mà con gái hiểu chuyện bắt mình đi khám tổng quát nếu không sẽ không phát hiện ra khối u trong đầu, trong lòng càng cảm kích con gái hơn.

Chắc chắn nhà ở thủ đô sẽ tăng giá, hiện giờ mua thì lợi hơn, Bách Hợp nghĩ tới hành động của mẹ Lục thì có một chủ ý hay: “Đi, hai ngày nữa chúng ta đi xem, liền ghi tên mẹ tránh cho Lục Thiếu Quan nhớ thương.” Lần này cô cũng không có chọn căn nhà mà Lục Thiếu Quan thích như trong câu chuyện, mà chọn căn nhà ở chỗ về sau sẽ tăng giá rất cao, chọn xong vợ chồng nhà họ Uông đưa tiền đặt cọc đã là một tháng sau, Lục Thiếu Quan thiếu kiên nhẫn gọi điện trước cho cô biết Bách Hợp đã mua xong nhà rồi lại còn ghi tên mẹ cô nữa, suốt nửa thì phun ra máu, bất chấp hôn đổ vãi vàng thu thập đồ đạc chạy về.

Không có ở nhà họ Uông, hắn ra khách sạn ở, theo tính cách của Lục Thiếu Quan tuy hắn sống thoải mái hơn trước những bản chất vẫn keo kiệt cho nên ở khách sạn không được tốt lắm sao bằng căn phòng xa hoa ở nhà họ Uông được, lúc này nhìn hắn hơi tiêu tụy và chật vật, thấy Bách Hợp thì hét lên: “Có phải em điên rồi không? Không thấy anh mà sao em dám quyết định?”

“Tôi mua nhà cần anh đến xem? Có phải anh điên không, anh cũng không có bỏ tiền ra? Một câu liền đánh Lục Thiếu Quan trở về nguyên hình khiến cho trán Lục Thiếu Quan nổi gân xanh nói không lên lời thì Bách Hợp mới sáng khoái, cô đứng lúc trở về nhà thì gặp phải hắn không muốn cãi nhau với hắn nữa nên Bách Hợp rút chìa khóa ra mở cửa. Lục Thiếu Quan hít sâu rồi thở ra một hơi nói: “Uông Bách Hợp thời gian qua cô sống thoải mái nhỉ? Cùng lắm thì ly hôn. Nhà cô không coi trọng tôi, thay khóa không nói cho tôi, mua nhà cũng không thương lượng với tôi, cô coi tôi thành cái gì?”

Lục Thiếu Quan lúc này nói có vẻ kiên cường nhưng nếu thật sự ly hôn thì chỉ sợ hắn không cam tâm tình nguyện đấy, nếu là lúc hắn công thành danh toại nói ra lời này còn có mấy phần chân thật, hiện giờ hắn hai bàn tay trắng đừng nói tìm được vợ ngay cả bạn gái cũng không thấy, nếu hắn buông tha cho cuộc hôn nhân này thì Bách Hợp sẽ đảo lại tên mình. Bách Hợp không thèm nhìn hắn, Lục Thiếu Quan thẹn quá hóa giận hét lên: “Tôi nói muốn ly hôn đấy, Ông Bách Hợp cô điếc à không nghe thấy sao?”

“Tùy anh, đừng có quá coi trọng mình cũng đừng xem thường người khác?” Bách Hợp chán ghét nhìn hắn một cái rồi khóa rèm một cái trước mặt Lục Thiếu Quan rồi cục không nghe thấy tiếng gì bên ngoài nữa.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Bách Hợp, Lục Thiếu Quan gào thét hung hăng nhưng sau đó vẫn phải ăn nói khép nép cầu hòa, hắn ngăn cản Ông Chính và Bách Dung lại rồi cầu khẩn xin lỗi, cuối cùng còn quỳ xuống, nghĩ tới con gái hiện nay đã kết hôn coi như sau này muốn ly hôn thì cũng không thể hành động theo cảm tính được, bởi vậy mới cho hắn vào nhà, từ sau đó Lục Thiếu Quan trầm mặc hơn, cũng không hung hăng can quấy như trước nữa, đợi sau khi nhà tân hôn lắp đặt thiết bị xong thì Bách Hợp mới cùng Lục Thiếu Quan chuyển vào nhà mới.

Vừa mới chuyển vào nhà mới thì mẹ Lục như tiên đoán được, Bách Hợp chân trước mới bước vào nhà thì chân sau đã thấy bà cầm ổ gà chạy tới thủ đô rồi.

Trước kia lúc Bách Hợp và Lục Thiếu Quan kết hôn ở thủ đô thì bà ta cũng không đến, chắc sợ phải nhìn sắc mặt vợ chồng Ông Chính. Nói thật bởi vì sợ tổn tiền và cũng không nể mặt Ông Bách Hợp, do nguyên chủ quá mềm yếu nên không có chủ ý tới điểm này.

Đúng lúc này Lục Liên và Lục Quân được nghỉ hè nên hai anh em cũng đi theo, người trong thôn không có điện thoại nên cũng không thông báo cho Bách Hợp một tiếng mà báo cho Lục Thiếu Quan, đợi đến lúc Bách Hợp tan tâm về nhà thì mới phát hiện sân nhà loạn cả lên, về phòng mình thì thấy cửa phòng mở toan còn Lục Liên đang ngồi ở bàn trang điểm của mình còn tủ quần áo của mình bị lục tung lên, Bách Hợp tức giận nói “Đi ra ngoài!!”

Lục Liên nhìn thấy Bách Hợp nhưng không thèm nhúc nhích, rồi kéo cái miệng đỏ chót ra nói: “Đây là nhà của anh tôi, tôi thích ở bao lâu thì ở, chị dựa vào cái gì mà đuổi tôi?”

“Cút ra ngoài!” Lục Liên bị Bách Hợp quát khiến cô ta hoảng sợ, cây son đang bôi trên môi cũng bị gãy ra, cô ta đứng dậy ném đồ đạc ra rồi khóc chạy ra ngoài,” Mẹ, chị dâu bắt nạt con.”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Lật người khỏi cảnh khốn cùng (10)

Mẹ Lục ở dưới lầu đứng bật dậy, mặt âm trầm đi lên xem rồi mở miệng mắng: “Cút cái gì, hãy để thiên lôi đánh chết con tiện nhân này...” Mẹ Lục không có điểm mặt chỉ tên nhưng ai cũng biết bà đang mắng ai, Lục Thiếu Quan ở trong bếp đang rửa hoa quả Bách Hợp mua về để mời mẹ và hai em, nghe thấy mẹ mình mắng còn chưa kịp nói thì Bách Hợp ở trên lầu vịn tay vào tay cầu thang nhìn xuống: “Lục Thiếu Quan, ai bảo anh lấy hoa quả tôi mua ra hả?”

Nghe cô nói thì Lục Thiếu Quan cứng cả người lại, không kiên nhẫn mở miệng: “Ông Bách Hợp, đây là mẹ anh, em có thể tôn kính bà hơn được không hả? Đừng có tính toán chi li như thế, em nhìn mặt em bây giờ xem, thật khó coi.”

“Tôi thấy mặt anh mới khó coi ý.” Bách Hợp không nể mặt Lục Thiếu Quan nói tiếp: “Tôi mua hoa quả để anh mời người à? Anh có tiền không? Ai cho bọn họ tới đây? Đã báo tôi chưa, anh thực xem nhà này là của anh hả?”

Nói đến mua nhà cửa thì mẹ Lục tức lắm, suy nghĩ của bà ta cũng giống như con trai bà: “Ông Bách Hợp, mày có ý gì, mua nhà là chuyện lớn như thế mà không thèm thương lượng với ai, trong mắt mày còn có chồng mày không? Nếu là đàn bà ở nông thôn thì đã bị đuổi về nhà mẹ đẻ rồi.”

“Nếu Lục Thiếu Quan có tiền mua nhà đương nhiên có thể thương lượng nhưng trên người anh ta chẳng có xu nào mà còn dám làm chủ nhà tôi? Cửa nhỏ cũng không có nhé.” Bách Hợp khinh miệt nhìn Lục Thiếu Quan thấy mặt hắn đỏ bừng oán hận phần nộ rồi lại nói tiếp: “Cha mẹ tôi cho tiền mua nhà đương nhiên tôi thích mua chỗ nào thì mua.”

“Mày là người của nhà họ Lục, mày đã gả vào nhà tao rồi, người một nhà nào có phân hai nhà hả?” mẹ Lục tức giận đến mức run rẩy cả người rồi chỉ thẳng vào mặt Bách Hợp: “Mày là người của Thiếu Quan, tiền của mày cũng là tiền của nó, sao còn phân biệt những thứ này?”

Lúc này Lục Thiếu Quan không có tiền nên bà ta mới nói thế, nếu Lục Thiếu Quan có tiền hơn nhà họ Ông thì chỉ sợ bà ta còn phết sạch quan hệ ấy chứ. Nhà mình mua nên chẳng muốn so đo với mẹ Lục nữa trực tiếp nói: “Nhà do tôi mua, các người muốn tới sao không báo cho tôi một tiếng hả? Nhà tôi không chứa chấp các người, hãy ra khách sạn mà ở đi.”

Nghe thấy Bách Hợp định đuổi ba mẹ con mình đi thì mặt mẹ Lục đen lại: “Nhà của con tao sao không được ở?” Bà tuyệt đối sẽ không đi, bà đã bán hết tài sản ở quê để nương tựa con trai để sau này hưởng phúc.” Con an bài đi, tìm trường học cho Liên Liên và Tiểu Quân, về sau chúng ta ở đây rồi, Thiếu Quan, em gái cả con hiện tại sống quá khổ, đứa trẻ không nhỏ nữa cũng nên đến trường, mẹ đã xem qua nhà trẻ ở đây rồi cũng không tệ, một tháng mất 2000 thôi, con và Ông Bách Hợp đều đi làm thì gánh cho em con một ít, nó sẽ biết ơn con, mẹ thấy nhà của con cũng khá rộng rãi, mấy người chúng ta ở còn thừa, thêm gia đình em gái con nữa.”

Bà ta an bài quá tốt, không những bà ta còn kéo theo cả con trai con gái đến ở lại nữa, vừa này mẹ Lục an bài cũng y như trong nội dung câu chuyện, không chỉ cả nhà họ Lục đến ở cùng mà còn khi nhục đến mức Ông Bách Hợp bị chứng tự kỷ mấy lần định nhảy lầu tự sát.

Nếu hiện tại mẹ Lục thấy mình sẽ bắt nạt thì nhảm to rồi. Bách Hợp cong miệng lên nhìn xem vẻ mặt kích động của Lục Thiếu Quan như đang muốn đồng ý, người đàn ông này không biết mình có mấy cân lượng còn muốn đàn xép người nhà, lại không nghĩ tới hẳn cũng chỉ là ở nhờ mà thôi, lần này mình cũng không ngu như Ông Bách Hợp, hẳn cũng chỉ là khách qua đường còn muốn đảm bảo địa vị người nhà chỉ sợ Lục Thiếu Quan nghĩ quá tốt đi.

“Không được, các người không được ở lại, bà Lục càng không.” Bách Hợp thốt lời xong thì bà Lục vươn tay bỏ quạt ra đánh tát cô, miệng thì mắng chửi lời bần thiêu khó nghe, Bách Hợp không hề hoang mang cầm điện thoại gọi cho quản lý chung cư: “Ai cho các anh thả người vào? Lục Thiếu Quan mang vào? Nhà này có tên anh ta hả? Anh ta không có tư cách về sau phát sinh chuyện như thế nữa thì tôi sẽ tìm quản lý của các anh.”

Trong điện thoại truyền đến văng vẳng dạ dạ, người ở nơi này đa số không giàu thì cũng quý nên họ không dám đắc tội, sau vài phút có hai bảo vệ chạy tới gõ cửa, lúc này mẹ Lục đã hết hồn, bà ta chưa bao giờ thấy qua các mặt xã hội nên không phân biệt được bảo vệ hay cảnh sát, khi thấy người ăn mặc đồng phục cảnh sát thì sợ hãi toàn thân run rẩy chỉ vào Bách Hợp cầu khẩn nhìn Lục Thiếu Quan.

“Ông Bách Hợp, cô đừng có mà quá đáng.” Lục Thiếu Quan đã mất mặt trước bảo vệ và người nhà mình rồi, hẳn tái nhợt nhìn Bách Hợp xem: “Cô còn muốn duy trì cuộc hôn nhân này không?”

Còn sớm lắm, cô còn chưa có trả thù xong đâu, nếu như Lục Thiếu Quan không chịu được nữa thì sau này làm thế nào?

Bách Hợp mới không thêm nhìn Lục Thiếu Quan, trực tiếp bảo người xách ba mẹ con nhà kia ra ngoài.

Lục Thiếu Quan và Bách Hợp lại chiến tranh lạnh nhưng không có tác dụng, hai hôm hẳn chiến tranh lạnh với Bách Hợp thì Bách Hợp thông báo với quản lý không cho hẳn vào cửa, cuối cùng hẳn không thể làm được gì nữa, mẹ Lục đã sớm bán nhà ở quê rồi, lần này không chỉ mất mặt còn không có chỗ ở, Lục Thiếu Quan đành phải thuê nhà ở tạm, công việc của hẳn mới bắt đầu làm, tiền lương một tháng mới có 3000, đây là người ta nể mặt Ông Chính mới tăng cho hẳn, mà phòng ở thủ đô tất đất tất vàng, mẹ Lục sau khi nhìn thấy nhà của Bách Hợp thì chường mắt căn phòng bình thường, lúc đó Lục Thiếu Quan đành phải thuê căn hộ tốt hơn, tiền thuê nhà một tháng cũng đã gần 3000 đồng, Lục Thiếu Quan quẹt thẻ tín dụng thay mẹ Lục trả tiền nhà một năm, mọi chuyện mới xong.

Chỉ từ đó Lục Thiếu Quan giặt giũ vá vai, nghèo rớt mùng tơi, hẳn từ khi biết Ông Bách Hợp thì lâu không có chịu khổ thế rồi, ngay từ đầu không quen, đi làm ngồi xe buýt, hiện tại hẳn chiến tranh lạnh với Bách Hợp nhưng sau đó vẫn đi cầu Ông Chính hỗ trợ cho mình làm ở văn phòng cho nên hẳn cũng không có mặt mũi nói chuyện với Bách Hợp, bởi vậy lúc Bách Hợp ăn cơm hẳn nhìn bữa cơm thơm lừng kia, thấy mình không thừa nhiều tiền lắm, có thể quẹt thẻ đi ăn nhưng thời gian dài nợ nhiều lại không trả được, hẳn đành phải ăn mỳ tôm.

Gia đình, công việc không xong nên Lục Thiếu Quan làm việc không có hiệu quả nên bỏ lỡ cơ hội thăng chức, nếu không phải nể mặt Ông Chính thì họ đã đuổi việc rồi, thời gian lâu hẳn không chịu được nữa, hẳn đành phải quỳ gối trước mặt Bách Hợp, buông xuống lòng tự tôn, Bách Hợp có ý định khác nên giả vờ tha thứ cho hẳn.

Trải qua chuyện này Lục Thiếu Quan hoàn toàn không có địa vị gì trước mặt Bách Hợp, trong lòng hẳn rất hận nhưng mà hẳn phát hiện không có Bách Hợp giúp đỡ thì hẳn gặp vô vàn khó khăn, không có tiền nuôi mẹ nuôi em, thậm chí tiền cơm cũng không có mà ăn, mỗi ngày phải ăn mỳ tôm đến phát ói, trước kia hẳn còn bắt bẻ cơm công ty nhưng giờ phát hiện còn ngon hơn mỳ tôm, mỗi khi ăn như hổ đói thì trong lòng Lục Thiếu Quan oán hận và tự ti.

Hẳn không còn hăng hái nữa, lòng tự trọng bị dẫm nát dưới chân, hẳn vùng trộm tới chỗ mẹ Lục, biết rõ Bách Hợp không thích mẹ Lục nên hẳn không dám trắng trợn nói tên mẹ hẳn, đôi khi mẹ Lục đòi hẳn tiền, tiền lương của Lục Thiếu Quan đã không cao nếu không có áp lực sinh hoạt thì hẳn tình nguyện cho mẹ tiền nhưng hiện tại hẳn nợ nhiều như thế, không có người chia sẻ kinh tế nên Lục Thiếu Quan cũng không làm được đứa con ngoan nữa, có khi hẳn oán hận mẹ Lục.

Mà mẹ Lục thấy con trai học đại học nhưng cũng không tốt, một tháng kiếm không được bao nhiêu tiền, lại nhai hẳn nhiều.

Sắp đến năm mới thì Bách Hợp mới nhớ ra trong năm mới này thị trường chứng khoán tăng giá, Bách Hợp không có nhiều tiền lắm thế nhưng hai vợ chồng Ông Chính còn có mấy trăm vạn, tiền tiết kiệm dành cho con gái mà hai vợ chồng cũng có công việc nên lúc Bách Hợp vay tiền thì Bách Hợp không hỏi gì cả đã đưa tiền cho cô.

Ném toàn bộ tiền vào thị trường chứng khoán, qua nửa tháng đến ngày 28.12 Lục Thiếu Quan hỏi dò muốn mời mẹ Lục về nhà dùng cơm, Bách Hợp nhớ tới cái bấy mẹ Lục thì rất vui vẻ đồng ý.

Trong lòng Lục Thiếu Quan vừa mừng vừa sợ, hẳn đi đón mẹ và em gái đến thì Bách Hợp cố ý ôm laptop ra màn hình hiện ra biểu đồ thị trường chứng khoán, Lục Liên ngồi gần xem, không hiểu cũng giả hiểu mà nói: “Chị dâu đang đầu tư cổ phiếu?”

Thật ra Lục Liên không biết cái gì cả, cô ta xem TV thấy thôi, bởi vì bây giờ thị trường chứng khoán đang rầm rộ, cô ta thuận miệng hỏi ai ngờ cô ta hỏi xong thì Bách Hợp gật đầu: “Em cũng biết?”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Lật người khỏi cảnh khốn cùng (11)

Bách Hợp nói xong khiến Lục Liên chấn động, lập tức bắt chước trong TV nói ra một tràng, nhớ lại trong câu chuyện kia thì Bách Hợp biết rõ tính cô ta, bởi vậy mới cười cười nói nói, mẹ Lục ngồi một bên đang lấy móng tay cắt thức ăn thừa ở trong rãnh: “Đáng học thì không học, lại đi học mấy thứ vớ vẩn này.”

“Vớ vẩn gì? Đây chính là kiếm tiền đấy. Con bà ăn uống không cần tiền chắc? Hẳn lái xe còn mất tiền, một tháng phí dầu xăng xe bà tưởng nhất được à?” Bách Hợp cãi lại một câu, lúc trước Lục Thiếu Quan dùng danh nghĩa đi làm dụ dỗ Uông Bách Hợp mua xe cho, chỉ là mấy tháng trước hấn chiến tranh lạnh với Bách Hợp nên không có tiền lái xe, hàng ngày phải đi giao thông công cộng, giờ hấn nhận lỗi với Bách Hợp nên Bách Hợp bao cả tiền sinh hoạt nên hấn còn mấy trăm đồng, thi thoảng sẽ lái xe.

Hiện tại bị người nhà vạch mặt thì hấn rất xấu hổ nhưng vẫn cố nén không nói lời nào. Bách Hợp nhìn hấn cười một cái: “Huống chi tôi ném 300 vạn vào thị trường chứng khoán hiện tại mới hơn một tháng mà đã có hơn 400 vạn sắp được 600 vạn rồi.” Cô muốn đảo bầy cho mẹ Lục chui vào, lúc trước mẹ Lục lừa Uông Bách Hợp lấy đi 10 vạn lại còn tham định đòi thêm, Bách Hợp muốn báo thù thay nguyên chủ, sẽ không dễ dàng buông tha cho người tạo thành tổn thương lớn cho nguyên chủ.

“600 vạn?” Đối với mẹ Lục mà nói 10 vạn đã là số tiền rất lớn, cả đời bà chưa bao giờ cất được hai vạn, về sau lấy vô vàn lý do đòi tiền Uông Bách Hợp thì bà mới có tiền. Thế nhưng mẹ Lục không ngờ nhà họ Uông còn giàu hơn bà nghĩ.

Bà đã ở thủ đô vài tháng cũng biết nhà cửa rất đắt. Nhà Bách Hợp rộng hơn 100m², chỗ này là chung cư cao cấp nổi tiếng, bà đã bí mất tính qua phải có bảy tám trăm vạn mới mua được, ngay cả tiền đặt cọc đã 200-300 vạn rồi.

Lúc ấy nghe trăm vạn đã là con số trên trời rồi, mẹ Lục từng tưởng tượng nếu như nhà này là của nhà họ Lục thì tốt biết mấy. Bà chưa từng chết tâm muốn vào nhà này ở, để cho bà dưỡng lão ở đây sống cũng không uổng phí. Tưởng là con số trên trời giờ đây mẹ Lục phát hiện trong miệng Bách Hợp nói cô ta còn có 600 vạn, nhất thời mẹ Lục choáng váng bờ môi run rẩy không nói ra lời.

“Làm sao thế? 600 vạn là nhiều sao? Sau hai tháng nữa thì 1000 vạn cũng có.” Bách Hợp khinh miệt nhìn mẹ Lục, lúc này mẹ Lục không cảm thấy bị kỳ thị nữa, bà hơi sợ nhìn laptop trong tay Bách Hợp. Không rõ tại sao cái hộp vuông này trong nháy mắt lại biến ra nhiều tiền thế, cả đời bà chưa từng nghe thấy nhiều tiền như vậy, mẹ Lục run rẩy cả người nhìn con trai, hiển nhiên muốn tiền này.

“Là cổ phiếu của công ty bất động sản kia?” Lục Thiếu Quan cũng học về bất động sản, Bách Hợp quang minh chính đại mua cổ phiếu cũng không sợ hấn nhìn, trong khoảng thời gian này thị trường chứng khoán tăng giá, quăng mấy trăm vạn thu về càng nhiều, đương nhiên trong câu chuyện kia thị trường chứng khoán giảm mạnh cũng là trong mấy tháng này, ngoại trừ cô biết rõ chuyện này sợ rằng không ai biết, cho nên mới đảo hồ cho Lục Thiếu Quan nhảy, hấn tuyệt đối cũng muốn nhảy.

“Đương nhiên.” Bách Hợp trả lời, trong thời gian qua Bách Hợp lãnh đạm hấn cũng đã quen. Hấn kích động nhìn Bách Hợp còn chưa mở mồm nói thì mẹ Lục đã chen vào hỏi: “Hơn 100 vạn? Con nói đùa sao, Tiểu Hợp à, mẹ cũng là mẹ con, con cho mẹ 20 vạn đi.”

Bà ta thật mặt dày cũng dám mở mồm đòi tiền còn là 20 vạn nữa chứ, nếu là Uông Bách Hợp trước kia thì lại không biết làm sao, rõ ràng trong lòng không vui lại không dám từ chối, Bách Hợp không ngu như nguyên chủ, cô nhìn mẹ Lục nói: “Muốn tiền thì tự mình kiếm, không được động tới tiền của tôi.” Nói xong cô ôm lap đi lên lầu.

Mẹ Lục mới đầu còn bất mãn nhưng sau khi ngắm lại thì động lòng, bà còn cảm thấy cổ phiếu là lừa đảo nhưng bà quá tham lam, lúc trước Uông Bách Hợp cho bà ta 10 vạn, bà bán nhà ở quê cùng với tiền lúc trước con trai đưa tổng cộng hiện tại cũng có gần 12 vạn, nếu như đầu tư cổ phiếu thực thì sẽ có hơn 20-30 vạn sao.

Lúc này mẹ Lục cũng không thêm so đo với Bách Hợp nữa, mà quán quýt lấy con trai hỏi cổ phiếu, sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn thì bà ta lại hỏi con gái Lục Liên có vẻ hiểu biết, Lục Liên vốn không hiểu gì về cổ phiếu nhưng cô ta có xem vị chuyên gia tài chính và kinh tế trên TV nên kiên trì báo mẹ Lục đầu tư, hiếm thấy mẹ Lục không đòi ở lại mà mang con gái về nhà.

Ngày hôm sau cầm tiền tới bảo con trai đầu tư cổ phiếu cho bà, bà ta chỉ tin con trai cứ không tin Bách Hợp, bà ta sợ về sau Bách Hợp cũng muốn đòi tiền, về sau bà ta định đòi tiền Bách Hợp nữa nên không thể bị cô phát hiện được, tiền ai ngại nhiều, cho nên bà bảo con trai mua cổ phiếu.

Tuy trước kia Lục Thiếu Quan làm bất động sản nhưng chưa từng đầu tư cổ phiếu qua, hấn cũng có lòng ích kỷ dưới đề nghị của mẹ Lục thì đi tìm mấy cuốn sách về cổ phiếu, sau đó xem tin tức trên TV, Lục Thiếu Quan dùng 5000 để thử, nửa tháng sau 5000 đã thành 8000, tuy tiền không nhiều lắm

nhưng vì hần không có quãng nhiều tiền thôi.

Thấy tiền trong tài khoản của mình tăng lên thì hai mẹ con Lục Thiếu Quan vui đến phát điên rồi. Vốn Lục Thiếu Quan không phải là người vội vàng nhưng vì Bách Hợp không quan tâm hần, không giúp đỡ hay cho tiền hần nên hần trầm ổn cũng không được, bởi thế hần quyết tâm đầu tư, lần mở phiên thị trường chứng khoán hần quẳng hai vạn vào.

Đồng dạng hai vạn biến thành tám vạn, Lục Thiếu Quan suýt nữa phát điên, loại cảm giác phát nhanh này thật sự quá sung sướng, hần cùng mẹ Lục tính toán định ném cả 5 vạn vào chứng khoán. Còn chưa tới tết nguyên tiêu, 5 vạn thành 9 vạn, điều này khiến cho mẹ Lục không nghi ngờ nữa, bà không nhìn được mà cảm thán: “Mẹ sống lâu rồi mà chưa bao giờ nghĩ tiền đẻ tiền nhiều thế.” Lục Thiếu Quan cũng đồng ý, lúc này hần trầm mê trò chơi này chẳng quan tâm cái gì nữa, cũng không nhìn thấy sắc mặt cười lạnh của Bách Hợp, công việc cũng không chú ý nữa, đến năm sau tổng giám đốc công ty không chịu được nữa mới gọi điện cho Uông Chính, Uông Chính được con gái ra hiệu thì báo công ty không cần quản hần nữa, Lục Thiếu Quan bị đuổi việc rồi.

Đây là công việc đầu tiên của hần, trong câu chuyện thì đây chính là khởi điểm của hần, hần làm việc chăm chỉ, lại có dã tâm nên hần phát lên như điều gặp gió làm đến chức phó tổng giám đốc, về sau bị công ty nước ngoài mời chào nhân tài mới thôi, từ nay về sau một bước lên mây.

Hiện tại Lục Thiếu Quan trầm mê cổ phiếu mà buông tha cho cơ hội này, thấy Bách Hợp thắng được mấy trăm vạn mà từ chức nên hần cũng từ chức. Thì Lục Thiếu Quan nghĩ chỗ này không lưu gia thì có chỗ lưu. Hần chỉ cần tồn đủ 100 vạn thì mở công ty, mình làm chủ không cần xem sắc mặt người khác nữa.

Bách Hợp thờ ơ lạnh nhạt xem Lục Thiếu Quan đầu tư cổ phiếu, lúc đầu tích lũy được hơn 40 vạn thì hần toàn bộ ném lại thành hơn 50 vạn thì cũng cách thị trường chứng khoán sụp đổ cũng không xa.

“Mẹ tôi ở bên ngoài bất tiện” Cũng không biết có phải gần đây đầu tư cổ phiếu kiếm được tiền nên lúc Lục Thiếu Quan nói chuyện thì eo cũng thẳng, hần cũng không phải ân hận Bách Hợp nữa, nói chuyện mang theo giọng điệu sai sử. “Cô dọn dẹp phòng cho bọn họ.”

“Nghĩ hay lắm” Bách Hợp không khách khí cắt đứt lời hần nói cố kích thích hần: “Anh có bản lĩnh thì mua nhà đi, đừng có mà kéo đến nhà tôi ở, cửa sổ cũng không có.”

Sắc mặt Lục Thiếu Quan âm trầm xuống, gần đây hần có 60 vạn, hần đang định kiếm một vốn tồn được 100 vạn thì sẽ dừng, thế mà lúc này Bách Hợp còn quậy, chẳng lẽ cô ta cho rằng không có cô ta thì không được? Ngẫm lại hai người quen biết nhiều năm qua, tuy nói Uông Bách Hợp vẫn luôn nhân nhượng hần nhưng Lục Thiếu Quan đứng trước mặt cô thì vẫn luôn tự ti, cô thấy lúc mình chán nản, thấy mình ăn mặc rách nát, cũng thấy mình làm thêm kiếm tiền học phí.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Lật người khỏi cảnh khốn cùng (hoàn)

Hồi trước theo đuổi Uông Bách Hợp, Lục Thiếu Quan cũng kể cho cô ấy nghe vài câu chuyện cảm động của mình, nhưng giờ Lục Thiếu Quan phát đạt thì cảm thấy sỉ nhục, hần do dự không biết có nên sống cùng với Uông Bách Hợp nữa không, một đàn bà chỉ thích nịnh bợ không biết tại sao xưa mình mất mủ lại chọn cô ta.

Lúc hần không có tiền thì hần không thấy gì nhưng giờ hần đã có tiền rồi, nhìn thái độ của Bách Hợp thì thấy khó chịu, trước kia Uông Bách Hợp luôn nghe lời hần, lúc này Lục Thiếu Quan mới biết chỗ khác thường, ở nhà Bách Hợp không tôn kính mẹ hần, em gái hần chỉ mượn điện thoại thôi mà cô ta không cho còn đá kích mình.

Hiện tại Lục Thiếu Quan không nhớ được điểm tốt của Bách Hợp nữa trong đầu hần chỉ tràn đầy khuyết điểm của Bách Hợp, thấy Bách Hợp xem thường mình, nếu hần không có tiền thì thôi nhân nhện là được nhưng hần đã phát tài, Bách Hợp dựa vào cái gì mà xem thường hần? Như thế hai người không cần sống cùng nhau nữa.

Tuy không nỡ bắt động sản của nhà họ Uông nhưng Lục Thiếu Quan tin rằng chỉ cần mình tiếp tục đầu tư thì sau này đừng nói là một tòa biệt thự mà mười tòa hần cũng có thể mua được, hần tin hần là thiên tài cổ phiếu, hai tháng qua hần chưa từng thua.

Nghĩ như thế Lục Thiếu Quan không nén giận như trước kia, hần lạnh lùng nhìn Bách Hợp hồi lâu: “Em còn cần cuộc hôn nhân này nữa không, mẹ anh phải chuyển về nhà ở, nếu không anh sẽ mua nhà cho bà.”

Bách Hợp cố ý ra vẻ giật mình, trên mặt bối rối. Lúc này năng khiếu diễn xuất của cô phát huy tác dụng. Lục Thiếu Quan nhìn thấy vẻ mặt này, Bách

Hợp ra về sợ sệt nói: “Anh lấy đâu ra nhiều tiền như thế? Anh cũng không có khả năng mua nhà cho mẹ anh, tôi có tài sản ghi tên tôi, chúng ta là vợ chồng nên không mua được đâu, trừ khi ghi danh nghĩa mẹ anh.” Bách Hợp nói đến chỗ này thì vô tình kích thích Lục Thiếu Quan: “Mẹ anh là người như thế nếu ghi danh nghĩa mẹ anh thì sau này mấy anh em anh sẽ phải chia phần.”

Trước kia Lục Thiếu Quan không nghĩ tới vấn đề này, giờ bị Bách Hợp nhắc tới thì ánh mắt hần u ám hẳn, đúng là có chuyện như thế thật, nhưng lập tức hần cũng nghĩ tới chỉ cần ly hôn giả với cô ta là được. Chỉ cần lừa gạt Bách Hợp ly hôn trước rồi sau đó mình mua nhà ghi tên mình đến lúc đó tùy thời có thể tái hôn, nếu bên ngoài có lựa chọn tốt hơn thì sẽ không phục hôn với cô ta nữa, tiền lùi đều được. Nếu tái hôn thì tất cả tài sản của Uông Bách Hợp đều là của mình.

Tất cả hần nắm quyền chủ động. Lục Thiếu Quan nghĩ thế thì càng muốn ly hôn Bách Hợp rồi mua nhà, hần mỉm cười: “Tiểu Hợp, em nói đúng, không dối gạt em, thật ra anh cũng không tin mẹ, em xem chúng ta đã kết hôn lâu như thế rồi, hiện tại kinh tế gia đình khá tốt, nhưng phải suy nghĩ cho con chúng ta sau này.” Hần chém gió thành bão, trong lòng Bách Hợp biết rõ hần làm gì bởi vậy cố ý diễn theo hần lộ ra vẻ lo lắng: “Vậy làm sao giờ?”

“Trước hết chúng ta ly hôn đã, sau khi ly hôn anh mua căn nhà gần trường học để con cái thuận tiện học hành, đến lúc đó chúng ta tái hôn, như thế không phải là rất tốt sao?” Lục Thiếu Quan cố nén kích động nói ra chủ ý của mình, lúc này không dám cam đoan Bách Hợp đồng ý với mình, bởi vậy hần hơi thấp thòm không yên, hần như con chim muốn xổ lồng sắp được tự do.

Nhưng Lục Thiếu Quan biết rõ Uông Bách Hợp yêu hần lâu như thế, hần sợ Bách Hợp quá yêu mình mà không muốn ly hôn đang lo lắng thì thấy Bách Hợp lắc đầu: “Em không ly hôn, Thiếu Quan, em sẽ không ly hôn.”

Bách Hợp cố ý nói ra lời này, quả nhiên thấy được sắc mặt chán ghét của Lục Thiếu Quan, trong lòng cười lạnh nhưng trên mặt ra vẻ sốt ruột: “Anh nói đi, em sai chỗ nào, anh nói ra em sẽ sửa.”

Loại cảm giác này khiến anh ta nhớ lại nửa năm trước kia, khi chưa mang Bách Hợp về quê làm đám cưới, thấy quê mình nghèo nên thay đổi thái độ, giờ mình có tiền thì lại không chịu ly hôn, Lục Thiếu Quan càng quyết tâm không để cho cô ta lợi dụng mình.

Hần có căn hộ ghi tên hần, đợi đến lúc căn nhà này thành tài sản cá nhân trước khi kết hôn sau đó hần muốn Bách Hợp quỳ xuống dưới chân hần thừa nhận sai lầm và cũng nguyện ý tặng căn nhà và 200 vạn cho mình để mở công ty thì mới đồng ý tái hôn, hần muốn Bách Hợp ném thù mùi vị mất lại có được.

Có lẽ dưới con mắt hần thì Bách Hợp cần hần hơn, hần muốn Bách Hợp nhìn xem không phải cô ta thì không được. Trước kia mình sợ cô ta chạy nên mới kết hôn với cô ta nhưng bây giờ Lục Thiếu Quan muốn nói cho Bách Hợp biết mình muốn chạy đây mà cô ta muốn kết hôn với mình.

Tuy thêm 200 vạn của Bách Hợp nhưng Lục Thiếu Quan tin chắc rằng mình có thể kiếm nhiều hơn nữa, huống chi là buông sợi câu dài để câu con cá lớn, đàn bà đều là đồ hạ đẳng đồ vật không chiếm được là tốt nhất, hần muốn Bách Hợp quỳ xuống cầu xin hần tha thứ.

Giống như đã thấy cuộc sống tốt đẹp về sau, Lục Thiếu Quan không nhịn được mà nở nụ cười, hần sờ lên đầu Bách Hợp rồi khẽ nói: “Tiểu Hợp, sao em lại không nghe lời chứ? Anh cũng chỉ vì tương lai của con mình mới đưa ra yêu cầu này, chúng ta phải suy nghĩ cho con cái, kiếm nhiều tiền hơn mới không ủy khuất con cái, chỉ ly hôn một thời gian ngắn mà thôi, anh mua nhà cũng chỉ vì con thôi, mua xong chúng ta lại tái hôn.”

Bách Hợp ra về đau lòng muốn chết nhưng trong lòng vui vẻ vô cùng.

Lục Thiếu Quan tự cho là đúng, tính kẻ người khác tự nghĩ rằng mình thông minh, mình làm nhiều nhiệm vụ lần đầu tiên thấy loại người này, IQ cô không cao nhưng giờ thấy Lục Thiếu Quan cũng không cao đến đâu, có lẽ bởi vì diễn xuất của mình làm cho mẹ hoặc rồi, hoặc có lẽ mình chiếm được tiền tri trong nội dung câu chuyện, bất kể thế nào thì Lục Thiếu Quan đã lọt vào bẫy cô giăng rồi.

Cố nén buồn nôn làm bộ lưu luyến không rời, Bách Hợp làm bộ bảo Lục Thiếu Quan cân nhắc lại cũng không biết có phải nửa năm qua Lục Thiếu Quan phục thấp làm thấp mà hiện tại phát đạt nên Lục Thiếu Quan cảm thấy đã tìm được lòng tự trọng đã đánh mất, hưởng thụ Bách Hợp cầu khẩn khiến hần âm thầm đắc ý. Bách Hợp trước kia không thèm nhìn hần giờ còn cầu khẩn hần nhưng hần không nhanh như vậy tha thứ cho Bách Hợp. Quả nhiên trong lòng Bách Hợp không thể thiếu mình, hần muốn cho Bách Hợp một bài học khó quên khiến cho cô ta không bao giờ chống đối lại mình nữa.

Bởi Lục Thiếu Quan kiên quyết ly hôn, hần biết rõ sau khi ly hôn sẽ bị vợ chồng Uông Chính khinh bỉ nhưng hần vẫn không nghe lời khuyên của Bách Hợp mà ly hôn.

Lúc từ cục dân chính đi ra thì Bách Hợp cười tươi hẳn, Lục Thiếu Quan cũng vui mừng, hần nhìn về phía Bách Hợp thấy vợ chồng Uông Chính tròn mắt nhìn mẹ Lục, còn mẹ Lục cũng ngẩng cao đầu nhìn lại, phảng phất như sau khi ly hôn bà đã ngang hàng với vợ chồng Uông Chính, con trai đầu tư cổ phiếu đã có tiền đồ cho nên bà rất hãnh diện, trước kia mẹ Lục thấy vợ chồng Uông Chính toàn chột dạ, lúc này lưng cũng được thẳng rồi: “Nhìn cái gì? Hiện tại ly hôn rồi, Uông Bách Hợp đừng có quán lấy con tao.”

Mẹ Lục cũng biết ý định của Lục Thiếu Quan nên bà tán thành muốn cho Uông Bách Hợp một bài học, người vợ nên coi chồng là trời, hành vi trước kia của Bách Hợp quả thực là nghịch thiên, dám không cung kính mẹ chồng, bà đã không vừa mắt Bách Hợp rồi, nếu không phải ngại trong tay Bách Hợp có tiền mà bà muốn lấy thì mẹ Lục cũng không tán thành hôn sự này. Sau khi kết hôn cũng bởi vì muốn đoạt được tiền của Bách Hợp, hiện giờ con trai đã tìm được cách trị Bách Hợp rồi, mẹ Lục thấy con trai không nên lấy Bách Hợp, chỉ cần lấy được tiền của Bách Hợp thì ném cô ta đi luôn, rồi tìm người có tiền hơn, khiến cho cô ta thành cái gậy rách không ai muốn.

Trong lòng tự đắc, bà ta cười càng tươi hơn, khi bà ta nói xong thì cũng chọc giận hai vợ chồng Uông Chính, Bách Hợp mỉm cười kéo ba mẹ lại, sắc mặt trầm xuống đi về phía Lục Thiếu Quan.

“Hiện tại đã ly hôn rồi, Lục Thiếu Quan anh lấy đồ đạc của mình về đi.”

Vừa mới ly hôn mà đã bảo mình cầm đồ đạc đi, đàn bà này trở mặt nhanh thật, trong lòng Lục Thiếu Quan khó chịu, vui vẻ sau khi ly hôn cũng mất hơn nửa nhưng hẳn nghĩ đến tương lai tốt đẹp, có một ngày Bách Hợp cầu mình thì mới vui lại, nhẹ gật đầu: “Em yên tâm, lát nữa anh sẽ chuyển.”

“Đúng rồi, xe tôi mua cũng để lại đây chính là tài sản trước hôn nhân, chủ sở hữu cũng là tôi, về sau anh mua cái khác đi.” Bách Hợp nhìn Lục Thiếu Quan đi thẳng ra bãi đỗ xe, rồi cười với hắn, cả người Lục Thiếu Quan cứng đờ, sắc mặt khó coi.

Xe này đúng là Ông Bách Hợp bỏ tiền ra mua, bởi vì nguyên nhân nào đó lúc ghi tên cũng ghi tên Bách Hợp, Lục Thiếu Quan vốn lơ đãng, dù sao xe là do hắn lái chỉ treo tên Bách Hợp mà thôi, Ông Bách Hợp rất yêu hắn nên chắc chắn Ông Bách Hợp sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay mình, hơn nữa lúc đó hai người chưa có kết hôn nên hắn cũng không quan tâm tới vấn đề này.

Lúc đó Ông Bách Hợp không đủ tiền phải vay cha mẹ 30 vạn mới mua được cho hắn chiếc BMW, giờ Lục Thiếu Quan cũng có thể mua được xe mới nhưng hắn muốn mua nhà sau đó mở công ty không có xe thì bất tiện, nhưng lúc này nếu như Bách Hợp không hỏi còn được, cô đã nhắc tới xe thì cho dù Lục Thiếu Quan không muốn trả lại thì cũng không có lý do gì, trong lòng nhất thời sinh ra ý nghĩ độc ác, nghĩ về sau Bách Hợp muốn tái hợp với hắn thì hắn cũng cho Bách Hợp xem. Oán hận ném chìa khóa xe tới Bách Hợp rồi lôi kéo mẹ ngồi taxi về.

“Cái gì thế?” ném đồ về phía người khác đây là biểu hiện vô lễ. Bách Hợp cũng cách hắn không xa coi như hai người đã ly hôn thì một ngày vợ chồng trăm năm ân ái, từ điểm này cho thấy Lục Thiếu Quan quá ích kỷ. Bách Hợp tức giận đến mức toàn thân run rẩy chỉ vào bóng lưng Lục Thiếu Quan nằng hai câu lại thấy con gái bên cạnh, con gái vừa mới ly hôn rất sợ con gái đau lòng nên cầm miệng không nói nữa.

Sau khi trở về Bách Hợp thu thập đồ đạc của Lục Thiếu Quan mang ra phòng khách rồi gọi điện thoại cho Lục Thiếu Quan, buổi tối hắn hầm hừ mang đồ về.

Lục Thiếu Quan không thèm gọi điện cho Bách Hợp nữa, cho đến nửa tháng sau thị trường chứng khoán sụp đổ, tài phú Lục Thiếu Quan dựa vào cổ phiếu như trôi theo dòng nước lũ, thua sạch bách, ngay cả mẹ Lục đưa cho hắn mười vạn tiền vốn cũng không thể kiếm trở về.

Lúc đầu hắn cũng không thua nhiều thế nhưng hắn càng thua càng không cam lòng, không cam lòng càng sai, nhìn trong tài khoản còn mấy ngàn đồng thì hai mắt Lục Thiếu Quan đỏ bừng.

Tuy nói hắn còn trẻ nhưng thật ra hắn thua không nổi, hắn không có hậu thuẫn vững chắc cũng không có hậu trường giúp đỡ, hiện nay mẹ phải nuôi hai em, nhà ở quê đã bán đi rồi, lúc trước hắn một lòng nghĩ đến kiếm tiền từ cổ phiếu để mở công ty, công việc ổn định trước kia hắn đã vứt bỏ, mới có hai tư tuổi vốn là đang tuổi trẻ lịch duyệt, đã trải qua từ nghèo khó đến giàu rồi lại rơi vào cảnh người không có đồng nào, kết cục ly hôn. Đừng nói đến hiện giờ Lục Thiếu Quan tâm cao khí ngạo chịu được kết quả này mà ngay cả khi hắn vài năm sau tâm trí trưởng thành cũng không thể tiếp thụ được đã kích này.

Cả người Lục Thiếu Quan như tan vỡ rồi, hắn từng gọi điện bốn phía sai người tìm quan hệ muốn bán hết cổ phiếu nhưng hắn làm gì được, bị người ta thóa mạ một phen, mẹ Lục nghe thấy 10 vạn đồng chỉ còn vài ngàn thì trợn mắt ngất đi, mẹ Lục đã lớn tuổi nên không chịu đựng nổi sự phát điên, 10 vạn này ngoài trừ tiền Ông Bách Hợp cho thì còn có một vạn bà tiết kiệm cả đời cùng với bán nhà cửa, hiện tại không có số tiền này thì sau này bà già rồi phải làm sao đây. Còn có tiền học phí sinh hoạt của hai đứa con nữa?

Mỗi khi nghĩ đến những thứ này thì mẹ Lục giận con trai mình, cho hắn đầu tư cổ phiếu không đúng chỗ nên thua hết tiền.

Lục Thiếu Quan đang lúc buồn bực mà mẹ Lục còn trách hắn khiến cho lòng hắn vô cùng không thoải mái, tâm tình hắn buồn phiền nên không có công sức làm con hiếu thảo, có khi cãi lại vài câu. Nếu công việc hắn ổn định lại có tiền có địa vị thì cũng không sao mẹ Lục sẽ không dám tranh luận với con trai nuôi dưỡng mình về già, nhưng hôm nay Lục Thiếu Quan đã ly hôn rồi hắn không có nhà mẹ vợ hậu thuẫn, thậm chí hai tháng nay hắn không tìm được việc, suốt ngày ôm mấy tính người không ra người quý không ra quý, hiện tại hắn làm mất cả mười vạn khiến cho mẹ Lục suốt ngày cãi nhau với hắn, lâu dần Lục Thiếu Quan bắt đầu nhớ tình cảnh nhân nhả lúc học đại học cùng với nửa năm kết hôn của mình.

Cuộc sống sau ly hôn không có tốt đẹp như hắn tưởng tượng, căn nhà thuê 3000 mỗi tháng không thể bằng tòa nhà của Bách Hợp được, căn nhà này chưa đến 100m² lại có nhiều người ở còn có một người mẹ suốt ngày mắng nhiếc, nào giống như trước căn phòng ngủ của hai vợ chồng cũng đã 300m² hắn còn có thư phòng.

Huống chi Lục Thiếu Quan còn không phải lo tiền thuê nhà, sau khi hắn ly hôn hắn cho rằng mình có tiền nhưng hiện tại không có người trả tiền điện nước, hắn lại không công việc nên nghèo rớt mùng tơi, cuối tháng một loạt hóa đơn ra thì Lục Thiếu Quan và mẹ Lục lại cãi nhau bảo bà tiết kiệm hơn, rồi lại bắt đầu hoài niệm dĩ vãng.

Ông Bách Hợp trước kia ngây thơ đáng yêu toàn tâm toàn ý với hắn, nếu không phải hắn tham lam mang cô về quê thì chỉ sợ không có chuyện gì xảy ra cả. Nếu mình không nghe mẹ Lục muốn ra oai với cô khiến cho cô đau lòng thì cô ấy vẫn là cô gái si mê mình.

Lúc này Lục Thiếu Quan rất hối hận coi như Ông Bách Hợp khó chiều hơn nữa thì cũng sẽ nhẫn nại. Nếu hắn không nghe mẹ Lục đi đầu tư cổ phiếu thì hiện nay không chỉ mất việc, tiền không có, vợ cũng không.

Một thằng con trai nông thôn có thể lấy được Ông Bách Hợp đã quá may mắn rồi, mình vốn có nhà vợ ủng hộ từ nay một bước lên mây, nếu như trước kia không có nghe lời mẹ Lục thì có phải tình huống hiện nay sẽ không giống?

Lục Thiếu Quan là người như thế, không gặp được trắc trở thì đã tâm bưng bưng một khi gặp được một chút đã kích thì hận không thể lui vào trong vỏ đồ hét tội lên đầu người khác. Hắn nhịn hai ngày, không nhịn được nữa quay về tìm Bách Hợp nhưng Bách Hợp lại không có giống như trong tưởng

tường quán lấy hán, lúc hán đi vào chung cư thì Bách Hợp đã báo cho bảo an biết không cho hán vào, hán trông hai ngày cũng không thấy Bách Hợp.

Lục Thiệu Quan rất muốn gọi điện thoại cho Bách Hợp để tái hôn, nhưng Bách Hợp đã đem số điện thoại của hán vào sổ đen.

Không thể làm gì được nữa, trong nhà mọi thứ đều cần tiền, mùi vị trong tay không có tiền rất khó chịu, lúc trước mẹ Lục ra thủ đô đòi thuê phòng khi đó Lục Thiệu Quan suốt ngày phải ăn mỳ, hán đã nghĩ rằng đó là thời gian thê thảm nhất rồi nhưng không ngờ rằng mình quá ngây thơ rồi, ăn mỳ tôm có gì mà thảm, giờ hán ngồi xe buýt tìm việc làm cũng không có.

Suốt ngày mẹ Lục nằng hán học đại học mà không có tiền đồ, sách đều cho chó ăn vào bụng. mà hai đứa em trước kia hán vô cùng quý mến cũng khiến Lục Thiệu Quan mệt mỏi, bọn hán suốt ngày đòi tiền, không phải học phí thì tiền sinh hoạt, cùng sống chung một nhà khiến Lục Thiệu Quan cảm thấy quá áp lực, hán muốn thoát khỏi nhà này, hán bắt đầu hoài niệm cuộc sống trước kia nhưng lúc này hối hận thì đã muộn.

Hán đi chung cư Bách Hợp ở rồi trở lại, gọi bao nhiêu cuộc điện thoại, hán đi cầu xin vợ chồng Ông Chính, trước kia còn vì con gái mà dễ dàng tha thứ hán, lúc này thấy hán quỳ xuống dập đầu thì cũng mặc, Bách Hợp chỉ bảo hán cút đi. Lục Thiệu Quan quán nhà họ Ông nửa năm liền mà còn không nhìn thấy mặt Bách Hợp, nên giờ hán mới tắt hy vọng, ở thủ đô tìm việc làm.

Nhưng hán ở thủ đô chỉ là sinh viên mới tốt nghiệp ra trường, hán yêu cầu lại cao, hán bị Ông Bách Hợp chiều quá sinh hư, giờ là thời đại sinh viên ra trường đầy đường, hán yêu cầu tiền lương hơn mấy ngàn, hán lại không chịu làm người tiêu thụ bán hàng, không có Ông Chính ra mặt nên hán không thể tìm được việc ưng ý, Lục Thiệu Quan bắt đầu hận mình không có người quen biết, hận những tổng giám đốc kia không biết nhìn ra nhân tài, về sau vì áp lực cuộc sống mà hán đành phải nhận công việc kém cỏi lương thấp.

Đã không có tiền thuê nhà nên cả nhà đành phải chuyển xuống tầng hầm. Nhiều năm về sau Lục Thiệu Quan đã bị cuộc sống mài thành người tê liệt, mỗi ngày hán bồn chồn kiếm tiền nuôi gia đình, cho đến khi ba mươi tuổi cưới một người phụ nữ vô cùng gớm, cuối cùng vì sinh con vì bị đi chứng bệnh hoại cả người.

Hán không còn giống như trong câu chuyện nữa, mẹ Lục vì hai đứa con mà đi đánh giày, rốt cục hai mẹ con cũng không còn tôn nghiêm nữa, có một lần Bách Hợp lái xe qua quảng trường thủ đô thì thấy Lục Thiệu Quan ăn mặc cũ rách cúi người đánh giày bị khách mắng không ngừng, khóe miệng Bách Hợp cong lên.

Lần này Bách Hợp không chết, quả nhiên sau khi lấy khối u trong đầu ra thì bà không còn phát sinh đột tử nữa nên càng không có tình huống Ông Chính lấy bà Ngô, về sau Bách Hợp không lập gia đình nữa. Hai vợ chồng Ông Chính chỉ cho rằng cô sợ hãi nên càng thương tiếc đứa con gái này hơn, Bách Hợp làm nhiệm vụ này rất thoải mái, sau vài chục năm thành công tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Ái thiếp của Nhữ Dương Vương (1)

Trong Không gian, Lý Duyên Ti vẫn chờ ở trong Không gian như trước, lúc Bách Hợp xuất hiện trở lại trong Không gian, cố nén cái cảm giác khó chịu sinh ra bởi vì đột nhiên trở về kia, sau khi mở to mắt mới nhìn thấy Lý Duyên Ti đang ngồi ở trước mặt cô: “Nhiệm vụ hoàn thành rất tốt, Ông Bách Hợp hết sức hài lòng.”

Bản thân Ông Bách Hợp chính là người vô cùng nhu nhược lại thiên lương đến không có tính tình, tuy cô ấy muốn trả thù cả nhà Lục Thiệu Quan, nhưng người có tính cách như cô ấy lại thật ra rất không thích tự mình động thủ chém chém giết giết khiến cho Lục Thiệu Quan rơi vào kết cục thập phần thê lương, nên hiện tại Bách Hợp hủy cả đời của Lục Thiệu Quan, lại khiến cho cả đời này hán ta chỉ là một người bình thường, mà không chiếm được một nửa tiện nghi của Ông gia để cuối cùng sống thật tốt lành, đó mới là tốt đẹp nhất với Ông Bách Hợp. Hơn nữa thiên tính của cô nương này lại lãng mạn, với cô ấy, một đoạn cảm tình không thành sẽ tương đương với toàn bộ tình yêu sau này đều xem như hủy, Bách Hợp lại đánh bại đánh bại trùng hợp đúng trúng ý nguyện cả đời không lấy chồng nữa của cô ấy, nên lần này Lý Duyên Ti là cố ý chờ Bách Hợp trở về: “Ông Bách Hợp nguyện ý trả giá rất cao, còn nhờ tôi tặng cho cô thêm nhiều một chút, cô muốn thêm vào đâu?”

Chứng kiến Cửu Dương Chân Kinh đã âm đạm rất nhiều, lúc này lại như ẩn như hiện, Bách Hợp không chút do dự liền nói: “Tôi muốn thêm vào phương diện vũ lực.”

Lý Duyên Ti trầm mặc, đôi mắt phương dài nhỏ của anh nhìn Bách Hợp chăm chú, mang theo một loại cảm giác áp bách không thể diễn tả nổi, mỗi mảng của anh nhếch lên, hiện ra một đường cong mang theo vài phần ác liệt. Lúc này anh không nói một lời, thật sự khiến tim Bách Hợp đập hơi nhanh đồng thời lại có chút thấp thỏm không yên, nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy?”

“Có phải cô cảm thấy, nhiệm vụ lần trước mà tôi nhờ cô làm giúp, khiến cho cô tổn thất Cửu Dương Chân Kinh, nên cảm thấy vô cùng đáng tiếc đúng

không?” Giọng nói của anh trầm thấp, nhưng ngữ khí lại hết sức bình tĩnh, không có chút cao thấp phập phồng, lại khiến cho người nghe cảm thấy sồn tóc gáy, Bách Hợp không biết vì sao liền cảm thấy căng thẳng cả người.

Trên thực tế, cô đúng là có cảm thấy vô cùng đáng tiếc sau khi tổn thất Cửu Dương Chân Kinh, nhưng phải làm nhiệm vụ nào kỳ thật cũng không phải chính cô có thể quyết định, ít nhất Lý Duyên Ti không có lựa gặt cô, mà là trực tiếp cho cô quyền lựa chọn, kỳ thật trong nhiệm vụ lần trước ngoại trừ tổn thất Cửu Dương Chân Kinh ra, thì tất cả đều rất hoàn mỹ. Lúc mới đầu, trong lòng Bách Hợp đúng là có hơi phiền muộn, nhưng cô không phải người đúng lý không buông tha người khác, nếu Lý Duyên Ti không hỏi thì thôi, nhưng hết lần này tới lần khác anh ta còn hỏi ra như vậy, trong lòng Bách Hợp hết sức do dự, thật lâu sau mới nhìn Lý Duyên Ti mấy lần, rồi đáp: “Đúng, đúng là có hơi thấy đáng tiếc.”

Trước kia lúc cô nhìn thấy Lý Duyên Ti xuất hiện cũng rất ít khi giật mình, lúc này lại về mặt do do dự dự, ánh mắt Lý Duyên Ti lộ ra vài phần nhu hòa, bên khóe miệng mang theo một chút ý cười như ẩn như hiện: “Như vậy đi, tôi cho cô một cơ hội, cho cô trở về thế giới Ý Thiên một lần nữa. Nhưng có thể tu bổ lại Cửu Dương Chân Kinh hoàn toàn hay không, thì phải xem chính cô.” Nói đến đây, Lý Duyên Ti đột nhiên đứng dậy, vốn anh đang ngồi rất gần Bách Hợp, lúc này thân hình cao lớn trực tiếp chắn trước mặt cô, rõ ràng trong Không gian anh không có bóng hình, nhưng lúc này anh lại cho Bách Hợp một loại cảm giác áp bách cực kỳ trầm trọng, giống như ở trước mặt anh không dám nhúc nhích, không dám làm cái gì mờ ám.

Thẳng đến khi trong Không gian xuất hiện tư liệu mới của cô, thì Bách Hợp mới nhớ tới vừa rồi Lý Duyên Ti nói gì.

Giới tính: nữ (có thể thay đổi)

Tên: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 62 (max: 100 điểm)

Dung mạo: 61(max: 100 điểm)

Thể lực: 59 (max: 100 điểm)

Vũ lực: 27 (max: 100 điểm)

Tinh thần: 15 (max: 100 điểm)

Danh vọng: 21 (max: 100 điểm)

Kỹ năng: Cửu Dương Chân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh, Đạo Đức Kinh Thiên Địa môn, Cổ thuật Nam Vực.

Năng khiếu: nấu ăn trung cấp, diễn xuất cao cấp

Mị lực: 31 (max: 100 điểm)

Sưu tập: Tình yêu của Thi Vương, Lời chúc phúc của Thánh nữ, Trái tim của Thiên sứ

Cửu Dương Chân Kinh vẫn âm thầm đến giống như trong suốt gần như muốn biến mất, nhiệm vụ lần này cũng không có gặp nguy hiểm, cho nên ngoại trừ bởi vì Ôn Bách Hợp đặc biệt thoải mái mà lấy nhiều thêm được một điểm thuộc tính giá trị ra, thì cũng không có thu hoạch dư thừa nào, nghĩ đến chính mình làm nhiều nhiệm vụ như vậy, cái thuộc tính giá trị này khó có được đến cỡ nào, trong lòng cô cũng rất rõ ràng, còn Lý Duyên Ti thì mỗi lần ngoại trừ bởi vì thỏa mãn với thái độ của cô lúc trước mà có định cho cô thêm một điểm, thì lần nào trở về cũng đều tặng thêm cho cô một chút việc khó khăn, Bách Hợp nghĩ đến đây, cũng không biết có phải bởi vì hưng phấn khi nghe được Lý Duyên Ti nói Cửu Dương Chân Kinh có thể tu bổ hay không, mà cô còn hỏi lại một cách vô ý thức: “Có phải anh cho tôi thêm điểm, đều là vì muốn người làm nhiệm vụ nguyện ý trả giá thật nhiều không?”

Cô và Lý Duyên Ti cũng không phải mới quen biết, nhưng trước kia cô thật sự rất hướng nội, biết kiềm chế cảm xúc không giống như một thiếu nữ mới hai mươi mốt tuổi, cô cũng không nói với Lý Duyên Ti một câu dư thừa nào ngoài chuyện về nhiệm vụ ra, im lặng thật giống như đang kiềm chế lấy cảm xúc của chính mình, lại không biết khiến cho người ta chú ý tới cô sẽ cảm thấy cực kỳ giống như một người rất chừng mực. Theo lý mà nói, Lý Duyên Ti sẽ không trả lời câu hỏi đường đột này của cô, nhưng không biết có phải bởi vì trước kia Bách Hợp vẫn luôn không có đặt câu hỏi, cho nên lúc này cô mở miệng liền lộ ra đặc biệt trân quý hay không, hơn nữa trân quý đến nỗi Lý Duyên Ti không đành lòng từ chối trả lời câu hỏi này của cô.

“Đúng vậy, dùng lời của các cô, thì loại hành vi này của cô ấy, cô có thể gọi là dùng linh hồn cầu nguyện làm thù lao.” Lý Duyên Ti nghĩ nghĩ, nói ra một cái ví dụ đủ để cho người sợ hãi, Bách Hợp thật sự không ngờ cái điểm gia tăng giá trị thuộc tính mà đôi lúc khiến cho chính mình mừng rỡ vô cùng kia lại là cần nhờ người ta lấy tính mạng đổi về, không nghĩ tới người luôn thiện lương lại hơi nhu nhược như Ôn Bách Hợp vậy mà lại đưa ra một quyết định dứt khoát như vậy, cô không nghĩ tới sau lưng việc gia tăng giá trị thuộc tính lại cất giấu một chuyện như vậy, trong thời gian ngắn có chút mê man, không nói ra lời.

“Giống như là dùng ưu điểm của cô ấy bù đắp cộng thêm vào người cô, tương tự như hai bên đều có năm phần cộng lại thành mười phần trong thế giới hiện thực.” Lý Duyên Ti thấy Bách Hợp không mở miệng nói chuyện, lại giải thích thêm một câu, ý trong lời nói của anh chính là chỉ, nếu như nói Bách Hợp có năm phần, mà Ôn Bách Hợp cũng có năm phần, thì muốn số lượng này tăng thêm, liền bắt buộc phải cộng cả hai lại thành mười phần, từ nay về sau trên thế giới chỉ có một người có mười phần, mà không còn là hai người có năm phần kia nữa.

Cái ví dụ này thông tục dễ hiểu, Bách Hợp cũng hiểu rõ trên đời này không có bữa cơm nào miễn phí cả, giá trị thuộc tính của cô gia tăng thì dĩ nhiên

chắc chắn sẽ có người phải bị giáng đi, giống như là một loại cân bằng vậy, trước kia cô chưa từng nghĩ đến những điều này, nên lúc này biết được trong lòng không khỏi cảm thấy phức tạp, nếu biết trước sẽ tìm được một đáp án như vậy, thì vừa này liền không lạnh mồm lạnh miệng hỏi ra câu đó rồi.

“Họ đều tự nguyện. Hiện tại cô sẵn sàng đi nhận nhiệm vụ chưa?” Lý Duyên Ti cũng không biết an ủi cô, vẫn nói một câu thực tế, Bách Hợp miễn cưỡng nhẹ gật đầu: “Tôi đã sẵn sàng nhận nhiệm vụ kế tiếp.” Cô biết rõ Lý Duyên Ti nói lời này là có ý gì, cô cũng hiểu rõ những người như Uông Bách Hợp đều tự nguyện hiến dâng cho cô, chỉ là cái loại cảm giác mình giẫm lên tính mạng của người ta để sống này cũng không tốt gì, nhưng nếu đã chọn con đường này, thì cô vẫn phải đi tiếp, dù bị đâm cho đầu rơi máu chảy, cũng phải đi tiếp đến ngày cô không đi nổi nữa, sau khi biết chân tướng, trong lòng cô không phải không xúc động, nhưng cô phải báo đáp từng người đã dùng tính mạng để tặng điểm thuộc tính cho cô, mà điều duy nhất cô có thể làm chỉ là càng phải chuyên tâm hoàn thành nhiệm vụ, khiến tâm nguyện của họ đạt được thỏa mãn mà thôi!

Lúc lại tiến vào thân thể nguyên chủ, đầu Bách Hợp đau đến suýt nữa nôn ra, bởi vì cô vừa mới tiến vào nhiệm vụ, vốn tinh thần lực đã thấp, cho nên mỗi lần trong nháy mắt tiến vào nhiệm vụ đó đều thấy rất khó chịu, may mắn là sau khi đã trải qua nhiều lần như vậy, cô đã hơi quen rồi. Trong đầu truyền đến một phần tư liệu lớn, bên cạnh có một giọng nữ nhỏ nhẹ giống như đang nói gì đó với cô, cô lại chỉ đành phải xem như hoàn toàn không nghe thấy, phát phát tay.

Trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại, tư liệu khổng lồ truyền vào trong đầu cô, kể ra sự không cam lòng và oán hận của một nữ nhân.

Trong Ý Thiên Đồ Long ký, vốn Bách Hợp nghĩ: Lần này không biết mình có khả năng trở thành em gái của Hồ Thanh Ngu, tìm nam nhân cận bã báo thù hay không, nhưng quả thật chưa từng nghĩ đến, nhiệm vụ lần này lại sẽ trở thành nhân vật này.

Cô đã trở thành ái thiếp tương lai của Nhữ Dương Vương – Hàn cơ, nữ nhân chỉ xuất hiện một lần trong vở kịch.

Hàn cơ có dung mạo tuyệt mỹ, thậm chí cũng có thể sánh ngang với Triệu Mẫn ở trong vở kịch, tuy nói dung mạo không có thể tinh xảo như Triệu Mẫn, nhưng lại là một thân mị cốt hồn nhiên thiên thành, sau đó bị đưa vào phủ Nhữ Dương Vương, trở thành ái thiếp của Nhữ Dương Vương. Nàng ái mộ anh hùng Nhữ Dương Vương, chỉ cần có thể trở thành ái thiếp của hắn ta đã cảm thấy mỹ mãn, sau khi tiến vào phủ Nhữ Dương Vương rất được sủng ái, có lần Nhữ Dương Vương dương dương đắc ý giới thiệu nàng với chúng thủ hạ môn khách, nhưng không ngờ lần giới thiệu này đã trở thành thứ gây ra tai họa sau cùng.

Ngày đó, Quang Minh hữu sứ Phạm Diêu bởi vì không có được tình yêu của Từ Sam Long Vương, sau đó lại bởi vì cái chết của Dương Đình Thiên, gặp Minh giáo chia năm xẻ bảy, vì Minh giáo ẩn nấp trong đại đô của Nguyên triều, đã trở thành thực khách (những người mưu sĩ hay quân sư được các vương công quý tộc nuôi dưỡng thời xưa) dưới trướng Nhữ Dương Vương có địa vị tôn sùng trong Nguyên triều, Nhữ Dương Vương đang lúc chính trực tráng niên, lại một lòng suy nghĩ cho quốc gia, mấy năm gần đây loạn quân các nơi nổi lên bốn phía, tin đồn Minh giáo lại tạo thành đội ngũ chống cự sự thống trị của Nguyên triều khắp bốn phía, vì đối phó với đám người giang hồ kiêu ngạo bất tuân này, Nhữ Dương Vương đặc biệt chiêu mộ rộng rãi người tài ba dị sĩ trong thiên hạ vào phủ bán mạng cho hắn ta, trong số đó, ngoại trừ Nhị Lão Huyền Minh đại danh鼎鼎 ra, còn có rất nhiều kỳ sĩ Tây Vực; từ đó trở đi, vì Minh giáo, Phạm Diêu tự nguyện hủy dung nhan giả cảm, trốn trong phủ Nhữ Dương Vương, một lần mai danh ẩn tích này chính là rất nhiều năm.

Minh giáo vẫn luôn chia năm xẻ bảy không có thành tựu, thăng đến nhiều năm sau, Trương Vô Kỵ xuất thế ngang trời, mới thống nhất cái Minh giáo đã chia rẽ khắp nơi này lại, cuối cùng càng vì cứu người trong Lục Đại phái (sáu môn phái lớn nhất trong giang hồ), đánh vào đế đô, mà tất cả những điều này cũng là sự mở đầu cho những gian khổ của Hàn cơ.

Vốn cô ấy chỉ là một phụ nhân trong nội trạch bình thường, nếu có may mắn sinh con dưỡng cái cho Nhữ Dương Vương, thì sẽ đứng vững trong nội trạch, có lẽ cả đời này liền trôi qua như vậy, ai ngờ vì thành toàn cho uy danh của Minh giáo, Phạm Diêu đã đánh chủ ý lên cô ấy, không nói đề trộm được thuốc giải của Thập Hương Nhuyễn cân tán từ trên người Nhị Lão Huyền Minh, lại càng bắt cô ấy ra ngoài tùy ý cho Lộc Trọng Khách lãng nhịch, cuối cùng còn hại cô ấy ngã xuống tháp cao mà chết, thảm hại hơn nữa là bị tháp cao bị cháy sụp xuống đè thành xương tan thịt nát.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phần Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Ái thiếp của Nhữ Dương Vương (2)

Trong Ý Thiên Đồ Long ký, số lần Hàn cơ xuất hiện cũng không nhiều, nhưng chính là chỉ trong vài nét bút này, nhưng đã đủ để khắc họa nên một nữ nhân lại chết thảm như vậy, vốn cô ấy nên có một cuộc sống vô cùng mỹ mãn, đi vào phủ Nhữ Dương Vương, tuy nói chỉ là làm thiếp, nhưng Nhữ Dương Vương yêu cô ấy sủng cô ấy, cuộc sống của cô ấy vốn không khổ cực, nhưng cuối cùng chỉ vì Minh giáo muốn hoàn thành đại sự, muốn cứu lại thành toàn cho thanh danh của Lục Đại phái bọn chúng, liền hy sinh một nữ nhân.

Những chuyện lớn chém chém giết giết trong giang hồ này, kỳ thật một nữ nhân trong nội trạch cũng không hiểu, vốn cô ấy cũng không muốn trở thành một nữ nhân lợi hại như Triệu Mẫn, hơn nữa những chuyện này cũng không liên quan đến cô ấy, nhưng hết lần này đến lần khác cô ấy vẫn bị kéo vào,

càng quá đáng hơn là, sau khi chết còn không lưu lại thanh danh cho cô ấy, để cô ấy và Lộc Trọng Khách khóa thân chết cùng nhau, cuối cùng lại càng là hải cốt không còn, ngay cả nơi chôn cất cũng không có!

Hàn cơ cực kỳ oán hận, cô ấy oán hận người trong giang hồ, cô ấy oán hận Lộc Trọng Khách, cũng hận Nhị Lão Huyền Minh, nhưng cô ấy càng hận những nhân vật lớn luôn miệng hô hào chính nghĩa lại không để ý đến tính mạng của một cô gái yếu ớt như cô ấy như Phạm Diêu, như Minh giáo, như Trương Vô Kỵ! Cô ấy muốn nhốt cả gốc lẫn rễ của Minh giáo lên, cô ấy muốn làm cho toàn bộ những nhân vật trọng yếu của Minh giáo đều sống không bằng chết, cô ấy muốn cho Phạm Diêu phải trả một cái giá lớn gấp trăm gấp ngàn lần vì những chuyện lão ta đã làm!

Bách Hợp tiếp thu hết nội dung võ kịch, trong đầu còn mang theo đau nhức ần ần, trên thực tế trong võ kịch Ý Thiên Đồ Long ký gốc, Minh giáo là thuộc về bên chính nghĩa, tuy họ làm việc phần lớn đều không câu nệ lễ tiết, nhưng họ đều làm những việc tốt cho dân cho nước, thế mà hai nhiệm vụ liên tiếp được nhận trong thế giới này lại đều là chống lại Minh giáo. Lúc trước Diệt Tuyệt sư thái thì tạm thời không đề cập tới, dù sao vốn trong võ kịch gốc Diệt Tuyệt đã căn bản không phải là một hình tượng nhân vật tốt gì, nhưng hôm nay ngay cả một cái bia đỡ đạn nho nhỏ trong nội trạch mà cũng muốn làm cho Minh giáo chết, thì đã có thể thấy được cách làm việc của Minh giáo xác thực là có vấn đề.

Tâm nguyện của nguyên chủ cực kỳ trực tiếp. Thậm chí lúc này sau khi đã tiếp thu hết trí nhớ, Bách Hợp đều có thể cảm thấy được trong lòng mình giống như có một âm thanh đang reo hò phải tiêu diệt Minh giáo, giết chết Phạm Diêu. Muốn tiêu diệt Minh giáo kỳ thật cũng không khó, lần trước khi cô hoàn thành tâm nguyện của Diệt Tuyệt đã trải qua một lần, chỉ cần lại để cho cô lấy được Cửu Dương Chân Kinh, học xong võ công, nếu thực lực đủ mạnh, thì trên thực tế muốn tiêu diệt Minh giáo cũng không khó, dù sao kỳ thật sau khi Dương Đình Thiên qua đời, Minh giáo đã chia năm xẻ bảy, chỉ cần đè ép tên Trương Vô Kỵ dần dần kia xuống, thì Minh giáo sẽ tự nhiên sụp đổ.

Lúc này cô đến cực kỳ khéo, hiện tại là lúc nguyên chủ vẫn còn nhỏ, hiện giờ có lẽ Trương Vô Kỵ vẫn còn sống với cha mẹ trên đảo Băng Hòa, chưa phát sinh sự kiện cha mẹ đang sống khỏe mạnh bị bức chết, nên tất nhiên cũng không có tình huống về sau bị ép buộc đến Hoa Sơn rồi lấy được chân kinh trong bụng con vượn trắng ở trên đó.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bách Hợp không khỏi khẽ động, cô đã lấy được Cửu Dương Chân Kinh một lần, vậy nên phải đi đâu để tìm Cửu Dương Chân Kinh này cũng không phải là chuyện khó với nàng, nghĩ đến Lý Duyên Ti đã nói sẽ cho cô cơ hội tập lại Cửu Dương Chân Kinh một lần nữa khi tiến mình đến đây làm nhiệm vụ này, Bách Hợp liền không khỏi bắt đầu hơi kích động. Xuất thân của Hàn cơ cũng không quá cao, vốn cô ấy chỉ xuất thân từ một gia đình Mông Cổ bình thường, cuối cùng bị người nhà bán vào trong phủ một quý nhân, sau khi tập được ca múa, lại bị tặng cho Nhữ Dương Vương mà thôi. Lúc này tuổi của cô ấy cũng không lớn, lúc cô đi vào thế giới này lại trùng hợp là lúc cha mẹ muốn bán cô ấy đi làm nô tỳ, nếu tìm một cơ hội trốn đi, cô liền có thể lấy được Cửu Dương Chân Kinh, rồi lại tiến vào phủ Nhữ Dương Vương tìm Phạm Diêu báo thù!

Với Nhữ Dương Vương, thật ra nguyên chủ vô cùng ái mộ, thời này mọi người đều trọng võ khinh văn, loại anh hùng thân kinh bách chiến như Nhữ Dương Vương, gần như toàn bộ Nguyên triều đều vô cùng sùng bái và yêu mến hẳn ta, nguyên chủ cũng là kiểu người yêu thích anh hùng như vậy, huống chi kết cục trong nội dung võ kịch, lúc nguyên chủ bị người ta vứt bỏ ở dưới tháp cùng với cả Lộc Trọng Khách, cô ấy đã từng nhìn thấy Vương Bảo Bảo phụng lệnh của Nhữ Dương Vương đến đây cứu cô ấy, nên tất nhiên trong lòng Hàn cơ lại càng ái mộ Nhữ Dương Vương hơn, cô ấy muốn diệt trừ Minh giáo, về một phương diện khác cũng là vì giúp Nhữ Dương Vương hoàn thành tâm nguyện, cuối cùng ở trong vương phủ bình an đến già mà thôi.

Bách Hợp sửa sang lại suy nghĩ trong đầu xong, đợi đến khi mờ mắt ra, mới nhìn thấy chỗ mình đang ở là tại trong một gian phòng có mái vòm giống như lều, nghe thấy bên ngoài có người đang nói xì xào rôm rả gì đó. Bách Hợp cong eo vươn tay mở cửa sổ lộ đầu ra ngoài nhìn trái nhìn phải, rồi liền trực tiếp nhảy ra ngoài.

Bởi vì lúc này nguyên chủ đã bị bán, cho nên cảm tình của cô ấy với cha mẹ cũng không sâu, lúc này Bách Hợp trốn thoát cũng không thấy áy náy chút nào, chỉ là một đứa bé gái nhỏ tuổi lại nhìn ra được là rất có tư sắc đi lại một thân một mình tại trong niên đại này cũng không dễ dàng, lúc này chiến hỏa liên miên, dân chúng lầm than, tại trong thế giới trong nội dung võ kịch thịnh thoảng còn có thể dễ dàng chứng kiến chuyện ăn thịt trẻ con phát sinh, cổ thần thể này của Bách Hợp được trời cho da mìn thịt mềm, mặc dù nàng cũng biết võ công, nhưng muốn bắt đầu luyện lại trong một giờ nửa khắc thì khả năng thực tế cũng không lớn, bởi vậy sau khi chạy ra, phần lớn Bách Hợp đều chuyên chọn đường nhỏ không người để đi.

Đường đến Hoa Sơn thì lúc trở thành Diệt Tuyệt sư thái nàng cũng đã đi đến thuộc nằm lòng, đường không người thì nàng cũng biết một ngã, nhưng vì phòng ngừa trên đường gặp phải người khác, nên nàng vẫn một đường bắt trùng luyện cổ, có khi nghỉ ở sơn dã, ăn một ít rau dại, trên người nàng lại không có bạc, niên đại này chính là có bạc cũng chưa chắc có thể mua được cái ăn, có khi thật sự đói bụng đến không chịu nổi, Bách Hợp liền chỉ đành phải dùng thiên phú Cổ thuật của chính mình để bắt côn trùng ăn.

Cũng may sau khi học xong Cổ thuật nàng biết được côn trùng nào có thể ăn, côn trùng nào không thể ăn, cứ như vậy một đường chống đỡ đến lúc tới được chỗ Cửu Dương Chân Kinh thì đã là gần một năm sau rồi. Tính toán thời gian thì Trương Vô Kỵ còn hai năm nữa mới có thể trở về Trung Nguyên, Bách Hợp rất dễ dàng tìm được con vượn trắng trên Hoa Sơn kia, lấy kinh thư trong bụng nó ra, vừa ý đầu chính mình nguyên vốn đã quên hơn phân nửa nội dung lại lần nữa hiện ra tại trước mắt mình lúc, Bách Hợp cảm động đến suýt nữa khóc lên.

Cuộc sống trong sơn động có đồ ăn có nước suối uống, thời gian hai ba năm rất nhanh liền trôi qua, nàng tính toán thời gian thì lúc này hẳn là Trương Vô Kỵ đã đi theo cha mẹ trở về Trung Nguyên, hẳn ta sẽ bị Nhị Lão Huyền Minh đánh bị thương, cuối cùng lại bị Chu Trường Linh ép buộc đến dưới chân núi Hoa Sơn. Khác với lúc trở thành Diệt Tuyệt chỉ để lại cho Trương Vô Kỵ nửa bản Cửu Dương Chân Kinh, lần này Bách Hợp dứt khoát để lại khoảng hai phần ba Cửu Dương Chân Kinh, ngoại trừ đủ cho lúc Trương Vô Kỵ tu luyện hoàn thành có thể chữa lành vết thương mà Huyền Minh Thần Chưởng mang đến, còn có thể mang đến cho hẳn ta một ít lợi ích ra, thì một phần ba còn lại là bị nàng đổi thành Cửu Âm Chân Kinh để lại trong sơn động.

Cửu Dương Chân Kinh được xưng là bộ kinh thư thần bí nhất, cường đại nhất trong võ kịch, gần như có thể sánh ngang với Thiếu Lâm Dịch Cân Kinh, đều có chỗ thần bí của nó. Trong võ kịch, Trương Vô Kỵ cũng là bởi vì luyện tập Cửu Dương Chân Kinh, mà mỗi khi tu luyện những loại võ công đỉnh cấp sau này, đều có Cửu Dương Thần Công làm trụ cột, nên gần như chưa từng gặp phải khó khăn gì, tuy nói có nguyên nhân là bản thân hẳn ta thiên tư thông minh, nhưng nguyên nhân càng lớn hơn là vì hẳn ta đã tu luyện Cửu Dương Thần Công một cách nguyên vẹn, lần này vốn Bách Hợp cũng không

định cho Trương Vô Kỵ có không gian phát triển, chỉ cần tiêu diệt tên đầu lĩnh Trương Vô Kỵ này thôi, thì đến lúc đó Minh giáo kia nàng muốn chơi thế nào liền chơi thế đó, một đám người còn lại phần lớn đều là từng người riêng biệt, không đủ để nhắc tới. Nhưng nàng nghĩ tới Phạm Diêu, cho nên lúc chuẩn bị võ công cho Trương Vô Kỵ, nghĩ đi nghĩ lại vẫn để lại hơn phân nửa Cửu Dương Chân Kinh.

Tính toán thời gian thì Trương Vô Kỵ cũng sắp lạc đến Hoa Sơn, Bách Hợp liền giấu kỹ kinh thư tự chế, rồi rời khỏi Hoa Sơn. Chuyến này nàng không tiến vào phủ quý nhân theo như tình tiết trong vở kịch, mà ngược lại trực tiếp đi đến phủ Nhữ Dương Vương, tâm nguyện của nguyên chủ là muốn ở trong này bình yên đến già, không bị trải qua tra tấn như trong nội dung vở kịch nữa, nhưng tuy cô ấy hy vọng giả cho Nhữ Dương Vương, có điều lại không cho thấy quyết tâm nhất quyết phải giả cho Nhữ Dương Vương.

Tuy nói trong nội dung vở kịch, Nhữ Dương Vương là lão tướng chinh chiến sa trường nhiều năm, người thời này lại kết hôn sớm, lúc này tuổi của Nhữ Dương Vương cũng không lớn, nhưng Bách Hợp vẫn không có hứng thú muốn làm tiểu thiếp cho hắn ta, bởi vậy liền trực tiếp dùng thân phận làm tỳ nhập phủ, đi theo bên người Triệu Mẫn còn nhỏ, đồng thời nàng cũng nhìn thấy đối thủ một mắt một còn lúc này cũng đã nhập phủ từ lâu, Phạm Diêu hiện giờ, mặt bị phỏng, tóc lại bị cháy, cũng già trang giống như bị cầm, lão ta đã dùng tên giả là Khổ Đầu Đà, đã trở thành sư phụ dạy võ công cho Triệu Mẫn, trong phủ Nhữ Dương Vương đã rất được Triệu Mẫn tín nhiệm rồi.

Kẻ thù gặp mặt đặc biệt đỏ mắt, tên Phạm Diêu này vốn có dung mạo anh tuấn, nhưng vì thành toàn cho đại sự của Minh giáo, lại không tiếc làm khuôn mặt của mình bị phỏng, có thể thấy được tâm tính người này hung ác, đừng nói là đối xử với người khác, thậm chí đối xử với chính lão ta cũng giống như thế.

Với những kẻ như lão ta, giết lão ta cũng không thể khiến cho lão ta cảm thấy thống khổ, lão ta cũng không sợ chết, nếu không lúc trước cũng không vì thành toàn nghiệp lớn mà giả cầm mai phục trong Nhữ Dương Vương phủ nhiều năm như vậy, phần nhân nại này cũng là số một. Tên này làm việc hoàn toàn tùy tâm sở dục không câu nệ ước thúc, nếu vì thành toàn cho nghiệp lớn của Minh giáo, dù lão ta có giết mấy người trong Minh giáo để đạt tới mục đích thì cũng không thấy lạ, đối phó với một kẻ dường như đã hoàn toàn không có nhược điểm gì giống như lão ta, chỉ sợ cũng chỉ có phá hủy hy vọng của lão ta, ba phen bốn lượt khiến cho lão ta ngã xuống ngay tại lúc hy vọng của lão ta lên đến đỉnh điểm, thì không có điều gì đã kích tâm hồn của lão ta hơn thế.

Cũng chính bởi vì như thế, cho nên Bách Hợp mới cho Trương Vô Kỵ không gian phát triển, nàng chính là muốn cho Minh giáo quật khởi trước, sau đó lại giẫm nát bọn chúng dưới chân, khiến cho mưu tính cả đời của Phạm Diêu thất bại, khiến cho lão ta tận mắt chứng kiến Minh giáo mà lão ta luôn một lòng phụng sự cuối cùng chỉ phải rơi vào kết cục bị tiêu diệt, giây phút đó, với Phạm Diêu, chỉ sợ còn đáng sợ hơn cả giết chết lão ta.

Bách Hợp thành công lẫn vào bên người Triệu Mẫn, hóa thân thành một trong những cung tỳ bình thường bên người nàng ấy, từ nhỏ Triệu Mẫn đã thông minh lanh lợi, Bách Hợp làm bạn với nàng ấy mấy năm, gần như có thể nói là hai người cùng lớn lên, thế nhưng tựa như võ công của Bách Hợp phát triển một cách thần tốc, Triệu Mẫn của thời kỳ thiếu nữ cũng đang phát triển, nàng ấy hết sức thông minh, luôn có thể suy một ra ba, so với Vương Bảo Bảo không lớn hơn nàng ấy mấy tuổi, kỳ thật Triệu Mẫn càng xuất sắc hơn hẳn ta.

Nàng ấy không ngừng đi theo Phạm Diêu dùng tên giả là Khổ Đầu Đà học võ công, trên phương diện tập quán văn hóa của người Hán cũng rất tiến bộ, tính tình của nàng ấy bình tĩnh, làm việc quả cảm, Bách Hợp đi theo bên người nàng ấy mấy năm, không chỉ một lần nghe được Nhữ Dương Vương từng khen Triệu Mẫn có tài làm tướng soái, đáng tiếc không phải thân nam nhi, không thể ra trận giết địch vì Nguyên triều.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Ái thiếp của Nhữ Dương Vương (3)

Nhưng Triệu Mẫn cân nhắc bất tu mi (nữ tử có khí phách không thua gì nam nhi), theo tuổi của nàng ấy tăng trưởng, xung đột giữa Minh giáo và triều đình liền càng sâu, thỉnh thoảng đều có thể nghe được tin tức dư nghiệt Minh giáo đối kháng với triều đình phát sinh, chính vào lúc này, rốt cuộc Triệu Mẫn đưa ra ý nguyện muốn rời khỏi Đại đô, một mẻ hốt gọn Minh giáo!

Bách Hợp biết rõ chuyến đi này Triệu Mẫn sẽ gặp phải khác biệt trong cuộc đời của chính mình, sau đó sẽ càng yêu tên Trương Vô Kỵ không quá quyết kia, cuối cùng phản bội Nguyên triều, phản bội cha và ca ca, mai danh ẩn tích vứt bỏ vinh hoa phú quý đi theo Trương Vô Kỵ cả đời. Có đáng giả hay không tạm thời không bàn luận, nhưng rất nhanh Nhữ Dương Vương đã đồng ý lời thỉnh cầu của con gái, lúc này thế lực Nhữ Dương Vương phủ khổng lồ, không chỉ bên người Triệu Mẫn có cao thủ cấp cao là Nhị Lão Huyền Minh, cũng có Thần Tiễn Bát Hùng đi theo bên người nàng ấy, còn có ba huynh đệ A Đại đã từng được Nhữ Dương Vương phủ thu nhận tại Tây Vực cùng với chúng tăng Tây Vực, thực lực vô cùng hùng hậu, chính là hành tẩu giang hồ cũng căn bản không có vấn đề.

Võ công của chính bản thân Triệu Mẫn thì không cao bao nhiêu, nhưng bên người nàng ấy lại nhân tài đồng đúc, Nhữ Dương Vương căn bản không cần lo lắng cho an toàn của con gái, hơn nữa hắn ta cũng biết bản lĩnh của con gái mình, liền tính trên phương diện công phu không được, nhưng nếu luận mưu trí tâm kế, thì chỉ sợ mười tên nam nhân cũng không thể là đối thủ của con bé, bởi vậy nên đã đồng ý yêu cầu của Triệu Mẫn.

Triệu Mẫn còn trẻ mặc dù tâm cơ sâu, nhưng nơi nào có thể qua được Phạm Diêu, nàng ấy cũng không biết bên người mình còn có một Quang Minh hữu sứ Minh giáo ẩn giấu thâm sâu, mỗi khi nàng ấy đang thương nghị với Nhữ Dương Vương làm cách nào để tiêu diệt Minh giáo trong lúc vô tình, thì ánh mắt Phạm Diêu đầu tóc rối bù luôn chột lóe lên sát ý âm tàn.

Giống như trong vở kịch, ở đình Quang Minh, Trương Vô Kỵ một trận chiến thành danh thiên hạ đều biết, hắn ta đã trở thành hy vọng của Minh giáo, đã trở thành Giáo chủ Minh giáo, người người đều tự nhiên vô cùng tôn kính hắn ta. Lục Đại phái đều bị Triệu Mẫn dùng kế giam giữ trong Đại đô. Mà cơ hội Bách Hợp chờ đợi, rốt cuộc cũng đến.

Lúc Nhị Lão Huyền Minh đi theo Triệu Mẫn hồi kinh, lần này Bách Hợp mai danh ẩn tích, hơn nữa lại còn dịch dung thật tốt che giấu chính mình ẩn bên người Triệu Mẫn, Triệu Mẫn là Quận chúa, người hầu hạ bên người nhiều không kể xiết, nàng là một trong số những tỷ nữ bình thường đó. Nhữ Dương Vương nạp tiểu mỹ nhân khác làm thiếp. Đến khi người trong Minh giáo cũng đi theo bước chân Triệu Mẫn vào Đại đô, lúc này đây Phạm Diêu lại đánh cùng một chủ ý như trong vở kịch, lệnh cho Thanh Dục Bức Vương lên bắt tiểu mỹ nhân mà Nhữ Dương Vương mới nạp bỏ lên giường Lộc Trọng Khách.

Chân trước Vi Nhất Tiểu vừa buông tiểu mỹ nhân kia xuống không lâu, chân sau liền bị Bách Hợp đi theo điểm trúng huyệt đạo, ôm tiểu mỹ nhân bị coi hết cả người không một mảnh vải che thân lên, lấy võ công hiện tại của nàng, đừng nói là một tên Vi Nhất Tiểu không phát hiện được đã bị nàng theo dõi, coi như mười tên Phạm Diêu cũng không thể phát hiện được tiếng bước chân của nàng. Nếu nói với hiện tại, võ công Trương Vô Kỵ đã đánh một trận chiến thành danh tại đình Quang Minh mà thiên hạ đều biết, như vậy một Trương Vô Kỵ luyện võ trẻ hơn mấy năm, hơn nữa cũng không luyện được hoàn chỉnh so với Bách Hợp, thì ngay cả một nửa Bách Hợp hiện tại cũng đều không chống đỡ được.

Sau khi giải huyệt ngũ của tiểu mỹ nhân, Bách Hợp vỗ nhẹ nàng ấy hai cái. Thấy nàng ấy nhúc nhích rồi ho khan, lúc này mới kéo chăn lên che nàng ấy kín thêm một chút: “Nhắc nhở Vương gia để phòng Khô Đầu Đà. Cũng kêu ngài ấy phải trọng binh bao vây Lục Đại phái, vây quét dư孽 Minh giáo.” Nói xong lời này, lúc này Bách Hợp lại trở về giường của Lộc Trọng Khách, nằm xuống.

Nếu con ác mộng của Hàn cơ đã bắt đầu từ nơi này, thì tất nhiên cũng nên để nàng kết thúc tại nơi này!

Hôm nay Phạm Diêu đã chuẩn bị xong kế hoạch buộc hai sự huynh đệ Lộc Trọng Khách phải giao giải được ra, bởi vậy lúc này một mặt nhét tiểu mỹ nhân lên giường Lộc Trọng Khách, lại biết rất rõ Hạc Bút Ông thích rượu ngon, nên một mặt dẫn hắn ta cần câu. Lộc Trọng Khách vừa mới bước vào phòng không lâu, đúng lúc liền thấy được bóng người đang nằm ngay trên giường mình. Hắn ta mới đuổi theo tiếng động ra ngoài lại không thấy được Vi Nhất Tiểu, lúc trở về thì liền vừa vặn nhìn thấy Bách Hợp đã lộ ra dung mạo chân thật, ngay tức khắc bị sắc câu hồn. Vốn hắn đã cực kỳ háo sắc, lúc này trên giường đột nhiên xuất hiện một tiểu mỹ nhân lạ, khuôn mặt còn diễm lệ phi thường, bộ dáng lại chưa bao giờ thấy trước kia, đang hơi giật mình, thì bên ngoài Phạm Diêu giả vờ trúng Thập Hương Nhuyễn cân tán và Hạc Bút Ông lại đẩy cửa vào, Hạc Bút Ông vào cửa liền hô: “Sur ca, nhanh lấy thuốc giải ra, cũng không biết vì sao tiểu đệ và Khô đại sư đã trúng độc Thập Hương Nhuyễn cân tán rồi.” Lộc Trọng Khách vừa xoay người Bách Hợp lại, vừa hỏi: “Đệ nói gì?”

Trong lúc hắn ta nói chuyện, con người xoay chuyển: “Thuốc giải của Thập Hương Nhuyễn cân tán không phải đệ giữ sao?” Lộc Trọng Khách nói xong lời này, Hạc Bút Ông liền lắc đầu không ngừng: “Tiểu đệ cũng không giải thích được, sur ca nhanh đi lấy thuốc giải cho hai chúng ta uống vào đi!” Hắn ta vừa mới nói xong, Bách Hợp liền nghe thấy tiếng Lộc Trọng Khách đẩy người, trong nội dung vở kịch thì chính là lúc này Lộc Trọng Khách phát hiện điểm kỳ lạ của Phạm Diêu, khám phá ra gian kế lão ta giả vờ bị thương, lúc này quả nhiên liền nghe Lộc Trọng Khách nói: “Khô đại sư, đặc tội!”

Trong nháy mắt liền vang lên tiếng người ngã xuống đất, Phạm Diêu cười hai tiếng, liền nghiêm túc hét lên: “Người thật lớn mật, ngay cả ái thiếp Vương gia mới nạp mà người cũng dám vụng trộm!”

Nhị Lão Huyền Minh không nghĩ tới Khô Đầu Đà vào phủ nhiều năm mà mọi người vốn luôn cho rằng lão ta bị câm, lại bất ngờ mở miệng nói chuyện được, nên đều lập bắp kinh hãi. Lúc Phạm Diêu mới vừa vào cửa lại không chú ý tới nằm ở trên giường cũng không phải là ái cơ mới nạp của Nhữ Dương Vương mà là Bách Hợp, cho nên lúc này chỉ cho là mưu kế của Vi Nhất Tiểu thành công thôi. Mà Lộc Trọng Khách thì trước kia chưa bao giờ nhìn thấy Bách Hợp đã lộ ra dung mạo chân thật, trước đây lúc Bách Hợp ở bên người Triệu Mẫn thì đều cúi thấp đầu giả bộ làm ra bộ dáng niệm mêo mắt lé, kỹ thuật diễn cao cấp của nàng phát huy hiệu quả, quả thật còn càng dễ khiến người ta tin hơn Tiểu Chiêu lẫn vào trong đình Quang Minh lúc trước mấy phần, cho nên nàng ở bên người Triệu Mẫn nhiều năm, cũng không có một ai phát hiện bộ mặt thật sự của nàng.

Mà lúc này Lộc Trọng Khách chỉ cho là Bách Hợp thật sự là ái thiếp mới nạp của Nhữ Dương Vương, cho nên nghe thấy Phạm Diêu vừa quát như vậy, trong lòng không khỏi vừa chột dạ lại vừa sợ hãi, trong thời gian ngắn cũng không nói ra được lời nào, chỉ mở to miệng không dám lên tiếng.

Phạm Diêu vốn tới đây chính là vì thuốc giải, chỉ là độc Thập Hương Nhuyễn cân tán này vừa uống vào chính là nội lực mất hết, nếu nhận nhầm thuốc độc thành thuốc giải mà uống vào, lại uống vào thêm lần thứ hai thì chắc chắn phải chết, bởi vậy hắn cũng không dám liều lĩnh mạnh mẽ đoạt lấy, mà chỉ đành phải dùng kế lấy, nói hươu nói vượn một phen chỉ nói đến chính mình phải cứu mẹ con Diệt Tuyệt sư thái, sau một phen nói nhảm, Lộc Trọng Khách nghĩ đến chính mình phong lưu khoái hoạt, không nghĩ tới Khô Đầu Đà này lại cũng là người cùng một đường với mình, nên lập tức không nghĩ ngợi gì, hơn nữa trong lòng hắn hiện tại quả thật đang rất chột dạ, vì vậy cuối cùng liền đồng ý.

Bên ngoài lại đột nhiên vang lên tiếng bước chân liên tiếp, có một người lớn tiếng nói: “Vương phủ bị mất một cơ nhân (tỳ thiếp), dấu chân vừa lúc dẫn đến đây, đúng là đến Vạn An tự, Lộc tiên sinh có từng thấy không?”

Lộc Trọng Khách vừa kiểm soát đuổi người đi xong, vừa quay đầu đã thấy Phạm Diêu vác Bách Hợp lên, tiểu mỹ nhân trong bóng đêm sáng mắt lưu chuyển, bên khoe miệng nở ra một nụ cười lạnh như băng, tuy Lộc Trọng Khách yêu thích tiểu mỹ nhân, nhưng lúc này nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Bách Hợp, thì phía sau lưng vẫn không nhịn được phát lạnh, lộ ra vài phần sợ hãi.

Mọi người đang chạy ra khỏi tháp, nhưng không nghĩ rằng lại gặp phải Triệu Mẫn đang chạy vào tháp, nàng ấy vừa thấy Phạm Diêu liền ngăn người,

trong lúc nói chuyện với Phạm Diêu, thì dĩ nhiên Triệu Mẫn cũng thấy được cái chấn trên lưng Phạm Diêu, đến lúc này không khỏi sùng sốt, liền vô ý thức nói đùa: “Khô đại sư vẫn luôn chê ta ngu dốt không chịu thu ta làm đồ đệ, hôm nay lại định cuốn chân bỏ đi không làm nữa sao?”

Triệu Mẫn vừa dứt lời, Phạm Diêu liền ngẹn lời, trong lòng đang âm thầm kêu khổ, lúc định không nói gì giả vờ vượt qua chuyện này, thì lại sợ Bách Hợp sau lưng mở miệng cầu cứu phá hỏng việc, bởi vậy trong lòng hung ác, không khỏi sinh ra vài phần sát ý, bàn tay đặt lên mu bàn tay đang nâng bắt đầu vận nội lực, ngay tại lúc định chấn cho tâm mạch của Bách Hợp vỡ nát, thì không ngờ nội lực phát ra ngoài lại như dòng suối chảy vào biển lớn mênh mông không cảm nhận được sự trở về, Bách Hợp ở trong chấn đưa hai cánh tay ra ngoài, quán lên cổ Phạm Diêu như rắn, ngay lập tức dọa Phạm Diêu đồ mồ hôi lạnh toát thân.

“Quận chúa đang hỏi người đó, Khô đại sư định trả lời thế nào đây?” Bách Hợp nhìn đến lúc này, rốt cuộc vô tuồng đã mở màn, nàng mới mở miệng nói chuyện, giọng nói kiều mỵ mềm mại, mặc dù Phạm Diêu cũng không quen biết ái thiếp mới nạp của Nhữ Dương Vương thấu triệt đến cỡ nào, nhưng lúc này cũng nghe ra không phải giọng nói của vị cơ nhân kia, chẳng lẽ Vi Nhất Tiểu đã bắt sai người, toàn thân không khỏi run lên, suýt nữa liền ném Bách Hợp đang vắt trên lưng ra ngoài.

“Các hạ là ai?” Vừa thấy có người lạ ở đây, Triệu Mẫn lui về sau lưng đám người A Đại ở bên cạnh, cổ Phạm Diêu bị Bách Hợp nắm trong tay, tựa như gà trống bị người ta bắt lấy cánh vậy, cho dù cả người đều có sức lực nhưng lại không thi triển ra được, khuôn mặt lão ta căng thẳng đến đỏ bừng, Bách Hợp vừa cầm tóc lão ta lên vung vẩy, vừa nhìn Triệu Mẫn, mỉm cười nháy mắt với nàng ấy: “Quận chúa không nhận ra ta sao? Vậy mà ta đã hầu hạ ở bên người Quận chúa nhiều năm rồi.” Nàng thờ ơ nói xong lời này, trong tay lại bắt đầu vận nội lực, đánh nhẹ một chưởng lên người Khô Đầu Đà, Khô Đầu Đà không nhìn được, liền há mồm phun ra một ngụm máu, một chưởng này đánh xuống mặc dù Bách Hợp không muốn tính mạng của lão ta, nhưng lại khiến cho võ công của lão ta bị phế đi hơn phân nửa, nếu tận tâm điều dưỡng mười ngày nửa tháng thì vẫn có khả năng miễn cưỡng khôi phục, nhưng tối nay Phạm Diêu đừng mơ tưởng lại vận nội lực nữa.

Triệu Mẫn bị lời này của Bách Hợp dọa đến khuôn mặt nhỏ nhắn biến đổi, võ công của Phạm Diêu cao bao nhiêu trong lòng nàng rõ ràng vô cùng, nhưng chứng kiến Phạm Diêu ở tại trước mặt Bách Hợp lại không chịu nổi một kích, nàng ta chỉ ra một chưởng nhẹ nhàng, thì Phạm Diêu đã liền phun ra máu rồi, có thể thấy được võ công của Bách Hợp cao bao nhiêu. Lúc này Lộc Trọng Khách nhìn thấy hành động của Bách Hợp, trong lòng cũng không khỏi có chút sợ hãi, vội vàng nhích đến gần bên người Triệu Mẫn, cuống quýt thỉnh tội: “Quận chúa thứ tội, tối nay Khô đại sư đặt bẫy, hại sư đệ và ta để đoạt thuốc giải, chỉ nói vì cứu mẹ con Diệt Tuyệt là tình nhân cũ của lão ta thôi, ta cũng không biết sao nàng ta lại ở trên giường của ta...”

Lúc đầu hắn ta còn có vài phần sắc tâm, nhưng sau khi nhìn thấy võ công của Bách Hợp, thì lúc này dù có háo sắc đi nữa cũng đều thu lại cái ý niệm xấu xa trong lòng kia không còn còn một mảnh, mặc dù tiểu nữ nhân rất đẹp thế nhưng cũng phải có mệnh để hưởng thụ mới được, Bách Hợp trước mắt rõ ràng cũng không phải là một chiếc đèn đã cạn dầu, lúc này hắn ta nào còn dám sáp đến gần nữa, ngay sau khi phát hiện Phạm Diêu đã bị phế, Lộc Trọng Khách liền biết rõ mình không phải là đối thủ của Bách Hợp, huống chi lúc này sư đệ của mình còn không ở bên người, nơi nào còn dám giấu diếm nữa, vội vàng một năm một mười nói ra hết, Phạm Diêu té xuống đất miệng phun máu tươi, ánh mắt lộ ra vài phần hung ác ngoan lệ.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Ái thiếp của Nhữ Dương Vương (4)

“Lộc Trọng Khách nói không sai, có điều người vốn nên bị trói nằm trên giường của người lại không phải ta mà thôi, ái cơ mà Vương gia mới nạp bị người ta trói mang vào trong phòng người, nên ta thấy thú vị, liền xen vào một hồi.” Bách Hợp đá Phạm Diêu đang sống không bằng chết nằm trên mặt đất một cước, chỉ nghe một tiếng ‘Răng rắc’ nhỏ vang lên, trên mặt Phạm Diêu không nhìn được lộ ra vẻ đau đớn, lúc này nàng mới cười lên hai tiếng: “Quang Minh hữu sử Phạm Diêu, vì nghiệp lớn của Minh giáo, người thật đúng là có năng lực ah, giả vờ giả điếc nhiều năm, cũng không tiếc tự hủy dung mạo, hy sinh như vậy, thật đúng là khiến cho người ta không nhìn được đều phải vỗ tay trầm trồ khen ngợi người!”

Bách Hợp vừa dứt lời, sắc mặt mọi người trên tháp đều thay đổi.

Lúc trước thanh danh của Minh giáo Quang Minh tả hữu sử là vang dội cỡ nào, hai người đều là thế hệ kinh tài tuyệt đỉnh, võ công càng nổi tiếng hơn, chỉ là sau khi Giáo chủ Minh giáo Dương Đình Thiên vừa mới qua đời, trong giang hồ liền không còn nghe nói đến tin tức của Phạm Diêu nữa, có người nói lão ta đã chết rồi, có người nói lão ta đã quy ẩn rồi, cũng có người nói lão ta đã trở về Tây Vực, đủ mọi cách nói, nhưng lại không nghĩ đến lúc này Bách Hợp trông như mới chỉ mười mấy tuổi lại vừa cất tiếng đã liền kêu ra cái tên Phạm Diêu này.

Phải biết, trong giang hồ mặc dù có truyền thuyết về Phạm Diêu, nhưng lúc Phạm Diêu biến mất, Bách Hợp có khả năng còn chưa sinh ra, lúc này mọi người thấy nàng vừa lên tiếng liền nói ra thân phận của Phạm Diêu, đều cảm thấy hết sức ngạc nhiên, gương mặt xinh đẹp của Triệu Mẫn lại càng trầm xuống, nghiêm nghị quát: “Nói bậy! Khô đại sư là do Vương công Mông Cổ hiến cho Phụ vương, lại lịch người này Phụ vương đã tra rõ ràng đến từng chi tiết, lúc trước chỉ là một đầu đà mài nghệ múa võ ở Tây Vực mà thôi, sao lại có thể là Quang Minh hữu sử gì chứ?” Phạm Diêu ẩn thân trong phủ Nhữ Dương Vương một lần chính là gần hai mươi năm, Triệu Mẫn có thể nói là lão ta nhìn lớn lên, quan hệ với lão ta cũng vừa là thầy vừa là bạn, một chút lời tâm sự của con gái cũng rất thích nói cho lão ta nghe. Lúc này nghe thấy Bách Hợp vừa mở miệng đã bóc trần thân phận chân thật của Phạm

Điều, điều này đã kích Triệu Mẫn cực kỳ lớn, nên trong chớp mắt liền không chút nghĩ ngợi mà phản bác.

Mặc dù thiên tư nòng ậy thông minh, nhưng lại bởi vì quá mức tin tưởng Phạm Diêu, nên vào lúc này tuy ngoài miệng không chịu tin, nhưng kỳ thật trong lòng cũng không khỏi sinh ra vài phần hoài nghi, chỉ cần vừa nghĩ đến trước đây chính mình tin tưởng và tôn trọng Khổ Đầu Đà cỡ nào, mà bây giờ lão ta lại có khả năng là Quang Minh hữu sứ, cũng mai phục trong Nhữ Dương Vương phủ, thì trong nội tâm liền khó chịu dị thường, sắc mặt cũng trở nên khó coi theo.

“Chẳng lẽ Quận chúa sợ ta lừa ngươi?” Bách Hợp nói đến đây, liền cười khê, nòng hơi méo miệng một chút, lộ ra bộ dáng quái lạ của chính mình khi ở trước mặt Triệu Mẫn trước đây, Triệu Mẫn thoáng cái liền nhận ra nòng, buột miệng hô: “Hàn Bách Hợp?”

“Xác thực là ta.” Bách Hợp nhẹ gạt đầu, rồi lại nhìn gương mặt Phạm Diêu đang tràn đầy thần sắc kinh ngạc hơi mỉm cười: “Lúc trước Quang Minh hữu sứ và Dương Tiêu cùng được xưng là Tiêu Dao nhị tiên, hôm nay cần gì phải giả cầm giả điếu chứ? Chẳng lẽ ở trong phủ Nhữ Dương Vương hai mươi năm, đã khiến cho ngươi đã thật sự quên cách nói chuyện sao? Không thể nào, ta thấy lúc ngươi thông đồng với đám người Trương Vô Kỵ của Minh giáo không phải nói chuyện rất lưu loát sao?”

Bách Hợp vừa mới dứt lời, trên mặt Lộc Trọng Khách liền hiện ra mấy phần kinh sợ. Phạm Diêu ho hai tiếng, chau mày nhìn chằm chằm vào Triệu Mẫn, tuy trên mặt hấn bày ra vẻ trấn định, nhưng đôi tay giấu dưới ống tay áo đã siết chặt lại, hiển nhiên ở sâu trong nội tâm không hề bình tĩnh giống như ngoài mặt lão ta biểu hiện ra.

“Từ sau khi Dương Đình Thiên chết, ngươi hoài nghi Thành Côn và người Mông Cổ cấu kết hại chết Giáo chủ, cho nên nhắm dò xét tin tức giúp cho các huynh đệ trong giáo, liền không tiếc tự hủy dung mạo, trà trộn vào trong Tây Vực, sau đó được Vương công tiến cử, bước vào phủ Nhữ Dương Vương, một lần chính là hai mươi năm. Lúc trước ngươi khuyên Quận chúa sai người đuổi bắt chúng tăng Thiếu Lâm, là vì thay Minh giáo tẩy rửa thoát tội, cho nên lại liên hệ với người trong Minh giáo một lần nữa, lúc này liền dùng cơ nhân của Vương gia định hãm hại Lộc Trọng Khách, buộc sư huynh đệ hấn ta mưu phản, cũng thuận tiện lấy được thuốc giải cứu người trong Lục Đại phái, khiến cho danh vọng của Minh giáo có thể đạt tới đỉnh cao nhất trong võ lâm, đúng không?”

Tuy Phạm Diêu không muốn thừa nhận, nhưng lúc này thấy Bách Hợp chỉ mỉm cười vậy mà đã nói ra hết ý định hợp mưu của lão ta và đám người Trương Vô Kỵ đến từng chi tiết, thì không khỏi giật mình đến mở to hai mắt, trong nội tâm nghĩ: Dưới tình huống cả một đám cao thủ đều tập hợp như thế này, vậy mà còn có người lặng yên không một tiếng động ẩn núp ở tại bốn phía thám thính tin tức của Minh giáo đến rõ ràng từng chi tiết, trong lòng không khỏi phát lạnh, sắc mặt liền bắt đầu có chút khó coi.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Tại lúc dưới tình huống bí mật đều đã bị vạch trần, Phạm Diêu cũng không định lại tiếp tục giả ngu nữa, ở trước mặt người sáng mắt không nói tiếng lòng, Bách Hợp đã có bản lĩnh có thể giấu diếm được Trương Vô Kỵ và mọi người trong Minh giáo cùng với lỗ tai của hấn, thì liền đã có thể chứng minh võ công của Bách Hợp cao hơn hấn rất nhiều, nghĩ đến mưu đồ của Minh giáo thành hay bại chỉ trong một lần hành động này, thời khắc mấu chốt lại đột nhiên xuất hiện một tên Trình Giao Kim phá hỏng đại sự của Minh giáo, ánh mắt Phạm Diêu hiện lên tia oán độc, nếu lúc này hấn còn có thể nhúc nhích được, thì hấn nhất định sẽ lấy mạng của Bách Hợp!

Trong lòng Triệu Mẫn đã hoài nghi, nhưng lúc này chính thức nghe thấy Phạm Diêu mở miệng nói, thì trong lòng vẫn không nhận được sinh ra vài phần thê lương và oán hận, nòng vừa định muốn nói, thì Bách Hợp lại nhìn Triệu Mẫn mỉm cười: “Quận chúa, ngài thật sự cho rằng Trương Vô Kỵ thích ngài sao? Kỳ thật hấn ta không thích ngươi, đương nhiên, nếu Quận chúa nguyên ý ủy thân cùng hầu một phu với Chu cô nương, Tiểu Chiêu, Chu nhị và những người khác nữa, thì có lẽ Trương Vô Kỵ còn có mấy phần khả năng nạp ngươi.” Triệu Mẫn xuất thân Nhữ Dương Vương phủ, thân phận tôn quý đến cỡ nào, lúc này Bách Hợp lại nói là Trương Vô Kỵ nạp nòng ậy, cho dù trong lòng Triệu Mẫn có thích Trương Vô Kỵ đến cỡ nào đi nữa, thì bởi vì Phạm Diêu, cũng không khỏi đã có chút ngăn cách, thò ra một hơi thật dài, lạnh giọng hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là, ta thế mà đã trợ giúp Quận chúa một tay, tiêu diệt người Minh giáo.” Bách Hợp nói xong lời này, thấy Phạm Diêu đang nằm dưới đất lộ ra vẻ oán hận, nòng liền nhìn Phạm Diêu lộ ra một nụ cười, dưới ánh đèn, Hấn thị mã đào điểm lệ như lửa, đôi mắt sáng rực trắng tinh thật sự là mê người dị thường, ngay cả Lộc Trọng Khách biết rõ Bách Hợp nguy hiểm, cũng không nhận được mà hai mắt nhìn chằm chằm, nhưng toàn thân Phạm Diêu lại phát lạnh khắp cả người.

“Lúc này chỉ sợ người của Minh giáo đã đợi ở dưới tháp hạ cứu người rồi đi? Nhị Lão Huyền Minh thực phé vật, thấy từ sắc thì mắt liền mù lòng liền rối loạn, nếu Quận chúa thật sự muốn lập nhiều đại công cho triều đình, thì sao lúc này không triệu tập binh mã, thừa cơ hốt gọn Minh giáo trong một mẻ?” Bách Hợp liếc sắc mặt tái nhợt của Lộc Trọng Khách, trong lòng đã quyết định lấy mạng của hấn ta, tuy nói nguyên chủ chết là vì bị Phạm Diêu chấn vỡ tâm mạch, nhưng tên này cũng thật sự quá háo sắc, nguyên chủ hơi e sợ hấn ta, vốn Nhị Lão Huyền Minh cũng không phải thứ gì tốt, Lộc Trọng Khách lúc trước không biết đã gây tai họa cho bao nhiêu nữ nhân trong sạch, hành động lần này của cũng không quá đáng, chỉ là trừ hại cho dân mà thôi.

Nghe được lời nói của Bách Hợp, trong lòng Triệu Mẫn giật mình đồng thời lúc này đã không còn hoài nghi gì nữa, nhưng nòng lại do dự không quyết định được, trong lòng mặc dù hận Trương Vô Kỵ hợp mưu với người khác tính kế mình, đáng thương chính mình lại một lòng cuồng đại phó thác cho hấn ta, nhưng Triệu Mẫn đã tình cần thăm chừng, lúc này nơi nào còn có thể phát ra mệnh lệnh được.

“Quận chúa, không thể.” Phạm Diêu vừa nghe đến Bách Hợp nói muốn phái người bắt hết người Minh giáo trong một mẻ, trong lòng cực kỳ sốt ruột: “Phạm mỗ đúng thật đã ẩn thân ở phủ Nhữ Dương Vương nhiều năm, nếu Quận chúa trách tội, ta nguyện dùng cái chết tạ tội, chỉ kính xin Quận chúa niệm tình nhiều năm qua Phạm mỗ dạy Quận chúa võ công không quản nóng rét, mặc dù không phải thầy trò, nhưng lại hơn hẳn thầy trò, buông tha cho Minh giáo.” Cả đời lão ta không sợ trời không sợ đất, chính là ngay cả tính mạng của mình cũng đều không để trong lòng, đối xử với mình lại càng có thể xuống tay hung ác, nhưng duy chỉ có Minh giáo là hy vọng của lão ta, nếu hủy, thì Phạm Diêu đã không còn gì lý do để sống nữa. Lúc này lão ta cực lực muốn ngăn cản Triệu Mẫn, lại không biết nếu hấn vẫn không mở miệng thì còn có khả năng, nhưng một khi mở miệng thì Triệu Mẫn liền nhớ tới trước kia mỗi lần chính mình có tâm sự riêng của con gái, cho rằng lão ta không thể nói, phần lớn đều thích nói với lão ta, hiện tại nhớ tới thật sự xấu hổ dị thường, dưới con thịnh nộ nòng ậy thấy Phạm Diêu đã làm bạn bên cạnh mình nhiều năm cũng sẽ lừa gạt mình, nên liền không chút nghĩ ngợi gạt đầu: “Truyền hiệu lệnh của ta, triệu Cung Tiễn Thủ trong phủ đến đây, bao vây Vạn An tự!”

Lúc này Triệu Mẫn vừa mở miệng, trong mắt Phạm Diêu liền hiện lên vẻ tuyệt vọng, lão ta ngồi dậy muốn nhào qua Triệu Mẫn, nhưng chỉ vừa khẽ động, cái mái tóc đã khô vàng kia của lão ta lại bị chân Bách Hợp giẫm lên, Phạm Diêu dốc hết khí lực toàn thân muốn ngồi dậy, nhưng rồi lại té xuống, đầu đập xuống sàn tháp, một tiếng ‘Bịch’, liền trực tiếp thở hồng hộc.

“Hàn cô nương, ta và ngươi xưa nay không oán không thù, vì sao ngươi lại muốn đuổi tận giết tuyệt Minh giáo như thế?” Đến thời khắc như vậy, Phạm Diêu thật sự không cam lòng, lão ta mở trừng một đôi mắt đỏ bừng, cố gắng nhìn sang Bách Hợp: “Ta ẩn thân trong Vương phủ trước ngươi rất nhiều năm, ngươi chỉ là vào phủ sau, nhìn tuổi tác ngươi cũng còn khá trẻ, chắc hẳn cũng không phải là một cái đinh được Vương gia chôn trong bóng tối, các việc Minh giáo làm đều là đại sự lợi quốc lợi dân, vì sao ngươi muốn làm như thế?”

Bách Hợp nhìn thấy sự không cam lòng và oán hận trên mặt Phạm Diêu, liền cười khẽ một tiếng: “Chỉ là không ưa các ngươi xem nữ nhân thành vật hy sinh, đại sự quốc gia gì ta mặc kệ, các ngươi là muốn hãm hại Lộc Trọng Khách, theo đó lấy thuốc giải, nếu dùng phương pháp khác thì không sao, nhưng hết lần này đến lần khác lại đánh chủ ý lên người một phụ nhân trong nội trạch, tính mạng của nữ nhân không đáng, nhất là lúc các ngươi hoàn thành đại sự lại càng là muốn giết liền giết, ngươi xem nữ nhân trở thành cái gì? Minh giáo làm việc cực đoan tàn nhẫn như thế, ta tất nhiên cũng muốn cho các ngươi không có một chuyện gì thành công, từ nay về sau chia năm xẻ bảy! Sau này nếu có những người khác có thể lại khởi nghĩa liền thôi, nếu không có, cũng chỉ trách vận số của Nguyên triều chưa tận, chỉ trách Minh giáo các ngươi xứng đáng bị một kiếp này.”

Phạm Diêu đã nghĩ đến rất nhiều lý do, thậm chí nghĩ tới cao thủ thần bí Bách Hợp này có khả năng là lão quái vật nào đó được triều đình mời ra, nhưng duy nhất chỉ chưa từng nghĩ tới rằng ta chỉ là chứng nhân hành vi lợi dụng cơ nhân của Nhữ Dương Vương hãm hại Lộc Trọng Khách của mình mà thôi, trong nháy mắt ngực cuộn cuộn, một ngụm máu huyết nữa phun ra, vốn bản thân lão ta đã bị trọng thương, lúc này tâm tình kích động lại càng làm thương thể nặng thêm, trong thân thể nội lực còn sót lại phân tán khắp nơi, đây chính là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma. Bách Hợp dùng mũi chân đá vào xương vai hai bên của lão ta, trực tiếp phế đi xương bả vai của lão ta, hủy bỏ võ công của lão ta, tuy nói lúc này đã cứu Phạm Diêu một mạng, nhưng võ công mà chính mình khổ luyện cả đời cứ bị người ta phế đi như vậy, Phạm Diêu cũng không tiếp nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Ái thiếp của Nhữ Dương Vương (5)

Nếu chưa từng tập võ thì thôi, nhưng hết lần này tới lần khác chính mình đã tập võ đến mấy chục năm, hôm nay liền trôi theo dòng nước như vậy, giọng nói Phạm Diêu suy yếu gât đầu, âm lệ nói: “Tốt, tốt, hôm nay Phạm mỗ học nghệ không tinh, gặp phải báo ứng này, chỉ là còn nhiều thời gian, cô nương cũng phải cẩn thận một ít.” Huỳnh đệ Minh giáo người đông thể mạnh, cho dù hấn chết rồi, thì cũng còn rất nhiều người sẽ lại xuất hiện, giết cũng không hết! Phạm Diêu cố gắng ngồi ngay ngắn, trong miệng bắt đầu niệm: “Đốt thân tàn của ta, thánh hóa hừng hực. Sống có gì vui, chết có gì khổ? Tâm vì thiện trừ ác, chỉ mong được chết quang minh, vui vẻ sâu bị, đều trở về bụi đất...” Lão ta bắt đầu đọc ra khẩu hiệu nổi tiếng của Minh giáo, sắc mặt dần dần trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều.

Theo Bách Hợp thấy, Minh giáo cũng không khác các tổ chức tuyên truyền mấy, chủ yếu đều là tẩy não người ta, nhìn ra được rất rõ ràng Phạm Diêu là một trong cái đám đã trúng độc rất sâu đó, lúc này sau khi lão ta niệm xong giáo lý, thậm chí trên mặt đã lộ ra thần sắc thấy chết không sợ.

“Xác thực sẽ có thánh hóa đốt thân thể tàn bại của ngươi.” Bách Hợp cười một tiếng, đầu kia, nghĩa tử Vương Bảo Bảo của Nhữ Dương Vương đã nhận được lệnh dẫn người bao vây dưới Vạn An tự, bắt đầu hạ lệnh phóng hỏa.

Vạn An tự này có gạch có gỗ, một khi bén lửa thì rất nhanh sẽ cháy sạch, trong lúc Bách Hợp nói chuyện, một cột khói đã bốc lên, Lộc Trọng Khách kêu một tiếng: “Không tốt, Quận chúa là thân thể thiên kim, xin nhanh chóng hạ tháp.”

Nhưng vào lúc này một bóng người bay thẳng tới như một tia chớp, đúng là Trương Vô Kỵ ở tại trong tửu quán không đợi được Triệu Mẫn đã vội vàng chạy tới Vạn An tự, Bách Hợp vươn đầu ra nhìn thoáng qua, liền cười rồi nói với Triệu Mẫn: “Lúc trước ở bên người Quận chúa, may mắn được Quận chúa chiếu cố một thời gian dài, không biết Quận chúa có muốn có được Trương giáo chủ, thu về bên cạnh ngươi không?” Nàng vừa hỏi như vậy, trên mặt Triệu Mẫn liền hiện lên do dự. Bách Hợp nhắc Phạm Diêu đang ở trên mặt đất lên, đứng ở bên ngoài tháp, thấy dưới tháp có lửa bốc lên, dưới sự trợ giúp của củi, lại có gió thổi, bởi vậy càng cháy nhanh hơn, không bao lâu đã cháy tới tầng hai, nàng quơ quơ Phạm Diêu trong tay, kêu một tiếng thật giòn giòn giã giã: “Trương Vô Kỵ.”

Trong ngọn lửa, nàng đứng ở ngoài tháp, một mái tóc dài bị gió thổi bay múa không ngừng, váy dài xòe ra, Trương Vô Kỵ đang bị mấy tên tăng nhân Tây Vực bao vây vô ý thức ngẩng đầu nhìn lên tháp cao, Bách Hợp đã lắc lắc Phạm Diêu: “Bắt lấy.” Nói xong liền ném người trong tay ra ngoài.

Tháp cao như vậy, nội lực Trương Vô Kỵ thâm hậu, nên đã thấy rõ trong tay Bách Hợp chính là Quang Minh hữu sứ Phạm Diêu của Minh giáo, thấy lão ta bị ném ra khỏi tháp, tuy không biết vì sao Phạm Diêu không vận nội lực, nhưng lúc này hấn cực kỳ sốt ruột. Bước chân xê dịch liền đề khí bay đến giữa không trung cạnh tháp. Vốn bên người Trương Vô Kỵ đã có mấy tăng nhân Thiếu Lâm Tây Vực bao vây, lúc này hấn ta lại phân tâm lo cứu người,

liều mạng chịu mấy chưởng liên tiếp cũng muốn tiếp được người, nhưng mình bị thương không nổi, kỳ thật lúc Bách Hợp ném Phạm Điều trên tay đã âm thầm vận lực, nên khi Trương Vô Kỵ tiếp được Phạm Điều thì thân mình liền nhanh chóng rơi xuống, cho dù hắn ta có vận lực như thế nào đi nữa thì cũng không có tác dụng gì, cuối cùng hai người cùng té xuống đất, Trương Vô Kỵ nhìn bộ dáng sống không bằng chết của Phạm Điều, liền không dám để lão ta rơi xuống trước, cuối cùng chính mình rơi xuống trước, lại để cho Phạm Điều rơi xuống trên người hắn ta.

Tuy nói võ công Trương Vô Kỵ cao cường, nhưng lúc này cũng không chịu nổi, trong miệng liền phun ra một ngụm máu ngay tại chỗ, trong nháy mắt vừa nãy hắn ta cũng đã bị trọng thương, lúc này ngay cả ngồi dậy cũng không nổi. Người trong Minh giáo vội vàng chạy tới vây quanh, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần tuyệt luân của Tiểu Chiêu tất nhiên cũng ở trong đó, qua nhiều lần Trương Vô Kỵ bảo vệ nàng ấy ở trước mặt Dương Bất Hối thì nàng ấy cũng đã yêu Trương Vô Kỵ, lúc này thấy miệng hắn ta phun ra máu mặt trắng như giấy, liền không nhịn được chạy lên lo lắng kêu một tiếng: “Giáo chủ.”

“Tiểu Chiêu, sao, sao nàng lại tới đây?” Hơi thở của Trương Vô Kỵ đã mỏng manh, bản thân Cửu Dương Chân Kinh của hắn ta cũng không thể so với hắn ta được học nguyên vẹn lúc ở trong nội dung võ kịch, tuy bởi vì muốn hắn ta thống lĩnh Minh giáo, nên Bách Hợp đã để lại cho hắn ta hơn phân nửa bản Cửu Dương Chân Kinh, chỉ là dù sao không phải trọn vẹn, sau khi hắn ta học xong tuy đã giải được Hàn độc trên người, nhưng đến cùng cũng vẫn yếu hơn trong nội dung võ kịch một bậc, hơn nữa lúc này lại có Bách Hợp âm thầm chơi xấu, khiến cho hắn ta ngã từ trên tháp cao xuống, cộng thêm vốn đã bị một kích của chúng tăng Tây Vực, nên lúc này lại càng bị thương nghiêm trọng hơn gấp bội, nói xong lời này lại ới ra một ngụm máu.

Về mặt đám người Dương Tiêu liền trở nên sốt ruột, hiện tại Trương Vô Kỵ chính là hy vọng của họ, nếu Trương Vô Kỵ xảy ra chuyện vào lúc này, thì chỉ sợ Minh giáo không những không cứu được người của Lục Đại phái mà ngược lại còn phải tổn thất thảm trọng. Vốn bọn họ không phải là loại người hiệp nghĩa gì, người trong Minh giáo đối xử với huynh đệ mình thì còn tốt, nhưng cứu Lục Đại phái thì phải xét lại, lúc trước lúc Lục Đại phái tấn công lên đỉnh Quang Minh không biết đã giết bao nhiêu huynh đệ trong giáo, lúc này nếu vì cứu những người này lại khiến cho Trương Vô Kỵ bị tổn thất ở đây thì chỉ sợ không tốt, đám người Dương Tiêu nhìn nhau, đều không hẹn mà cùng nói: “Giáo chủ bị trọng thương, không bằng hôm nay liền rời khỏi đây trước đi, bây giờ Phạm Hữu Sứ đã bắt tình nhân sự, không bằng chúng ta quay về lại thương nghị một phen, ngày khác tới cứu?” Sau khi trải qua chuyện hôm nay, có thể nghĩ lần tới người của phủ Nhữ Dương Vương nhất định sẽ tăng thêm phòng thủ, lần này không thành, lần tiếp theo lại đến ngay lúc người ta có phòng bị thì sao có thể thuận lợi như lần này được, nếu lại muốn cứu Lục Đại phái ra, nói dễ hơn làm.

Chính là ngay cả Dương Tiêu đang nói cũng biết chỉ là một lời nói suông mà thôi, bởi vậy vừa mới nói xong, bắt gặp Trương Vô Kỵ không lên tiếng, liền đều trầm mặc.

Không nói người trong Lục Đại phái, chỉ nói trong Vạn An tự ngoại trừ có Chu Chỉ Nhược ra, còn có người của Võ Đang nữa, cho dù Trương Vô Kỵ không cứu người khác, nhưng người của Võ Đang và Chu Chỉ Nhược trong phái Nga Mi thì lại nhất định phải cứu, hắn ta giãy dụa đứng dậy, phun ra một ngụm máu đen, vừa cố gắng nén xuống con đau nhức kịch liệt trong lồng ngực, vừa nói: “Dương tã sứ không cần nhiều lời, chuyện hôm nay bất luận như thế nào thì các sư thúc bá của ta là nhất định phải cứu, chuyện này hoàn toàn là chuyện riêng của một mình Trương Vô Kỵ, không liên quan đến Minh giáo, chết hay sống không cần bàn, xin chư vị hãy nhanh chóng rời khỏi đây.”

Mọi người nghe được lời này của hắn ta, đều cực kỳ thương cảm, nhớ đến tình cảnh Trương Vô Kỵ dùng lực lượng một người bảo vệ của mọi người bình an trước Lục Đại phái lúc trước, đám người Dương Tiêu liền trầm mặc, ngược lại cũng không có người còn dám đứng ra đề nghị lui lại nữa. Phạm Điều ho hai tiếng, tuy vừa nãy lão ta bị trọng thương, nhưng Bách Hợp cố ý giữ lại cho lão ta một mạng, khi lão ta rơi xuống tháp lại ngã lên người Trương Vô Kỵ, có người ló ở dưới nên kỳ thật thương thế của lão ta cũng không nặng lắm, vừa nãy chỉ là vì mới rơi từ trên cao xuống cho nên nhất thời không thở được, lúc này tỉnh lại liền ho hai tiếng: “Giáo chủ và chư vị huynh đệ trong giáo rời khỏi đây trước đi, nơi này có một nhân vật cực kỳ nguy hiểm...” Lão ta còn chưa nói hết, thì liền nghe thấy tiếng tay áo phấp phới ở giữa không trung, mọi người ngẩng đầu nhìn, liền bắt gặp Bách Hợp đã nhảy xuống khỏi ra khỏi tầng lầu trên tháp, như đang đi trên một cái cầu thang vô hình, chậm rãi đi từ không trung xuống mặt đất.

Đám người Dương Tiêu trái lại liền hít vào một hơi khí lạnh, ngay cả sắc mặt của Vi Nhất Tiểu cũng đều thay đổi, lão ta luôn tự cao rằng chính mình am hiểu vận dụng khinh công, nhưng lúc này nhìn thấy Bách Hợp lộ ra chiêu thức ấy, nếu là lão ta thì tuyệt đối cũng không thể làm được, bởi vậy giật mình đến nỗi thật lâu không nói ra lời, bờ môi run rẩy nói: “Chỉ sợ Túng Vân Thê (thang vô hình giữa không trung) của Võ Đang do Trương chân nhân sáng chế ra, cũng không gì hơn cái này.”

Lúc Bách Hợp đáp xuống đúng lúc nghe được lời này, không nhịn được cười ra tiếng. Nàng luyện đi luyện lại Cửu Dương Chân Kinh nhiều lần như vậy, đã quen tay giỏi việc, một số chỗ trong Cửu Dương Chân Kinh mà rất nhiều người không có khả năng đoán ra thì với nàng lại tự nhiên trôi chảy như hô hấp vậy, nàng đi vào thế giới này đã 15 – 16 năm, lúc trước khi trở thành Diệt Tuyệt đã luyện Cửu Dương Chân Kinh hơn năm năm, cũng đã có thể cân sức ngang tài với Trương Tam Phong rồi, hôm nay trải qua hơn mười năm, coi như tu vi của Trương Tam Phong thâm hậu, nhưng đến cùng ông ấy đã lớn tuổi, nếu thật sự bàn về đối thủ, chỉ sợ Trương Tam Phong cũng không phải là đối thủ của Bách Hợp.

“Trương giáo chủ, Quang Minh tã sứ Dương Tiêu, Bạch Mi Ứng Vương Ân Thiên Chính cùng với các chư vị Minh giáo khác, lần đầu gặp mặt, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.” Bách Hợp nhẹ gật đầu với Trương Vô Kỵ, nàng vừa dứt lời, khuôn mặt Tiểu Chiêu liền hơi đỏ lên, nhưng đám người Bồ Đề hòa thượng cùng với Chu Điền thì lại nổi trận lôi đình, không nhịn được xì một tiếng khinh miệt: “Cái gì gọi là các chư vị khác, đại gia đi không đổi tên ngồi không đổi họ, Chu Điền gia gia của người là...”

“Hừ, khẩu khí thật là lớn, Vi Nhất Tiểu lại lĩnh giáo cao chiêu của vị cô nương một chút.”

“...” Bách Hợp không nghĩ tới một câu nói trong lúc vô tình của chính mình lại dẫn tới sự bất mãn của đám người này, kỳ thật nàng cũng không phải cố ý muốn khinh thường đám người Chu Điền, nhưng so với Trương Vô Kỵ, thì bọn họ xác thực cũng không có gì tốt đáng giá để chính mình coi trọng cả, nàng vừa muốn mở miệng nói chuyện, thì Tiểu Chiêu lại mặc kệ Trương Vô Kỵ, lập tức nhắc chân bước đến, nhìn chằm chằm vào Bách Hợp nói: “Vị cô nương này trông cực kỳ quen, không biết trước kia đã từng gặp chưa?”

Thấy ánh mắt nàng ấy lộ ra thần sắc kinh diễm như có như không, Bách Hợp trầm mặc xuống, nàng theo bản năng cảm thấy ánh mắt Tiểu Chiêu có chút quái lạ, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không nhớ ra đó là cái gì, giống như mình đã quên một chuyện gì đó rất quan trọng, nhưng đến cùng là

chuyện gì thì nàng lại giống như không nhớ ra được, nàng mỉm cười với Tiểu Chiêu: “Tiểu Chiêu cô nương.”

“Cô nương cũng biết Tiểu Chiêu sao?” Ánh mắt Tiểu Chiêu hiện lên thần sắc vui mừng, vừa muốn mở miệng nói chuyện, Trương Vô Kỵ liền giống như nhớ ra cái gì đó, kéo nàng ấy lại: “Tiểu Chiêu, nguy hiểm.”

“Rốt cuộc người là ai? Thương thế của Phạm hữu sứ có phải do người làm không?” Vi Nhất Tiểu mặc áo xanh, khuôn mặt bình tĩnh, mở miệng hỏi, lúc ánh mắt Bách Hợp rơi xuống người lão ta liền mang đến cho lão ta một loại cảm giác sờn hết cả gai ốc, giống như bị dã thú cực kỳ nguy hiểm nào đó nhìn chăm chăm vậy, trong lòng lão ta sinh ra mấy phần sát ý, ngay tại lúc định ra tay trước bắt lấy Bách Hợp để tra hỏi, nhưng ai ngờ thân hình vừa mới khẽ động, cánh tay đang duỗi ra của lão ta còn chưa bắt được Bách Hợp, trên mặt còn đang lộ ra nụ cười mừng rỡ, thì Bách Hợp lại đá cho lão ta một cước.

Một cước này, Vi Nhất Tiểu thấy cực chậm, rõ ràng lão ta đã thấy rõ động tác của Bách Hợp, nhưng thân thể lại thật giống như đột nhiên không tránh được vậy, ngực của lão ta bị một lực thật mạnh nên cho một kích, lực đánh mạnh như ngàn cân nện vào trên người mình, cả trái tim đau nhức kịch liệt còn chưa kịp truyền lên não, thì Vi Nhất Tiểu đã không khống chế nổi bay thẳng ra sau, trên đường đập trúng nhiều huynh đệ Minh giáo, hơn nữa ngay cả Giáo chủ Trương Vô Kỵ chạy đến đỡ lão ta cũng bị bức phải lui về phía sau đến cả bảy tám trượng, Trương Vô Kỵ lại càng hô to một tiếng, cái trán toát ra mồ hôi lạnh, vận khí dưới chân, khó khăn lắm lúc này hai người mới đứng vững được.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Ái thiếp của Nhữ Dương Vương (6)

Chỉ là một cước tùy ý, xem như là Trương Vô Kỵ đang bị trọng thương, nhưng bởi vì Trương Vô Kỵ luyện Cửu Dương Chân Kinh, cho nên bình thường hấn ta khôi phục lại nội lực cũng nhanh, từ sau khi Trương Vô Kỵ xuất thế ngang trời, hấn ta liền chưa từng ăn phải thiệt thòi lớn như vậy, lúc này đám người Dương Tiêu chứng kiến Bách Hợp xuất hiện một cách kỳ lạ, trước kia trên giang hồ chưa từng nghe nói đến tên họ của một nhân vật nào như nàng, lúc này thấy nàng ra tay liền làm cho Trương Vô Kỵ cũng phải lui về phía sau, trên mặt đám người Minh giáo không khỏi hiện lên vẻ cảnh giác, toàn thân của từng người đều căng cứng nhìn chăm chăm Bách Hợp.

“Rốt cuộc các hạ là ai?” Thần sắc Dương Tiêu nghiêm túc, không nhịn được hỏi lại, Bách Hợp nhìn hấn ta một cái, lúc làm Diệt Tuyệt nàng ra tay giết Dương Tiêu cũng là vào độ tuổi này, có điều khi đó hấn ta có Kỳ Hiểu Phù đi theo bên người, mỗi ngày trôi qua tiêu sái vui sướng, tinh thần cũng không vì gánh một món nợ tình trên lưng mà trở nên sa sút, thoát nhìn thần thái cũng không ổn trọng bằng hiện tại.

Cảm giác gặp lại một người mà mình đã giết chết thật sự quá quái lạ, Bách Hợp nhìn hấn ta một cái, lại nghiêng đầu qua chỗ khác: “Chỉ là người qua đường, không ưa cách làm việc của Minh giáo mà thôi.”

“Có lẽ đã có chút hiểu lầm rồi.” Lúc này Tiểu Chiêu cũng mặc kệ thương thế của Trương Vô Kỵ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Bách Hợp, trong cặp mắt hiện lên mấy tia lấp lánh, nàng không biết vì sao vừa nhìn thấy Bách Hợp liền cảm thấy thân thiết vô cùng, lúc này hận không thể thân cận với cùng nàng ấy nhiều hơn một chút, nhìn thấy Bách Hợp và người trong Minh giáo nổi lên xung đột, trong lòng Tiểu Chiêu đã sốt ruột, lại hơi sợ hãi: “Giải thích rõ hiểu lầm là được rồi.”

“Tiểu Chiêu, chuyện này nàng không cần để ý. Ta phải cứu các sư thúc bá, nếu vị cô nương này không nhường đường, thì Trương Vô Kỵ cũng chỉ đành đắc tội!” Lúc này máu trong lòng ngực của Trương Vô Kỵ đang dâng cuộn cuộn, một mặt âm thầm điều tức nội lực, một mặt cố nén đau nhức kịch liệt nơi lồng ngực hô to một câu: “Minh giáo dương thiện trừ ác. Cho tới nay đều là vì trục xuất Thất tử Mông Cổ mà bôn ba khắp nơi. Cho dù bằng hữu giang hồ có chỗ nào hiểu lầm, thì cũng chỉ là bị mọi người hiểu lầm mà thôi. . .”

“Hay cho một cái hiểu lầm, Kim Mao Sư Tử Tạ Tốn giết người như ma, vì bức bách Thành Côn xuất hiện, lại tạo sát nghiệt bốn phía, lúc trước giết huynh trưởng tục gia của Diệt Tuyệt sư thái, giết không ít cao tăng, lại càng là muốn cướp lấy Đồ Long đao mà giết hại đệ tử trong các đại phái. Minh giáo vì muốn cướp lấy thuốc giải của Thập Hương Nhuyễn cân tán, giả nhân giả nghĩa, Vi Nhất Tiểu bắt cơ thiếp của Nhữ Dương Vương hãm hại Lộc Trọng Khách, thủ đoạn hạ lưu như thế, nếu thật sự có bản lĩnh đối phó với Nhị Lão Huyền Minh thì thôi, nhưng không có bản lĩnh lại chỉ biết lấy nữ nhân làm quân cờ, hôm nay ta chỉ là muốn cho các người cũng nếm thử mùi vị mặc cho người ta định đoạt đồ sát mà thôi. Những đại hiệp giang hồ các người, từng người đều kêu đánh tiếng kêu giết, không xem tính mạng của người bình thường là quan trọng, muốn tính kế liên tính kế, lại không biết quân cờ cũng có lúc sẽ phản kháng.” Trong lúc Bách Hợp nói chuyện, thì ngọn lửa đã đốt đến tầng bảy, bởi vì lúc này đám người Triệu Mẫn đã chạy xuống lầu dưới, trên tháp liền thiếu đi người trông giữ, tuy nói bởi vì thế lửa cháy quá lớn, đám người Triệu Mẫn cũng không thoát được thoát, nhưng lúc này ngay tại dưới tình huống có khả năng bị thiếu sống, thì ngược lại tất cả đều tụ lại với nhau.

Lúc này người trong Lục Đại phái đã xuống được lầu dưới, chỉ đang bị nhốt tại tầng bảy mà thôi, tuy nói gió lớn lửa lớn, nhưng giọng nói của Bách Hợp không nhỏ, lại hàm chứa nội lực, nên rất nhiều người nghe được như thể đều âm thầm gật đầu, Minh giáo làm việc cũng thật sự quá âm độc, tuy nói trọng cấp thuốc giải là vì cứu người của Lục Đại phái, nhưng khó tránh khỏi thủ đoạn quá bỉ ổi, hiện tại không ngờ tới đột nhiên bắt một nữ nhân tưởng rằng đã phải chịu chết, lại ngược lại chọc ra nhiều chuyện như vậy.

Rất nhiều người vẫn là lần đầu tiên nghe được đại ca tục gia của Diệt Tuyệt sư thái cũng là bị Tạ Tốn giết chết, ngay cả Trương Vô Kỵ cũng lắp bắp kinh hãi, trong lòng hẳn thật sự có một loại triu mến và tôn trọng khó tả với Chu Chi Nhược, trong lòng không phải chưa từng nghĩ tới lúc có thể trăm năm hảo hợp với nàng ấy, nay lại từ trong miệng Bách Hợp biết được ân oán hai bên, một người là nghĩa phụ của mình, một người lại là sư phụ của người mình ái mộ, tâm hẳn lập tức loạn như ma, trong miệng liền vô ý thốt hô: “Người nói vậy!”

“Nàng ấy nói không sai!” Trên lầu cao, lúc Diệt Tuyệt sư thái được Chu Chi Nhược đỡ ra, đúng lúc liền nghe được chuyện này, liền ngẩng đầu cười to mấy tiếng: “Người trong Minh giáo tội đáng chết vạn lần! Tạ Tốn vì bức bách Thành Côn xuất hiện liền giết đại ca ta, cấu tặc Dương Tiêu kia lại càng làm nhục sự trong sạch của đệ tử ta, Minh giáo đáng chết!”

Trong ngọn lửa hừng hực, khuôn mặt của Diệt Tuyệt dữ tợn đáng sợ, trên đó hiện đầy oán hận và sát ý, nhìn chăm chăm xuống dưới. Lúc đám người Triệu Mẫn vừa mới chạy xuống lầu thì đã chậm một bước, lúc này lửa đã càng cháy càng lớn, mọi người đều bị nhốt ở tầng bảy, trực tiếp bị hun khói đến cháy cả nước mắt, nếu cứ dựa theo tình hình như vậy, thì chỉ sợ ngọn lửa lớn này đốt lên đến đây trong tích tắc cũng không phải chuyện ly kỳ cổ quái.

Trương Vô Kỵ bị mắng thẳng mặt đến nỗi mặt đỏ tới mang tai, cho dù không mặt đối mặt với Chu Chi Nhược, nhưng hẳn lại cảm thấy giống như có thể cảm giác được ánh mắt lộ ra thần sắc thất kinh của Chu Chi Nhược.

“Cô nương, rốt cuộc người là ai?” Lúc này Trương Vô Kỵ lại hỏi Bách Hợp thêm một lần nữa, Bách Hợp chỉ vào Phạm Diêu đã bị phế tiện thể nói: “Ta là một người vô tội đáng thương bị Vi Nhất Tiểu bắt ra, lại suýt nữa bị Phạm Diêu giết chết. Chuyện giữa các người vốn không liên quan đến ta, nhưng hiện tại nếu người trong Minh giáo suýt nữa đã giết ta, thì tất nhiên ta cũng nên giết các người mới công bằng, Trương giáo chủ, nề mặt cha người có danh xưng đại nghĩa hiệp, chỉ cần người đứng qua một bên, chuyện này ta cũng không truy cứu với người, Trương giáo chủ cảm thấy thế nào?”

“Hừ, khẩu khí thật lớn.” Vi Nhất Tiểu biến sắc, thân ảnh lại đánh thẳng đến Bách Hợp nhanh như gió, nhưng khinh công mà lão ta cực kỳ nổi danh trong giang hồ ở trước mặt Bách Hợp lại hoàn toàn không phát huy được tác dụng, lão ta lại bị Bách Hợp bắt được một lần nữa, lần này Bách Hợp không trực tiếp đá lão ta ra ngoài, mà là bắt lấy áo của lão ta rồi nện lão ta xuống đất!

‘Bùm’. Một tiếng vang thật lớn, trên mặt đất bốc lên một lớp tro bụi mỏng thật lớn, thân thể Vi Nhất Tiểu suýt nữa bị khắc vào trong đất, trong miệng lão ta không ngừng phun ra một lượng máu thật lớn, ánh mắt đã có chút tan rã, lần này Bách Hợp liền trực tiếp nện đứt tâm mạch của lão ta, mắt thấy rốt cuộc không sống nổi nữa. Trong mắt của rất nhiều người trong Minh giáo đều hiện lên thần sắc kinh hoàng, tức giận nhìn chăm chăm vào Bách Hợp.

Tuy trong ngày thường bọn họ hay cãi nhau, nhưng lại cực kỳ bảo vệ lẫn nhau, chỉ có điều trước kia có khác nhau cho nên lẫn nhau đều không ưa nhau mà thôi, hơn nữa dưới tình huống chứng kiến Vi Nhất Tiểu chết như vậy, mọi người không khỏi đều sinh ra một loại cảm xúc thổ từ hồ bi (đồng nghĩa với câu một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ), đều không nhịn được kêu: “Vi Bức Vương.”

“Ân oán cá nhân! Không liên quan đến người khác, ta chỉ giết Phạm Diêu và Vi Nhất Tiểu, những người khác có thể rời khỏi đây, lui về Ba Tư, ta sẽ liền bỏ qua chuyện cũ.” Bách Hợp vung tay lên, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ nhàng: “Ta chỉ là báo thù cho chính mình mà thôi, nếu không phục, muốn tìm chết cũng không liên quan đến ta.” Cái chết của nguyên chủ ngay từ đầu là do Dương Tiêu đề nghị, rồi sau đó lại bị Vi Nhất Tiểu bắt đi đưa lên giường của Lộc Trọng Khách, cuối cùng là bị Phạm Diêu tự tay đánh cho thất khiếu chảy máu mà chết, thi thể cuối cùng bị che giấu tại dưới nền đất của Vạn An tự. Những người lên quan này, nàng tất nhiên sẽ không tha cho một tên nào, nhưng dù Bách Hợp muốn làm tan rã Minh giáo Trung Thổ, cũng không nhất định phải dựa vào giết người để đạt được, nếu ngày nào đó Chu Nguyên Chương có bản lĩnh bắt đầu từ số 0, thì đương nhiên Bách Hợp cũng sẽ không đi xen vào việc của người khác.

Nhưng lúc này vì hoàn thành tâm nguyện giúp nguyên chủ, Minh giáo không thể không diệt. Nếu có thể giết ít người, thì tất nhiên nàng không nhất định cứ nhất quyết phải giết người mới diệt được Minh giáo, chỉ cần đánh tan mấy tướng lĩnh đầu đàn, thì người phía dưới sẽ tự nhiên không làm nên trò trống gì.

Ánh mắt Trương Vô Kỵ hiện lên thần sắc bi thương, hẳn ta nhìn Vi Nhất Tiểu trên mặt đất, cố nén khó chịu trong lòng lạnh lùng nói: “Cô nương, xem như muốn báo thù, thì thủ đoạn của cô nương có phải đã quá độc ác rồi không?” Hẳn cũng biết chuyện này xác thực là Minh giáo làm sai, nhưng ai có thể nghĩ đến một cơ nhân của Nhữ Dương Vương lại có bản lĩnh đến như vậy, nếu là nữ nhân bình thường thì thôi, chết cũng đã chết rồi, ít nhất nàng ấy chết vì gia quốc đại nghĩa, coi như là chết có ý nghĩa, nhưng dường như hiện tại người ta có bản lĩnh nên lại không cam lòng chết, trong lòng Trương Vô Kỵ thật sự loạn như ma, vốn tính cách của hẳn ta đã là không quả quyết, trên thực tế, ngoại trừ có lòng hiệp nghĩa ra, thì hẳn ta cũng không thích hợp đứng đầu một giáo, chỉ có điều bởi vì hẳn ta ngăn con sóng dữ, cứu được trên dưới Minh giáo mới khiến cho mọi người tâm phục khẩu phục trở thành chủ nhân của Minh giáo mà thôi, luận nhanh trí, hẳn ta không bằng Dương Tiêu, mà nói đến lực nhẫn nại, hẳn ta lại không bằng Phạm Diêu, tâm ngoan thủ lạt lại càng không sánh bằng những người còn lại trong Minh giáo, lúc này gặp phải tình huống như vậy, hẳn ta lại muốn phân rõ phải trái nhưng lại không đành lòng chứng kiến người trong Minh giáo thương vong, bởi vậy cũng hơi hiện lên thần sắc do dự.

“Chỉ là có oán báo oán, có thù báo thù mà thôi, Trương giáo chủ ra mặt, là cũng muốn giống như Vi Nhất Tiểu sao?” Bách Hợp liếc Trương Vô Kỵ, mỉm cười nói: “Tuy ta không muốn giết người không liên quan, nhưng cũng không phải không dám giết.”

“Bách Hợp, dừng tay!”

“Cô nương, xin dừng tay!”

Trên tháp cao nghe được động tĩnh phía dưới, Triệu Mẫn và Chu Chi Nhược đều không khỏi hô to lên, cũng chính bởi vì có hai người đối lập ở phía trước, Tiêu Chiêu lại trầm mặc, nên càng khiến cho người ta chú ý hơn, mà ngay cả Bách Hợp cũng nhìn Tiêu Chiêu, trong nội dung vở kịch Ý Thiên, Tiêu Chiêu yêu Trương Vô Kỵ không thua kém bất cứ một ai, cuối cùng khi đang trên đường tìm kiếm Tạ Tốn, đã gặp được người trong Thánh Hóa giáo Ba Tư, được đưa về Ba Tư làm Thánh nữ.

“...” Nghĩ đến đây, Bách Hợp suýt nữa bắt lấy tóc hét lên, nàng đã nhớ ra chỗ nào không đúng rồi, nàng cũng đã nhớ ra chỗ nào quá lạ rồi, toàn bộ đều

vì Tiểu Chiêu là Thánh nữ, trên người nàng còn có một cái Lòi Chúc phúc của Thánh nữ chết tiết!

Lúc này Bách Hợp khóc không ra nước mắt, nàng nhớ đến lúc trước Lý Duyên Ti đã từng nói với nàng, một khi đã có được Lòi Chúc phúc của Thánh nữ này, thì về sau rất dễ dàng đạt được sự ái mộ và ưu ái của Thánh nữ, không nhận được da đầu liền run lên.

Khó trách sau khi Tiểu Chiêu gặp nàng thì thần sắc quái lạ, mang theo mấy phần cảm giác khiến cho nàng sờn hết cả gai ốc, trước kia không nhớ ra mình đã cất giữ cái Lòi Chúc phúc của Thánh nữ chết tiết này, lúc này nhớ ra, khoe miệng Bách Hợp không khỏi lộ ra một nụ cười khó coi, lúc này lại càng không muốn giết Trương Vô Kỵ nữa. Đã không có Trương Vô Kỵ, ai chạy tới kéo giá trị ái mộ của Tiểu Chiêu giúp nàng? Có kinh nghiệm bị nữ nhân yêu thương nhưng nhớ một lần đã đủ rồi, nàng thật sự không muốn thử nghiệm lần thứ hai đâu!

Tuy tên của nàng là Bách Hợp, nhưng bản thân nàng cũng không phải là Bách Hợp ah.

Thần sắc trên mặt Bách Hợp trong nháy mắt trở nên hết sức khó coi, ánh mắt Tiểu Chiêu một mực rơi vào người nàng, giống như con người cũng không chuyển động vậy, Bách Hợp càng cảm thấy toàn thân căng cứng. Vì tránh đi ánh mắt của Tiểu Chiêu, Bách Hợp thở ra một hơi thật dài, cố ý nhìn thoáng qua trên tháp cao: “Trương giáo chủ, muốn đấu với ta, người cũng nên đi qua một bên điều tức một phen đi, cũng để cho ta cứu những người trên lầu xuống trước đã rồi nói tiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Ái thiếp của Nhữ Dương Vương (7)

Lúc này máu trong lồng ngực Trương Vô Kỵ đang sôi trào cuộn cuộn, nghe được lời này của Bách Hợp liền vội vàng gạt đầu không nhìn, người Minh giáo gấp rút kéo Vi Nhất Tiểu dậy, Bách Hợp ngược lên bầu trời hô một câu: “Nếu chư vị còn muốn mạng, thì liền nhảy xuống, có lời gì xuống trước rồi nói sau.” Bách Hợp tuyệt đối không thể nếm cơ hội cứu Lục Đại phái đến trên người Minh giáo, nếu mình đã dư sức, hơn nữa đây chỉ là chuyện thuận tay, thì nàng vẫn nguyện ý làm, huống chi nàng từng thay Diệt Tuyệt hoàn thành tâm nguyện, lại nhìn thấy nguyên chủ trong nhiệm vụ mà chính mình đã hoàn thành tâm nguyện, cái loại cảm giác này thật kỳ diệu, dù Bách Hợp không cứu người khác nhưng cũng phải cứu Diệt Tuyệt, phải cứu phái Nga Mi.

Nhảy xuống trước tiên vẫn là người của phái Võ Đang, bọn họ lo lắng cho an nguy của Trương Vô Kỵ, bởi vậy muốn xuống cứu hắn ta, cho nên Tổng Viễn Kiêu là người nhảy xuống đầu tiên, thân thể Bách Hợp vận khí tiếp lấy Tổng Viễn Kiêu, vừa đáp xuống đất, Tổng Viễn Kiêu nói tiếng “Ta”, liền lại có liên tiếp người nhảy xuống.

Đang bao vây ở bên ngoài, đám người Vương Bảo Bảo đều không lên tiếng, trên tháp cao kia không chỉ có người của Lục Đại phái, mà còn có cả Quận chúa Triệu Mẫn nữa, nên người của phủ Nhữ Dương Vương tất nhiên không có dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ đành phải lơ đãng nhìn từng người của Lục Đại phái nhảy xuống.

Bởi vì lần này cũng không phải Trương Vô Kỵ ra tay cứu người, hơn nữa vừa nãy Bách Hợp nói chuyện thay Diệt Tuyệt sư thái, tuy tính tình Diệt Tuyệt cô quái, nhưng bà cũng không phải một người vong ân phụ nghĩa, nếu không trong vở kịch gốc bà cũng sẽ không tình nguyện chịu chết cùng kiên quyết không tiếp nhận ý tốt của Trương Vô Kỵ. Bà cũng đáp xuống đất an toàn, sắc mặt hòa hoãn hiện lên một chút ý cười nói “Ta” với Bách Hợp.

Đợi đến lúc cũng đã tiếp Triệu Mẫn xuống, cuối cùng trên tháp cao, Thần Tiên Bát Hùng cũng đều lần lượt nhảy xuống, Hạc Bút Ông nhảy xuống trước, Bách Hợp vươn tay tiếp. Nhưng đến lúc Lộc Trượng Khách nhảy xuống, thì Bách Hợp lại đứng nguyên tại chỗ động không nhúc nhích.

‘Bùm’. Một tiếng nổ thật lớn. Vốn Lộc Trượng Khách cho rằng mình nhảy xuống sẽ có người tiếp đã bị rơi thẳng xuống đất, miệng mũi chảy máu, đầu vỡ toang, toàn thân run rẩy hai cái rồi không động dậy được nữa.

“...” Trông thấy một màn này, tất cả mọi người không khỏi trầm mặc lại, Hạc Bút Ông chứng kiến sư huynh chết, tức giận đến toàn thân run rẩy, liền nhảy qua chỉ vào mũi Bách Hợp năn: “Sao người không tiếp sư huynh của ta?”

“Ta đã nói sẽ tiếp hắn ta lúc nào vậy?” Bách Hợp bày ra bộ dáng vô tội liếc Hạc Bút Ông, nàng cũng không nghĩ tới Lộc Trượng Khách lại cho rằng mình sẽ tiếp hắn ta, chính mình liền nhảy xuống. Nàng còn chưa kịp kêu chính hắn ta nghĩ biện pháp mà, ai bảo hắn ta tin tưởng mình như vậy?

Hạc Bút Ông tức giận muốn chết, hắn ta và Lộc Trượng Khách là đồng môn, cảm tình luôn luôn sâu đậm, lúc này chứng kiến sư huynh chết ở trước mặt mình, gân xanh trên trán không ngừng nhảy loạn, lại nhìn về mặt đầy vô tội giả tạo của Bách Hợp, liền hận không thể dùng một chưởng đánh chết nàng. Nhưng hắn ta vẫn biết rõ mình không phải là đối thủ của Bách Hợp, bởi vậy liền cố nén sát ý trong lòng xuống, tức giận nói: “Rõ ràng người có thể cứu huynh ấy. Vì sao không cứu?”

Nàng chính là không muốn cứu đó, trong nội dung vở kịch, Hàn cơ và Lộc Trượng Khách chết chung đã là nỗi nhục lớn rồi. Lúc này nàng còn chưa chủ

động đối phó với Lộc Trọng Khách thì chính hần ta đã chết rồi, giống hệt nội dung trong vở kịch như đúc, như vậy không tốt sao?

Bách Hợp không nói gì, mọi người nhìn Hạc Bút Ông nổi trận lôi đình, khóe miệng không nhìn được đều kéo ra. Trong lòng Trương Vô Kỵ lại càng vui sướng khó nén, khi hần ta còn nhỏ từng bị Nhị Lão Huyền Minh hãm hại, suýt nữa đã chết rồi, giờ đây nhìn thấy Lộc Trọng Khách rơi vào kết cục như vậy, không khỏi thâm mắng một câu “Đáng đời”, lại trông thấy Hạc Bút Ông phần nộ dị thường, tuy nói bởi vì chuyện Bách Hợp giết Vi Nhất Tiểu mà Trương Vô Kỵ bắt mặn với nàng, nhưng lúc này chuyện nào ra chuyện nấy, lúc hần ta đang muốn mở miệng nói chuyện giúp, thì động tác của Tiểu Chiêu còn nhanh hần ta: “Đây là chính bản thân hần ta nhảy xuống, Bách Hợp cô nương muốn cứu thì cứu, sao có thể nói nhất định phải cứu hần ta?” Vừa này Tiểu Chiêu cũng nghe thấy tiếng hô của Triệu Mẫn, nên tất nhiên biết tên của Bách Hợp, lúc này nói xong còn quay đầu cười nói tự nhiên với Bách Hợp, ánh mắt còn lộ ra thần sắc dịu dàng.

Chỉ là bộ dáng này nàng ấy mê hoặc được Trương Vô Kỵ cũng hoảng thần một lúc, nhưng lại khiến cho toàn thân Bách Hợp trực tiếp run lên, vội vàng lắc lắc cánh tay mới thoát khỏi cái loại cảm giác sợ hãi toàn thân này, nói với Hạc Bút Ông: “Ta chính là không cứu đó, thì sao?” Hạc Bút Ông cũng không phải đối thủ của nàng, nghe như thế ngược lại cũng không dám lên tiếng nữa, bởi vậy oán hận ôm lấy Lộc Trọng Khách đã ngừng run rẩy, vừa trừng Bách Hợp, vừa vận khinh công bay ra khỏi đám đông.

Chờ hần ta vừa đi mất, người của Lục Đại phái mới đồng thanh nói tiếng “Tạ”, Bách Hợp lắc đầu: “Chỉ là tiện tay mà thôi, cũng bởi vì thế lửa lớn mà thuận thế làm thôi, Trương giáo chủ, lúc này người vẫn còn cố ý muốn trợ giúp Minh giáo nữa sao?” Lời này của Bách Hợp vừa hỏi ra, Trương Vô Kỵ mới nhớ tới chuyện lúc trước, lúc này ngẫm lại, hần ta đã ân ân đoán được, nếu luận nội lực, chỉ sợ chính mình không phải là đối thủ của Bách Hợp, nhìn thấy Triệu Mẫn, không khỏi sinh ra vài phần ghen chó đánh mèo: “Bản lĩnh của Quận chúa nương nương thật lớn, giấu một cao thủ như vậy ở trong phủ, chẳng lẽ trêu đùa Trương Vô Kỵ ta rất thú vị sao?”

Lời này của hần ta vốn chỉ là thấy Minh giáo lâm vào nguy cơ, chính mình lại không có khả năng cứu được tính mạng của một hảo hán như Phạm Diêu nên xúc động mà phát ra thôi, nhưng Triệu Mẫn lại cực kỳ vô tội, cũng không phải nàng ấy ra lệnh cho Bách Hợp giết người, cũng không phải nàng ấy giấu Bách Hợp ở trong phủ Nhữ Dương Vương, trong một cái Vương phủ rộng lớn có nhiều người như vậy, Phạm Diêu lên vào được, thì Bách Hợp cũng lên vào được có gì kỳ quái?

Huống chi Triệu Mẫn vì Trương Vô Kỵ ba lần bốn lượt thay đổi suy tính của mình, không đành lòng ra tay với hần ta, lúc này nghe thấy hần ta trách ngược lại chính mình, trong lòng không khỏi có chút bi thương, trong mắt nước mắt thoáng cái liền suýt nữa lăn xuống khỏi hốc mắt. Nghĩ đến mặc dù chính mình biết tính toán, nhưng còn chưa từng tính toán Trương Vô Kỵ, chuyện Bách Hợp, nàng cũng thật sự vô tội, mà Trương Vô Kỵ lại đi tính toán chính mình, ở sau lưng nghĩ ra thủ đoạn lấy trộm thuốc giải bi ôi như vậy, kỳ thật nếu hần ta nói thẳng với mình, chẳng lẽ mình không cho hần ta sao? Nhưng hết lần này đến lần khác hần ta lại quanh co lòng vòng, cũng không chịu nói thẳng với nàng.

Trong nháy mắt trong lòng Triệu Mẫn sinh ra vài phần thê lương, ánh mắt nhìn Trương Vô Kỵ liền trở nên nghiêm túc: “Chính Trương Đại giáo chủ tự mình tính toán thì được, lúc này lại quay ra vu hãm người khác, vừa này ta cũng đã nghe Bách Hợp nói rõ ràng mình bạch, nàng ấy chỉ bởi vì hành vi của Minh giáo mà trong lòng bất mãn thôi, Minh giáo từ Trương giáo chủ xuống, chỉ biết tính toán nữ nhân, tính là anh hùng gì, tính là hảo hán gì?”

Nếu bàn về tài ăn nói, thì mười Trương Vô Kỵ cũng không thể là đối thủ của Triệu Mẫn, lúc này bị Triệu Mẫn nói đến á khẩu không trả lời được, mặt đỏ tới mang tai, rốt cuộc không nói ra lời.

Bách Hợp cũng không muốn lý luận với họ, Phạm Diêu đã bị nàng phế võ công, Vi Nhất Tiểu sắp trở thành người chết, về phần Dương Tiêu, nàng đã nhìn thấy trong ánh mắt của Diệt Tuyệt khi nhìn đến Dương Tiêu lúc này mang theo oán hận và tia ác độc, nếu luận võ công, liền tính Dương Tiêu vào lúc thanh danh vang dội, cũng không thể cao hơn Diệt Tuyệt bao nhiêu, chính nàng đã từng hoàn thành tâm nguyện giúp Diệt Tuyệt, nên biết rõ trong lòng vị Chương môn phái Nga Mi này hận Minh giáo cỡ nào, nàng không định tự tay giết Dương Tiêu, mà là muốn để lại cho Diệt Tuyệt tự mình ra tay báo thù.

“Người người trong câu tặc Minh giáo đều bị người giết rồi, cô nương lại nói nhảm với bọn chúng làm gì? Trực tiếp giết toàn bộ cho xong việc.” Lúc này Diệt Tuyệt được mấy đệ tử đỡ, ánh mắt oán hận rơi xuống người Dương Tiêu, không chỉ bởi vì lúc trước do Dương Tiêu mà bà đã tự tay giết đi đệ tử Kỳ Hiểu Phù mình yêu thương nhất, lại càng bởi vì cừu hận do Đại sư huynh Cô Hồng Tử của mình bị Dương Tiêu làm cho tức chết, chỉ tiếc bà không lấy được Cửu Âm Chân Kinh, Ý Thiên kiếm trong tay cũng bị Triệu Mẫn đoạt đi, bí mật này giấu ở trong lòng bà, vốn bà chuẩn bị nói cho Chu Chi Nhược, nhưng lại đúng lúc trông thấy đệ tử mình thương yêu nhất ở dưới tình huống đã biết Trương Vô Kỵ có cừu oán với mình lại vẫn một lòng quan tâm hần ta, trong lòng Diệt Tuyệt không khỏi cảm thấy có chút bi thương, thần sắc cũng càng lạnh đậm hơn.

“Sư thái chỉ là muốn đối phó một mình Dương Tiêu mà thôi, nếu như thế thì liền đơn giản.” Bách Hợp nói đến đây, nhìn Diệt Tuyệt thờ dài, lại không nghĩ tới Diệt Tuyệt liền lắc đầu: “Nợ tiền dễ trả, nhân tình khó trả. Bản ni tự có phương pháp đối phó với Dương Tiêu, cũng không phiền cô nương phải phí tâm.” Vốn tính cách của bà đã cường ngạnh, vừa này bắt đắc dĩ mới phải nhận ân huệ của Bách Hợp đã khiến trong lòng Diệt Tuyệt khó chịu, cả đời bà kiên cường cực kỳ cũng không chịu nợ nhân tình của người khác, hôm nay thiếu nợ Bách Hợp ân cứu mạng một lần đã là đủ rồi, cũng không muốn phải thiếu nợ Bách Hợp nhiều hơn nữa.

“Phương pháp mà Sư thái nói, chẳng lẽ là muốn lấy được Cửu Âm Chân Kinh và Vũ Mục Di Thư trong Đồ Long đao và Ý Thiên kiếm?” Bách Hợp trực tiếp khơi ra chuyện này, lời của nàng lại khiến cho mọi người ở đây đều không khỏi kinh hãi, Cửu Âm Chân Kinh là bí tịch võ công hiếm thấy cỡ nào, vẫn luôn có người tìm kiếm tung tích của nó, rồi lại không có ai có thể tìm được, người người đều nói chỉ cần có được Ý Thiên kiếm và Đồ Long đao thì liền có thể thống trị võ lâm, nhưng đến tột cùng trong đao có bí mật gì thì vẫn không có ai biết được, lúc này lời nói của Bách Hợp lại như thoáng một cái đã vén lên làn sương mù vẫn luôn bao phủ trên Đồ Long đao, cũng nhắc lên hứng thú và lòng tham nhất định phải tìm được Tạ Tốn của rất nhiều người.

Ánh mắt của Diệt Tuyệt sư thái lộ ra vài phần sợ hãi, vô ý thức liền kinh hô: “Sao người biết?”

Trong Ý Thiên kiếm và Đồ Long đao có giấu Vũ Mục Di Thư và Cửu Âm Chân Kinh là bí mật mà ban đầu nữ hiệp Quách Tương đã sáng lập phái Nga Mi chính miệng truyền lại, là bí mật mà chỉ có Chương môn phái Nga Mi trước khi lâm chung mới có thể truyền cho đời sau, nhưng lúc này một người ngoài như Bách Hợp lại biết được, điều này khiến cho Diệt Tuyệt giật mình vô cùng, đồng thời lại cảm thấy có chút cảnh giác, Bách Hợp thật sự xuất hiện

quá quý đi, trước kia trong giang hồ chưa từng nghe nói có một người như vậy, nhưng nàng ấy còn trẻ tuổi lại xuất hiện đột nhiên, hơn nữa còn biết rõ rất nhiều bí mật trong giang hồ, kể cả lúc đại ca tặc gia của chính mình bị Tạ Tốn giết chết, nàng ấy cũng biết, nhìn tuổi chỉ sợ lúc đại ca Phương lão anh hùng của mình bị giết, có lẽ Bách Hợp còn chưa sinh ra, huống chi nàng ấy không chỉ biết những chuyện này, mà hiện tại ngay cả bí mật của Ý Thiên kiếm, nàng ấy cũng biết!

“Bà đừng để ý vì sao ta mà biết được, ta chỉ muốn nói với bà, bí tịch trong Ý Thiên kiếm và Đồ Long đao, bà cũng đừng nghĩ tới nữa.” Lúc Bách Hợp nói đến đề tài này, liền không nhìn được muốn mắng mẹ rồi, lúc trở thành Diệt Tuyệt, nàng đã từng lấy được hai món vũ khí này, cũng đã từng chiếu theo nội dung trong võ kịch đã nói, trực tiếp lấy đao kiếm tấn công nhau, cuối cùng lấy ra đồ vật bên trong, nhưng khi đó hai người Quách Tĩnh và Hoàng Dung anh ninh cả đời rồi lại hồ đồ nhất thời, lúc chế tạo hai món vũ khí này đã nhét Cửu Âm Chân Kinh và Vũ Mục Di Thư vào bên trong, sau đó lúc Bách Hợp lấy hai món vũ khí này tấn công nhau lấy đồ vật trong đó ra, thì Cửu Âm Chân Kinh đã bị hủy hơn phân nửa, chỉ miễn cưỡng còn có thể nhìn ra được Cửu Âm Bạch Cốt Trảo cùng với chút ít nội công tâm pháp trong phần còn sót lại thôi, còn phần lớn nội công tâm pháp và Vũ Mục Di Thư thì đã bị hủy sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Ái thiếp của Nhữ Dương Vương (hết)

Dù sao ngay lúc đó hai món vũ khí Ý Thiên kiếm và Đồ Long đao này được xưng là cứng rắn vô đối, vốn lúc đầu khi nấu chảy nguyên liệu để chế tạo hai món vũ khí này, hai món vũ khí này ở trong lò nung đã đạt đến nhiệt độ cực cao, về sau Bách Hợp khó khăn lắm mới có thể lấy được phần còn sót lại của cuốn Cửu Âm Chân Kinh, thì đã là may mắn trong bất hạnh rồi, cũng may bởi vì nàng đã tu luyện Cửu Âm Chân Kinh trong nội dung võ kịch trước rồi nên cũng không cảm thấy thất vọng cỡ nào khi không lấy được Cửu Âm Chân Kinh, nếu đổi thành đám người Diệt Tuyệt, thì chỉ sợ nhất định sẽ phải hộc máu.

Bí mật mà phái Nga Mi truyền thừa lâu như vậy, Đồ Long đao mà lúc trước Tạ Tốn giết nhiều người như vậy mới lấy được, kỳ thật chỉ sắc bén hơn một ít mà thôi, chỉ có thể nói là thần binh lợi khí hiếm có, nhưng Cửu Âm Chân Kinh trong đó lại bị hủy.

Cả đời Tạ Tốn giết người vô số, lại nhận được một kết quả như vậy, coi như là lão ta đáng đời.

Mọi người nghe xong tin tức này, không khỏi đều muốn học máu, sắc mặt Diệt Tuyệt lại càng xanh trắng đan xen: “Cô nương, chuyện này là thật?”

“Tuyệt đối không có nửa câu nói dối, lúc ban đầu khi Quách đại hiệp tạo Đồ Long đao, vốn đã trộn vào đó thiết nguyên chất, thiết này nếu muốn nấu chảy thì cực kỳ khó khăn, Cửu Âm Chân Kinh chính là nước lửa đao thương bất nhập, nhưng nếu bản về chất liệu tốt hay xấu, thì Ý Thiên kiếm và Đồ Long đao cũng không thua nó, cho nên lúc chế tạo hai món vũ khí này, đã bị hủy rồi.” Lúc đó, sau khi mở đao ra, Bách Hợp cũng muốn học máu, chuyện này nàng vẫn luôn giữ kín không nói ra, cho nên lần nào trở lại nàng cũng đều luyện Cửu Dương Thần Công mà không phải luyện Cửu Âm Chân Kinh, thật sự là vì lấy được kinh thư không trọn vẹn và không được đầy đủ, mà sợ dĩ Cửu Âm Chân Kinh có thể xuất hiện trong thanh Kỳ năng của nàng, chắc hẳn cũng có quan hệ với Cửu Âm Bạch Cốt Trảo có uy lực vô cùng lại có lực sát thương rất lớn.

Sắc mặt của Diệt Tuyệt xanh trắng đan xen, chính bà cũng không phải người ngu, đương nhiên có thể hiểu rõ đạo lý trong lời nói của Bách Hợp. Sự sắc bén của Ý Thiên kiếm, chính trong lòng bà cũng biết. Nếu lúc ban đầu khi vợ chồng Quách Tĩnh chế tạo vũ khí thật sự niệm phong Cửu Âm Chân Kinh ở trong đao, thì phải đưa vào trong như thế nào để không bị tổn hại căn bản đã là một vấn đề khó khăn rồi. Trước kia bà chỉ nghĩ phải lấy được hai bí tịch này thôi, ngược lại chưa từng nghĩ đến quyển sách này được cất vào trong Ý Thiên kiếm thì có thể bị hư hại hay không, lúc này không nghĩ tới mục đích mà chính mình theo đuổi nửa đời người lại chỉ là công dã tràng mà thôi, trong khoảng thời gian ngắn lại vừa thất lạc vừa phiền muộn.

Trương Vô Kỵ cũng phiền muộn, hẳn biết rõ Tạ Tốn ôm bao nhiêu hy vọng với Đồ Long đao, lúc này vốn nghe được trong đao có Cửu Âm Chân Kinh, nhưng kế tiếp lại nghe được thật ra Cửu Âm Chân Kinh này đã bị hủy. Quả thật là chốc vui chốc buồn, nếu Tạ Tốn đã vì thế mà giết người như ma, lại ôm đao tránh cư ở hoang đảo nửa đời người, hiện tại vẫn còn tìm tòi bí mật trong đao biết được chuyện này, chỉ sợ tâm muốn chết cũng đều có.

Sắc mặt mọi người đều hết sức khó coi, Bách Hợp nghĩ đến biểu lộ của chính mình lúc lấy được bí tịch võ công này hồi trước, bây giờ nhìn thấy thần sắc của từng người ở đây đều không khác gì mình hồi trước, lúc này trong lòng mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Võ công Phạm Diêu đã bị phế đi, Vi Nhất Tiểu sống chết không biết, Diệt Tuyệt thì dưới điều kiện tiên quyết đã biết rõ không có khả năng đạt được Cửu Âm Chân Kinh, sau khi Bách Hợp ra hiệu cho Triệu Mẫn giao thuốc giải cho bà ấy, bà ấy liền điều tức một phen rồi lập tức đuổi giết Dương Tiêu. Đám người Võ Đang xấu hổ dị thường, không biết nên đứng về phía ân nhân cứu mạng, hay nên đứng bên phía Minh giáo của đứa trẻ Vô Kỵ này mới tốt.

“Hàn cô nương vốn có ân với Võ Đang chúng ta, theo lý, chúng ta nên đứng về phía cô nương, thế nhưng Vô Kỵ là đứa con duy nhất mà Ngũ đệ ta để lại, ta...” Tống Viễn Kiều do dự một chút, vẫn kiên trì nói: “Võ Đang chúng ta liên ai cũng không giúp.”

Sớm đã biết rõ sự việc có khả năng sẽ có kết cục như vậy, nên Bách Hợp cũng không thấy sao cả, nhẹ gật đầu, nàng liếc Trương Vô Kỵ, đột nhiên nói: “Trương giáo chủ, ta biết Bạch Mi Ứng Vương của Minh giáo là ông ngoại ngươi, cho nên ngươi gia nhập Minh giáo, đúng không?” Vừa này Bách Hợp đã cứu Chu Chi Nhược, đã cứu đám người Võ Đang, nên vốn Trương Vô Kỵ đã có chút khúic mắc với nàng, nhưng đồng thời lúc này lại cảm thấy có chút cảm kích, nghe thấy lời này của nàng liền gật đầu, còn chưa mở miệng nói chuyện, thì Bách Hợp lại đột nhiên nói: “Lúc trước bản thân ngươi bị trúng độc chưởng của Nhị Lão Huyền Minh, tại sao lại có thể giải được Hàn độc, tại sao lại luyện Cửu Dương Chân Kinh, ngươi quên rồi sao?”

Trương Vô Kỵ cau mày, có chút không rõ Bách Hợp nói lời này là có ý gì, đang muốn đặt câu hỏi, đã thấy Bách Hợp mỉm cười nói: “À ta để Cửu Dương Chân Kinh lại cho ngươi, cũng để lại một bộ phận nhỏ trong phần còn sót lại của cuốn Cửu Âm Chân Kinh trong sơn động, hôm nay ngươi học xong võ công ta để lại cho ngươi, chuyện đầu tiên chính là muốn động thủ với ta sao?” Nàng vừa thốt ra lời này, mọi người liền cực kỳ khiếp sợ.

Giáo chủ Minh giáo Trương Vô Kỵ thân mang Cửu Dương Thần Công cũng không phải bí mật gì, mọi người trong thiên hạ này đều biết, nhưng mọi người lại không biết tất cả những điều này lại là được Bách Hợp xuất hiện một cách thần bí để lại cho Trương Vô Kỵ. Tuy nói Cửu Dương Thần Công vốn được mệnh định sẽ được Trương Vô Kỵ gặp gỡ, nhưng những người trong võ kịch lại không biết điều này, nên bởi vậy Bách Hợp không chút nào khách khí tự nhận mình là ân nhân của Trương Vô Kỵ: “Lúc trước ngươi gặp được Tuyết Linh Trân Châu Chu Cửu Trân, cũng vì nhìn thấu âm mưu của cha con nàng ta nên mới bị ngã xuống núi, lúc chui vào sơn động thấy được Cửu Dương Chân Kinh mà ta đã để lại cho ngươi ở trên vách tường trong động, đừng nói ngươi đã quên, hàng chữ mà ta để lại ở chỗ ngươi lấy được kinh thư đi?”

Lúc đầu khi Bách Hợp điều chỉnh và cải cách dung hợp hai loại võ công này lại, đã viết xuống chỗ chôn kinh thư hàng chữ: Chờ người hữu duyên, lúc này nàng vừa nói ra khỏi miệng, Trương Vô Kỵ liền không còn hoài nghi nữa. Tuy nói Ân Thiên Chính hy vọng hấn gia nhập Minh giáo, vốn hấn cũng kính nể người trong Minh giáo lấy nghĩa khí làm trọng, nhưng hiện tại Bách Hợp đã nói rõ võ công của mình là nàng ấy dạy, mạng của chính mình cũng tương đương được nàng ấy cứu, chính mình có thể có được thành tựu hôm nay thì công lao của Bách Hợp không thể bỏ qua.

Không biết ơn ân nhân liền thôi, tất nhiên không có khả năng động thủ với nàng ấy.

Thần sắc Trương Vô Kỵ hiện lên vài phần xấu hổ, hơi áy náy nhìn Ân Thiên Chính, rồi im lặng quỳ xuống đất. Lúc này ánh mắt mọi người nhìn Bách Hợp đều xem nàng thành tiền bối đã mai danh ẩn tích trong giang hồ, chứng kiến Trương Vô Kỵ quỳ xuống, mọi người cũng đều nhận định Bách Hợp xứng với danh xưng ân sư thụ nghiệp này, bởi vậy cũng không ai cảm thấy kỳ quái.

Phạm Diêu bị phé võ công nhìn thấy tình cảnh như vậy, tất nhiên biết rõ Trương Vô Kỵ hấn đã kinh sợ không dám lại động thủ với Bách Hợp nữa. Võ công của Bách Hợp, chính lão ta đã tự mình thử qua, chính mình tuyệt đối không thể là địch thủ của nàng ta, đã có một nhân vật xuất thế ngang trời như vậy, ngăn chặn Giáo chủ Minh giáo Trương Vô Kỵ gặt gao, khiến cho hấn ta không dám động thủ lần nữa, trong Minh giáo thì Vi Nhất Tiểu đã chết, tuổi tác Bạch Mi Ứng Vương đã cao, Tạ Tôn thì mù hai mắt hôm nay còn ôm cái đao cùn kia trốn lên hoang đảo, Từ Sam Long Vương mà lúc trước chính mình ngưỡng mộ thì hiện nay không thấy bóng dáng, Minh giáo chia năm xẻ bảy, mắt thấy đại sự có thể thành, lại xuất hiện một Trình Giáo Kim như vậy, cho nên sắp thành lại bại.

Phạm Diêu suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi, mà tất cả chuyện này đều bắt đầu từ chỉ vì chính mình nghĩ ra một chủ ý mượn đao giết người mà thôi. Lại không nghĩ tới cây đao này lại cũng sẽ cắn ngược lại chính mình một cái. Lúc này không những không thể cắt người khác, mà ngược lại còn hại thảm chính mình.

Cả đời lão ta chính là sống vì Minh giáo, từ bỏ bề ngoài tuần nỹ quang vinh, giả cầm giả điếu nhiều năm, lúc này ngẫm lại đều là vì cái gì? Hôm nay Bách Hợp phá hủy hy vọng trong lòng lão ta, mắt thấy sau khi Dương Đình Thiên qua đời Minh giáo lại có khả năng trở lại trong tầm mắt thế nhân một lần nữa, nhưng chỉ vì một cái ngoài ý muốn mà thất bại, Phạm Diêu nghĩ đến từng ấy năm, chính mình hy sinh nhiều như vậy, lại đổi lấy cũng chỉ là kết quả này mà thôi, nơi nào còn có thể chịu được nữa, than thở một tiếng: “Ý trời trên người!” Liền lấy một con dao găm ở bên hông ra, không chút do dự đâm vào trái tim.

“Phạm hữu sử.” Đám người Trương Vô Kỵ kinh hô một tiếng, Dương Tiêu đã bị Diệt Tuyệt truy đuổi đánh đến đến dần dần không có sức hoàn thủ lúc này cũng không nhận được hô một câu, Diệt Tuyệt có nội lực thâm hậu, tuy nói ở trong Vạn An tự đã tuyệt thực nhiều ngày, lại trúng Thập Hương Nhuyễn cân tán, vừa này uống thuốc giải mới khôi phục bốn năm phần nội lực, nhưng lúc này tư thái của bà ấy đã hoàn toàn dốc hết sức liều mạng với Dương Tiêu. Cho nên Dương Tiêu cũng dần dần cảm thấy có chút không chống đỡ nổi, lại thấy Phạm Diêu tự vẫn. Trong lòng giật mình, động tác cũng dừng lại một chút, ngay lúc này Diệt Tuyệt liền tấn công, một chưởng liền nện thẳng lên lưng Dương Tiêu.

Dương Tiêu phun ra một ngụm máu tươi, lúc lão ta niên thiếu khí thịnh từng sử dụng Càn Khôn Đại Na Di từ trong tay Cô Hồng Tử đoạt được Ý Thiên kiếm, sau đó lại cho rằng Ý Thiên kiếm chỉ là đồng sắt vụn nên lão ta không thèm, cuối cùng chọc cho Cô Hồng Tử bị tức chết, thù này cuối cùng đã qua nhiều năm, cho đến hôm nay mới báo. Một chưởng vỗ ra, hận ý trong lòng Diệt Tuyệt đã tiêu hơn phân nửa, con tức này chặn trong lòng bà nhiều năm, sau đó lại bởi vì Dương Tiêu câu dẫn Kỳ Hiểu Phù, khiến cho bà càng oán hận người trong Minh giáo hơn, lúc này Dương Tiêu bị bà đánh một chưởng, tình thù qua lại cũng coi như đã tiêu hơn phân nửa, vốn nội lực của bà mới vừa khôi phục thôi, lúc này cộng thêm thân thể tuyệt thực nhiều ngày đã sớm không chịu đựng nổi, nên sau khi đánh ra một chưởng, Dương Tiêu tự nhiên lão đảo ngã ra trước, nhưng Diệt Tuyệt cũng ngã ngồi xuống đất theo, toàn bộ nữ đệ tử của phái Nga Mi chạy đến vây quanh.

“Người trong Minh giáo chính tà khó phân, hôm nay Phạm Diêu và Vi Nhất Tiểu đã chết, những người còn lại liền tự mình suy tính, nếu muốn chủ động đến tìm ta trả thù, thì ta cũng sẽ không nương tay.” Chỉ cần tiêu diệt đầu lĩnh, thì tất nhiên đám người còn lại khó thành châu báu, Bách Hợp nói xong lời này đang muốn chuẩn bị đi, thì Tiểu Chiêu đã vươn tay kéo nàng lại: “Bách Hợp cô nương cũng họ Hàn sao? Gia phụ trùng hợp đúng là họ Hàn, không biết trong đó có liên quan hay không?”

Tiểu Chiêu không hiểu sao liền cảm thấy Bách Hợp vô cùng thân thiết, lúc này thấy Bách Hợp muốn chạy, vừa muốn nói chuyện với nàng ấy lại sợ nàng ấy chạy mất, nên vội vàng kéo nàng ấy lại, hỏi hai câu, chỉ thấy Bách Hợp lắc đầu không ngừng, ngay tại lúc còn muốn nói gì nữa, thì đã thấy Bách Hợp vừa này vẫn còn thần thái vô cùng trấn định lúc này liền giật tay áo chạy mất, nàng giậm chân, nhìn Trương Vô Kỵ đang quỳ trên đất, lại nhìn người trong

Minh giáo một cái, không chút nghĩ ngợi lên tiếng: “Có lẽ Bách Hợp cô nương và gia phụ có sâu xa, sau này Giáo chủ bảo trọng nhiều hơn, Tiểu Chiêu không thể hầu hạ bên cạnh ngài nữa.” Lúc này Tiểu Chiêu chỉ thầm nghĩ đuổi theo, nàng cũng bắt chấp hậu quả rằng mình nói ra lời này có khả năng sẽ bại lộ thân phận, vừa mới nói xong, lúc Trương Vô Kỵ đầy bụng nghi vấn còn muốn giữ chặt nàng hỏi lại, thì Tiểu Chiêu đã không kiên nhẫn, thấy thân ảnh Bách Hợp đã càng chạy càng xa, cắn răng: “Bên người Giáo chủ có Chu cô nương, có Quận chúa, người người đều xinh đẹp như hoa, Tiểu Chiêu chỉ là một nha đầu, sau này chúc Giáo chủ và phu nhân tương lai trăm năm hảo hợp.”

“Ta đã không phải là Giáo chủ nữa rồi...” Về mặt Trương Vô Kỵ ưu thương nói ra lời này, vốn còn muốn nói gì đó nữa, thì đã thấy Tiểu Chiêu giật tay áo của nàng ấy lại, nhanh chóng đuổi theo bóng lưng Bách Hợp mất hút.

“...” Vốn hán đã bị đau thương đầy mình, nhưng bởi vì Tiểu Chiêu rời đi không chút lưu tình, trong lòng Trương Vô Kỵ liền như bị thiếu một khối, trước kia hán thương yêu nha đầu vẫn luôn canh giữ bên mình này, giống như đã quen với sự có mặt của nàng ấy, lúc này Tiểu Chiêu vừa đi, hán mới cảm thấy hơi lạ, nhưng Tiểu Chiêu còn chưa nói với hán xong liền đi mất, thật sự đã khiến cho Trương Vô Kỵ có chút không ngẩng đầu lên được ở trước mặt mọi người.

Kết cục, Dương Tiêu bị thương cực kỳ nặng, ý định của Minh giáo tất nhiên thất bại, người không phải Trương Vô Kỵ cứu, Lục Đại phái tất nhiên không có khả năng cảm kích Minh giáo đến rơi nước mắt như trong vở kịch gốc nữa, mà ngược lại bởi vì Bách Hợp trong lúc vô tình nói ra bí mật trong Đồ Long đảo, giờ đây Đồ Long đảo chỉ là một cây đảo tốt sắc bén hơn một chút mà thôi, cũng không còn đáng giá để mọi người truy tìm nữa, nhưng cuối cùng nghĩ đến lúc Tạ Tốn đoạt đảo đã giết người, thì trong lòng mọi người liền bốc lên căm hận ngút trời, nên ngược lại càng hận Minh giáo hơn.

Sau khi Bách Hợp nghe được thù hận giữa Lục Đại phái và Minh giáo càng kết càng sâu, Trương Vô Kỵ thì đã mất đi linh hồn, cuối cùng Minh giáo vẫn phải lui về Ba Tư, chỉ là vận số của Nguyên triều vẫn là đã tận, dù đã không còn Minh giáo, nhưng vẫn còn hàng ngàn hàng vạn người Hán dựng cờ khởi nghĩa. Rất nhanh, lúc thay đổi triều đại, nghe nói trong giang hồ, Triệu Mẫn vẫn là đã cùng Trương Vô Kỵ quy ẩn, Chu Chỉ Nhược thì tiếp nhận chức Chương môn phái Nga Mi, cũng không biết cuối cùng Diệt Tuyệt đã thuyết phục nàng ấy như thế nào. Nhưng tất cả những chuyện này đã không còn liên quan đến Bách Hợp nữa.

Nàng bị Tiểu Chiêu đuổi theo đến nỗi không ngừng nghỉ được, tuy võ công của Tiểu Chiêu không bằng Bách Hợp, nhưng lại tinh thông mọi thứ như Kỳ Môn Độn Giáp, Ngũ Hành Bát Quái thì lại càng là sở trường, bản lĩnh như vậy dùng để đuổi theo người thì tất nhiên dư sức, mỗi lần Bách Hợp một chỗ thì cũng sẽ bị nàng ấy bắt được, nàng ấy ngây thơ đơn thuần, có khả năng cũng không biết cái loại cảm giác muốn thân cận với Bách Hợp của nàng ấy là cái gì, nên bởi vậy đuổi theo Bách Hợp cũng chỉ là dùng tỷ muội tương xứng, trong lòng Bách Hợp thì lại có quý, nên lúc đầu còn hơi sợ hãi, nhưng sau khi nhận thấy thật sự không trốn tránh được, thì ngược lại liền nhận mệnh, cũng không chạy trốn nữa, Tiểu Chiêu thích đi cùng thì liền cho nàng ấy đi cùng đi, cũng may tính tình Tiểu Chiêu dịu dàng ngoan ngoãn, thường xuyên chăm sóc nàng thỏa đáng, tuy ở một phương diện khác thoát nhìn có chút giống Lam Dự, nhưng nàng lại không kiên quyết như Lam Dự được, nàng ấy chỉ cần đi theo bên người Bách Hợp thì cũng đã thỏa mãn rồi, cuối cùng Bách Hợp cũng đã chết tâm, hai người kết bạn với nhau, thỉnh thoảng nàng lại ngẫu nhiên thỉnh giáo Tiểu Chiêu Thuật Ngũ Hành Bát Quái. Cứ như vậy liền bắt cóc Thánh nữ Minh giáo thống nhất Ba Tư tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Đường Bá Hổ điểm Thu Hương (1)

Đợi đến lúc trở lại tỉnh không lần nữa, Bách Hợp cảm thấy chúc phúc của thánh nữ là một kỹ năng gài bẫy để đòi mạng mình, cô thấy được Lý Duyên Tỳ đang đứng trong không gian, liền hỏi: “Tôi có thể hủy bỏ chúc phúc của thánh nữ không?”

May mà tính tình Tiểu Chiêu dịu dàng biết nghe lời, nếu nhiệm vụ lần tới gặp được không phải người như Tiểu Chiêu mà gặp một thánh nữ táo bạo, nàng bắt đầu vì chính mình cảm thấy lo lắng. Đợi mất Lý Duyên Tỳ trước giờ bình tĩnh không có gọn sóng lộ ra một tia mỉm cười, lắc đầu:

“Không được, cái này đối với cô có trợ giúp, lần này không phải cô đã học xong ngũ hành bát quái rồi sao?” Nói xong lời này, Lý Duyên Tỳ lại nói: “Chuyến đi này Cửu Dương Chân Kinh của cô đã được hoàn thiện, cô muốn tôi thêm điểm ở nơi nào?”

“Tôi vẫn muốn thêm vào võ lực.” Ngoại trừ tình huống đặc biệt, nếu không Bách Hợp nghĩ rằng phải thêm điểm giá trị võ lực hơn nữa đến khi nào cô hài lòng mới thôi, lúc trước cô thêm điểm trí lực cũng là vậy, Lý Duyên Tỳ cũng không cảm thấy bất ngờ, nhẹ gật đầu.

Giới tính: Nữ (có thể thay đổi giới tính)

Tên họ: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 62(max 100)

Dung mạo: 61(max 100 điểm)

Thể lực: 59(max 100 điểm)

Võ lực: 29 (max 100 điểm)

Tinh thần: 15 (max 100 điểm)

Danh vọng: 21(max 100 điểm)

Kỹ năng: Cửu Dương Chân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh, Thiên Địa môn Đạo Đức Kinh, Nam Vực cổ thuật

Sở trường: Nấu nướng trung cấp, diễn xuất cao cấp, thuật ngũ hành bát quái

Mị lực: 32 (max 100 điểm)

Suru tâm: Tình yêu của Thi Vương, chúc phúc của Thánh nữ, trái tim của Thiên sứ

Lần này Bách Hợp thấy võ lực ngoại trừ Lý Duyên Tỳ đưa mình một điểm, thì thuộc tính khác cũng tăng điểm, không chỉ như thế, mà mị lực cũng nhiều thêm một điểm. Lần này thu hoạch tốt hơn trong dự liệu của cô rất nhiều. Cô hơi nghi hoặc ngẩng đầu lên, Lý Duyên Tỳ mặt không biểu tình nói: “Cô tu bỏ hết Cửu Dương Chân Kinh, cho nên tôi tặng cô một điểm, về phần mị lực, là thánh nữ giáo Ba Tư yêu mến cô.”

Cái giá trị mị lực này thêm vào làm cho người ta muốn nhút hết cả bì! Tuy nhiên giá trị thuộc tính tăng Bách Hợp có chút cao hứng, nhưng nghĩ đến cách thức gia tăng thì cô vẫn không nhận được lưng phía sau run lên, trong lúc nhất thời cô lại có chút giãy dụa không biết cô có muốn hay không gặp lại thánh nữ. Dù sao mị lực giá trị tăng lên rất hấp dẫn.

“Ý của anh là Cửu Dương Chân Kinh có thể tu bỏ, vậy Cửu Âm Chân Kinh cũng có thể tu bỏ rồi?” Bách Hợp đột nhiên nghĩ đến trong lời nói của Lý Duyên Tỳ có ý tứ khác, không khỏi có chút hưng phấn, Cửu Âm Chân Kinh tàn cuốn vốn chính là không được đầy đủ, nếu như cô có thể tu bỏ được nguyên vẹn, một khi tu bỏ xong, chẳng phải là mình có thể lần nữa đạt thêm một điểm giá trị võ lực sao?

Lý Duyên Tỳ không nghĩ tới cô lại phản ứng như vậy, cau mày, nhẹ gật đầu: “Xác thực là như thế.”

Trên mặt Bách Hợp không tự chủ được lộ ra tươi cười. Nhìn đến Lý Duyên Tỳ nhẹ gật đầu, có chút hưng phấn nói: “Tôi muốn tiến hành nhiệm vụ.”

Lần này Lý Duyên Tỳ không nói gì thêm. Chỉ nhẹ gật đầu, một trận hoa mắt chóng mặt truyền vào trong óc, lúc Bách Hợp tiếp thu xong kịch tình, lại có một loại xúc động muốn đâm đầu vào tường.

Lần này cô tiến vào thế giới chỉ sợ Hoa Hạ không người nào không biết câu chuyện Đường Bá Hổ điểm Thu Hương!

Không trở thành nhân vật nữ chính vậy thì thôi đi, Bách Hợp có thể tự mình hiểu lấy, thế nhưng mà không thành được Thu Hương thì trở thành Hoa phu nhân hoặc là mẹ của Đường Bá Hổ cũng tốt ah, mà ngoại trừ một ít thê thiếp bên ngoài, tùy tiện một thê thiếp của Đường Bá Hổ đều được ah, coi như là ba người Xuân Hạ Đông Hương cũng không tệ, có thể nâng hết lần này tới lần khác tại sao lại trở thành Thạch Lư tiểu thư!

Nhất định là Lý Duyên Tỳ hãm hại cô, Bách Hợp vô cùng khẳng định điều này.

Tiếp thu hết kịch tình về sau Bách Hợp tựa ở trên tường rơi lệ mà khóc, nàng làm nhiều nhiệm vụ như vậy, không có lần nào cảm giác như đưa đám như lần này, nhưng lúc này đây thật sự là không chịu nổi, bởi vì tâm nguyện của Thạch Lư là muốn trở thành mỹ nhân thiên hạ độc nhất không ai sánh bằng, muốn cho tất cả mọi người quỳ gối dưới váy nàng, muốn Đường Bá Hổ lấy nàng mà không phải Thu Hương, càng lại muốn tại phủ Thái sư phong quang.

Nghĩ đến trong trí nhớ nguyên chủ lúc soi gương, Bách Hợp không nhận được lại muốn khóc rồi, nhiệm vụ này căn bản là một cái nhiệm vụ không thể hoàn thành, nếu nói Thu Hương da trắng như tuyết xinh đẹp như hoa, dung mạo có thể là tới tám mươi điểm, mà dung mạo của mình đã tới sáu mươi hai điểm đã đạt tiêu chuẩn mà nói ..., như vậy Thạch Lư đáng người nhìn sao cũng chỉ tới ba mươi bốn mươi điểm mà thôi, vậy mà lại muốn biến thành tiểu mỹ nhân, lúc này không có Hàn Quốc, Bách Hợp thật sự là không biết nên làm như thế nào hoàn thành tâm nguyện của Thạch Lư đây.

Từ khi Đường Bá Hổ đuổi theo Thu Hương đi vào Hoa phủ, Đường Bá Hổ là nam nhân phong lưu phóng khoáng, lại phong độ nhẹ nhàng, võ công lại cao cường, hơn nữa xuất khẩu thành thơ, không chỉ là Thu Hương dần dần thích hắn, mà ngay cả Thạch Lư cũng thích, nhất là về sau Đường Bá Hổ đánh bại Đoạt Mệnh Thư Sinh, Thạch Lư lại càng ưa thích hắn hơn, đáng tiếc cuối cùng hắn lấy Thu Hương, Thạch Lư bình thường thậm chí dung mạo có thể xưng là nha hoàn xấu xí, hẳn nhất định là rất chướng mắt.

Nguyên chủ lúc chưa có tiến vào Hoa phủ cũng được gọi Bách Hợp, tên Thạch Lư là do Hoa phu nhân ban tên mà thôi, nghĩ đến nhiệm vụ không có khả năng thực hiện này, muốn cho Đường Bá Hổ yêu mến cô, Bách Hợp lúc này ngược lại thả tình nguyện đối mặt với nhóm thánh nữ còn hơn.

“Thạch Lư tỷ tỷ, người xong chưa? Người ta đau bụng chờ đi nhà cầu vệ sinh đây này!” Bên ngoài một tiểu nha đầu nhìn không được mở miệng phàn nàn, một mặt dậm chân: “Người đi vào trong đây đã nửa canh giờ rồi, chúng ta không nhận được, người có thể hay không nhanh một ít?”

Bách Hợp khó trách cảm thấy chung quanh một cỗ hương vị khác thường, nàng trước còn tưởng rằng trong phòng có thùng phân, lúc này cô cứng ngắc

quay đầu xem, nhìn thấy trong phòng này đầu chỉ để vào một cái bồ, bên cạnh còn có vũng nước, nàng vừa mới mất dán vách tường đúng là tường nhà cầu, cả người nàng cũng đã cứng ngắc lại. Nàng ở trong nhà cầu tiếp thu kịch tình, nhưng lại tại trong nhà cầu ở rất lâu, trước không có chú ý tới, lúc này nàng chứng kiến trên tường trét đủ mọi màu sắc không biết đó là cái gì, một cổ buồn nôn muốn xông lên trong lòng, suýt nữa thì phun ra.

Nàng cho rằng đây đã là đã quá thảm rồi, đầu gối Bách Hợp phát hiện còn thảm hơn là trong nhà vệ sinh bày ra hai que trúc, nguyên chủ đi vệ sinh xong lại chưa dọn dẹp, bên ngoài tiểu nha đầu thúc dục, nàng lấy khăn tay ra, khăn thù hình uyên ương rất tinh xảo, Bách Hợp do dự một phen, trong lòng thăm mắng hai câu, ngậm lấy nước mắt xử lý sạch sẽ cho mình.

Bên ngoài đứng cả một hàng nha đầu, thấy Bách Hợp đi ra sắc mặt có vẻ khó coi, cũng không nhìn được kếp hai chân đi qua đi lại nói “Thạch Lư tỷ tỷ, lần trước Hạ Hương tỷ tỷ cho ta đơn thuốc trị táo bón, ta đi lấy cho tỷ.” Nàng cho rằng Bách Hợp trong nhà cầu ngồi xổm hơn một canh giờ nguyên nhân là bị táo bón, nghĩ đến chính mình vừa mới thúc dục tỷ ấy vài lần, lại xem lúc này sắc mặt Bách Hợp có chút không được tốt lắm, bởi vậy cẩn thận từng li từng tí xin lỗi Bách Hợp.

“Cảm ơn muội.” Vừa mới bị đá kích quá lớn, Bách Hợp lúc này mặt không biểu tình nhẹ gật đầu, đang muốn tranh thủ thời gian trở về phòng rửa mặt một phen, ai ngờ vừa muốn đi, nha đầu kia thoáng cái liền gọi nàng lại: “Thạch Lư tỷ tỷ muốn đi đâu vậy?”

“Ta về phòng rửa mặt một phen. . .” Nàng không biết có phải hay không nguyên nhân do tâm lý, có cảm giác mặt ngứa ngáy khó chịu, trên người có mùi vị rất khó chịu, lúc này cũng không phải thời điểm trời đông giá rét, đúng là thời điểm xuân về hoa nở, tại trong phòng cầu ngâm người cả buổi, nàng vừa mới tiếp thu kịch tình thì mồ hôi lạnh thi nhau tuôn ra, lúc này tóc tán loạn như bà điên, trên người mùi vị khác thường chính mình nghĩ còn thấy khó chịu.

Nha đầu mặt tròn không nhìn được lại kếp chân chặt hơn chút nữa, không khỏi nói: “Tỷ còn rửa mặt cái gì ah, phu nhân cho tỷ tranh thủ thời gian đi vệ sinh, lúc này phu nhân sắp đi ra ngoài thấp nhang rồi, tỷ còn lề mề cái gì?”

“ . . .” Thật sự là phòng bị đột mà trời mưa thì cả đêm, Bách Hợp ngửa đầu thở ra một hơi dài, ngày thường nàng tại trước mặt Hoa phu nhân là bộ dạng điên điên khiến Hoa phu nhân vui vẻ, mới trở thành nha hoàn bên cạnh Hoa phu nhân, nếu không phải nhờ bộ dạng điên cuồng này làm cho Hoa phu nhân vui vẻ thì cũng không tới phiên Thạch Lư làm nha đầu hầu hạ bên người, Hoa phu nhân hết lần này tới lần khác dễ dàng tha thứ nàng, hơn nữa thời điểm đi ra ngoài luôn mang theo nàng cùng, Xuân Hạ Thu Đông bốn hương đi theo hầu Hoa phu nhân nên không cần nàng, chỉ có thể xem như để tiêu khiển mà thôi, nguyên chủ trước kia còn rất cao hứng, lúc này đổi thành Bách Hợp, nghĩ đến đây lại là tôn vinh của nguyên chủ, một cổ cảm giác thẹn dăng lên trong lòng.

Trong kịch tình nàng vốn định cùng Hoa phu nhân đi thấp nhang, lúc này Bách Hợp nghĩ tới Thu Hương và Đường Bá Hổ tại thời điểm này đã gặp nhau, cũng bất chấp thể diện của chính mình, rất sợ Hoa phu nhân đi rồi, quay người liền chạy ra.

Vừa mới tại trong phòng cầu tiếp thu nội dung câu chuyện nên trì hoãn rất nhiều thời gian, lúc này Bách Hợp thật không dám dừng lại, nàng chạy thẳng một đường đi ra, dẫn tới trong phủ mọi người đều quay lại nhìn nàng, cũng không biết có phải hay không ngày thường Thạch Lư luôn thể hiện bộ dạng như vậy, cho nên cũng không có người giật mình, thật vất vả đuổi tới cửa phủ, cuối cùng cũng may vượt qua đại đội.

Hoa phu nhân hướng tới Bách Hợp vẫy vẫy tay, ra hiệu cho nàng qua đi theo cổ kiệu bên cạnh, nghĩ thấy được trên người Bách Hợp có mùi, Xuân Hạ Đông ba người không hẹn mà đều cách xa nàng một tí, Bách Hợp nghĩ vậy một hồi nguyên chủ trong trí nhớ là lúc này đây gặp gỡ Đường Bá Hổ, bởi vì Thu Hương đối với đám ăn mày thân cận cùng trừu mến nên cảm động được hẳn, khiến cho hắn bắt đầu hạ quyết tâm muốn truy Thu Hương.

Tuy nói Thu Hương tướng mạo đẹp, nhưng đối với người đã nhìn qua biết bao nhiêu tiểu mỹ nhân như Đường Bá Hổ mà nói nàng ta không phải mỹ nhân đẹp nhất, mà hấp dẫn hắn nhất là Thu Hương thiện lương. Muốn hoàn thành tâm nguyện của nguyên chủ cũng phải lấy được tâm của Đường Bá Hổ, Bách Hợp cũng chuẩn bị thể hiện ra chính mình thiện lương, vừa vận câu được xuân tâm của Đường Bá Hổ, có thể vội vàng hoàn tất nhiệm vụ này.

Nàng chính tại trong lòng có chú ý, Hoa phu nhân lại hướng nàng vẫy vẫy tay: “Thạch Lư cùng ta tiến vào chùa miếu nào, Xuân Hương Thu Hương mấy người các ngươi tiến đến bô thí, cầm vài thứ cho người nghèo ăn.”

“ . . .” Bách Hợp nhìn Hoa phu nhân mới phân phó, nói xong lời này lại lần nữa ngồi vào trong kiệu, căn bản không cho nàng có thời gian cầu tình, Bách Hợp do dự một chút, nghĩ đến Thu Hương bọn người gần đây được sủng ái, vừa định cầu tình chỉ điểm Thu Hương ở lại để cho nàng mang đồ đến bô thí, Thu Hương lại nói: “Thạch Lư, trên người của ngươi sao lại có mùi thối như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Đường Bá Hổ điểm Thu Hương (2)

“ . . .” Nếu như Thu Hương không nói lời này thì Bách Hợp còn quyết định muốn làm bằng hữu với nàng, một khi nàng nghe nói như thế nghĩ thật muốn

tông chết Thu Hương, nàng thấy bọn trên mặt Xuân Hương ghét bỏ, im ắng cách xa nàng, một đám tuy là nha hoàn, nhưng kì thực bọn nha đầu này luôn được nuôi dưỡng như cành vàng lá ngọc phải chịu mùi thói, Bách Hợp mới cảm thấy trong lòng mới thoải mái.

Không biết có phải bị bản tôn Thạch Lưu ảnh hưởng đến nàng hay không, lúc này Bách Hợp cảm giác mình làm việc đều có chút ngại thẹn, đi tới chùa miếu, nàng lại trở mắt ếch ra nhìn bốn người Xuân Hạ Thu Đông bị đám ăn mày vây quanh, nàng đi theo Hoa phu nhân tiến vào chùa, cũng may Thu Hương bỏ thí xong thì nhanh chóng chen vào trong chùa, nguyên bản Thu Hương xinh đẹp quần áo có hoa văn đặc biệt dễ làm người khác chú ý, gần đây Hoa phu nhân sủng ái nàng, nghĩ nghĩ hương Thu Hương nói: “Thu Hương, người đi thay ta thấp nén hương, thuận tiện lại thay ta cầu thẻ xăm.”

Thu Hương lên tiếng, quay người liền đi ra ngoài rồi. Bách Hợp nghĩ vậy một hồi Thu Hương thấp nhang thì là lúc Đường Bá Hổ tới, liền cũng vội vàng nói với Hoa phu nhân: “Phu nhân, ta cũng đi thay phu nhân cầu thẻ xăm.”

“Người muốn thay chính người cầu thẻ xăm nhân duyên đi?” Hoa phu nhân trêu ghẹo một câu, rồi lại phát phát tay: “Người đi thôi, ta muốn ở tại đây trong sương phòng ngồi chốc lát, chỉ cần mau về sớm là được.”

Bách Hợp không nghĩ tới nguyện vọng của mình như vậy mà được thỏa mãn, lên tiếng vâng, đang nghĩ ngợi cùng Đường Bá Hổ chạm mặt lần đầu muốn như thế nào cho trong lòng của hắn lưu lại ấn tượng khắc sâu nhất, nàng vừa mới đi tới cửa đã thấy Thu Hương quỳ trên mặt đất cầu xăm, lúc này Đường Bá Hổ đã ăn mặc một thân hoa phục đứng ở trước mặt nàng, về mặt cột nhà đang nói gì đó, Bách Hợp đứng trước cửa tránh đi, không tốn quá nhiều thời gian. Liền nghe giọng nói của Đường Bá Hổ truyền tới:

“Tiểu thư. Bái thần à? Cúi lạy thần. Bái thần nhiều hơn, thần tự nhiên sẽ phù hộ nàng đấy. . .” Hắn vừa dứt lời, cùng lúc đó có tiếng nam nhân hét to truyền đến, ‘Bành’ một tiếng hình như là đá vào người nên vang lên, Bách Hợp dò xét ngó đầu vào nhìn, vừa vặn chứng kiến một bóng người bị người trực tiếp đập té ra co quắp nằm trên mặt đất thật lâu không đứng dậy được.

“ . . .” Khóe miệng Bách Hợp không khỏi run rẩy vài cái, bản thân Đường Bá Hổ thực lực cao cường, lúc này vì đang nói chuyện với Thu Hương nên bị người đá một cước như vậy. Kỳ thật căn bản không có làm bị thương gân cốt của hắn, hắn vội vàng lật người bò dậy, tên hòa thượng đứng dậy, chỉ vào Đường Bá Hổ nói: “Trong chùa miếu, không chào đón dê xồm!” Nói xong lời này, tên hòa thượng mới hừ lạnh một tiếng lại tiến vào.

Đường Bá Hổ bò người đứng lên vỗ bụi trên người, một mặt lại hướng ra ngoài chạy, Bách Hợp thăm dò thấy Thu Hương đã đi rồi, trong lòng không khỏi vui vẻ, nàng đang lo muốn như thế nào làm cho chính mình cùng Đường Bá Hổ gặp mặt. Lúc này cơ hội là tự mình đưa tới cửa, nàng tiến vào phòng gặp Đường Bá Hổ cũng đang vào. Nhìn nàng một cái, ánh mắt lại tranh thủ thời gian nhìn xung quanh, bộ dạng như là đang tìm kiếm Thu Hương, vội vàng tiến lên phía trước nói: “Công tử đang tìm. . .”

Nàng vừa dứt lời, một tiếng nam nhân hét to lại truyền ra, trong lòng Bách Hợp có dự cảm không tốt, nàng tranh thủ thời gian quay đầu nhìn, vừa vặn liền gặp được một cái chân có mùi hôi thối đánh úp lại, Bách Hợp bản năng xoay người muốn trốn, chỉ là nàng ý thức rất nhanh, nhưng cổ thân thể này lại phản ứng rất chậm, nàng cảm thấy trên lưng kịch liệt đau nhức đánh úp lại, chính mình bị một cái chân thối đập bay.

“ . . .” Đây chính là lần nhiệm vụ lần đầu tiên nàng gặp thiệt thòi thể mà nàng lại bị đập bay, nghĩ đến tình cảnh mới vừa rồi Đường Bá Hổ bị đập bay, mặt Bách Hợp đen thui, thẳng đến lúc ‘Bộp’ một tiếng rơi xuống mặt đất, cả người nàng xương cốt mới một rã đau nhức cả người, rất lâu đều không đứng dậy được.

“Trong chùa miếu, không chào đón nữ dê xồm.” Hòa thượng kia vô cùng hách dịch nói xong lời này, quay người lần nữa tiến vào trong.

Nghe được hòa thượng nói, cả người Bách Hợp hóa đá, nữ dê xồm, nữ sắc lang, nàng làm nhiệm vụ nhiều lần như vậy, sống vài đời, cho tới bây giờ nàng còn chưa ham mê sắc đẹp lẫn nào, nàng chỗ nào thể hiện ra nàng háo sắc hả? Nàng vừa thẹn vừa xấu hổ, toàn thân còn đau buốt nhức, nàng run rẩy, nhưng Đường Bá Hổ lại ôm bụng lúc này chỉ về phía nàng cười to: “Ah ha ha ha ha ha ha. . .”

Vừa mới hắn cùng Thu Hương đáp lời thì bị hòa thượng đập bay ra ngoài, hôm nay chính mình chỉ mới nói một câu với Đường Bá Hổ cũng bị hòa thượng đập đi bay ngoài, Thạch Lưu và Thu Hương ở giữa khoảng cách thật quá xa! Bách Hợp khóc không ra nước mắt, nhìn xem Đường Bá Hổ cười đến ngồi chồm hổm trên mặt đất bộ dạng đứng không nổi, trong lòng muốn điên rồi, hòa thượng mất mủ cũng dám nói nàng là sắc lang, tại sao không đá Đường Bá Hổ mà ngược lại đá nàng, lúc Đường Bá Hổ và Thu Hương nói chuyện thì đá Đường Bá Hổ bay ra, hôm nay làm như vậy không phải biểu hiện chính mình bề ngoài so Đường Bá Hổ còn muốn hèn mọn bị ôi sao?

Trên mặt Bách Hợp đỏ hừng hực, quyết định chờ mình luyện võ công thật tốt về sau trở lại đây chuyện thứ nhất chính là đập hòa thượng này thành cái đầu heo, nhằm báo thù hôm nay đã bị nhục nhã! Nhưng nàng rõ ràng nhớ rõ kịch tình lúc trong chùa miếu hòa thượng nói trong miếu không được ồn ào, vì cái gì đến nàng thì thay đổi nghĩ nàng là sói?

“Này, người tên gì?” Đường Bá Hổ một mặt ngồi xổm trước mặt Bách Hợp, lúc này cười không thấy mặt trời đâu, lúc này hắn đùa giỡn Thu Hương bị đập ra ngoài còn cảm thấy rất mất mặt, tuy nói trong miếu hòa thượng có khả năng không có ai nhận ra hắn là Đường Bá Hổ, thanh danh của mình tại vùng Giang Nam xuất chúng, nếu bị người trông thấy thật sự là xấu hổ không chịu được. Nhưng lúc này chứng kiến Bách Hợp nằm rạp trên mặt đất không dậy nổi, hai chân đang ra thành hình chữ đại, Đường Bá Hổ không nhịn được lại bật cười: “Người vừa mới muốn nói với ta cái gì?”

Tại một khắc này, Bách Hợp thật sự muốn chết cho xong, vì cái gì Thu Hương ra mặt lại là thiên lương dịu dàng, vì cái gì nàng vừa xuất hiện lại bị hòa thượng chết tiệt đập bay, một ngày nào đó nàng muốn đánh hắn đầu nỡ hoa mới thôi! Lúc này nghe được Đường Bá Hổ hỏi, Bách Hợp trong lúc nhất thời không biết giấu mặt mình ở đâu, mưu đồ để cho Đường Bá Hổ có ấn tượng tốt rốt cuộc không thực hiện được, nghĩ nửa ngày, nàng cố nén toàn thân đau đớn, một mặt cầm tay áo che mặt , cẩn thận ngăn đầu lên:

“Công tử phải muốn tìm Thu Hương hay không?” Lúc này hình tượng của mình so với Thu Hương thì mình chỉ là hạt bụi thôi, nếu như còn muốn lại hấp dẫn Đường Bá Hổ, dung mạo không sánh bằng người khác dưới tình huống này không thể tiếp tục trước mặt Đường Bá Hổ giả trang hiền lương rồi ,

miễn cho gặp lại hòa thượng mất mù kia, chính mình lại chịu đau khổ.

Đường Bá Hổ xem nàng bộ dạng rối bù, trên mặt lại lộ ra dáng tươi cười, hân trong tay cầm một bả quạt xếp, lúc này chọc chọc đầu Bách Hợp: “Không cần che, ta vừa mới thấy tất cả rồi, ta đúng là muốn tìm Thu Hương, hay người có phương pháp nào tốt để xử lý?”

Trong nhà hân thê thiếp thành đàn, tuy nhiên lại không có người tri âm, nhóm thê thiếp: đám bọn họ không phải đùa giỡn chơi đùa chính là uống rượu chơi bài, hân cần chính là người có thể hiểu hân yêu hân, cùng hân tâm linh tương thông hồng nhan mà không phải tuyệt sắc giai nhân, nhưng vừa vặn Thu Hương dịu dàng cùng đám ăn mày chơi đùa lại làm cho xem đã quen tiểu mỹ nhân hân trực tiếp động lòng.

“Ai đừng che, tuy nói tỷ tỷ lớn lên dung mạo kinh người, tại hạ Giang Nam tài tử. . .” Hân nói còn chưa dứt lời, Bách Hợp vừa nghe đến dung mạo kinh người bốn chữ này, nhin không được trên mặt cháy đến đỏ bừng, không chút nghĩ ngợi thò tay trút hân một cái tát: “Đi chết đi, người mới dung mạo kinh người!” Đánh xong người nàng mới kịp phản ứng chính mình đã làm nên trò gở, tranh thủ thời gian ôm theo váy bắt chắp giày rơi trên mặt đất lên đi.

Chạy thật xa Bách Hợp mới quay đầu lại nhìn, cô bé lọ lem thủy tinh giày rơi xuống mặt đất vương tử trần trọng nhặt lên tới từng nhà tìm người đi thử, giày thêu của nàng rơi trên mặt đất liền tên ăn mày cũng không có muốn đi nhặt, bị người đập vài cái chắc không nhìn ra bóng dáng rồi. Bách Hợp nghĩ đến chính mình vừa mới đã bị thiệt thòi, không nhìn được phiên muộn được móc ra khăn vắt gao cần, chỉ là đội nàng phục hồi tinh thần lại chứng kiến cái khăn trên tay trong đầu thể hiện dấu ba chấm, trong bụng sôi trào muốn trào ra khỏi họng.

Sớm biết đi ra ngoài gặp được chuyện như vậy, nàng sẽ ngốc ở trong phủ rồi, chỉ là ngàn vàng khó mua “sớm biết như vậy”. Nhưng nói đi thì nói lại, nếu ngàn vàng có thể mua được “sớm biết như vậy”, thì nàng cũng không có vàng để mua, càng đừng đề cập ngàn vàng rồi.

Đội nàng trở lại bên người Hoa phu nhân, Hoa phu nhân thấy nàng thiếu đi một cái giày lại khắp kiếng bộ dạng, không khỏi mí mắt nhảy dựng lên: “Thạch Lưu, đi đâu vậy, như thế nào lại biến thành bộ dạng này?”

Bách Hợp đâu không biết xấu hổ nói mình bị người trở thành nữ lưu manh cho đập bay, nghe được Hoa phu nhân bắt mồn hỏi, nàng biết rõ Hoa phu nhân gần đây khuyết điểm có chút bao che, tuy nói trong lòng Bách Hợp cũng muốn đem hòa thượng mất mù đánh hơn một ngàn cái, lúc này nàng không có nói tình hình thực tế ra, làm nhiều nhiệm vụ như vậy, chưa bao giờ chật vật, mất mặt như thế này, nàng chỉ phải cố nén ngượng ngùng, chỉ nói mình bị ngã, chứng kiến ánh mắt Hoa phu nhân ý vị thâm trường tươi cười nhìn nàng, trong lòng Bách Hợp một cỗ không tốt dự cảm xông lên, Hoa phu nhân lại nói:

“Có phải nhìn trúng ai rồi không, đuổi theo rồi ngã?”

Hóa ra không chỉ hòa thượng nghĩ nàng hão sắc, trong lòng Hoa phu nhân cũng nghĩ như vậy là sao?

“. . .” Bách Hợp ngửa đầu nhìn trời nói không ra lời, nguyên chủ cho người ta ấn tượng hèn mọn bỉ ổi, thật sự còn có thể biến thành tiểu mỹ nhân sao?

Đã dự cảm thấy mình nhiệm vụ này có khả năng là thất bại rồi, sự tình không tới cuối cùng Bách Hợp lại thật sự rất không cam lòng, nàng ngờ ngác theo sau Hoa phu nhân trở về phủ, một đường thiếu đi một chiếc giày rất nhiều người đều chăm chăm nhìn nàng. Xuân Hạ Đông ba người hình như rất sợ đi gần nàng sẽ bị người cười nhạo giống như cười nhạo nàng, cách khá xa, ngược lại là Thu Hương dịu dàng trấn an Bách Hợp vài câu, cũng làm cho Bách Hợp có chút xấu hổ lúng túng. Minh trở về là muốn đào góc tường nhà nàng, nhưng Thu Hương lúc này bộ dáng vẫn ôn nhu như vậy, lại để cho nàng vì nhiệm vụ lần này của chính mình hèn mọn bỉ ổi mà cảm thấy bất đầu áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Đường Bá Hổ điểm Thu Hương (3)

Trở lại phủ Hoa phu nhân nhìn nàng đi khắp kiếng, cố ý ấn chuẩn nàng tới không cần phải tới hầu hạ, chỉ cần ở lại phòng mình nghỉ ngơi là được, Bách Hợp về phòng trước hết đề cho nha hoàn tam đẳng thay mình đưa nước ấm tới tắm, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Trong nội dung câu chuyện nguyên chủ gần bằng tuổi Thu Hương, nhưng bốn người Xuân Hạ Thu Đông là tỷ nữ được Hoa phu nhân sủng ái nhất nên thân phận địa vị không tầm thường, nguyên chủ lần lộn cũng không kém, tuy không bằng bốn người kia nhưng so nha hoàn khác thì địa vị nàng có thừa, vì nàng là nha hoàn nhất đẳng, mình một người một gian phòng, sống cũng khá thoải mái.

Nguyên chủ yêu thích màu sắc tươi đẹp, cứ cái gì có màu đỏ quả lựu thì yêu thích, đây cũng là tại sao tên nàng là Thạch Lưu, còn thích cả màu xanh lá nữa, loại nào có màu sắc tươi đẹp thì trong tủ xiêm y nàng có màu đó, vốn dung mạo nguyên chủ đã không bằng Thu Hương, da dẻ và vóc dáng cũng không bằng, nhưng ngày thường nàng bôi phấn dày đặc khiến cho người khác không thể yêu thương nổi.

Bách Hợp ngâm mình ở trong nước nóng nhéo nhéo cổ thân thể này, tuy trẻ trung nhưng quá gầy, không đủ tiêu chuẩn của các phu nhân hướng tới béo

mới đẹp, cơ thể này quá gầy rồi, ngực thì bé, có lẽ là vì tuổi còn nhỏ nên chưa phát dục đủ đủ, Bách Hợp nghĩ nghĩ cũng không biết cơ thể này có thể phát triển nữa không, thuận tay sờ đến eo, nàng không nhận được sự run cả người, miệng hút khí lạnh.

Bên hông có dấu xanh tím hình bàn chân nhìn vào rất chói mắt, không chỉ sờ, mà uốn éo thoáng một phát đau cả người, hôm nay hòa thượng kia chết tiết đập nàng một cái rất mạnh, đập nàng bay ra ngoài, trên người còn có rất nhiều vết thương, Bách Hợp vừa vận công vừa mắng tên hòa thượng chết tiết. Lúc này mới cảm giác thoải mái hơn nhiều, sau đó ngâm lấy nước mát xoa eo, lau khô đầu tóc rồi mới lên giường nằm.

Mấy ngày sau, vết ứ đọng trên lưng nàng tiêu tán rất nhiều, đi đường không hề khập khiễng nữa, lúc này mới bắt đầu đi ra ngoài, nhớ lại nội dung câu chuyện có lẽ bảy tám ngày nữa Đường Bá Hổ mới đến thăm phủ. Trong khoảng thời gian này vừa vận cho nàng chuẩn bị một phen. Buổi tối nàng không khách khí lại nhờ bọn nha đầu giữ lại hoa quả chủ tử ăn không hết mang vào trong phòng nàng, bọn hạ nhân ăn đồ ăn dư của chủ tử không xấu hổ mà coi đó là vinh quang.

Tất nhiên bốn nha hoàn Xuân Hạ Thu Đông sẽ không ăn những vật này, thân là nha hoàn được sủng ái nhất, các nàng đều có một phần, kỳ thật ngoại trừ danh nghĩa là một nha hoàn, nhưng ở trong Hoa phủ địa vị tương đương với Đại tiểu thư, mỗi ngày chỉ cần ở bên người Hoa phu nhân pha trò là được, còn lại thời gian đều rất thoải mái.

Bách Hợp lại không được như vậy, nàng ở trong phủ vẫn không được võ cũng chẳng xong, ngày thường Hoa phu nhân thấy nàng luôn bị xấu mặt ngẫu nhiên bị chọc cười sẽ thưởng cho nàng một ít thứ tốt, nhưng đại đa số thời gian nàng đều phải làm việc. Bận rộn cả ngày trở lại gian phòng của mình, thấy trên mặt bàn có mấy quả táo cắn dở còn có non nửa chén mật ong, Bách Hợp thở dài, đập nát trái cây pha thêm mật ong trộn lên cho đều, tắm rửa rồi thoa hỗn hợp này lên mặt và toàn thân.

Có ngày được nhiều thì nàng bôi cả người, nếu ít thì nàng cũng chỉ dành bôi mặt và cổ thôi, cũng không biết có phải tại nguyên chủ hay sử dụng phấn có chứa chì hay không khiến khuôn mặt trắng trẻo bị tổn thương nghiêm trọng, sau khi nàng tẩy lớp phấn dày đặc kia đi, khuôn mặt nhìn tái nhợt không có biểu cảm, bờ môi thâm xanh, bộ dáng kia cũng xấu đến mức quý cũng sợ, lần trước Thạch Lưu có vị Võ Trọng Nguyên ái mộ nàng khi thấy mặt nàng cũng bị nàng dọa sợ!

Gần đây nàng cũng bắt đầu thử dùng gạo xay thành bột, tuy kém bọn người Thu Hương dùng phấn ở trong nội cung pha chế được Hoa phu nhân ban thưởng, nhan sắc cũng không giống nguyên chủ bôi phấn nhìn trắng bệch kia, nhưng thắng ở một điểm là bột này tự chế không tốn tiền, gần như hoàn toàn là tự chế, hơn nữa màu sắc bôi ở trên mặt nhìn tự nhiên hơn rất nhiều, so với bột chì trước kia không có thương tổn cho da mặt, hơn nữa mỗi buổi tối Bách Hợp cũng tự điều chế các loại mặt nạ đắp mặt, sau bốn năm ngày nàng tẩy hết phấn trang điểm, vậy mà phát hiện khuôn mặt này thoát nhìn tốt lên rất nhiều.

Tính toán thời gian ngày mai chính là Đường Bá Hổ tiến vào Hoa phủ, trong kịch tình ngày hôm đó Thạch Lưu đồng tình người bán mình chôn cha, sau đó kiên trì yêu cầu Thu Hương mua người, lúc ấy nàng không biết Đường Bá Hổ giả trang thành, tiến vào Hoa Phủ chỉ là muốn theo đuổi Thu Hương, nguyên chủ chỉ vì thấy hắn đáng thương nên đồng tình mà thôi, tuy nói tại Hoa phủ mọi người thấy Thạch Lưu làm việc không tốt, luôn chọc cười, nhưng nàng rất thiện lương, chỉ có điều bởi vì cách ăn mặc và hành vi khoa trương, cho nên mọi người lần đầu nhìn thấy điểm tốt của nàng không phải là thiện lương, mà là hành động chọc cười người khác mà thôi.

Đường Bá Hổ yêu Thu Hương cũng một phần lý do là nàng ta thiện lương, Bách Hợp cũng muốn lộ bản tính chân thật của nguyên chủ ra, dù sao nếu hẳn quả thật yêu thiện lương, nguyên chủ cũng phù hợp tiêu chuẩn hắn yêu thích. Bởi vậy buổi tối chuẩn bị sớm đi ngủ, ngày thứ hai đi đón tiếp Đường Bá Hổ vào phủ phải biểu hiện thật tốt.

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, Bách Hợp cũng sớm đứng canh ở cạnh cửa, mọi người đều biết Võ Trọng Nguyên ái mộ nàng, cho nên nàng muốn đi ra ngoài cũng không người nào ngăn cản nàng, Thu Hương ngày thường cũng chỉ hoạt động ở nội viện lúc này cũng đi ra. Bách Hợp nhớ rõ nội dung câu chuyện Thu Hương muốn thay Hoa phu nhân cảm thứ gì đó nên mới đi qua ngoại viện, đúng lúc đã nghe được tin Đường Bá Hổ muốn bán mình chôn cha, nhưng mà rõ ràng chuyện này không cần nàng đến xử lý, cuối cùng vẫn như cũ gặp Đường Bá Hổ, cái này chỉ có thể nói do số mệnh đã an bày.

Ngay từ đầu Thu Hương không thích Đường Bá Hổ đến quán quýt lấy nàng, Bách Hợp chuẩn bị cố gắng một chút, nhưng cuối cùng Đường Bá Hổ vẫn không ưa thích mình, vậy thì thôi, nhiệm vụ này mặc dù không có nguy hiểm, thế nhưng mà độ khó khăn quá lớn. . .

“Thạch Lưu, người ở bên ngoài làm gì?” Thu Hương đi qua ngoại viện, tò mò nhìn thấy Thạch Lưu đứng bất động trước cửa, không nhận được mở miệng hỏi một câu. Sáng sớm lúc này chỉ sợ ba người Xuân Hạ Đông Hương còn chưa có thức dậy ah, nàng ta lại thức dậy sớm như vậy không nói, nhưng lại chạy đến trước cửa ngoại viện, Bách Hợp không nhận được lại muốn cào tường, nghe Thu Hương hỏi thì cứng ngắc xoay người lại: “Thu Hương tiểu thư, Võ Trọng Nguyên hẹn ta, hình như là có lời muốn nói. . .” Nàng vừa dứt lời, quả nhiên xa xa liền thấy bóng dáng Võ Trọng Nguyên.

Thu Hương cười cười liếc mắt nhìn nàng, Bách Hợp mặt không biểu tình nhìn xa xa, có lẽ là nhìn thấy động tĩnh bên này, Võ Trọng Nguyên quay người đi mất, Bách Hợp: “. . .”

Hiện tại đây là ý gì, mọi người ở đây đều xem thường nàng, bây giờ đến cả fans hâm mộ của nàng, Võ Trọng Nguyên nhìn thấy nàng cũng muốn bắt đầu né đi sao? Trong lòng Bách Hợp còn đang suy đoán lấy Võ Trọng Nguyên đang định tìm đồ đặc để nịnh nọt mình, dù sao trong kịch tình Võ Trọng Nguyên rất ưa thích Thạch Lưu, ai ngờ mãi lâu sau cũng không thấy bóng người trở về.

“. . .” Thu Hương trầm mặc hai mắt nhìn Bách Hợp, lúc này muốn nói cái gì, thấy quả thật là nói không ra lời, chỉ phải xấu hổ hướng Bách Hợp cười khan hai tiếng, như là rất sợ nàng khó chịu vậy: “Thạch Lưu, kỳ thật. . .”

“Không có việc gì đâu Thu Hương tiểu thư, người trước không cần phải xen vào chuyện của ta, lại để cho ta một người yên tĩnh trong chốc lát ah!” Bách Hợp nắm chặt hai tay vang lên tiếng ‘Khanh khách’ rung động, trên mặt lại miễn cưỡng diễn xuất ra thần sắc bị thương: “Trong lòng ta cũng biết.” Nàng thực xin lỗi Thạch Lưu, vốn Thạch Lưu còn có người ái mộ, nhưng từ khi nàng tới đây thay nguyên chủ làm nhiệm vụ, ngay cả fan nào tàn duy nhất cũng

rời xa nàng, Võ Trọng Nguyên là cái đồ không có mắt, hiện nay nay nàng thành người bình thường thì hẳn không thích, lại thích không bình thường!

Nhưng không sao, nàng còn có nhiệm vụ muốn hoàn thành, chỉ cần cảm được trái tim của Đường Bá Hổ, một Võ Trọng Nguyên tổn thương nàng căn bản không để ở trong lòng! Nghĩ đến sau khi Thu Hương giúp Đường Bá Hổ chôn cha hẳn càng yêu Thu Hương hơn, lúc này Bách Hợp càng kiên định muốn dụ dỗ Thu Hương rời khỏi chỗ này.

Đương nhiên nếu như không được, hai người này vẫn tới với nhau, như vậy nàng nhận thua là được, lúc quay về làm thêm mấy cái nhiệm vụ, có lẽ không có khả năng một lần cơ hội Lý Duyên Tỷ cũng không cho nàng.

Bách Hợp nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi hơi sốt ruột, hận không thể lúc này lập tức kêu Lý Duyên Tỷ ra hỏi rõ ràng, để cho trong lòng mình chắc chắn mới tốt.

Có lẽ sợ Bách Hợp cảm thấy khó chịu, Thu Hương nhẹ gật đầu, nhìn Bách Hợp vài lần, đang chuẩn bị rời đi thì bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng hét lớn: “Aizz, hàng xóm láng giềng mau đến xem ah, mới xuất một hiếu tử bán mình chôn cha ah. . .”

“ . . .” Bách Hợp lúc này đã không nhận được lấy móng tay cào cào trên cửa, chỉ kém vài phút nữa thì nàng có thể đuổi Thu Hương đi rồi, thế nhưng mà không được, Đường Bá Hổ và Thu Hương gặp nhau quả thực giống như thiên mệnh sắp đặt vậy, nàng không có biện pháp chia rẽ, buổi tối trở về nàng nói với Lý Duyên Tỷ không làm được nhiệm vụ này, lần tới đền bù tổn thất vậy.

“Thạch Lưu, chúng ta đi xem một chút đi.” Thu Hương đang chuẩn bị đi, lúc này lại vòng về. Bách Hợp vốn đã không thích Đường Bá Hổ, nhưng bởi vì muốn thay nguyên chủ hoàn thành nhiệm vụ mới tìm cách mà thôi, hiện tại cảm thấy nhiệm vụ của mình có khả năng thất bại, trong lòng nàng đã có chuẩn bị, cho nên cũng không khẩn trương như trước rất sợ Thu Hương gặp Đường Bá Hổ. Đã quyết định xong thì nàng cư xử cũng khác lúc trước, nghe Thu Hương nói như vậy, nàng hữu khí vô lực nhẹ gật đầu, bộ dáng này trong mắt Thu Hương, lại là: Thạch Lưu mới vừa vận bị Võ Trọng Nguyên vứt bỏ, cho nên rất đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Đường Bá Hổ điềm Thu Hương (4)

“Ai Tiểu Ca, sáng sớm mà người ở chỗ này bán mình chôn cha, có phải mang điềm xấu tới hay không hả?” Thu Hương không nhận được cau mày quát tháo, Bách Hợp khiếp sợ nhìn nàng một cái, cái lời kịch này chính là của mình ah, lần đầu tiên nguyên chủ nói chuyện với Đường Bá Hổ, là vì nàng mở miệng trước, cho nên về sau nàng còn dương dương tự đắc rất lâu, hôm nay lời kịch lại bị Thu Hương đoạt đi, hiện tại nàng còn muốn nói cái gì chứ?

Đường Bá Hổ đang khóc, lại nhìn thấy Bách Hợp, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ: “Vị đại tỷ này, có phải chúng ta đã gặp nhau ở chỗ nào rồi không?”

Gân xanh trên trán Bách Hợp lại nhảy, mãi sau nói: “Ai là đại tỷ của người ah, ai đã gặp mặt người?”

“Tiểu thư, bộ dạng này dung mạo này, cho dù hóa thành tro ta cũng nhận ra ah. . .” Đường Bá Hổ đang nghi hoặc thì đột nhiên nhớ ra, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn: “Người là lần trước tại chùa. . .” Nghe tới đây, Bách Hợp vô cùng khẳng định Đường Bá Hổ đã nhận ra nàng, nàng rất sợ lát nữa Đường Bá Hổ nói ra bản thân bị hòa thượng nhận định là sắc lang mà đập bay, lúc trước Thu Hương vừa mới thấy nàng bị Võ Trọng Nguyên quăng, nếu như hôm nay có thêm đồn đãi này nữa, như vậy nàng không thể hoàn thành nhiệm vụ này!

“Người câm miệng!” Bách Hợp cảnh cáo trừng Đường Bá Hổ, liếc nhìn Thu Hương, ôm theo làn váy nhanh tới chỗ Đường Bá Hổ: “Nếu người dám nói ra, người nghĩ lại đi lúc ở chùa người đến gần Thu Hương cũng bị đá ra ngoài, người không muốn làm cho nàng nhận ra người đi?”

Đường Bá Hổ bắt đầu còn vẻ mặt muốn cười, lúc này bị Bách Hợp nhắc nhở, xác thực nhớ tới mình cũng bị hòa thượng đập ra ngoài, lúc này hướng Bách Hợp đưa mắt liếc ra ý, lặng lẽ nói câu: “Đã hiểu!”

“Thạch Lưu. Người biết vị Tiểu ca này?” Thu Hương nhìn Đường Bá Hổ. Trước kia thấy dung mạo hán trắng nõn trong lòng hơi có thiện cảm. Lúc này thấy hẳn cùng với Thạch Lưu cười nói nói, nụ cười trên mặt không khỏi nhạt thêm vài phần, tuy nói Thạch Lưu cũng không có gì không tốt, có thể do ngày thường nàng cũng không thân thiết với Thạch Lưu, hơn nữa ngày thường Thạch Lưu cách ăn mặc thì lòe loẹt, nói chuyện thì điên điên vui vẻ, bởi vậy hai người tuy biết nhau thế nhưng mà giao tình cũng không sâu. Lúc này nàng cho rằng Đường Bá Hổ và Thạch Lưu là người quen cũ, lại thấy Đường Bá Hổ bên cạnh xe đẩy bên trên bày một cỗ thi thể, trong lòng đã hiểu vài phần, mỉm cười lên tiếng: “Vị Tiểu Ca này bán mình chôn cất phụ thân? Không bằng có chuyện gì thì vào phủ nói sau.”

Lần này Đường Bá Hổ không có bị làm khó dễ, đồng dạng cũng không được đãi ngộ Thu Hương ngoài đầu nhìn lại cười cười, hẳn liếc nhìn Bách Hợp, ánh mắt lộ ra vài phần vui vẻ, Bách Hợp nghĩ đến mấy ngày trước đây trong phủ nói thiếu vài hạ nhân, nàng vì cho Đường Bá Hổ lưu cái danh ngạch, lúc

này vừa vắn nói ra. Một mặt rút tiền ra đưa cho Đường Bá Hổ, một mặt quay người vào trong phủ.

Vào phủ Đường Bá Hổ như trước trở thành một hạ nhân cấp thấp. Bách Hợp chắc chắn nhiệm vụ này có khả năng không thành rồi, trực tiếp liên lạc với Lý Duyên Tỳ, bất luận nàng gọi như thế nào thì Lý Duyên Tỳ cũng không có đáp lại, gọi nhiều lần đều không được nên Bách Hợp cũng đành chịu, sống ở đâu thì theo phong tục ở đấy, đã lần nhiệm vụ này nàng không gọi được Lý Duyên Tỳ, chỉ có thể chờ đến cơ thể này chết đi rồi rời khỏi nhiệm vụ này là được.

Nàng không chủ động liên lạc với Đường Bá Hổ, ngược lại Đường Bá Hổ tìm tới cửa: “Thạch Lư tiểu thư, ngươi nói, ta làm thế nào mới có thể để cho Thu Hương tiểu thư đồng ý đêm nay gặp ta ở dưới lầu?” Hắn vốn chính là con cưng của trời, Đường gia tại Giang Nam vốn có chút tài sản, hơn nữa hắn thiếu niên thành danh người mộ danh đến thăm cầu tranh chữ nhiều không kể xiết, lúc trước Chúc Chi Sơn đánh bạc thua tiền cũng chạy tới năn nỉ hắn về tranh cứu mạng. Đường gia rất giàu có và đông đúc, hắn trước giờ chưa từng nếm qua cái gì đau khổ, lúc này tiền vào Hoa phủ đã hai tháng, lại bởi vì là hạ nhân cấp thấp nên không vào được nội viện, đã hai tháng rồi hắn chưa thấy Thu Hương qua.

Ngược lại bởi vì Bách Hợp giống nguyên chủ Thạch Lư, thường ra vào nội viện thay Hoa phủ nhân làm việc, cho nên thường qua lại hai sân, cơ hội gặp mặt cũng nhiều hơn một chút.

Nhìn thấy Đường Bá Hổ, lúc trước cảm thấy nhiệm vụ này không dễ dàng hoàn thành, lúc này lại thấy trong lòng Đường Bá Hổ chỉ có Thu Hương, kỳ thật Bách Hợp cũng không thích xen vào chuyện của người khác, cho nên thấy Đường Bá Hổ cũng không nói nhiều, lúc này Đường Bá Hổ chào đón mình, Bách Hợp nhìn hắn một cái: “Đâu có liên quan tới ta?”

Mình không muốn chen vào chuyện hai người này, nên cũng không có nghĩ tới phải giúp đỡ Đường Bá Hổ, hắn có bản lĩnh thì vẫn theo đuổi Thu Hương, nếu không đuổi kịp cũng không liên quan đến mình, nếu muốn mình hỗ trợ, thì xin lỗi không có khả năng.

Đường Bá Hổ nhìn nàng một cái, vốn đang muốn nói điều gì, thì Võ Trang Nguyên nắm gậy tới, cau mày quát Đường Bá Hổ: “Tiểu tử kia, làm gì thế, không được lười biếng.”

“Đêm nay canh hai, ta muốn nói một câu với Thạch Lư tiểu thư, tại hạ đi trước cáo từ.” Hắn nói xong, tranh thủ thời gian quay người cầm cái chổi trong tay tranh thủ thời gian lên đi.

Võ Trang Nguyên do dự mãi mới đi tới chỗ Bách Hợp: “Thạch Lư, gần đây có phải nàng có chuyện gì hay không phát sinh chuyện gì rồi hả? Tất cả mọi người đều nói là vì một tên tiểu tử, cho nên nàng thay đổi, trở nên khác trước kia, ngay cả cách ăn mặc cũng khác, đúng hay không?” Ánh mắt hắn lộ ra vẻ bị thương, dáng người cao lớn rắn chắc nói đến chỗ này còn ưỡn khuỷu uốn éo thoáng một cái, u oán chăm chăm nhìn vào Bách Hợp: “Trước kia tình ý nồng gọi tiểu Kiều Kiều, hiện tại dời tình biệt lý lại đối với người ta hững hờ. . .”

“ . . .” Bách Hợp liên tiếp thở sâu mấy hơi, mới dề xuống xúc động muốn đánh Võ Trang Nguyên thành đầu heo, nàng cầm chặt nắm đấm rồi nói lòng, tu bỏ hết Cửu Dương Chân Kinh hơn nửa giá trị võ lực lại tăng cao, vào lúc này võ công của nàng đã nhập môn, tuy vẫn kém cao thủ như Hoa phủ nhân và Đường Bá Hổ, nhưng nếu dùng để đánh Võ Trang Nguyên mà hắn không đánh trả vậy là đã đủ rồi, khoe miệng nàng co rút lại, nhìn chung quanh một chút không có người, cũng không có người nghe được những lời Võ Trang Nguyên vừa nói. . . , trong lòng mới thở phào.

“Ta xin ngươi cảm miệng được không? Bị người ta nghe được về sau ta bị cười chết ngươi mới vừa lòng! Sau này ngươi tìm người khác đi, ta đã không thể trở lại trước kia nữa.”

Nghe nói như thế, Võ Trang Nguyên khiếp sợ không dám tin, nhìn Bách Hợp nhanh chóng xoay người chạy, hắn khí thế mui phần hô to: “Nàng, nàng thay lòng đổi dạ rồi! Ta hận nàng!” Nói xong, bùm mặt khóc liền chạy đi.

Hắn la to, hắn gào xon toàn bộ hành lang đều giống như truyền đến thanh âm hắn rống giận, bốn phía không ít người dò xét quay đầu nhìn, Bách Hợp bị nhìn thấy thì hai bên thái dương giật giật, thật vất vả tranh thủ thời gian nhanh chóng trốn vào nội viện, buổi chiều thay Hoa phủ nhân mang trà vào nhà, nghe Hoa phủ nhân hỏi: “Như thế nào, cùng Võ Trang Nguyên vợ chồng son cãi nhau?”

Bách Hợp bước chân lảo đảo, cũng không biết sao chuyện ở ngoại viện lại rơi vào trong nội viện thành như thế, thấy Hoa phủ nhân mỉm cười, không giống như là khó chịu, Bách Hợp không có lên tiếng, chỉ đặt trà trên mặt bàn. Ngày thường bọn người Xuân Hương không thân với Bách Hợp lắm cũng đều tới đây hỏi nàng có phải cãi nhau với Võ Trang Nguyên hay không, lúc đầu Bách Hợp không muốn giải thích, vốn tưởng rằng lời đồn dừng ở đây, ai ngờ đằng sau nàng còn phát hiện trong nội viện không có dừng lại, mà từng người gặp nàng đều muốn hỏi nàng có phải cãi nhau với Võ Trang Nguyên không, hay quen tiểu tử nào rồi, Bách Hợp không nhịn được, nàng giải thích với Đông Hương nhưng Đông Hương không tin, buổi tối làm xong công việc về phòng của mình, nàng đi ngang qua một hành lang gấp khúc chợt nghe đến hai nha hoàn đang nói chuyện của mình và Võ Trang Nguyên sinh động như thật.

Thật vất vả một đường trở về phòng, vừa mới mở cửa phòng, Đường Bá Hổ liền từ phía sau chui ra: “Thạch Lư tiểu thư.” Trên đầu của hắn đội cái mũ của gã sai vặt còn thể hiện ra bộ dạng lẳng lơ nhìn về phía nàng, một mặt vuốt ve tóc, vừa muốn mở miệng nói chuyện, Bách Hợp lại cảnh cáo hắn một tiếng: “Ngươi muốn hỏi chuyện ta với Võ Trang Nguyên, ngươi có tin hay không ta đánh ngươi?”

Mấy tháng nay Bách Hợp đã thay đổi, nàng không có thoa bột gạo nữa, mỗi đêm đều kiên trì không ngừng làm mặt nạ, lúc này hiệu quả liền hiện ra, dưới ánh trăng làn da trắng nõn rất nhiều, dịu dàng hơn trước, da thịt mịn màng như làm từ nước vậy.

Nàng đã không còn thần thái chán nản như hắn nhìn thấy tại chùa mấy tháng trước, tuy nói tư sắc bình thường, nhưng ở đầu lông mày lại lộ ra vài phần lãnh đạm, bờ môi trắng nhợt trông rất mềm mại, lúc này coi như là không kiên nhẫn mỗi mần lên, cũng có một loại cảm giác quật cường. Không biết có phải do tướng tùy tâm sinh ra, nguyên bản Thạch Lư lộ khí chất hèn mọn bị ối tục tăng, lúc này bởi vì nguyên nhân thay đổi cái linh hồn, ngược lại cũng hiện ra vài phần cảm giác thanh lịch.

Nếu như không có mấy tháng trước tại chùa đã từng gặp bộ dáng kia, chỉ sợ Đường Bá Hổ thấy Bách Hợp hiện tại chỉ cũng không kinh diễm nhiều, có thể hết lần này tới lần khác chính là bởi vì trước kia chứng kiến bộ dáng nàng chắt vật, lúc này lại thấy thần thái sạch sẽ thanh lịch, nhìn rất thuận mắt. Bởi vì nguyên nhân luyện công phu mấy tháng, dáng người Bách Hợp cao lên chút ít, Thạch Lưu vốn hơi gầy, lúc trước luôn mặc xiêm y có màu sắc lòe loẹt, bởi vậy càng lộ ra dáng người khô queo nhỏ gầy.

Lúc này Bách Hợp thay đổi quần áo phù hợp với mình, mặc mặc nhưng lại toát ra vài phần xinh đẹp. Nàng đã làm nhiều lần nhiệm vụ, biết mình thích hợp mặc cái gì và đeo cái gì, lúc này mới mặc như vậy, hơn nữa nhờ thuộc tính giá trị ảnh hưởng, gần gần mấy tháng đã khiến Thạch Lưu thoát nhìn xinh đẹp hơn nhiều.

Trong lúc nhất thời Đường Bá Hổ giống như có chút không dám cùng Bách Hợp không kiêng kỵ gì vô tư đùa giỡn như trước, nhìn thấy Bách Hợp âm trầm trầm hần, không khỏi rụt rụt chân, cẩn thận từng li từng tí nói: “Ta chỉ muốn hỏi Thạch Lưu tiểu thư, có biện pháp nào giao bức vẽ này cho Thu Hương tiểu thư mà thôi!” Người ta hỏi không phải chuyện của Võ Trọng Nguyên, Bách Hợp nghĩ lúc này mình nổi nóng hỏi, Bách Hợp hơi xấu hổ, Đường Bá Hổ lại hỏi: “Không biết Võ Trọng Nguyên và Thạch Lưu tiểu thư xảy ra chuyện gì, có thể nói với tiểu đệ. . .?”

Bạn đang đọc truyện *Bia Dờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Đường Bá Hổ đi tìm Thu Hương (5)

“Đi chết đi!” Bách Hợp đập Đường Bá Hổ một cước, rồi cướp tờ giấy trên tay hắn, không kiên nhẫn phát tay: “Ngày mai ta sẽ giao cho Thu Hương tiểu thư, xin người đi nhanh đi, không có chuyện gì không được tìm đến ta, miễn cho về sau hại chết ta!”

Hiện nay Võ Trọng Nguyên hiểu lầm mình vì Đường Bá Hổ mà từ bỏ hắn, không có chuyện đó vẫn khiến nàng nóng máu, nhưng mà sau đó ngẫm lại cũng không phải không có lý, đoán chừng đối với Đường Bá Hổ mà nói vì hắn chưa đến Hoa Phù thể mà mình và hắn từng gặp qua một lần, hơn nữa bởi vì nguyên nhân hai người đều bị hòa thượng kia đá bay, cho nên khó tránh khỏi khi gặp mặt nói nhiều hơn mấy câu, lúc này đề cho người khác hiểu lầm vậy thì thôi, nếu đề cho Thu Hương cũng hiểu lầm, sau này một khi thân phận Đường Bá Hổ bộc lộ ra, không phải sẽ khiến cho trong lòng Thu Hương chán ghét mình sao?

Tuy Bách Hợp không sợ, thế nhưng mà loại chuyện này có nhảy đến Hoàng Hà nói cũng không rõ! Như đã không muốn hoàn thành nhiệm vụ này, nàng cũng không cần phải cùng Đường Bá Hổ thấy người sang bắt quàng làm họ, Bách Hợp không kiên nhẫn phát tay, trong lúc đó trên đầu tường nội viện lấy mắt thường có thể thấy được vài bóng người bay tới, Bách Hợp xoay đầu nhìn, Đường Bá Hổ cũng không tự chủ được đi theo xoay đầu nhìn lại.

“Lão đại, mau đến xem, ta thấy được đôi cầu nam nữ, thật sự là người trong đồng đạo ah, nửa đêm canh ba ở chỗ này hẹn hò!” Một tên nhìn hơi hèn mọn bị ôi nhỏ giọng vang lên, Bách Hợp đã nhớ ra, đại danh Giang Nam Tử đại thâm hiệp, vì sao lúc này sẽ xuất hiện? Không phải chờ kịch tình đến giữa đoạn rồi mới xuất hiện hay sao? Sự xuất hiện của bọn hắn chính là vì tăng lên giá trị tình cảm của Đường Bá Hổ và Thu Hương hay sao? Lúc trước nguyên chủ hiểu lầm Đường Bá Hổ có hứng thú với nàng, trong lòng còn hân hoan cả ngày, sau đó bị bốn người này đánh bất tỉnh. Đương nhiên lấy dụng mạo cũ của nguyên chủ, vốn đã xấu lại còn trang điểm đậm, miệng rộng má hóp nhìn vô cùng đáng sợ nên không có người hái hoa nàng.

“ . . .” Bách Hợp thở dài một hơi, đang định ra về sợ hãi trốn ở sau lưng Đường Bá Hổ, tên được người xưng là lão đại lại vỗ vỗ bả vai nàng: “Không sai ah đại tiểu thư, tiểu đệ thấy người phong lưu không bị trói buộc, làm việc giống chúng ta nửa đêm trộm ngọc trộm hương, không bằng gia nhập vào chúng ta. . .”

Vì sao lần nào nàng cũng bị người ta hiểu lầm? Chẳng lẽ bởi vì gương mặt Thạch Lưu hèn hạ bị ôi nên khiến mọi người hiểu lầm, sau khi nàng tiến vào thế giới này đã có biểu hiện bình thường, không hề trang điểm đậm bị người ta cho là quý nữa mà, nhất định phải đùa giỡn nàng tới mức này sao? Nghĩ đến lúc ở chùa mình nói chuyện với Đường Bá Hổ cũng bị người nhìn trở thành sắc nữ, Bách Hợp rất tức giận, không chút nghĩ ngợi liền xoay người một quyền đánh tới tên gọi là lão đại: “Người đi chết đi! Cái gì chứ, lão nương ở đâu thoát nhìn như hẹn hò với hắn chứ hả!”

Nàng vừa mắng vừa đập, rất nhanh tên lão đại miệng sùi bọt mép bị đánh mặt mũi bầm dập ngã một bên không lên tiếng.

Đường Bá Hổ trầm mặc nhìn Bách Hợp, hắn đang nắm tay thì cũng lặng lẽ buông lỏng ra, bản năng lui về phía sau hai bước. Lúc trước Bách Hợp nói chuyện với hắn tuy giọng điệu không kiên nhẫn, nhưng ít nhất còn không có ra tay nặng như vậy, lúc này xem đại ca của Giang Nam Tử đại thâm hiệp, răng cửa của hắn bị mất một chiếc, lúc nữ nhân điên lên quả nhiên đáng sợ, lúc đó hắn vốn muốn ra tay cứu Bách Hợp thì bây giờ miễn đi!

“Cứu mạng ah. . .” Bách Hợp đánh người này xong, lại há mồm hô to lên. Tên kia nằm trên mặt đất run rẩy vươn tay ra, nhỏ giọng cũng hô một cái: “Cứu mạng. . .”

Võ Trọng Nguyên nhanh chóng dẫn người tới bắt bốn người này kéo đi ra ngoài, tại Hoa phù người đông thể mạnh, Tử đại thâm hiệp bị bắt đưa vào quan

phủ, lần này bởi vì Bách Hợp trong lúc vô tình, khiến cho Tứ đại âm hiệp không đụng đến gian phòng Thu Hương, càng không có về sau Đường Bá Hổ chủ động mật báo, nàng bị Thu Hương hiểu lầm, cuối cùng còn thay Thu Hương trị tội nàng, khiến cho Thu Hương cảm động!

Ngược lại là Bách Hợp, dưới sự phản nộ vì tên hòa thượng không có mắt nói năng là sắc nữ đập bay, nàng oán hận phát tiết đến trên người tên đại ca của Tứ đại âm hiệp, tên bị đánh đuyt nữa bị vỡ đầu, hấn thấy quan sai tới như nhìn thấy mẹ ruột, núp ở phía sau tên quan sai, không thể chờ đợi được để bị bắt đi, kể từ đó Bách Hợp ở trong Hoa phủ có chút ít thanh danh, Nhưng lúc buổi chiều thay Hoa phu nhân chọn mua được liệu vừa trở về, Bách Hợp chợt nghe đến mấy nha đầu tụ lại cùng một chỗ nói, mình đánh Giang Nam Tứ đại âm hiệp thành như vậy, đang có chút ít đắc ý, thì ở đình nghỉ mát bên cạnh hòn non bộ Đông Hương vầy vầy Bách Hợp:

“Thạch Lưu tới.”

Bách Hợp vốn không muốn để ý tới, đã thấy Thu Hương cũng đứng tại đình nhìn về phía nàng, do dự một chút sau đó đi tới.

Trong đình ngoại trừ Xuân Hạ Thu Đông bốn hương đều ở bên trong, vậy mà còn có Đường Bá Hổ, ngày hôm qua hấn có chút thanh danh, lúc này vẫn là hạ nhân cấp thấp, liền về sau được ban tên Hoa An, lúc này vậy mà có thể đi vào đình nghỉ mát, Bách Hợp giật mình nhìn hấn một cái, vô ý thức hỏi: “Tại sao hấn ở đây, không phải nói hạ nhân cấp thấp bên ngoài không thể vào nội viện sao?”

“Ai nha Thạch Lưu, chúng ta không có coi hấn thành người, chỉ coi hấn thành chó mà thôi!” Xuân Hương nhìn cũng không nhìn Đường Bá Hổ, lắc lắc khăn trong tay: “Nghe người ta nói đêm qua người đánh mấy tên dân tộc, vì nguyên nhân cường gian không thành, Thạch Lưu, có thật không vậy?”

Cường gian không thành. . .

Cường gian không. . .

Cường gian. . .

Bách Hợp lập tức cứng ngắc lại, quả thực nàng hơi không dám tin tưởng lỗ tai của mình, tại sao thanh danh của nguyên chủ ở Hoa phủ lại kém đến thế, , nàng khổ tâm thay đổi mấy tháng, thậm chí ra sức đánh dân tộc, đưa bọn chúng vào quan phủ, chuyện tốt như vậy cứ thế mà bị người vắn vẹo thành ra như vậy!

“Ai đã nói thế?” Bách Hợp không cần đi xem, có thể thấy mặt Đường Bá Hổ vắn vẹo cổ nén cười, không khỏi thẹn quá hoá giận: “Ta đây là hóa thân chính nghĩa, sứ giả hiệp nghĩa, cái gì cường gian không thành chứ, mấy tên đó là dân tộc, là tộc!”

Nếu cho nàng bắt được là ai nói, nàng sẽ kéo lưỡi của hấn ra!

“Trong phủ đều truyền khắp ah!” Đông Hương chẳng hề để ý nói một câu, lại nói tiếp: “Dù sao phu nhân cũng biết tính cách của người, người yên tâm đi, phu nhân không trách tội đâu.”

Bách Hợp cắn môi, lại muốn thò tay cào cột đá rồi.

“Chúng ta tới đánh trống truyền hoa a, nếu đến phiên ai thì làm một bài thơ.” Mấy vị Đại tiểu thư danh nghĩa là nha đầu, kì thực tại Hoa phủ có địa vị rất cao, suốt ngày sống an nhàn sung sướng, không phải chơi điều thì dưỡng sủng vật, lúc này Hoa phu nhân không cần người chiều cổ, lại muốn bắt đầu chơi đánh trống truyền hoa, Bách Hợp không muốn ở cùng với các nàng, đang định muốn tìm một cơ hội lên đi, lại bị Thu Hương giữ chặt: “Nếu ít người ngược lại không thú vị, Đông Hương gọi thêm mấy người ra, Thạch Lưu cũng lưu lại!”

Nàng vừa dứt lời, quả nhiên Đông Hương đứng tại trong đình liền hô một tiếng, rất nhanh một đám người đi qua, mà ngay bên kia Hoa phu nhân cũng bị kinh động, dắt hai nha đầu tới.

Lúc này mọi người đến đông đủ, thấy Hoa phu nhân kích động muốn tham gia, nếu Bách Hợp cự tuyệt thì không tốt, có hai gã sai vặt di chuyển trống ra, ‘Thùng thùng’ tiếng đánh trống vang lên, vậy mà hoa rơi xuống trên tay Đường Bá Hổ. Làm thơ với hấn mà nói căn bản không phải vấn đề, hướng chỉ là lấy tên làm thơ, cũng lấy tên mình lúc trước hấn tiến vào Hoa phủ chỗ ký tên bán mình làm một bài thơ, lúc này hấn đơn giản hoàn thành Hoa phu nhân yêu cầu, bởi vì hoàn thành vô cùng xuất sắc, ngược lại Thu Hương nhìn hấn tràn đầy kinh ngạc.

Tiếng trống lại dừng lại, rơi xuống một tiểu nha đầu không biết tên, nàng hơi khần trương, cuối cùng không đáp được, bị phạt vừa hát vừa nhảy, một đám người cười đến ngã trái ngã phải, chơi một lúc, hoa rơi xuống trên người Thu Hương, Hoa phu nhân nhìn xem nha hoàn mình sùng ái nhất, mỉm cười nói: “Thu Hương lấy tên mình làm hai câu đi.”

Ánh mắt Thu Hương vui vẻ, nghĩ nghĩ, ngâm miệng nói: “Thu hậu mai hoa ngênh đông lai, hương khí dụ nhân khánh hoa khai!” Những lời này vừa nói ra, tất cả mọi người vỗ tay nói tốt, tuy nói những lời này cũng không khó để nghĩ ra, nhưng ý và cảnh đã đủ, hoa mai nở, hương thơm mê người. Hoa mai mê người, mùa thu đúng là hoa nở, trong mắt Đường Bá Hổ cũng không khỏi lộ ra vẻ tán thưởng.

Nàng không giống Đường Bá Hổ đọc sách nhiều năm để khảo trúng công danh, nàng chỉ là một thiếu nữ, ngay tại chỗ làm thơ cũng không phải ai cũng là Tào Thục đi bảy bước thành thơ, cho nên Thu Hương làm thơ được như vậy đã rất giỏi rồi, Đường Bá Hổ nghĩ đến mình vào Hoa phủ là vì chọn người có thể đọc thơ làm thơ, mà không phải người tục tằng, ánh mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Bách Hợp vừa nhìn thấy tiếng trống truyền đến, hoa may mắn không rơi trên người nàng, nàng biết mình có mấy cân lượng, thi nhân đời Minh căn bản không giống như là thi nhân của Đường triều, nàng muốn trộm thơ, cũng tuyệt đối không nghĩ ra được một chữ, bởi vậy nàng đang rất sốt ruột tìm cơ hội chuẩn lẹ, miễn cho lúc đó mình xấu mặt, tiếng trống dừng lại, hoa lại rơi xuống trên người nàng.

Ngồi ở nàng bên cạnh nàng là nha đầu mặt tròn lúc trước muốn cho mình đơn thuốc trị táo bón, Bách Hợp quay đầu nhẹ răng nhếch miệng cười âm hiểm, dọa tiểu cô nương này rụt rụt bà vai.

“Thạch Lư, hay là như vậy, ngươi dùng tên Tam Hảo làm thơ!” Hoa phu nhân chỉ vào tiểu nha đầu mặt tròn, cười híp mắt nói: “Nàng nguyên bản họ Hồ, tên gọi Tam Hảo, ngươi thay nàng làm thơ đi!”

Tuy nói nguyên chủ có bao nhiêu phân lượng người trong Hoa phủ đều đoán được, nàng không biết có phải hay không bởi vì vừa rồi Thu Hương làm thơ nên mới nghĩ nàng cũng làm thơ được, lúc này vẻ mặt hưng phấn mọi người chăm chăm nhìn vào Bách Hợp, mà ngay cả Đường Bá Hổ cũng nhẹ gật đầu, trong đầu Bách Hợp trống rỗng, há to miệng nói không ra lời, nàng chỗ nào có thể thơ, nếu nói quyền cước nàng khả năng còn có thể.

“Nếu làm không ra thơ, Thạch Lư, ngươi phải ca múa một khúc rồi.” Hoa phu nhân nói xong lời này, toàn thân lông tơ của Bách Hợp dựng đứng lên hết. Nàng vừa nhìn thấy nha đầu kia ca hát khiêu vũ xong bị người cười đồ bưng cả khuôn mặt, lúc này còn không dám mặt gặp ai, ở đâu còn dám tiến lên để mọi người bêu xấu, bởi vậy nghe được Hoa phu nhân thúc giục, vô ý thức đọc:

“Hồ tiêu mặt.” Nàng nói xong lời này, ngừng lại một chút.

“Ba cân, thật nhiều tiền?”

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Đường Bá Hổ điểm Thu Hương (hết)

Đột nhiên thốt ra câu như thế làm cho Bách Hợp nghĩ lại thật muốn đi chết cho rồi, sao nàng lại nói ra ba chữ hồ tiêu mặt kia, như thế nào lại hỏi ba cân thật nhiều tiền? Bách Hợp không biết mình đang nói cái gì, nàng chỉ nhớ tới nàng thường thay Hoa phu nhân đi mua được liệu, đúng là hỏi giá đã hỏi được quen miệng, thốt ra lời này, trong đình lập tức yên tĩnh, mọi người liền há miệng cũng không ai dám cười, Đường Bá Hổ nhìn đến đồ bưng khuôn mặt, lồng ngực nổi phập phồng, một mặt quay lưng đi hai vai không ngừng run rẩy, phảng phất bộ dạng nín cười vô cùng nghiêm trọng.

Mọi người tại thời điểm đang cực nhọc nín cười, “PHỤT” một tiếng, Hoa phu nhân lại không nhịn được nữa, cười ra tiếng, Hồ Tam Hảo đồ bưng hết khuôn mặt, nước mắt tại trong hốc mắt đảo quanh, Hoa phu nhân cười cười, tất cả mọi người không có nhịn được nữa: “Ah ha ha ha ha ha. . .”

“Oa!” Hồ Tam Hảo khóc thật to, dậm chân nói: “Thạch Lư tiểu thư quá xấu rồi, sau này ta không để ý tới ngươi nữa, ngươi mới là hồ tiêu mặt.” Nàng nói xong, quay người nhanh chóng chạy đi, lúc này Hoa phu nhân không thể ngăn nàng lưu lại, đoán chừng lúc này nàng đã giận điên lên rồi, nên chưa kịp hướng Hoa phu nhân cáo lui thì đã chạy.

“Ha ha ha. . .” rốt cục Đường Bá Hổ không nhịn nại được nữa, ôm bụng cười đến chảy cả nước mắt: “Hồ tiêu mặt, ba cân, thật nhiều tiền?”

Hắn càng nói mọi người càng cười nghiêng ngả, gương mặt Bách Hợp đang đồ bưng, bây giờ thì là tái nhợt, chỉ vào Đường Bá Hổ la lên: “Tên hạ nhân kia, ai bảo ngươi tiến vào trong lương đình, hơn nữa, chúng ta chơi trò lấy tên làm thơ mắc mớ gì tới ngươi?”

Lúc trước Bách Hợp định muốn đi, Đông Hương hỏi có phải nàng cường gian không thành không thì suốt nửa muốn giết người diệt khẩu cái người đề nghị chơi trò đánh trống truyền hoa, Bách Hợp vốn phải đi lại không thể đi được, lúc này lời ra thật xấu hổ, xem mọi người trong đình cười đến đau bụng, nàng cũng muốn học Tam Hảo chạy thật nhanh.

“Nô tài này cũng rất có học thức, vừa vận trong thư phòng của thiếu gia còn thiếu một thư đồng, ta ban thưởng ngươi một cái tên gọi Hoa An, lại để cho hắn làm bạn đọc sách với hai vị thiếu gia ah.” Hoa phu nhân nhìn cười, nghĩ đến vừa mới Đường Bá Hổ xuất khẩu thành thơ, không khỏi nổi lên lòng yêu tài, trực tiếp khiến kịch tính bị Bách Hợp quấy rầy gây về quỹ đạo vốn có.

Rốt cục thoát khỏi thân phận hạ nhân cấp thấp, Đường Bá Hổ lớn tiếng hướng Hoa phu nhân nói cảm tạ, lại nhìn cười nháy mắt với Bách Hợp, ba người Xuân Hạ Đông Hương đều hơi xấu hổ tím đập nhìn chăm chăm vào Đường Bá Hổ, vừa mới Đường Bá Hổ thuận miệng làm thơ câu chữ ưu mỹ, nếu là đọc thuộc lòng không nói, lại không có chỗ nào là không lưu loát, mấy cái nha đầu nhìn hắn lớn lên mày rậm mắt đen thật đẹp mắt, lúc trước hắn chỉ là hạ nhân cấp thấp nhìn hắn có bộ dáng đáng khinh, lúc này biết rõ hắn tài năng xuất chúng phong lưu không trời buộc.

“Hoa An đọc thơ rất hay.” Ba Hương vây tới, chơi như vậy trong chốc lát, Bách Hợp không muốn làm giảm đi sự hứng thú của mọi người, Hoa phu nhân đứng dậy, không muốn làm phiền mọi người đang vui đùa, chính mình quay đầu rồi đi. Thu Hương liếc nhìn Đường Bá Hổ, do dự một chút vẫn đi theo bên người Hoa phu nhân.

Từ khi Đường Bá Hổ lên làm thư đồng, rất nhanh sự kiện thủ hạ của Hoa Thái Sư cùng Đường Bá Hổ tỷ thí, trong lúc tỷ thí vô tình đánh chết thủ hạ của Hoa Thái Sư, Đường Bá Hổ thoát cái tên trở thành người nổi tiếng nhất nhì Hoa Phủ, mỗi ngày đều có nhóm lớn nha đầu vây quanh bên cạnh hắn, ngẫu nhiên Thu Hương cũng sẽ cùng hắn nói mấy câu, có phải do lúc trước vì câu Hồ tiêu mặt của Bách Hợp hay không, mà ngược lại hắn luôn quần lấy nàng.

Đi vắng hắn muốn cùng Thu Hương vẽ tranh đọc thơ, nhưng bây giờ hắn cứ quần lấy nàng phiền chết đi được, hết lần này tới lần khác càng quần chặt hơn, mỗi lần thấy Bách Hợp đều hỏi một câu: ” Ba cân, bao nhiêu tiền?”

Lúc này nhiệm vụ lại khó khăn hơn rồi, không biết có phải bởi vì Đường Bá Hổ không có quần quít lấy Thu Hương, Thu Hương cũng không ghét hắn, cũng không bài xích hắn, tại Hoa phủ toàn là những tên gia đình nhất gan, còn trẻ mà phong độ nhẹ nhàng như Đường Bá Hổ thì luôn có một cỗ hấp dẫn đầy mị lực, Thu Hương đã không còn nhỏ, Hoa phu nhân cũng có ý muốn vì nàng chọn chồng, mặc kệ bốn Hương tại Hoa phủ cỡ nào làm cho người ta thích, thế nhưng mà dù sao thân phận của các nàng vẫn là hạ nhân, nếu may mắn sau này bị hai vị thiếu gia thu trở thành nha đầu thông phòng, nếu là vận khí không tốt, chỉ sợ kết hợp với quân sự hoặc gia đình.

Khách quan so về ngoại hình thô莽 như Võ Trạng Nguyên, hình tượng Đường Bá Hổ tốt hơn nhiều. Thu Hương tuy nói thân là hạ nhân, có thể kỳ thật cũng tâm cao khí ngạo, nàng từ nhỏ biết chữ đọc sách, ngoại trừ xuất thân không sánh bằng người khác, may và nữ công mọi thứ đều không kém, nàng luôn luôn ngưỡng mộ Giang Nam Tứ đại tài tử nhất là Đường Bá Hổ, có thể nàng cũng biết thân phận của mình kém Đường Bá Hổ quá nhiều, không muốn cuối cùng bị Hoa phu nhân tùy ý gả cho người khác, thì mình tự chọn một người có tiền đồ một chút, sau này hai vợ chồng lập gia đình rồi Hoa phủ, dựa vào Hoa phu nhân yêu thích nàng, nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của nàng, từ nay về sau bỏ đi nô tịch, nói không chừng Hoa An còn có thể thi lấy cái công danh, so với làm nha đầu ở Hoa phủ thì tự tại hơn nhiều

Cũng chính là bởi vì như thế, Thu Hương ngẫu nhiên cũng sẽ chủ động trò chuyện với Đường Bá Hổ, nhưng thời gian dài gặp Đường Bá Hổ không được vui vẻ lắm, nàng vốn lòng dạ cao ngạo, nhìn thấy Đường Bá Hổ nói chuyện với Bách Hợp trong lòng nàng hơi không tiếp nhận được, bởi vậy cũng lãnh đạm Đường Bá Hổ hơn.

Hơn nửa năm thoáng một cái đã qua, mà kịch tình lại bắt đầu Ninh Vương mang theo Đoạt Mệnh Thư Sinh đến thăm

“Thạch Lưu tiểu thư, người mau đi xem một chút.” Tiểu nha đầu tới tìm Bách Hợp, phòng trước đánh rất náo nhiệt, lúc Bách Hợp đến trong sảnh, Hoa phu nhân đã bị thương, mà Đường Bá Hổ thì lạnh lùng, nắm trong tay cầm bức tranh Thu Xuân Hương đồ, lúc này đang lườm khóe miệng vương máu của Đoạt Mệnh Thư Sinh.

Trong nội dung câu chuyện, Đoạt Mệnh Thư Sinh có cừu oán với hắn, lúc trước phụ thân của hắn Đường Thiên Hào tranh giành băng xếp hạng giang hồ với Đoạt Mệnh Thư Sinh, bởi vì từng bị Đoạt Mệnh Thư Sinh bẻ gãy trường thương của Đường Thiên Hào mà buồn rầu không vui, cuối cùng chết sớm, lúc này cừu nhân gặp mặt thật đúng là nhìn đỏ mắt, hai người phân biệt đứng thẳng, chính giữa cái bàn đã sớm nát rơi đầy đất, bốn Hương nằm trên mặt đất bất tỉnh nhân sự, Đường Bá Hổ mặc quần áo gã sai vặt, lúc này thần sắc nghiêm túc, ánh mắt rất ác liệt:

“Tranh đã hủy, đáng tiếc bức họa này của Vương gia cũng không phải là tác phẩm chân chính của Đường Dần.” Hắn nói lời này rồi liếc nhìn Bách Hợp, cái cầm nhẹ nhàng gạt một cái, chắc muốn ra hiệu nàng đứng xa một ít, lúc này võ công của Bách Hợp mới vừa nhập môn, đương nhiên sẽ không chạy đến chỗ hai đại cao thủ đi chịu chết, nàng vừa kéo đám người Thu Hương ra ngoài. . ., tuy mặt Thu Hương mũi bầm dập nhưng cũng không nặng lắm chỉ cần dưỡng thương mười ngày nửa tháng sẽ phục hồi như cũ.

Nàng lại để cho nha đầu hạ đẳng kéo bốn hương về phòng, lúc này Hoa Thái Sư và Ninh Vương đầu võ mồm, Đường Bá Hổ quăng tranh trong tay ra, một mặt liền kéo Bách Hợp vào nhà nói: “Tác phẩm của Đường Dần đang tại bên trong Hoa phủ, Ninh Vương kính xin chờ một chút, ta với Thạch Lưu tiểu thư đi mang tới.”

Chắc vì Thu Hương bất tỉnh, cho nên Đường Bá Hổ cũng không có giống như trong nội dung câu chuyện kéo Thu Hương đi giúp hắn về nên mới biết rõ thân phận chân thật của hắn, Bách Hợp vào trong nhà không cần hắn phân phó, cầm nghiên mực đổ chút ít nước trà bắt đầu xoay tròn. Nàng hành động không cần Đường Bá Hổ phân phó, ngược lại khiến hắn sững sốt một chút, ánh mắt lộ ra thần thái nói không rõ, nhưng lập tức cúi đầu xuống rồi trái gáy lên bàn, ở đầu kia Bách Hợp cũng vừa nghiêng mực xong.

Bách Hợp biết rõ bốn sự của Đường Bá Hổ, nhưng khi thấy hắn thật sự tại thời gian cực ngắn đã vẽ xong, vẫn không nhìn được lấp bắp kinh hãi, Đường Bá Hổ quăng bút vẽ ra, lại lấy ra con ấn, ấn lên, thấy Bách Hợp không lên tiếng, ngược lại không được tự nhiên cho lắm:

“Vì sao người không hỏi sao ta lại vẽ ra tranh của Đường Bá Hổ?” Ánh mắt hắn lộ ra vài phần chờ mong lại có vẻ cổ quái, Bách Hợp nhìn hắn một cái, cười lạnh hai tiếng, tiến lên nhìn tranh nói: “Người choáng váng? Giang Nam Tứ đại tài tử Đường Bá Hổ chính là người, người còn không vẽ ra được sao?” Lúc trước Đường Bá Hổ tiến vào Hoa phủ chính là vì Thu Hương, trong lòng hai người đều biết rõ ràng, tại chùa lúc Bách Hợp vốn chuẩn bị đào góc tường nhà Thu Hương, còn cùng thấy đối phương chặt vật, hướng chỉ nhiệm vụ của nàng mục tiêu là Đường Bá Hổ, đã biết Đường Bá Hổ là ai, tự nhiên sẽ không làm như không biết.

Nàng trả lời như vậy ngược lại khiến cho Đường Bá Hổ lấp bắp kinh hãi, thật lâu về sau mới nở nụ cười: “Thì ra là thế.”

Đường Bá Hổ không nói gì thêm, cuộn tròn bức họa, do dự một chút vẫn nói: “Chuyện ở đây, đợi Đoạt Mệnh Thư Sinh bị ta đánh bại, khiến cho Đường gia ta một lần nữa đoạt lại binh khí bài danh, ta sẽ rời đi.” Hắn còn giống như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng vẫn nhìn xuống chưa nói, ngược lại Bách Hợp nghe nói như thế, hiểu kỳ hỏi hắn một câu: “Thu Hương đáp ứng với người sẽ đi cùng người sao?”

“Hoa rơi có ý, nước chảy vô tình.” Hắn nghiêng đầu nghiêm túc nói không có cợt nhả như trước, ngược lại mỉm cười, ánh mắt lộ ra vài phần âm trầm, lại liếc nhìn Bách Hợp, mới một lần nữa ôm tranh đi ra ngoài.

Hiển nhiên Ninh Vương bị thua mà về, Bách Hợp ngẫu nhiên nghĩ đến Đường Bá Hổ nói hoa rơi có ý, rồi lại nhìn không được có chút thờ dãi. Nàng nghĩ

Thu Hương cự tuyệt yêu cầu của Đường Bá Hổ, cho nên hắn mới muốn rời khỏi, trong lòng cũng không muốn nghĩ nhiều, nhưng cuối cùng thân phận Đường Bá Hổ vẫn bị phát hiện, Đoạt Mệnh Thư Sinh mấy ngày không ngóc đầu lên được, giống như trong kịch tình, Đường Bá Hổ muốn rời khỏi Hoa phủ, Hoa phu nhân đồng ý hứa gả Thu Hương cho hắn, hắn cũng không có cự tuyệt, hôn lễ được an bài, Hoa phu nhân cũng cho Bách Hợp làm một trong số tân nương giả.

Vốn cũng sớm liệu đến kết cục này, Bách Hợp đã chuẩn bị kỹ càng, lúc này gần đến phần cuối, còn phải góp một viên gạch cho hai vị mẹ trung chủ định sẽ ở cùng nhau, nguyên chủ trong nội dung câu chuyện cũng đã làm qua, nên nàng cũng không kinh ngạc, nghĩ đến nguyên chủ có chút thờ dãi mà thôi.

Đường Bá Hổ ôm nàng bay lên cao treo ngược lên hải đăng, khăn cô dâu trên đầu nàng rớt trên mặt đất, khuôn mặt của Bách Hợp liền xuất hiện trước mặt Đường Bá Hổ, ánh mắt hắn lộ ra vui vẻ, một đám khăn giả trên mặt đất nhìn không chớp mắt.

“Người khác cười ta quá khùng điên, ta cười người khác nhìn không thấu.” Đền lay động, Bách Hợp đang ở giữa không trung cũng không cảm thấy sợ hãi, chỉ lung la lung lay khiến mình không đứng vững, chỉ có Đường Bá Hổ ôm nàng trong ngực, nàng bắt lấy cánh tay của hắn duy trì thân thể ổn định.

“Đọc đủ chưa? Tình nhân của ngươi đang ở dưới kia, ta ở trên đây mà choáng váng luôn.” khước miệng Bách Hợp co quắp rút, phá hư phong cảnh nói.

Phía dưới Hoa phu nhân dơ tay lên, một tiếng kèn Xô-na vang lên, Thu Hương được một hỉ bà cổng đi ra, Đường Bá Hổ cũng không có ý tứ buông Bách Hợp ra, một tay ôm lấy eo của nàng, một tay cầm lấy đèn khung cực lớn trên đỉnh đầu, mỉm cười nói: “Thạch Lư, nàng cũng biết ta vốn là vì Thu Hương mà đến, nhưng hôm nay ta cải biến chủ ý.” Giọng nói của hắn không giống như trước kia mang theo hương vị phong lưu thoải mái, ngược lại hai đầu lông mày tràn đầy nghiêm túc: “Thu Hương đẹp ở tâm hồn, ở tính cách và cốt khí của nàng, nếu có thể cùng nàng thì hồng tỵ thêm hương. Lúc trước ta nghĩ Thu Hương là hồng nhan tri kỷ, có thể lấy Thu Hương, tưởng rằng đó là cuộc sống ta mong muốn, nhưng bây giờ ta phát hiện ta sai rồi, nếu cùng ta mỗi ngày nói chuyện trời đất, dẫn kinh luận điển, tất nhiên là Thu Hương và ta tâm linh phù hợp, thế nhưng may mắn lúc trước truy cầu Thu Hương nhập phủ, ta mới phát hiện thực sự ta không phải cầu điều đó, vẫn luôn tự cho là mình muốn.”

Đường Bá Hổ nói đến chỗ này, ôm Bách Hợp chặt hơn chút ít: “Nếu ta xin Hoa phu nhân cầu hôn chính là nàng, Thạch Lư, nàng sẽ đáp ứng ta sao?”

Tuy Bách Hợp ngày thường biểu hiện ngốc đến buồn cười, có khi tại bên trong Hoa phủ cũng thể hiện ra toàn tật xấu, nhưng Đường Bá Hổ lại phát hiện mình ở cùng với nàng rất thoải mái và vui sướng, ở bên nàng mình không cần thiết phải đề phòng, không cần tự cao tự đại, không cần lúc nào cũng thể hiện phong phạm văn nhân nho sĩ, tuy nhìn mỹ hảo, kì thực như câu nói, “nổi danh phía dưới tất có áp lực”.

Nhưng ở cùng với Bách Hợp thì khác, nàng không cần người nói cái gì thì từ ca phú, nàng chỉ cần đứng một chỗ, Đường Bá Hổ cũng đã rất vui vẻ rồi.

Đường Bá Hổ biết rõ Bách Hợp nhìn như điên điên tính cách vui vẻ, kỳ thật thực bên trong lại không phải như mọi người tưởng tượng, nàng còn khó tiếp cận hơn cả Thu Hương, tổng cảm giác như là cách một tầng ngăn cách, lại để cho người khác chạm không đến sờ không tới.

“Cái gì?” Kịch tình chuyển hướng để cho Bách Hợp sợ ngây người, nàng tưởng rằng Đường Bá Hổ đã dẫn đi Thu Hương rồi, lúc này phía dưới người ta vác Thu Hương ra, Đường Bá Hổ lúc này còn muốn đổi ý, cho dù Thu Hương dịu dàng, chỉ sợ nếu biết được chân tướng thì cũng không nịnh được sẽ lấy dao muốn chém chết hắn rồi.

“Ta không muốn kết hôn với Thu Hương, Thạch Lư, nàng nguyện ý gả cho ta, theo ta rời khỏi Hoa phủ không?” Đường Bá Hổ lại hỏi một câu, nhiệm vụ Bách Hợp là vì cái này, tuy không biết sao lúc này Đường Bá Hổ lại thích nàng, nhưng có loại chuyện tốt này không đáp ứng mới là đồ ngốc, nhưng nàng nhìn dưới mặt đất Thu Hương đang chờ Đường Bá Hổ xuống dưới bãi đường thành thân, còn chưa mở miệng nói, Đường Bá Hổ đã quay mặt nàng về: “Chuyện khác nàng không cần phải xen vào, ta chỉ muốn hỏi nàng, có đáp ứng hay không? Nếu như nàng không muốn, ta sẽ rời đi Hoa phủ, ta sẽ đền đáp Thu Hương. Nếu như nàng đáp ứng, chuyện còn lại cứ giao cho ta, sẽ không có người trách tội nàng!”

Không nghĩ tới sự tình chuyển biến ra như vậy, Bách Hợp nhìn Thu Hương, do dự một chút, nhiệm vụ của nàng vì cái này, nếu có thể hoàn thành đương nhiên là tốt nhất, rõ ràng lúc này nhiệm vụ hoàn thành tại trước mắt mình, trong mắt nàng hơi gây dục, lại từ từ tỉnh táo rồi nhẹ gạt đầu.

Ánh mắt Đường Bá Hổ lộ ra vui vẻ, ôm nàng nhảy xuống, Võ Trạng Nguyên đang muốn tiến lên nói cái gì, Đường Bá Hổ ôm Bách Hợp mà bắt đầu chạy ra bên ngoài: “Xin lỗi Hoa phu nhân Thu Hương tiểu thư, hôm nay ta chọn Thạch Lư, phu nhân có ý tốt, vì danh tiết của Thạch Lư, ta không đành lòng lưu nàng lại, phu nhân thay ta cùng Thu Hương nói một tiếng, ta chúc nàng và Võ Trạng Nguyên hai người bách niên giai lão!”

“...” Sau lưng một hồi trầm mặc, sau một lát trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng chửi bậy, rất nhiều người mang theo trường kiếm bông còn chạy ra, giày thối tất thối bay đầy trời, trứng gà một đường nện sau lưng hai người, Bách Hợp bị Đường Bá Hổ ôm chạy, một đường chạy như điên suýt nữa dạp dầy đều phun ra, nàng hữu khí vô lực hỏi: “Cái này mà người gọi là biện pháp tốt. ...”

“Hoa phu nhân gái có chồng còn muốn tính toán ta, hừ hừ, muốn cố ý dùng biện pháp như vậy để cho ta chọn Thu Hương, ta không làm theo ý của bà ta, đây chính là việc do bà ta gây ta, không liên quan tới ta!”

Đường Bá Hổ rất không chịu trách nhiệm trả lời một câu, dưới chân vận nội lực chạy càng nhanh hơn: “Ta chỉ thuận thế mà thôi!” Hoa phu nhân hận Đường Thiên Hào, bởi vậy hận luôn nhà họ Đường, cũng hận luôn Đường Bá Hổ, cho nên lúc trước hắn trúng kịch độc, không phải vì để giết Đoạt Mệnh Thư Sinh mà thay phụ thân của mình báo thù, Đường Bá Hổ vốn là không muốn quản Hoa phủ, Hoa phu nhân muốn vì hắn xử lý hôn lễ là chuyện đương nhiên, hôm nay còn muốn đùa nghịch lòng dạ hẹp hòi với hắn, cũng đừng trách hắn tương kế tựu kế!

Vốn cưới Thu Hương đấy, không nghĩ tới Hoa phu nhân muốn đùa chết Đường Bá Hổ, cuối cùng ai ngờ hắn lại ôm Thạch Lư chạy.

Lúc này Bách Hợp gần như có thể tưởng tượng được sắc mặt Hoa phu nhân và Thu Hương là cái dạng gì, khước miệng thoáng co giật, Đường Bá Hổ ôm nàng rớt cục vẫn thoát khỏi Hoa phủ.

Trở lại Đường gia, đối mặt với nhi tử đã biến mất gần một năm Đường lão phu nhân cũng không có biểu hiện ra vẻ giạt mình, chỉ là đối với nhi tử đột nhiên mang về một nữ nhân cảm thấy có chút kinh ngạc, Đường gia tiểu mỹ nhân rất nhiều, ngay từ đầu thấy Đường Bá Hổ dẫn theo người trở về đám bọn họ còn lơ đãng, nhưng đợi đến lúc Bách Hợp chính thức tại Đường gia đứng vững vàng gót chân, cùng Đường Bá Hổ bái đường thành thân, lúc này một đám nữ nhân hối hận đã chậm.

Cũng may các nàng vốn mỗi ngày đùa giỡn chơi đùa, ngay từ đầu tranh thủ tình cảm một thời gian ngắn, thấy tranh sủng không được, liền coi Đường gia trở thành nơi vui đùa, không mâu thuẫn gì với Bách Hợp cho lắm.

Bách Hợp tưởng rằng nhiệm vụ lần này không gọi được Lý Duyên Tỷ, ai ngờ tại đêm động phòng hoa chúc, linh hồn xuất ra nàng mới biết được Lý Duyên Tỷ không phải không tới, có lẽ dp trước khi mình muốn buông tha nhiệm vụ, hắn không đồng ý mà thôi. Tính tình Đường Bá Hổ và Bách Hợp coi như ở chung rất hợp, hơn nữa thời điểm chặt vật nhất đều bị hắn xem qua, Bách Hợp ở trước mặt hắn cũng không cần giả tạo nghe lời này nọ, cuộc sống còn thư thái hơn lúc ở Hoa gia, cuối cùng hắn đưa mấy bức tranh tặng Thu Hương tặng Hoa gia, lại chính mình đề thơ cho Thu Hương làm thành đồ cưới, cùng Hoa gia ân oán mới xem như lắng xuống.

Vốn Thu Hương đối với hắn không giống kịch tình bởi vì nguyên nhân hắn từng cứu Thu Hương mà để cho nàng sinh lòng ái mộ, tuy nhiên bởi vì biết rõ thân phận thật sự Đường Bá Hổ cuối cùng Thu Hương từng hâm mộ mà thôi, đến cuối cùng không phải là yêu, lúc đầu cảm thấy bởi vì Đường Bá Hổ trở thành thân với nàng mà cảm thấy mất mặt, về sau nhìn thấy thân phận Đường Bá Hổ, liền cũng thôi.

Hơn nữa Hoa phu nhân vui đùa tác thành, rồi lại hại Thu Hương mất mặt, cuối cùng dứt khoát để cho con trai mình cưới nàng làm chính thê, coi như là vẹn toàn đôi bên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Dạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Kính Hà Long Vương báo thù (1)

Nhiệm vụ lần này hoàn thành thật khó hiểu, vốn tưởng rằng đã ‘Son cùng thủy tận’, ai ngờ lại ‘Liều ám hoa minh hựu nhất thôn’. (*)

(*) Son cùng thủy tận nghi vô lộ, liều ám hoa minh hựu nhất thôn (Son cùng thủy tận ngờ hết lối, liều rữ hoa cười lại gặp làng): ý là tưởng đã cùng đường hết hy vọng, ai ngờ lại tìm được lối thoát.

Trong Không gian, Lý Duyên Tỷ mỉm cười nhìn bóng người Bách Hợp dần dần xuất hiện trong Không gian, trong mắt hiện lên nét dịu dàng: “Chúc mừng nhiệm vụ hoàn thành. Hiện giờ cô đã đạt tới trình độ nhất định, khác với các nhiệm vụ trước, tôi sẽ giao cho cô những nhiệm vụ có độ khó cao hơn, những nhiệm vụ này có mức độ nguy hiểm lớn hơn rất nhiều, nhưng cũng đồng nghĩa, thu hoạch cũng có thể rất nhiều.”

Bách Hợp biết rõ đạo lý ‘Phú quý hiềm trung cầu’, thiên hạ này không có chuyện ngồi không liên có thể có được thứ gì đó, bởi vậy nghe được lời này của Lý Duyên Tỷ cũng không cảm thấy bất ngờ, liền vội vàng gật đầu.

“Lần này tôi tặng cho cô một điểm, cô muốn thêm vào đâu?” Vốn tưởng rằng nhiệm vụ lần này không có khả năng hoàn thành nữa, ai ngờ cuối cùng vẫn hoàn thành, Bách Hợp có một loại cảm giác như bất ngờ nhất được tiền vậy, không chút nghĩ ngợi liền nói: “Tôi muốn thêm vào trên võ lực.”

Trong Không gian tư liệu của nàng lần nữa hiện ra:

Giới tính: nữ (có thể thay đổi)

Tên: Bách Hợp

Tuổi: 21

Trí lực: 62 (max: 100 điểm)

Dung mạo: 61 (max: 100 điểm)

Thể lực: 59 (max: 100 điểm)

Võ lực: 30 (max: 100 điểm)

Tinh thần: 15 (max: 100 điểm)

Danh vọng: 21 (max: 100 điểm)

Kỹ năng: Cửu Dương Chân Kinh, Cửu Âm Chân Kinh, Đạo Đức Kinh Thiên Địa môn, Cổ thuật Nam Vực.

Năng khiếu: Trù nghệ trung cấp, Diễn xuất cao cấp, Thuật Ngũ Hành Bát Quái

Mị lực: 32 (max: 100 điểm)

Sưu tập: Tình yêu của Thi Vương, Lời chúc phúc của Thánh nữ, Trái tim của Thiên sứ.

Nhiệm vụ lần này dễ hoàn thành, cho nên ngoài có thêm một điểm giá trị Vô lực ra, thì những thuộc tính còn lại đều không tăng thêm, tuy trong lòng Bách Hợp đã đoán được kết quả như vậy, nhưng trên mặt vẫn không nhận được hiện lên vài phần thất vọng.

Lý Duyên Tỷ nhìn cô một cái, mí mắt nhảy lên: “Trên thực tế nếu không phải nhiệm tình cô đã hoàn thành nhiệm vụ, thì tôi đều muốn thay cô xóa bớt một điểm trị số Trí lực.” Trước đây Bách Hợp cũng không phải chưa từng làm việc ngốc, nhưng trong nhiệm vụ lần này không biết có phải bị nguyên chủ ảnh hưởng hay không, mà làm việc ngốc đặc biệt nhiều, anh nghĩ nghĩ, thở dài một tiếng: “Không bằng đợi đến lúc cô tăng giá trị Vô lực đến mức độ mà cô cho rằng thích hợp, thì cũng tăng Tinh thần lên luôn đi, tránh cho các thuộc tính giá trị của cô không đều, lúc gặp phải một vài nguyên chủ có chấp niệm sâu sẽ dễ bị ảnh hưởng.”

Đây là một đề nghị tốt, Bách Hợp cũng có thể nghe ra được anh ấy đang thật tâm suy nghĩ cho mình, nhưng không biết tại sao, nghe được lời này trong lòng cô lại có một loại cảm giác thê lương.

“... Thật đúng là phải cảm ơn anh đã thủ hạ lưu tình, cũng cảm ơn lời đề nghị của anh, bây giờ tôi đã có thể làm nhiệm vụ chưa?”

Đề nghị của mình không được tiếp thu, Lý Duyên Tỷ cũng không lộ ra thần sắc thẹn quá hoá giận, anh chỉ nhanh chóng khôi phục lại gương mặt không có biểu tình gì lúc trước, nhẹ gật đầu.

Bách Hợp chỉ thấy cái tay áo màu vàng sáng kia vung lên, trước mắt chính mình đã tối sầm, không còn tri giác.

Lúc tỉnh lại, cô theo bản năng cảm thấy có chút lạ, không nói trên đầu có cái gì đó nặng nề, trên mặt cô hình như cũng mọc ra thật nhiều thứ. Quan trọng nhất là, hai khối mềm mại quen thuộc trước ngực của cô đã biến mất, ngược lại là...

Không biết tại sao, ngay tại thời khắc khẩn trương này, cô bỗng nhớ tới một câu mà lần nào cũng nhìn thấy trong tư liệu của mình, nhưng chưa từng gặp phải bao giờ: Giới tính: nữ (có thể thay đổi)

“... Sẽ không, sẽ không đâu.” Cô tự an ủi chính mình, nhìn lại nhìn, cuối cùng vẫn không thể nhìn được liền làm ra một động tác cực kỳ bi ối hạ lưu, cô đưa tay sờ xuống chỗ bụng dưới của mình, ngay lập tức sắc mặt trắng xanh đần xem, giống như đã bị sét đánh tới hàng trăm hàng ngàn lần, Bách Hợp bi thảm kêu lên: “A...”

Cô biến thành đàn ông, biến thành đàn ông! Hơn nữa biến thành một người đàn ông có hình thù kỳ quái! Sấm sét giữa trời quang đoán chừng chính là chỉ tâm trạng ngay lúc này của Bách Hợp, cô biết, cô vẫn luôn biết, khi cái thuộc tính Giới tính viết rằng có thể thay đổi, thì sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như vậy, nhưng bởi vì những nhiệm vụ trước đều vẫn luôn biến thành phụ nữ, cho nên cô không nghĩ đến ngày đó lại đến nhanh như vậy.

Bách Hợp không nhận được thét lớn, vừa nhanh chóng buông đáy quần ra, trong lòng cũng vừa lệ rơi đầy mặt kêu lớn: “Lý đại gia, Lý đại ca, Lý đại nhân, anh Duyên Tỷ, van cầu anh mau ra đây đi.” Nhiệm vụ lần này cô không làm được, cô lại không nhận được đưa tay lên sờ sờ mặt của mình, trên mặt sần sùi lỗ lổ, hơn nữa mấu chốt là còn có hai cái răng nanh mọc ở hai bên miệng.

Sau khi sờ đến thứ này, nước mắt Bách Hợp lại càng tràn ra nhiều hơn, tuy đã làm rất nhiều nhiệm vụ, nhưng lần này lại kích thích quá lớn, cô tình nguyện ngụp lặn ở những nhiệm vụ cấp thấp, xem như được thưởng ít một chút thì cô cũng chấp nhận, cô tình nguyện bị Thánh nữ yêu mến, cũng không muốn biến thành đàn ông ah!

“Sao vậy?” May mắn chính là lần này cuối cùng Lý Duyên Tỷ đã để ý tới cô, cũng xuất hiện trước mặt cô, lúc Lý Duyên Tỷ xuất hiện, Bách Hợp kích động không thôi suýt nữa đã nhảy lên ôm lấy anh ấy, lúc này hốc mắt nóng lên, không biết có phải chỉ số thông minh của cô bị ảnh hưởng nhất định bởi lần làm nhiệm vụ Thạch Lưu hay không, mà hai mắt cô đăm lẹ giống hệt như thật, nói: “Tôi, tôi biến thành đàn ông...”

“Tôi biết.” Lý Duyên Tỷ nhẹ gật đầu, liếc mắt đánh giá cô ấy từ trên xuống dưới, không đành lòng nhìn tiếp liền nghiêng đầu qua nhìn chỗ khác.

Lúc này tạo hình của Bách Hợp đầy uy mãnh, dáng người cao lớn, hình tượng này thật sự đẹp đến nỗi anh cũng không dám nhìn.

“Tôi biến thành gì?” Bách Hợp không dám đi soi gương, hai cái răng nanh sáng loáng trên miệng kia chỉ cần cô nhìn xuống thì đều có thể thấy rõ ràng, hơn nữa cô còn loáng thoáng nhìn thấy làn da màu xanh...

Cô không nhận được thét lớn, lúc này kéo tay áo của mình, tức giận nói: “Có phải tôi biến thành nghệ sĩ diễn kịch không?” Bộ quần áo mà cô đang mặc trên người giống như Lý Duyên Tỷ, ống tay áo có màu vàng sáng, mấu chốt nhất là, có một điểm cũng khiến cho cô không có cách nào nhận được, hình như chân nàng thô, eo cũng thô, cô không nhận không được đi đến bên cạnh Lý Duyên Tỷ, vừa so liền thấy quả nhiên...

“Tôi cao to hơn anh...” Tuy nói chiều cao của hai người vẫn tương tự, nhưng cô thật sự cường tráng hơn nhiều. Với dung mạo, tuy Bách Hợp không coi trọng bằng cách thuộc tính giá trị khác, nhưng kiểu đã kích này thật sự quá lớn, dù cho cô có kiên cường lớn đến cỡ nào đi nữa thì cũng không nhận được mà rơi lệ bị thống.

“Được rồi, đừng khóc.” Khóe miệng Lý Duyên Tỷ co rút, nhìn lại nhìn, vươn tay ra muốn sờ đầu cô ấy, chỉ là lúc nhìn thấy mái tóc xanh kia, cái màu sắc đó trông như vô cùng bẩn, nên anh lại rút tay về.

“...” Bách Hợp nhìn thấy động tác ghét bỏ này của anh ấy, thần sắc phiền muộn trong mắt lại càng nồng đậm hơn, biến thành một người đàn ông đã quá kích thích rồi, ngay cả cái vật đó của đàn ông chân chính cô còn chưa từng sờ qua, lúc này lại sờ thấy từ trên người ‘Chính mình’. Nghĩ đến đây, cô không nhận được muốn khóc, nhưng khuôn mặt lúc này của cô lại cường đại vô cùng, hơn nữa lỗ mũi chín khúc tám loạn, bờ môi to như nắm đấm, xương gò má khuôn mặt cao ngất, loại biểu hiện thuộc về phụ nữ này hiện giờ lại xuất hiện trên mặt cô, so với lúc cô làm Thạch Lư lại càng xấu hơn không chỉ gấp trăm lần.

Mặc dù định lực của Lý Duyên Tỷ rất mạnh, nhưng lúc này nhìn thấy bộ dáng này của cô, khóe miệng cũng vẫn không nhận được co rút.

“Ngoan, đừng khóc, chỉ là nhiệm vụ mà thôi.” Vừa nói xong, chính Lý Duyên Tỷ cũng cảm thấy không có sức thuyết phục gì, bởi vậy liền dẫn đầu thay đổi đề tài: “Cô cũng có thể chọn không làm nhiệm vụ, trực tiếp xem như nhiệm vụ của cô thất bại là xong. Nhưng sau khi nhiệm vụ lần này hoàn thành mới có lợi, nếu cô nguyện ý ở lại, tôi sẽ cho cô một chút lợi ích, nhưng chỉ giới hạn trong nhiệm vụ lần này mà thôi.”

Lãnh ý trong lời nói của anh đã bớt đi một chút, có thêm mấy phần dịu dàng, thần sắc vui vẻ trong mắt cũng nhiều hơn một chút, khóe miệng hơi cong lên, tuần mỹ không gì sánh được. Chỉ là lúc này Bách Hợp căn bản không có tâm tình thưởng thức mỹ nam, bởi vì chính cô đã thật sự bị kích thích quá lớn rồi! Cho dù không cần soi gương, thì dựa vào vẻn vẹn mấy chi tiết nhỏ này cô cũng đã có thể hình dung ra được khuôn mặt của mình lúc này là hình dạng như thế nào rồi!

“Cái gì, lợi ích gì?” Bách Hợp vừa mới nói xong, liền cảm thấy hơi khó chịu, không biết là cọng lông gì có màu xanh bay vào trong miệng cô, cô dùng sức kéo một cái, mấy sợi lông bị cô kéo đứt ra.

Rầu...

Bách Hợp nhìn thấy mấy sợi râu nằm trong hai bàn tay to kia, liền không khỏi im lặng.

Cô thật sự không quen làm đàn ông, cô không cần có râu, cũng không cần có cái thứ dư thừa kia.

Lý Duyên Tỷ nhìn thấy động tác này của cô ấy, cũng phát hiện cô ấy im lặng khác thường, khóe miệng liền không nhận được cong lên thật cao, trong đôi mắt vẫn luôn lạnh như băng kia cũng hiện lên ý cười: “Ngoan, tôi sẽ cho cô năng lực tiến vào Thời Không khác, trong nhiệm vụ lần này, cô có thể ngừng thời gian lại ở mức tối đa là hơn một vạn năm, năng lực như vậy tổng cộng có thể dùng được mười lần!”

Nói cách khác khi dùng liên tục tới mười lần, liền có thể ngừng thời gian lại tới mười vạn năm. Bách Hợp nghe thế, cũng bất chấp việc chán nản khi mình biến thành một người đàn ông, đôi mắt chớp chớp, một đôi mắt mở thật to liền nhìn chăm chăm Lý Duyên Tỷ.

Đôi mắt của cô lúc này mở thật to, hơn nữa đặc biệt to, kết hợp với khuôn mặt này của cô, thật sự là dung mạo kinh người. Khóe miệng Lý Duyên Tỷ co rút hai cái, nghĩ đến bộ dáng trước kia của Bách Hợp, lúc này ý cười trong mắt càng đậm hơn, anh nghiêng đầu lại, thấy Bách Hợp cúi thấp đầu, một bộ dáng ủ rũ khó chịu, không nhận được liền quay đầu qua nhìn chỗ khác, cố nén không cười ra tiếng: “Có điều cũng có điều kiện, nói cách khác, cô phải tiến vào Thời Không từng lần một. Mà thời gian dài nhất trong một lần là một vạn năm, cô ở trong đó một năm cũng coi như một cơ hội, hiểu chưa?”

Bách Hợp nghe được điều kiện này, trong lòng mới cảm thấy tốt hơn một chút, tuy loại năng lực này chỉ có thể dùng trong nhiệm vụ lần này, nhưng có cũng tốt hơn không có, lần này Lý Duyên Tỷ có thể sẵn sàng cô như vậy, hẳn là niệm tình lần đầu tiên cô biến thành đàn ông.

“Có điều tôi phải nhắc nhở cô, không gian trong Thời Không gần như nhỏ đến nỗi chỉ có thể đủ chứa được một mình cô thôi. Cho nên khi tiến vào trong Thời Không thì cái gì cũng sẽ không có, có khả năng cô sẽ không chịu được nỗi khổ tịch mịch, không chừng chỉ mới được một năm đã liền muốn ra ngoài rồi.” Sắc mặt Lý Duyên Tỷ dần dần trở nên nghiêm túc, thiên hạ này không có bữa ăn nào miễn phí cả, cái Thời Không này có được năng lực nghịch thiên, nhưng đồng thời cũng có hạn chế, tiến vào trong Thời Không như vậy liền tương đương với giống như bị lưu vong, rất nhiều người đều không chịu được cái loại thống khổ này, có khả năng còn không chống đỡ đến một tháng thì đã liền ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bia Đờ Đạn Phán Công Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.